

MIRAS

RUHLAR DEHLIZI

Christopher Paolini

Miras

Ruhlar Dehlizi

Kitap IV

Christopher Paolini

İngilizce aslından çeviren: Seda Hauser

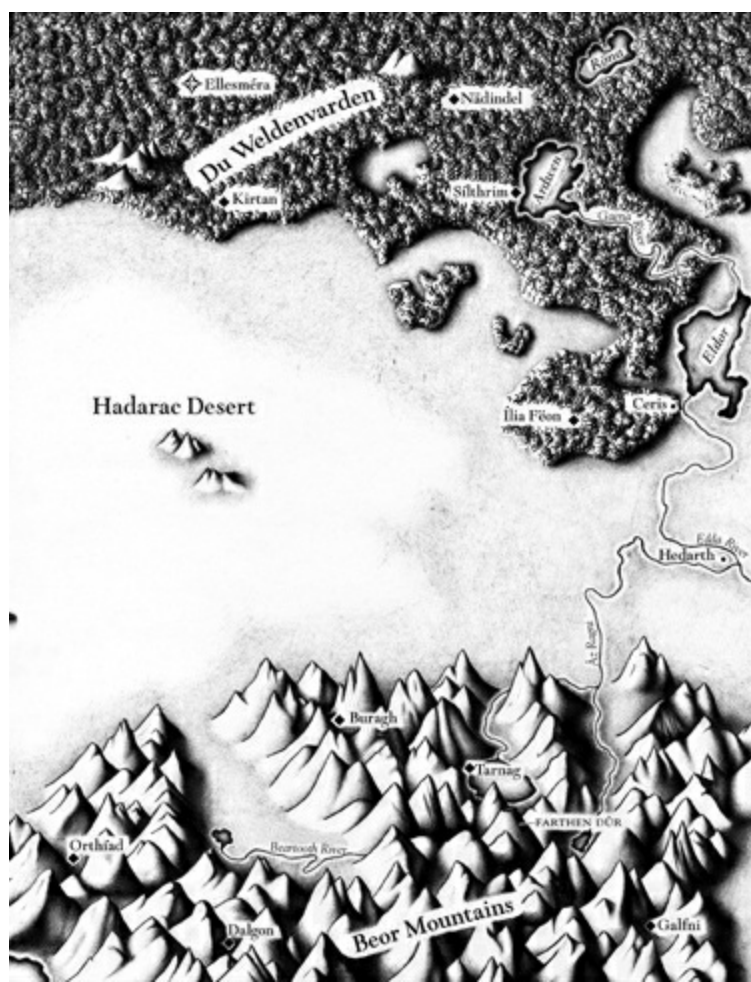
Altın Kitaplar

Her zamanki gibi bu kitabı da aileme ithaf ediyorum.

Ve de rüya görebilenlere:

Bu yolculuğun gerçekleşmesini sağlayan sanatçılara, müzisyenlere, masalcılara.

Başlarken: Eragon, Eldest ve Brisingr'ın Bir Özeti

İlkin ejderhalar vardır: Gururlu, korkunç ve özgür. Pulları mücevherler gibi parlar. Onlara bakan mahvolur, çünkü o muhteşem güzellikleri yıkıcıdır.

Sayısız yüzyıllar boyu Alagaesia denen kıtada yalnız yaşarlar.

Sonra tanrı Helzvog, Hadarac Çölü'nün kumlarından tıknaz ama güçlü Cüceleri yaratır.

Bu iki ırk pek çok savaş yapar.

Sonra gümüşümsü denizin ötelereinden Alagaesia'ya gemilerle Elfler gelir. Onlar da ejderhalarla savaşır. Ama Elfler Cücelerden güçlüdür. Ejderhalar Elfleri yok ettiği gibi, Elfler de ejderhaları yok eder.

Böylece önce bir ateşkes, ardından da, Elfler ve ejderhalar arasında bir antlaşma yapılır. Bu müttefiklik sayesinde, Alagaesia'da binlerce yıllık barışı sağlayan Ejderha Süvarileri ortaya çıkar.

Ardından Alagaesia'ya gemilerle insanlar gelirler; sonra boynuzlu Urgallar; derken karanlıkta avlanan, insan etiyle beslenen, Galbatorix tarafından köleleştirilmiş ve şimdi geriye sadece bir avuç kalmış olan Raz'ac'lar.

İnsanlar da ejderhalarla yapılan bu antlaşmaya katıldılar.

Sonraki zamanlarda Ejderha Süvarileri'nden Galbatorix, kendi ırkına başkaldırır. Kara ejderha Shruikan'ı köleleştirir ve ayrıca on üç süvariye daha kendisine katılması için ikna eder. Bu on üç süvariye Forsworn adı verilir.

Galbatorix ile Forsworn süvarileri devirirler. Vroengard Adası'ndaki şehirlerini yıkar, kendilerinden olmayan bütün ejderhaları öldürürler. Sadece, biri kırmızı, biri mavi, biri yeşil üç yumurtaya dokunmazlar. Akıl ve gücü bedenden ayrı bünyesinde bulunduran "kalplerin kalbini" (Eldunari'yi) ejderhalardan sökerler.

Tam iki yüz seksen yıl Galbatorix insanlar arasında tek hâkim güç olur. Forsworn'un bütün üyeleri ölür ama Galbatorix ölmez; çünkü o kudretini ejderhalardan almakta ve kimsenin gücü onu devirmeye yetmemektedir,

Galbatorix'in hükümdarlığının seksen üçüncü yılında kalesinden mavi yumurta çalınır; yumurta Galbatorix karşıtlarının himayesine geçer. Bunlar Varden'lilerdir.

Elf Arya, yumurtanın çatlayıp yavrunun çıkacağı yeri bulmak için yumurtayı insanlar ile Elfler arasında taşıyıp durur ve bu şekilde beş yüz yirmi yıl daha geçer.

Arya ve beraberindekiler Elf şehri olan Osilon'a seyahat ettikleri sırada, Urgalların saldırısına uğrarlar. Urgalların yanında Shade Durza da vardır: Galbatorix'in istediklerini yapmak üzere zihni ruhlar tarafından ele geçirilmiş bir büyücü. Forsworn'un bitmesinden sonra, Shade Durza, Galbatorix'in en korkulan hizmetkârı olur. Urgallar, Arya'nın muhafızlarını katlederler; ama Urgallar ile Shade, Arya'yı esir etmeden önce. Arya yumurtayı büyü yoluyla ona göz kulak olabileceğini düşündüğü kişiye yollamak ister.

Fakat yaptığı büyü ters gider.

Böylece yumurta, Spine Dağları'nda, sadece beş on yaşlarında bir yetim olan Eragon'un eline

geçmiş olur. Eragon bulduğu yumurtayı amcası Garrow ve tek kuzeni Roran'la birlikte yaşadığı çiftliğe götürür. Yumurta Eragon'un elinde çatlar; o da yumurtadan çıkan yavruyu orada büyütür. Yavrunun adı Saphira'dır.

Galbatorix yumurtayı bulup getirmeleri için iki Ra'zac'ı görevlendirir. Ra'zaclar Garrow amcaı öldürüp Eragon'un evini yakarlar.

Eragon ile Saphira, Ra'zac'lardan intikam almak üzere yola koyulurlar. Yanlarında masalcı Brom da vardır. Brom da eski bir Ejderha Süvarisi'dir. Arya'nın ilk başta mavi yumurtayı göndermek istediği kişi aslında Brom'dur.

Brom, Eragon'a kılıç silahşorluğu ve büyü hakkında çok şey öğretir, şerefli olmak ne demektir anlatır. Bir zamanlar Morzan'a ait olan (Forsworn'ların ilki ve en güçlüsü) Zar'roc adı verilen kılıcı Eragon'a verir. Ne yazık ki bir sonraki karşılaşmalarında Ra'zac, Brom'u öldürür. Eragon ile Saphira, gencecik bir delikanlı olan Morzan'ın oğlu Murtagh sayesinde kurtulmayı başarırlar.

Yolculuk ederlerken Shade Durza, Gil'ead şehrinde Eragon'u yakalar. Eragon elinden kurtulmayı başarır ve hapsedildiği hücreden Arya'yı da kurtarır. Arya zehirlenmiş ve ağır yaralıdır; bu yüzden Eragon, Saphira ve Murtagh onu, Beor Dağları'nda Cücelerle birlikte yaşayan Varden'lilere götürürler.

Arya orada iyileşir. Eragon ise Elva adında yeni doğmuş ciyak ciyak ağlayan bir bebeği felaketlerden korumak amacıyla büyüyle takdis etmek ister, ama büyüü doğru telaffuz edemez ve istemeden kızı lanetler; ters giden büyü, kızı başkalarının başına gelecek felaketleri önlemede bir kalkan haline getirmiştir.

Hemen ardından Galbatorix, Urgallardan oluşturduğu büyük bir orduyu Cücelerle Varden'lilerin üstüne yollar. Bundan sonra meydana gelen savaşta Eragon, Shade Durza'yı öldürmeyi başarır; ama bu arada Durza, Eragon'un sırtında büyük bir yara açmıştır. Eragon, Varden'li şifacıların iyileştirmek için büyü yapmalarına rağmen çok ıstırap çeker.

Acı içinde olduğu o sıralarda kulağına bir ses gelir. Ses ona, "Gel bana Eragon, gel bana. Çünkü öğrenmek istediğin her şeyin cevabı bende," diye fısıldar.

Üç gün sonra Varden'lilerin lideri Ajihad, iki büyücünün idaresi altındaki Urgallar tarafından tuzağa düşürülüp öldürülür. Bu iki büyücü Varden'e ihanet edip Galbatorix'e hizmet etmeye başlayan İkizler'dir. İkizler, bu arada Murtagh'ı da kaçırıp Galbatorix'e götürürler. Fakat Eragon da, Varden'deki herkes gibi Murtagh'ın öldüğünü düşünmekte ve yas tutmaktadır.

Ajihad'ın kızı Nasuada, Varden'lilerin yeni lideri olur.

Cücelerin kalesi Tronjheim'dan yola çıkan Eragon, Arya ve Saphira, Du Weldenvarden'in kuzeyindeki ormanlara, Elflerin yaşadığı yere giderler. Yanlarında Cüce Orık ve Cüceler kralının yeğeni Hrothgar da vardır.

Du Weldenvarden'de Eragon ve Saphira, Oromis ve Glaedrla buluşurlar. Glaedr, özgür kalan son süvari ejderhasıdır, gelecek nesil Ejderha Süvarileri'ni eğitmeyi amaçlayarak bütün yüzyılı saklanarak geçirmiştir. Eragon ve Saphira, Arya'nın annesi ve Elflerin hükümdarı Kraliçe Islanzadi'yle de buluşurlar.

Oromis ile Glaedr, Eragon ve Saphira'yı eğitirlerken, Galbatorix Ra'zac'ları bu defa kuzeni Roran'ı ele geçirmek için beraberlerinde bir grup askerle Eragon'un köyü CarvahalFe gönderir; ama Roran

saklanır; eğer kendisinden nefret eden kasap Sloan olmasa Ra'zaclar Roran'ı bulamayacaktır; ama Sloan, Ra'zacların şehre girebilmesi için gözcü muhafızı öldürmüş, böylelikle onlar da Roran'ı yakalayabilmişlerdir.

Roran onların elinden kurtulur ama Sloan'ın kızı olan sevgili karısı Katrina'yı Ra'zaclar kaçırlar. Roran köylüleri kendisiyle birlikte gelmeye ikna eder; hep birlikte Alagaesia'nın güney sahiline, Spine Dağları'na doğru yola çıkarlar. Oradan da güneydeki şehir Surda'ya giderler. Surda henüz Galbatorix'in idaresinde değildir.

Eragon'un sırtındaki yara kendisine acı vermeye devam eder. Elflerin, süvari ve ejderhalarla yaptıkları antlaşmayı kutladıkları Kanlı Yemin Kutlaması sırasında yarası iyileştirilir. Yarasını iyileştiren yaratık, Elflerin kutlama sonunda çağırıp vücuda getirdikleri ejderha hayaletidir. Bu hayalet Eragon'a ayrıca güç ve Elflerinkine denk hız da bahşetmiştir.

Ardından Eragon ile Saphira, Surda'ya uçarlar. Orada Nasuada, İmparatorluk'a karşı saldırıda bulunmak için Varden'lileri önüne katar. Urgallar, Varden'lilerle müttefik olmuşlardır. Galbatorix'in zihinlerini bulandırmasını ve ondan intikam almak istemelerini sebep olarak gösterirler. Varden'lilerin yanında Eragon yeniden Elva adındaki kızı görür; kız kendi yaptığı ters giden büyüsü yüzünden aşırı bir hızla yaşlanmaktadır. Ciyak ciyak ağlayan bir bebekten, üç dört yaşma denk bir kız çocuğu haline gelmiştir. Bakışları korkunçtur; çevresinde olan herkesin hissettiği acıyı duyumsayabilme yeteneği vardır.

Surda sınırından fazla uzakta olmayan bir yerde, Yanan Ovalar'da Eragon, Saphira ve Varden'liler, Galbatorix'in ordusuna karşı büyük ve kanlı bir savaşa girişirler.

Savaşın ortasında Roran ile köylüler de onlara katılırlar; derken onların arkasından Beor Dağları'ndan yola çıkan Cüceler de gelir ve savaşa girerler.

O sırada doğudan parlak zırhlı bir süvari ortaya çıkar. Işıl ışıl parlayan kıvılcıklı bir ejderha üstünde uçmaktadır. Bir büyüyle Kral Hrothgar'ı öldürür.

Eragon ile Saphira bu süvariyle savaşır ve onun Murtagh olduğunu öğrenirler. Murtagh, Galbatorix'e bozulmaz yeminlerle bağlanmıştır. Ejderha ise Thorn'dur, yani üç yumurtadan İkincisi, kırmızı olandır.

Murtagh, Galbatorix'in verdiği Eldunari'nin gücüyle Eragon ve Saphira'yı yener; ama içinde hâlâ bir parça dostluk beslediğinden Eragon ile Saphira'yı serbest bırakır. Ayrıca Eragon'a da söylediği gibi onlar kardeşirler, çünkü her ikisinin de annesi Selena'dır.

Ardından Murtagh, Eragon'dan babalarının kılıcı Zar'roc'u alır. Thorn ve Galbatorix'in ordusuyla beraber Yanan Ovalar'dan çekilirler.

Savaşın sonra Eragon, Saphira ve Roran, karanlık taş kuleli şehir Helgrind'e uçarlar; burası Ra'zac'ın saklandığı yerdir. Orada Ra'zac'lardan birini öldürürler (ve Ra'zacların iğrenç annesi Lethrblaka'yı). Helgrind'den Katrina'yı kurtarırlar. Eragon hücrelerden birinde Katrina'nın babasına rastlar; adam kör ve yarı ölü bir haldedir.

Eragon ihaneti yüzünden Sloan'ı öldürmeyi düşünür ama sonra vazgeçer. Bunun yerine Sloan'ı derin bir transa sokar ve Roran ile Katrina'ya babalarının öldüğünü söyler. Sonra Saphira'dan, Roran ile Katrina'yı Varden'e geri götürmesini ister; kendisi ise orada kalıp, geri kalan son Ra'zac'ın peşine düşer.

Tek başına kalan Eragon son Ra'zac'ı da öldürür. Ardından Sloan'ı oradan götürür. Eragon epey kafa patlattıktan sonra, Sloan'ın eski dilde (büyü ve kudret dilinde) gerçek ismini bulur. Bununla Sloan'ı bağlar ve kızını bir daha asla görmeyeceğine yemin ettirir, ardından da onu ciflerle beraber yaşamaya gönderir. Eragon'un Sloan'a söylemediği şey ise, işlediği cinayet ve ettiği ihanet yüzünden pişmanlık gösterip tövbe ettiği takdirde, gözlerinin Elfler tarafından iyileştirileceğidir.

Arya, Varden yolunu yarılادığında Eragon'la buluşur ve birlikte yürüyerek düşman topraklardan geçerek geri dönerler.

Varden'de Eragon, Kraliçe Islanzadi'nin kendilerini koruması için başlarında Blödhgarm adlı bir Elf olan on iki Elf büyücüyü görevlendirdiğini öğrenir. Bu arada küçük kız Elva'nın üstünde yanlış yaptığı büyüü de mümkün olduğu kadar etkisiz kılmaya çalışır ama Elva başkalarının acısını hissetme kabiliyetini hâlâ korumaktadır, sadece artık onları bu acıdan kurtarma zorunluluğunu duymaz.

Roran hamile olan Katrina'yla evlenir ve çok uzun bir zamandan sonra Eragon ilk kez kendini mutlu hisseder.

Murtagh, Thorn ve Galbatorix'in adamlarından bir grup Varden'e saldırırlar. Elflerin yardımıyla Eragon ile Saphira onları uzak tutar ama, ne Eragon, ne de Murtagh birbirine üstünlük sağlayabilir. Zor bir savaş olmuştur, çünkü Galbatorix, askerlerinin acı hissetmemesi için onlara koruyucu büyü yapmıştır; oysa Varden'in çok yaralıdır.

Nasuada, Eragon'u, Varden'i temsil etmesi için yeni krallarını seçme aşamasında olan Cücelere gönderir. Eragon gitmek istemez, çünkü Saphira geride kalıp Varden'i korumak zorundadır; ama yine de gider.

Bu arada Roran, Varden'lilerin safında savaşır, rütbesi yükselir, kendisini yetenekli bir savaşçı ve gerçek bir lider olarak ispat eder.

Eragon Cücelerle birlikteyken yedi Cüce kendisini öldürmek ister. Yapılan soruşturmalar suikastın arkasında Sweldn rakAnhûin kabilesinin olduğunu ortaya koyar. Kabile görüşmeleri devam etmektedir; sonunda Orik amcasının yerine kral seçilir. Taç giyme töreni için Saphira da Eragon'a katılır. Eragon, Shade Durza'yla savaşırken kırdığı, Cücelerin çok sevdiği safir yıldızını Saphira'yla birlikte onararak Orik'e verdiği sözü de yerine getirir.

Sonrasında beraberce Du Weldenvarden'e geri dönerler. Orada Oromis, Eragon'un soyuyla ilgili gerçekleri açıklar: Yani, Morzan'ın oğlu değil, aslında Brom'un oğlu olduğunu söyler. Ama Murtaghla anneleri birdir: Selena. Oromis ile Glaedr, kendisine ayrıca Eldunari'nin ne olduğunu ve nasıl işlediğini de anlatırlar. Buna göre bir ejderha yaşarken kalbini kusabilir; ama bu büyük bir dikkatle yapılmalıdır, yoksa kalplerin kalbi kimin eline geçerse onun ejderhasının kontrolünü ele geçirebilir.

Ormanda gezerken Eragon Zar'roc'un yerine başka bir kılıca ihtiyacı olduğunu hisseder. Bromla yaptıkları seyahatte kedi adam Solembum'un verdiği nasihatı hatırlayan Eragon, Du Weldenvarden'deki tılsımlı ağaç Menoa'ya gider. Ağaçla konuşur ve ağaç ona kökleri altındaki gizli parlak çeliği, adı konulmayan bir iyilik sözüne karşılık Eragon'a verir.

Sonra Elf demirci Rhunön (bütün süvarilerin kılıçlarını yapan demirci) Eragon'la birlikte çalışarak ona yeni kılıcını hazırlar. Kılıç mavi renktedir ve Eragon ona Brisingr (Ateş) adını verir. Kılıç ne zaman ismi söylense alevlere bürünmektedir.

Ardından Glaedr, onlara kalplerin kalbini güvenerek verir ve böylece Eragon ile Saphira yeniden Varden'e dönerlerken, Glaedr ile Oromis kendilerinden olanlara katılıp İmparatorluk'un kuzeyine saldırırlar.

Feinster kuşatması sırasında Eragon ile Arya üç düşman büyücüyle karşılaşır; bunlardan biri Shade Varaug'a dönüşmüştür. Eragon'un yardımıyla Arya, Shade Varaug'u öldürür.

Onlar bununla meşgulken Oromis ile Glaedr da, Murtagh ve Thornla mücadele etmektedirler. O sırada Galbatorix yetişir ve Murtagh'ın zihnine girerek idareyi ele geçirir. Murtagh'ın kolunu kendi koluymuş gibi kullanarak Oromis'e saldırır. Thorn da Glaedr'ın bedenini parçalar.

Varden'liler Feinster'de zafer elde etmişlerdir ama, Eragon ile Saphira öğretmenleri Oromis'i kaybetmenin acısı içindedir. Varden ise yoluna devam etmektedir ve şu anda da hâlâ başkent Urû'baen'e doğru yoldadırlar. Galbatorix, ejderhalardan aldığı enerjiyle, oradaki tahtına gururla kurulmuş, kendinden emin ve bütün kibriyle onları beklemektedir.

Gedikten İçeri Girmek

Ejderha Saphira kükreyince önündeki askerler ürktüler. "Hadi, hep birlikte!" diye bağırdı Eragon. Brisingr'ı başının üstüne herkesin görebileceği şekilde havaya kaldırdı. Mavi kılıç, batıda kara bir duvar gibi olmuş bulutların önünde güçlü, göz alıcı ışıltısıyla parlıyordu. "Varden için!"

Yanından vız diye bir ok geçti ama Eragon aldırmadı.

Saphira'yla birlikte üstünde durdukları molozdan tümseğin dibinde toplanan savaşçılar, hep bir ağızdan haykırarak karşılık verdiler: "Varden için!" Silahlarını havaya kaldırarak çevreye saçılmış molozların üstünden atlaya zıplaya hücumla geçtiler.

Eragon adamlarına arkasını döndü. Tümseğin diğer tarafında geniş bir avlu vardı. İmparator'un iki yüze yakın askeri bir araya toplanmış orada bekliyorlardı. Arkalarında kare biçimindeki kuleleri ve pencere niyetine dar, uzun yarıkları olan, yüksek, karanlık bir kale yükseliyordu; en yüksek kulesinin üst katındaki odalarından birinde bir fener ışığı yanıyordu. Eragon, kalede bir yerlerde Belatona'nın derebeyi Lort Bradburn'ün saklandığını biliyordu. Varden'liler son birkaç saattir bütün güçleriyle çarpışarak Belatona'yı ele geçirmeye çalışıyorlardı.

Eragon haykırarak taş yığını tümsekten atlayıp askerlerin olduğu yere doğru saldırıya geçti. Adamlar gerilediler; ellerindeki mızrak ve kargıları Saphira'nın kale duvarında açtığı gediğe çevirmişlerdi.

Eragon koşarken ken ayağını burktu ve yere düştü, tam doğrulmaya çalışıp ayağa kalkmak üzereyken bir asker bunu fırsat bilerek, ok gibi fırlayıp mızrağını Eragon'a doğru savurdu.

Mızrağı bir insan ya da Elfin gözleriyle takip edebileceğinden daha hızlı bir hareketle yakaladı Eragon. Yaptığı yanlışlığı anlayan askerin yüzü birden korkuyla karardı. Kaçmaya çalıştı, ama birkaç santim bile uzaklaşmadan Eragon mızrağı onun karnına sapladı. Saphira bir sıçrayışla, ağzından sarı mavi alevler püskürterek Eragon'un ardından avluya indi. Ayakları taş döşeli zemine değerken Eragon da tekrar çömelip ellerini sıkı sıkı yere bastırdı. Saphira'nın inişiyile bütün avlu sarsılmıştı. Kalenin ön cephesindeki duvarda, büyük, rengârenk mozaik cam patlayıp, tıpkı bir davulun üstünde zıplayan bozuk paralar gibi döne döne yukarı doğru sıçradı. Yukarda, pencerelerden birinde bir çift kepenk açılıp kapandı.

Elf Arya, Saphira'nın yanına geldi. Molozdan oluşan tümseğin üstünden atlarken, kızın uzun siyah saçları köşeli yüzünün etrafında uçuşuyordu. Kolları, boynu kan içindeydi; kılıcının üstü kan pıhtısıyla kaplıydı. Yürürken deri çizmeleri taş zeminde yumuşak sesler çıkarıyordu.

Kızın varlığı Eragon'u yüreklendirmişti. Savaşta çarpışırken o ve Saphira'dan başkasını aramazdı. Arya'nın mükemmel bir kalkan arkadaşı olduğunu düşünüyordu.

Kıza bakıp kısacık güldü. Arya da aynı şekilde karşılık verdi; kızın yüzü içinde buldukları dehşeti ne kadar yansıtıyor olsa da yine de coşkuluuydu. Her zamanki kendine hâkim ve soğukkanlı tavırları savaşta yerini daha başka bir havaya bırakırdı.

Aralarından birden mavi bir alev dalgalanınca Eragon kalkanının arkasına sığındı. Miğferinin altından baktığında gördüğü şey, Saphira korkak askerlere ne kadar alev püskürtse de yine de onlara zarar veremediğiydi.

Kale burcundaki mazgallı siperlere sinmiş okçular, Saphira'nın üstüne ardı ardına oklar

fırlatıyorlardı. Etrafa püskürttüğü alevlerle Saphira, okların bir kısmını daha havadayken küle çevirdi, geri kalanını da Eragon'un kendisine yaptığı kalkan gibi koruyucu büyüyle halletti. Atılan oklardan bir tanesi de, Eragon'un kalkanına boşuk bir tak sesiyle çarpıp sekerek, iz bırakmıştı.

O sırada yeni bir alev dalgasına yakalanan üç asker bağırmaya bile fırsat bulamadan öldüler. Mahşerin ortasında büzülüp kalmış diğer askerlerin ellerindeki mızrak ve kargıların uçlarındaki demir kısımlardan alevlerin mavi ışığı yansyordu.

İstese bile Saphira, ayakta kalanları alevlere bürümeyi pek beceremiyordu. Sonunda çabalamayı tamamen kesti ve çenesini ham diye gürültüyle kapadı. Alevlerin kesilen sesiyle ortalık birdenbire garip şekilde sessizleşmişti.

Daha önce de birkaç kez aklına geldiği gibi Eragon, askerleri alevlerden koruyan büyü yapanın yetenekli ve güçlü bir büyücü olduğu kanaatine vardı. "Acaba Murtagh mı?" diye düşündü. "Eğer Murtagh ise, o zaman Belatona'yı savunmak için neden Thorn'la beraber burada değil? Galbatorix şehrin ellerinden çıkmasını önemsemiyor mu?"

Eragon ileri atılıp, tek bir Brisingr hamlesiyle bir düzineden fazla sivri uçlu sırık tipi silahın tepesini, tıpkı çocukluğunda buğday başaklarını uçurduğu gibi biçti. Yakındaki bir askerın zırhını, sanki ince bir kumaşı kesiyormuş gibi parçalayıp adamın göğsünü yardığında su gibi kanlar fişkırdı. Sıradaki iki askeri de kalkanıyla itince, adamlar arkalarındaki üç askerın üstüne düşüp hep birlikte yere yuvarlandılar.

Eragon hiç yara almadan dans edercesine dolaşarak askerleri biçip devirirken, adamların cılız ve acemice hamlelerini her seferinde kolaylıkla savuşturuyordu. Saphira solundaki arbedeye dalmıştı (dev pençeleriyle askerleri havaya fırlatıp, dikenli kuyruğıyla savuruyor, başıyla kafa atıp, ısırıp parçalıyordu); sağında Arya, gözle takip edilmesi imkânsız bir hızla savaşıyordu; kılıcını her savuruşu İmparator un bir başka hizmetkârı için ölüm anlamına geliyordu. Eragon atılan bir çift mızraktan kaçmak için kendi etrafında dönünce, hemen arkasında kendisini korumak için görevlendirilen postlu Elf Blödhgarm ile beraberinde on bir Elfin durduğunu gördü.

Çok daha gerilerde ise Varden'liler, kalenin surlarında açılan gedikten avluya doluyorlarsa da askerlere saldırmaktan çekiniyorlardı, Saphira'nın yakınına gitmek kendileri için de tehlikeliydi çünkü. Zaten ne Saphira'nın, ne Eragon'un, ne de ciflerin askerleri bertaraf etmek için yardıma ihtiyacı vardı.

Savaş yüzünden bir süre sonra avlunun farklı köşelerine sürüklenen Saphira ile Eragon birbirlerinden uzakta olsalar da Eragon bunu pek dert etmiyordu. Üstünde koruyucu büyüleri olmasa bile Saphira, yirmi otuz insanı tek başına haklayabilirdi.

Tam o sırada Eragon'un kalkanına diye bir mızrak çarptı. Mızrağı kendisine fırlatan adama döndü. Yüzünde yara izi olan, iriyarı, alt dişleri olmayan bir askerdı bu. Adamın üstüne atladı. Adam belinden hançerini çıkarmaya çalışıyordu. Eragon onun göğüs kafesine bir dirsek darbesi indirdi.

Aldığı darbenin şiddetiyle asker birkaç metre geriledi, eliyle kalbine bastırarak yere düştü.

Hemen ardından askerlerin üstüne kara uçlu oklar yağmaya başladı. Eragon, üstündeki büyüünün kendisini koruyacağından emindi ama yine de kalkanıyla kendini korumaya çalışıyordu. Her zaman dikkatli olmakta fayda vardı, düşman büyücüler her an tılsımlı bir okla üstündeki koruyucu büyüü de delip geçebilirlerdi.

Eragon'un dudakları acı bir gülüşle büzüldü. Yukardaki okçular zaferi kazanmak için Eragon ile Elfleri öldürmekten başka çareleri olmadığını anlamışlardı, ne kadar çok kayıp vermeleri gerekirse gereksin.

"Geç kaldınız," diye düşündü Eragon için için sevinerek. "Hâlâ şansınız varken İmparatorluk'tan kaçıp uzaklaşmalıydınız."

Sağanak gibi yağın ok yağmurunun dinmesini bekledi. Şehre saldırı tan vaktinde başlamıştı ve Saphira'yla birlikte o zamandan beri en ön safta çarpışıyordu.

Atılan okların arkası kesilince, Eragon, askerlerden birinin mızrağını kaptı ve bütün gücüyle okçuların birkaç metre yukarısına doğru fırlattı. Eragon mızrak fırlatabilmek için çok alıştırma yapmak gerektiğini biliyordu. Dolayısıyla hedeflediği adama isabet ettiremeyince şaşırmadı ama mazgallı siperlere sinmiş okçuların tamamını ıskaladığına da şaşırılmıştı. Mızrak başlarının üstünden geçip arkalarındaki kale duvarına çarparak parçalanmıştı. Okçular el kol hareketleri yaparak dalga geçiyorlardı.

Derken sağında bir hareketlenme oldu. Arya'nın mızrağını okçulara fırlattığını gördü. Mızrak yan yana birbirine çok yakın duran iki okçuya saplanmıştı. Arya elindeki kılıcı havaya kaldırıp, "Brisingr!" diye bağırdı ve mızrak zümrüt yeşili alevlerle yanmaya başladı.

Okçular birbirlerine sokulup yanan cesetlerden uzaklaşmaya çalıştılar, sonra da hep birlikte mazgallı siperlerden kaçıp, kalenin üst kısımlarına çıkan kapılara doğru koşmaya başladılar.

"Bu haksızlık," dedi Eragon. "Ben bu büyüü yapamıyorum, yaptığım zaman benim kılıcım da cayır cayır yanıyor!"

Arya hafifçe gülümseyerek Eragon'a baktı.

Çarpışma birkaç dakika daha sürdü, geri kalan askerler ya teslim olmuşlar ya da kaçmaya çalışmışlardı.

Eragon önündeki beş adamın kaçmasına göz yummuştu, fazla uzaklaşamayacaklarını biliyordu. Öldüklerinden emin olmak için yerde yatan cansız bedenlere çabucak bir göz gezdirdikten sonra, arkaya dönüp avluya baktı. Birkaç Varden'li dış surların kapılarını açmış, duvarı yıkmakta kullandıkları şahmerdanı içeri sokmuşlar, onu kaleye giden sokaktan geçiriyorlardı. Geri kalan savaşçılar ise kale kapısında toplanıp düzene girmeye çalışıyor, kaleye saldırıp oradaki askerlerle karşılaşmaya hazırlanıyorlardı. Aralarında Eragon'un kuzeni Roran da vardı; elinde balyozuyla sağa sola işaretler yaparak birliğine emirler yağdırırken avlunun uzak ucunda Saphira öldürdüğü askerlerin tepesinde dikilmiş duruyordu. Mücevher gibi parlayan mavi pulları boncuk boncuk kan lekeleri içindeydi. Diken diken sivri çıkıntılarla dolu başını geriye atıp zaferle kükredi. Sesindeki vahşilik savaş halindeki şehrin uğultusunu bastırıyordu.

Eragon kalenin içinden gelen makine sesleri ve zincir şingirtileri duydu; bunu çekilen ağır kalasların çıkardığı gıcırtilar takip etti. Gürültü herkesin gözlerinin kale kapısına çevrilmesine neden olmuştu.

Derinden gelen bir gümbürtüyle kapılar aralanıp ardına kadar açıldı. Meşalelerden tüterek yükselen ince bir duman bulutu dışarı sızarak kapıya yakın duran Varden'lilerin genizlerini yaktı. Karanlığın içinden demir toynakların zemini döven sesleri geliyordu ve derken duman bulutu içinden bir süvari çıktı. Sol elinde Eragon'un mızrak sandığı bir şey tutuyordu. Ama sonra bunun tuhaf yeşil

bir maddeden yapılmış, ucunda, daha önce görmediği biçimde tırtıllı keski olan bir kargı olduğunu fark etti. Kargının ucunu donuk bir ışık çevreliyor, doğal olmayan bu ışık onun büyülü bir silah olduğuna işaret ediyordu.

Süvari dizginlere asıldı, atını şaha kaldırarak, sağ pençesiyle öldürücü bir darbe savurmaya hazırlanan Saphira'ya çevirdi.

Eragon'u bir korku basmıştı. Süvari kendinden çok emin görünüyordu, elindeki kargı çok değişik ve çok korkunçtu. Sihrin ejderhayı koruyacağını biliyordu ama Eragon yine de Saphira'nın büyük bir tehlike içinde olduğunu anlamıştı.

"Ona zamanında yetişemeyeceğim," diye düşündü. Düşüncelerini süvariye yönlendirdi, ama adam yapacağı işe kendini öyle vermişti ki, Eragon'u fark etmedi ve bu yüzden süvarinin zihnine ulaşma çabası yüzeysel bir temastan öteye gidemedi. Bunun üzerine Eragon kendi içine kapanıp, savaş atının ilerleyişini önlemek için eski dilde birkaç sözcükle basit bir tılsım türetti. Çaresizce yapılmış bir girişimdi (çünkü Eragon süvarinin kendisinin de bir büyücü olup olmadığını veya büyülü saldırılara karşı ne gibi önlemler aldığını bilmiyordu) ama Saphira'nın hayatı tehlikedeysen eli kolu bağlı oturup bekleyemezdi.

Eragon derin bir nefes aldı. Eski dilde zor söylenen birkaç hecenin doğru şekilde telaffuzunu hatırlamaya çalıştı. Sonra da tılsımı söylemek üzere ağzını açtı.

Ama Elfler ondan daha çabuk davranmışlardı. Daha ağzından bir sözcük bile çıkmadan, arkalardan alçak tınıda ama coşkulu bir ilahinin sesi geldi kulağına: Koro halinde söylenen ama ahenksiz ve huzursuzluk verici bir melodiydi bu.

Eragon, "Mae..." diyebilmişti sadece ve ardından ciflerin büyü etkisini gösterdi.

Atın önünde durduğu mozaik desen hareketlenip karışarak yer değiştirdi; cam parçaları su gibi kaymaya başladı. Yerde uzun bir çatlak oluştu; derinliği belirsiz, karanlık bir yarık. Can havliyle kişneyen at yarığa düşerek iki ön bacağını kırdı.

Atla binicisi yere devrilirlerken, eyerin üstündeki adam kolunu geri çekip elindeki ışıldayan kargıyı Saphira'ya fırlattı.

Saphira koşamamış, yana kaçıp kurtulamamıştı. Bu yüzden fırlatılan şeyi savuşturma umuduyla bir pençe salladı ama santimlerle ifade edilebilecek bir mesafeyle ıskaladı. Eragon dehşet içinde kargının bir metre kadar bir parçasının, onun köprücük kemiğinin hemen altından göğsüne saplandığını gördü.

Bir öfke dalgası çağlayarak aktı Eragon'un içine. Biniciyi yok etmek istiyordu; tehlikelere aldırmandan üstündeki her kaynaktan enerji toplamaya başladı (kendi vücudundan; kılıcının kabzasındaki safir taşından; belindeki Bilge Beloth'un kemerinde bulunan on iki elmadan ve sağ elini süsleyen Elf işi yüzük Aren'de depolanan o büyük enerjiden).

O sırada Blödhgarm, Saphira'nın sol ön bacağının üstünden atlayıp ortaya çıktı ve bir geyiğe saldıran panter misali, binicinin üstüne atlayıp adamı yere yıktı. Vahşi bir hareketle başını çevirip adamın boğazını uzun, beyaz dişleriyle parçaladı.

Girişi açık olan kalenin üst kattaki bir penceresinden bütün gürültüyü bastıran acı bir feryat duyuldu ve bunu, koca koca taşların dışarı uçmasına neden olan büyük bir patlama izledi. Blok halinde taşlar, Varden'li savaşçıların üstüne yağıyor, kuru dallar gibi birçoğunun kaburgalarını,

gövdelerini eziyordu.

Eragon kalenin avlusuna yağan taşlara aldırmayarak Saphira'nın yanına koştu; peşinden gelen Arya ile kendi muhafızlarının farkında bile değildi. Ejderhanın yakınındaki Elfler çoktan Saphira'nın çevresini almışlar, göğsüne saplı kargıya bakıyorlardı.

"Ne durumda..." diye sordu Eragon; üzüntüsünden sorusunu tamamlayamamıştı bile. Telepati kurarak Saphira'yla konuşmaya can atıyordu ama düşman büyücüler hâlâ civarda olabileceği için, düşüncelerini okumasınlar veya bedenine hükmetmesinler diye bilincini Saphira'ya açmamaya karar verdi.

Bitmek tükenmek bilmez gibi gelen bir bekleyişten sonra nihayet, erkek Elflerden biri, Wyrden, durumu ona anlattı; "Şanslıyız, Shade Katili. Mızrak ana damarlara veya boynundaki şahdamarına gelmemiş. Adalesine isabet etmiş; adaleye isabet eden yaraları da iyileştirebiliriz."

"Çıkarabilir misin? Bunun çıkarılmasına engel olacak büyü var mıdır?"

"Bakıp ilgileneceğiz, Shade Katili."

Sunak etrafında toplanan rahipler kadar ciddiyet içindeki bütün Elfler (Blödhgarm dışında) avuçlarını Saphira'nın göğsüne yasladılar ve söğüt dallarını hışırdatan rüzgâr gibi fısıltıyı andıran bir sesle ilahiler söylediler. Dostluğu, büyümeyi anlatan ilahilerdi bunlar, güçten kuvvetten bahseden, atan nabızla ve çok daha esrarlı konularla ilgili ilahilerdi. Saphira büyük bir azimle yapılan büyü sayesinde doğrulmayı başardı, ama vücudu tir tir titriyordu. Göğsünde, kargının saplandığı yerden sicim gibi kan sızıyordu.

Blödhgarm, Saphira'nın yanına giderken Eragon Elfi şöyle bir süzdü: Çenesiyle ensesindeki post kana bulanmıştı ve postun rengini koyu lacivertten iyice kapkara bir tona çeviriyordu.

"O da neydi öyle?" diye sordu Eragon, avlunun üstünde pencerede hâlâ dans eden alevleri işaret ederek. Blödhgarm cevap vermeden önce kediye benzeyen sivri dişlerini ortaya çıkararak dudaklarını yaladı. "Ölmek üzereyken askerin zihnine sızmayı başardım ve oradan da onu yönlendiren büyücünün zihnine girdim."

"Büyücüyü mü öldürdün?"

"Tam olarak söylemek gerekirse, onu kendini öldürmeye zorladım. Aslında normalde bu kadar teatral çarelere başvurmam ama... çok kızmıştım."

Eragon ejderhanın yanına gitmek için yeniden yürümeye başladığı sırada Saphira iniltiyle karışık kükreyince tekrar durdu. Saphira işi kimseye bırakmadan kargıyı göğsünden kendi kendine çıkarmaya başlamıştı. Kirpikleri titreşiyordu, mızrağın son on beş santimlik kısmı da çıkarken hızlı hızlı, kesik kesik nefes aldı. Zümrüt yeşili, soluk bir ışın saçan tırtıllı kargı taş döşeli zemine çarptığında metalden çok, çömlekleri andıran bir ses çıkarmıştı.

Elfler ilahi söylemeyi bitirip ellerini Saphira'dan çektikten sonra Eragon ejderhanın yanına koşup eliyle boynuna dokundu. Onu rahatlatmak istiyor, ne kadar korktuğunu ve zihniyle temas kurmak istediğini söylemek istiyordu. Ama kendini tuttu; ejderhanın pınl pırl parlayan mavi gözlerinden birine bakıp, "iyi misin?" diye sordu. Hissettiklerinin yoğunluğunun yanında sözleri kulağına basit geliyordu.

Saphira göz kırparak yanıtladı onu, sonra da başını eğip burnundan puf âiye saldığı ılık havayla

yüzünü okşadı.

Eragon gülümsedi. Sonra Elflere dönüp, "Eka eirun ono, alfya, wiol förn thornessa," diyerek yardımları için onlara eski dilde teşekkür etti. Arya ve Elfler başlarını eğip, sağ ellerini ters çevirerek göğüslerinin ortasına koydular ve kendi ırklarına özgü şekilde selam verdiler. Eragon, Saphira'yla birlikte kendisini korumakla görevli ciflerin yarından çoğunun bitkin ve zayıf düştüklerini, yorgunluktan ayakları üstünde duramayacak halde olduklarını fark etti.

"Geri çekilin ve dinlenin," dedi onlara. "Burada durursanız bu gidişle öleceksiniz. Hadi, gidin, bu bir emirdir!"

Gitmek istemiyorlardı ama yine de yedi Elf, "Nasıl arzu ederseniz, Shade Katili," diye karşılık verdiler ve cesetlerin, taş yığınlarının üzerinden atlayıp geçerek avludan çekildiler. Güçlerinin sınırına dayanmalarına rağmen vakur bir havaları vardı.

Ardından Eragon, kargıyı incelemekte olan Arya ile Blödhgarm'a katıldı; her ikisinin de yüzünde garip bir ifade vardı, sanki nasıl tepki göstermeleri gerektiğini kestiremiyorlardı gibiydiler. Eragon onların yanına çömeldi; vücudunun herhangi bir yerinin silaha değmemesine dikkat ediyordu. Kargının sapma doğru olan kısmında çizgilerle işlenmiş ince elişine dikti gözlerini; neden bilmiyordu ama bu çizgiler kendisine tanıdık geliyordu; sonra gözlerini ne tahtaya, ne de metale benzeyen yeşilimsi sapında gezdirdi. Kargının, Elflerle Cücelerin bir zamanlar salonlarını aydınlatmada kullandıkları alevsiz fenerleri hatırlatan, yumuşak ışık saçan bir parlaklığı vardı.

"Galbatorix'in işçiliği olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Eragon. "Belki Saphira ile beni yakalamak yerine öldürmeyi planlıyordu. Belki de kendisi için bir tehdit oluşturmaya başladığımızı düşündü."

Blödhgarm kötü kötü güldü. "Ben olsam böyle hayallerle kendimi kandırmam Shade Katili. Bizler Galbatorix için önemsiz bir baş ağnsından başka bir şey değiliz. Senin veya bizim ölmemizi istemiş olsa, Urû baen'den gelip bize savaş açması yeterdi, çünkü hepimiz onun önünde kış fırtınasına kapılmış kuru yapraklar gibi savruluruz. Ejderhaların gücü onunla. Bu güce kimse karşı koyamaz. Galbatorix'i amacından döndürmek kolay değildir. Gözü dönmüş bir deli olabilir ve çok da hinoğludur ama hepsinden önemlisi çok kararlıdır. Seni esir almaya karar verdiyse, bunu sabit fikir haline getirir ve gerçekleştirir ve insanı ondan, kendi savunma içgüdüsünden başka hiçbir şey koruyamaz."

"Her neyse," dedi Arya. "Bu Galbatorix'in değil, bizim yaptığımız bir silah."

Eragon'un kaşları çatıldı. "Bizim mi? Bunu Varden'liler yapmadı ki!"

"Varden'liler değil, bir Elf yaptı."

"İyi ama..." Mantıklı bir açıklamasını bulmaya çalışıyordu. "İyi de, hiçbir Elf, Galbatorix için çalışmayı kabul etmez ki! Bunun yerine ölmeyi tercih ederler!"

"Bu silahın Galbatorix'le ilgisi yok, hem olsaydı bile, böylesine özel ve güçlü bir silahı onu koruyamayacak birine emanet etmezdi. Alagaesia'daki bütün savaş araçları arasında bu silah, onun elimize geçmesini en son isteyeceği silahtır."

"Neden?"

Hafif ama duyulur tonda sesine yansıyan kedi gibi bir mırıltıyla Blödhgarm, "Çünkü Eragon Shade

Katili, bu bir Dauthdaert!" dedi.

"Adı da Niernen, yani Orkide," dedi Arya. Silahın çeliğine işlenmiş çizgileri gösterdi. Eragon daha sonra bu çizgilerin, uzun ve çivi gibi sivri bitişleri olan, birbirine geçmiş yiv şeklinde oymalar halinde Elf eiyazısı olduğunu fark etti.

"Dauthdaert mi dedin?" Blödhgarm ile Arya'nın kendisine şaşkın gözlerle baktığını görünce, Eragon bu kez omuz silkti, bilgisizliğinden utanmıştı. Elfler, kendi ırklarının en iyi hocalarından yıllarca eğitim alarak büyülerdi; onların yanında, dayısı Garrow'un önemsiz gördüğü için ona kendi alfabelerini bile öğretmemiş olmasına canı sıkıldı. "Kilesmera'da okumayı bu kadar öğrenebildim. Ne yazıyor? Galbatorix'le Forsworn'a karşı kullanılması için süvarilerin devrildiği zamanlarda mı yapmışlar silahı?"

Blödhgarm başını iki yana salladı. "Niernen bundan çok ama çok daha eski."

"Dauthdaert'ler..." dedi Arya. "Bizim ejderhalarla olan savaşımızın son yıllarına damga vuran korku ve nefretten doğmuşlardı. En yetenekli demircilerimizle büyücülerimiz onları bugün tanımlayamadığımız maddelerden üretmişlerdi; bugün ne anlama geldiğini bilmediğimiz sözcüklerle efsunlamışlar ve onlara, on ikisine birden, aslında hiç de alakası olmadığı halde en güzel çiçeklerin isimlerini vermişlerdi, çünkü yapılışlarının tek bir amacı vardı: Ejderhaları öldürmek."

Parlak kargıya bakarken Eragon'u bir tiksinti duygusu basmıştı. "Yapabildiler mi?"

"O gün orada bulunanlar, ejderha kanlarının gökten yağmur gibi yağdığını söyledi."

Saphira keskin ve gürültülü bir şekilde hırladı.

Eragon kafasını çevirip Saphira'yı bakarken gözucuyla, saldırmak için kalenin önünde bekleyen Varden'lileri gördü; pozisyonlarını almışlar, Saphira ile kendisinin kumandayı almasını bekliyorlardı.

"Dauthdaert'lerin yok edildiğini sanıyorduk," dedi Blödhgarm. "Ama anlaşılın yanılmışız. Niernen, Waldgrave ailesinin eline geçmiş, onlar da onu bugüne dek burada, Belatona'da gizlemiş olmalı. Sanırım biz şehir surlarında gedik açınca. Lort Bradburn'ün cesareti kırıldı ve seninle Saphira'yı durdurabilmek için silahhanesinden Niernen'i getirtti. Eğer Galbatorix, Bradburn'ün seni öldürmeye çalıştığını bilse, öfkeden deliye döneceğine hiç şüphe yok." Acele etmeleri gerektiğinin farkında olmasına rağmen, Eragon merakını gidermeden ayrılmak istemiyordu. "Dauthdaert ya da değil, bunu ele geçirmemizi Galbatorix'in neden istemeyeceğini hâlâ açıklamadın." Kargıyı gösterdi. "Niernen'i şurdaki mızraktan daha tehlikeli yapan nedir? Hatta Bris..." İsmi tamamını söylemeyip kendini tuttu ve, "Ya da benim kendi kılıcımdan?" dedi.

Arya cevap verdi: "Normal yollardan kırılabilmesi imkânsız, ateşten zarar görmez ve ayrıca sen de gördün, büyü tutmuyor. Dauthdaert ejderhaların yapacağı her türlü büyüye karşı koyup, krallarını da aynı şekilde koruyabilecek şekilde tasarlandı. Ürkütücü bir fikir tabii, özellikle ejderha büyülerinin ne kadar etkili, karmaşık ve güçlü olduklarını göz önünde bulundurursan. Galbatorix kendini ve Shruikan'ı Alagaesia'daki herkesten fazla koruma altına almış olabilir ama Niernen'in bu savunmaları sanki hiç yokmuşçasına delip geçmesi mümkün."

Eragon anlamıştı. İçini bir sevinç kapladı. "Derhal..."

Tiz bir sesle sözü bölündü.

Ses, sanki taşa sürtülen bir metal gibi batıcı, kesici, iç gıcıklayıcıydı. Eragon'un tüyleri diken diken

oldu, elleriyle kulaklarını tıkadı; yüzünü buruşturup sesin nereden geldiğini anlamak için döndü. Saphira başını sallıyordu. Onca gürültü içinde Eragon onun acıyla inlediğini duydu.

Eragon gözlerini tam iki kez avluda gezdirdikten sonra, Blödhgarm'ın büyücüyü öldürdüğü simsiyah olmuş ve kısmen yıkılmış pencerenin altındaki kale duvarında, otuz santim kadar bir yarıktan pof diye toz kalktığını fark etti. Tiz ses iyice artınca Eragon çatlağı göstermek için ellerinden birini istemeye istemeye kulağından çekti.

"Bak!" diye bağırdı Arya'ya. Arya başını sallayarak anladığını belirtti. Eragon yeniden kulağını tıkadı.

Derken ses başladığı gibi birdenbire kesildi.

Eragon biraz bekledikten sonra ellerini ağır ağır indirdi; ilk kez, bu kadar hassas bir işitme duyusuna sahip olmasaydım keşke, diye geçirdi içinden.

O bunları düşünürken çatlak birden daha da genişledi; çapı artık bir metreden fazlaydı ve hızla kale duvarından aşağı doğru ilerlemeye başladı. Çatlak, tıpkı çakan bir şimşek gibi binanın kapıları üstündeki kirişlere vurdu ve zemine minik minik taşlar yağdı. Kalenin ana binası inliyordu, yıkılan pencere pervazından kırılan kirişe kadar kale duvarı öne doğru eğim vermeye başlamıştı.

"Kaçın!" Eragon, avlunun sağma soluna can havliyle kaçışarak yıkılmak üzere olan duvardan uzaklaşmaya başlayan Varden'lilere bağırıyordu. Bir adım öne çıktı. Savaşçıların arasında gözleri Roran'ı arıyordu; sinirden bütün vücudu gerilmişti.

Sonunda gördü onu: Kapı girişindeki son grup savaşçıların arkasında kalmıştı. Deli gibi sesleniyor ama kargaşa içinde sesini duyuramıyordu. Sonra kapı hareketlendi ve birkaç santim aşağı çöktü; şimdi daha fazla öne doğru eğim veriyordu. Roran üstüne yağmaya başlayan taşlardan dengesini kaybetti. Yıkılmak üzere olup tehlike arz eden duvardan sakınmak isterken gerisingeri yere düştü.

Roran düştüğü yerden doğrulurken gözleri Eragon'unkilerle buluştu; Eragon onun bakışlarındaki korkuyu, çaresizliği ve teslimiyet duygusunu fark edebiliyordu. Sanki ne kadar hızlı koşsa da, güvenli bir yere zamanında sığınamayacağını biliyormuş gibiydi.

Roran'ın dudaklarında buruk bir tebessüm belirdi.

Ve duvar yıkıldı.

Balyozun Yenilgisi

"Hayııııı!" diye haykırdı Eragon, kale duvarı gök gürültüsünü andıran bir sesle çökerken. Koranla birlikte beş adam daha taş yığını altında kalmış, avlu kapkara bir toz bulutuna bürünmüştü.

Eragon yüksek sesle bağırınca sesi birden kesilmiş, boğazının gerisi kaygan, bakır tadında kanla dolmuştu. Derin nefes aldı, iki büklüm olup öksürmeye başladı.

"Vaetna," dedi boğulurcasına ve elini salladı. İpek hışırtısını andıran bir sesle kalın gri perde yarıldı ve avlunun ortası meydana çıktı. Roran için endişelendiğinden, yaptığı büyüünün kendi gücünü eksilttiğini fark etmemişti bile.

"Hayır, hayır, hayır, hayır!" diye mırıldandı Eragon. Ölmüş olamaz. Olamaz, olamaz, olamaz... Sanki tekrarlarsa gerçek olacakmış gibi Eragon sözcükleri düşünmeye devam etti. Ama her tekrarlayışında gerçeklikten, "bir ümit" olmaktan uzaklaşıp, biraz daha duaya benzemeye başlamıştı.

Önünde Arya ile diğer Varden'li savaşçılar durmuş öksürüyorlar, avuçlarıyla gözlerini ovuşturuyorlardı. Çoğu sanki her an bir patlama bekliyormuş gibi öne eğilmişti; bazıları ağız açık yıkılan kale duvarına bakıyordu. Binadan dökülen taşlar molozlar halinde avlunun ortasına yayılmış, mozaiğin görülmesini engelliyordu. Kalenin ikinci katında iki odayla, üçüncü katında bir odanın (büyücünün kötü bir şekilde tahtalı köyü boyladığı yer) ön cephesi açıkta kalmıştı. Odalardaki mobilyalar, güneş ışığında iyice kirlili ve yıpranmış görünüyorlardı. Odalarda, göğüslerinde çapraz asılı ok ve yay bulunan altı kadar asker, apar topar dibinde durdukları gedikli duvardan geriye kaçıyorlardı. İtiş kakış, odaların uzak tarafındaki kapılara üşüşüp kalenin içine dağılarak gözden kayboldular.

Eragon moloz yığınının oluşturduğu taşların ağırlığını tahmin etmeye çalıştı; yüzlerce kilo olmalıydı. Kendisi, Saphira ve Elfler hep birden el verirlerse, taşları büyüünün yardımıyla yerinden oynatabileceklerine emindi ama bu çabaları sonunda mutlaka güçten düşerler ve korunmasız kalırlardı. Dahası bu çok zamanlarını alırdı. Eragon'un aklına birden Glaedr geldi (altın ejderha bütün taşları bir başına kaldıracak güçteydi) ama çabuk olmak önemliydi ve Glaedr'a ait Eldunari'nin (kalplerin kalbi) yeniden düzelmesi çok zaman alırdı. Zaten Roran ile diğer beş adamı kurtarmaya yardım etmek bir kenara, Eragon, Glaedr'ı konuşmak için bile ikna edemeyeceğini biliyordu.

Gözünün önüne Roran'ın taş yağmuruyla tozların altında kalmadan önceki hali geldi, yani, kale kapısı girişindeki saçağın altında durduğu hali ve anında yapması gerekeni anladı.

"Saphira, onlara yardım et!" Eragon elindeki kalkanı bir kenara atıp fırladı.

Arkasından Arya'nın eski dilde bir şeyler söylediğini duydu, kısa bir cümleydi, "Bunu gizle!" gibi bir şey ve sonra elinde kılıcı, koşup savaşmaya hazır, Eragon'a yetişti.

Molozların başladığı yere varınca Eragon mümkün olduğu kadar yükseğe sıçradı, eğimli bir taş blokun üstüne tek ayağıyla kondu ve sonra yine sıçrayıp, dar bir geçitte düşmeden ilerlemeye çalışan bir dağkeçisi gibi, bir noktadan diğerine zıplayarak ilerledi. Taş blokları kıpırdatmaktan çok çekiniyordu ama istediği yere ulaşmanın en kestirme yolu da buydu.

Son bir hamleyle Eragon ikinci katın kenarına ulaştı, içeri dalıp odayı geçti, dip taraftaki duvara gelince karşısına çıkan kapıya öyle kuvvetli bir tekme savurdu ki, kapı menteşelerinden kurtulup

arkasındaki koridora devrildi ve parçalara ayrıldı. Eragon koridorda koşmaya başladı. Sanki kulakları suyla doluymuş gibi adımlarını ve nefes alıp verişini duyamıyordu.

Aralık duran bir kapıya yaklaşıncaya yavaşladı. Kapıdan bakınca oranın bir çalışma odası olduğunu gördü; içerde beş silahlı adam önlerinde bir harita hararetle tartışıyorlardı. Hiçbiri Eragon'u fark etmemişti.

Koşmaya devam etti. Hızla bir köşeden döndüğü anda karşı yönden gelen bir askerle çarpıştı. Eragon başını adamın kalkanının kenarına çarpmış, gözünün önünde sarı kırmızı şimşekler çakıyordu. Askerin üstüne atlayıp ona yapıştı, ikisi birlikte koridorda ileri geri sarhoş dansözler gibi sendelediler.

Asker yeniden dengesini bulmaya çalışırken bir küfür savurdu. "Neyin var, seni lanet olasınca!" dedi; sonra Eragon'un kim olduğunu fark etti, gözleri büyüdü. "Sen!"

Eragon adamın kaburgalarının altına sıkı bir yumruk salladı. Aldığı darbeye adamın ayakları yerden kesildi. "Benim," dedi Eragon, adam cansız bir halde yere düşerken.

Eragon koridorda ilerlemeye devam etti. Kaleye girdiğinden beri zaten hızlı atan nabızı neredeyse iki katına çıkmıştı; kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu.

Bir başka açık kapıdan içeri bakarken, "Nerede bu?" diye düşünüyordu içinden; oda boştu.

Nihayet, loş bir koridorun sonunda, döne döne aşağı inen bir merdiven fark etti. Basamakları beşer beşer atlayıp, düşüp yaralanmaktan çekinmeden ilk kata indi. İnerken sadece bir kez, o da şaşkın bir okçuyu önünden itmek için durmuştu.

Merdiven bitmişti. Dras-Leona'daki katedrali andıran, yüksek kubbeli bir odaya çıktı. Çabuk bakışlarla etrafına göz gezdirdi: Duvarlarda kalkanlar, silahlar ve kırmızı flamalar asılıydı; tavana yakın yerlerde dar pencereler vardı; dökme demirden y uvalar içinde meşaleler yanıyordu; yanmayan şömineler vardı; holün her iki yanında uzun, koyu renkli, yüksek duvar sehpaları sıralanmıştı; odanın girişine yakın bir yerde ise, üstünde cüppesi olan sakallı bir adam, yükseltilmiş bir platformda uzun arkalı bir koltukta oturuyordu. Kalenin ana salonuna gelmişti. Sağ tarafta, kale girişine giden kapılarla kendisi arasında birden elli kadar asker olduğunu gördü. Askerler onu gördüklerinde çok şaşırılmışlar, Eragon'a hakmak için dönerlerken üstlerindeki tüniklerin altın işlemeleri pırıl pırıl parlamıştı.

"Öldürün onu!" diye haykırdı cüppeli adam, sözleri emirden çok korkusunu yansıtıyordu. "Her kim onu öldürürse, hâzinemin üçte birini vereceğim! Söz!"

Yine oyalanmak zorunda kalacaktı. Eragon'un içini tekrar korkunç bir huzursuzluk bastı. Kılıcını çekip havaya kaldırdı ve haykırdı:

"Brisingr!"

Bir esintiyle kılıcın çevresini hayalet gibi mavi alevler sararak ta ucuna kadar tutuşturdu. Ateşten yayılan sıcaklık Eragon'un elini, kolunu ve yanağını ısıtıyordu.

Gözlerini askerlere dikti. "Defolun!" diye gürledi.

Kısa bir bocalama geçiren askerler arkalarına bakmadan dönüp kaçtılar.

Eragon, alev alev yanan kılıcı elinde ileri atıldı. Adamlardan birinin ayağı takılmış, önünde yere

düşmüştü. Eragon bir sıçrayışta askerin üstünden atlarken adamın miğferindeki püsküllere değmemişti bile.

Eragon'un koşarken çıkardığı rüzgâr, kılıcın üstündeki alevlerin yarılıp dörtnala koşan bir atın yeleleri gibi gerisingeriye uçuşmasına neden oluyordu.

Omuzlarını öne çekip kamburlaştırarak ana salonun çift kanatlı kapısından içeri bir boğa gibi daldı. Yan tarafında askerlerle dolu odalar olan (ve aynı zamanda kale kapısını kaldırıp indirmekte kullanılan makara, araç gereç ve diğer mekanizmaların olduğu) uzun ve geniş bir salondan geçti; sonra doğruca, kale duvarı yıkıldığı sırada Roran'ın durduğu yeri kapatan kale kapısına var gücüyle abandı.

Eragon yüklenince demir parmaklık eğilmiş olsa da metali kıracak kadar eğilmemişti.

Sendeleyerek bir adım geriledi.

Yeniden kemerindeki (Bilge Beloth'un kemeri) pırlantalarda bulunan enerjiye ve Brisingr'a başvurdu; kılıcından yayılan alevleri neredeyse en son noktasına kadar çıkarıp, kemerdeki taşlarda bulunan enerjiyi kullanarak tamamen boşalttı. Kılıcı demir parmaklıklara vurmak için kolunu geri çekip hızla savururken haykırdı. Kılıcın değdiği yerde sarı turuncu kıvılcımlar üstüne sıçırıyordu; eldiveniyle tüniğinde yanık lekeleri açarak meydana çıkan çıplak tenine iğne gibi battılar. Çizmelerinin burnuna bir damla erimiş demir damladı. Ayağını sallayıp damlayı çizmesinden silkeledi.

Üç tane kesik attı ve demir parmaklıktan insan büyüklüğünde bir parça içeri yere düştü. Parmaklığın kesik uçları sıcaktan bembeyaz parlıyor, bulunduğu yeri yumuşak bir ışıkla aydınlatıyordu. Eragon açtığı geçitten geçmeden evvel Brisingr'ın sönüp alevlerinin kesilmesini bekledi.

Geçit karşısına zikzaklı bir güzergâh çıkarmıştı; sola, sağa, sonra yine sola yönelen hareketlerle koşmaya devam etti. Kaleye girmeyi başaran düşmanın ilerlemesini yavaşlatmak için bu geçit yolu özellikle zikzaklı yapılmıştı.

Son dönemeci de aldıktan sonra, Eragon varmak istediği yeri gördü: Moloz yığınıyla kapanmış geçit ağzı. Elflere özgü görme kabiliyetine rağmen, karanlıkta sadece iri yapılı belirginlikleri seçebiliyordu, çünkü taşlar düşerken duvardaki meşaleleri de söndürmüştü. Bir puflama ve ayak sesleri duydu; sanki yıkıntıların arasında bir yaratık dışarı çıkabilmek için beceriksizce debeleniyor gibiydi.

"Naina," dedi Eragon.

Her yeri aydınlatan mavi bir ışık mekânı doldurdu. Karşısında toz toprak, kül, kan ve ter içinde, dişlerini gösteren korkunç bir yüz ifadesiyle Roran belirdi. İki cesedin üstünde, bir başka askerle mücadele ediyordu.

Askerin ışıktan gözleri kamaşmıştı. Bunu fırsat bilen Roran, adamı çevirip dizüstü yere çökertti; sonra askerin belindeki hançeri kapıp karnına saplayarak çenesinin ucuna kadar yukarı çekti.

Asker iki kere debelendikten sonra hareketsiz kalmıştı.

Roran nefes nefese bir halde adamın üstünden kalktı, parmaklarından kanlar damlıyordu. Dönüp Eragon'a tuhaf, buğulu bakışlarla baktı.

"Tam zamanında ge..." dedi, gözleri devrildi ve düşüp bayıldı.

Ufukta Gölgeleler

Yere düşmeden önce Roran'ı yakalamak isteyen Eragon, Brisingr'ı istemediği halde elinden bırakmak zorunda olduğunu fark etti. Elini gevşetti ve Roran bütün ağırlığıyla kollarına yığılırken kılıç da gürültüyle taş zemine yuvarlandı.

"Yarası kötü mü?" diye sordu Arya.

Eragon irkildi; kızı ve Blödhgarm'ı yanında görünce şaşırmişti. "Sanmıyorum." Roran'ın yanaklarını birkaç kez hafifçe tokatlayıp, yüzündeki tozları sildi. Eragon'un sihirle yaktığı donuk buz mavisi ışığın aydınlığında Roran bir deri bir kemik görünüyordu; gözlerinin çevresi çürüklerle kararmış, dudakları sanki böğürtlenli meyve suyu içmekten lekelenmiş gibi mosmordu. "Hadi, uyan."

Birkaç saniye sonra Roran'ın gözkapakları titreşti; gözlerini açıp Eragon'a baktı, aklının karıştığı belliydi. Eragon bir rahatlama duygusunun içine yayıldığını hissetti. "Bayıldın," dedi ona.

"Ah!"

Eragon tehlikeyi göze alıp kısa bir bağlantı kurarak Saphira'ya, "Yaşıyor!" dedi.

Ejderhanın sevinci barizdi. "Güzel. Ben burada kalıp ciflere taşları binadan dışarı taşımaları için yardım edeceğim. Eğer bana ihtiyacın olursa seslen, sana ulaşmanın bir yolunu bulurum."

Eragon ayağa kalkmasına yardım ederken Roran'ın zincirli zırhı şingirdadı. "Diğerlerinden ne haber?" diye sordu Eragon ve moloz yığınına işaret etti.

Roran başını iki yana salladı.

"Emin misin?"

"Onun altından kimse sağ çıkamaz. Ben sağ kalmayı başardım, çünkü kirişler kısmen de olsa beni korudu."

"Ya sen? Sen iyi misin?" diye sordu Eragon.

"Efendim?" Roran kaşlarını çattı, sanki akli başka yerdeymiş de, bu konuyu hiç düşünmemiş gibiydi. "Ben iyiyim, iyiyim.. Bileğim kırılmış olabilir. O kadar da kötü değil."

Eragon, Blödhgarm'a anlamlı anlamlı baktı. Elfin yüzü bir an neşesi kaçmış gibi gölgelendiyse de, Roran'ın yanına gidip yumuşak bir sesle, "Bakabilir miyim.." dedi ve elini Roran'ın yaralı koluna uzattı.

Blödhgarm, Koranla meşgulken, Eragon da Brisingr'ı yerden aldı, sonra, belki askerlerden saldırmaya cesaret edecek kadar aptal olanlar hâlâ çıkabilir diye Arya'yla gediğin ağzında gözcülük yapmaya başladı.

"İşte, hepsi tamam," dedi Blödhgarm, bileğini sağa soğa çevirip kontrol eden Roran'ın yanından uzaklaşırken.

İyileştğine emin olan Roran, Blödhgarm'a teşekkür edip elini indirdi ve molozla kaplanmış yerlerde balyozunu aramaya başladı. Sonra zırhını düzeltti, girişten dışarı bir göz attı. "Ben bu Lort Bradburn denen adamdan artık sıkılmaya başladım," dedi aldatici sakinlikte bir ses tonuyla. "O koltuğu yeterince işgal etti, sanırım artık sorumluluklarını bırakmasının zamanı geldi. Katılıyor musun

Arya?"

"Bence de," dedi kız.

"Evet, o zaman gidip o yağ tulumu moruğu bulalım; bugün kaybettiğimiz herkesin anısına onu biraz okşamak istiyorum."

"Birkaç dakika önce ana salondaydı," dedi Eragon. "Ama orada durup dönüşümüzü beklediğini hiç sanmıyorum."

Roran başını salladı. "O zaman biz de onu avlarız." Bunu dedikten sonra yürümeye başladı.

Eragon sihirli ışığı söndürdü ve elinde Brisingr kullanılmaya her an hazır, aceleyle kuzeninin ardından gitti. Arya ile Blödhgarm da virajlı geçidin müsaade ettiği kadar onun yakınmdaydılar.

Geçit yolunun sonundaki salon terk edilmişti, kalenin ana salonu da öyle; birkaç saniye önce orada onlarca asker ve resmi görevlinin olduğunu gösteren tek şey, yerde gittikçe yavaşlayarak ile ri geri beşik gibi sallanan bir miğferdi.

Eragon ile Roran mermer kürsünün yanından koşarak geçtiler. Eragon, Roran'ı geride bırakmamak için fazla hızlı koşmuyordu. Kürsünün bulunduğu platformun hemen solundaki kapıyı tekmeleyip açtılar ve önlerine çıkan merdivenleri tırmanmaya başladılar.

Lort Bradburn ile maiyetindekilere ait bir iz arayan Blödhgarm zihin gücüyle çevreyi inceleyebilsin diye her katta duruyorlardı ama yaşlı Elf hiçbir şey bulamıyordu.

Üçüncü kata ulaştıklarında Eragon kaçışan birilerinin ayak seslerini duydu ve birden Roran'ın önündeki kemerli geçidin fırlatılan mızraklarla dolduğunu gördü. Mızraklar kuzeninin yanağını ve sağ baldırını yaralamış, dizini kana bulamıştı. Roran tıpkı yaralı bir ayı gibi kükreyip kalkanı önünde, üstüne yağın mızrakların içine dalıp, son birkaç basamağı da çıkararak merdivenlerden uzaklaşmak istedi. Adamlar deli gibi haykırıyorlardı.

Roran'ın arkasında duran Eragon, Brisingr'ı sol eline geçirdi, sonra kuzeninin çevresinden dolaşıp mızraklardan birini sapından kavrayarak yerden aldı. Mızrağı kemerli geçit yolunun orta yerindeki adamların üstüne fırlattı. Aralarından biri acıyla haykırdı ve etten duvarın ortasında bir boşluk oluştu. Eragon aynı şeyi yapmaya devam etti; kısa süre sonra askerlerin sayısı iyice azalmış ve böylece Roran kalabalığı püskürtebilir hale gelmişti.

Roran merdivenleri adamlardan temizlemeyi başardıktan sonra, geri kalan on iki asker, korkuluklu geniş merdiven sahanlığında çevreye dağıldılar; her biri silahını rahatça kullanabileceği genişlikte bir yer arıyordu. Roran yine haykırıp yakınındaki bir askerin üstüne atladı. Adamın kılıcını peri hareketiyle bloke edip, bir adımda gardım geçti, iyice yaklaşmış askerin miğferinin tam tepesine bir tane indirdi; miğferden demir tencere gibi ses çıkmıştı.

Eragon bir sıçrayışta merdiven sahanlığının diğer tarafına geçerek, birbirine yakın duran iki askerin üzerine atladı. Onları yere serip, ikisinin de birer Brisingr hamlesiyle işini bitiriverdi. Üstüne doğru döne gelen bir balta görünce hemen eğildi. Sonra askerlerden birini merdiven korkuluğundan aşağı atıp, ardından çatallı mızraklarla karnını deşmeye uğraşan öbür ikisiyle mücadeleyle girişti.

Arya ile Blödhgarm da askerler arasında sessizce ama ölümüne çarpışıyorlardı. Elflerin doğuştan sahip oldukları asalet, o dehşet dolu sahnelerin bile, çoğu dövüşte olduğu gibi iğrenç değil, sanki

güzel bir sahne gösterisiymiş gibi görünmesine neden oluyordu.

Havada çınlayarak yankılanan madeni sesler, kırılan kemikler ve kaburgalar arasında dördü, geri kalan askerleri de hakladılar. Her zaman olduğu gibi verdiği mücadele Eragon'u canlandırmıştı; sanki başından aşağı bir kova buzlu su boca edilmiş gibi hissediyordu kendini. Bu fiziksel mücadelenin getirdiği zihin açıklığını başka hiçbir şey veremiyordu.

Roran eğilip ellerini dizlerine dayadı, bir yarıştan çıkmış gibi nefes nefeseydi.

"Yapayım mı?" diye sordu Eragon. Roran'ın yüzü ile baldırındaki kesikleri işaret etti.

Roran ağırlığını birkaç kez üstüne verip ne kadar acıdığını kestirmeye çalıştı. "Bekleyebilirim. Önce Bradburn'ü bulalım."

Eragon önlerine düştü ve yeniden merdivenlere döndüler, tırmanmaya devam ettiler. Sonunda, bir beş dakika daha aradıktan sonra, Lort Bradburn'ü kalenin batı tarafındaki en uç kulede ve en üst katta, barikatlar ardına gizlenmiş olarak buldular. Eragon, Arya ve Blödhgarm birkaç tılsımlı sözle kapıyı ve arkasında dağ gibi yığılı mobilyaları yerinden söktüler. Yanlarında Roranla beraber salona girince. Lort Bradburn'ün önünde toplanan yüksek rütbeli hizmetkârları ile kale muhafızlarının beti benzi attı, çoğu titremeye başladı. Neyse ki, Eragon sadece üçünü öldürmek zorunda kalmıştı, diğerleri teslim olarak silahlarını ve kalkanlarını yere bıraktılar.

Ardından Arya, mücadele boyunca sessizliğini koruyan Lort Bradburn'ün yanına giderek sordu: "Artık ordunuza teslim olmalarını emredecek misiniz? Sadece birkaç adamınız kaldı, ama isterseniz onların hayatlarını hâlâ kurtarabilirsiniz."

"Yapabilecek olsam bile yapmam," dedi Bradburn, öyle nefret dolu ve hor gören bir sesle söylemişti ki bunları, Eragon'un içinden onu oracıkta benzetmek geçti. "Benden hiçbir taviz veya imtiyaz alamayacaksınız Elf. Adamlarımı sizin gibi pis, garip yaralı klara teslim edemem. Ölmeyi yeğlerim. Ayrıca beni tatlı sözlerle kandıramayacağınızı da bilmelisiniz. Urgallarla yaptığınız antlaşmadan haberim var. Bu canavarlarla ekmek bölüşen birine güvenmektense bir yılanı güvenmeyi tercih ederim."

Arya başını sallayıp elini Bradburn'ün yüzüne koydu. Gözlerini kapadı; bir an her ikisi de hareketsiz kaldılar. Eragon, zihin bağlantısıyla Bradburn'ün savunmasını kırıp adamın bilincine sızmaya çalışan Arya'nın adamları arasında geçen güç mücadelesini hissedebiliyordu. Bu durum bir dakika kadar sürdü ama nihayet Lort Bradburn'ün zihnini ele geçirdi. Sonrasında, adamın geçmişte yaşadıklarını inceleyip üstüne kurulan koruyucu kalkanın nasıl bir şey olduğunu anlamaya çalıştı.

Bu kalkanı aşabilmek ve Bradburn'ü uyutabilmek için eski dili kullanarak zor ve karışık bir sihir yaptı. İşi bittiğinde Bradburn'ün gözleri kapandı ve iç geçirip kızın kollarına yığıldı.

"Kadın onu öldürdü!" diye bağırdı muhafızlardan biri; adamlar arasında dehşet ve korku dolu bir panik meydana geldi.

Eragon adamlara böyle bir durum olmadığını anlatmaya çalışırken, uzaktan Varden'in borazanlarından birinin öttüğünü duydu. Derken bir ikincisi daha duyuldu. Bu seferkinin sesi çok daha yakından geliyordu ve derken bir tane daha. Sonra aşağıda avludan belli belirsiz, coşkulu olduğuna yemin edebileceği sesler duydu.

Aklı karışmıştı, bakışları Arya'yla karşılaştı ve derhal ikisi de kendi eksenleri etrafında dönüp, salonun pencerelerinden dışarı baktılar. Batı ve güney yönünde Belatona görünüyordu. Büyük,

bayındır, imparatorluğun en büyük kentlerinden biri. Kaleye yakın olan binaları taşlandı; eğimli çatıları, cumbalı pencereleri vardı. Daha uzakta olanlar ahşap ya da kerpiçtendi. Bazı yarı ahşap yapılar savaşta çıkan yangınlarda zarar görmüştü. Havada, boğazları ve gözleri yakan, kalın, kahverengi isli bir duman bulutu vardı.

Güneydoğuda, şehrin bir buçuk kilometre dışında da Varden'lilerin İcurduğu kamp görülüyordu. Uzun sıralar halinde, gri yünlü çuhadan çadırlar, kazıklarla belirlenmiş hendeklerle daire içine alınmışlardı. Bayrak ve flamaların süslediği, canlı renklerde birkaç büyük çadır da vardı. Açık arazide yüzlerce yaralı adam yatıyordu. Şifacının çadırı tıka basa doluydu çünkü.

Kuzeyde, liman ve ambarları geçince Leona Gölü geliyordu: Üzeri yer yer beyaz köpüklü dalgalarıyla geniş alana yayılmış bir göl.

Batı yönünden gelen karabulutlar şehrin üstüne bir karaltı gibi çökmüş, az sonra boşalacak sağanağın haberini veriyordu. Fırtınanın ortasında orada burada mavi şimşekler çakıyor, gök gürültüsü kükreyen kızgın bir hayvan gibi gürüldüyordu.

Ama Eragon hiçbir yerde dikkatlerini çeken hareketlenmenin kaynağını göremiyordu.

Arya'yla birlikte avlunun üstünde bulunan pencereye koştular. Saphira beraberinde çalışan savaşçı ve ciflerle birlikte, kalenin önünden taşları temizleme işini henüz bitirmişti. Eragon ıslık çaldı. Saphira yukarı bakınca Eragon el salladı. Saphira ağzını aralayıp gülünce sivri dişli bir sırıtış ortaya çıkmıştı. Eragon'a burnundan çıkardığı şerit gibi bir duman üfledi.

"Hey! Neler oluyor?" diye seslendi Eragon.

Kale duvarlarından birinin üstünde duran bir Varden'li kolunu kaldırıp doğu yönünü gösterdi. "Shade Katili! Bak! Kedi adamlar geliyor! Kedi adamlar geliyor!"

Eragon'un sırtından aşağı soğuk bir ürperti geçti. Adamın koluyla doğuyu işaret ettiği yöne baktı ve kendi de birkaç kilometre uzakta, Jiet Nehri'nin diğer kıyısında, bir tümseğin arkasından beliren bir sürü küçük, karanlık silüetler gördü. Bazıları dört ayak üstünde, bazıları iki ayak üstünde yürüyorlardı ama onların kedi adamlar olduklarını söyleyebilmek için çok uzaktaydılar.

"Olabilir mi?" diye sordu Arya, onun da şaşırıldığı belliydi.

"Bilmiyorum... Kim olduklarını yakında anlarız."

Kral Kedi

Eragon, ana salonda, Lort Bradburn'ün tahtının hemen sağında ayaktaydı; sol eli kınında duran Brisingr'ın kabzasındaydı. Tahtın diğer tarafında Varden'lilerin kıdemli komutanlarından Jörmundur duruyordu; miğferini koltuğunun altına sıkıştırmıştı. Kumraldı ama şakaklarında hafif kırlar vardı; saçlarını arkada uzun bir örgü yapmıştı. İnce hatlı yüzünde, emir almaya alışık ve beklemeyi uzun yılların tecrübesiyle öğrenmiş biri olduğunu gösteren kayıtsız bir ifade vardı. Eragon, sağ tarafına taktığı zırh kolluğun altından kıpkırmızı bir çizginin incecik aktığını fark etti ama Jörmundur'un yüzünde acı çektiğini gösterir bir ifade yoktu.

İkisinin arasında liderleri Nasuada oturuyordu; yeşil sarı bir giysi içinde çok göz alıcıydı; üzerini az önce değişmiş, savaş kıyafetini çıkarıp devlet işlerini görürken giyilmeye daha uygun bir kıyafet seçmişti. Savaşta o da yara almıştı, sol elindeki sargı bezinden belliydi bu.

Nasuada sadece Eragon ile Jörmundur'un duyabileceği bir sesle, "Desteklerini alabilsek..." dedi.

"Karşılığında acaba ne isteyecekler?" diye sordu Jörmundur. "Kasamız tamtakır ve geleceğimiz belirsiz."

Nasuada dudaklarını neredeyse hiç kıpırdatmadan, "Belki sadece Galbatorix'e saldırmak için bir şans istiyorlardır," dedi. Durdu. "Ama eğer değilse, onları bizim güçlere katılmaya ikna etmek için altından başka bir şeyler bulmamız gerek."

"Onlara süt dolu fiçiler teklif edebilirsiniz," dedi Eragon. Bu sözler Jörmundur'un gülmesine, Nasuada'nın da hafif bir kahkaha atmasına neden olmuştu.

Mırıltı düzeyinde yaptıkları görüşme ana salonun dışından gelen üç borazan sesiyle sonlandı. Salonun diğer ucunda açık duran kapıdan ince telli, sarı saçlı bir uşak içeri girdi; üstünde Varden'lilere has desende bir tünik vardı (yukarı doğru bir gül tutan beyaz ejderha, elindeki kılıcın ucunu aşağı doğru mor renkli araziye çevirmişti); uşak, reverans yapmak için yerlere kadar eğildi ve neredeyse şakıyan, ince sesiyle, "Çok Asil Sayın Ekselansları, Grimrr Yarımptati, Kedi Adamların Kralı, İssız Beldelerin Efendisi, Gecelerin Hâkimi ve Yalnız Yürüyeni."

"Ne acayip bir sıfat: Yalnız Yürüyen!" dedi Eragon, Saphira'ya düşünceleriyle ulaşarak.

"Ama doğru da, sanırım," diye karşılık verdi Saphira. Eragon, kalenin içinde kıvrılıp yattığı yerden onu göremiyor olsa bile, onun da bu ismi komik bulduğunu anlayabiliyordu.

Uşak yana çekildi ve kapıdan içeri insan kılığında Grimrr Yarımptati girdi; arkasında, kabarık tüylü ve geniş patileriyle dört kedi adam daha vardı. Bu dörtlü Eragon'un hayvan kılığında gördüğü bir başka kedi adama, Solebum'a benziyorlardı: Geniş omuzları, uzun bacakları, ensesi ile boynunda dimdik, kısa, koyu renk postu, uzun tüylü kulakları ve asil bir zerafetle sağa sola salladıkları ucu kara kuyrukları vardı.

Oysa, Grimrr Yarımptati, Eragon'un bugüne dek gördüğü hiçbir yaratığa ya da insana benzemiyordu. Yaklaşık bir yirmi boyuyla Cüce kadardı ama kimse ona bir Cüce diyemezdi, hatta bir insan bile diyemezdi. Küçük sivri bir çenesi, geniş elmacikkemikleri, yukarı kalkık kaşları, çekik yeşil gözlerini çevreleyen kanatsız kirpikleri vardı. Karman çorman siyah saçları alnında dağılmış, yanlarda ve arkasında omuzlarına dökülüyor, döküldükleri yerde tıpkı maiyetindekilerin yeleleri gibi yumuşak bir parlaklıkta ışıldıyordu. Eragon yaşını tahmin edemiyordu.

Grimrr'ın üstündeki tek giysi, kaba saba deri bir yelekle, önünü kapatan tavşan derisinden bir örtüydü. Yeleğinin önünde bir düzineden fazla hayvanın kafatası asılıydı (kuş, fare ve başka küçük av hayvanları) ve yürürken birbirine çarpıp ses çıkarıyorlardı. Önünü kapatan küçük deri parçası örtünün altına sıkıştırılmış, dışarı bombe yapan kınında bir hançer vardı. Tıpkı eski bir masanın üstündeki çizikler gibi, fındık kahvesi renkli yüzünde, sayısız ince, beyaz yara izi vardı. Ayrıca isminden de anlaşılacağı gibi sol patisinde iki parmağı yoktu; ısırılarak koparılmışa benziyorlardı.

Narin yüz hatlarına sahip olmasına rağmen, Grimrr'ın bir erkek olduğuna şüphe yoktu. Adaleli kolları, dimdik göğsü, dar kalçaları ve salonu geçip Nasuada'ya doğru ilerlerken yürüyüşündeki güçten belliydi bu.

Kedi adamların hiçbiri, yürürken iki yanda sıralanmış kendilerini seyreden insanların farkında değillerdi. Grimrr yaklaşıp Şifacı Angela'yla aynı hizaya geldi. Angela, Roran'ın yanında oturuyor, altı şişle, çizgili, uzun konçlu çorap örüyordu.

Grimrr'ın gözleri şifacıyı görünce kısıldı, saçları dimdik oldu; maiyetindeki diğer dört muhafızın da. Dudakları bir çift sivri dişi gösterecek şekilde kıvrıldı ve Eragon'u şaşkırtan kısa ama duyulur şekilde tısladı.

Angela çoraptan başını kaldırdı, yüzünde ruhsuz ve aşağılayıcı bir ifade vardı. "Cik cik..." dedi.

Eragon bir an kedi adamların ona saldıracağını sandı. Grimrr'ın yüzüyle boynu koyu bir tonda renk değiştirmişti, burun delikleri titreşti, sessizce kadına doğru hırladı. Diğer kedi adamlar çöker gibi yapıp her an atılmaya hazır bir pozisyon aldılar, kulakları geriye yatmıştı.

Salonda kılıçlar yarı yarıya kınlarından çekili vaziyetteydi.

Grimrr bir kez daha hırladı, sonra şifacıya arkasını dönüp yürümeye devam etti. Son muhafız kedi adam da Angela'nın yanından geçerken, tıpkı oyuncu bir kedi gibi yumağa bir pati savurdu.

Saphira da en az Eragon kadar hayret etmişti. Cik cik mi? diye sordu.

Eragon, Saphira'nın kendisini görmediğini unutarak omuz silkti. Angela kim bilir neden böyle bir şey söyledi?

Grimrr sonunda Nasuada'nın yanına varmıştı. Hafifçe başını eğip selam verdi; duruşunda büyük bir özgüven vardı, hatta bir kendini beğenmişlik bile denebilirdi, kedilere, ejderhalara ve bazı soylu kadınlara özgü.

"Leydi Nasuada," dedi. Sesi şaşkırtıcı derecede kalındı. Ufak tefek bir erkek çocuğu gibi görünmesine rağmen, bir yabankedisinin alçak tonlu kükreyişini andırıyordu.

Nasuada da aynı şekilde başını hafifçe eğerek selam verdi. "Kral Yarımpti. Siz de, soydaşlarınız da Varden'e hoş geldiniz. Müttefikimiz Surda Kralı Orrin'in, arzu ettiği halde burada olup sizi karşılayamamasından dolayı özür diliyorum; kendisi süvarileriyle birlikte batı kanadımızı Galbatorix'in askerlerine karşı savunmakla meşguller."

"Pek tabii. Leydi Nasuada," dedi Grimrr Konuşurken sivri dişleri meydana çıkıyordu. "Sırtınızı düşmana asla dönmemelisiniz."

"Öyle gerçekten... Peki, böyle beklenmedik şekilde bizi şerefleştirmenizi neye borçluyuz saygıdeğer ekselansları? Kedi adamlar, her zaman yalnız hareket etmeleriyle ve mahremiyetlerine verdikleri önemle tanınırlar ve bir de savaşların dışında kalmak istemenizle, özellikle süvarilerin

yenilgisinden beri. Geçtiğimiz yüzyıl içinde ırkının varlığından bile şüphe edilir olmuştu. Neden şimdi birdenbire ortaya çıkmaya karar verdiniz?"

Grimrr sağ kolunu kaldırıp, ucunda çengel gibi tırnaklı yamuk parmağını uzatarak Eragon'u gösterdi.

"Onun yüzünden!" diye hırladı kedi adam. "Kimse zayıfladığından emin olmadıkça bir başka avcıya saldırmaz. Galbatorix zayıfladığını belli etti: Eragon Shade Katili'ni veya Saphira Bjartskular'ı öldürmeyecek. Bu fırsatı çok uzun bir zamandır bekliyorduk ve bunu değerlendireceğiz. Galbatorix bizden korkup nefret etmeyi öğrenecek. Büyük bir yanlış yaptığını sonunda anlayacak ve iplerini bizim çektiğimizi görecekler. Bu çok tatlı bir intikam olacak bizim için; bir yabandomuzu iliği kadar lezzetli olacak.

Zamanı geldi. İnsanlar, bütün ırklar ve hatta kedi adamlar birlik olmalı. Galbatorix, karşı koyma isteğimizi ve gücümüzü kıramadığını görmeli. Size katılmak isteriz Leydi Nasuada, bağımsız mültefikiniz olarak, size katılmak ve bunu başarmanıza yardım etmek isteriz."

Eragon, Nasuada'nın aklından neler geçtiğini kestiremiyordu ama kendisi de, Saphira da kedi adamın sözlerinden etkilenmişti.

Kısa bir sessizlikten sonra Nasuada şöyle dedi; "Söyledikleriniz kulaklarımı okşadı saygıdeğer ekselansları. Teklifinizi kabul etmeden önce, eğer uygun görürseniz sizden bazı sorularıma cevap vermenizi rica edeceğim."

İnanılmaz bir aldırmaçlıkla Grimrr elini salladı. "Buyrun."

"İtiraf etmeliyim ki, bir sır küpü gibisiniz, gerçekten anlaşılması çok zor bir ırk. Örneğin siz ekselanslarının varlığından bile bugüne dek haberim yoktu. Hatta, ırkınızın hir lideri olduğunu hile bilmiyordum."

"Ben sizin tanıdığınız türden krallardan değilim," dedi Grimrr. "Kedi adamlar yalnız dolaşmayı severler ama bizler bile savaşaçağımız zaman bir lidere ihtiyaç duyarız."

"Anlıyorum. O halde bunları bütün ırkınız adına mı söylüyorsunuz, yoksa sadece beraberinizdekiler adına mı konuşuyorsunuz?"

Grimrr göğsünü kabarttı, yüzüne daha kendinden emin bir ifade oturdu. "İrkim adına konuşuyorum Leydi Nasuada," dedi mırıldanarak. "Alagaesia'da yaşayan bütün her-bedenli adına konuşuyorum; emzikliler hariç herkes savaşmak için geldi. Çok kalabalık değiliz ama savaşırken sergilediğimiz şiddetle kimse boy ölçüşemez. Ben ayrıca tek-biçimlilere de kumanda ederim; onlar adına konuşamam, çünkü en az diğer hayvanlar kadar aptaldırlar; ama yine de emirlerimizi yerine getirirler."

"Tek-biçimliler mi?" diye sordu Nasuada merakla.

"Sizin kedi diye tanıdıklarınız. Bizim gibi postlarımızı değiştiremeyenler."

"Onların sadakatine güveniyor musunuz?"

"Evet. Bize hayranlık duyarlar... doğal olarak."

"Eğer söyledikleri doğruysa..!" dedi Eragon, Saphira'ya. "Kedi adamlar bizim için son derece önemli olabilirler."

"Peki bu yardımlarınız karşılığında bizden ne isteyeceksiniz Kral Yarımptati?" Sonra dönüp Eragon'dan yana baktı ve gülümseyerek ekledi: "Size dilediğiniz kadar süt temin edebiliriz ama bunun dışında verebileceğimiz başka bir şey yok. Eğer savaşçılarımız emekleri karşılığında bir ödeme almayı düşünüyorlarsa, korkarım hayal kırıklığına uğrarlar."

"Süt enikler içindir ve altın bizim için bir şey ifade etmez," dedi Grimrr. Konuşurken sağ elini kaldırmış düşünceli gözlerle tırnaklarını inceliyordu. "Şartlarımız şu: Aramızda sahip olmayanlara savaşmak için birer hançer dağıtılacak. Her birimize ölçülerimize göre dikilmiş ikişer adet zırh verilecek; bunların biri iki ayak üstündeki halimize göre, birisi de dört ayaklı halimize göre hazırlanacak. Bundan başka bir şeye ihtiyacımız yok: Ne çadır, ne battaniye, ne de kapacak. Her birimize günde bir ördek, keklik, tavuk gibi et verilecek ve ayrıca her iki günde bir taze doğranmış ciğer sunulacak. Tüketmesek bile yemek bizim için hazırlanıp ayrılmış olacak. Bunun dışında, savaşı kazanıp, ardından bir sonraki kral veya kraliçenizi seçtiğinizde tahtın yanı başında, şeref yeri olarak yumuşak bir yastık bulundurulacak, dilediğimizde bizlerden birinin oturabilmesi için."

"Tıpkı Cücelerin kanun yapıcıları gibi pazarlık ediyorsunuz," dedi Nasuada kuru bir tonda. Jörmundur'a eğildi. Eragon onun fısıltıyla, "Hepsini beslemeye yetecek kadar ciğerimiz var mı?" diye sorduğunu duydu.

"Sanırım," dedi Jörmundur da aynı şekilde alçak sesle. "Ama tabii bu kâsenin büyüklüğüne göre değişir."

Nasuada oturduğu yerde dikleşti. "Kişi başına iki set zırh çok fazla Kral Yarımptati. Sanırım savaşçılarınız kedi olarak mı, yoksa insan olarak mı savaşmak istediklerine karar vermek ve bu karara uymak zorunda kalacaklar. Onlara iki üniforma birden temin edemem."

Grimrr'ın bir kuyruğu olsa, Eragon onun kuyruğunu ileri geri sallamaya başlayacağından emindi; ama kedi adam sadece ağırlığını diğer bacağına vermekle yetinmişti. "Pekâlâ o zaman Leydi Nasuada."

"Bir şey daha var," dedi Nasuada. "Galbatorix'in her yerde gözcü ve katilleri var. Bu nedenle, Varden'le müttefik olma koşulu olarak, büyücülerimizden birinin hafızanızı incelemesine izin vermek durumundasınız. Böylelikle Galbatorix'in sizi kullanmadığına emin olabileceğiz."

Grimrr burnunu kırıştırıp havayı koklar gibi yaptı. "Bunu asıl istemeseniz şaşardım. Tamam, hafızanızı okuyabilme cesareti varsa, buyursun; ama bu kişi şu kadın olmaz!" Angela'yı işaret ediyordu. "O kesinlikle olmaz!"

Nasuada tereddüt etti. Eragon onun nedenini öğrenmek için can attığını ama yine de kendini tuttuğunu görebiliyordu. "Öyle olsun. Büyücülerimizi en kısa sürede gönderirim. Böylece gecikmeden bu meseleyi halletmiş oluruz. Elde edecekleri şeye göre de, ki emin bir şey çıkmayacaktır, sizinle Varden arasında bir ittifak kurmaktan onur duyacağım Kral Yarımptati."

Nasuada'nın sözleri üzerine salonda bulunan bütün insanlar coşkuyla bağırıp alkışlamaya başlamışlardı, Angela bile. Elfler de sonuçtan memnun görünüyorlardı.

Kedi adamlar ise tepki vermemişler, aksine sanki gürültüden rahatsız olmuşlar gibi gergin bir tavırla kulaklarını geriye yatırmışlardı.

Savaş Sonrası

Eragon sızlanarak Saphira'ya arkasını yasladı. Ellerini dizinde kavuşturup ejderhanın pütürlü pullarının üstünden hoplaya hoplaya yere kadar kayıp oturdu, sonra da önünde bacaklarını uzattı.

"Karnım acıktı!" dedi heyecanla.

Saphira'yla birlikte kalenin avlusunda, oraları taşlardan temizlemeye çahşan adamlardan (taş ve cesetleri arabalara yükleyen) ve gedikli yapıya girip çıkanlardan uzaktılar; herkes içerde Nasuada ile Kral Yarımpti'yi dinlemiş ve şimdi işlerinin başına dönüyorlardı. Blödhgarm dört Elfle birlikte yakınlardaydı; etrafı gelebilecek tehlikelerden kolluyorlardı.

"Hey!" diye seslendi biri.

Eragon başını kaldırıncaya kaleden kendilerine gelen Roran'ı gördü. Angela da birkaç adım arkasından geliyordu. Roran'ın uzun adımlarına yetişmek için yarı yarıya koştuğundan, örgüsünün ipi arkasından havada uçuşuyordu.

Roran gelip önünde durunca Eragon, "Şimdi nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Şehri güvenlik ablukasını içine alıp, esirleri yoluna koymaya."

"Ah..." Eragon yeniden Roran'ın her yanı çürük içinde olan yüzüne bakmadan önce hareket içindeki avluda gözlerini gezdirdi, "iyi mücadele ettin."

"Sen de öyle."

Eragon dikkatini örgüsünü örmeye başlayan Angeia'ya çevirdi; kadının parmakları öyle hızlı hareket ediyordu ki, Eragon onu takip edemiyordu. "Cik cik de neydi?" diye sordu.

Kadının yüzünde muzip bir ifade belirdi. Lüle lüle saçlarını savurarak başını iki yana salladı. "Başka zaman anlatırım."

Eragon onun konuyu bu şekilde geçiştirmesini önemsemedi; kadının kendisinden bahsetmesini beklemiyordu zaten, bu çok erken olurdu.

"Ya sen?" diye sordu Roran. "Sen nereye gidiyorsun?"

"Biz yiyecek bir şeyler arayacağız," dedi Saphira, burnuyla Eragon'u dürttü, nefesinin sıcaklığı Eragon'un yüzünü okşadı.

Roran başını salladı. "O zaman bu akşam sizinle kampta görüşürüz." Ayrılmak için arkasını dönerken ekledi: "Katrina'ya sevgilerimi ilet."

Angela örgüsünü toplayıp, beline asılı yama işi bir çantanın içine sokuşturdu. "Eh, ben de gideyim. Çadırımda kaynamaya bıraktığım bir iksir var, gidip göz atayım; ayrıca izini bulmak istediğim bir de kedi adam var."

"Grimrr mı?"

"Hayır, hayır... benim eski bir arkadaşım: Solembum'un annesi. Tabii hâlâ yaşıyorsa. Umarım yaşıyordur." İşaret ve başparmaklarını birleştirip daire oluşturarak elini kaş hizasına kaldırdı ve neşeli bir sesle, "Görüşürüz!" diyerek kayboldu.

"Sırtıma," dedi Saphira ve ayağa kalkarak Eragon'u desteksiz bıraktı.

Eragon onun ensesindeki eyerine oturdu ve derinin deriye sürtmesinden çıkan kuru, yumuşak bir sesle koca kanatlarını açtı Saphira. Hareketlenişi, gölde dalga dalga yayılana benzer sessiz bir rüzgâr meydana getirmişti. Avluda herkes onlara bakmak için döndü.

Saphira kanatlarını gerip açınca, gürül gürül ejderha kanının aktığı morumturak damar ağı görülüyordu; onun muazzam kalp atışları arasında kanın pompalandığı bu damarlar birer soluncan izi gibiydi.

Saphira, avludan kale duvarının üstüne sıçrayınca, dünya Eragon'un çevresinde ani bir sallanmayla alabora oldu. Saphira mazgal siperleri üstünde bir an durup dengesini buldu. Pençesindeki boğum noktalarının altında kalan taşlar ezilip çatırdıyordu. Eragon önündeki ense çıkıntılarında birini yakalayıp kendini sağlama aldı.

Saphira duvardan havalanırken dünya bir kez daha sallandı. Saphira ıstırap, öfke ve acıyı temsil eder gibi Belatona'nın üstünde asılı duran kalın bir is dumanının içinden geçerken, Eragon'un gözleri yanıyordu.

Saphira iki kere kuvvetle kanat çırpı ve dumandan güneşe çıktılar; şehirde yer yer noktalar halinde yanan yolların üzerinde uçuyorlardı. Kanat çırpmayı kesen Saphira, aşağıdan vuran sıcak havanın kaldırma kuvvetiyle daha da yukarılara çıkıp daireler çizerek süzüldü.

Yorgun olmasına karşın Eragon manzaranın mükemmelliğinin tadını çıkarıyordu. Belatona'yı tamamen yutacak gibi görünen az sonra patlayacak fırtına, yaklaşan ön saflarında pırıl pırıl bir beyazlıktaydı. Uzaklardaki fırtına bulutları ise, içinden yıldırımlar düştüğü zamanlar hariç, bomboş mürekkep rengi gölgelerle yuvarlanıyordu. Aşağıda, araziye yayılmış ıslık ıslık göl, yüzlerce küçük, yemyeşil çiftlik ve otlaklar gözüne çarpıyordu ama yine de hiçbiri dev bulut yığınları kadar etkileyici değildi.

Eragon her zamanki gibi dünyaya bu kadar yukardan bakabildiği için kendini çok şanslı hissediyordu, çünkü çok az insanın bir ejderha sırtında uçuşma fırsatına sahip olduğunun farkındaydı.

Kanatlarının yönünü hafifçe değiştiren Saphira, aşağıya, Varden'lilerin kampı olan gri çadırların oraya doğru süzölmeye başladı.

Batıdan yaklaşan fırtınayı haber veren kuvvetli bir rüzgâr esti. Eragon öne doğru iyice eğilip, ejderhanın boynundaki çıkıntıya daha bir sıkı tutundu. Hızlanan rüzgârın şiddetiyle eğim veren otların altlarında kadife gibi dalgalandığını gördü. Hareketlenen çayır, yukardan bakıldığında büyük yeşil bir canavarın postuna hatırlatıyordu.

Saphira çayırların üstünden yalarcasına alçalarak kendine ayrılan açıklık yere inerken, atlardan birkaçı kişnedi. Sonra hız kesip kanatlarını iki yana gererek delik deşik olmuş toprak zemine inerken, Eragon da oturduğu yerde bir parça doğruldu ve yere deşmelerinin şiddetiyle öne doğru savruldu.

"Üzgünüm," dedi. "Mümkün olduğunca yavaş inmeye çalıştım."

"Biliyorum."

Ejderhanın sırtından daha inerken, Katrina'nın çabuk adımlarla kendisine geldiğini gördü. Açıklık alanda koşarken kadının uzun kumral saçları yüzünün etrafında dalgalanıyor ve esen rüzgârın

vücutuna yapıştırdığı giysiden gün geçtikçe büyüyen karnı iyice belli oluyordu.

"Haberler nasıl?" diye seslendi uzaktan, yüzündeki her bir çizgiden endişesini okumak mümkündü.

"Kedi adamları duydun herhalde?"

Kız başıyla evet dedi.

"Bundan başka da esaslı bir şey olmadı. Roran iyi, sana sevgilerini yolladı."

Kızın ifadesi yumuşamış ama endişesinin izleri tam anlamıyla kaybolmamıştı. "Yani, iyi mi?" Sol elinin ortaparmagmdaki yüzüğü gösterdi. Tehlikede olduklarında birbirlerini hissedebilmeleri irin Eragon'un birini Katrina, diğerini de Roran için hazırladığı iki sihirli yüzükten biriydi. "Bir şey hisseder gibi oldum, yaklaşık bir saat önce ve ben... şey sanıp korktum..."

Eragon başını salladı. "Sana Roran kendi anlatır. Birkaç kesik ve çürüğü var ama başka bir şeyi yok. Yine de beni bayağı korkuttu."

Katrina'nın endişesi artmıştı. Yine de gözle görülür bir çaba harcayarak gülümsedi. "En azından güvendesiniz, ikiniz de."

Ayrıldılar. Eragon, Saphira'yla birlikte, Varden'in ocak ateşinin yandığı yere yakın, büyük karavana çadırlarından birine gitti. Herkes pişen et ve şaraba gömülmüştü. Rüzgâr esiyor, başlayan yağmur hareketli çadırın yan duvarlarını dövüyordu.

Eragon, ateşte kızarmış kalın bir dilim domuz etini ısıtırken, Saphira, "Nasti? Tadı güzel mi?" diye sordu.

Etin suları çenesinden aşağıya akan Eragon sadece "Mımm," diyebilirdi.

Bir Ölünün Anıları

"Galbatorix delinin teki, ne yapacağını kestirmek zor ve aynı zamanda normal bir insanda görülmeyecek şekilde mantık konusunda açıkları olan biri. Eğer bu açıkları bulursan Eragon, o zaman belki Saphira'yla birlikte onu alt edebilirsiniz."

Brom piposundan bir nefes aldı, yüzü asık ve düşünceliydi. "Umarım bulursunuz. En büyük arzum bu Eragon, umarım sen ve Saphira'nın uzun ve güzel bir yaşamınız olur, Galbatorix ile İmparatorluk'tan korkmadan. Keşke sizi gelebilecek bütün tehlikelerden koruyabilsem, ama ne yazık ki bu elimde değil. Tek yapabileceğim size nasihat etmek ve hâlâ buradayken elimden geleni öğretmek... Oğlum. Sana her ne olursa olsun, seni sevdiğimi bil, annenin de öyle. Yıldızlar seninle olsun, Eragon Bromsson."

Anı silinirken Eragon gözlerini açtı. Çadırın tavanı tepesinde içe doğru bel veriyordu. Fırtına dinmişti ve şimdi boş bir deri matara kadar gevşekti. Kat yaptığı yerden bir damla su damladı, tam sağ bacağına; giydiği çorap pantolon, suyu emerek bacağına ürpertti. Çadırı destekleyen halatları gerip sıkılaştırması gerektiğini biliyordu ama uzandığı yerden kıpırdamak istemiyordu.

"Peki Brom sana hiç Murtagh'tan bahsetmedi mi? Sana hiç Murtagh'la benim üvey kardeş olduğumuzu söylemedi mi?"

Çadırın dışında kıvrılmış yatan Saphira, "Tekrar sorman cevabımı değiştirmeyecek," dedi.

"Ama yine de neden söylemesin ki? Neden söylemedi? Murtagh'ı tanıyor olmalı. Bilmiyor olamazdı."

Saphira'nın yanıtı geç geldi. "Brom'un her zaman kendine göre bir sebebi vardı, ama eğer tahmin etmem gerekirse, sanırım sana kendisi için asıl senin önemli olduğunu söylemek istemiştir ve ayrıca Murtagh'tan bahsetmekle harcamaya zamanı sana nasihat vermekle harcamayı tercih etmiştir."

"Yine de beni uyarabilirdi! Birkaç kelimeyle bile olsa."

"Onu böyle davranmaya neyin ittiğini bilemem Eragon. Brom'la ilgili bazı şeylerin cevabını asla öğrenemeyeceğini kabul etmelisin. Sana olan sevgisine güven ve bu tip düşüncelerin seni üzmesine izin verme."

Eragon elinin başparmaklarına baktı. Onları daha iyi karşılaştırmak için yan yana getirdi. Sol başparmağının ikinci boğumunda diğerine göre daha fazla kırışık vardı, sağ başparmağında ise ne zaman olduğunu hatırlamadığı kötü bir yara izi; herhalde Agaet Blödhren, Kanlı Yemin Kutlaması'ndan sonraki bir zamanda almış olmalıydı.

"Teşekkür ederim," dedi Saphira'ya. Onun sayesinde, Feinster'in düşmesinden bu yana Brom'un mesajlarını tam üç kere seyredip dinleyebilme imkânı olmuş ve her seferinde Brom'un konuşmasında yeni bir detayı ya da hareketlerinde daha önce dikkatini çekmeyen farklı bir şeyi görmüştü. Bu deneyim onu rahatlatıyor, tatmin ediyordu, çünkü bütün hayatı boyunca kendisine eziyet veren bir arzuya cevap veriyordu: Babasının adını öğrenmek ve babasının kendisini sevdiğini bilmek.

Saphira onun teşekkürüne alevli bir şefkatle karşılık verdi.

Eragon her ne kadar yemeğini yemiş ve bir saat kadar dinlenmiş de olsa, bitkinliği üstünden tam olarak atamamıştı. Zaten atabilmeyi beklemiyordu da. Uzun süren ve bir türlü çözüme ulaşmayan bir

savaşın kuvvetten düşürücü etkileri olurdu ve bu etkilerden insan ancak haftalar sonra kurtulabilirdi, bunu tecrübelerinden biliyordu. Varden'liler Urû'baen'e gittikçe yaklaşıyorlar ama önlerine çıkan her yeni muharebe için toparlanmakta, her defasında daha az zamanları oluyordu, bu kendisi için de beyleydi, Nasuada'nın ordusundaki savaşçılar için de böyleydi. Savaşılar, kan revan içinde artık savaşacak güçleri kalmaz ve derken Galbatorix'in yepyeni bir başka gücüyle mücadele etmek zorunda olduklarını fark ederlerdi.

Fazla düşünmemeye çalıştı.

Bir su damlası daha düştü bacağına. Sert. Soğuk. Sinir olup bacaklarını şiltesinden aşağı sarkıtıp dik oturdu; ardından çadırın bir köşesindeki çamur birikintisine yürüdü ve yanına çöktü.

"Deloi sharjalv!" dedi. Sonra da, önceki gün kurduğu alarm nitelikli tuzakları kaldırmak için, eski dilde birkaç kalıp daha söyledi.

Önündeki çamur birikintisi tıpkı kaynayan su gibi kabarmaya başladı ve taş, böcek, solucanlarla dolu bir çamur fiskiyesiyle yükselen, yarım metre eninde, sert ve sağlam bir sandık meydana çıktı. Uzanıp sandığı yakaladı ve sihirli sözleri söylemeyi kesti. Çamur birikintisi yeniden normal haline dönmüştü.

Sandığı yeniden sertleşen zemine bıraktı. "Lâdrin!" diye fısıldadı ve anahtar deliği olmayan kilit yerinin önünden elini geçirerek salladı. Bir kilit sesiyle kilit açıldı.

Sandığın kapağını kaldırıncaya soluk, sapsarı bir ışıltı çadırı doldurdu.

Kadifeyle kaplı bir mahfaza içinde, Glaedr'ın Eldunari'si, yani yaşlı ejderhaya ait kalplerin kalbi duruyordu. Bir mücevheri andıran kocaman taş, koyu renkli bir ışıltıyla parladı, sanki sönmekte olan bir amber gibiydi. Eragon birleştirdiği avuçlarının içine Eldunari'yi aldı. Keskin ve pürüzlü kenarları, orantısız yüzeyleri olan biçimsiz taş avuçlarını ısıtıyordu. Gözlerini içinde nabız gibi atan derinliklerine dikti. Minicik yıldızlardan bir galaksi, taşın ortasında kendi eksenini etrafında dairesel olarak dönüyordu, yalnız artık hareketleri iyice yavaşlamış gibiydi. Glaedr onu bedeninden söküp saklamaları için Eragon ile Saphira'ya verdiği ve Eragon'un taşı Ellesmera'da eline aldığı o ilk günden beri çok daha yavaştı.

Her zaman olduğu gibi seyrettiği şey Eragon'u çok etkiliyordu; bu büyüleyici manzarayı oturup günlerce izleyebilirdi.

"Bence yeniden denemeliyiz," dedi Saphira, Eragon da bunu onayladı.

Zihinlerini yoğunlaştırıp birlikte uzak ışıklara uzandılar, Glaedr'ın bilincini temsil eden yıldızlardan denize. Soğuk ve karanlıklar arasından geçtiler, ama sonra sıcak, ümitsizlik ve kayıtsızlık öyle büyük bir seviyeye ulaştı ki, oturup ağlamaktan başka hiçbir istek bırakmadı onlarda.

Glaedr... Elda. Ardı ardına seslendiler ama yanıt alamadılar; karşılaştıkları kayıtsızlık durumunda hiçbir değişiklik olmamıştı.

Sonunda Glaedr'ın kederinin ezici ağırlığına dayanamayarak çekildiler.

Yavaş yavaş kendine gelirken, birisinin çadırın önünde direği tıklattığını duydu; Arya dışardan seslenerek, "Eragon? Girebilir miyim?" diye sordu.

Burnunu çekip yaş dolu gözlerini kırıştırdı. "Elbette."

Arya içeri girmek için çadırın örtüsünü aralayınca, dışardan Eragon'un üstüne bulutlu gökyüzünün yarı karanlık, gri ışığı yansdı. Gözleri (yeşil, çekik ve ifadesi okunamayan) buluşunca Eragon'un yüreği hopladı, içi bir özlem ağrısıyla doldu.

"Herhangi bir değişiklik var mı?" diye sordu kız ve gelip onun yanına diz çöktü. Üstündeki savaş kıyafetini çıkarmış, onu Gil'ead'da kurtardığında üstünde olan aynı deri bluz, pantolon ve ince düz tabanlı çizmeleri giymişti. Saçları banyo yaptığı için ıslaktı ve sırtında uzun kalın urganlar misali sarkıyordu. Ezilmiş çam iğnesi kokusu vardı üstünde, her zaman olduğu gibi ve Eragon onun bu kokuyu elde etmek için sihir mi kullandığını, yoksa kendi doğal kokusu mu olduğunu merak etti. Ona sormayı çok isterdi ama cesaret edemedi.

Kıza yanıt olarak başını hayır anlamında iki yana salladı.

Glaedr'a ait kalplerin kalbini göstererek, "Bir kez de ben deneyebilir miyim?" diye sordu.

Eragon kızın önünden çekildi. "Buyur."

Arya, Eldunari'yi iki yanından avuçları arasına aldı ve gözlerini kapadı. Kız yerde otururken, Eragon başka zaman olsa yanlış anlaşılabilir bir ilgiyle istediği gibi kızını inceleme fırsatı buldu. Her bakımdan bir güzellik timsaliydi, hatta başkalarına göre burnu fazla uzun, yüzü fazla köşeli, kulakları fazla sivri, kollan fazla kaslı deseler bile.

O sırada Arya aniden içini çekerek sanki yanmış gibi elini kalplerin kalbinden çekti. Başını eğdi ve Eragon onun çenesinin hafif titrediğini gördü. "Bugüne dek gördüğüm en mutsuz yaratık... Keşke ona yardım edebilseydik. O karanlıktan bir yolunu bulup kendi kendine çıkabileceğini sanmıyorum."

"Şey mi düşünüyorsun..." Eragon bocaladı, içinden geçen şüpheyi dile getirmek istemiyordu ama sonra devam etti: "Delireceğini mi düşünüyorsun?"

"Delirmiş olabilir bile. Henüz değilse bile, çıldırmanın eşiğinde olmalı."

İkisi de gözlerini dikip taşa bakarken Eragon'un içini bir hüznün kapladı.

Ardından yeniden konuşabilecek kadar kendini toparlayınca sordu: "Dauthdaert nerede?"

"Senin Glaedr'a ait Eldunari'yi sakladığın gibi, ben de onu kendi çadırımda gizledim; ama istiyorsan onu buraya getirebilirim veya ihtiyacın olana kadar bende kalabilir."

"Sende kalsın. Onu belimde taşıyamam, Galbatorix onun varlığını öğrenebilir. Hem zaten bu iki değerli şeyi bir arada saklamak akıllıca olmaz."

Kız başıyla onayladı.

Eragon'un içindeki sızı yoğunlaşmıştı. "Arya, ben..." Durdu. Saphira, demirci Horst'un oğullarından Aibriech'in (öyle sanıyordu, çünkü Saphira'nın gözlerindeki bozukluktan dolayı onu kardeşi Baldor'la karıştırıyor olabilirdi) çadırlarına doğru koştuğunu görüyordu. Söyleyeceklerini tamamlayamamak Eragon'un işine gelmişti, çünkü ne söyleyeceğini bilmiyordu.

"Biri yaklaşıyor," dedi ve sandığın kapağını kapadı.

Islak çamurlu zeminde koşan birinin ayak sesleri geldi dışardan. Gelen Aibriech'ti. Bağırды: "Eragon! Eragon!"

"Ne var?"

"Annemin doğum sancıları başladı! Babam sana koşup haber vermeme istedi. Mümkünse onunla birlikte doğumu beklemeni istiyor, belki bir şeyler ters gider de tılsıma ihtiyacımız olabilir diye. Lütfen, eğer mümkünse..."

Eragon sandığı kilitleyip gizlemek için hızlı hareket ettiğinden genç adamın söylediği diğer şeyleri duyamamıştı. Hemen sırtına pelerinini geçirdi. Kopçasıyla uğraşırken Arya koluna dokundu. "Seninle gelebilir miyim? Bu konuda tecrübeliyim. Eğer seninkiler bana izin verirlerse, doğumu onun için kolaylaştırabilirim."

Eragon karar vermek için durup düşünmemişti bile. Çadırın çıkışını işaret etti. "Önden buyur."

Erkek Nedir?

Ayağını her kaldırışında Roran'ın botlarına çamur yapıyor, yürüyüşünü yavaşlatıyor ve zaten yorgun olan bacakları harcadığı eforla neredeyse yanıyordu. Toprak, botlarını ayağından çekip almak istiyordu sanki. Çamur kalın olduğu kadar kaygandı da. Sık sık ayağı kayıyordu; derindi de. Üstünden devamlı geçen hayvan, insan, atlı arabalar, zeminin üst on beş santimlik kısmını neredeyse yürünmesi imkânsız bir bataklığa çevirmişti. Patika yolun (doğruca Varden'lilerin kampına gidiyordu) kenarlarında ezik de olsa hâlâ biraz ot vardı, ama Roran bu kısmın da yakında kaybolacağına emindi, çünkü herkes yolun ortasından yürümekten kaçınıyordu.

Roran çamurdan kaçmaya çalışmıyordu; giysilerinin temiz kalıp kalmamasına da artık aldırmıyordu. O kadar yorulmuştu ki, zahmetli de olsa düz yolda ilerlemek, birinden diğerine atlayacak ot kümesi aramaya çalışmaktan daha kolaydı.

İlerlemeye çalışırken bir yandan Belatona'yı düşünüyordu. Kedi adamlarla beraber, Nasuada'nın huzurunda bulunduğu andan beri şehrin kuzeybatısına düşen kısmında bir karargâh kurmaya çalışıyor, yangınları söndürmek için adamlar ayarlamak, yollarda barikatlar kurmak, evlerden asker toplamak ve silahlara el koymak suretiyle karargâha bir düzen getirmeye çalışıyordu. Büyük bir işti ve yapılması gerekenleri tamamlayabilmekten ümidini kesmişti; şehrin yeniden bir savaş içine girmesinden korkuyordu. Umarım bu aptallar öldürülmeden geceyi çıkarabilirler.

Sol tarafı zonkluyordu, dişlerini sıktı, ağrı nefesinin kesilmesine neden oluyordu.

Seni geberesice korkak!

Biri binaların üstünden kendisine ok fırlatmıştı. Şans eseri kurtulmuştu, adamlarından biri, Mortenson, ok fırlatıldığı sırada tam önüne geçmiş, kısa ok Mortenson'un sırtından girip karnından çıkmıştı. Roran o sırada sendeleyerek yere düşmüş ve sol yanı incinmişti. Mortenson anında ölmüş ve oku atan her kimse kaçmıştı.

Beş dakika sonra garip bir patlama, büyük olasılıkla büyü nedeniyle meydana gelen bir patlama, duydukları bir sesi araştırmak için ahırlardan birine giren adamlarından ikisini daha öldürdü.

Roran bu tip saldırıların şehirde normal olduğunu fark etmişti. Şüphesiz çoğunun arkasında Galbatorix'in ajanları vardı ama Belatonahlarm da bunda payı vardı. Varden'liler her ne kadar onların iyiliği için orada olsalar da, kasabalılar şehirlerine gelen işgalci bir orduyu, hiçbir şey yapmadan eli kolu bağlı seyretmek istememişlerdi. Ailelerini korumaları gerektiğini düşünerek savunma yapanlara Roran'ın sempatisi vardı ama aynı zamanda, Varden'lilerin amacı onlara zarar vermek değil, yardım etmektir ve Roran, halkın bunu göremeyecek kadar kalın kafalı olmasına çok bozuluyordu.

Bir Cüce önüne çıkan yükü ağır bir midilliye kenara çeksin diye beklerken sakalını kaşdı, sonra yeniden bata çıka yürümeye devam etti.

Çadırlarının bulunduğu yere yaklaşınca, Katrina'nın içi sıcak sabunlu su dolu bir leğenin üstüne eğilmiş, kanlı bir sargıyı yıkama tahtası üzerinde çitilediğini gördü. Kollarını dirseğinin üstüne kadar kıvrımış, saçlarını dağınık bir topuzla arkada toplamış, yüzü çalışmaktan kızarmıştı, ama onun kendisine daha önce hiç bu kadar güzel görüldüğünü hatırlamıyordu. Karısı kendisi için huzur anlamına geliyordu. Huzur ve sığınabileceği bir korvmak. Sadece onu görmek bile üstünden

atamadığı o acımasız aidiyetsizlik duygusunu hafifletiyordu.

Kız onu görünce hemen çamaşırı bırakıp kendisine koştu. Kızarmış ellerini elbisesinin önüne kuruladı. Üstüne atlayıp kollarını boynuna dolayınca Roran kendini kasti. Yan tarafı acı içinde yanmıştı, boğuk bir sesle inledi.

Katrina kollarını gevşetip biraz geri çekildi. "Ah! Olamaz. Yaralı mısınız?"

"Hayır... hayır. Canım yanıyor sadece."

Karısı başka soru sormadan ona yine sarıldı, ama bu sefer daha dikkatli bir şekilde; sonra başını kaldırıp ona baktı, gözleri yaşlarla parlıyordu. Roran karısını belinden kavrayıp eğildi ve öptü; onun varlığı için tarifsiz bir minnet duyuyordu.

Katrina, Roran'ın sol kolunu kendi omuzlarına attı ve çadırlarına giderken ağırlığının bir kısmını onun yüklenmesine sesini çıkarmadı. Katrina leğendeki suyu ısıtmak için yaktığı ve şimdi üstünde bir tencere yahni kaynayan ateşin yanına bir kütük yerleştirdi ve Roran nefesini tutarak tabure niyetine oraya oturdu.

Karısı daha sonra bir kâseye yahni koyup ona uzattı. Ardından gidip çadırdan bir kupa ale birası, bir tabakta yarım somun ekmek ve bir parça peynir getirdi. "Başka bir şey ister misin?" diye sordu, sesi alışılmadık biçimde boğuk çıkıyordu.

Roran karşılık vermedi; onun yanağını avucunun içine alıp başparmağıyla iki kez sıvazladı. Kadın ürkekçe gülümseyip elini onunkinin üstüne koydu, sonra çamaşıra geri dönüp yeni bir gayretle çitilemeye başladı.

Roran ilk lokmayı ağzına atmadan önce yemeğe uzun bir süre baktı; hâlâ çok gergindi, mideye indirebileceğine emin değildi. Ama ekmekten birkaç lokma ısırıdıktan sonra iştahı yerine geldi ve yahniyi afiyetle yemeye başladı.

Bitince tabağını yere bıraktı, sonra ellerini ateşte ısıtmaya çalışırken birasının son birkaç yudumunun tadını çıkardı.

"Kapılar düştüğünde çıkan büyük gürültüyü buradan duyduk," dedi Katrina, sargılardan birini sıkıyordu. "Çok uzun dayanamadılar anlaşılın."

"Hayır... İnsanın yanında bir ejderha olması işe yarıyor."

Kendi çadırlarından komşu çadıra gelişi güzel gerilen çamaşır ipine sığıp sargıyı asarken Roran da onun karnına baktı bir süre. Ne zaman karısının karnındaki bebeği düşünse, ikisinin birlikte yaptıkları bebeği, içini tarif edilmez bir gurur kaplıyordu; ama endişeyle gölgelenen bir gururdu bu, çünkü bebeklerine güvenli bir yuva verebilecek miydi, bilmiyordu. Katrina doğum yaptığında savaş hâlâ bitmemişse, kendisini bırakıp çocuğunu daha güvenle büyütebileceği Surda'ya gidecekti.

Onu bir kez daha kaybedemem.

Katrina leğene yeni bir sargı bezi daldırdı. "Ya şehirdeki savaş?" diye sordu bir yandan suyu çalkalayarak. "Nasıl geçti?"

"Her bir karış için savaşmak zorunda kaldık. Eragon bile zorlandı."

"Yaralılar tekerlekli mancınıklar olduğundan bahsetti."

"Doğru." Roran ale'âcn bir yudum aldı. Sonra kısaca Varden'lilerin Belatona'yı nasıl geçtiğini ve

yolları üstündeki diğer bölgeleri nasıl ele geçirdiklerini anlattı. "Bugün çok adam kaybettik, ama daha kötüsü de olabilirdi. Çok daha kötüsü. Jörmundur ile Komutan Martland saldırıyı iyi planlamışlardı."

"Eğer sen ve Eragon olmasaydınız planları işe yaramazdı ama. Kahramanca savaştınız."

Roran gürültülü bir kahkaha patlattı: "Ha! Ve biliyor musun neden? Sana söyleyeyim: Çünkü on adamdan birinin bile gerçekten düşmana saldırmaya niyeti yok da ondan. Eragon bunu göremiyor. O hep savaşın en ön safhasında, savaşçıları da önüne katıp saldırıyor ama ben hepsini görüyorum. Adamların çoğu arkada oyalanıyor, köşeye sıkışana kadar savaşmıyorlar veya ellerini kollarını sallayıp deli gibi bağıyorlar ama aslında hiçbir şey yapmıyorlar." Katrina duydukları karşısında şaşırmişti. "Böyle bir şey nasıl olabilir? Korkak mı bunlar?"

"Bilmiyorum. Sanırım... Belki de bir insanın yüzünü gördükten sonra öldüremiyorlardır; ama arkalarını dönmüş olan düşmanı biçmek o kadar da zor olmasa gerek. Dolayısıyla kendi yapamadıkları bu işi bir diğerinin yapmasını bekliyorlar. Benim gibilerini bekliyorlar yani."

"Sence Galbatorix'in adamları da aynı şekilde isteksiz midir?"

Roran omuz silkti. "Olabilirler. Ama yine de Galbatorix'in emrine uymaktan başka çareleri yok. Adam onlara savaşmalarını emrederse, savaşırlar."

"Nasuada da aynı şeyi yapabilir. Büyücülerine emir verip kimsenin savaşta görevinden kaytarmaması için sihir yaptırabilir."

"O zaman Galbatorix'ten ne farkı kalır? Zaten Varden'liler de böyle bir şeyi tercih etmez."

Katrina çamaşırı bırakıp gelerek onu alnından öptü. "Doğru bildiğin şeyi yaptığın için mutluyum."

İşinin başına dönüp yıkama tahtasının üstündeki bir başka kirli çamaşırıyla ilgilenmeye başladı. "Bugün sabah yüzük aracılığıyla bir şeyler hissettim... Başına bir şey geldiğini zannettim."

"Bir savaşın tam ortasındaydım. Yüzük her saniye titreşmiş olsa şaşmamalı."

Kadın kolları hâlâ suyun içinde kalakaldı. "Ama daha önce hiç hissetmemiştim."

Roran kaçınılmazı biraz daha geciktirebilme ümidiyle elindeki bira dolu kupayı boşalttı. Kalede başına gelen talihsiz olayın detaylarını karısından gizleyebilmeyi ummuştu ama gerçeği öğrenene kadar onun da rahat etmeyeceği belliydi. Onu bir şey olmadığına ikna etmeye çalışmak, aslında çok daha kötüsünün olduğuna inanmasından başka bir işe yaramayacaktı. Ayrıca kısa bir süre sonra haber zaten bütün Varden'liler arasında yayılacağı için saklamanın bir anlamı da yoktu.

Böylece kısaca özetleyerek ona anlattı. Duvarın yıkılışını neredeyse ölümüne neden olacak bir olay gibi değil, önemsiz bir şeymiş gibi göstermeye çalışmıştı. Ama yine de yaşadıklarını yeniden anlatmakta zorlanmış, konuşurken sık sık durmuş, doğru sözcükleri seçmeye çalışmıştı. Söyleceklerini bitirdikten sonra başından geçenlerin dehşetini yeniden yaşamamanın etkisiyle suskunlaştı.

"Hiç değilse yaralanmamışsın," dedi Katrina.

Roran, kupanın ağız kısmındaki bir çatlak tırtıklamaya başladı. "Hayır."

Suyun çalkantılı sesi kesilmişti, karısının gözlerini dikmiş kendisine baktığını hissediyordu.

"Bundan önce çok daha güç durumlarda kaldığın olmuştu."

"Evet... öyle sanırım."

Sesi yumuşadı. "O zaman nedir?" Cevap vermeyince, "Bana söyleyemeyeceğin kadar kötü hiçbir şey olamaz, Roran. Bunu biliyorsun," dedi.

Kupanın ağzıyla yeniden uğraşırken sağ başparmak tırnağı kırıldı. Kırılan tırnağını işaretparmağına ovaladı birkaç kere. "Duvar yıkıldığında öleceğimi sandım."

"Kim olsa öyle düşünürdü."

"Evet ama ben umursamadım, anlıyor musun?" Acı içinde kadına baktı. "Anlamıyor musun? Ben pes ettim! Kaçamayacağımı anlayınca, tıpkı mezbahaya giden bir kuzu gibi kabullendim.. ve ben..." Daha fazla konuşamayarak elindeki kupayı yere bıraktı, yüzünü ellerinin arasına aldı. Boğazındaki düğüm nefes almasını zorlaştırıyordu. Katrina'nın parmaklarının hafif dokunuşunu omzunda hissetti. "Pes ettim," dedi hıçkırır gibi. Öfkeli, kendinden iğrenir gibiydi. "Mücadele etmekten vazgeçtim... Senin uğruna... Çocuğumuz uğruna..." Sözleri hıçkırıklara boğuldu.

"Hişş, hişşş," diye yatıştırmaya çalıştı karısı.

"Daha önce hiç pes etmemiştim. Bir kere olsun... Hatta Ra'zac seni kaçırdığında bile."

"Etmediğini biliyorum."

"Bu savaş bitmeli. Böyle devam edemez... Yapamıyorum... Ben..." Başını kaldırıp bakınca karısının da ağlamak üzere olduğunu gördü ve dehşete düştü. Ayağa kalkıp sarılarak onu kendine çekti. "Üzgünüm," dedi fısıltılı bir sesle. "Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim... Bir daha olmayacak. Asla olmayacak. Söz veriyorum."

"Bu umurunda değil," dedi Katrina, onun omzuna gömüldüğü için sesi boğuk çıkıyordu.

Karısının cevabı canını yakmıştı. "Zayıflık gösterdiğimi biliyorum ama yine de verdiğim sözlerin senin için bir anlamı olmalı."

"Ben onu kastetmemiştim ki!" dedi itiraz edercesine ve geri çekilerek suçlar gibi Roran'a baktı. "Bazen çok aptal olabiliyorsun Roran."

Hafifçe güldü. "Biliyorum."

Kadın ellerini onun ensesinde kilitledi. "Duvar yıkılırken hissettiğin her ne olursa olsun, seni asla bu yüzden küçümsemem. Şu anda önemli olan hâlâ hayatta olman... Duvar yıkıldığında yapabileceğin hiçbir şey yoktu, öyle değil mi?"

Roran başını iki yana salladı.

"O zaman utanman için bir sebep yok. Eğer durdurabilseydin, tamam. Oradan kaçsaydın, ama kaçmadın, işte asıl o zaman saygımı kaybederdin. Ama sen elinden gelen her şeyi yaptın ve artık elinden başka bir şey gelmeyince kaderine boyun eğdin, gereksiz yere ona direnmedin. Bu bir erdemdir, zayıflık değil."

Roran başını eğip onu alnından öptü. "Teşekkür ederim."

"Ayrıca sen benim için Alagaesia'nın en cesur, en güçlü, en kibar erkeğisin."

Roran bu kez onu dudaklarından öptü. Ardından kadın güldü, gerginliği gideren kısa bir aralık olmuştu; beraberce orada birbirinin kollarında dikilip sallandılar, sanki sadece ikisinin

duyabildikleri bir melodiyle dans ediyormuş gibiydiler.

Sonra Katrina onu şakacı bir tavırla itiverdi ve çamaşırların başına döndü. Roran da yeniden kütüğe oturdu, savaşın başından beri ilk defa mutluydu, hem de bütün ağrı ve sızılarına rağmen.

Roran önünde bata çıka güçlkle yürüyerek geçen atları, adamları, arada bir Cüceleri ve Urgalları, hepsinin yaralarını, giysi, silah ve teçhizat durumlarını dikkate alarak seyretti. Varden'lilerin moralinin ne düzeyde olduğunu saptamaya çalıştı. Vardığı tek sonuç, Urgallardan başka herkesin iyi bir uykuya ve güzel bir karavanaya ihtiyacı olduğu ve Urgallar dâhil herkesin (özellikle de Urgalların) domuz kılından fırça ve bir fiçı sabunlu suyla adamakıllı yıkayıp ovalanmaları gerektiği idi.

Katrina'yı da biraz izledi. O da işinin başına döndükten bir süre sonra ilk baştaki neşeli halinden eser kalmadığını ve giderek daha sınırlı olmaya başladığını gözlemledi. Çamaşırların lekeli bölümlerini çitiliyor da çitiliyor ama lekeleri bir türlü çıkaramıyordu. Somurtuk bir ifade yüzünü gölgeliyordu; çalışırken ufak ufak söylenmeye başlamıştı.

Sonunda elindeki kirlili parçayı köpüklü suları havaya sıçratmacasına yıkama tahtasının üstüne fırlatıp, dudakları sinirden sınımsıkı, leğenin üstüne eğilince, Roran oturduğu kütükten kalkıp onun yanına gitti.

"Hadi, bırak biraz ben yapayım," dedi.

"Doğru olmaz," diye mırıldandı Katrina.

"Saçma. Hadi git otur, ben bitiririm... Hadi git."

Karısı başını iki yana salladı. "Hayır. Dinlenmesi gereken sensin, ben değil. Hem bu erkek işi değil."

Roran küçümseyen bakışlarla bir kahkaha attı. "Kim demiş? Kadın işi veya erkek işi, bir şeyin yapılması gerekiyorsa yerine getirilmelidir. Şimdi git otur; ayakların biraz yerden kesilince kendini iyi hissedersin."

"Roran, ben iyiyim."

"Aptallık etme." Genç adam onu leğenin başından uzaklaştırmak için nazikçe itekledi ama kadın ayak diriyordu.

"Doğru değil," diye itiraz etti. "İnsanlar ne düşünür?" Çamurlu yolda çadırlarının yanından geçen adamları gösterdi.

"Ne istiyorlarsa düşünebilirler. Seninle evli olan benim, onlar değil. Sana yardım ettiğim için daha az erkek olduğumu düşünüyorlarsa ahmak olan onlar demektir."

"Ama..."

"Aması maması yok. Hadi bakalım. Kış kış. Git burdan!"

"Ama..."

"Daha fazla tartışmayacağım. Eğer kendin gidip oturmazsan seni oraya ben taşıyacağım ve o kütüğe bağlayacağım."

Kadının çatık kaşlarının yerini eğlendiğini gösteren bir ifade almaya başlamıştı. "Öyle mi?"

"Evet. Hadi artık git bakalım!" Katrina isteksiz adımlarla leğenin başından ayrılırken, Roran kızmış gibi seslendi. "Ne kadar da inatçıymışsın!"

"Sen kendine bak. Deveye hendek atlatmak sana laf anlatmaktan daha kolay."

"Ben mi? İnatçı olan ben değilim." Kemerini çözüp gömleğini çıkardı ve çadırın ön direğine astı; sonra eldivenlerini giyip tüniğinin kollarını sıvadı. Kollarına çarpan hava soğuktu, sargı bezleri ise daha soğuktu (atıldıkları yerde çamaşır tahtası üstünde buz gibi olmuşlardı) ama Roran aldırmadı, çünkü su ılıktı ve bez de kısa zamanda yeniden ısınmıştı. Pütürlü yıkama tahtası üstünde bütün gücüyle kumaşı çekip iterken, bileklerinde biriken minik sabun baloncukları buz tutuyordu.

Başını çevirip baktı, Katrina'yı kütüğün üstünde dinlenirken görmek onu memnun etti, artık kütük gibi sert bir oturağın üstünde insan ne kadar dinlenebilirse.

"Biraz papatya çayı ister misin?" diye sordu. "Gertrude bana bu sabah bir avuç dolusu getirdi. İkimize de bir demlik hazırlayabilirim."

"Güzel olur."

Roran çamaşırları yıkamaya devam ederken aralarında işbirliği ve dostluk dolu bir sessizlik oluştu. Elindeki iş aslında moraline iyi gelmişti; balyozunu sallamaktansa elleriyle bir şey yapmak ve Katrina'ya yakın olmak kendisine büyük bir tatmin hissi sağlamıştı.

Son parçayı sıkıyordu. Taze doldurulmuş papatya çayı Katrina'nın yanında kendisini bekliyordu. O sırada birisinin işlek patikanın diğer yanından kendilerine seslendiğini duydular. Çamurların içinde at ve adamların arasından elini kolunu sallayarak koşup gelenin Baldor olduğunu anlaması biraz zaman almıştı. Üstünde delik deşik deri bir önlük ve dirseklerine kadar üstü is kaplı, ağır iş eldivenleri vardı; öyle yıpranmışlardı ki, parmak kısımları tıpkı bir kaplumbağa kabuğu gibi sert, parlak ve pürüzsüzleşmişlerdi. Koyu renkli, bakımsız saçlarını arkasında yırtık bir deri iple toplamıştı. Alnı çatık kaşlarıyla kırışık. Baldor babası Horst'tan daha ufak tefekti, ağabeyi Aibriech'ten de öyle; ama bunun dışında her açıdan aslında çocukluğundan beri Horst'un demir ocağında çalışmasının neticesi olarak iriydi ve adaleliydi. O gün üçü de savaşa katılmamıştı (tecrübeli demirciler savaşta kaybedilmeyecek kadar değerliydi); gerçi Nasuada'nın buna izin vermesini çok arzu ederdi, çünkü aynı zamanda yetenekli savaşçıydılar ve Roran en zor durumlarda bile onlara güvenebileceğini biliyordu.

Çamaşırını bırakıp neler olduğunu merak ederek ellerini kuruladı. Katrina da kütükten kalkıp yanına, leğenin başına gelmişti.

Baldor yanlarına ulaşınca onun yeniden nefesini toparlayabilmesi için birkaç saniye beklemek zorunda kaldılar. Sonra Baldor aceleyle anlatmaya başlayarak, "Çabuk gelin! Annem doğuruyor..." dedi.

"Annen nerede?" diye sordu Katrina.

"Bizim çadırda."

"Hemen geliyoruz."

Yüzünde minnet dolu bir ifade, Baldor dönüp yeniden koştu

Katrina çadıra dalarken, Roran da leğendeki kirli suyu ateşin ıı(üne döküp söndürdü. Yanan odun önce cızladı, sonra suyun ağırlığı altında çatırdadı, dumanın çıktığı yerden bir buhar bulutu Mİkseldi

ve hava hoş olmayan bir kokuyla doldu.

Korku ve heyecan Roran'ın hareketlerinin hızlanmasına sebep olmuştu. İleri yaşta, zamanı geçen hamilelikle ilgili kadınların ke ıidi aralarında geçen konuşmaları hatırlayarak, umarım ölmez, diye düşündü. Elain her zaman ona ve Eragon'a karşı iyi davranmıştı, kendisi de onu severdi.

"Hazır mısın?" diye sordu Katrina ona, çadırdan çıkarken. Bir yandan da başını ve boynunu mavi bir eşarpla örtüyordu.

Kemeriyle balyozunu asılı bıraktığı yerden aldı. "Hazırım. Hadi gidelim."

Gücün Bedeli

İşte oldu leydim. Artık bunlara ihtiyacınız yok. Nihayet yani!"

Oda hizmetçisi Farica, sargıları açarken son bez şerit de yumuşak bir hışırtıyla Nasuada'nın kolundan kayıp açıldı. Bu sargılar, diktatör Fadawar ile birbirlerine karşı cesaretlerini sınadıkları Uzun Hançerler Davası'ndan beri kolundaydı.

Nasuada ayakta durmuş, Farica kendisiyle ilgilenirken yer yer delik deşik olmuş, uzun, goblen işi duvar halısına gözlerini dikmişti. Sonra dikleşti ve bakışlarını indirdi. Uzun Hançerler Davası'nı kazandığı günden beri yaralarına bakmaktan kaçınıyordu; yaralar tazeyken görünüşleri öyle korkunçtu ki, yeniden iyileşene kadar koluna bakmamıştı.

Yaraları asimetrikti: Altısı sol kolun üstünde, orta yeri boydan boya kaplıyordu, üç tanesi de sağ koldaydı. Her kesik, yedi ila on santim arası uzunlukta ve olduğunca düz bir çizgi halindeydi. Sadece sağ tarafta, en alttaki farklıydı. Kendine güveninin sarsıldığı bir anda eli titremiş ve bıçak kayıp pürüzlü bir çizgiye neden olmuş ve öbür yaraların iki katı uzunluğunda kesik açmıştı. Yaralarının çevresindeki deri, pembe ve büzüşüktü; ama yaraların kendisi, cilt renginden sadece bir ton açıktı, ki Nasuada buna gerçekten memnundu. İyileşince onların beyaz ve gümüşümsü bir görünüm almasından korkmuştu, çünkü bu onların daha fazla belli olması demekti. Yara izleri cildinin yüzeyinden neredeyse bir santim kalınlığında bir kabarıklıkta ve sanki deri altına pürüzsüz çelik çubuklar yerleştirilmiş gibi, sert çıkıntılı bir görünüme sebep oluyordu.

Nasuada'nın gözleri izlerde, duyguları ise çelişikti. Babası çocukken ona kendi geleneklerini öğretmişti ama o bütün hayatını Varden'liler ile Cüceler arasında geçirmişti. Büyürken göçebe kabilelerin sadece ritüellerini görerek büyümüşü ve o da arada sıradaydı ve bu ritüeller kabilenin diniyle alakalıydı. Ne Davul Dansı'nı öğrenmeye ilgi duymuş, ne dikkat isteyen İsim Takma oyununa katılmış, ne de (ve özellikle de bu) Uzun Hançerler Davası'nda birinin hakkından gelmişti. Ama işte bugün hâlâ genç ve güzel bir kadın olmasına karşın, kollarının üstünde dokuz büyük yara izi taşıyordu. Varden'li büyücülerden birini çağırıp bu izleri yok etmesini isteyebilirdi tabii, ama o zaman Uzun Hançerler Davası'nda hükmen mağlup sayılıp, kazandığı zaferi eliyle iade etmiş olur ve göçebe kabileler onu artık kraliçe olarak tanımazdı.

Kollarının artık biçimli ve pürüzsüz olmamasına üzülmüyordu, erkeklerin beğenmeyeceklerini biliyordu ama yara izleriyle de gurur duyuyordu. Cesaretinin kanıtı, Varden'lilere olan bağlılığının canlı bir işaretiydi o izler. İzleri gören herkes onun nasıl bir karakteri olduğunu anlayacaktı ve Nasuada bunun dış görünümünden çok daha önemli olduğunu biliyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu ve kollarını çalışma odasının penceresinin önünde durup şehri seyreden Kral Orrin'e doğru uzattı.

Orrin dönüp hoşnutsuzlukla baktı; çatık kaşlarının altında gözleri kapkaraydı. Üstündeki savaş giysisini çıkarıp kırmızı bir tünik ve kenarı beyaz samur kürklü bir kaftan giymişti. "Hoş görünmediğini düşünüyorum," dedi ve dikkatini yeniden şehre çevirdi. "Bir şey giy üstüne; medeni bir toplum için uygunsuz bir görünüm."

Nasuada kollarını kısa bir süre daha inceledi. "Hayır, kapatmak istemiyorum." Yarım kollu giysisinin dantelli kol ağzlarını düzeltmek için çekiştirdi ve Farica'yı yolladı. Odanın ortasında Cücelerce dokunmuş güzel halının üstünden geçip, savaşın yıkıma uğrattığı şehri incelemek için

Orrin'in yanına pencereye gitti. Batı tarafındaki surun hizasında, ikisi hariç bütün yangınların söndürülmüş olduğunu görerek sevindi. Sonra bakışlarını krala çevirdi.

Varden ile Surda'nın birlikte İmparatorluk'a karşı saldırıya geçtikleri kısacık süreden beri, Nasuada, Orrin'in, giderek ciddileştiğini, o coşkulu ve eksantrik halinin gaddar bir dış görünüş altında yok olmaya başladığını görüyordu. Önceleri onun olgunlaştığını düşünüp, bu değişim hoşuna gitmişse de, savaş uzayıp gittikçe, Nasuada, onunla doğa fdsefesi konularında yaptığı tartışmaları ve diğer acayıplıklarını özler olmuştu. O günleri şöyle bir düşününce, bazen kendisini kızdırmış olsa da, aslında bunların hayatını renklendirdiğini anladı. Dahası adamdaki değişim onu bir rakip olarak daha tehlikeli biri haline getirmişti. Orrin'in şu anki ruh haliyle, kendisini devirmeye çalışıp Varden'lilerin lideri olmayı hayal ettiğini tahmin edebiliyordu.

"Onunla evlensem acaba mutlu olur muyum?" diye düşündü. Orrin yüzüne bakılmayacak biri değildi. Burnu biraz fırlak ve inceydi ama etkileyici bir çene yapısı ve biçimli bir ağzı vardı. Yıllarca dövüş sporuyla ilgilenmek ona güzel bir vücut kazandırmıştı. Zeki olduğuna şüphe yoktu ve en önemlisi karakteri fena değildi. Ama yine de, Surda'nın kralı olmasa, iktidarı ve Varden'lilerin bağımsızlığı için bu kadar büyük bir tehlike arz etmese, biliyordu ki onu kendine eş olarak asla aklına getirmezdi. Acaba iyi bir baba olur mu?

Orrin ellerini pencerenin daracık taş pervazına koyup abandı. Kadına bakmadan, "Urgallarla yaptığın antlaşmayı bozmalısın," dedi.

Söylediği şey Nasuada'yı şaşırtmıştı birden. "Nedenmiş o?"

"Çünkü bize zarar veriyorlar. İnsanlar, şu anda canavarlarla işbirliği yaptığımız için bize lanet ediyorlar; kasabalarına girdiğimizde silahlarını bırakmayı reddediyorlar. Bizim Urgallarla birlik olmamız yüzünden Galbatorix bile onlara normal gelmeye başladı. Sıradan insanlar onlarla neden işbirliği yaptığımızı anlamıyor. Galbatorix'in de Urgalları kullandığını bilmiyorlar, bir Shade'in kumandasında, onları Tronjheim'a sürdüğünden haberleri yok. İşgal korkusundan ölen bir çiftçiye bu ince detayları anlatamazsın. Onların görüp anlayacakları tek şey, ateş püskürten dev gibi hir ejderha ile insandan çok Elfi andıran bir süvarinin liderliğinde, ömür boyu korktukları, nefret ettikleri yaratıkların kasabaları nı işgal etmek üzere yolda oldukları!"

"Urgalların desteğine ihtiyacımız var," dedi Nasuada. "Elimizdeki savaşçı sayısı çok az."

"Onlara o kadar da ihtiyacımız yok. Söylediklerimin doğru olduğunu sen zaten biliyorsun; yoksa Urgalların Belatona'ya yapılan saldırıya katılmalarına niye engel oldun? Şehre girmemelerini niye emrettin? Onları savaş alanından uzak tutman yetmez Nasuada. Onların varlığıyla ilgili dedikodular şehirde yayılmaya hâlâ devam ediyor. Durumu iyileştirmek için yapabileceğin tek şey, bu sakat planı bize daha fazla zarar vermeden bir an önce noktalamak."

"Yapamam."

Orrin hırsla dönüp ona baktı, yüzü hiddetle kararmıştı. "Sen Garzhvog'un yardımını kabul etmeyi seçtiğin için insanlar ölüyor. Benim adamlarım, senin adamların, İmparatorluk'ta olanlar... öldüler ve gömüldüler. Bu müttefiklik bu kadar fedakârlığa değmez ve ne kadar istesem de, bunu neden savunduğunu bir türlü anlayamıyorum."

Nasuada onun gözlerinin içine bakmaya dayanamadı. Uyumaya çalıştığı geceler hep aklına gelip onu kaygılandıran, karşılıklı suçlama ve atışmalarını hatırlatıyordu. Başını çevirip şehrin diğer ucunda bir kuleden yükselen dumana dikti gözlerini. Ağır ağır konuşarak, "Savunuyorum, çünkü

Urgallarla işbirliğimizi korumak, kaybedeceğimizden çok daha fazla hayatı kurtaracak... Galbatorix'i yendiğimizde..."

Orrin'den inanmadığını belli eden itiraz dolu bir ses geldi.

"Ortada bir garanti yok," dedi Nasuada. "Biliyorum; ama bunu düşünerek hazırlanmalı, plan yapmalıyız. Onu alt ettiğimizde, bu çatışmadan ırkımızı çıkarıp iyileştirmek ve İmparatorluk'un küllerinden yeniden güçlü bir ülke inşa etmek bize düşecek. Bu sayede Urgallarla yüz yıllık bir sürtüşme de sona erecek ve nihayet herkese barış gelecek. Galbatorix'i devirdikten sonra, savaştan yeni çıkmış bir haldeyken Urgalları karşımızda bulmak istemiyorum."

"Ama yine de saldıracaklardır. Daha önce de hep saldırdılar."

"Peki, başka ne yapabiliriz?" diye sordu Nasuada sinirlenerek. "Onları ehlileştirmeye çalışmalıyız. Onları kendimize ne kadar sıkı bağlarsak, bize saldırmalarını da o kadar önlemiş oluruz."

Orrin sertçe, "Sana ne yapacağımızı söyleyeyim," dedi. "Sür onları buralardan. Nar Garzhvogla anlaşmanı boz, adamlarıyla birlikte onu gönder. Eğer biz bu savaşı kazanırsak, o zaman onlarla yeni bir anlaşma yapmak üzere tekrar bir araya geliriz; o zaman sözümüzü geçirecek durumda oluruz. Hatta daha iyisi, bir seferde kökünden hepsini temizlemek için Eragon ile Saphira'yı yanlarına katarak bir orduyla Spine'a yolla, tıpkı yüzyıllar önce süvarilerin yaptığı gibi."

Nasuada duyduklarına inanamıyormuş gibi bakakalmıştı. "Urgallarla yaptığımız anlaşmayı sona erdirirsem, öyle kızarlar ki, bize anında saldırırlar. Hem onlarla, hem de İmparatorlukla aynı anda mücadele edemeyiz. Böyle bir duruma meydan vermek aptallığın daniskası olur. Eğer Elfler, ejderhalar ve süvariler Urgalların varlığına tahammül gösterebiliyorsa (hatta onları kolaylıkla yok edebilecek durumda olmalarına rağmen) biraz akıllıca davranıp biz de onlar gibi yapabiliriz. Herkes Urgalları öldürmenin yanlış olduğunu biliyor, sen de biliyor olmalısın."

"Akıllı mı davranıyorlar, pöh! Sanki akıllı davranmanın bir faydasını gördüler! Tamam, o zaman hepsini öldürmezsin ama çoğundan kurtul ki, bir yüzyıl boyunca kimseyi rahatsız edemesinler!"

Orrin'in sesindeki bariz acı ve yüzünde beliren gerginlik Nasuada'yı şaşırtmıştı. Adamın sergilediği bu sert tutumun sebebini anlayabilmek için onu dikkatle inceledi. Birkaç dakika sonra durum kendi kendini belli etti.

"Kimi kaybettin sen?" diye sordu.

Orrin yumruğunu sıktı, yavaşça, tereddütle pencere pervazına koydu, sanki aslında bütün gücüyle yumruklamak istiyormuş ama cesaret edemiyormuş gibiydi. Pervaza iki kere ağır ağır vurdu. "Borromeo Kalesi'nden, birlikte büyüdüğüm bir arkadaşım. Onunla tanıştığını sanmıyorum. Benim süvarideki teğmenlerden biriydi."

"Nasıl öldü peki?"

"Tahmin edebileceğin gibi. Batı kapısındaki ahırların oraya yeni varmıştık. Kendimiz kullanmak için orayı emniyete almak istiyorduk ki, seyislerden biri ahırın birinden fırlayıp elindeki dirgenle onu deşti. Seyisi bir köşeye sıkıştırıp yakaladığımızda, Urgallarla ilgili bir sürü saçma şey söylüyor, bağırıp çağırıyor, asla teslim olmayacağım falan haykırıyordu... Teslim olsa bile aptal herif için zaten iyi olmazdı. Onu kendi ellerimle geberttim."

"Üzıldüm," dedi Nasuada.

Orrin başını sallarken tacındaki mücevherler ışılıyordu.

"Ne kadar acı verirse versin, içindeki kederin kararlarına yön vermesine izin veremezsin... Kolay değil, biliyorum, hem de çok iyi biliyorum, ama halkının iyiliği için kendini kontrol etmeli, güçlü olmalısın."

"Güçlü olmalıyım," dedi, alay eder gibi acı bir sesle.

"Evet. Dizlerden, her zaman herkesten daha fazlasını yapmamız beklenir. O yüzden eğer bu sorumluluğu taşıyabileceğimizi onlara kanıtlamak istiyorsak, biz de o zaman herkesten daha fazlasını yapmaya çalışmalıyız... Urgallar babamı öldürdüler. Unuttun mu, ama bu Varden'lilerin iyiliği için onlarla müttefik olmaya karar vermeme engellemedi. Varden'liler için ve ikimizin ordusu adına gereken her şeyi yaparım, ne kadar acı verirse versin." Bunu söyledikten sonra kollarını yeniden kaldırıp ona yara izlerini gösterdi.

"Demek cevabın bu. Urgallarla anlaşmanı bozmayacaksın?"

"Evet."

Orrin bu cevabı öyle sakin bir tavırla kabul etmişti ki, Nasuada tedirgin olmaktan kendini alamadı. Sonra pervazı iki eliyle sıkı sıkı kavradı ve dönüp pencereden dışarıyı seyretmeye devam etti. Parmaklarını dört iri yüzük süslüyordu; bunlardan biri, ametist taşına gömülü, Surda'nın mührünü taşıyan kraliyet yüzüğüydü: Toynakları arasında ökseotu filizleri olan boynuzlu bir erkek geyik, bir arpın üstünde duruyordu ve karşısında yüksek bir kule vardı.

"En azından," dedi Nasuada. "Büyü yapıldığı için acı hissetmeyen askerlerle karşılaşmadık."

"Gülen ölüler, demek istiyorsun," diye mırıldandı Orrin, Varden'liler arasında yaygın şekilde bilinen ismi kullanarak. "Evet, ayrıca Murtagh ve Thorn'la karşılaşmadık, ki aslında bu canımı sıkıyor."

Bir süre ikisi de konuşmadı. Sonra kadın, "Dün gece yaptığın deney nasıl gitti? Başarılı oldu mu?" diye sordu.

"Deneme yapamayacak kadar yorgundum. Onun yerine uyudum."

"Ah."

Birkaç saniye sonra, ikisi de tek kelime etmeden, sanki anlaşmışlar gibi duvara dayalı masaya koştular. Masanın üstü dağ gibi kâğıtlarla, rulo halinde belgeler ve tabletlerle kaplıydı. Nasuada ürkütücü manzaraya bakıp içini çekti. Daha yarım saat önce yardımcıları tarafından temizlenmişti oysa.

Dikkatini o çok tanıdık, en üstte duran rapora verdi, Belatona'nın kuşatılması sırasında Varden'liler tarafından alınan esirlerin yaklaşık sayısı ile önemli isimlerin kırmızı mürekkeple belirtildiği tahmin raporu. Farica bandajlarını çıkarmak için geldiğinde Orrinle birlikte rakamlar üzerinde konuşuyorlardı.

"Bu sorundan nasıl kurtulacağımızı bilemiyorum," diye itiraf etti.

"Muhafızları buradaki adamlardan oluşturabiliriz. Böylelikle kendi savaşçılarımızdan arkada fazla adam bırakmamış oluruz." Nasuada raporu eline aldı. "Evet, belki; ama ihtiyacımız olan adamları toplamakta zorlanabiliriz, ayrıca büyücülerimiz zaten şimdiden aşırı derecede yorgunlar..."

"Du Vrangr Gata, eski dilde edilen yemini bozmanın bir yolunu buldu mu?" Nasuada olumsuz yanıt verince Orrin yine sordu; "En ufak bir gelişme bile elde edemediler mi?"

"İşe yarayacak bir şey yapamadılar. Elflere de sordum; ama onlar bile bunca yıllık tecrübelerine rağmen, bizim şu birkaç günde elde ettiğimizden fazlasını başaramadılar."

"Eğer bunu çözemsek, kısa zamanda kendimizi bir savaşın içinde buluruz," dedi Orrin. "Tam da bu konu yüzünden."

Nasuada şakaklarını ovaladı. "Biliyorum." Farthen Dür ve Tronjheim'da Cücelerden ayrılmadan önce, hücumla geçecekleri zaman Varden'lilerin karşılaşabilecekleri her türlü zorlukları tahmin etmeye çalışmıştı. Ama bu karşılaştıkları yeni durum ona tam anlamıyla bir sürpriz olmuştu.

Problem ortaya ilk olarak, Yanan Ovalar Savaşı'nın neticesinde, Galbatorix'e bağlı subay ve askerlerin eski dilde bağlılık yemini etmeye zorlandığı anlaşılınca ortaya çıkmıştı. Nasuada ile Orrin, Galbatorix ile İmparatorluk var olduğu sürece bu adamlara asla güvenemeyeceklerini fark etmişlerdi, hatta belki onlar yok edildikten sonra bile. Dolayısıyla Varden'e taraf değiştirerek katılmalarına izin verilemezdi, çünkü ettikleri yeminin onları nasıl davranmaya zorlayacağını bilemezlerdi.

Nasuada o sıralar bu konuda fazla endişelenmemişti. Esir konusu savaşın bir gerçekliği idi ve ele geçirdikleri kişileri yeniden Surda'ya gönderme konusunda zaten Kral Orrinle anlaşmışlardı. Orada yol yapımı, taş kırma, kanal kazma gibi zor işlerde çalıştırılacaklardı.

Varden'liler, Feinster'i alana dek Nasuada problemin gerçek boyutunu görememişti. İmparatorluk ajanları sadece Feinster'deki askerlerden değil, Galbatorix'e bağlı soylulardan ve şehirdeki sıradan insanlardan da sadakat yemini almışlardı. Nasuada, bu az sayıda olduğunu düşündüğü rakamı Varden'lilerin saptayamadıklarını düşünüyordu. Varden, ele geçirdikleri tüm yemin etmiş olanları kendilerini de saptırmalarını diye kilit altına almışlardı. Önce güvenebilecekleri, sonra da Vardenle işbirliği yapmaya razı olan binlerini bulmak, Nasuada'nın tahmininden de zor olmuştu.

Denetim altına alınması gereken insanlar yüzünden, Feinster'de aklındaki rakamın iki katı asker bırakması gerekmişti. O kadar insanı hapse atınca, şehir tam anlamıyla felce uğramış, insanları açlıktan ölmekten kurtarmak için ihtiyaç duyulan yiyecek ve erzakı, Varden'in ana karargâhından alıp başka yerlere yönlendirmek gerekmişti. Ama durumu çok da uzun idare edememişlerdi; şimdi bir de Belatona'yı almış olmak durumu sadece daha da zorlaştıracaktı.

"Cücelerin hâlâ gelmemiş olması kötü," dedi Orrin. "Yardımlarından faydalanabilirdik."

Nasuada hak veriyordu. Şu an için Varden'lilerin yanında sadece birkaç yüz kadar Cüce vardı; geri kalanı ölen kralları Hrothgar'ın cenazesi için Farthen Dür'a geri dönmüşlerdi; ayrıca kabile şeflerinin yeni kralı belirlemesini bekleyeceklerdi, ki Nasuada bu duruma belki bin kez küfredmişti. Savaş devam ettiği sürece geçici olarak kral yerine bir vekil atamaları için Cüceleri ikna etmeye çalışmıştı ama Cüceler bir keçi kadar inatçıydılar ve törenleri kendi eski geleneklerine göre yapmakta ısrar etmişlerdi ve bu da savaşın orta yerinde Varden'lileri yüzüstü bırakıp gitmeleri anlamına geliyordu. Ama sonunda nihayet yeni krallarını seçmişler (Hrothgar'ın yeğeni Orık) ve uzaklardaki Beor Dağları'ndan Varden'e katılmak üzere tekrar yola çıkmışlardı. O sıralarda Surda'nın kuzeyindeki geniş ovaları geçmekteydiler, yani Tüdosten Gölü ile Jiet Nehri arasında bir yerlerdeydiler.

Nasuada şehre ulaştıklarında savaşacak halde olup olmayacaklarını merak etti. Normalde, Cücelerin insanlardan daha dayanıklı olduğu bilinirdi; ama neredeyse iki aydır yoldaydılar ve bu en güçlü yaratığın bile gücünü kesebilecek bir şeydi. Nasuada, "Sürekli aynı manzara içinde

ilerlemekten bezmiş olmalılar," diye düşündü.

"Elimizde zaten bunca esir var. Bir de Dras-Leona'yı alınca..." Başını iki yana salladı.

Aklına gelen yeni bir fikirle birden neşelenen Orrin, "Peki, Dras-Leona'yı tamamen atlasak nasıl olur?" diye sordu. Alagaesia'nın Cüceler tarafından çizilmiş büyük bir haritasını bulana kadar masaya yığılı kâğıtları karıştırdı, sonra da onu diğer kabarık belgelerin üstüne yayarak açtı. Altan kabarıklık yapan diğer kâğıtlar, serdikleri harita üstündeki arazinin görünümüne alışılmadık bir topografya veriyordu: Du Weldenvarden'in batısında zirveler oluşmuştu; Beor Dağları'nın olduğu yerde çanak gibi bir çukurluk vardı; Hadarac Çölü boyunca derin vadiler, çukurluklar meydana gelmişti; Spine'in en kuzey kıyısında ise kâğıdın kıvrılarak yuvarlanması yüzünden dalgalar oluşmuştu. "Bak." Orrin, ortaparmağını düz bir çizgiyle Belatona'dan İmparatorluk'un başkenti Urû'baen'e götürdü. "Eğer doğruca oraya gidersek, Dras-Leona'nın yakınından bile geçmiş olmayız. Bütün mesafeyi bir seferinde aşmak zor olacaktır ama istersek yapabiliriz."

Nasuada onun önerisini düşünmeye gerek duymadı; kendi de bu olasılığı daha önce düşünmüştü. "Çok fazla risk var. Galbatorix, Dras-Leona'da bulundurduğu askerleri sayesinde bize yine de saldırabilir –eğer ajanlarımıza güvenirse, sayıları hiç de az değil– sonra aynı anda iki taraftan gelecek saldırıları def etmek zorunda kalırız. Bir savaşı bundan daha çabuk kaybetmenin bir yolunu düşünemiyorum. Hayır, Dras-Leona'yı ele geçirmeliyiz."

Orrin belirtilen noktayı hafif bir baş sallamasıyla kabullendi. "O zaman adamlarımızın Aroughs'tan gelmeleri gerekiyor. Eğer devam edeceksek savaşçılarımızın her birine ihtiyacımız var."

"Biliyorum. Hafta sonu gelmeden kuşatmayı bitirmeye niyetliyim."

"Umarım oraya Eragon'u göndererek yapmayacaksın bunu?"

"Hayır, başka bir planım var."

"Güzel. Peki bu arada esirlerle ne yapacağız?"

"Daha önce ne yaptysak onu: Muhafızlar, tel örgüler ve kilit, lielki bir de fazla kırıdamamaları için onları büyüyle sınırlayabiliriz, böylece çok fazla ilgilenmek zorunda kalmamış oluruz. Bunun dışında başka çare düşünemiyorum, yani hepsini boğazlatmaktan başka. Umarım... umarım bu kadar sert bir çareye başvurmaya gerek kalmaz."

"Evet." Orrin haritanın üstüne eğilmiş, silik mürekkepli yazı ve çizgilerle gösterilmiş Belatona, Dras-Leona ve Urû'baen üçgenini incelerken omuzları bir akbaba gibi kamburlaştı.

Nasuada konuşmaya başlayana kadar da pozunu değiştirmede. "Yapmamız gereken başka bir şey var mı?" Jörmundur emir bekliyor; ayrıca Yaşlılar Konseyi benimle bir toplantı istedi."

"Biraz endişeliyim."

"Ne konuda?"

Orrin haritanın üstünden elini geçirdi. "Bu girişimin daha başından yanlış planlandığı konusunda... Müttefiklerle birlikte güçlerimiz çok dağınık ve bu çok tehlikeli. Galbatorix bu savaşa bizzat katılmayı kafaya koyarsa, Saphira'nın bir koyun sürüsünü dağıtması gibi, o da bizi kolaylıkla dağıtır. Bütün stratejimiz bir yolunu bulup Galbatorix'i bir toplantıyla Eragon, Saphira ve toplayabildiğimiz kadar büyüyle buluşturmaya bağlı. Şu an elimizde çok az sayıda büyücü var ve geri kalanını da Urû'baen'e varıp, Kraliçe Islanzadi ve ordusuyla buluşana kadar tek bir yerde toplayamayacağız. Ne

yazık ki o güne dek saldırı tehlikesine açıldık. Galbatorix'in kendini beğenmişlikle ağırdan alıp, biz çevresini sarana kadar harekete geçmeyeceği varsayımına inanmakla fazla riske giriyoruz."

Nasuada kralın endişelerini paylaşıyordu. Ama yine de o an için, Orrin'in özgüveninin yüksek olmasını sağlamak, onun derdini paylaşmaktan daha önemliydi. Eğer kendine güvenini yitirse bu onun sorumluluklarını gerektiği gibi yerine getirememesine, adamlarının moralinin bozulmasına neden olurdu. "Çok da savunmasız sayılmayız," dedi Nasuada. "Artık değiliz. Dauthdaert var elimizde ve onun sayesinde Galbatorix ve Shruikan'ı öldürebiliriz, tabii Urû'baen'in koruyucu sınırlarından dışarı çıkacak olurlarsa."

"Belki, kim bilir."

"Ayrıca, endişelenmenin faydası yok. Cücelerin buraya gelişini hızlandıramayız. Urû'baen'e ilerleyişimizi de öyle, kuyruğu sıkıştırıp kaçacak halimiz de yok. Dolayısıyla içinde bulunduğumuz durumun seni böyle yıpratmasına izin veremem. Tek yapmamız gereken ağırbaşlılıkla her ne ise kaderimizi kabul etmeye çalışmak ya da oturup Galbatorix'in bize neler yapabileceğini düşünüp kararlar bağlayabiliriz, ki buna izin vermeyeceğim. Onun üstümde böyle etkili olmasına izin vermeye hiç niyetim yok."

Zorla Gün Işığına Çıkmak

Bir çığlık duyuldu: Yüksek tonda, tiz ve delici; tınısı ve yüksekliği bakımından insan sesine benzemeyen bir çığlıktı, liragon sanki iğne üstünde oturuyormuş gibi gergindi. Sabahtan beri insanların savaşıp ölmelerini seyretmişti (kendisi de bir sürü adam haklamıştı) ama Elain'in acı dolu feryatlarını duyunca yine de endişlenmekten kendini alamıyordu. Kadının çıkardığı sesler öyle feciydi ki, Eragon onun doğumu atlatıp atlatamayacağını merak ediyordu.

Yanında, tabure görevi gören fiçinin üstünde Aibriech ve Baldor yere çökmüşler, ayakları arasındaki ince uzun yabancı otları yoluyorlardı. Kalın parmaklarıyla her bir yaprakla sapı sistemli bir şekilde ayırıyor, sonra yeni bir tanesine uzanıyorlardı. Alınlan ter içinde parlıyordu, gözlerinde çaresizlik ve öfkeden kaynaklanan bakışları taş kadar sertti. Ara sıra birbirleriyle göz göze geliyorlar, bazen de annelerinin olduğu çadıra doğru yolun diğer tarafına bakıyorlardı, ama bunun dışında gözleri hep yere çevriliydi, etrafla ilgilenmiyorlardı.

Birkaç adım ötede Roran yan devrilmiş bir başka fiçinin üstünde oturuyordu. Kıpırdadıkça fiçi da ileri geri yuvarlanıyordu. Çamurlu yolun iki kenarı da boylu boyunca Carvahall'den gelen insanlarla doluydu; çoğu Horst'un arkadaşı ve onların oğullarıydı; eşleri ise Elain'le ilgilenen şifacı Gertrude'ye yardım ediyorlardı. Onların kasında kule gibi Saphira dikiliyordu. Boynu gerili bir yay gerili kavis yapıyor, kuyruğu sanki avlanıyormuş gibi seğiriyordu. Kıpırmızı dilini bir içeri, bir dışarı sokup çıkarıyor, Elain ya da doğmamış bebeğiyle ilgili bilgi verecek havadaki her türlü kokuyu tespit etmeye çalışıyordu.

Eragon sol tarafında ağrıyan bir adalesini ovaladı. Birkaç saattir böyle bekliyorlardı, akşam karanlığı çökmek üzereydi. Her şeyin koyu renkli, uzun gölgesi ufka değmek ister gibi doğuya doğru uzuyordu. Hava serinlemeye başlamış, yakınlardaki Jiet Nehri'nden gelen sivrisinekler, dantelsi kanatlarıyla yusufluklar etraflarında vızıldıyordu.

Bir başka çığlık sessizliği yırttı.

Erkekler yerlerinde huzursuzlukla kıpırdandılar. Sonra nazarı kovmak için el kol hareketleri yapıp, birbirleriyle normalde sadece yanındakinin duyabileceği bir sesle fısıldaştılar ama Eragon hepsini tek tek duyup anlamıştı. Elain'in geçirdiği hamileliğin zorluklarından bahsediyorlardı. Bazıları üzüntüyle, eğer artık doğurmazsa hem kendisi, hem de bebek için çok geç olacağını söylemişti. Bazılarıysa, "Normalde bir erkek için eşini kaybetmek zordur, ama özellikle de burada, özellikle de şimdi..." veya "Çok kötü bu..." gibisinden şeyler söylemişlerdi. Kimisi Elain'in çektiklerini Ra'zac'a, kimisi köylülerin Varden'e yolculukları sırasında meydana gelen olaylara bağlıyordu. Ayrıca aralarından birkaçı, Arya'nın doğuma yardım etmesinden hoşlanmamış görünüyordu. "O bir Elf, insan değil," dedi marangoz Fisk. "Kendi türüyle birlikte olmalı, istenmediği yerde dolaşıp burnunu her şeye sokmamah. Hem kim bilir neyin peşinde?"

Bütün bunları duyan Eragon hiç tepki vermeyip sessizliğini koruyordu, kulaklarının bu kadar iyi işitmeye başladığını köylülerin fark etmesi onları sadece huzursuz ederdi.

Roran öne eğilince üstünde oturduğu fiçi çatırdadı. "Sence müdahale etmeli miyiz?"

"Hayır," dedi Aibriech.

Eragon pelerinine iyice sarındı. Soğuk kemiklerine işlemeye başlamıştı. Ama bir yere

gitmeyecekti, Elain'in bu çilesi bitene kadar bir yere kıpırdamayacaktı.

"Bak," dedi Roran, aniden heyecanla.

Aibriech ile Baldor aynı anda başlarını çevirip baktılar.

Yolun diğer tarafında Katrina elinde bir tomar kirli bezle çadırdan çıkıyordu. Çadırın örtüsü yeniden kapanmadan önce Eragon, kısa bir an Horst ile Carvahall'li kadınlardan birini gördü (kim olduğunu bilmiyordu). Elain'in yattığı şilte yatağın ayakucundaydılar.

Katrina, kendisini izleyenlere gözücuyla bir kerecik bile bakmadan, yarı koşar yarı yürür bir şekilde ateşin yanında bekleyen Fisk'in karısı Isolda'nın yanına gitti. Nolla da tekrar kullanılmak üzere bezleri kaynatıyordu.

Roran yerinde kıpırdanınca fiçı daha fazla çatırdadı. Eragon onun Katrina'nın arkasından gideceğini sanmıştı ama Roran, Aibriech'le Baldor gibi oturduğu yerde kaldı. Roran ve oradaki köylüler, gözlerini kırpmadan Katrina'yı izliyorlardı.

Elain bir kez daha bağırınca Eragon yüzünü buruşturdu, çığlık en az öncekiler kadar eziyet vericiydi.

Sonra çadırın kapı örtüsü bir kez daha aralandı. Arya fırtına gibi dışarı fırladı, kolları çıplak, perişan bir haldeydi. Bir eğlence çadırının arka tarafındaki gölgeli yerde bekleyen Eragon'dan sorumlu üç Elf muhafızın yanına doğru hızla yürürken saçları yüzünde dalgalanıyordu. Birkaç saniye onlardan biriyle, Invidia adında ince yüzlü bir Elf kadınla çabuk çabuk bir şeyler konuştu, sonra hızla geldiği yere döndü.

Katrina henüz birkaç metre uzaklaşmıştı ki, Eragon koşup arkasından yetişti. "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Çok kötü."

"Neden bu kadar uzun sürüyor? Doğurmasını hızlandırmaya yardım edemez misin?"

Arya'nın zaten gergin olan yüz ifadesi iyice gerginleşti. "Edebilirdim. Çocuğu rahimden ilk yarım saat içinde çıkarabilirdim ama Gertrude ile diğer köylü kadınlar sadece basit büyüler yapmama izin veriyorlar."

"Bu çok saçma! Neden?"

"Çünkü büyü onları korkutuyor –ve ben de korkutuyorum."

"O zaman onlara zarar verme niyetinde olmadığımı söyle. Onlara eski dilde söyle, o zaman sana inanmaktan başka çareleri kalmaz."

Arya başını salladı. "Bu her şeyi daha da kötüleştirir. İstemedikleri halde kendilerine büyü yaptığımı düşünürler ve beni uzaklaştırırlar."

"Katrina, eminim ki..."

"Yapabildiğim büyüleri onun sayesinde yaptım."

Elain yine bağırdı.

"Acısını azaltmana bile izin vermiyorlar mı?"

"Yaptığımdan fazlasına vermezler."

Eragon, Horst'un çadırına doğru döndü. "Öyle mi," diye homurdandı sinirle sıkılı dişlerinin arasından.

Sol koluna bir el yapıştı ve gitmesine engel oldu. Şaşırarak dönüp bir açıklama için Arya'ya baktı. Kız başını salladı. "Yapma!" dedi. "Bunlar çok eski gelenekler. Eğer burnunu sokarsan, Gertrude'yi kızdırıp utandırırısın ve köyünden pek çok kadın sana sırtını döner."

"Umurumda değil!"

"Biliyorum, ama bana güven. Şu anda yapabileceğin en akıllıca şey diğerleriyle birlikte beklemek." Ve sanki söylediğini vurgulamak ister gibi, Eragon'un kolunu bıraktı.

"Ama böyle bir şey yapmadan bekleyip onun acı çekişini seyredemem!"

"Beni dinle! Eğer burda kalırsan iyi edersin. Ben Elain'e elimden geldiği şekilde yardım edeceğim, ama oraya girme. Sadece gerginliğe ve öfkeye neden olursun, ki buna hiç gerek yok... Lütfen."

Eragon bocaladı, sonra bir şeyler homurdanıp kollarını çaresizlik içinde açtı. "iyi," dedi. Va Arya'ya yaklaşip eğilerek, "Ama ne yaparsan yap, sakın onun ya da bebeğin ölmesine müsaade etme. Ne yaparsan yap umurumda değil ama ölmelerine göz yumma."

Arya onu dikkatle süzdü. "Ben bir çocuğa zarar gelmesine asla izin vermem," dedi ve yürümeye devam etti.

Çadıra girip gözden kaybolunca, Eragon, yeniden gidip Roran, Aibriech ve Baldor'un olduğu yere döndü ve daha önce oturduğu fiçıya çöktü.

"Eee?" diye sordu Roran.

Eragon omuz silkti. "Ellerinden geleni yapıyorlarmış... Sadece sabretmemiz gerekiyor... Hepsi bu."

"Sanki bundan biraz daha fazlasını söyledi gibi geldi," dedi lialdor.

"Anlamı aynıydı."

Güneşin rengi değişip, ufuk çizgisine yaklaşmaya başladıkça ı cnk portakaldan kızıla dönüşmeye başlamıştı. Batı semalarında önceki fırtınanın kalıntıları olan birkaç parça bulut da aynı ışığa l)oyanmıştı. Başlarının üstünden kırlangıç sürüleri geçiyor, uçuşan börtü böceği kendilerine akşam yemeği yapıyorlardı.

Eragon'un tüylerini ürperten Elain'in canhıraş çığlıkları bir süre sonra yavaş yavaş azalarak, yerini daha alçak sesli iniltilere bıraktı. Onu bu azaptan kurtarmayı her şeyden fazla istiyordu ama Arya'nın uyarılarını kulak arkası edemezdi; dolayısıyla bulunduğu yerde kalıp, huzursuzluk içinde beklemeye, çürümüş parmaklarının tırnaklarını kemirmeye, Saphira'yla kısa sessiz diyaloglarla konuşmaya devam etti.

Güneş yeryüzüyle birleştiğinde, kabuğundan sızan dev bir yumurta sarısı gibi ufuk çizgisine yayıldı. Kırlangıçların arasında yarasalar belirmeye başlamıştı; derimsi kanatlarını hafifçe ama hızla çırpıyorlar, tiz ötüşleri Eragon'un kulaklarını acıtıyordu.

Sonra Elain çevredeki her şeyin sesini bastıran bir feryat daha kopardı, Eragon'un bir daha asla duymak istemediği türden bir çığlıktı.

Bunu kısa süren, çıtın bile çıkmadığı bir sessizlik izledi.

Sessizlik, çadırdan gelen yeni doğan bir bebeğin yüksek sesli ıngasıyla sona erdi; Yeni bir yaşamın dünyaya geldiğini bildiren o değişmez yaygara. Sesi duyunca Aibriech ile Baldor sırtıtmaya başladılar, Eragon ile Roran da öyle ve bekleyenler de sevindiler.

Sevinçleri uzun sürmedi. Neşeli gülüşmeler azalırken çadırdaki kadınlar, insanın içine işleyen, Eragon'u korkudan donduran bir sesle ağıtlar yakmaya başlamışlardı. Bu dövünmelerin ne anlama geldiğini anlıyordu, her zaman aynı anlama gelirdi: Yani kötü kaderin kapıyı çaldığını.

"Hayır!" dedi Eragon inanamayıp oturduğu fiçıdan ayağa fırlayarak. Ölmüş olamaz. Elain ölmüş olamaz... Arya söz vermişti.

Sanki düşüncelerine yanıt vermek istermiş gibi Arya hızla çadırın örtüsünü kaldırıp dışarı çıktı ve imkânsız uzunlukta adımlarla yolu koşup geçerek yanına geldi.

Yavaşlarken Baldor, "Ne oldu?" diye sordu.

Arya onun sorusuna aldırmayıp, "Eragon, gel!" dedi.

"Neler oluyor?" diye sordu Baldor kızgınlıkla ve Arya'yı omzundan tutmak istedi. Neredeyse onunla aynı anda Arya da onun bileğini yakaladı, kolunu çevirip sırtına kıvırdı ve onu iki büklüm bir hale getirdi. Baldor'un yüzü acıyla büzüldü.

"Eğer yeni doğan kız kardeşinin yaşamasını istiyorsan, o zaman kenarda dur ve karışma!" Sonra da kolunu bırakıp onu itti. Baldor geriye doğru sendeleyerek Aibriech'in kollarına düştü. Arya hızla dönüp tekrar Horst'un çadırına koştu.

Eragon da onunla beraber giderken, "Neler oldu?" diye sordu.

Arya dönüp onun yüzüne baktı; gözleri ateş gibi yanıyordu. "Bebeğin durumu iyi, ama tavşandudaklı doğdu."

Eragon kadınların niye kederle ağladıklarını şimdi anlamıştı. Tavşandudaklı doğan bahtsız bebeklerin yaşamalarına izin verilmezdi; beslemek güçtü. Ayrıca anne babaları ona yine de bakmak istese bile böyle çocukları ilerde çok zor bir yaşam beklerdi: Dışlanırlar, alay edilirler ve evlenecek uygun birini bulamazlardı. Çoğu zaman böyle bir durumda bebeğin ölü doğması tercih edilirdi.

"Onu iyileştirmelisin Eragon," dedi Arya.

"Ben mi? iyi ama ben hiç... Sen niye yapmıyorsun? Sen şifa konusunda benden daha fazla şey biliyorsun."

"Eğer bebeğin görünümünü yeniden yapılandırırsam, insanlar onu çalıp yerine bir başka bebekle takas ettiğini söyleyeceklerdir. Senin ırkının benim türümle ilgili söylediği şeyleri biliyorum ben Eragon, hepsini biliyorum. Eğer çok gerekirse yapacağım tabii, ama çocuk bunun acısını hep çekecektir. Onu böyle bir kederden ancak sen kurtarabilirsin."

Eragon birden paniklemişti. Bir başkasının hayatından sorumlu tutulmak istemiyordu; zaten sorumlu olduğu bir sürü hayat vardı.

"Onu iyileştirmelisin," dedi Arya vurgulayarak. Eragon, ciflerin çocuklarına ne kadar değer verdiklerini hatırladı birden, hem kendi çocuklarına, hem de başka ırkların çocuklarına.

"Gerekirse bana yardım edecek misin?"

"Elbette."

"Ben de edeceğim," dedi Saphira. "Sorman bile gereksiz."

"Pekâlâ," dedi Eragon ve Brisingr'ın kabzasını tuttu, kararını vermişti. "Yapacağım."

Arya bir adım gerisinde, birlikte çadıra giderek çadırın ağır kalın yünlü örtüsünü açıp içeri girdi. Yanan mumların isisi gözlerini yakmıştı birden. CarvahalFli beş kadın birbirlerine sokulmuş çadırın bir kenarında ayakta duruyorlardı. Söyledikleri ağıt Eragon'a sanki fizisel bir darbe gibi çarpmıştı. Sanki transtalarmış gibi oldukları yerde sallanıyolar, ağlaşırlarken dövünüyorlar, üstlerini başlarını, saçlarını yoluyorlardı. Horst, yatağın ayakucundaydı. Gertrude'yle tartışıyor; adamın yüzü şiş, kıpkırmızı olmuş ve yorgunluktan çizgileri iyice belirginleşmişti. Tombul yapılı şifacı kadınsa kucağında, sıkı sıkı göğsüne bastırıldığı bir tomar bez tutuyordu. Eragon bebeğin bezlerin arasında olduğunu düşünüyordu; gerçi yüzünü görmemişti ama, içerdeki gürültüye ek olarak kopardığı yaygaradan belliydi bu. Gertrude'nin tombul yanakları terden parlıyordu, saçları yüzüne yapışmıştı. Çıplak kolları farklı sıvılarla yol yol çizgiler halindeydi. Yatağın başucunda, Katrina yuvarlak bir minderin üstüne diz çökmüş, Elain'in alnını ıslak bezle siliyordu.

Eragon, Elain'i neredeyse tanıyamamıştı. Kadının yüzü bir deri bir kemik kalmış, bir yere sabitlemekte zorlandığı sürekli devinen gözlerinin altında koyu renkli halkalar oluşmuştu. Gözlerinden süzülen yaşlar şakaklarının üstünden akıyor, karman çorman olmuş saçlarının içinde kayboluyordu. Sürekli açıp kapadığı ağzından anlaşılmas sözcükler dökülüyordu. Bedenin geri kalanı kanlı çarşaf arasında seçilmiyordu.

Yanlarına gidene kadar ne Horst, ne de Gertrude, Eragon'un gelişini fark edebilmişti. Eragon, Carvahall'den ayrıldığından beri epey büyümüşü ama Horst ondan yine de bir kafa boyu daha uzundu. İki de dönüp kendisine bakarken, demircinin kasvetli gözlerinde bir ümit ışığı yanıp söndü.

"Eragon!" Ağır elini Eragon'un omzuna koyup, sanki bütün olanlar gücünü bitirmiş gibi üstüne doğru abandı. "Duydun mu?" Cevap almak amacıyla sorulmuş bir soru değildi ama Eragon yine de başını salladı. Horst, Gertrude'ye baktı (çabuk tarafından, ok gibi bir bakış). Çenesi kıpırdarken kocaman faraş gibi sakalı sağa sola yalpalanıyordu. Dudaklarını ıslatırken arasından dili göründü. "Yapabilir misin... Ona yardım edebilir misin?"

"Belki," dedi Eragon. "Çalışacağım."

Kollarını uzattı. Gertrude bir an bocaladıktan sonra, ılık örtü yumağını onun kucağına bıraktı ve geri çekildi, halinden endişeli olduğu belli oluyordu.

Kumaş katmanları arasındaki minik kızın ufacık buruşuk yüzü görülüyordu. Cildi koyu kırmızı, gözleri şiş ve kapalı ve yüzünde sanki mutsuzmuş gibi ekşi bir ifade vardı, sanki kendisine kötü davranılmasına kızmış gibiydi, ki Eragon bu tepkiyi son derece normal buluyordu. Kızın yüzündeki en belirgin özellikse, sol burun deliğinden başlayıp üstdudağının ortasına kadar uzanan büyük yarıktı. Aralıktan küçük pembe dili gözüküyordu, ağzının içinde ara sıra kıpırdayan ıslak, yumuşak bir sümüklüböcek gibi duruyordu.

"Lütfen," dedi Horst. "Yapabileceğin herhangi bir şey..."

Arkada kadınlar söyledikleri ağıtta birden yüksek perdeli bir sese çıkınca Eragon elinde olmadan irkildi. "Burada çalışmam," dedi.

Çıkmak için dönerken Gertrude arkasından seslenerek, "Ben de seninle geliyorum. Çocuğa nasıl

bakılması gerektiğini bilen biri çocuğun yanında bulursa iyi olur," dedi.

Eragon kızı iyileştirmeye çalışırken Gertrude'nin çevresinde dolanmasını istemiyordu ve tam kadına bunu söyleyecekken aklına bebeklerin değiştirilmesiyle ilgili Arya'nın sözleri geldi. Carvahall'den biri, bütün köylülerin güvendiği biri, kızıdaki değişime gözleriyle şahit olmalıydı; değişimden sonra bebeğin hâlâ aynı bebek olduğunu köylülere ancak böyle garantileyebilirdi.

İçinden gelen isteksizliği bastırarak, "Nasıl istersen," dedi.

Çadırdan çıkarken bebek kollarında kıpırdanıyor, acı acı ağlıyordu. Yolun karşı tarafında bekleyen köylüler ayaklanıp kendisini işaret ettiler. Aibriech ile Baldor, Eragon'a doğru gelmeye başlamıştı ama Eragon başını iki yana sallayınca oldukları yerde kalıp yüzlerinde çaresiz bir ifadeyle onun arkasından baktılar.

Eragon kampı geçip kendi çadırına doğru giderken Arya ile Gertrude yanındaydı. Arkalarından gelen Saphira yüzünden ayaklarının altında yer titriyordu. Yollarının üstünde savaşçılar onlar geçsin diye aceleyle kenara kaçıyorlardı.

Eragon bebeği sarsmamak için elinden geldiğince hafif adımlar atmaya çalışıyordu. Bebekten sıcak bir yaz günü ormanda toprak zeminin ekşimsi kokusuna benzer, yoğun ve ağır bir koku yayılıyordu.

Varmak istedikleri yere neredeyse gelmişlerdi ki, Eragon, yolun kenarında, iki sıra çadırların arasında ciddi bir yüzle, iri, menekşe rengi gözlerini dikmiş kendisini izleyen cadı-çocuk Elva'yı fark etti. Kızın üstünde morlu siyahlı bir elbise, başında ise geriye katladığı uzun dantelli bir duvak vardı; duvağın altından alnında, kendi gedtvey ignasia'ına benzeyen, gümüşümsü renkte, yıldız biçimli iz görünüyordu.

Kız ne bir şey söyledi, ne de Eragon'u durdurmaya çalıştı; ama Eragon onun uyarısını anlamıştı, çünkü böyle aniden ortaya çıkması bile Eragon için bir paylama anlamı taşıyordu. Bir zamanlar yine bir çocuğun kaderiyle oynamaya çalışmış ve sonu kötü bitmişti. Böyle bir hatayı bir daha yapmaması gerekiyordu; sadece doğuracağı kötü sonuçlar ve vereceği zararlar yüzünden değildi bu. Eğer aynı hatayı bir kere daha tekrarlayacak olursa, Elva bu kez kesinlikle can düşmanı olurdu. Eragon sahip olduğu bütün güce rağmen Elva'dan çekiniyordu. Kızda insanların ruhlarını okuyabilme, rahatsız eden, üzen şeyleri görebilme, kendilerine zarar verecek şeylerle ilgili gaipten haber verebilme yeteneği vardı ve bu özelliği onu Alagaesia'nın en tehlikeli canlılarından biri haline getiriyordu.

"Her ne olursa olsun..." diye düşündü Eragon karanlık çadırından içeri girerken. "Bu çocuğa zarar vermek istemiyorum." İçine dolan yeni bir güçle, minik kız bebeğin içinde bulunduğu şartların normal hayatta ona tanımayacağı şansı ona vermeye daha da kararlı hale geldi.

Ninni

Batan güneşin soluk ışıklan Eragon'un çadırına sızıyordu. Her yer mermerden oyulmuş gibi gri bir görünümdeydi. Elflere özgü görüş yeteneğiyle Eragon eşyaların biçimlerini kolaylıkla seçebiliyordu ama Gertrude'nin zorlanacağını tahmin ederek, "Naina hvitr un böllr!" dedi ve çadırın tepesinde, havada kendi kendine asılı duran küçük parlak bir ışık yanmasını sağladı. Yumuşak ve beyaz ışık saçan küre, hissedilir bir ısı yaymıyordu ama ışığı güçlü bir lamba kadar aydınlatıcıydı. Büyülü sözcükleri dile getirirken, kılıcının ateş almaması için brisingr dememeye özellikle dikkat etmişti.

Arkasında Gertrude'nin de durduğunu fark etti ve dönünce kadının tepedeki ışıklı küreye bakıp, elindeki çıkınına sıkı sıkı yapıştığını gördü. Eragon'un çok iyi bildiği kadının o tanıdık yüzü, kendisine evini ve Carvahall'i hatırlatmıştı; içinin ani bir gurbet özlemiyle dolduğunu hissetti.

Kadın sihirli ışıktan bakışlarını indirip Eragon'la göz göze geldi. "Nasıl da değişmişsin," dedi. "Bir zamanlar başucunda ateşinin düşmesini beklediğim küçük çocuğun artık gittiğini görüyorum," dedi.

"Hâlâ tanıdığın çocuğum," diye karşılık verdi Eragon.

"Hayır, seni tanıdığımı sanmıyorum."

Kadının cevabı Eragon'un canını sıkıyordu ama şu anda buna kafa yoracak zamanı yoktu, dolayısıyla üstünde durmayıp unutmayı tercih etti ve yatağına doğru yürüdü. Çok usulca yeni doğanı kollarından battaniyenin üstüne bıraktı, bebek sanki camdan yapılmış gibi özen gösteriyordu. Kız bebek bilinçsiz bir hareketle sıkılı yumruğunu ona savurdu. Eragon gülümsedi, sağ elinin işaretparmağıyla yumruğa dokundu, bebek agucuk sesleri çıkardı.

Gertrude çadır duvarının yanındaki tek tabureye ilişirken, "Ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu. "Onu nasıl iyileştireceksin?"

"Tam olarak ben de bilmiyorum."

İşte o sırada Arya'nın peşinden çadıra girmemiş olduğunu fark etti. Ona seslendi ve birkaç saniye sonra dışardan cevap geldi. Arya'nın sesi kendilerini ayıran çadırın kalın örtüsü yüzünden boğuk geliyordu. "Buradayım," diyordu. "Burada bekleyeceğim. Bana ihtiyacın olursa, düşüncelerini bana yönlendirmen yeter, hemen gelirim."

Eragon'un hafifçe kaşları çatıldı. Eylemi gerçekleştirirken, bilmediği yerlerde kendisine yardım etsin, yanlış yaparsa düzeltsin diye onun yanında olmasını arzu etmişti. Neyse, önemli değil. İslendiğim zaman yine de ona sorabilirim. Gertrude bir tek bu şekilde Arya'nın kıza herhangi bir şey yapmış olamayacağına inanacaktır. Bebeğin değiştirilmiş olması konusunda doğabilecek şüpheleri önlemek için Arya'nın bu kadar önlem almasına şaşırıyordu. Kızın eskiden birisinin bebeğini çalmakla suçlanıp suçlanmadığını merak etti.

Bebeğe bakmak için yatağın üstüne usulca eğilince yatak gıcırdadı. Kaşlarını daha da çatı. Saphira'nın da kendi gözlerinden örtü üstünde yatan, uyuklamaya başlamış, dünyadan bihaber kız bebeği seyrettiğini hissediyordu. Üstdudağındaki yarığın içinden bebeğin dilinin parladığı görülüyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Eragon.

"Yavaş yavaş yap, böylece kazara kendi kuyruğuna basmazsın."

Eragon Saphira'ya hak veriyordu, ama engel olamadığı bir muziplikle sordu: Sen hiç bastın mı? Yani kendi kuyruğuna demek istiyorum?

Saphira soruya sessiz kalıp cevap vermemişti ama Eragon bir film şeridi gibi kısa kısa, birtakım duyumlar hissetti. Karmakarışık görüntülerdi; Ağaçlar, çimenler, güneş ışığı, Spine Dağları, kırmızı orkidelerin iç bayıltıcı kokusu ve aniden acı dolu bir çimdiklenme duygusu, sanki kuyruğu kapıya sıkışmış gibi.

Eragon kendi kendine gülüp, sonra da kızı iyileştirmek için büyülü sözleri toparlamak amacıyla düşüncelerini yoğunlaştırdı. Oldukça uzun bir zaman almıştı, neredeyse yarım saat sürdü. Saphira'yla birlikte zamanın çoğunu efsunlu cümleleri tekrar tekrar gözden geçirerek, her bir kelime üzerinde düşünüp taşınıp (hatta söylenişlerini bile çalışarak) geçirdiler; böylelikle yaptıkları büyüün sadece kendi isteklerini yerine getirmesini ve başka bir sonuca neden olmamasını amaçlıyorlardı.

Sessiz diyalogları sırasında, oturduğu yerde huzursuzca kıpırdanan Gertrude, "Bebek hâlâ aynı şekilde görünüyor. İşe yaramıyor, değil mi? Benden gerçeği saklamana gerek yok Eragon. Bu yaşıma dek çok daha kötü şeyler yaşadım ben," dedi.

Eragon şaşırılmıştı, kaşlarını kaldırıp yumuşak bir ifadeyle, "Daha henüz başlamadık," diye karşılık verdi.

Gertrude boyun eğip arkasına yaslandı. Çantasından sarı bir yün yumağı, yarı bitmiş bir süveter ve bir çift, huş ağacından yapılmış parlak şiş çıkardı. Alışık parmakları hız ve becerikli bir süratle hareket ederek örgüsünü örmeye başladı. Şişlerin çıkardığı düzenli tıkırtılar Eragon'u gevşetiyordu. Çocukluğunda çok sık duyduğu bir sestir bu; serin sonbahar akşamlarında ocağın yanında oturup, büyükler kellifelli bir yemeğin ardından koyu renkli fiçı ale içip pipo tütürürken, onların anlattığı hikâyeleri dinlediği günleri hatırlatıyordu.

Sonunda Saphira'yla, doğru sözleri seçtiklerine ve eski dilde tuhaf sesleri söylemeye çalışırken dilinin sürçmeyeceğine emin olduktan sonra, bedenlerindeki güçleri birleştirip, ilk sihirli sözcükleri söylemeye hazırlandı.

Ama birden kararsızlıkla durdu.

Elfler bir ağacın, çiçeğin arzu ettikleri bir biçimle büyümesi için ya da kendi biçimlerini değiştirmek veya bir başka yaratığa dönüşmek için büyü yapmak istediklerinde, bildiği kadarıyla bunu ilahi söyleyerek yaparlardı. O da böyle yapmalıydı. Ama Elflere ait ninnilerin sadece birazını biliyor, o güzel, söylemesi zor melodilerin hiçbirini yeniden seslendirebilecek derecede doğru ve tam bilmiyordu.

Böylece Eragon da, eski günlerden aklında kalan, Marian yengesinin hasta olup ölmeden önce kendisine söylediği bir şarkıyı söylemeye karar verdi. Carvahall'li kadınların çok eski zamanlardan beri uzun bir uyku öncesi, gece yatağa yatırıp üstlerini örttükten sonra çocuklarına söyledikleri bir ninni. Notaları basitti, hatırlaması kolaydı ve yatıştırıcı etkisiyle bebeğin sakin durmasına yardım edeceğini umuyordu.

Yumuşak ve alçak bir sesle söylemeye başladı. Sözcükler ağız adan yavaş yavaş dökülüyor, sesi çadırdan çevreye yayılırken sıcak ocak ateşi gibi ısıtıyordu. Büyüye geçmeden önce bebeğe eski dilde onun arkadaşları olduğunu, kötü bir niyeti olmadığını ve kendisine güvenmesi gerektiğini söyledi.

Kız bebek uykusunda kımıldandı; sanki yanıt veriyormuş gibi yüzünün ifadesi yumuşadı.

Ardından Eragon büyüünün ilk cümlesini mırıldanmaya başladı; iki kısa cümlecikten oluşan basit bir tılsımdı. Bunları dua eder gibi üst üste tekrarladı durdu. Kızın yarık dudaklarının iki yanının bir araya geldiği küçük pembe delik, sanki uykuda olan bir yaratık kımıldıyormuş gibi parladı ve kıpırdadı.

Yapmaya çalıştığı şey hiç de kolay değildi. Bebeğin kemikleri her yeni doğan gibi yumuşak ve henüz kıkırdaksıydı; yetişkinlerden ya da Varden'e geldiğinden beri iyileştirdiği diğer bütün kemiklerden farklıydı. Bebeğin ağzındaki boşluğu bir yetişkinin et, kemik ve derisiyle doldurmamaya dikkat etmeliydi, yoksa o bölgeler vücudun diğer kısımlarıyla uyumlu olarak gelişmeyebilirdi. Ayrıca üst damak ve dişetlerindeki boşluğu düzeltirken, itmeli, düzeltmeli ve önde iki dişinin çıkacağı yerlerde simetrik kökler hazırlamalıydı ki, daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Daha zor olan şeyse, bebeği deforme olmamış haliyle tanımadığı gerçeğiydi; yani dudağı ile ağzının nasıl olması gerektiğini kestiremiyordu. Kız bebek bütün diğer bebekler gibiydi: Toparлак, bodur ve belirgin hatları yoktu. O nedenle, şu an için ona yakışan bir yüz verebilir ama yıllar geçtikçe yüzün alacağı şekil tuhaflaşır çekiciliğini yitirebilirdi.

Dolayısıyla, dikkatle ilerliyor, her seferinde küçük değişiklikler yapıyor, sonra durup devam etmeden önce neticeyi kontrol ediyordu. İşe kızın yüzünün en derindeki bölgesiyle, kemik ve kıkırdaklarıyla başlamış, yavaş yavaş çalışarak dışa doğru ilerlemeye devam etmiş ve bu arada devamlı ninniye söylemişti.

Belli bir noktada Saphira da dışardan uluyarak kendisine eşlik etmeye başladı; kalın ve gür sesi bütün havayı titreştiriyordu. Ejderhanın sesindeki iniş çıkışla çadırdaki küre ışık da bir aydınlanıyor, bir kararıyordu. Eragon bu fenomeni çok enteresan buluyordu. Bunu daha sonra Saphira'ya sormaya karar verdi.

Sözcükler sözcükleri, büyüler büyüleri, saatler saatleri kovaladı ve Eragon aldırmasa bile gece ilerledi. Bebek acıktığında biraz enerji vererek onu besledi. Saphira'yla birlikte kızın zihnine girmekten çekinmişlerdi (çünkü kuracakları bağlantının onun henüz gelişmemiş bilincini nasıl etkileyeceğini bilmiyorlardı) ama yine de ara sıra değip değip çekildiler. Kızın bilinci Eragon'a belirsizliklerle dolu ve şekilsiz görünmüştü. Henüz idrak edilmemiş bir sürü duygu, dünyadaki hiçbir şeye anlam veremiyordu.

Hemen yanı başında Gertrude'nin şişleri tıkırdıyor, düzenli ritimdeki tıkırtılar bir tek şifacı kadın ilmeklerin sayısını unuttuğunda veya yanlış ördüğü bir yeri düzeltmek için örgüyü sökmesi gerektiğinde kesiliyordu.

Yavaş yavaş, kızın dişetlerindeki boşluklar ile damak dikişsiz bir bütünlük halinde kaynaşmış, tavşandudakların iki tarafı birleştirilmiş (bu arada derisi sanki su gibi akışkan bir haldeydi) ve üstdudağı giderek kusursuz pembe bir yay görünümüne girmişti.

Eragon kızın dudağının şekliyle biraz daha uğraştı, çekiştirip değiştirdi. Saphira nihayet, "Oldu. Bırak artık," deyip, kendi de kızın görünümünü daha fazla iyileştiremeyeceğini, bundan sonra yapacaklarının ancak görünümü bozacağını kabul etmek zorunda kalana dek devam etti.

Bu arada beşik melodisi yavaş yavaş sessizliğe karıştı. Ağzının içinde dili ağırlaşmış, kurumuştı, boğazı acıyordu. Yatağın yanından kendini itip ayağa kalkmaya çalıştı. Yarı doğrulmuş vaziyetteydi, birden doğrulamayacak kadar tutulmuştu her yanı.

Kürenin yaydığı ışıktan başka, tıpkı işe ilk başladığı zamanki gibi, çadırı soluk bir aydınlık doldurmaya başlamıştı. İlk anda kafası karıştı (öyle ya, güneş çoktan batmıştı!) ama sonra aydınlığın batıdan değil, doğudan geldiğini görünce anladı. "Boşuna değil, neden kendimi bu kadar yorgun hissediyorum? Bütün gece burada oturup durmuşum!"

"Ya ben değil miyim?" dedi Saphira. "Benim kemiklerim de seninkiler kadar ağrıyor." Şikâyetlere bu şekilde katılması Eragon'u şaşırtmıştı, Saphira çok ender rahatsızlığından yakınırды, hem de ne kadar kötü olursa olsun. Savaş üzerinde görüldüğünden fazla etki yapmış olmalıydı. Eragon bunu düşünür düşünmez Saphira farkına vardı ve kendini Eragon'dan yavaş yavaş çekerek, "Yorgun ya da değil, Galbatorix'in üstümüze göndereceği ne kadar asker varsa hepsini haklayabilirim," dedi.

"Biliyorum."

Örgüsünü yeniden çantasına koyan Gertrude ayağa kalkıp yatağın yanına sekti. "Böyle bir şeye şahit olacağım hiç aklıma gelmezdi," dedi. "Özellikle de senden hiç beklemezdim, Eragon Bromsson." Kadın inceleyen bakışlarla onu süzdü. "Brom senin babandı değil mi?"

Eragon başını salladı, sonra hırıldar gibi konuştu. "Öyleydi."

"Aslında olabilir, benziyor."

Eragon bu konuyu daha fazla uzatmak istemediğinden bir şeyler geveleyip düşünce ve bakış yoluyla tepedeki küre ışığı kapattı. Anında her yer kararmıştı, içerde yalnızca söken şafağın ışığı vardı. Gözleri karanlığa Gertrude'den daha hızlı adapte olmuştu; kadın gözlerini kırpıştırıp, kaşlarını çatarak, Eragon'un nerede durduğuna emin olamıyormuş gibi sağa sola bakınıyordu.

Eragon bebeği kollarına aldığı anda kızın ağırlığını ve sıcaklığını hissetti. Yorgunluğunun sebebi, büyü yapmaktan mıydı, yoksa işini tamamlamak için harcadığı sürenin uzunluğundan mıydı, bilmiyordu.

Gözlerini indirip kıza baktı, içine dolan ani bir koruma içgüdüleriyle mırıldandı: "Se ono wase ilia." Mutlu ol. Bu bir sihir değildi, tam olarak değildi, ama belki bunca kişiye dert olan o üzüntüyü yaşamamasına yardım ederdi. Eğer başaramamışsa, en azından kıızı gülümsetmesini ümit etti.

Ve gülümsetti de. Kızın minicik yüzünde kocaman bir tebessüm oluştu ve bebek büyük bir coşkuyla, "Gaaa!" dedi.

Eragon da güldü, sonra dönüp çadırdan çıktı.

Çadırın örtüsünü açar açmaz, dışarda çadırın etrafında yarım daire biçiminde toplanmış küçük bir kalabalık gördü. Kimisi oturuyor, kimi ayakta, bazıları ise çömelmişti. Çoğunu Carvahall'den tanıyordu. Arya ile diğer Elfler de oradaydılar (nedense herkesten biraz uzaktılar) ayrıca Varden'lilerden adını bilmediği bazı savaşçılar da oradaydı. Çadırın yakınlarında dolanan Elva'yı da gördü. Kara dantelli duvağını indirmiş, yüzünü gizlemişti.

Eragon, grubun saatlerdir beklediğini anladı; onların varlığını hissetmemişti. Yanında Saphira varken, Elfler de gözcülük ederken güvendediydi ama bu yine de rahat olması için bahane değildi.

Daha dikkatli olmalıyım, dedi kendi kendine.

Kalabalığın en önünde Horst ile oğulları duruyordu, endişeli görünüyorlardı. Horst, Eragon'un kollarında örtüler içindeki bebeği görünce kaşları çatıldı; ağzını açıp bir şey söylemek istedi ama sesi çıkmadı.

Herkes bir ciddiyet içindeydi. Eragon demirciye doğru ilerledi ve sonra görebilmesi için çevirip kızını gösterdi. Horst donakalmıştı. Ardından gözleri parlamaya ve yüzü sevinç ve rahatlamayla karışık bir ifadeye büründü, öyle ki onun bu halini gören kederli sanabilirdi.

Kızı Horst'a vererek, "Ellerim bu tip işler için aslında fazla kana bulaştı ama yine de yardım edebildiğim içi mutluyum," dedi.

Horst elinin ortaparmağıyla kızının üstdudağına dokundu, sonra başını iki yana salladı. "İnanamıyorum... İnanamıyorum." Eragon'a baktı. "Elain ile sana sonsuz şükran borçluyuz. Eğer..."

"Borç yok," dedi Eragon kibarca. "Kim olsa aynı şeyi yapardı."

"Ama onu iyileştiren sensin, ben sana minnettarım."

Eragon bocaladı, ama sonra başını eğip Horst'un sunduğu teşekkürü kabul etti. "Ona ne isini vereceksin?"

Demirci gülümseyerek kızma baktı. "Eğer Elain de kabul ederse, ona Hope adını vermeyi düşünüyorum."

"Hope... Güzel bir isim." Hayatta herkesin ihtiyacı olan şey ümit değil mi zaten? "Elain nasıl?"

Ardından Aibriech ile Baldor babalarının etrafını sarıp, yeni doğan kız kardeşlerine baktılar. Eragon'un arkasından çadırdan çıkan Gertrude de onlara katılmıştı; utangaçlığı aştıktan sonra köylüler de onlara katıldılar. Hatta merak eden bazı savaşçılar bile Horst'un yanına gitmişler, kızı görebilmek için boyunlarını uzatıyorlardı.

Bir süre sonra, Elfler de göğüslerinde kavuşturdukları uzun kollarını açıp onlara yaklaştılar. Onları görenler hemen kenara kaçışıp yol açtılar. Demirci durduğu yerde kaskatı kesilmişti, altçenesini bir buldok köpeği gibi öne çıkardı. Elfler birer birer eğilip kızı incelediler, bazıları bebeğe eski dilde bir iki sözcük fısıldadı. Köylülerin kendilerini şüpheyle süzdüklerini görmüyor veya aldırıyorlardı.

Sırada sadece üç Elf kalınca, Elva çadırın arkasında saklandığı yerden fırladı ve bebek görme merasiminin sonuna o da katıldı. Kısa sürede sıra Elva'ya geldi. Demirci isteksiz olmasına karşın kollarını indirdi, dizlerini kırdı ama Elva'dan o kadar uzundu ki, kızın bebeği görebilmesi için yine de parmak uçlarında yükselmesi gerekmişti. Elva tavşandudaklı doğan bebeği incelerken, Eragon nefesini tuttu; duvağının altından ne tepki göstereceğini kestiremiyordu.

Birkaç saniye sonra Elva yeniden topuklarının üstüne bastı. Bilinçli adımlarla Eragon'un çadırının yanından geçen yola girdi. On metre ötede durdu, sonra ona döndü.

Eragon başını eğip bir kaşını kaldırdı.

Kız, kesin tavırlı kısa bir hareketle başını salladı, sonra yoluna devam etti.

Arya yanına gelirken Eragon hâlâ onun ardından bakıyordu. "Başardığın şeyle gurur duymalısın," diye mırıldandı. "Çocuk iyi ve görünümü de mükemmel. Bizim en iyi büyücülerimiz bile bundan iyisini yapamazdı. Bu küçük kıza sunduğun şey harika bir şey. Bir yüz ve bir gelecek; o bunu unutmayacak, buna eminim... Hiçbirimiz unutmayacağız."

Eragon, Arya ile diğer ciflerin kendisine yeni bir saygıyla baktıklarını fark etti; ama en çok Arya'nın duyduğu hayranlık ve takdir hoşuna gitmişti. Onun gibi alçak sesle konuşarak, "Çünkü öğretmenim iyiydi," diye karşılık verdi. Arya onun bu sözlerine itiraz etmedi. Birlikte köylülerin,

Horst ile bebeğinin etrafı sarışını seyredip, heyecanlı konuşmalarını dinlediler. Gözlerini onlardan ayırmadan Eragon, Arya'ya eğilip, "Elain'e yardım ettiğin için teşekkürler," dedi.

"Rica ederim. Elbette yapacaktım."

Daha sonra Horst kızını karısı Elaine'e göstermek için çadıra soktu ama kalabalığın dağılmaya niyeti yok gibiydi. Eragon da el sıkışıp sorulara cevap vermekten sıkılınca Arya'ya veda edip kendi çadırına çekildi ve çadırın kapı örtüsünün bağlarını bağladı.

"Birileri saldırmadığı sürece şöyle bir on saat kimseyi görmek istemiyorum, Nasuada'yı bile" dedi Saphira'ya ve kendini şiltenin üstüne attı. "Blödhgarm'a sen söyler misin, lütfen?"

"Tabii," dedi. "Uyu küçüğüm, ben de uyuyacağım"

Eragon içini çekip gözlerini koluyla örttü. Nefes alıp verişleri yavaşlamaya ve zihni gezinmeye başlamıştı; kısa bir süre sonra hafif uykusunda garip ses ve görüntüler rüyalar halinde onu kuşatmaya başladı. (Rüyaları gerçek gibi ama hayal ürünüydü; canlı ama şeffaflardı, görüntüler renkli camlardan yapılmış gibiydiler.) Sorumluluklarını bir kenara bırakabileceği, arkada kalan günde yaşadığı korkunç şeyleri unutabileceği bir andı şu an ve bütün rüyası boyunca bir ninni dinledi, tıpkı hafif hafif esen bir rüzgâr gibi, yarı duyulur, yarı duyulmaz bir sesle. Ninni, onu yuvasıyla ilgili hatıralarla sarıp, çocuksu bir huzurla kuşatarak yatıştırdı.

Yorguna Dinlenmek Yok

İki Cüce, iki insan, iki de Urgal (Nasuada'nın özel muhafız gücünden, Gecekuşları) Nasuada'nın karargâhını kurduğu kalede, salonun dışında nöbetteydiler. Roran'ı ifadesiz boş bakışlarla süzüyorlardı. Roran da aynı ifadesiz bakışla onlara bakıyordu.

Bu oyunu daha önce de oynamışlardı.

Gecekuşları'nın ifadesiz yüzlerine rağmen, kendisini öldürmek için en kısa ve etkin yolu düşündüklerine emindi. Biliyordu, çünkü kendisi de aynı hesapları yapıyordu, her zamanki gibi.

Geldiğim yoldan geri dönersem, mümkün olduğunca hızla... Onları biraz birbirlerinden uzaklaştırıp dağıtsam, diye düşündü. Bana ilk olarak insanlar yetişecektir. Onlar Cücelerden daha hızlı ve arkadan gelen Urgalların hızını keseceklerdir... Ellerindeki battalı kargıları onlardan almam gerek. Biraz zor bir iş olacak, ama sanırım yapabilirim.. Birini, hiç değilse. Belki balyozu fırlatmam gerekecek. O kargılardan birini ele geçirebilsem, geri kalanını kendimden uzak tutabilirim. Cücelerin çok şansı yok ama Urgallar başıma bela olabilir. Ucube yaratıklar, ne olacak... Şu sütunu kendime siper alsam, o zaman...

İki sıra muhafızın arasında duran dayanıklı kapı, iki yana açılırken gıcırdadı. Parlak renkli üniforma içinde on, on iki yaşlarında bir uşak dışarı çıktı ve gerektiğinden daha yüksek bir sesle duyurdu: "Leydi Nasuada şimdi sizinle görüşmek istiyor!"

Muhafızlardan birkaçı boş bulunup ses yüzünden sıçramışlardı. Roran onların yanından geçip içeri girerken kendi kendine gülümsedi. Böyle boş buldukları bir anı yakalasa, kendilerini toparlama fırsatı bulamadan en az ikisini haklayabilirdi. Bir dahaki sefere, diye düşündü.

Salon dikdörtgen biçiminde, geniş ve çok az döşenmişti: Yerde fazlasıyla küçük bir halı seriliydi; sol tarafındaki duvarda güve yeniği içinde, enine uzun bir goblen duvar halısı asılıydı; sağ taraftaki duvarda da üst noktası sivri kavisle biten, dar uzun bir pencere açılmıştı. Bunun dışında salonda dekor namına bir şey yoktu. Salonun bir köşesine itilmiş gibi duran uzun ahşap bir masa, üstünde yığınla kitap, tomar tomar rulo parşömenler ve kâğıtlarla doluydu. Döşemeli birkaç sandalye (kararmış pirinç çivilerle mıhlanmış deri döşemelerdi) masanın etrafında gelişigüzel diziliydi; ama ne Nasuada, ne de onun etrafında dönen on iki adam onlara oturmaya tenezzül ediyordu. Jörmundur orada değildi, ama Roran diğer savaşçıların bazılarını tanıyordu: Kimisinin komutası altında savaşmıştı, kimini ise savaşırken görmüştü veya emrindekilerden onlar hakkında hikâyeler dinlemişti.

"Bana ne, 'guatr ağrısı' yapıyorsa!" diye bağırdı Nasuada ve sağ elinin ayasını masaya sertçe bam diye vurdu. "Eğer o nalları ve daha fazlasını ele geçiremezsek yakında kendi atlarımızı yemeye başlayacağız, çünkü bize tek faydaları bu olacak. Söylediklerim iyice anlaşıldı mı?!"

Adamların hepsi bir ağızdan anladıklarını belirten bir cevap verdiler. Sanki korkmuş gibiydiler, hatta utanmış, gururları incinmiş gibi. Roran, Nasuada'nın bir kadın olarak, emrindeki savaşçılardan böyle saygı görmesini (kendisinin de paylaştığı bir saygıydı bu) hem tuhaf, hem de etkileyici buluyordu. Nasuada tanıdığı en kararlı, en zeki insanlardan biriydi ve nereli olursa olsun, başarılı olacağına adı gibi emindi.

"Şimdi gidin," dedi Nasuada ve sekiz adam kadının yanından geçip giderken, o da Roran'a masaya

yaklaşmasını işaret etti. Kadının, kirpi okundan bir diviti mürekkebe batırıp, küçük bir rulo parşömene yazdığı birkaç satır şeyi bitirmesini sabırla bekledi. Nasuada sonra parşömeni uşaklardan birine uzatıp, "Cüce Narheim için. Bu kez geri dönmeden önce vereceği cevabı beklersen iyi edersin, yoksa seni Urgalların yanına ayak işlerine veririm."

"Emredersiniz leydim," dedi çocuk ve korkudan yarı delirmiş vaziyette fırlayıp gitti.

Nasuada önündeki bir tomar kâğıdı karıştırmaya başlamıştı. Başını kaldırıp bakmadan sordu. "İyice dinlendin mi Roran?"

Roran kadının niçin sorduğunu merak etmişti. "Çok fazla değil."

"Bu çok yazık. Bütün gece ayakta mıydın?"

"Bir kısmında. Elain, demircinin karısı, dün doğurdu ama..."

"Evet, evet, biliyorum. Eragon çocuğu iyileştirene kadar uyanık kalmadın herhalde?"

"Hayır, çok yorgundum."

"Hiç değilse bu kadar kafan varmış." Masanın üstünden uzanarak bir başka kâğıt aldı ve diğerlerinin arasına katmadan önce dikkatle inceledi. Sonra da aynı alaylı tonda konuşmaya devam etti: "Senin için bir görevim var Güçlü Balyoz. Birliklerimiz Aroughs'ta güçlü bir direnişle karşılaştılar... tahminimizden büyük bir direnişle. Yüzbaşı Brigman durumu düzeltmeyi başaramadı ve adamlarımıza artık burada ihtiyacımız var. O nedenle seni Aroughs'a yolluyorum, Brigman'ın yerine geçeceksin. Güney kapısında seni bir at bekliyor olacak. En hızlı şekilde Feinster'e gidecek, oradan da Aroughs'a geçeceksin. Burasıyla Feinster arasında senin için her on beş kilometrede yeni bir at hazır bekliyor olacak. Ama oradan sonra atını kendin bulman gerekecek. Dört günde Aroughs'a varacağını sanıyorum. Biraz dinlenip gücünü kazandıktan sonra, bu sana yaklaşık olarak... üç gün bırakacak, kuşatmayı tamamlamak için." Kadın başını kaldırıp ona baktı. "Bugünden itibaren tam bir hafta sonra, Aroughs'un üstünde flamalarımızın dalgalanmasını istiyorum. Nasıl yaparsın bilmem Güçlü Balyoz; ama yap. Eğer sen yapamazsan o zaman oraya Eragon ile Saphira'yı göndermekten başka çarem kalmayacak; ama onlar Aroughs'tayken bize burada Murtagh veya Galbatorix saldıracak olursa çok savunmasız kalırız."

Ve sonra Katrina da tehlikeye düşer, diye düşündü Roran. İçini huzursuz eden bir duygu dolmuştu. Aroughs'a dört gün içinde varmaya çalışmak çok zahmetli bir işti, özellikle de yarası beresi varken. Bir de, şehri bu kadar kısa sürede ele geçirmeye çalışmak, hem ıstıraplı, hem de çılgınca bir girişimdi. Yani kısacası verilen görev ancak, elleri arkadan bağlıyken bir ayıyla güreşmek kadar cazipti.

Sakallarının arasından yanağını kaşdı. "Şehir kuşatması konusunda tecrübem yok," dedi. "Tn azından bu şekilde yok. Bu görev için Varden'de daha uygun birileri olmalı. Martland Kızılsakal olmaz mı?"

Nasuada eliyle başından savar gibi bir hareket yaptı. "Tek elle doludizgin koşulmaz. Kendine biraz daha fazla güvenmelisin Güçlü Balyoz. Varden'liler arasında savaş hakkında daha fazla tecrübesi olanlar var, doğru –bu sahada senden daha uzun süre hizmet vermiş insanlar, babalarının jenerasyonundaki en iyi savaşçılardan aldıkları emirlerle yetişmiş insanlar– ama kılıçlar çekilip savaşa girildiğinde, önemli olan şey bilgi ve tecrübe değildir. Önemli olan şey, kazanıp kazanamayacağıdır ve bu püf noktasını senin iyi anladığın görülüyor. Dahası, sen şanslı bir

insansın."

Kadın en üstteki kâğıtları yerine bırakıp kollarının üstüne abandı. "Sen savaşabileceğini ispatladın. Emirleri uygulayabileceğini ispatladın.. İstedığın zaman yani." Roran kımıldamaksızın onu dinliyordu. "Akın eden bir birliğe öncülük edebileceğini ispatladın. Yani Roran Güçlü Balyoz, bakalım bundan biraz daha fazlasını da yapabilmeye hazır mısın? Ne dersin?"

Roran yutkundu. "Evet leydim."

Güzel. Seni şimdilik yüzbaşılığa terfi ettiriyorum. Eğer Aroughs'ta başarılı olursan, bu rütbeyi resmi olarak hak etmiş sayabilirsin kendini. En azından terfi mi yoksa rütbenin indirilmesi gerektiğini mi zaman bize gösterene kadar yüzbaşısın." Bakışlarını yeniden masaya çevirerek parşömen rulolarını karıştırmaya başladı, aralarında başka bir şey aradığı belliydi.

"Teşekkür ederim."

Nasuada zayıf ve belirsiz bir sesle karşılık verdi.

Roran, "Aroughs'ta emrim altında kaç kişi olacak?" diye sordu.

"Brigman'ın yanına şehri kuşatması için bin savaşçı vermiştim. Tabii sekiz yüz kişi kadar kaldılar, ama savaşacak güçteler."

Roran neredeyse yüksek sesle küfredecekti. O kadar az mı?

Kadın sanki onun düşüncelerini duymuş gibi kuru bir sesle konuştu. "Biz de Aroughs'un savunmasının karşılaştığımızdan daha kolay olacağına inandırıldık."

"Anlıyorum. Carvahall'den yanıma iki üç kişi alabilir miyim? Bize bir keresinde istersek beraber hizmet edebileceğimizi söylemiştiniz, eğer..."

Evet, evet," dedi elini havaya savurarak. "Ne söylediğimi biliyorum." Dudaklarını büzerek düşündü. "Pekâlâ, yanına kimi istiyorsan al, ama bir saat sonra yola çıkmış ol. Yanına kaç kişi aldığını bana bildir; ben de yol boyunca yeterli sayıda atın hazır olmasını sağlayayım."

"Yanıma Carn'ı alabilir miyim?" diye sordu. Bu büyücüyle birkaç kez omuz omuza çarpışmışlardı.

Kadın durup duvara baktı bir süre, gözleri belli bir noktada değildi. Ardından neyse ki olumlu cevap vererek başını salladı ve ruloları karıştırmaya devam etti. "Ah, demek burdayız!" Deri iple bağlı bir parşömen rulosunu çekip çıkardı. "Aroughs ile civarının ve Fenmark bölgesinin geniş bir haritası. Sana, ikisini de iyi incelemeni tavsiye ederim."

Kadın boru gibi sarılı kâğıdı ona verdi, o da tuniğinin içine soktu. "Ve işte," dedi sonra Nasuada, ardından ona bir damla kırmızı balmumu mühürle kapatılmış, dikdörtgen katlanmış parşömen bir kâğıt uzattı. "Bu senin işe atanma belgen," dedi. Diğerinden daha kalın ikinci bir tanesini uzattı. "Ve işte bunlar da emirler. Onları Brigman'a da göster, ama onda kalmasın. Yanlış hatırlamıyorsam, okuma yazma hiç öğrenmedin, değil mi?"

Roran omuz silktilti. "Neye gerek var ki? Herkes gibi sayıp hesap yapabiliyorum. Babam bize okuma yazma öğretmenin, bir köpeğe arka ayakları üstünde yürümeği öğretmekten farkı olmadığını söylerdi: Eğlenceli ama çaba sarf etmeye değmez."

"Ve doğrudur da derdim, eğer bir çiftçi olarak kalsaydın. Ama kalmadın ve değilsin de." Kadın Roran'ın elindeki kâğıtları gösterdi. "Bilesin diye söylüyorum: O elindekilerden biri, senin kafanın

vurulmasını emreden bir ferman olabilirdi. Bu şekilde bana fazla faydan olmaz, Güçlü Balyoz. Sana başkasının okuyacağını bile bile özel mesajlar göndermem ve senin de bana rapor vermen gerektiğinde, emrindekilerden birinin söylediklerini yazmasına güvenmekten başka çaren yok. Bu da seni aldatılması kolay biri haline getirir. Güvenilmez yapar. Varden'de ilerlemek istiyorsan, sana okuma yazma öğretecek birini bulmanı tavsiye ederim. Artık çekilebilirsin, ilgilenmem gereken başka konular var." Parmaklarını şaklattı ve uşaklardan biri koştu. Çocuğun omzuna elini koyan Nasuada onun boyuna kadar eğilip konuşmaya başladı: "Jörmundur'u alıp doğruca buraya getirmeni istiyorum. Onu çarşı sokağında bir yerlerde bulacaksın, o üç evin..." Roran'ın yerinden kıpırdamamış olduğunu fark edince, emirlerinin orta yerinde durup merakla kaşını kaldırdı. "Başka bir şey mi vardı. Güçlü Balyoz?" diye sordu.

"Evet. Gitmeden önce Eragon'u görmek istiyorum."

"Peki, sebebi?"

"Bana savaştan önce verdiği bütün sihirli koruma kalkanları bitti."

Nasuada kaşlarını çattı ve uşağa dönüp, "Çarşı sokağında, o üç evin yandığı yerde. Söylediğim yeri biliyor musun? Tamam, hadi git o zaman bakalım." Uşağın sırtına iki pat pat yutup çocuk dışarı çıkarken doğruldu. "Kullanmasan daha iyi olur."

Söylediği şey Roran'ın aklını karıştırmıştı ama nasılsa açıklayacaktır diye bir şey sormadı. Nasuada açıkladı ama dolambaçlı bir yoldan: "Kedi adamlarla yapılan görüşme sırasında Eragon'un ne kadar yorgun görüldüğünü fark ettin mi?"

"Güçlkle ayakta duruyordu."

"Çok doğru. Zaten çok zayıf Roran. Seni, beni, Saphira'yı, Arya'yı ve kim bilir daha başka kimleri hem koruyup, hem de yapması gerekenleri yerine getiremez. Gücünü Murtagh ve Galbatorixle yapacağı savaşta kullanmaya saklamak, Bizler giderek Urû'baen'e yaklaştığımız için, onun da gece gündüz her an onlarla karşılaşmaya hazır olması daha önemli. Başka endişe ve konuların şu anda onu zayıflatmasına izin veremeyiz. Bebeğin tavşandudağını düzeltmesi çok asil bir davranıştı ama bu davranışı bize savaşı kaybettirebilirdi!

"Spine'da, Ra'zac senin köyüne saldırdığında sihirli kalkanlarının yardımı olmadan savaşmıştın. Eğer kuzenini düşünüyorsan, eğer Galbatorix'i yenmek senin için de önemliyse, yine onlarsız savaşmayı öğrenmelisin."

Konuşmasını bitirince Roran başını eğdi. Nasuada haklıydı. "Hemen yola çıkıyorum."

"Buna çok memnun olurum."

"İzninizle..."

Dönerek kapıya doğru ilerlemeye başladı. Tam kapıdan çıkmak üzereyken, Nasuada arkasından seslendi, "Güçlü Balyoz!" Merakla durup döndü.

"Aroughs'u yakmamaya çalış olur mu? Şehirler eski haline kolay kolay gelmiyor."

Kılıçlarla Dans

Eragon, beklemekten sıkılmış, bir an önce gitmek için sabırsızlanarak oturduğu kayanın iki yanına topuklarıyla vurarak tempo tutuyordu.

Saphira ve Arya'yla birlikte (Blödhgarm ve öteki Elfler de dâhil), Belatona şehrinden doğuya doğru, yolun paralelindeki sahil şeridini takip edecekleri bir yolculuğa çıkıyorlardı; önce yemyeşil bereketli ekin tarlalarının arasından ilerlenerek doğuya, ardından geniş bir taş köprüden Jiet Nehri geçilecek ve sonra da Leona Gölü'nün en güney ucu dönülecekti. Orada yol ikiye ayrılıyordu. Çatalın bir ucu sağa kıvrılıp. Yanan Ovalar ve Surda'ya gidiyor, diğer ucu kuzeye Dras-Leona ve sonra da Urû'baen'e uzanıyordu.

Varden'liler bir birlik oluşturmaya çalışırlarken, bu arada binlerce adam, Cüce ve Urgal, Belatona'nın doğu kapısı önünde ve şehir surları içinde boş boş dolamıyorlar, bağırsıp çağırıyorlardı. Orduda, ayaktakımından tiplerin oluşturduğu yaya savaşıllara ilave olarak. Kral Orrin'in zırhlı süvarileri de vardı: Şahlanan, burnundan soluyan bir sürü at. Ordunun savaş gücünün arkasında ise erzak vagonları diziliydi. İki kilometreden fazla uzunlukta atlı arabalar, vagonlar, canlı hayvan vagonlarını, Varden'in Surda'dan getirdiği büyükbaş hayvan sürüsüyle, yolda rastladıkları çiftliklerden ele geçirdikleri hayvanlar izliyordu. Sürülerden, erzak vagonlarından öküz böğürmeleri, katır ve eşek anırmaları, kaz sesleri, at kişnemeleri geliyordu.

Eragon kulaklarını tıkamak istiyordu.

"Daha önce kaç kere başımızdan geçtiği için insan buna alışmış olacağım düşünüyorum," dedi Saphira'ya kayadan aşağı hoplayıp inerken.

Saphira burnundan soludu. İşin başına beni koymalılar. Onları korkutup bir saatten kısa bir zamanda hizaya sokardım, böylece beklemekle bu kadar zaman geçirmemiş olurduk.

Bunu düşünmek Eragon'u eglendirmişti. Evet, eminim yapardın... Söylediklerine dikkat et ama, yoksa Nasuada sana bunu gerçekten yaptırır.

Sonra Eragon, Roran'ı düşünmeye başladı; onu Elain ile Horst'un bebeğini iyileştirdiği geceden beri görmemişti. Kuzeninin nasıl olduğunu merak ediyor, kendisini arkada bıraktığı için endişeleniyordu.

"Ne aptalca bir şey yaptı," diye homurdandı Eragon, Roran'ın sihirli koruma kalkanını yenilemeden yola çıkışı akıma gelerek.

"O tecrübeli bir avcı," diye belirtti Saphira. Avının kendisini tırmalmasına müsaade etmeyecek kadar akıllı ve becerikli.

Biliyorum ama bazen insan engel olamaz... Çok dikkatli olmaktan başka yapabileceği bir şey yok. Onun sakatlanarak dönmesini, daha kötüsü, kefen bezine sarılı görmek istemiyorum.

Eragon'un canı sıkılmış, yüzü asılmıştı; sonra silkinip oturduğu yerde bacaklarını sallamaya başladı, içi kıpır kıpırdı; önündeki birkaç saati Saphira'nın üstünde oturarak geçireceğini bildiği için şimdi biraz hareket etmek istiyordu. Saphira'yla uçarak gezmeyi seviyordu ama yerinden kıınıldama imkânı olmadan bütün günü aynı yirmi kilometreyi ağır ilerleyen birlikler üstünde tıpkı bir akbaba gibi daireler çizip dolanarak geçirme düşüncesine dayanamıyordu. Kendi başlarına olsa, Saphira ile Dras-Leona'ya o gün öğleden sonra geç saatlerde varmış olurlardı bile.

Yoldan uzaklaşıp nispeten daha düzlük olan otluk bir yere geldi. Orada, Arya'nın ve ciflerin bakışlarına aldırmadan Brisingr'ı çekti ve Brom'un kendisine bir zamanlar öğrettiği şekilde angard pozisyonunu aldı. Ağır ağır derin bir nefes çekti ve angard pozisyonunun gerektirdiği gibi bir parça dizlerini kırıp hafifçe çöktü, çizmelerinin tabanı altında toprağı artık iyice hissediyordu.

Kısa ve sert bir nidayla kılıcını başının etrafından çevirip savurdu ve normalde bir insanı, Elfi, Urgal'ı, hem de üstlerinde zırh gömlekle, ikiye bölebilecek şiddette yarıcı bir vuruşla kılıcını aşağı indirip, ucu toprak zeminden bir iki santim yukarda zıncı diye durdurdu. Kılıcın çeliği hâlâ elinde titreşiyordu. Arka fondaki otların önünde çeliğin mavi rengi neredeyse gerçekdışı bir görünümle capcanlıydı.

Eragon yeniden derin nefes alıp öne doğru, karşısında korkunç tehlikeli bir düşman varmış gibi havayı delen bir hamle hareketi yaptı. Kılıç sporunun bütün temel hareketlerini birer birer çahşmaya başladı, bunu yaparken hız ve güç konusuna önem vermiyor, daha ziyade dikkatini hareketleri doğru yapmaya yoğunlaştırıyordu.

Antrenmanım bitirip iyice ısınınca, biraz uzakta yarım daire olmuş bekleyen muhafızlarına dönüp baktı. "Aranızdan benimle birkaç dakika komha yapmak isteyen var mı?" diye seslendi.

Elfler birbirine baktılar, yüzlerinden ifadelerini okumak mümkün değildi. Sonra Elf Wyrden öne çıktı. "Ben yaparım Shade Katili, eğer istersen. Ama komba yaparken senden yine de maskını giymeni rica edeceğim."

"Kabul."

Eragon, Brisingr'ı kınına soktu; sonra Saphira'nın yanına koşup yan tarafından tırmandı. Tırmanırken pullarından biriyle sol elinin başparmağını kesti. Üstünde zırh tüniği vardı, tekmelikleri ve kollukları da öyle, ama maskını Saphira'nın üstünden yuvarlanıp otlar arasında kaybolmasın diye eyer çantalarından birine koymuştu.

Maskı çıkarırken koruyucu mahfazası içinde bir örtüye sarılı ve eyer torbasının en dibine yerleştirdiği Glaedr'a ait kalplerin kalbini gördü. Elini sokup tortop haldeki bohçaya dokundu; içinden sessizce görkemli altın ejderden geriye kalana saygısını sunup, eyer çantasının ağzım yeniden kapattı ve Saphira'nın sırtından aşağı atladı.

Eragon otluk alana yeniden dönerken önce mask kepinin ve üstüne de maskını giydi. Parmağındaki kanı emdi ve sonra zırh eldivenini giydi. Eldivenin içerde kana bulanmamasını diledi içinden. Eragon ile Wyrden, aynı büyüü hafif farklı şekilde dile getirerek, kılıçlarının uç ve kenarlarını ince bir tabakayla kapladılar (sadece havada dalgalanıp flu bir biçim bozukluğu oluşturan ama bunun dışında görünmez bir korunmaydı) ve bu şekilde kesici olmasına engel oldular. Ayrıca kendilerini fiziksel tehlikelerden koruyan sihirli kalkanın etkisini de azalttılar.

Sonra Wyrden ile karşılıklı geçip, kılıçlarını önce aşağı, sonra yukarı havaya kaldırmak suretiyle birbirlerini selamladılar. Eragon kendisine dimdik bakan ellin gözünü kırpmayan kara gözlerine aynı dik ifadeyle baktı. Gözlerini rakibinden ayırmadan öne doğru adım attı. Sağ elini kullanan Elfin kendisini savunmasının zor olacağını hesaplayarak Wyrden'e sağ tarafından yaklaşmaya çalışacaktı.

Elf hafifçe döndü, gövdesini Eragon'a doğru çevirerek ilerlerken topuklarının altında otlar eziliyordu. Birkaç adım daha yaklaştıktan sonra Eragon durdu. Wyrden, Eragon'un yandan yapacağı bir saldırıyı yutmayacak kadar uyanık ve tecrübeliydi. Eragon Elfin bir boş anını yakalayamayacağına

emindi. Tabii eğer, dikkatini başka bir yere çekmeyi başarırısam o başka...

Ama daha ne yapacağına henüz karar veremedi, Wyrden onun sağ bacağına doğru, sanki dizini delmek istiyormuş havasında bir atak numarası yaptı ama yarı yolda bilek ve kolunu döndürüp hedefin yönünü değiştirerek Eragon'u boyun ve göğsünden yarmak istedi.

Elf hızlı olmasına hızlıydı, ama Eragon daha hızlıydı. Eragon, rakibindeki niyetin başka olduğunu belli eden vücut hareketlerindeki değişikliği fark eder etmez yarım adım geri çekildi, bu arada kolunu da kırıp Brisingr'ı yüzünün önünden geçirerek peri aldı.

"Ha!" diye bağırdı Eragon, peri hareketiyle Wyrden'in kılıcını Brisingr'la hapsederek. Kılıçları buluşurken keskin bir çiling sesi çıkmıştı.

Eragon bir parça kuvvetle Wyrden'i itti, sonra da ilerlemeye devam edip birkaç ciddi şiddetli kılıç darbesiyle onu geri sürdü.

Çimlerin üstünde böyle birkaç dakika çarpıştılar. İlk tuşu Eragon yaptı (kalçasının üstüne hafifçe değmişti), sonra bunu bir ikincisi takip etti; ama sonrasında düelloları çok daha eşit dengelerde geçti, çünkü Elf de Eragon'u tartıp biçmiş ve saldırı-savunma motiflerini önceden tahmin etmeye başlamıştı. Eragon, Wyrden gibi güçlü, hızlı ve kendini karşılıklı test edebileceği biriyle çok nadir karşılaşılıyordu ve Elfle çekişmek hoşuna gidiyordu.

Ne yazık ki, Wyrden arka arkaya dört hızlı tuşla Eragon'a dokunmayı başarınca Eragon'un keyfi kaçtı, lüşların biri Eragon'un sağ omzuna, ikisi kaburgasına gelmiş ve bir kötü kesik de karnına almıştı. Darbeler canını acıtmıştı ama asıl yaralanan Eragon'un gururuydu. Elfin kendi gardım bu kadar kolayca geçebilmesi onu endişelendirmişti. Eğer gerçek bir mücadele içinde olsalardı, Eragon, Wyrden'i daha ilk birkaç harekette yenebileceğini biliyordu ama tabii bunu bilmek kendisini pek rahatlatmamıştı.

"Onun sana bu kadar tuş yapmasına izin vermemelisin," dedi olayı izleyen Saphira.

"Evet, hen de farkındayım," diye söylendi Eragon.

Onu senin için halletmemi ister misin?

Hayır... bugün değil.

Canı sıkılmış bir halde, Eragon kılıcını indirdi ve Wyrden'e komba için teşekkür etti. Elf eğilip selam verdi ve, "Rica ederim, Shade Katili," dedi, sonra da arkadaşlarının arasına döndü.

Eragon, Brisingr'ı çizmelerinin arasından toprağa sapladı; sıradan çeÜk bir kılıçla asla yapmayacağı bir şeydi bu. Sonra ellerini kılıç sapının üstüne koyup, büyük taş şehirden uzanan yolda itişip kakışarak ilerleyen insan ve hayvanları izledi bir süre. Kervandaki ilk düzensizlik hali gözle görülür derecede azalmıştı. Eragon, Varden'lilere ilerlemeyi başlatma işareti verecek boru ötüşünün fazla sürmeyeceğini tahmin etti.

Ama enerjisini hâlâ boşaltamamıştı.

Saphira'nın yanında duran Arya'ya döndü ve kızı görünce yüzüne yavaş yavaş bir gülümseme yayıldı. Brisingr'ı omzuna atarak, ağır adımlarla aylak aylak ilerleyip kızın kılıcını işaret etti. "Ya sen Arya? Bugüne kadar sadece Farthen Dür'da bir kez karşılaştık." İyice sırtıp Brisingr'ı salladı. "O günden beri biraz ilerledim."

"Görüyorum."

"Ne diyorsun?"

Kız dönüp Varden'e doğru endişeli gözlerle şöyle bir baktı, sonra omuzlarını silkti. "Neden olmasın?"

Birlikte açıklık alana doğru yürürken Eragon, "Önceki gibi beni kolay kolay yenemeyeceksin bu defa," dedi.

"Eminim haklısın."

Arya kılıcını hazırladı, sonra karşı karşıya on metre kadar uzaklaşıp pozisyonlarını aldılar, Eragon'un kendine güveni tam, hızla öne doğru ilerlemeye haşladı. Nereye saldıracağını daha şimdiden biliyordu: Kızın sol omzuna.

Arya bulunduğu yerde kalarak onu geri püskürtmek için bir harekette bulunmadı. Aralarında üç metre kadar bir şey kaldığında kız Eragon'a gülümsedi. Sımsıcak, pırıl pırıl bir gülüş. Tebessümü bütün güzelliğini ortaya sermişti. Eragon sendeledi, aklı karışıp bulanmaya başladı.

Derken o anda üstüne doğru çelik bir çizgi parladı.

Gelen darbeyi karşılamak için Brisingr'ı kaldırırken geç kaldı. Kılıcın ucu sert bir şeyi sıyrıp geçerken bütün kolu sarsıldı, kılıç kabzası, kılıç namlusu ya da et, tam emin değildi ama bir şekilde aradaki mesafeyi iyi hesaplayamamıştı ve verdiği karşılık ikinci bir saldırıya karşı kendisini açıkta bırakmıştı.

Geri çekilmeye fırsat bulamadan kılıcı tutan kolunun yanına bir başka darbe daha geldi ve ardından Arya kendisini yere yıktı, tuşu yaptı ve Eragon'un gövdesinde bir acı peyda oldu.

Eragon sırtüstü yere düşerken inledi ve yere çarpmasıyla ciğerlerinden hava boşalmıştı. Gözlerini göğe dikip nefes almaya çahştı ama taş gibi kaskatı kesilmişti ve ciğerlerini havayla dolduramıyordu. Gözlerinin önünde yıldızlar gibi minik kırmızı noktacıklar belirdi ve birkaç zor saniye bilincini yitirmekten korktu. Sonra kasları gevşedi ve yüksek sesli bir iç çekişle yeniden nefes almaya başladı.

Bilinci tekrar yerine gelince Brisingr'dan destek alarak ayağa kalktı. Yaşlı bir adam gibi kılıcın üstüne abanıp karnındaki sancının dinmesini bekledi.

"Hile yaptın," dedi sıkı dişlerinin arasından.

"Hayır, rakibimin bir zayıf tarafından faydalandım. Arada fark

var."

"Ne yani... bu...bu zaaf mı?"

"Dövüş esnasında, evet. Devam etmek ister misin?"

Eragon cevabını Brisingr'ı çimlerin arasından eline alıp, başladığı yere geri dönerek verdi, angarda geçti.

"Güzel," dedi. Kız da aynı pozisyonu aldı.

Bu kez Eragon ona doğru yaklaşırken çok daha dikkatliydi. Arya da bu kez yerinde kalmamıştı. Dikkatli adımlarla ağır ağır öne doğru ilerlerken berrak yeşil gözlerini Eragon'dan bir an bile ayırmıyordu.

Kız ani bir hareket çekince korkuyla sıçradı.

Eragon nefesini tuttuğunu fark etmişti, gevşemeye çalıştı.

Bir adım daha attı ve sonra olanca hızı ve gücüyle atıldı.

Kız direkt karnını yarmak amacıyla yapılan saldırıyı bir peri alarak bloke etti ve ardından kılıcını onun açıkta kalan koltuk altına dürterek karşılığım verdi. Silahın köreltilmiş ucu Eragon'un serbest elinin üstünü yalayıp geçti. Kılıcı savurmak isterken bu sefer de zırh eldivenini sıyırdı. İşte tam o anda Arya'nın da bedeni savunmasız açıkta kalmıştı, fakat Eragon'un etkili bir yarma veya dürtme hareketi yapamayacağı kadar birbirlerine yakındılar.

Bunun üzerine Eragon ileri doğru hamle yaptı ve kılıcın kabzasıyla kızın göğüs kafesine vurmak istedi, amacı kıza dengesini kaybettirip kendisine yaptığı gibi yere düşürmeye çalışmaktı.

Ama Arya o saldırırken bir parça yan döndü ve kılıcın kabzası kızın göğsü yerine açılan boşlukla buluşunca Eragon öne doğru dengesini kaybetti.

Tam olarak nasıl olduğunu anlayamadan, Arya'nın kolu boynuna dolanmış, büyülü kılıcın serin ve kaygan namlusu çenesine dayalı, hareketsiz bırakıldığını fark etti.

Arya sağ kulağına doğru fısıldadı: "Kafamı ağaçtan elma koparır gibi koparabilirim şu an."

Sonra kolunu gevşetti ve itip onu kendinden uzaklaştırdı. Öf keyle Eragon hemen yüzünü ona dönünce, kızın çoktan hazır kendisini beklediğini fark etti, kılıcı elinde hazır ve yüzündeki ifade kararlıydı.

Öfkesine yenilen Eragon kızın üstüne atıldı.

Karşılıklı dört atak –peri hareketi– geçti aralarında, her biri diğerinden daha korkunçtu. İlki Arya'dan geldi. Eragon'un bacaklarını doğramak üzere hamle yapmıştı. Eragon bunu periyle karşılayıp, ardından karşı atakla kızın el bileğini yarmak istedi ama kız Brisingr'ın güneşte parlayan keskin kenarından sıçrayarak kurtuldu. Kıza kendisini toplaması için fırsat vermeden onun peşinden gidip dairesel bir bilek hareketiyle kesmek istedi ama Arya bunu da şaşırtıcı bir kolaylıkla önledi. Sonra Arya öne çıkıp bir sinekkuşunun kanat çırpışı kadar hafif bir tuşla kılıcını onun karnına dürttü.

Arya atağının sonunda pozisyonunu koruyarak durdu; yüzü onunkinden sadece birkaç santim uzaktı. Ahu parlıyordu, yanakları kızarmıştı.

Büyük bir dikkatle birbirlerinden ayrıldılar.

Eragon tüniğini düzeltti ve Arya'nın yanına yere çöktü. İçindeki çarpışma isteği dinmişti; giriştikleri mücadele dikkatini toplamasına yardım etmiş ve onu kendine getirmişti ama çok da rahatladığı söylenemezdi.

"Anlamıyorum," dedi Eragon usulca.

"Galbatorix'in askerleriyle savaşmaya alışmışsın. Onlar senin ayarında değil. Dolayısıyla onlarla mücadele ederken yaptığın bazı ataklar aslında senin felaketine yol açabilecek şeyler oluyor. Saldıracağın zaman neler hesaplatıldığını anlamak rakiplerin için çok kolay oluyor. Sadece gücüne güvenmemelisin ve savunma hareketinde ihmallerin var."

"Bana yardım eder misin?" diye sordu. "Fırsat oldukça benimle komba yapar mısınız?"

Kız başını salladı. "Tabii ki. Ama eğer ben müsait değilsem, ders için Blödhgarm'a da

başvurabilirsin; o da kılıç konusunda benim kadar iyidir. İhtiyacın olan tek şey antrenman; doğru dürüst partnerlerle antrenman yap."

Eragon ona teşekkür etmek için tam ağzını açmışken birden Saphira'dan başka birinin zihnine baskı yaptığını hissetti: Engin, korkutucu ve son derece üzgün halde bir bilinçti. Hissettiği hüznün o kadar yoğunu ki, Eragon'un dahi boğazı düğümlenmişti; sanki dünya renklerini yitirmiş gibiydi. Nihayet, sanki dayanılmaz derecede zor bir şeymiş gibi, hafif, ağır ağır ve kalın bir sesle altın ejderha Glaedr konuştu:

Öğrenmelisin... neye baktığımı görmeyi öğrenmelisin.

Sonra bilinç arkada simsiyah koca bir boşluk bırakarak ortadan kayboldu.

Eragon, Arya'ya baktı. O da kendisi kadar sarsılmış görünüyordu; Glaedr'ın söylediklerini o da duymuştu. Arkalarında Blödhgarm ve diğer Elfler de hararetle hararetle fısıldaşıyorlardı; yol kenarındaki Saphira ise boynuna asılı eyer çantalarının içine bakmaya çalışıyormuş gibi boynunu kırmıştı.

Eragon, Glaedr'ı hepsinin duyduğunu anladı.

Arya'yla beraber yerden kalkıp, koşarak Saphira'nın yanına gittiler. Saphira, "Bana cevap vermiyor; her neredeyse yine geri döndü ve kendi acısından başka bir şeyi gözü görmüyor. İşte, bak..." dedi.

Eragon zihnini Saphira ve Arya'yla birleştirdi. Üçü birlikte düşünceleriyle eyerdeki çantada duran Glaedr'a ait, kalplerin kalbine uzandılar. Yaşlı ejderhadan geriye kalan kalplerin kalbi biraz daha zinde görünüyordu ama, zihni hâlâ dışarıyla temasa kapalıydı. Galbatorix, ejderhanın süvarisi Oromis'i öldürdüğü günden beri bilinci çevreye karşı kayıtsızdı.

Eragon, Saphira ve Arya, onu içinde bulunduğu bu uyuşuk halden çıkarmaya çalıştılar. Ama nedense Glaedr artık onlarla ilgilenmiyordu; onlara tepkisi, mağarasında uyuyan bir ayının, başının etrafında uçuşan sineklere olan ilgisinden fazla değildi.

Fakat Eragon, karşılık verdiğine göre, Glaedr'ın kayıtsızlığının görüldüğü kadar katıksız olduğunu sanmıyordu.

Sonunda üçü de yenilgiyi kabul edip yeniden kendi bedenlerine döndüler. Eragon kendine gelirken Arya, "Belki, Eldunari'sine dokunsak..." diye öneride bulundu.

Eragon, Brisingr'ı kınına soktu, sonra Saphira'nın sağ ön ayağına sıçradı; oradan da omuzlarının arasındaki açıklığa yerleştirilmiş eyere çıkıp oturdu ve yana dönüp eyer torbalarının kopçalarını açmaya uğraştı.

Kopçalardan birini çözmüş diğerini açmaya çalışıyordu ki, Varden'in merkezinden gitme zamanının geldiğini bildiren borular acı acı öttü. İşaret gelince insan ve hayvanlardan oluşan uzun kervan ilerlemeye başladı. İlk başta kararsız gibi görünen bu hareketlenme atılan her adımla daha bilinçli, daha belirgin olmaya başlamıştı.

Eragon aşağıda bekleyen Arya'ya ne yapacağımı bilemez bir ifadeyle baktı. Ama kız dert etmemesi için elini sallayıp, "Bu gece. Bu gece konuşuruz. Git hadi! Rüzgâr gibi uç!" dedi.

Eyerin kopçasını yeniden kapatıp ayaklarını eyerin iki yanındaki üzengi niyetine bağlara geçirdi ve üstünden düşmemek için baldırlarına iyice dolayıp çekti.

Sonra Saphira dizlerini iyice kırıp coşkuyla gürleyerek yolun üstünden havaya sıçradı. Aşağıda altında kalan insanlar eğilip büzüştüler. Geniş kanatlarını açıp çırpırmaya başlayınca atlar da ürküp kaçmaya çalışmıştı. Saphira, sert, sevimsiz toprak zeminden uzaklaşıp göklerin yumuşak enginliğine doğru kanat çırpıyordu artık.

Eragon gözlerini kapayıp yüzünü havaya kaldırdı, sonunda Belatona'dan ayrıldıklarına o da memnundu. Şehirde bir hafta hiçbir şey yapmadan, yiyip içerek geçirdikten sonra (çünkü Nasuada böyle istemişti) artık Urû'baen'e doğru yola çıktıklarına mutluydu.

Saphira ağaçların, tepelerin, şehirdeki kulelerin metrelerce üstüne çıkıp gereken yüksekliği kazandıktan sonra, düz uçuşa geçtiğinde Eragon ona, "Sence Glaedr iyileşir mi?" diye sordu.

Asla eskisi gibi olamayacaktır.

Evet, ama umarım tuttuğu yas sona erer. Onun yardımına ihtiyacım var Saphira. Hâlâ öğrenmem gereken çok şey var. Ondan başka soracak kimsem yok.

Saphira bir şey söylememiştii, sadece kanatlarının sesi duyuluyordu. Neden sonra, "Onu zorlayamayız," dedi. "Ejderha veya bir süvarinin alabileceği en büyük yarayı aldı o. Sana, bana ya da bir başkasına yardım etmeden önce, yaşamak isteyip istemediğine karar vermek zorunda. Buna kendi karar verene kadar sözlerimiz ona ulaşmayacaktır."

Ne Şeref, Ne Zafer, Elde Sadece Yaralar Var

Boyunlarındaki çanların sesi giderek yakınlaşan kana susamış bir sürü av köpeği acı acı uluyordu. Roran dizginleri sıkıca kavrayıp dörtnala giden hayvanın ensesi üstüne daha fazla eğildi. Atın yeri döven nallarının sarsıntısı bütün vücudunda yı İdin m gibi geziyordu.

Beş adamıyla beraber (Carn, Mandel, Baldor, Delwin ve Hamund) bir buçuk kilometre kadar arkada kalan bir malikânenin ahırından at çalmışlar, seyisler de bu hırsızlığı pek hoş karşılamamışlardı tabii; ama bir kılıç gösterisiyle seyislerin bu itirazlarının üstesinden gelebilmişlerdi. Seyisler malikânenin muhafızlarına haber vermiş olmalıydılar, çünkü Roran ile yanındakiler oradan ayrılır ayrılmaz peşlerine av köpeklerinin önderliğinde on kadar muhafız düşmüştü.

"İşte!" diye bağırdı. Birbirine yakın iki tepe arasından çıkıp uzanan, yan yana dizili huş ağaçlarının yarattığı dar bir hattı işaret ettiği; orada bir akarsu olduğu belliydi.

Onun sözü üzerine adamlar, işlek yoldan çıkıp atları ağaçların olduğu yöne doğru sürmeye başladılar. Engebeli arazi eskisi gibi hızlı gitmelerine engel oluyordu. Atların bir çukura girip ayaklarını kırma ya da binicisini üstünden atma tehlikesine rağmen hızlarını fazla kesmemişlerdi. Bu çok tehlikeliydi ama köpeklerin kendilerini yakalamalarına fırsat vermek çok daha tehlikeliydi.

Roran mahmuzlarıyla atın sağırsını dehleyip, "Yeeaaa!" diye tozdan kurumuş boğazının izin verdiği ölçüde bağırdı. Kısrağı daha da hızlandı ve yavaş yavaş Carn'a yetişmeyi başardı.

Roran bir süre sonra, istediği kadar mahmuzlasın ya da dizginlerinin ucuyla kamçilasın, atların artık daha hız koşamayacakları bir noktaya geleceğini biliyordu. Hayvanlara sert davranmaktan nefret ederdi ve hayvanı çatlatarak öldürmek de istemiyordu ama eğer sonunda bu görevini başaramamak anlamına gelecekse, o zaman bir atı gözden çıkarmaktan da çekinmezdi.

Carn'la başa baş hizaya gelince Roran bağırdı; "İzimizi bir büyüyle gizleyemez misin?"

"Nasıl yapılır bilmiyorum!" diye yanıt verdi Carn; söyledikleri rüzgârın uğultusundan ve dokıdizgin giden atların nal seslerinden zor duyuluyordu. "Çok karışık!"

Roran küfredip omzunun üstünden geriye baktı. Tazılar yoldaki son dönemeci alıyorlardı. Uçarcasına koşuyor olmalıydılar, ince uzun gövdeleri deli gibi bir hızla kasılıp geriliyor olmalıydı. O kadar uzaklıktan bile, Roran onların kırmızı dillerini seçebiliyordu ve bir an sanki hayvanların beyaz azıdişlerini seçer gibi oldu.

Ağaçlara ulaştınca Roran yön değiştirip tepelerin içlerine doğru sürmeye başladı; bunu mümkün olduğunca alçak dallara ve devrilmiş kütüklere takılmadan, huş ağaçlarına yakın sürerek yapıyordu. Diğerleri de öyle yapıyor, bayıra doğru dörtnala giderlerken yavaşlamasınlar diye atlarına bağıriyorlardı.

Roran sağında süren Mandel'in, yüzünde vahşi bir ifadeyle benekli kısrağı üstüne iyice eğilmiş olduğunu gördü. Kendinden küçük olan bu adam geçen üç gün içinde gösterdiği dayanıklılık ve cesaretiyle onu etkilemişti. Katrina'nın babası Sloan, Carvahall'leri kandırıp Mandel'in babası Byrd'ü öldürdüğünden beri, Mandel köyde kendisinin de herkes gibi biri olduğunu ispatlamaya çalışıyordu. Varden ile İmparatorluk arasında geçen son iki savaşta bunu şerefiyle yerine getirmişti.

Kalın bir dal hızla Roran'ın başına doğru yaklaşıyordu. Roran eğildi, küçük filizlerin miğferinin

tepesini yalayıp geçtiğini hissetti. Sağ gözünün önünde, kopan yapraklardan biri düşüp kısa bir süre görüşünü kapadı ama sonra rüzgâr onu da savurdu.

Aralığı takip edip daha tepelik yerlere doğru gittikçe kısırakların soluması giderek ağırlaştı. Roran kolunun altından bakıp tazıların birkaç yüz metre geride olduklarını gördü. Birkaç dakika içinde kesinlikle atları geçerlerdi.

Lanet olsun, diye düşündü. Gözleri ileri geri sol tarafındaki sık ağaçlığı ve sağ yanındaki kırılık tepeyi taradı, bir şey arıyordu, herhangi bir şey, izlerini peşindekilere kaybettirecek herhangi bir şey.

Yorgunluktan başı öyle dönüyordu ki, neredeyse aradığı şeyi gözden kaçıracaktı. Aşağı yukarı yirmi metre ötede, akarsuyun yanından aşağı inen eğri büğrü bir keçi yolu kendi yollarıyla kesişiyor, sonra da ağaçların arasında gözden kayboluyordu.

"Hoo! Hooo!" diye bağırdı Roran, üzengilerinde geriye doğru kasılıp, dizginleri çekti. At karşı koyup hızını düşürdü; itirazla başım sallıyor, gemi dişlerinin arasına almaya çalışıyordu. "Hayır, hayır, olmaz!" diye homurdandı Roran ve dizginleri daha sıkı çekti.

Atını döndürüp ağaçlığa dalarken grubun geri kalanına, "Acele edin!" diye seslendi. Hava ağaçların altında serindi, hava soğuk bile denebilirdi, harcadığı eforla terlediği için insana iyi gelen bir tarafı vardı. Ama bunun tadını ancak birkaç saniye çıkarabilirdi, sonra atı ileri atılıp akarsu kenarından aşağı su kenarına inmeye başladı. Demir nallarının altında kuru yapraklar çıtırdıyordu. Atın boynu ve başı üzerinden öne uçmamak için üzerinde neredeyse geriye doğru yatmıştı; bacaklarını dümdüz ileri uzatmış, dizlerini sıkıyordu.

Aşağı inen yolun sonuna geldiklerinde atı taş derenin sularına daldı. Diz boyu sular sıçratıyordu. Roran uzak tarafa ulaşınca diğerlerinin hâlâ arkasında olup olmadığını görmek için durdu. Geliyorlardı, peş peşe ağaçların arasından aşağı iniyorlardı.

Ağaçların arasına ilk daldıkları yerden köpeklerin havlamaları geliyordu.

Geri dönüp savaşmak zorunda kalacağız, diye düşündü.

Yine küfretti ve dizginleri dehleyip atı akarsudan döndürüp, yumuşak yosun kaplı kıyıya çıktı ve fazla iz olmayan patikaya girdi.

Dereden biraz ilerde eğreltiotlarının meydana getirdiği bir paravan vardı, onun ötesinde de bir çukurluk. Roran kenarda devrilmiş bir kütük olduğunu gördü; eğer yerine götürülürse bir bariyer gibi kullanabileceklerini düşündü.

Umarım yanlarında okları yoktur, diye geçirdi içinden.

Adamlarına el salladı. "Buraya!"

Dizginleri şaklatarak atı eğreltiotları arasından geçirdi ve çukur yere sürdü. Sonra dizginleri bırakmadan kayıp atından indi. Ayakları yere değince bacakları tutmadı ve eğer tutunuyor olmasaydı kesinlikle yere yığılırdı. Yüzünü acıyla buruşturup bacaklarındaki titremenin geçmesini bekleyerek alnını atın sağrısına dayadı.

Grubun geri kalanı çevresini sarmıştı. Hava leş gibi ter kokuyor, sadece koşum takımlarının şıkırtılı sesi duyuluyordu. Atların göğüsleri inip kalkıyor, titriyorlardı; ağızlarının kenarında sarı köpükler birikmişti.

"Bana yardım et," dedi Baldor'a ve devrilmiş ağacı gösterdi. Kalın kütüğün altından ellerini sokup yerinden kaldırdılar. Sırtı ve baldırları ağrı içinde olan Roran dişlerini sıktı. Üç gün doludizgin at sürmek (ve eyer üstünde geçen her on iki saatte bir üç saatten az bir uykuyla birleşince) onu endişe verici boyutta zayıf bırakmıştı.

Savaşmaya sarhoş, hasta ve aklımın yarısını yitirmiş girmekten hiç farkı yok bunun, diye düşündü kütüğü bırakıp doğrulurken. Bu düşünce sinirini bozmuştu.

Atlarının önünde duran altı adam, karşılıklarına ezilmiş eğreltiotlarından duvarı alıp silahlarını hazırladılar. Buldukları çukurluk yerin dışından, köpeklerin arayış dolu havlamaları giderek yaklaşıyordu; azgın ulumalar kuru içinde gürültülü bir yankıya sebep oluyordu.

Roran gergindi, elindeki balyozu iyice havaya kaldırdı. Sonra köpeklerin gürültüsü arasında, tuhaf bir ses daha duydu, hareketli bir melodiydi, eski dilde, Carn söylüyordu ve cümlelerdeki kudret

Roran'ın ensesindeki tüylerin diken diken olmasına sebep oldu. Büyücü kısa, nefes nefese bir halde birkaç cümle tekrarladı. Öyle hızlı konuşuyordu ki, sözcükler birbiri içinde eriyip akıcı bir mırıltıya dönüşüyordu. Bitirir bitirmez, Roran ile diğerlerine işaret verip gergin bir sesle fısıldadı: "Eğilin!"

Hiç sorgulamadan Roran çömeldi. Kendi büyü yapamadığı için kaderine ilk sövüşü değildi bu. Bir savaşçının sahip olabileceği bütün yetenekler içinde bundan daha yararlısı yoktu; bu yeteneğe sahip olamamak onu, dünyada istediği her şeyi bir dilek ve sözcükle elde edebilenlerin eline mecbur bırakıyordu.

Önündeki eğreltiler hışırdayıp titreşti ve derken, bir tazi kara burnunu yaprakların arasından sokup koklayarak çukuru araştırdı. Delwin gerginleşip kılıcını kaldırdı, sanki köpeğin boynunu vurmak ister gibiydi; ama Canı hemen boğuk bir ses çıkarıp, kılıcını indirsin diye ona el işareti yaptı.

Köpek sanki kafası karışmış gibiydi. Havayı yeniden kokladı, sonra koca morumsu renkte diliyle alt çenesini yaladı ve geri çekildi.

Yapraklar köpeğin yüzüne yeniden kapanırken Roran tutt uğu nefesini yavaşça salıverdi. Carn'a bir kaşını kaldırıp bakarak açıklama bekledi; ama Carn sadece başını iki yana salladı ve bir parmağını dudaklarına götürdü.

Birkaç saniye sonra iki köpek daha çukura bakmak için bitkilerin arasından başını uzatmıştı; sonra onlar da tıpkı ilki gibi kısa bir süre sonra çekip gittiler. Tazılar ağaçlar arasında gezinip avlarının nereye gittiğini anlamaya çalışırken uluyup havlıyorlardı.

Oturup beklerken Roran çorap pantolonunun birkaç yerinden kopkoyu lekelenmiş olduğunu fark etti. Rengi değişmiş olan yerlerden birine elini sürünce parmaklarına incecik zar gibi kan bulandı. Her bir leke bir başka açılmış yaraydı. Ayrıca sadece onlar da değildi; elinde de açılmış yaralar vardı (başparmak ile işaretparmağı arasında dizginlerin deriyi aşındırdığı yerde) ve topuklarında ve ayrıca mahrem yerlerinde.

Canı sıkılmış bir tavırla parmağını toprağa sürüp sildi. Adamlarını izledi. Onların nasıl çömeldiklerine, kıpırdamaları gerektiği zaman yüzlerinin nasıl acıyla buruştuğuna, yaraları yüzünden silahlarını nasıl her zamankinden biraz daha farklı tuttuklarına. Onlar da kendisinden iyi durumda değillerdi.

Roran uyumak için mola verecekleri yerde, Carn'dan hepsinin yaralarını iyileştirmesini istemeyi düşünüyordu. Eğer büyücü bunu yaparken aşırı yorulursa, büyücünden kendi yaralarını iyileştirmesini

istememeye karar verdi. Aroughs'a varmadan Carn'ın bütün gücünü kullanıp tüketmektense, acıya katlanmayı yeğlerdi. Çünkü Carn'ın yetenekleri şehri ele geçirmekte de işe yarayabilirdi.

Kazanması gereken bir şehir kuşatması olduğu ve Aroughs'u düşünmek, Roran'ın serbest olan eliyle göğsünü yoklamasına ve okuyamadığı emirlerle, atanma belgesinin hâlâ tünığının cebinde durup durmadığını kontrol etmesine neden olmuştu. Yerindeydiler.

Birkaç uzun gergin dakikadan sonra köpeklerden birinin akarsuyutu yıkansmdaki ağaçların oradan havladığını duydular. Diğer köpekler de o yöne doğru koşuyorlardı. Sonra göğüsleri yere yakın, iz sürmeye başladılar ki bu, avlarına çok yaklaştıklarını gösteriyordu.

Gürültü patırtı kesilince Roratu ağır ağır çöktüğü yerden kalktı ve bakışlarını ağaçlarda, çalılarda gezdirdi. "Temiz," dedi kısık sesle.

Diğerleri de kalkarken Hamund (uzun boylu, karışık saçlı ve Roran'dan sadece bir yaş büyük olmasına karşın ağzının kenarında derin çizgiler olan adam) Carn'a dönüp çattı: "Bunu neden daha önce yapmadın? Bize deli gibi at sürdürdün, bayır aşağı inerken neredeyse boynumuzu kıracaktık!" Eliyle geride akarsu kenarını gösteriyordu.

Carn da aynı kızgınlıkla cevap verdi: "Çünkü bunu daha önce düşünememiştim de o yüzden! Kıçına geçirilecek dişlerden seni kurtardığımı hatırlayacak olursan, bir teşekkürü hak ettiğimi düşünüyorum."

"Öyle mi? Bence teşekkür bekleyeceğine, cehennem dibine kadar kovalanmamıza gerek kalmadan önce oturup şu büyülerine biraz daha çalışsan..."

Tartışmanın kontrolden çıkmasından korkan Roran aralarına girdi. "Yeter," dedi. Sonra da Carn'a sordu: "Yaptığın büyü bizi muhafızlardan da korur mu?"

Carn başını iki yana salladı, "insanlar aptal olmadıklarından onları büyüleyebilmek köpekler kadar kolay değil." Sonra dönüp Hamund'a küçümser gibi bakarak, "En azından herkes değil," diye ekledi. "Kendimizi gizleyebilirim ama izimizi gizleyemem." Ardından dönüp, çiğnenmiş eğreltiotlarını ve at nallarının çamurda bıraktığı derin izleri işaret etti. "Burada olduğumuzu anlayacaklardır. Bizi fark etmeden önce kaçabilirsek, köpekler onları yanıtacaklardır ve biz de..."

"At bin!" diye emretti hiç beklemeden Roran.

Bir sürü yarım ağız küfür ve pek de gizlemeye gerek görmedikleri homurdanmalar arasında adamlar yeniden atlarına bindiler. Roran arkasına dönüp bir şey unutmadıklarından emin olmak için çukura şöyle bir baktı yeniden, sonra da atını grubun başına çevirip mahmuzladı.

Hep birlikte ağaçların gölgelediği karanlık yerden ve sonra da iki tepe arasındaki geçitten çıkıp Aroughs'a doğru hiç bitmeyecekmiş gibi gelen yolculuklarına devam ettiler. Şehre ulaştıkları zaman ne yapacaklarını Roran da bilmiyordu.

Ay Yiyen

Eragon, Varden kampında yürürken bir yandan omuzlarını çevirip gevşetmeye çalışıyor, o öğlen Arya ve Blödhgarm'la komba yaparken tutulan boynunu rahatlatmak istiyordu.

Çadır deryasının ortasında bir ada gibi yükselen küçük tepeciğe tırmanırken, manzaraya bakmak için durup ellerini beline dayadı. Önünde Leona Gölü karaltı halinde uzanıyor, alacakaranlıkta üstündeki dalgalar kamptan yayılan meşalelerin turuncu ışığını yansıtıyordu. Varden'lilerin geldikleri yol, çadırlarla göl kıyısı arasındaydı: Araları harçla besili taş döşenmiş geniş bir yoldu; Jeod ona böyle anlatmıştı, Galbatorix süvarileri yenmeden çok önce. Kuzeye doğru beş yüz metre uzaklıkta, kıyıya yakın yerde, küçük bir balıkçı kasabası vardı. Eragon köy sakinlerinin, kapılarının önünde bir ordunun kamp yapmasından hiç de memnun olmadıklarını tahmin edebiliyordu.

Öğrenmelisin... neye baktığını görmeyi öğrenmelisin.

Belatona'dan ayrıldıklarından beri Eragon, Glaedr'ın tembihini düşünerek saatler geçirmişti. Bu şifre gibi cümleden başka bir şey söylemeyi reddettiği için Eragon ejderhanın neyi kastettiğini tam anlamamıştı; bu yüzden onun tavsiyesini harfi harfine uygulamaya karar verdi. Önüne çıkan şey küçük veya önemsiz bile olsa her şeyi olduğu haliyle değerlendirmeye ve taşıdığı anlamı kavramaya çalıştı.

Ama ne kadar uğraşsa da, başaramadığını hissediyordu. Ne tarafa baksa bir sürü ayrıntı görüyordu, oysa algıladığından çok daha fazlası olduğuna emindi. Ayrıca daha kötüsü, farkında olduklarının anlamını pek çıkaramıyordu, örneğin, balıkçı kasabasındaki üç bacadan niye duman çıkmadığı gibi.

Her ne kadar boşuna uğraşmış gibi hissediyorsa da, çabası bir konuda işe yaramıştı: Her komba mücadelesinde Arya artık onu o kadar kolay yenemiyordu. Kızı iki katı dikkatle izlemeye başlamıştı (onu sanki bir avcının peşine düştüğü bir geyikmiş gibi izliyordu) ve sonuç olarak onunla yaptığı birkaç maçı aldı; ama hâlâ Arya'dan daha iyi olmak bir yana, ona denk bile değildi. Bundan başka, onun kadar iyi bir kılıç ustası olabilmek için ne öğrenmesi gerektiğini de bilmiyordu ya da kimden öğrenebileceğini.

Belki de Arya haklı, tecrübe bu işi bana öğretebilecek tek şey, diye düşündü Eragon. Ama tecrübe zaman ister, bende de bu en kıt olan şey. Yakında Dras-Leona'da olacağız, sonra da Urû'baen'de. En fazla birkaç ay, sonra Galbatorix ve Shruikan'la yüz yüze geleceğim.

İç çekip yüzünü ovuşturdu, daha az can sıkıcı şeyler düşünmeye zorladı kendini. Ama hep aynı sorunlar aklına geliyordu. Kemiği için endişelenen bir köpek gibiydi hali; tek farkı kendi elinde, sürekli ve gittikçe artan endişesinden başka bir şeyi olmamasıydı.

Kafası bu düşüncelerle dolu, yeniden tepeden aşağı inmeye başladı. Gölgele içinde kalan çadırların arasında dolaşıyordu. Kendi çadırına gidiyordu ama izlediği yola pek dikkat etmiyordu. Her zaman olduğu gibi, yürümek iyi geliyordu. Hâlâ çadırlarının dışında olan insanlar, o geçerken kenara çekilip, onu alçak sesle, "Shade Katili," diyerek selamlıyor, yumruk yaptıkları ellerini göğüslerine götürüyorlardı. Eragon da onları hafifçe başıyla selamlıyordu.

Neredeyse on beş dakikadır yürüyor, kendi düşüncelerine karşı düşünceler geliştirip duruyordu. Derken, birine heyecanla bir şeyler anlatan tiz bir kadın sesi onun daldığı düşüncelerden sıyrıldı. Merak edip sesi takip etti ve diğer çadırlardan uzakta tek başına budaklı bir söğüt ağacının altına kurulmuş bir çadıra geldi; ordunun ateş yakmak için kesmediği tek ağaçtı bu.

Orada dalların çardak yaptığı yerin altında gördüğü manzara, hayatındaki en garip şeydi.

On iki Urgal, savaş liderleri Nar Garzhvog'la birlikte yarım daire olmuşlar, bir kamp ateşinin etrafında oturuyorlardı. Kaim kaşlarını, çıkık elmacıkkemiklerini, geniş çenelerini ve almlarından çıkıp, başlarının yanından kıvrılarak geriye doğru dönen boynuzlarındaki kabartıları iyice vurgulayan korkunç gölgeler oynaşyordu yüzlerinde. Urgalların kolları da göğüsleri de çıplaktı, sadece bileklerinde deri manşetler ve omuzlarından bellerine sarkan örgü kayışlar takıyorlardı. Garzhvog'un dışında üç de Kull vardı aralarında. Dev gibi iri cüsseleri (hiçbiri bir seksenden aşağı değildi) Urgalların onların yanında çocuk gibi minicik görünmelerine neden oluyordu.

Urgalların arasına karışmış vaziyette (aralarında oturan veya üstlerine çıkmış) hayvan formlarında otuz kadar da kedi adam vardı. Kedi adamların çoğu ateşin önüne kıvrılmış ama dimdik oturuyor, hiç kıpırdamıyorlardı, hatta kuyrukları bile kımldamıyordu. Tüylü sivri kulakları yukarı doğru dikilmişti, pür dikkattiler. Diğerleri ise yerde ya da Urgalların kucağında, kollarında kıvrılmış yatıyorlardı. Hatta Eragon hayretle bir tanesinin (beyaz bir dişiydi) KuU'lardan birinin koca başına kurulmuş olduğunu gördü; sağ ön ayağını kafanın yanından kıvrımış, patisini hükmeder bir edayla Kull'un kaşının tam ortasına yerleştirmişti. Kedi adamlar Urgalların yanında küçücüküler ve en az onlar kadar vahşiydiler. Eragon savaşta kime karşı savaşmayı tercih edeceğini biliyordu. Urgalları tanıyordu; oysa kedi adamların ne zaman ne yapacakları hiç belli olmazdı.

Ateşin karşı tarafında, çadırın önünde Şifacı Angela oturuyordu. Katlanmış bir battaniyenin üstünde bağdaş kurmuştu. Önünde duran bir tomar tiftik yününü ince iplik halinde eğirmek için elindeki iği kullanıyordu; önünde tuttuğu iğle sanki izleyenleri hipnotize etmek ister gibiydi. Kedi adamlar da Urgallar da, Şifacı Angela konuşurken, gözlerini ondan ayırmadan, dikkatle kadını izlemekteydiler:

"... Ama çok yavaştı ve öfkeli, kırmızı gözlü tavşan Hord'un boğazını parçalayıp oracıkta öldürdü. Sonra yaban tavşanı ormana kaçtı ve masal da burada bitti. Yine de..." Angela öne eğilip sesini alçalttı. Eğer o taraflara yolunuz düşerse, tıpkı benim bazen hâlâ yaptığım gibi... yeni boğazlanmış bir geyik veya tıpkı kemirilmiş bir turp gibi görünen Feldûnost'la karşılaşabilirsiniz. Çevresinde de inanılmaz boyutlarda bir tavşanın bıraktığı izleri görürsünüz. İşte o günden beri, ara sıra kaybolan Kvöth'lu bir savaşçı bir yerlerde boğazı parçalanmış olarak bulunur... hep boğazı parçalanmış halde."

Angela yine eski pozisyonuna döndü.

"Tabii, Terrin arkadaşını kaybettiği için çok üzülmüştü ve yaban tavşanının peşine düşmek istedi ama Cücelerin ona ihtiyacı vardı. O da bu yüzden kaleye döndü ve savunma güçleri üç gün üç gece boyunca surlardan kimseyi geçirmedi, ta ki erzakları azalana ve hemen herkes yaralı hale gelene kadar. Nihayet dördüncü gün artık hiç ümit kalmadığı düşünülürken, bulutlar yarıldı ve Terrin yaklaşan bir fırtına gibi uzaklardan bir ejderha ordusunun başında Mimring'in kaleye doğru uçtuğunu gördü. Ejderhaları görünce düşmanlar öyle korkmuşlardı ki, silahlarını bırakıp ormana kaçtılar."

Angela'nın ağzı zevkten yamuldu.

"Tahmin edeceğiniz gibi bu Kvöth'un Cücelerini çok mutlu etti, bayram ettiler. Mimring yere indiğinde Terrin hayretle ejderhanın pullarının pırlantalar gibi şeffaflaştığını gördü. Güneşe çok yakın uçtuğu için böyle olduğunu söylüyorlardı, çünkü öteki ejderhaları zamanında toplayabilmek için, o güne dek hiçbir ejderhanın yapmadığını yapıp Beor Dağları'nın zirvelerinin üstünden uçuşması gerekmişti. O zamandan beri Terrin, Kvöth Kuşatması'nın kahramanı olarak bilinir ve ejderhası da

pulları yüzünden Pırlanta Mimring olarak tanınır ve böylece herkes çıkar kerevetine. Gerçi, söylentilere bakılırsa Terrin hâlâ tavşanlardan biraz korkarmış, hatta yaşlandığında bile. İşte Kvöth'un gerçek hikâyesi budur."

Kadın susunca, kedi adamlar mırlamaya başladılar. Urgallar alçak sesle aralarında hikâyeyi beğendiklerini konuşuyorlardı.

"Güzel hikâye anlatıyorsun, Uluthrek," dedi Garzhvog, sesi yuvarlanan kayalar gibi gürül gürüldü.

"Teşekkür ederim."

"Ama benim bildiğim gibi değilmiş," dedi Eragon bir adım atıp meydana çıkarak.

Angela'nın yüz ifadesi aydınlandı. "Eh, Cücelerin bir tavşandan merhamet umduklarını kabullenmelerini beklemiyorsun herhalde. Bunca zamandır oralarda gizleniyor muydun?"

"Sadece bir dakikadır," diye itiraf etti Eragon.

"O zaman hikâyenin en iyi kısmını kaçırmışsın, ama bu gece bir daha anlatmaya niyetim yok. Konuşmaktan boğazım kurudu." Kuiriar ile Urgallar ayağa kalkarken, Eragon ayaklarının altında yerin sarsıldığını hissetti; kucaklarına kurulan kedi adamlar da rahatsız olmuşa benziyorlardı, aralarından birkaçı aşağı atlarken itirazla miyavladılar.

Ateşin etrafında toplaşan boynuzlu gülünç tipleri süzen Eragon, elini kılıcın kabzasına atma isteğini zor zapt ediyordu. Urgallarla omuz omuza savaşıp, seyahat edip, birlikte avlandıktan, hatta birkaçının zihnini okumayı başardıktan sonra bile, onlarla yan yana olmak hâlâ kendisini tedirgin ediyordu. Artık müttefik olduklarını biliyordu ama yine de onlara karşı savaşırken yaşadığı dehşeti kemiklerine kadar hissediyordu.

Garzhvog kemerindeki deri keseden bir şey çıkardı. Sonra kalın kolunu ateşin üzerinden Angela'ya uzattı. O da elindeki iğni yere bırakıp avucunu uzattı. Deniz yeşili ham kristal bir taşı bu, buzlu kar gibi ışıltıyordu. Kadın taşı kolunun yeninden içeri soktu, sonra da iğni yeniden eline aldı.

Garzhvog, "Bir ara bizim kampa da uğramalısın Uluthrek; bizim de sana anlatabileceğimiz çok hikâyeler var. Bir ilahi söyleyenimiz var. Oldukça iyidir. Nar Tulkhqa'nın Stavarosk'ta kazandığı zaferin hikâyesini anlatırken dinlesen, kanın öyle kaynar ki, aya bakıp ulumak ve en güçlü düşmanına karşı boynuz tokuşturmak gelir içinden," dedi.

"Bu tokuşturacak boynuzun olup olmadığına göre değişir," diye karşılık verdi Angela. "Hikâyelerinizi dinlemek için gelmeyi ben de arzu ederim. Yarın akşam nasıl olur?"

Dev Kull kabul etti. Eragon o arada sordu: "Stavarosk kim? İsmi daha önce duymadım."

Urgallar sıkıntıyla yerlerinde kıpırdandılar. Garzhvog başını öne eğip bir boğa gibi homurdandı, "Ne yapmaya çalışıyorsun Ateş Kılıcı?" diye sordu. "Beni böyle aşağılayarak bana meydan mı okuyorsun?" Yumruklarını apaçık bir öfkeyle sıkıp gevşetti.

Eragon temkinli bir şekilde cevap verdi: "Kötü niyetle söylemedim Nar Garzhvog. Samimiyetle sordum. Daha önce Stavarosk adını hiç duymadım."

Urgallar aralarında hayretle fısıldaştılar. "Bu nasıl olur?" dedi Garzhvog. "İnsanlar Stavarosk'ü tanımazlar mı? Kuzeydeki ovalardan Beor Dağları'na kadar muhteşem zaferimizden her yerde bahsedilmiyor mu? Hiçbir yerde söylenmiyor olsa bile, mutlaka Varden'de biliniyor olmalı."

Angela iç geçirip, gözlerini iğinden çekmeden, "En iyisi anlat," dedi.

Eragon zihninin gerisinde Saphira'nın konuşmaları dinlediğini hissediyor ve bir kavga çıkması halinde, her an çadırların yanından uçup gelmeye hazırlandığını biliyordu.

Kelimelerini dikkatle seçerek, "Bana kimse bir şey anlatmadı ama ben de zaten Varden'lilere katılalı çok olmadı ve ayrıca..."

"Draji!" diye küfretti Garzhvog. "Boynuzsuz hainin yenilgisini kabul etmeye bile cesareti yok. O bir korkak ve yalancı!"

"Kim? Galbatorix mi?" diye sordu Eragon dikkatle. Birkaç kedi adam kralın adı geçince tısladılar.

Garzhvog aşağı yukarı başını salladı. "Evet. İmparatorluk'un başına geçince ırkımızı yok etmeye çalıştı. Spine'a çok büyük bir ordu gönderdi. Askerleri köylerimizi talan etti, her şeyi yaktılar ve toprağı simsiyah, arkalarında acılar bırakarak gittiler. Savaşık, önce coşkuyla, sonra çaresizlik içinde; ama yine de savaşık. Yapabileceğimiz tek şey buydu. Kaçabileceğimiz, saklanabileceğimiz bir yer yoktu. Süvariler bile dize getirildiğine göre, Urgralgra'yı kim koruyacaktı?"

"Ama biz şanslıydık. Başımızda çok iyi bir kumandan vardı: Nar Tulkhqa. Bir zamanlar insanlar tarafından esir edildiği ve çok uzun yıllarını onlarla savaşarak geçirdiği için sizlerin nasıl düşündüğünüzü biliyordu. Bu yüzden birçok kabileyi kendi bayrağı altında toplayabilmişti. Sonra Galbatorix'in ordusunu dağlık bölgede dar bir geçide çektiler ve bizim koçlar dört bir yandan onların tepesine bindiler. Tam bir katliamdı Ateş Kılıcı. Toprak kan gölüne dönmüştü, yığılı cesetler boyumu aşıyordu. Bugün bile Stavarosk'a gittiğinde, yürüdüğü yerde kemiklerin ayaklarının altında çitirdediğini duyarsın ve yosun kaplamış hangi taşı kaldırırsan altından bir bozuk para, birinin kılıcı veya savaş malzemelerinden bir parça bulursun."

"Demek onlar sizdiniz!" dedi Eragon heyecanla. "Hep Galbatorix'in bir seferinde Spine'da bir savaşta adamlarının yarısını kaybettiğini duyardım, ama kimse nasıl ve neden olduğunu anlatmamıştı."

"Adamlarının yarısından fazlasını Ateş Kılıcı." Garzhvog omuzlarını gerip gırtlğından bir ses çıkardı. "Şimdi bunu herkes bilsin ve öğrensin diye etrafa yaymamız gerektiğini anlıyorum. Sizin ozanlarınızı bulacağız; onlara Nar Tulkhqa için yazılan şarkıları öğreteceğiz; onların bu şarkıları sık sık ve yüksek sesle söylemelerini sağlayacağız." Sanki kararını vermiş gibi başını bir kere yukarı aşağı salladı (başının büyüklüğü düşünülecek olursa gerçekten etkileyici bir görünümdü), sonra da, "Hoşça kal Ateş Kılıcı. Hoşça kal Uluthrek," dedi. Sonra savaşçılarıyla birlikte karanlıklara dalıp gözden kayboldular.

Angela kıkırdayınca Eragon irkildi.

"Ne oldu?" dedi kadına dönerek.

Angela gülümsedi. "Birkaç dakika sonra çadırının önünde kapısını çalıp kendisine Urgan kültürü hakkında ders vermek isteyen dördü Kull, on iki Urgan görececek zavallı çalgıcının yüzü geldi gözümün önüne de. Eğer bağırmasa şaşarım doğrusu!" dedi ve yeniden güldü.

Eragon da gülüp elindeki sopayla ateşin közlerini karıştırmak için yere çöktü. O sırada kucağında ılık bir ağırlık hissetti. Başını eğip bakınca, beyaz kedi adamın kucağına kurulmuş olduğunu gördü. Sevmek için elini uzattı ama sonra aklına, sormasının daha iyi olacağı geldi ve, "Seni okşayabilir miyim?" dedi.

Kedi adam kuyruğunu salladı ama bundan başka ona hiç pas vermedi.

Yanlış bir şey yapmadığını umarak çekingen bir tavırla yaratığın ensesini okşamaya başladı. Az sonra yüksek sesli bir mırıltı doldurmuştu geceyi.

"Senden hoşlandı," dedi Angela.

Her nedense Eragon da çok mutlu olmuştu. "Kim bu dişi kedi? Yani, demek istiyorum ki, sen kimsin? Adın ne?" Onun duygularını incitmiş olmaktan çekinerek kedi adama kaçamak bir bakış attı.

Angela alçak sesle güldü. "İsmi Gölge Avcısı. Yani ismi kedi adamların dilinde bu anlama geliyor. Asıl ismi..." Tam bu sırada şifacı kadın öyle kötü öksürmeye başladı ki, sesindeki hırıltı Eragon'un ensesindeki tüyleri diken diken etti. "Gölge Avcısı, Grimmır Yarımptati'nin eşi oluyor, yani kedi adamların kraliçesi denebilir."

Mırıltıların tonu yükselmişti.

"Anlıyorum." Eragon çevredeki öteki kedi adamlara baktı. "Solembum nerede?"

"Uzun bıyıklı, kendisinin yarı yaşında dişi bir kediyi kovalamakla meşgul. Sanki gençmiş gibi aklı beş karış havada... ama tabii herkesin arada bir böyle uçarılıklara hakkı var." Dönen iği sol eliyle tutarak hareketini durdurdu ve elde ettiği yeni ipi, alt taraftaki tahta diske sardı. Sonra iği yeniden çevirerek dönmesini sağladı ve diğer eliyle de tekrar topaktan yün çekip iğe göndermeye başladı. "Sanki sormak istediğin bir sürü soru varmış gibi duruyorsun, Shade Katili."

"Seninle ne zaman karşılaşısam aklım her seferinde daha da karışıyor."

"Her seferinde mi? Bu pek saltçı bir yaklaşım değil mi? Pekâlâ aydınlatıcı olmaya çalışacağım. Hadi sor bakalım."

Kadının açık tavrı karşısında şaşırان Eragon biraz tereddüt edip ne sorabileceğini düşündü. Sonunda: "Bir ejderha fırtınası dedin. Ne demek iste..."

"Bu sürü halinde hareket eden ejderhalar için kullanılan bir terimdir. Eğer birini uçarken duyduysan nasıl olduğunu bilirsin. On, on iki ejderha tepende uçtuğu zaman çevrende hava yankılanır; kendini sanki bir davulun içinde oturuyormuş gibi hissedersin. Hem zaten insan bir sürü ejderhaya başka ne isim verebilir ki?"

Kaz sürüsü denir, kartal meclisi denir, kuzgun cinayetleri denir, karga topluluğu denir, baykuş parlamentosu denir, peki ya ejderhalar için ne denir? Aç ejderhalar mı? Bu kulağa pek hoş gelmiyor. Onlara yakıcı veya terör sıfatını vermek de olmaz. Gerçi ben terör sözcüğünü severim, yarattıkları dehşeti düşünecek olursan: Bir ejderha terörü... Ama yok, bir ejderha sürüsünedenir. Süvari eğitimi alırken, kılıç sallamak ve eski dilde birkaç kelimeyi yan yana getirmekten başka bir şey öğrenmiş olsaydın, bunu da bilirdin."

"Tabii, tabii, çok haklısın," dedi Eragon kadınla dalga geçerek. Saphira ile aralarındaki telepati sayesinde onun da "ejderha fırtınası" sözüne onay verdiğini anladı. Eragon da katılıyordu, uygun bir yakıştırmaydı.

Bir süre daha düşünüp sonra sordu, "Peki Garzhvog sana neden Uluthrek diyor?"

"Bu bana Urgalların çok uzun zaman önce, onlarla birlikte gezdiğim zamanlarda taktıkları bir isim."

"Anlamı ne?"

"Ay yiyen."

"Ay yiyen mi? Bu da ne biçim bir isim böyle? Nasıl hak ettin bu ismi?"

"Ayı yiyerek tabii ki. Başka nasıl olacak?"

Eragon kaşlarını çatıp, bir süre konuşmadan kucağındaki kedi adamı okşamaya devam etti. Sonra: "Garzhvog sana neden o taşı verdi?"

"Çünkü ona bir hikâye anlattım. Açık değil mi bu?"

"İyi de, ne taşı o?"

"Bir kaya türü. Görmedin mi?" Tersler gibi bir tavırla dilini şaklattı. "Çevrende olup bitene gerçekten biraz daha fazla dikkat etmelisin. Yoksa sen farkında değilken güvendiğin biri tarafından hançerlenirsin. Sonra ben üstü kapalı sohbetlerimi kiminle yaparım?" Saçlarını savurdu. "Hadi, devam et, bana bir soru daha sor. Bu oyun hoşuma gitmeye başladı."

Eragon bir kaşını kaldırıp kadına baktı, etkisi olmayacağını bile bile. Sonra sordu: "Cik cik?"

Şifacı kadın anırır gibi güldü; bunun üstüne oradaki kedi adamlardan bazıları ağızlarını açtılar, sanki dişlerini göstererek gülüyorlardı.

"Madem öyle," dedi Angela da gülmeye devam ederek. "Madem öğrenmek istiyorsun, bunun da tıpkı ötekiler gibi güzel bir hikâyesi var. Pekâlâ... Birkaç yıl önce Du Weldenvarden yakınlarında, batısına doğru bir yerlerde, bütün şehir, kasaba ve köylerden kilometrelerce uzakta seyahat ederken bir gün Grimm'a rastladım. O sıralar küçük bir kedi adam kabilesinin lideriydi ve her iki patisi de hâlâ sağlamdı. Onu bir ağacın dibinde yuvasından düşmüş bir bülbül yavrusuyla eğlenirken buldum. Kuşu hemen öldürse ve hatta yese aldırılmayacaktım, sonuçta kedi bunlar, ama Grimm zavallıciğe işkence ediyordu: Kanatlarını çekiyor, kuyruğunu dişliyor, birkaç adım kaçmasına izin verip, sonra bir pençe darbesiyle devirip seyrediyordu." Angela hiç hoşlanmadığını belli eden bir ifadeyle yüzünü ekşitti. "Ona durmasını, yapmamasını söyledim. Ama o sadece bana mırladı ve bir daha da aldırış etmedi." Gözlerini Eragon'a dikip ciddi ciddi baktı. "Ben de gidip kuşu ondan kurtardım, parmaklarımı oynatıp bir büyü yaptım; sonraki hafta ağzını ne zaman açsa, tıpkı bir bülbül gibi şakıyordu."

"Şakıdı mı?"

Angela bastırmaya çalıştığı bir zevkle başını salladı. "Hayatımda hiç bu kadar gülmemiştim. Diğer kediler bütün hafta yanına uğramadılar."

"Senden nefret etmesine şaşmamak gerek."

"Ne olmuş! Ara sıra bir iki kişiyi düşman edinmeyi göze alıp meydan okumazsan, korkaksın demektir... hatta belki daha kötüsü. Hem zaten tepkisini görmeye değerdi. Öf... ne kızmıştı ama!" Gölge Avcısı tehdit eder gibi hafif bir sesle inledi ve parmaklarını pençe gibi açıp gerdi ve kapadı.

Keyfi kaçan Eragon, "Belki artık konuyu değiştiresek?" diye sordu.

"Hımm."

Ama yeni bir konu açmaya fırsat bulamadan, kamptan birisinin haykırdığı duyuldu. Çılgılık, çadırların üstünde sessizliğe karışıp kaybolmadan önce üç kez yankılanmıştı.

Eragon, Angela'ya baktı, Angela da ona; sonra ikisi birden gülmeye başladılar.

Dedikodular ve Yazılar

Eragon çadırına doğru aylak adımlarla yürürken, çadırın yanında kıvrılıp yatmış olan Saphira, "Geç oldu," dedi; ejderha, meşalelerin soluk ışığında koca bir göktaşı gibi parlıyordu. Eragon'u görünce ağırlaşmış gözlerinden birini aralayıp selam verdi.

Eragon yanına çöküp alnını onunkine dayayıp, dikenli çenesini kucakladı ve öylece birkaç saniye sarılarak durdu. "Evet, geç oldu gerçekten," dedi sonunda. Sen de bütün gün rüzgâra karşı kanat çırpıttıktan sonra biraz dinlenmelisin. Uyu, sabahleyin görüşürüz.

Saphira anlaştık dercesine gözlerini bir kez kırptı.

Çadırına girince çevreyi daha iyi görebilmek için bir mum yaktı. Sonra çizmelerini çıkarıp şiltesinin üstüne bağdaş kurup oturdu. Nefes alıp verişlerini ağırlaştırdı; topraktaki solucan ve böceklerden. Saphira ile Varden'li savaşçılara kadar çevresinde canlı olan her şeye dokunmak için zihnini dört bir yana genişletip açtı; hatta çevrede canlı olan birkaç bitkiye bile değdi düşünceleri; ama onlardan yayılan enerjiyi görmek güçtü, solgundu, en minicik bir hayvanın bile, pasparlak enerjisiyle karşılaştırılamayacak kadar solgun.

Uzun bir süre orada öylece oturdu. Düşüncelerden arınmış binlerce duyuya karşı hassaslaşmıştı. Duyuları keskin ve ayrıntıların farkında bir vaziyette, ciğerlerine düzenli bir şekilde hava alıp boşaltmaktan başka bir şeye yoğunlaşmıyordu.

Uzaktan kulağına kamp ateşi etrafında oturmuş sohbet eden adamların sesi çalındı. Gece havası, seslerini onların tahmininden de uzaklara taşıyordu, hem de iyi duyan kulaklarının her bir kelimeyi anlayabileceği kadar uzaklara. Onların zihinlerini de hissedebiliyordu ve istese düşüncelerini de okuyabilirdi ama özel hayatlarına saygı duyuyordu, sadece dinlemekle yetinecekti.

Kalın sesli adam şöyle diyordu: "... Ve insana bir tepeden bakışları var ki, sanki dünyanın en düşük tabakasından geliyorsun. Dostça bir soru sorsan genellikle dönüp cevap verme zahmetine katlanmıyorlar. Omuz silkip gidiyorlar."

"Evet," dedi bir başka adam. "Ve kadınları... heykel kadar güzeller ama bir o kadar da soğuklar."

"Bu senin çirkin bir piç kurusu olmandan kaynaklanıyor oğlum Svern!"

"Babam, gittiği her yerde hizmetçi kadınları sıkıştırmışsa bu benim kabahatim değil. Hem ayrıca senin yüzünün de bakılır bir tarafı yok; seni gören bir çocuk korkudan saklanacak yer arar."

Kalın sesli savaşçı homurdandı ve o sıra birisi öksürüp tükürdü. Eragon ateşte yanan odunun üstüne düşen tükürüğün sıcağın cıslayıp buhar oluşunu işitti.

Üçüncü bir kişi girdi konuşmaya: "Elfleri ben de senden daha fazla seviyor değilim; ama bu savaşı kazanmak için onlara ihtiyacımız var."

"Ya arkasından bize karşı dönerlerse?" diye sordu kalın sesli olan.

"Duy, duy," diye ekledi Svern. "Bak, Ceunon ile Gil'ead'da neler oldu. Bütün adamlarına, bütün gücüne rağmen Galbatorix yine de onların duvarları aşmasına engel olamamıştı."

"Belki de durdurmaya çalışmıyordu," diye akıl yürüttü üçüncü kişi.

Bunu uzun bir sessizlik izledi.

Sonra kalın sesli adam konuştu. "Tuhaf bir düşünce... Yine de, çalışsın veya çalışmasın, eski topraklarını geri almak isterlerse Elfleri nasıl durdururuz bilemiyorum. Onlar bizden daha hızlı, güçlü; ayrıca bizden bir farkları var: Hepsi büyü yapmayı biliyor."

"Ah, ama bizde de Eragon var," diye karşılık verdi Svern. "Onları isterse, geldikleri gibi ormana tek başına gönderebilir!"

"Kim, o mu? Pöh! Kanlı canlı bir insandan çok Elfe benziyor. Onun sadakatine Urgallarınkine güvendiğimden fazla güvenmem."

Üçüncü adam yeniden konuştu: "Siz de fark ediyor musunuz, her zaman tertemiz tıraşlı; hem de sabah saat kaçta görürsek görelim?"

"Jilet olarak büyü kullanıyor herhalde."

"Doğal yollara aykırı şeyler bunlar. Bütün bu büyüler! İnsanın bir mağaraya girip saklanması geliyor; sonra da bırakacaksın, biz bir şeye karışmadan bütün büyücüler birbirini haklasın."

"Şifacıların omzuna saplanan oku çıkarmak için maşa yerine büyü kullanmasından şikâyet etmiyorsun ama."

"Evet ama eğer Galbatorix olmasaydı omzuma bir ok da saplanmayacaktı. Zaten bütün bu karmaşa Galbatorix ve onun büyüleri yüzünden."

İçlerinden biri homurdanarak, "Doğru aslında; ama yine de elimdeki bütün bozuk bakır mangırlara bahse girerim ki, Galbatorix veya değil, sen yine de oku bir yerden yerdin. Kavga etmekten başka bir şey bilmeyen kötü herifin tekisin sen!"

"Eragon, Feinster'de benim hayatımı kurtardı, biliyorsun," dedi Svern.

"Evet, evet bize aynı hikâyeyi bir kere daha dinletecek olursan, sana tam bir hafta tencereleri yıkatırım, ona göre."

"Evet, ama kurtardı..."

Yeni bir sessizlik olmuştu, kalın sesli savaşçı içini çekince sessizlik bozuldu. "Kendimizi korumanın bir yolunu bulmalıyız. Sorun burada. Büyücülerin, Elflerin insafına kaldık, hem kendi, hem onların büyücülerinin! Ayrıca ülkede gezinen her türlü garip yaratığın! Eragon gibiler için sorun yok ama bizler o kadar şanslı değiliz. İhtiyacımız olan şey..."

"İhtiyacımız olan şey..." dedi Svern. "Süvariler. Onlar olsa bu dünya düzene girerdi."

"Peh! Hangi ejderhalarla? Ejderhasız süvari olmaz! Ayrıca, hâlâ kendimizi koruyor olamazdık, beni asıl endişelendiren bu. Annesinin etekleri arkasında saklanan bir çocuk değilimdir ama gecenin yarısında ortaya bir Shade çıkacak olsa, boynumuzu vurmaması için yapabileceğimiz bir bok yok!"

"Bu da aklıma şeyi getirdi. Lort Barst'ı duymuş muydunuz?" diye sordu üçüncü adam.

Svern bildiğini belli eden bir ses çıkardı. "Sonra onun kalbini yediğini duydum."

"Bu da ne şimdi?" diye sordu kalın sesli olan.

"Barst..."

"Barst mı?"

"Giread'daki toprak sahibi kont."

"Sırf intikam almak için atlarını Ramr'a süren adam değil mi?"

"Ha, o! Her neyse, işte o köye gidiyor ve bütün köyün erkeklerini Galbatorix'in ordusuna katılmaya zorluyor. Her zamanki hikâye. Ama bu sefer bir farkla: Adamlar reddediyorlar ve Barst ile askerlerine saldırıyorlar."

"Çok cesurca," dedi kalın sesli adam. "Aptalca ama cesurca."

"Evet ama Barst onlardan akıllı. Köye girmeden önce köyün çevresine okçularını yerleştirmiş. Askerler köylülerin yarısını öldürüyor ve geri kalanını da ölmekten beter ediyorlar. Bunda şaşılacak bir şey yok tabii. Sonra Barst liderlerini yakalıyor, kavgayı başlatan adamı yani; onu boynundan yakalıyor ve çıplak elleriyle adamın kafasını kopartıyor!"

"Olamaz!"

"Tıpkı bir tavuk gibi. Daha kötüsü, adamın ailesinin de canlı canlı yakılmasını emrediyor."

"Barst adamın boynunu öyle koparabildiğine göre bir Urgal kadar güçlü olmalı," dedi Svern.

"Belki bunda bir bit yeniği vardır."

"Büyü olabilir mi?" diye sordu kalın sesli adam.

"Söylentilere göre zaten güçlü bir adammış. Güçlü ve akıllı. Gençliğinde yaralı bir öküzü bir yumrukta öldürdüğü söyleniyor."

"Bana hâlâ işin içinde büyü varmış gibi geliyor."

"Çünkü sen hangi tarafa baksan bir yerlere gizlenmiş kötü büyücüler görüyorsun da ondan!"

Kalın sesli savaşçı homurdandı, ama karşılık vermedi.

Ardından adamlar kalkıp kendi yollarına gitmek üzere dağıldılar. Eragon onları artık duyamıyordu. Başka bir zaman olsa aralarında geçen bu konuşma kendisini rahatsız ederdi ama yaptığı meditasyon yüzünden hiç istifini bozmadan oturdu; yine de adamların söylediklerini hatırlayabilmek için ufak bir çaba harcadı; daha sonra enine boyuna değerlendirmek istiyordu.

Düşüncelerini bir sıraya sokunca rahatlamış, şimdi kendini daha sakin hissediyordu. Zihnini usulca kapadı, gözlerini araladı ve ağır ağır bacaklarını açıp, tutulan kaslarını gevşetmeye çalıştı.

Oynaşan mumun alevi dikkatini çekti, bir süre onu izledi, alevin eğilip bükülüşü onu büyülüyordu sanki.

Sonra Saphira'nın eyer çantalarının durduğu yere gitti; içinden tüy kalem, fırça, bir şişe mürekkep, parşömen kâğıtları ile yaşlı bilgenin kendisine verdiği Domia abr Wryda'nın bir baskısını çıkardı.

Yeniden yatağına döndü. Üstüne mürekkep dökülmesini önlemek için ağır kitabı mümkün olduğunca uzak bir köşeye koydu. Kalkanını bir tepsi gibi kucağına yerleştirdi ve parşömen kâğıtları eğri zemin üstüne yaydı. Şişenin mantarını çıkarınca keskin bir kimyasal koku burun deliklerine doldu; sonra elindeki tüy kalemi mazı mürekkebine daldırdı.

Tüyün ucunu şişenin ağzına değdirip, mürekkep fazlasının akmasını sağladı, sonra da dikkatle ilk çizgisini çekti. Yazıyı anadili olan eski Cermen alfabesinde yazarken, tüy kalemi hafif gıcırıtılı bir ses çıkarıyordu. Bitirdiğinde onu bir gece önce yaptığı denemelerle ve kendisine bir kılavuz olan Domia

ahr Wryda"d2iki harflerle karşılaştırdı; elyazısının gelişip gelişmediğini gormek istiyordu (sadece bir parça daha iyiydi).

Alfabeyi  kere gozden geçirdi, zellikle zorlandığı harflerin Őekillerine çok dikkat ediyordu. Ardından o gunk olaylarla ilgili düşüncelerini ve gozlemlerini yazmaya başladı. Egzersiz faydalıydı, sadece harflerin alıştırmasını yapmış olmuyor, aynı zamanda o gun olan biteni daha iyi düşünüp değerlendiriyordu. Çok fazla çaba sarf etmek gerektirse de, yazı yazmayı seviyordu, çıkardığı zorlukların üstesinden gelmeye çalışmak ona zevk veriyordu. Bu kendisine aynı zamanda Brom'u hatırlatıyor, yaşlı masalcının kendisine her bir harfi nasıl tek tek ğrettiği aklına geliyor ve babasına karşı normalde sık sık hissetmediği bir yakınlık duygusu veriyordu.

Soylemek istediği her Şeyi soyledikten sonra diviti yıkadı, sonra onu bırakıp firayı aldı ve sayfalar arasında, üstü çoktan yarı yarıya eski dilin oymalı çentikli yazısıyla dolu başka bir parşömen seçti.

Elflerin elyazısı olan Liduen Kvaedh ile yazmak, harflerin akıcı ve birbirine dolaşık gornm nedeniyle kendi ırkının elyazısından daha zordu. Ama yine de iki sebepten dolayı ısrarcı davranıyordu: Birincisi bu yazı tarzını unutmak istemiyordu, ikincisiyse, eski dilde bir Şeyler kğıda dokecekse, bunun kimsenin anlamayacağı bir formda olmasının akıllıca olacağını düşünüyordu.

Eragon'un hafızası iyiydi ama buna rağmen Brom ile Oromis'in ğrettiği pek çok büyüyü unutmaya başladığını fark ediyordu. Bu yüzden eski dilde bildiği her kelimeyi bir araya toplayabileceği bir sozlk oluştırmaya karar vermişti. Gerçi bu pek de yeni bir fikir değildi, ama boye bir çalışmanın ne kadar değerli olabileceğini son zamanlara kadar kendi de fark etmemişti.

Sozlk üzerinde birkaç saat daha çalıştı, ondan sonra da yazı takımlarını yeniden eyer çantasına kaldırdı. Bu kez Glaedr'a ait kalplerin kalbini muhafaza eden küçük sandığı çıkardı. Yine pek çok kez yaptığı gibi yaşlı ejderhayı içinde bulunduğu o isteksiz halinden çıkarmaya uğraştı ama her zamanki gibi yine başaramadı; yine de yenilgiyi kabul etmiyordu. Açık sandığın yanına çöküp yüksek sesle Glaedr'a gecenin en soğuk, en karanlık saatlerine kadar Domia ahr Wryda'd?in Cücelere ait bir sürü ilahi okudu; bunlardan bazılarını kendisi de biliyordu.

Sonra kitabı bir kenara bırakarak mumu sondrd ve biraz uyumak için Şilteye uzandı. Olağanüstü gorntlerle dolu kbuslar gord ama çok kısa bir süre. Sonra doğudan günün ilk ışıklarının izleri belirmeye başlayınca, aynı dongy yeniden yaşamak üzere yatağından kalktı.

Aroughs

Roran ile adamları yol kenarında kurulu çadırlara ulaştıklarında vakit öğle olmak üzereydi. Hissettiği yorgunluk yüzünden kamp gözüne gri ve bulanık görünüyordu. Bir buçuk kilometre kadar güneyde Aroughs şehri vardı ama bulunduğu yerden sadece genel batlarıyla seçebiliyordu. Buz beyazı duvarlar, kapalı kapılarıyla derin ve geniş giriş yolları ve bir sürü kalın, kare biçimli taş kuleler.

Eli eyerin ön kısmına yapışmış, tırıs adıyla kampa girdiler, atlar bayılmak üzereydi. Üstü başı hırpani genç bir çocuk kendisine doğru koştu, kısrağının yularını tuttu ve at sakinleşip durmak zorunda kalana kadar çekti.

Roran neler olduğunu birden anlamayıp çocuğa bakakalmıştı ama çabuk toparlayıp hemen ardından bet bir sesle, "Bana Bringman'ı çağır," dedi.

Çocuk tek kelime etmeden, çıplak tabanlarıyla tozu toprağa katarak çadırların arasına dalıp gözden kayboldu.

Roran'a sanki bir saatten daha fazla beklemiş gibi geldi.

Kısrağın nefes nefese kalmış halde soluması, kulaklarına vuran kendi kalp atışlarına uyuyordu. Yere baktığında, yer sanki hâlâ hareket ediyormuş gibi görünüyor, tünel gibi bir yolla neresi olduğu belirsiz bir noktaya uzaklaşıyordu. Derken bir yerlerden gelen mahmuz sesleri çarptı kulağına. On kadar savaşçı mızrak ve kalkanları üstüne yaslanıp çevresinde toplanmıştı, yüzlerinde meraklı bir ifade vardı.

Kampın diğer ucundan mavi tünikli bir adam aksak bir yürüyüşle Roran'ın yanına geldi. Baston olarak kırık bir mızrak kullanıyordu. Kocaman gür bir sakalı vardı ama üstdudağı tıraşlıydı ve ter içinde parlıyordu, artık acıdan mı yoksa sıcaktan mı Roran kestiremiyordu.

"Sen Güçlü Balyoz musun?" diye sordu.

Roran kaba bir karşılıkla doğruladı. Eyere asılmaktan kramp giren elini gevşetip tünığinin içine soktu, Brigman'a Nasuada'nın emirlerini taşıyan hırpalanmış dikdörtgen biçimli parşömeni uzattı.

Brigman mumdan mührü başparmağının tırnağıyla kırdı. Parşömeni inceledi, sonra da indirip ifadesiz bir yüzle gözlerini Roran'a dikti.

"Sizi bekliyorduk," dedi. "Nasuada'nın büyücüsüyle dört gün önce görüştük ve bana yola çıktığınızı söylediydi; ama bu kadar çabuk gelebileceğinizi tahmin etmiyordum."

"Kolay olmadı," dedi Roran.

Brigman dudaklarını büzerek, "Evet... olmadığına eminim... efendim," dedi. Parşömeni geri verdi. "Adamlar sizin ve emrinize hazırlar Güçlü Balyoz. Batı kanadından saldırıya geçmeye hazırlanıyorduk. Belki buna siz kumanda etmek istersiniz?" Soru sivri bir hançerin ucu kadar iğneleyiciydi.

O an dünya Roran'ın etrafında kararır gibi oldu, başı dönüyordu, eyere daha bir sıkı tutundu. Kimseyle ağız dalaşına giremeyecek kadar yorgundu ve adam da bunun farkındaydı.

"Onlara bugünlük saldırı olmayacağını söyleyin," dedi.

"Aklınızı mı kaçırdınız? Şehri başka nasıl almayı düşünüyorsunuz? Saldırıya hazırlanmak bütün sabahımızı aldı, siz uykunuzu alırken burada boş boş oturup beklemeyeceğim herhalde. Nasuada kuşatmayı birkaç gün içinde bitirmemizi istiyor ve Angvard'ın üstüne yemin ediyorum, bunu gerçekleştireceğim!"

Roran sadece Brigman'ın duyabileceği kadar alçak bir sesle sert cevap verdi: "Adamlara bugünlük saldırı olmayacağını söyleyeceksiniz. Yoksa sizi bileklerinizden bağlatır ve emirlere karşı gelmekten kırbaçlatırım. Biraz dinlenip ordunun vaziyetini gözden geçirmeden, herhangi bir saldırıya onay vermiyorum."

"Aptalsınız siz! Bu..."

"Eğer dilinizi tutup emirleri yerine getirmezsensiz, sizi bizzat kendi ellerimle haklayacağım, hemen şimdi burada!"

Brigman'ın burun delikleri deli gibi kabarıp iniyordu. "Bu haldeyken mi? Asla beceremezsiniz!"

"Yanıyorsunuz," dedi Roran ve sözlerinin arkasındaydı. Brigman'ı nasıl yener bilmiyordu ama yapabileceğini kemiklerine kadar hissediyordu.

Brigman'ın ise kendine güvenemediği belliydi. "Pekâlâ," dedi yere tükürerek. "Adamlarımızın bizi toz toprak içinde kavga ederken görmesi zaten iyi olmaz. Madem böyle istiyorsunuz, burada kalacağız o zaman, ama boşa harcanan bu zamandan ben sorumlu değilim. Bu sizin başınızın altından çıktı, benim değil."

"Her zamanki gibi," dedi Roran, boğazı kuruluktan acıyordu konuşurken, kısrağından aşağı atladı. "Tıpkı şu kuşatma işini elinize yüzünüze bulaştırmaktan sorumlu olduğunuz gibi."

Brigman'ın yüzü karardı ve Roran adamın kendisinden hoşlanmayışının o an nefrete dönüştüğünü gördü. Daha diplomatik bir cevap seçmediğine pişman oldu.

"Çadırınız bu tarafta."

Roran uyandığında vakit hâlâ sabahtı.

Çadırdan içeri hafif bir ışık sızıyor, içini huşu ile dolduruyordu. İlkönce sadece birkaç dakika kadar uyduğunu sandı. Sonra da bunun mümkün olmadığını anlayacak kadar kendini dinç ve ayık hissetti.

Bir küfür salladı; bütün günün böyle geçip gitmesine göz yumduğu için kendine sinirlenmişti.

Üstünde ince bir battaniye vardı, ama yapış yapış güney ikliminde çok kalın geliyordu, özellikle de üstünde hâlâ çizmeleri ve giysileri olduğu için. Üstünü açtı ve doğrulmaya çalıştı.

Kalkmaya uğraşırken bütün vücudu sanki gerilip yırtılıyormuş gibi acıyınca inledi. Kendini nefes nefese yeniden yatağa bırakıp tavandaki kumaşa dikti gözlerini. İlk baştaki şoku kısa zamanda atlattı ama hâlâ her yeri ağrıyor ve acıyordu.

Gücünü toparlaması birkaç dakikasını almıştı. Büyük çaba sarf ederek yan tarafına yuvarlandı, ayaklarını şiltenin kenarından aşağı sarkıttı ve inanılmaz derecede güç bir hedef gibi görünen ayağa kalkma işine girişmeden önce durup soluklarının normale dönmesini bekledi.

Ayağa kalkmayı becerdiğinde acı acı gülümsedi. İlginç bir gün olacağına benziyordu.

Herkes çoktan kalkmıştı; çadırından çıktığında kendisini beklediklerini gördü. Yorgun, bitkin ve çelimsiz görünüyorlardı. Onların da her yeri tutulmuşa benziyordu. Karşılıklı selâmlaştıktan sonra Roran, Delwin'in kolundaki bandajı işaret ederek, "Acın biraz geçti mi?" diye sordu. Bar sahibi elindeki mutfak bıçağıyla Delwin'in kolunu kesmişti.

Delwin omuz silkip, "Çok kötü değil. Gerekirse savaşırım," dedi.

"Güzel."

"İlk olarak ne yapmak niyetindesin?" diye sordu Carn.

Roran yükselmekte olan güneşe bakıp, öğleye daha ne kadar vakit kaldığını kestirmeye çalıştı. "Biraz yürüyelim," dedi.

Kampın orta yerinden başlayarak adamlarının önüne düştü; tek tek bütün çadır sıralarını arşınlayıp birliğin durumunu ve ellerindeki teçhizatı incelemeye başladı. Ara sıra duruyor, bir savaşçıya bir şeyler soruyor, sonra yine yoluna devam ediyordu. Adamlar genellikle yorgun ve isteksizdi; ama kendisini görünce moralleri biraz yerine gelir gibi olmuştu.

Roran'ın turu planladığı gibi kampın güney ucunda sona erdi. Orada diğerleriyle birlikte durup muhteşem yapısıyla karşılarında duran Aroughs'a baktılar.

Şehir iki kısımdan meydana geliyordu. İlk kısım alçak, yayılmış görünümüyle yapıların çoğunu içinde barındırıyordu; ikincisi ise uzun ve fazla dik olmayan yüksek bir yapının tepesine kurulmuştu; çevredeki iki kilometrelik alanda tek yükseklik burasıydı. Şehrin her iki kısmının da etrafını surlar çeviriyordu. Surların dışında beş tane giriş kapısı seçiliyordu. İkiisi şehre giren yollara açılıyordu (biri kuzeyden, diğeri doğudan); diğer üçü güneye doğru şehrin içine akan su kanallarının yanındaydı. Aroughs'un diğer tarafında kıpır kıpır hareketli deniz vardı, büyük olasılıkla kanallar buraya boşalıyordu.

Hiç değilse etrafında hendek yok, diye düşündü. Kuzeye bakan kapısı şahmerdan darbeleri yüzünden aşınmıştı; önündeki arazi de delik deşik çukur doluydu. Roran bunların savaşın izleri olduğunu tahmin etti. Surların karşısına üç mancınık, dört Ejder Kanadı gemisinden hatırladığı başka türde mancınık, iki de yıkık dökük kuşatma kulesi dizilmişti. Savaş teçhizatlarının yanında nöbetçi olarak bir avuç adam vardı. Pipo içip, bir deri yaygı üzerinde zar atıyorlardı. Teçhizat, karşısında yekpare bir kütle gibi dikilen şehrin karşısında pek bir zavallı kalıyordu.

Aroughs'u çevreleyen düz ve alçak arazi, denize doğru bir eğimle inerek bitiyordu. Yeşil ova üstünde yüzlerce çiftlik göze çarpıyordu; her birinin kendine ait ahşap çitleri ve içinde en az bir tane saz damlı ev vardı. Aralarda, orada burada görkemli araziler uzanıyordu. Kendine ait yüksek duvarlarla çevrili ve büyük olasılıkla kendi muhafızları olan, diye tahmin etti Roran, geniş alana yayılı taş malikânelerdi bunlar. Aroughs'un soylularına ve belki zengin tüccarlarına ait oldukları belliydi.

Roran, Carn'a, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Büyücü başını iki yana salladı. Baygın bakışlı gözleri her zamankinden daha halsizdi. "Yani bir dağı ele geçirmeye çalışmaktan farksız olacak."

"Gerçekten öyle," diye fikrini belirtti onlara doğru yaklaşan Brigman.

Roran kendi düşüncesini kendine saklamıştı; gördükleri karşısında ne kadar cesaretinin kırıldığını

diğerlerinin öğrenmesini istemiyordu. Sadece sekiz yüz adamla Aroughs'u ele geçirebileceğimizi düşünüyorsa Nasuada delirmiş olmalı. Yanımda sekiz hin adam olsa, ayrıca destek olarak bir de Eragon ile Saphira olsa, o zaman belki emin olabilirdim... Ama bu şekilde değil...

Yine de bir çıkar yol bulması gerektiğini biliyordu, hiç kimse için değilse bile Katrina için yapmalıydı bunu.

Roran adama dönüp bakmadan, "Bana Aroughs hakkında bilgi verin," dedi.

Brigman cevap vermeden önce elindeki mızrağın ucunu toprağa batırıp olduğu yerde oyarcasına çevirdi: "Galbatorix ileri görüşlüydü; biz buranın yollarını keserek İmparatorlukla bağlantılarını koparmadan önce, o şehre yiyecek stoku yaptı. Su konusu da, gördüğünüz gibi, bol. Kanalların yönünü değiştirsek bile, şehrin içinde birkaç küçük dere veya kaynak mutlaka vardır. Hiç zorlanmadan kışa kadar, hatta daha fazla dayanırlar; gerçi ben bir süre sonra şalgam kökü yemekten usanacaklarına bahse girerim. Ayrıca Galbatorix, Aroughs'ta kendi birliklerine ilave olarak ayrı bir garnizon kurdu, sayıları bizimkinin iki katı kadar."

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Bir muhbir. Ama askeri strateji hakkında fazla bir tecrübesi yoktu ve bize Aroughs'un zayıflığı konusunda fazla özgüvenli bir rapor çıkardı."

"Ah."

"Bize ayrıca gece bastığında karanlıkta şehre küçük bir adam kuvveti sokabileceğine söz vermişti."

"Sonra ne oldu?"

"Biz de bekledik ama hiç geri gelmedi; ertesi gün kesik başını ön siperin üstüne koydular. Hâlâ orada, doğu kapısında."

"Demek öyle. Bu beş kapıdan başka, şehre giriş yeri var mı?"

"Evet, üç tane daha var. Rıhtımın orada üç kanallık suyun birleşip birlikte akabileceği genişlikte bir su kapısı var. Onun yanında da atların ve adamların geçebileceği bir kapı var. Bir kapı da öbür uçta mevcut," dedi ve şehrin batısını gösterdi. "O da diğerleri gibi."

"Gedik açabilmek mümkün mü?"

"Çabuk olmaz. Kıyıda ne manevra yapacak, ne de askerlerin taş ve oklarından kaçacak yer var. O sebepten bu kapılara kalıyoruz, bir de batıdaki kapı. Şehrin etrafında arazinin durumu hemen hemen aynı, sahil hariç, dolayısıyla ben de saldırmak için en yakındaki kapıyı seçmiştim."

"Kapılar neden yapılmış?"

"Demir ve meşeden. En az yüz sene dayanır, biz kırmazsak tabii."

"Herhangi bir büyüyle korunuyorlar mı, biliyor musunuz?"

"Bilemem. Nasuada'nın neden yanımızda büyücülerinden birini göndermeyi uygun görmediğini anlamıyorum. Halstead'ın..."

"Halstead kim?"

"Lort Halstead, Aroughs'un derebeyi. Onun adını duymuş olmalısınız."

"Hayır."

Bunu kısa bir sessizlik izledi. Roran, Brigman'ın kendisini giderek daha fazla küçümsediğini hissediyordu. Adam konuşmaya devam etti: "Halstead'ın bir büyücüsü var. Kötü niyetli, sarı benizli bir tip; onu sur duvarlarının üstünde gördük, başını sakalının içine doğru eğip, bir şeyler mırıldanarak bizi büyüleriyle çarpmaya çalışıyor. Adam tek kelimeyle kabiliyetsizin teki, hiçbir şey yapamadı, sadece bir keresinde şahmerdanla kapıyı zorlayan iki adamımızı ateşe verdi."

Koranla Carn bakiştılar, büyücü biraz endişelenmiş gibi görünüyordu; ama bu konuyu baş başa kaldıklarında konuşmaya karar verdi.

"Kanal üzerindeki kapıları kırmak daha mı kolay olur?" diye sordu.

"Nerede duracaksınız ki? Baksanıza duvara nasıl gömülmüş, iş görmek için bir adımlık yer bile yok. Dahası, giriş yolunda yarık ve tuzak aralıkları var; oradan içeri girmek isteyecek kadar salak olan herkesin üstünden aşağı kızgın yağ, taş dökülebilir, yanar ok yağmuruna tutabilirler."

"Kapılar suyun dibine kadar geçit vermez şekilde kapalı değildir, yoksa suyun geçişine engel olurlar."

"Bunda haklısınız. Suyun altındaki kısımda kapı, ahşap ve demirden suyun geçmesine izin verecek büyüklükte deliklerle kafes örgü şeklinde yapılmış."

"Anlıyorum. Kapılar devamlı suyun içinde mi, yani Aroughs kuşatma altında olmasa bile?"

"Geceleri kesinlikle indiriliyordur, ama eminim gündüzleri açık bırakıyorlardır."

"Hımm. Peki ya surlar nasıl?"

Brigman ağırlığını verdiği ayağını değiştirdi, "Granit, cilalı, pürüzsüz ve çok sıkı örülmüş, blokların arasına bıçak bile sokulmuyor. Cüce yapımı sanırım, süvarilerin devrilmesinden önceki zamanlardan kalma. Ben ayrıca duvarların içinin sıkıştırılmış harçla doldurulduğunu sanıyorum, ama kesin olarak söyleyemem, çünkü daha dış tabakayı kıramadık. Ayrıca duvarlar yerin en az elli metre altına kadar iniyor, hatta belki daha fazla, bu da bir tünel açamayız ve altını kazarak yıkamayız demektir."

Bir adım atarak Brigman kuzey ve batıdaki malikâneleri işaret etti. "Soyluların çoğu Aroughs'un içlerine çekildiler ama arkalarında mülkü koruması için adamlar bıraktılar. Bu adamlar bizim başımıza biraz sorun açtılar, birliklerimize saldırdılar, atlarımızı çaldılar, bunu gibi şeyler. Daha önceden arazilerden ikisini ele geçirmiştik (birkaç kilometre ötede yanmış gibi görünen iki yer göstererek), ama onları elde tutmaya çalışmak gerçekten hiç de değmeyecek bir çabaydı, biz de onları talan edip ateşe verdik. Ne yazık ki diğerlerini de aynı şekilde emniyete alabilecek yeterli adamımız yok."

Baldor bu sefer söze girdi. "Kanallar neden Aroughs'a akıyor ki? Yani içerde tarla sulamakta kullanılmıyor herhalde."

"Delikanlı, burada sulama yapmaya gerek yok. Asıl dertleri kuru kalabilmek."

"O zaman ne için kullanıyorlar?" diye Roran da bilmek istedi. "Ve kaynağı neresi? Herhalde onca kilometre ötedeki Jiet Nehri'nden geldiğine inanmamı beklemeyeceksiniz benden?"

"Tabii ki değil," dedi gülerek Brigman. "Kuzeyimizde bataklıklarda göller var. Suyu acı ve sağlığa

zararlı ama burada yaşayanlar onun suyuna alışık. Bataklıklardan buraya tek bir kanalla beş kilometre yukarıya kadar geliyor. Orada kanal burada gördüğümüz üç kola ayrılıyor ve sonra şehrin buğdayını un haline getiren değirmenlere güç sağlamak için birkaç çağlayandan dökülüyor. Köylüler hasat zamanı ürünlerini değirmenlere getiriyorlar, sonra çuvallarca un yük mavnalarına yükleniyor ve oradan su yoluyla Aroughs'a getiriliyor. Bu, şarap, kereste gibi malları malikânelerden şehre nakletmek için de ayrıca kullanışlı bir yol."

Roran, Aroughs'u incelemeye devam ederken ensesini ovaladı. Brigman'ın anlattıkları ilgisini çekmişti ama ne şekilde faydalı olacağını bilmiyordu. "Civar arazide önemli olabilecek başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Sahilin güneyinde bir kayağanlaş madeni var sadece."

Oflayıp pufladı, hâlâ düşünüyordu. "Değirmenleri bir gezmek istiyorum," dedi. "Ama önce sizden burada geçirdiğiniz zaman içinde neler yaptığının tam bir raporunu istiyorum ve ayrıca erzak durumunun ne durumda olduğunu bilmek istiyorum, bisküviden ok ve yaylara kadar."

"O zaman beni takip edin... Güçlü Balyoz."

Roran sonraki saati Brigman ve iki teğmeniyle, şehir surlarına yaptıkları saldırılar hakkında soru-cevap şeklinde bilgi alarak ve kalan stokların listesini çıkararak toplantı halinde geçirdi.

Ölü sayısını tespit ederken, hiç değilse silah sorunu yok, diye düşündü içinden. Nasuada görevi tamamlamaları için bir süre tespit etmemiş olsa bile, adamlarla atlarının, Aroughs önlerinde bir haftadan fazla kamp yapmaya yetecek yiyecek stokları yoktu.

Brigman'la yanındaki yağcıların işaret ettiği gerçekler ve rakamlar, parşömen rulolarında sabitti. Roran kâğıtlardaki kara çizgili işaretleri anlayamadığı gerçeğini, kendisine okumalarını adamlardan isteyerek gizlemeye uğraştı; ama başkalarının eUne kalmış olmak onu rahatsız etmişti. Nasuada hakkı, diye düşündü. Okuma yazmayı öğrenmeliyim, yoksa birisi bana parşömende yazılı olanlarla ilgili yalan atsa anlayamam... Belki Varden'e geri dönerken Carn bana öğretebilir.

Roran, Aroughs hakkında bilgi aldıkça Brigman'ın içinde bulunduğu hali daha iyi anlamaya başlamıştı. Açık seçik bir çözüm olmadan şehri ele geçirmeye çalışmak, göz korkutucu bir amaçtı. Adamı sevmemesine rağmen, Roran adamın içinde bulunduğu şartlar altında yapılacak olanı zaten yaptığını anlamıştı. Roran adamın yenilgisinin yetersiz ve beceriksiz bir kumandan oluşundan değil, Roran'a her mücadelesinde zafer getiren iki özelliğe sahip olmadığından olduğunu fark etti: Cesaret ve hayal gücü.

Durumu gözden geçirdikten sonra Roran ve beş adamı, Brigman'la birlikte, Aroughs'un sur ve kapılarını daha yakından incelemek amacıyla (çok da fazla yaklaşımadan) oraya gittiler. Yeniden eyer üstüne çıkmak Roran için müthiş ıstırap verici olmuştu ama yine de şikâyet etmeden katlandı.

Atları kampın yanındaki taş döşeli yoldan nal sesleri arasında şehre koştururken, Roran ara sıra atların toynaklarından garip bir ses geldiğini duyuyordu. Benzer bir ses duyduğunu ve seyahatlerinin son gününde bunun kendisini rahatsız ettiğini hatırladı.

Aşağı bakınca yolun yüzeyinde düz taşların sanki kararmış gümüş gibi bir şeyin içine dökülmüş olduğunu, yolun da düzensiz, örümcek ağı gibi bir model oluşturduğunu gördü.

Roran, Brigman'a seslenerek yolun malzemesini sorduğunda o da aynı şekilde seslenerek karşılık verdi. "Burada topraktan sıkı harç elde etmek zordur; onlar da taşlar birbirini tutsun diye yolu döşemek için kurşun kullanırlar."

Roran ilkin duyduklarına inanmamıştı, ama Brigman ciddi gibi görünüyordu. Yine de bir metalin yol yapımında kullanılacak kadar bol bulunması onu çok şaşırtmıştı.

Böylece taşlı kurşunlu yoldan aşağı adarını sürüp ufukta pırıl pırıl parlayan şehre doğru ilerlediler.

Aroughs'un savunma düzenini büyük bir dikkatle incelediler. Ama giderek yaklaşımları ortaya yeni bir şey çıkarmamış, sadece şehrin hemen zapt edilemeyecek bir yer olduğu hakkındaki kanısı daha da güçlenmişti.

Atını Carn'ın yanına sürdü. Büyücü şehri buğulu gözlerle seyrediyor, dudakları sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi kıpırdıyordu. Bitirene kadar Roran bekledi, sonra da alçak bir sesle sordu: "Kapıların üstünde büyü var mı?"

"Sanırım," diye yanıtladı Carn, sesi aynı şekilde alçaktı. "Ama kaç tane ve hangi amaçla yapıldıklarını bilmiyorum. Cevapları bulmak için biraz daha zamana ihtiyacım var."

"Neden bu kadar zor?"

"Aslında o kadar zor değil. Büyülerin çoğunu tespit etmek kolaydır, tabii eğer özellikle saklamak için çaba gösterilmediyse; ama o zaman bile yapılan büyü kendini belli eden bazı izler bırakır, tabii nerede arayacağınızı bilerseniz. Benim korkum, bir ya da birden fazla büyüün, kapılara yapılan büyüyle uğraşılmaması için tuzak olarak olarak hazırlanıp hazırlanmadığı. Eğer böyle bir durum varsa ve ben onlara doğrudan yaklaşırsam, kesinlikle onları aktive etmiş olurum ve sonra da kim bilir neler olur? Belki gözlerinizin önünde eriyip çamura dönüşürüm, ki böyle bir şeyi kendim için asla arzu etmem."

"Biz devam edelim, sen burada beklemek ister misin?"

Carn başını iki yana salladı. "Kamptan bu kadar uzaktayken sizi korumasız bırakmak olmaz. Güneş battıktan sonra yeniden gelip neler yapabileceğime o zaman bakarım. Ayrıca kapılara yakın olmamın faydası da olabilir; ama şu anda gözcülerin açık görüş alanındayken daha fazla yaklaştırmaya cesaret edemem."

"Nasıl istersen."

Roran şehre bakarak hakkında öğrenebilecekleri her şeyi öğrendiğine kani olduktan sonra Brigman'dan kendilerini en yakın değirmenlere götürmesini istedi.

Kanaldaki su, üç tane ardışık, altı metrelik çağlayanın üstünden akıyordu. Her döküldüğü yerin dibinde, kenarlarında kovalar asılı olan bir su çarkı vardı. Su akarken bir yandan kovalara doluyor ve bu şekilde mekanizmayı devamlı döndürüyordu. Çarklar, kademelendirilmiş setler yanında, birbirinin eşi, üst üste inşa edilmiş üç binaya kalın eksenlerle bağlanmıştı ve bunun içinde Aroughs'un ihtiyacı olan unun üretildiği devasa değirmen taşları vardı. Çark dönüyor olmasına rağmen Roran onların yapıların içinde olduğundan görünmeyen karmaşık mekanizmayla o an için bağlantıda olmadıklarını anladı, çünkü değirmen taşının sesi gelmiyordu kulağına.

En aşağıdaki değirmenin yanında atından indi ve yapılar arasındaki patikadan yukarı çıktı. Bir yandan da suyun döküldüğü yerlerin üstünde olan ve kapılardan geçecek suyun miktarını ayarlayan

bent kapaklarını inceliyordu. Kapaklar açıldı, ama ağır ağır dönen her üç çarkın da altında derin bir su birikintisi hâlâ duruyordu.

Tepenin yarı yolunda durup ayağını yumuşak, çimli sete dayadı, kollarım önünde çaprazlayarak kavuşturdu ve çenesini göğsüne yapıştırıp, nasıl yapıp da Aroughs'u zapt edebileceğini düşünmeye başladı. Oracıkta, şehri bir asma kabağı gibi kırıp açabileceği bir hile, bir strateji mutlaka vardı, buna emindi, ama aklına gelmiyordu.

Düşünmekten yorulana kadar düşündü, sonra da kendini çarkın dönen eksenlerinin çıkardığı çatırtıya, çağlayandan dökülen suların sesine bıraktı.

Duyduğu sesler her ne kadar yatıştırıcı etki yapıyorsa da, içinde hâlâ bir huzursuzluk duygusu iğne gibi batıyordu. Burası aklına Therinsford'daki Dempton'un değirmenini getirmişti: Çalışmak için evden ayrıldığı gün, Ra'zac'ın gelip evini yakması, babasına neredeyse öldüresiye işkence etmesi.

Roran unutmaya çalıştı ama beceremedi, acı içine yerleşmiş kalbini buruyordu.

Birkaç saat daha bekleyip dışarı sonra çıkmış olsaydım onu kurtarabilirdim. Ama ardından mantığı karşılık verdi; Evet, sonra da elimi bile kaldırmaya fırsat bulamadan Ra'zac beni de öldürürdü. Eragon beni korumamış olsaydı, yeni doğmuş bir bebek kadar çaresiz kalırdım.

Baldor sessiz adımlarla kanalın kenarına, onun yanına gelmişti. "Diğerleri merak ediyor: Bir plan yaptınız mı?" diye sordu.

"Aklıma bir şeyler geliyor ama bir planım yok. Sizde?"

Baldor kollarını göğsünde kavuşturarak, "Nasuada'nın Eragon'la Saphira'yı yardımımıza göndermesini bekleyebiliriz," dedi.

"Pöh!"

Bir süre altlarında akan suyun hiç durmadan çağlayışım izlediler. Sonra Baldor konuşmaya başlayarak, "Onlardan teslim olmalarını istesek nasıl olur? Belki adınızı duymaktan korkarlar ve kapıları açıp ayaklarınıza kapanırlar, merhamet dilerler," dedi.

Roran güldü. "Ünümün buralara kadar yayıldığını hiç sanmam. Ama yine de..." Durdu. Sonra sakallarını sıvazlayarak devam etti. "Denemeye değer, hiçbir işe yaramazsa bile onları bir süre sarsacaktır."

"Şehre girmeyi başarsak bile, bu kadar az adamla onu elimizde tutmayı becerebilecek miyiz?"

"Belki evet, belki de hayır."

Aralarındaki sessizlik uzadı, sonra yeniden Baldor, "Ne kadar çok yol geldik," dedi.

"Evet."

Yine duyulan tek ses, suyun ve dönen çarkın sesiydi. Sonunda Baldor, "Karların erimesi buralarda, bizde olduğu kadar sevinçle karşılanan bir şey olmasa gerek," dedi. "Yani baharda çarklar yarı yarıya suya gömülüyor olmalı."

Roran başını iki yana salladı. "Ne kadar kar ya da yağmur yağmış olmasının önemi yok. Bent kapakları, fazla hızlı dönmemesi için çarklara dökülecek suyun miktarını ayarlamak için kullanılıyor."

"Ama ya su, bent kapaklarının da üstüne çıkarsa?"

"Genellikle yağışlar iş oraya gelmeden bitmiş oluyor, ama yine de mekanizmayı ayırıp kapakları açıyorsun ve..." Aniden Roran'ın zihninde ardı ardına görüntüler yıldırım hızıyla geçmeye başlamıştı; sanki koca bir kupa bal şarabım bir kerede midesine indirmiş gibi içini bir sıcaklık kaplamıştı.

Yapabilir miyim ki acaba, diye düşündü çılgınlar gibi. Gerçekten de işe yarar mı, veya... her neyse fark etmez; denemek zorundayız. Başka yapacak ne var ki zaten?

Ortakdaki su birikintisini tutan banketin merkezine kadar ilerledi ve bent kapağını kaldırıp indirmeye yarayan uzun ahşap vidalardan çıkıntı yapan tutma yerini kavradı. Ahşap vida yerinden oynamıyordu, omuz verip bütün ağırlığıyla itmesine rağmen kımlıdatmak zordu.

"Bana yardım edin," dedi, yüzünde meraklı bir ifadeyle kenardan seyreden Baldor'a.

Baldor dikkatle Roran'ın durduğu yere gitti. Birlikte bent kapağını kapayabildiler. Sonra sorulan sorulara yanıt vermeyen Roran aynı şeyi yukardaki ve aşağıdaki diğer iki yerde yapmalarını istedi.

Üç bent kapağı da sıkı sıkı kapandıktan sonra Roran Carn, Brigman ve diğerlerinin yanına dönüp, onlara atlarından inip etrafında toplanmalarını işaret etti. Beklerken bir yandan parmaklarıyla balyozunun ucuna pıt pıt vuruyordu; nedense birden çok sabırsızlanmıştı.

Herkes yerini aldıktan sonra Brigman, "Evet?" diye sordu.

Hepsinin pür dikkat kendisini dinlediğine emin olmak için tek tek herkesi süzen Roran anlatmaya başladı; "Tamam, yapacağımız şey şu..." Ve hızlı hızlı, neredeyse yarım saat kadar bir anda aklına gelen fikri etraflıca anlatıp açıklamaya çalıştı. O anlatırken Mandel çoktan sıyrılmaya başlamıştı. Baldor, Delwin ve Hamund ciddiyetlerini korumakla birlikte, Roran'ın cüretkâr planı karşısında onlar da heyecanlanmışlardı.

Tepkileri Roran'ın hoşuna gitmişti. Onların güvenini kazanmak için bugüne dek çok şey başarmıştı ve hâlâ desteklerine güvenebileceğini bilmek güzeldi. Tek korkusu onları hayal kırıklığına uğratmaktı ve başına gelebilecek en kötü şeyler arasında Katrina'yı kaybetmek en korkuncuydu.

Öte yandan Carn biraz şüpheli görünüyordu. Roran buna çok şaşırmadı; ama Brigman'ın inanmayan yaklaşımı karşısında Carn'ın şüpheli yaklaşımı hiçbir şeydi.

"Siz çıldırmışsınız!" diye bağırdı Roran sözlerini bitirince. "Bu plan asla başarılı olamaz!"

"Sözlerini geri al!" dedi Mandel ileri atılarak, yumruklarını sıkıyordu. "Roran senden çok daha fazla savaşa katılıp kazandı, üstelik de senin gibi kumandasında bu kadar askeri olmadan yaptı bunu!"

Brigman kendi kendine homurdandı, üstdudağı yılan gibi kıvrılmıştı. "Seni küçük köpek yavrusu! Sana büyüklerine nasıl saygı duyulur öğreteceğim, bir daha hiç unutmayacaksın!"

Mandel adamın üstüne atılmaya fırsat bulamadan Roran genci geriye itti. "Hey!" diye gürledi Roran. "Terbiyeli ol bakalım," Mandel suratını asıp direnmeyi kesmişti ama bakışlarıyla Brigman'a meydan okumaya, Brigman da onu küçümseyerek bakmaya devam ediyordu.

"Çok değişik bir plan olduğu kesin," dedi Delwin. "Ama öte yandan senin bütün bu garip planların geçmişte hep işe yaradı." Carvahairii diğer adamlardan da bu sözleri destekleyici mırıldanmalar gelmişti.

Carn da başıyla onaylayıp, "Belki işe yarayacak, belki yaramayacak. Bilemem. Ama hangisi olursa olsun, düşmanı gafil avlayacağı kesin ve kabul etmem gerekir ki, aslında sonucu merak ediyorum.

Böyle bir şey daha önce hiç denenmedi."

Roran hafifçe gülümsedi. Doğrudan Brigman'a yönelerek, "Önceden yaptığımız gibi devam etmek... asıl bu büyük bir çılgınlık olur. Aroughs'u zapt edebilmek için elimizde sadece iki buçuk günlük süre var. Sıradan yöntemler işe yaramayacaktır, dolayısıyla olağanüstü olanı deneme riskine girmeliyiz."

"Olabilir," diye mırıldandı Brigman. "Ama bu inanılmaz derecede tehlikeli ve riskli girişim ve bu yolda pek çok masum kışı ölecek ve üstelik de ne kadar akıllı olduğunuzu göstermekten başka bir şey uğruna değil."

Roran yüzüne giderek yayılan bir gülümsemeyle Brigman'a aralarında sadece birkaç santim kalacak kadar yaklaştı. Bana hak verip vermemen önemli değil, Brigman; sen sadece sana söyleneni yapacaksın. Şimdi söyle bakalım, emirlerimi yerine getirecek misin, getirmeyecek misin?"

Nefeslerinin birbirine çarpışı ve bedenlerinden yayılan sıcaklıkla aralarındaki hava ısınmıştı. Brigman dişlerini gıcırdatıp bastonuyla toprağı daha bir hırsıyla deşti ama sonunda bakışları direnişini yitirdi ve geri çekildi. "Tanrı cezam versin!" dedi. "Bir süre köpeğın olacağım Güçlü Balyoz, ama kısa zamanda buna herkes bel bağlayacaktır ve işte o zaman aldığın kararın hesabını vereceksin!

Aroughs'u alayım da, diye düşündü Roran, umurumda değil. "At bin!" diye bağırdı. "Yapacak işlerimiz var ve yapmak için çok az zamanımız! Çabuk, hadi, acele edin!"

Drasa-Leona

Güneş gökte iyice yükselmeye başlamıştı, Saphira da öyle. Ensesinde oturduğu yerden Eragon kuzeyde ufukta Helgrind'i seçebiliyordu. Yerden fırlamış sivri bir diş gibi görünen uzaktaki kayalığı görünce içini ani bir tiksinti duygusu kapladı. Helgrind'le ilgili çok fazla kötü anısı vardı, içinde orayı yerle bir etmek, sivri külahlı çıplak gri kulelerin yıkıldığını görmek istiyordu. Karanlık taş kulelere karşı Saphira daha umarsız görünüyordu ama Eragon oralarda olmayı onun da sevmediğini hissediyordu.

Akşam olduğunda Helgrind de artık arkalarında kalmış, önlerinde Leona Gölü kıyısında kurulu Dras-Leona vardı; üstünde bir sürü demir atmış gemi ve tekne görünüyordu. Yüksek olmayan yapılarıyla araziye yayılmış şehrin sıkışık bir mimari görüntüsü vardı; davetkâr değildi. Dar, dönemeçli sokakları, birbiriyle iç içe geçmiş virane kulübeleri ve şehri çevreleyen sarımtırak balçıktan surları vardı. Surların gerisinde, Helgrind papazlarının korkunç ayinlerini yürüttükleri karanlık görünümlü Dras-Leona'nın uzun yapılı abidesi, büyük katedral seçiliyordu.

Aşağıda ince uzun bir mülteci kervanı kuzeye doğru yol alıyordu. İnsanlar yakında işgal edilecek olan şehirden Teirm'e veya Urû'baen'e kaçıyorlar, Varden'lilerin önlenemez ilerleyişinden biraz da olsa uzak olabilecekleri, güvenli bir yere gitmek istiyorlardı.

Dras-Leona ilk ziyaret ettiğinde olduğu gibi Eragon'a yine güvenilmez ve kötü bir yer olarak görünüyor ve içinde ne Feinster'de, ne de Belatona'da hissettiği bir yok etme isteği uyandırıyor. Burayı ateş ve kılıcıyla yakıp yıkmak, bütün büyü enerjisini buraya boşaltmak, içinde oluşan her türlü kötü ilkel dürtüyü buraya kusmak ve arkasında dumanı tüten, kana bulanmış, küllerden başka bir şey bırakmadan çekip gitmek istiyordu. Dras-Leona sınırları içinde yaşayan fakire, sakata, kölelere diyeceği bir şey yoktu; ama şehrin yozlaşmış bir yer olduğuna tamamen kani olmuştu ve her şeyi dümdüz edip, şehirde ibadet edilen dinin bulaştırdığı o hastalıklı sapkınlığın tek bir izi bile kalmayacak şekilde yeni baştan inşa etmenin en iyisi olduğuna inanıyordu.

Saphira'nın yardımıyla katedrali yerle bir etmeyi hayal ederken birden aklına, kendilerine fiziksel eziyetler verme yoluyla ibadet eden rahiplerin uyguladığı bu dinin bir adı olup olmadığı geldi. Eski dille yaptığı çalışmalar ona isimlerin anlamlarına önem vermeyi öğretmişti (isimler kuvvetti, isimler anlamak, isimler farkına varmaktı); o yüzden bu dinin adını da bilmeden asla gerçek tabiatını anlayamayacağını hissediyordu.

Azalan gün ışığı altında Varden'liler Dras-Leona'nın güneydoğusunda hububat ekili bir alanda konakladılar. Burada arazi hafif eğimli bir plato şeklindeydi; düşman nerede olduklarını keşfedecek olursa, bu onlara bir nebze olsun koruma sağlayacaktı. Adamlar yürümekten yorgundu, ama Nasuada onlardan, kamp ile Surda'dan getirdikleri savaş makinelerini kurmalarını istemişti.

Eragon da istekle onlarla beraber işe koyuldu. İlk buğday ve yulaf ekili bir araziye düzleştirmeye çalışan bir gruba katıldı; adamlar bu iş için ucuna düğümle uzun urganlar bağlı kalaslar kullanıyorlardı. Araziyi büyüyle veya tırpanla biçmek daha kolay olacaktı ama, ekin anızının (ürün artığı) arazi üstünde toplanmadan kalması hem tehlikeliydi, hem de uyumak bir yana, üstünde yürümesi bile zor olurdu. Ezilip sıkıştırılan ekin sapsarıysa, tıpkı yaylı yatak gibi yumuşak, esnek bir zemin oluşturmuştu ve her zamanki gibi sert toprak üzerinde uyumalarından çok daha iyiydi.

Eragon adamlarla birlikte bir saate yakın çalışmış ve sonunda Varden'lilerin çadırlarını kurmaları

için yeterince yer açabilmişlerdi.

Ardından kuşatma kulesini dikmek için çalışanlara yardım etti. Sahip olduğu normalin üstündeki güçle aslında birkaç savaşçının ancak taşıyabileceği direkleri taşıyordu; bu sayede işleri hızlandırmıştı. Hâlâ Varden'lilerin yanında olan Cücelerden birkaçı da, kulenin kuruluş aşamasını denetledi, çünkü makineler onların imalatıydı.

Saphira da yardım etti. Dişleri ve pençeleriyle toprakta derin hendekler kazıp çıkan toprağın fazlasını kampın dışına kümelemiş, yüz kişinin bütün bir günde yapacağı işi birkaç dakikada kendi başına halletmişti. Ağzından püskürttüğü ateşle ve kuyruğuyla esaslı savuruşlar yaparak çevredeki ağaçları, çitleri, duvarları, evleri ve civarda düşmanların gizlenebileceği her şeyi dümdüz etmişti. Kısacası en cesur yüreklere bile dehşet salmaya yetecek kadar korkunç bir tahribat sergiliyordu.

Varden'liler hazırlıkları bitirdiklerinde vakit gece olmuştu. Nasuada insanlara, Cücelere ve Urgallara yatmaya gitmelerini söyledi.

Çadırına çekilen Eragon da artık alışkanlık haline getirdiği gibi zihnini arındırana kadar meditasyon yaptı. Ardından elyazısı çalışmak yerine, sonraki birkaç saatte, ertesi gün ihtiyaç duyacağı büyüleri gözden geçirdi ve Dras-Leona'nın önlerine çıkaracağını düşündüğü durumlarda kullanmak için yenilerini geliştirdi.

Savaşa hazır olduğunu hissedince kendini uykuya ve rüyalara bıraktı; rüyaları her zamankinden daha çeşitli ve enerjikti. Yaptığı meditasyona rağmen olayın yaklaşıyor olması kanını kaynatıyor ve gevşemesine izin vermiyordu. Her zamanki gibi beklemek ve belirsizlik hali, olayın en dayanılmaz kısmıydı. Mücadelenin çoktan başlamış olmasını dilerdi, böylece oturup olacakları beklemekle vakit geçirmesi gerekmezdi.

Saphira da aynı derecede huzursuzdu. Eragon onun gördüğü rüyalardan parçalar görüyordu: içinde ısırma, parçalama sahneleri olan. Saphira'nın da, savaşın dehşet dolu hareketliliğini sabırsızlıkla beklediğini hissetti. Onun bu ruh hali, Eragon'u da etkilemişti ama endişelerini unutturacak kadar değil.

Derken sabah oldu ve Varden'liler Dras-Leona'nın dışındaki arazide toplandılar. Ordunun görünüşü gerçekten ihtişamlıydı ama Eragon'un hayranlığı, savaşçıların ezik içindeki kılıçlarını, yamulmuş miğferlerini, darbe almaktan şeklini yitirmiş kalkanlarını, sökükleri gelişigüzel dikilmiş yama içindeki tünik ve zincir işi zırhlarını görünce azaldı. Dras-Leona'yı ele geçirebilirlerse bazı malzemelerini yenileyebilirlerdi (Tıpkı Belatona'da ve ondan önce de Feinster'de yaptıkları gibi) ama onları giyen askerleri geri getirmek imkânsızdı.

"Bu iş uzadıkça..." dedi Saphira'ya. "Galbatorix'in bizi yenmesi kolaylaşacak."

"O zaman biz de gecikmemeliyiz," diye yanıtladı Saphira.

Eragon onun üstüne ata biner gibi oturmuştu; yanında Nasuada vardı. O da baştan aşağı savaş giysileri içinde ve silahlıydı; kara kısrağı Savaş Fırtınası'nın üstündeydi. Etraflarında on iki Elf muhafız ve bir o kadar da Nasuada'nın kendi özel koruma ekibi Gecekuşları vardı; onların da normalde altı olan sayıları savaş nedeniyle iki katına çıkarılmıştı. Elfler yayaydılar (kendi eğitmedikleri atlara binmek istememişlerdi). Gecekuşları ise atlıydılar. Urgallar da öyle. On metre ötede Kral Orrin ve yanında her biri özel seçilmiş, miğferleri renkli püsküllü kendi savaşçıları vardı. Cücelerin komutanı Narheim ve Garzhvog da kendi birlikleriyle birlikteydiler.

Karşılıklı baş selamıyla merhabalaştıktan sonra, Nasuada ile Kral Orrin atlarını dehleyip dörtnala Varden'lilerin ana bölgesinden şehre gitmek üzere ayrıldılar. Saphira da onların arkasından takip ediyordu. Eragon sol eliyle ensesindeki çıkıntıya sıkı sıkı tutunmuştu.

Virane binaların arasına dalmadan önce Nasuada ile Kral Orrin durdular. Onların işareti üzerine iki haberci (biri Varden'in, birisi de Surda'nın armalarını taşıyordu) önden gidip Dras-Leona'nın güney kapısında, labirentten farksız barakalarının bulunduğu dar bir sokağa daldılar.

Haberciler uzaklaşırken Eragon kaşlarını çattı. Şehir garip şekilde boş ve sessizdi. Dras-Leona'nın hiçbir yerinde, hatta sarımtırak kalın surlardaki mazgallı siperlerde bile kimsecikler yoktu; oysa normalde Galbatorix buralara yüzlerce asker yerleştirmiş olmalıydı.

"Durumda bir tuhaflık var," dedi Saphira.

Surun dibine gelince Varden'lilerin habercisi öne çıkıp, Eragon'la Saphira'ya kadar ulaşabilecek bir sesle yukarıya seslendi: "Selam! Varden Lideri Leydi Nasuada, Surda Kralı Orrin ve Alagaesia'da yaşayan özgür halklar adına: Topraklarınızın sahibi Lort Marcus Tabor'a önemli bir mesaj iletmek üzere sizden kapıları açmanızı rica ediyoruz. Bu, kendisi ve Dras-Leona'da yaşayan kadın, erkek, çocuk herkesin çıkarına olacaktır."

Surun arkasından gelen bir ses: "Bu kapılar açılmayacak. Mesajınızı olduğunuz yerden iletin."

"Siz Lort Tabor'un adına mı konuşuyorsunuz?"

"Evet."

"O zaman kendisine söyleyin: Devlet idaresiyle ilgili konular, herkesin duyabileceği şekilde uluorta değil, lordun özel salonunda görüşülür."

"Senden emir almıyorum, soytarı herif! Mesajın neyse söyle ve de çabuk ol, yoksa sabrımı yitirir karnını okla doldururum." Eragon etkilenmişti; haberci yapılan tehditten korkmuş görünmüyordu ve konuşmasına hiç tereddüt etmeden devam etmişti: "Nasıl isterseniz. Bizim lortlarımız Lort Tabor'a ve beraberinde bütün Dras-Leona halkına dostluk ve barış sunuyor. Bizim sizinle bir alıp veremediğimiz yok; bizim derdimiz Galbatorix'le; dolayısıyla gerekmediği sürece sizinle savaşmak için bir sebebimiz yok. Amacımız aynı değil mi? Hepimiz bir zamanlar imparatorluk içinde yaşadık ve Galbatorix'in zalim idaresi yüzünden yurtlarımızı terk etmek zorunda kaldık. Bizler kardeşiz, aynı kanı ve aynı ruhu taşıyoruz. Kuvvetlerinizle bize katılın ve kendimizi hep birlikte şu anda Urû'baen'de oturan gaspçının zorbalığından kurtaralım.

Eğer teklifimizi kabul ederseniz Lort Tabor ile ailesi güven içinde olacaklar; buna İmparatorluk'un hizmetinde olanlar da dâhil. Ama İmparator'a bağlılık yemini edip, ettiği yeminden dönemeyecek olanların durumu aynı olmayacak. Eğer ettiğiniz yeminler bize yardım etmenize engel oluyorsa, o zaman en azından bizim işimizi aksatmayın. Kapılarınızı kaldırın, kılıçlarınızı bırakın, size söz veriyoruz canınıza dokunmayacağız. Ama bizi durdurmaya çalışırsanız, sizi dağıtır, tozunuzu atarız, çünkü hiç kimse ne ordumuzun, ne Eragon Shade Katili'nin, ne de ejderha Saphira'nın gücü karşısında direnebilir."

Adının geçtiğini duyan Saphira başını kaldırıp gürlledi.

Eragon kapının üstünde uzun boylu pelerinli bir tip fark etti; adam sur duvarına tırmanıp iki mazgallı siperin arasında durdu ve bakışları aşağıdaki habercileri aşır gerideki Saphira'ya doğru dikti gözlerini. Eragon da gözlerini kısıp görmeye çalıştı ama adamın yüzünü çıkaramadı; şimdi

yanına siyah cüppeli dört kişi daha gelmişti. Eragon kesik kol ve bacaklarından bunların Helgrind'li rahipler olduğunu anladı: Birinin kolu dirseğinden yoktu, ikisinin de birer bacağı kopuktu ve sonuncusunun hem kolu, hem de iki bacağı yoktu, arkadaşları tarafından küçük minderli bir tahtirevanda taşınıyordu.

Pelerinli adam başını geriye yatırıp fırtınada patlayan gök gürültüsünü andıran korkunç bir kahkaha attı. Aşağıda haberciler sestten korkan atlarını zapt etmekte güçlük çektiler.

Eragon'un midesine birden güm diye bir ağırlık çökmüştü; eli hemen Brisingr'ın kabzasına gitti.

"Kimse karşı koyamaz mı?" dedi adam, sesi binalara çarpıp yankılanıyordu. "Sanırım kendinizi biraz fazla önemsiyorsunuz." O sırada müthiş büyük bir kükremeyle, pırıl pırıl, kırmızı dev ejderha Thorn yolun diğer ucundan belirip bir sıçrayışta evlerden birinin damına kondu; konarken çatının tahtadan kaplamasını pençeleriyle delmişti. Ejderha, uçları sivri tırnaklı dev gibi kanatlarını gerdi, kıpkırmızı ağzını açtı ve havayı bir alev dalgasıyla yıkadı.

Murtagh alaycı bir sesle (Eragon onun Murtagh olduğunu anlamıştı) ekledi: "İstiyorsanız dayanın surlara! Dras-Leona'yı almayı asla başaramayacaksınız; ben ve Thorn burada, bu şehri müdafaa ettiğimiz sürece bunu yapamayacaksınız. En iyi savaşçılarınızı, en iyi büyücülerinizi gönderin isterseniz. Hepsi teker teker ölürler. Söz veriyorum. Aranızda bizi yenebilecek tek bir kişi bile yok. Sen bile yenemezsin... Kardeşim. Çok geç olmadan kaçıp saklanın ve dua edin sizinle uğraşmaya Galbatorix kendi çıkıp gelmesin. Çünkü bu sizin için ölüm ve matemden başka bir şey olmaz."

Kemiklerle Beştaş Oynamak

Efendim, efendim! Kapı kalkıyor!"

Kamp gözcülerinden biri kıpkırmızı bir surat ve nefes nefese çadırından içeri dalınca, Roran üstüne eğilmiş incelediği haritadan başını kaldırdı.

"Hangi kapı?" diye sordu, tavırları son derece sakindi. "Tam olarak söyle." Mesafeyi ölçmede kullandığı ölçme çubuğunu bir kenara bıraktı.

"Bize en yakın olanı, efendim.. yoldaki, kanaldaki değil."

Kemerinin altından balyozunu alıp çadırdan çıktı; kampı koşarak geçip güney kısmına gitti. Orada durup bakışlarını Aroughs'ta gezdirdi. Birkaç yüz atlının şehirden çıktığını görünce dehşete düştü; adamların forslu flamaları, açılan kapının kapkara ağzından toplu halde geniş düzende boşalırken canlı renklerdeki armaları rüzgârda dalgalanıyordu.

Bizi parça parça doğrayacaklar, diye düşündü Roran ümitsizlikle. Kampta sadece yüz elli kadar adamı kalmıştı; çoğu yaralı ve savaşacak halde değildi. Geri kalanları, ya dün gittiği değirmenlerdeydi, ya aşağıda sahile yakın kayağantaş madeninde ya da en batıdaki kanalın kıyısında, planın başarıya ulaşması halinde ihtiyaçları olacak mavnaları bulmaya gitmişlerdi. Atlıları geri püskürtmek için kimseyi hemen bulup getirtemezdi.

Adamları işlere gönderirken kampı bir taarruz ihtimaline karşı savunmasız bıraktığının farkındaydı. Ama surlarına yapılan son saldırılardan sonra şehir halkının yeni bir mücadele için girişimde bulunmaya cesaret edeceklerini sanmamıştı... ve bir de göndermediği savaşçıların, herkesin çadırlarında olduğuna kaledeki gözcüleri ikna etmesini ümit etmişti.

Bu tahminlerden ilkinin tamamen yanlış olduğu belli olmuştu. Aroughs'u savunanlar tezgâhladığı oyunu çakmışlar mıydı, Roran emin değildi ama öyle olduğunu sanıyordu, özellikle şehirden çıkan birliğin sınırlı sayıda atlı askerden oluştuğuna bakılacak olursa. Eğer askerler ya da komutanları, Roran'ın ordusunun tamamıyla karşılaşacaklarını düşünmüş olsalardı, Roran onların iki katı güçle gelmelerini beklerdi. Yine de durum ne olursa olsun, bu saldırıyı bertaraf etmenin ve adamlarını boğazlanmaktan kurtarmanın bir yolunu bulmak zorundaydı.

Baldor, Carn ve Brigman ellerinde silahları koşup geldiler. Carn aceleyle üstüne zincir işi zırhını geçirmekle meşgulken, Baldor, "Ne yapacağız?" diye sordu.

"Yapabileceğimiz hiçbir şey yok," dedi Brigman. "Aptallığınızla bu seferi tamamen mahvettiniz Güçlü Balyoz! Kaçmalıyız buradan. Hemen! Bu lanet olası süvariler üstümüze hücum etmeden!"

Roran yere tükürdü. "Geri çekilmek mi? Geri çekilmeyeceğiz! Adamlar yaya bir yere kaçamaz! Yapabilseler bile yaralı olanları terk etmem!"

"Anlamıyor musun? Kaybettik! Eğer kalırsak, ölürüz ya da daha kötüsü esir alınırsız!"

"Kes artık Brigman! Kuyruğumu bacaklarımdan arasına sıkıştırıp kaçacak değilim!"

"Neden? Kaybettiğini kabul edemiyorsun diye mi? Bu anlamsız savaşta şerefini kurtarmak adına bir şeyler yapmak istiyorsun diye mi? Bu mu? Bu şekilde Varden'lilere çok daha fazla zarar vereceğinin farkında değil misin?"

Şehrin girişinde atlılar kılıçlarıyla mızraklarını başlarının üzerine kaldırıp (çığlıkları uzaktan bile duyuluyordu) atlarını mahmuzlayarak, eğimli arazide Varden'lilerin karargâh kurdukları yere doğru fırtına gibi esmeye başlamışlardı.

Brigman attığı nutuğa devam ediyordu: "Sırf gururunuzu kurtaracaksınız diye hayatlarımızı tehlikeye atmanıza izin vermeyeceğim. Eğer siz istiyorsanız kalın, ama..."

"Kes!" diye gürlledi Roran. "Kapa çeneni, yoksa senin için onu ben kapatırım! Baldor ona göz kulak ol. Eğer hoşuna gitmeyen bir şey yaparsa, kılıcının ucunun tadına baktırabilirsin." Brigman öfkeden kuduruyordu ama yine de Baldor kılıcını kaldırıp Brigman'ın göğsüne bastırınca dilini tuttu.

Roran ne yapması gerektiğine karar vermek için en fazla beş dakikasını tahmin etti. Her şeyin tehlikede olduğu, havada asılı kaldığı bir beş dakika.

Gelenleri uzaklaştırmak için kaçını öldürüp sakatlamaları gerektiğini hesaplamaya çalıştı ama anında imkânsız olduğunu anladı. Adamlarının avantaj sağlamak için üstlerine dörtnala gelen atlıları sürececek yer yoktu. Arazi fazla düzdü, herhangi bir manevra yapmak imkânsızdı.

Eğer savaşsak kazanamayız, öyleyse... Onları korkutsak nasıl olur? Ama nasıl? Ateşle mi? Ateş lehlerine olabileceği gibi aleyhlerine de olabilirdi. Ayrıca rutubetli otluk arazi tutuşmaz, için için yanardı. Duman? Hayır, bunun faydası olmazdı.

Carn'a baktı. "Saphira'nın bir görüntüsünü oluşturabilir misin? Kükreyip ateş çıkarırken bir görüntü? Sanki gerçekten buradaymış gibi?"

Büyücünün ince yüzünden renk uçup gitmişti. Başını iki yana salladı, paniklemiş gibiydi. "Belki. Bilemiyorum, daha önce hiç denemedim. Aklımda kaldığı haliyle bir görüntüsünü yapabilirim ancak. Gerçekten canlı bir yaratığa bile benzemeyebilir." Başıyla Üzerlerine gelen atlıları işaret etti. "Garip bir şeyler olduğunu anlayacaklardır."

Roran tırnaklarını avuçlarına gömdü. Belki dört dakikaları kalmıştı.

"Denemeye deşebilir," diye mırıldandı. "Onların dikkatini dağıtmamız gerek, kafalarını karıştırmamız gerek." Kampa yaklaşan bir yağmur perdesi görmeyi umarak gökyüzüne baktı. Ama çok yukarlarda süzülen birkaç buluttan başka bir şey yoktu görünürde.

Kafa karışıklığı, belirsizlik, şüphe... İnsanlar neden korkardı? Bilinmezden korkarlardı, anlayamadıkları şeylerden korkarlardı!

Roran bir anda düşmanlarının kendine güvenlerini sarsacak belki yarım düzine tezgâh geçirdi aklından, her biri bir öncekinden daha çılgıncaydı, ta ki aklına aslında son derece basit olan, cesaret isteyen ve mükemmel görünen o plan gelene dek. Üstelik diğerlerinden farklı olarak kendine de daha uygundu, çünkü uygulamak için sadece bir tek kişiye daha ihtiyacı vardı: Carn.

"Adamlara çadırlarına gizlenmelerini emret!" diye bağırdı hemen harekete geçerek. "Ve sessiz olmalarını. Saldırıya uğramadığımız sürece çıt bile çıkarmalarını istemiyorum!"

Yakınlardaki boş bir çadıra koştu; balyozunu yine kemerine sokuşturup yerdeki şiltelerden birinin üstünden gri yünlü bir battaniye aldı. Sonra yakılmış bir ocak ateşine gitti, savaşçıların tabure gibi kullandıkları bir kütüğün genişçe olan kök kısmını kaptı.

Kütük bir kolunun altında, battaniyeyi diğer omzuna vurup kamptan koşar adım, çadırların birkaç metre ötesindeki hafif bir yüksekliğe tırmandı. "Birisi bana birkaç hayvan kemiği bulup getirsin ve bir

de içki içmek için kullandığımız boynuzu!" diye seslendi. "Üstünde haritalarımın durduğu masamı da getirin. Hadi! Kahretsin! Çabuk olun!"

Arkasında çadırlarına saklanmak için aceleyle koşuşturan adamların ayak sesleriyle, itip çarpılan eşyaların seslerini duyuyordu. Birkaç saniye sonra istediği eşyaları bulup getirmeye çalışan adamların çıkardığı gürültü dışında, kampa ürkütücü bir sessizlik çökmüştü.

Roran gelen atlıları kontrol etmekle vakit geçirmedi. Bulduğu yerin en yüksek noktasına çıktı, kütüğü kalın kısmı üstüne koyup birkaç kez olduğu yerde ileri geri döndürerek oynamayacak şekilde sağlamlaştırdı. Sağlam olduğuna emin olduktan sonra üstüne oturdu ve eğimli araziden aşağı dörtnala Üzerlerine gelen atlılara baktı.

Gelmelerine üç dakika gibi bir zaman vardı. Oturduğu kütükte, yaklaşan atların çıkardığı sarsıntıyı hissedebiliyor, her geçen saniyeyle sarsıntı daha da şiddetleniyordu.

"Kemiklerle boynuz nerde kaldı?!" diye bağırdı, gözlerini yaklaşan süvarilerden ayırmadan.

Çabuk bir el hareketiyle sakalını sıvazladı, tünüğini düzeltti. Zincirli zırhını giyseym keşke, diye geçirdi içinden korkuyla. Ama sonra soğukkanlı ve hin tarafı, düşmanlarının kendisini sanki dünya umurunda değilmiş gibi, üstünde savaş zırhı olmadan oturduğunu görmelerinin daha fazla endişelendireceğini düşündürdü. Aynı benlik, balyozunu da olduğu yerde, yani kemerinde bırakmasını fısıldıyordu; böylelikle askerlerin üstünde, sanki kendini güvende hissediyormuş havasını uyandıracaktı.

Koşarak yanına gelen Carn, "Kusura bakma," dedi soluk soluğa; yanında Roran'ın çadırından aldıkları küçük katlanır masayı taşıyan bir adam vardı. Masayı onun önüne kurdular ve battaniyeyi üstüne yaydılar; arkasından Carn, getirdiği içi yarı yarıya tatlı şarap dolu boynuzunu ve deri bir tas içinde bir hayvana ait beş tane eklem kemiğini Roran'a verdi.

"Hadi, tamam, ne bekliyorsunuz, gidin burdan!" dedi Roran. Carn gitmek üzere dönerken Roran onu kolundan yakaladı. "Beni çevreleyen havanın titreşiyormuş gibi görünmesini sağlayabilir misin? Soğuk bir kış gününde yanan ateşin üstünde titreşen hava gibi?"

Carn gözlerini kıstı. "Sanırım yapabilirim, iyi ama ne işe..."

"Yapabiliyorsan yap sadece. Şimdi hadi git sen de saklan!"

İnce uzun boylu büyücü saklanmak üzere kampa koşarken, Roran da tastaki kemikleri çalkalayıp masaya devirdi ve kendi kendine kemiklerle oynamaya başladı. Onları birer, ikişer, üçer havaya atıp elinin tersi üstünde yakalamaya çalışıyordu. Babası, Garrow, uzun yaz gecelerinde Palancar Vadisi'ndeki evlerinin verandasında eski sallanan sandalyesinde otururken bir yandan piposunu tütürür, bir yandan da bu oyunu oynayarak kendi kendine eğlenirdi. Bazen Roran da onunla birlikte oynar ama genellikle kaybederdi; zaten Garrow da oyunda asıl kendisiyle yarıştırdı.

Kalbi güm güm çarpmasına ve elleri vıcık vıcık ter içinde olmasına karşın Roran, sakin kalmaya çalışıyordu. Bu tezgâhın bir parça başarılı olma şansı varsa, gerçekte ne hissediyor olursa olsun, sarsılmaz bir özgüvenle hareket etmek zorundaydı.

Bütün dikkatini kemiklere verdi ve atlılar gittikçe yaklaştığı halde başını kaldırıp bakmadı. Nal sesleri o kadar yaklaşmıştı ki, Roran onların neredeyse kendini ezip üstünden geçeceğine inanmaya başladı.

Ne garip bir ölüm şekli olur ama, diye düşündü acıyla gülerek. Sonra Katrina ve henüz doğmamış çocuğunu düşündü ve ölse bile soyunun devam edecek olması düşüncesi onu rahatlattı. Bu Eragon'un ölümsüz oluşuyla aynı şey değildi ama bir tür ölümsüzlüktü işte ve yeterdi.

Sonunda süvari, masanın birkaç metre önüne kadar yaklaşıncaya, biri bağırdı: "Hoov! Hoov! Durun! Dizginlerinizi çekin, dizginlere asılın dedim!" Çekilen dizginlerden çıkan deri gıcırtiları ve demir şakırtıları arasında, sabırsız hayvanlar istemeye istemeye durmak zorunda kaldılar.

Roran ise hâlâ bakışlarını kemiklerden kaldırmamıştı.

Sonra boynuzdaki keskin içkisinden bir yudum aldı, kemikleri yeniden attı ve ikisini elinin tersiyle yakaladı, kemikler elinin üstünde eklemleri arasından sağa sola yalpalıyordu. Ter içinde kalmış atların buram buram ekşi kokusunun yanı sıra yeni karılmış taze toprak kokusu doldu burnuna, ılık ve yatıştırıcıydı.

Adamlara durma emrini veren aynı adam, "Hoov! Selam dostum!" diye seslendi. "Hoov dedim! Böyle güzel bir sabahta oturmuş, sanki dünya umurunda değilmiş gibi içip kendi kendine şans oyunu oynuyorsun, kimsin sen? Tanışma şerefine erebilir miyiz? Kimsin diye soruyorum?"

Ağır ağır, sanki askerleri daha yeni fark etmiş ve çok da önemli olmadıklarını düşünüyormuş gibi selam vermek için gözlerini masadan kaldırıp, nefes nefese kalmış kocaman siyah bir savaş aygırı üstünde, tüylerle süslü miğferiyle karşısına dikilen ufak tefek sakallı adama baktı.

"Ben kimsenin dostu değilim, hele sizin hiç değilim," dedi Roran, bu şekilde samimi bir hitapla çağrılmaktan hoşlanmadığını gizlemeyen tavırla. "Oyunumu böyle kaba bir şekilde kesme cüretini gösteren kimdir, asıl ben size sorayım?"

Adam Roran'a, sanki avlanırken karşılaştığı tuhaf, hiç görmediği bir yaratılmış gibi incelercesine bakarken miğferindeki uzun tüyler sallanıp titreşiyordu. "Adım Hızlı Tharos, muhafızların komutanıyım. Çok küstah olmanıza rağmen, söylemeliyim ki, adınızı bile öğrenmeden sizin gibi bir kendini bilmezi öldürmek beni gerçekten üzer." Tharos sonra da sözlerini iyice vurgulamak ister gibi elindeki mızrağın ucunu Roran'a çevirinceye kadar indirdi.

Tharos'un hemen arkasında sıkı nizam içinde üç sıra süvari vardı. Aralarında Roran zayıf, karga burunlu, bir deri bir kemik yüzleri ve kollarıyla (kolları omuzlarına kadar çıplaktı) bir adamı fark etti; adam Roran'a Varden'in büyücüsünü hatırlatmıştı. Aniden Carn'ın havayı titreştirmeyi başarmış olmasını diledi içinden. Yine de başını çevirip bakmaya cesaret edemedi.

"Adım Güçlü Balyoz," dedi. Tek hızlı bir hareketle, kemikleri bir araya topladı ve onları avuçlayıp havaya attı, elini ters çevirip üçünü düşürmeden yakalamayı başarabildi. "Roran Güçlü Balyoz ve Eragon Shade Katili de benim kuzenim. Beni değilse bile onun ismini duymuş olmanız lazım."

Sıralanmış süvariler arasında huzursuz bir kıpırdanma oldu ve kısacık bir an Tharos'un gözlerinin hayretle büyür gibi olduğunu hissine kapıldı. "İlginç bir iddia bu, ama doğruluğundan nasıl emin olabiliriz ki? Amacına hizmet ettiği sürece herkes bir başkası olduğunu söyleyebilir."

Roran balyozunu çıkarıp tok bir bam sesiyle masaya bıraktı. Sonra askerlere aldırmayarak oyun oynamaya devam etti. Elinin üstünden iki kemiği düşürüp de kendi kendine oynadığı oyunu kaybedince ters bir tavırla söylendi.

"Şey," dedi Tharos, hafifçe öksürerek. "Gerçekten çok renkli bir şöhretiniz var Güçlü Balyoz,

gerçi bazıları biraz abartıldığını düşünüyorlar. Örneğin Surda'da, Deldarad köyünde neredeyse üç yüze yakın adamı tek başınıza devirdiğiniz doğru mu?"

"Yerin adını hiç bilmem ama eğer oysa, o zaman evet, orada epey asker doğradım. Yalnız sadece yüz doksan üç kişiydiler ve ayrıca savaşırken adamlarım tarafından çok iyi kollanıyordum."

"Sadece yüz doksan üç kişi mi?" diye sordu Tharos garipseyen bir tonla. "Çok alçakgönüllüsünüz Güçlü Balyoz. "Böyle bir başarı insanı şarkılara, hikâyelere konu edebilir."

Roran omuz silkip boynuzu ağzına götürüp bir yudum alıyormuş gibi yaptı; çünkü Cücelerin imali güçlü biranın aklını bulandırmasına göz yumamazdı. "Ben kazanmak için savaşırım, kaybetmek için değil... Size bir içki ikram edeyim, bir savaşçıdan diğerine," dedi ve elindeki boynuzu Tharos'a uzattı.

Kısa boylu savaşçı bocaladı, arkasında duran büyücüsüyle kısa bir an göz göze geldi. Sonra dudaklarını yalayıp, "Peki, bir deneyeyim," dedi. Atından inen Tharos mızrağını askerlerden birine verdi. Zırh eldivenini çekip çıkardı ve masaya yürüyüp tereddütle içinde içki olan boynuzu Roran'dan aldı.

Tharos içkiyi kokladı, sonra da esaslı bir yudum aldı ama tadından yüzünü buruşturup titreyince miğferindeki tüyler sallandı.

"Hoşunuza gitmedi mi?" diye sordu Roran eğlenerek.

"İtiraf edeyim, bu dağ içkileri benim için biraz sert," dedi Tharos, boynuzu Roran'a geri vererek. Ben kendi bölgemizin şaraplarını seviyorum; onlar içimi yumuşak ve tatlı, ayrıca insanın aklını başından almıyor."

"Bu içki bana anne sütü gibi gelir oysa," dedi Roran yalan söyleyerek. "Onu sabah öğle akşam hep içerim."

Tharos yeniden eldivenlerini giyip atının yanına döndü, eyerine tırmanarak mızrağını kendisi için tutan askerden geri aldı. Arkadaki karga burunlu büyücüsüyle yeniden kısaca bakiştılar. Tharos'un yere ayak bastığı o kısacık andan beri, Roran büyücünün yüzüne karanlık bir ifade çöktüğünü fark etmişti. Büyücüdeki bu değişikliği Tharos da fark etmiş olmalıydı, çünkü birden kendi yüzü de gerginleşti.

"Misafirperverliğiniz için teşekkürler, Roran Güçlü Balyoz," dedi; arkasındaki bütün birliğin duyabileceği şekilde sesini yükseltmişti. "Umarım ben de yakında Aroughs'un surları içinde sizi ağırlama fırsatı bulur ve size ailemin bağlarından en iyi şarapları ikram etmek isterim; belki onları tattıktan sonra şu içtiğiniz vahşi süttten sizi vazgeçirmek mümkün olur. Sanırım bizim şaraplarımızı çok daha fazla beğenirsiniz. Biz onları meşeden fiçiler içinde aylarca, hatta bazen yıllarca bekletiriz. Bütün bu emeklerin boşa çıkması, o fiçilerin parçalanarak o şarapların sokaklara dökülmesi, yolları üzümümüzün kan kırmızı rengine boyaması doğrusu yazık olur."

"Bu gerçekten üzücü olur," diye karşılık verdi Roran. "Ama bazen masayı silerken, biraz dökülmesinin de önüne geçemezsiniz." Bunu söyleyip elindeki boynuzun içinde kalan bir iki yudum içkiyi çimlere döktü.

Tharos bir iki saniye hiç kımıldamadan kalmıştı (tepesindeki tüyler bile hareketsizdi); sonra, öfkeyle kükrercesine atını harekete geçirip adamlarına bağırdı: "Düzene girin, düzene girin diyorum!.. Yeahh!" O son bağırla atını mahmuzlayıp Roran'ın yanından uzaklaştı; askerleri de

arkasından onu takip ederek geldikleri yoldan Aroughs'a dörtnala dönmek üzere atlarını dehlediler.

Roran askerler iyice uzaklaşana kadar kendinden emin ve umursamaz tavrını korudu, sonra hafifçe of çekip dirseklerini dizlerine dayadı. Elleri hafiften titriyordu.

işe yaradı, diye düşündü.

Adamlarının koşarak kamptan geldiklerini duydu; geriye bakınca Baldor ile Carn'ın yaklaştıklarını, yanlarında da çadırlarda saklanan en az elli savaşıcı olduğunu gördü.

"Başardın!" diye bağırdı Baldor yanına gelerek. "Başardın! İnanamıyorum!" Gülüp Roran'ın omzuna, onun masaya çarpmasına neden olacak sertlikte bir şaplak indirdi.

Diğer adamlar da çevresini kuşatmıştı, onlar da gülüyorlar, abartılı övgü dolu sözlerle beğenilerini dile getiriyorlar, onun liderliğinde Aroughs'u tek bir kayıp bile vermeden alabileceklerine dair atıp tutuyorlar ve şehir halkının cesaretlerini ve karakterlerini küçümseyici şakalar yapıyorlardı. Bir tanesi Roran'ın eline içi yarı yarıya dolu ılık şarap tulumu tutuşturdu; Roran beklenmedik bir tiksintiyle bakıp sonra onu solundaki adama verdi.

"Hiç büyü yapmış mıydın?" diye sordu Carn'a; etraflarını saranların coşkulu gürültüsünden dolayı söyledikleri zor duyuluyordu.

"Ne?" diyerek biraz yaklaştı Cam. Roran sorusunu tekrarladı, bunun üzerine büyücü gülüp başını deli gibi sallayarak, "Tabii. İstedığın gibi çevrendeki havanın titresiyormuş gibi görünmesini sağladım," dedi.

"Peki, onların büyücüsüne saldırdın mı? Ayrırlarken yüzündeki ifade sanki bayılmak üzereymiş gibiydi."

Gülümseme Carn'ın bütün yüzüne yayılmıştı. "Buna sebep kendisi oldu. Benim yaptığımı sandığı illüzyonu bozmaya çalıştı, yani titreşen hava perdesini yarıp geçerek arkasındakini görmeye çalıştı ama ne yırtacak, ne kıracak, ne de delemek bir şey vardı ortada; dolayısıyla bütün gücünü boşu boşuna harcamış oldu."

Bunun üzerine Roran güldü ve derken gülmesi adamların coşkulu yaygaralarını da bastırıp uzun bir kahkahaya dönüşerek Aroughs'a doğru yayıldı gitti. Birkaç dakika adamlarının ettiği iltifatların tadını çıkardı; derken kamp girişindeki nöbetçilerden birinin uyarı dolu bağıışı duyuldu.

"Yana kaçılın! Ne oluyor bakayım!" dedi Roran ve ayağa fırladı. Savaşçılar itaat ettiler. Roran batı yönünden atı üstünde tek başına kampa doğru gelen birini gördü (kanalın kıyısına araştırma yapması için gönderdiği gruptan biri olduğunu anlamıştı). "Onu buraya getirin," diye emretti Roran ve uzun boylu kızıl saçlı bir silahşor atlıyı getirmeye gitti.

Adamın gelmesini beklerken Roran kemikleri tek tek toplayıp deri tasa attı. Kemikler tıkırtılar içinde tasa düştüler.

Savaşçı seslenme mesafesine girer girmez Roran bağırdı, "Hey! Her şey yolunda mı? Saldırıya mı uğradınız?"

Ama adam birkaç metre kalana kadar cevap vermemişti. Atından inip, önce kendini Roran'a tanıttı. Güneşten kurumuş bir kozalak gibi kaskatı bir gerginlikteydi; yüksek sesle konuşarak, "Yüzbaşım, efendim!" dedi. Yakından bakınca Roran onun aslında bir çocuk olduğunu gördü, kampa ilk girdiğinde kendisini karşılayıp atının dizginlerini elinden alan çocuk. Ama bunu fark etmek Roran'ın

endişeli merakını gidermemişti.

"Eee, ne var? Akşama kadar bekleyecek miyiz?"

"Efendim! Hamund size ihtiyacımız olan mavnaları bulduğumuzu, diğer kanala transfer edebilmek için kızaklar yaptıklarını söylemem için gönderdi."

Roran başını salladı. "Güzel. Onları zamanında öbür tarafa geçirebilmek için daha fazla adama ihtiyacı var mı?"

"Efendim, hayır efendim!"

"Peki, hepsi bukadar mı?"

"Efendim, evet efendim!"

"Bana devamlı efendim demek zorunda değilsin. Bir kere söylemen yeter. Anlaşıldı mı?"

"Efendim, evet ... Ah, şey, evet, yani, evet, tabii efendim."

Roran gülmemek için kendini zor tutuyordu. "İyi iş yaptın. Git karnını doyor, sonra da madene git ve gel bana durumu bildir. Şu ana kadar ne yapmışlar bilmek istiyorum."

"Evet ef... Özür dilerim, efendim ... Yani, şey, demek istememiştim... Hemen gidiyorum yüzbaşım." Çocuğun kekelerken yanakları kızarmıştı. Hızla başını eğip selam verdi, sonra birlikte geldiği aygıra binip çadırlara doğru uzaklaştı.

Çocuğun gelişi Roran'ı daha fazla düşüncelere sevk etmişti. Çünkü her ne kadar kılıçların tadına bakmaktan şimdilik savaşçıları kurtarmış olsa da, hâlâ yapacak çok şey vardı; ayrıca halletmeleri gereken işler eğer doğru dürüst yapılmazsa kuşatmayı başaramamalarına neden olabilirdi.

Görevli olmayan askerlere dönüp, "Birlikte kampa gidiyoruz! Gece olmadan çadırların etrafında iki sıra hendek kazılmasını istiyorum; o korkak askerler fikirlerini değiştirip yine de saldırmaya gelebilirler ve hazır olmalıyız," dedi. Birkaç adam hendek kazma fikrini duyunca söylendi ama emir çoğunluk tarafından esprilerle karşılanmıştı.

Carn alçak sesle, "Yarın için belki onları fazla yormasak?" dedi.

"Biliyorum," diye yanıtladı Roran da yumuşak bir sesle. "Ama kampın takviye edilmesi gerek ve bu da onları gevşemekten korur. Ayrıca yarın ne kadar yorgun olurlarsa olsunlar, savaş onları yeniden canlandıracaktır. Hep böyle olur."

Anlık çıkan sorunlarla ilgilenip sürekli hareket halinde olunca, boş kaldığı zamanlarda ise durum değerlendirmesi yaptığından Roran için gün çabuk geçmişti. Adamları yiğitçe çaba gösteriyorlardı (onları askerlerden kurtarmakla, sözcüklerle anlatılmayacak ölçüde güven ve desteklerini kazanmıştı). Yine de bütün çabalarına rağmen, kalan zamanda hazırlıkları bitiremeyeceklerini giderek daha iyi anlıyordu.

Bütün sabah, öğle ve akşamüstü boyunca Roran'ın içine bir çaresizlik hissi çöreklenmişti; kendi kendine uygulaması böyle zor ve karışık bir plan yaptığı için sövdü.

Bunu yapmak için yeteri kadar zamanımızın olmadığını baştan hesaplayabilmeliydim, diye düşündü. Ama plan değiştirmek için çok geçti artık. Yapabilecekleri tek şey, ellerinden geleni

yapmak ve adamın yetersizliğinden doğacak yanlışları değerlendirip kendilerine buradan bir zafer elde etmektir.

Akşam olup yapılan hazırlıklar ani bir ivme kazanıp bitmeye yüz tutar gibi olunca, içinde yanan bir ümit kıvılcımını kuruntularını hafifletir gibi oldu. Birkaç saat sonra karanlık iyice çöküp tepelerinde yıldızlar parlamaya başladığında beraberinde yedi yüz adamla birlikte değirmenlerin yanındaydılar; yarın, gün bitmeden almaya çalışacakları Aroughs için gerekli bütün hazırlıkları tamamlamışlardı.

Roran, uğruna didindikleri şeyi inceledikten sonra hayret, rahatlama ve gurur dolu bir kahkaha attı.

Sonra etrafındaki savaşçıları kutlayıp onlara çadırlarına dönmeyi emretti. "Şimdi biraz zamanınız varken dinlenin. Şafakta saldırıya geçeceğiz!"

Adamları bariz yorgunluklarına rağmen bu sözlere coşkuyla karşılık verdiler.

Dostum, Düşmanım

Roran o geceyi bölük pörçük bir uykuyla sıkıntılı geçirmişti. Yaklaşan savaş ve yine yaralanabileceğini bildiği için (daha önce de pek çok kez olduğu gibi) tam olarak gevşeyememişti. Bu iki düşünce belinden boynuna kadar içini titreten bir gerilim yaratıyordu kendinde, sürekli karanlık ve garip rüyalarla uyandıran bir gerilim.

Sonunda çadırın dışından gelen boğuk bir güm sesiyle uyandı.

Gözlerini açıp tepesinde dam niyetine duran çadır örtüsüne dikti gözlerini. Çadırın içi çok iyi seçilmiyordu; sadece girişteki kapı örtülerinin arasından sızan turuncu meşalenin belli belirsiz ışığı vardı içerde. Tenine değen hava soğuk ve rutubetliydi, sanki yeraltındaki bir mağarada gömülü gibiydi. Geç bir saatti, çok geç. Gece gezen hayvanlar bile inlerine dönmüş, uyuyor olmalıydılar. Ayakta kalan kimsecikler yoktu, nöbetçiler dışında; kendi çadırının civarında ise nöbetçi yoktu.

Roran diğer sesleri duyabilmek için mümkün olduğunca ağır ve usulca nefes alıyordu. Duyduğu en büyük ses, içinde bulunduğu gerilimle kopuk mandolin teli gibi zangırdayan kendi kalbinin sesiydi.

Bir dakika geçti.

Sonra bir dakika daha.

Sonra tam nabız atışı yavaşlamaya başlamış, endişelenecek bir şey olmadığını düşünüyorken, çadırın önünde meşalelerin ışığını kesen bir gölge gelip durdu.

Roran'ın nabızı üç kat atmaya başlamıştı; kalbi sanki bir dağ yamacını tırmanıyormuş gibi çarpıyordu. Oradaki her kimse, Aroughs'a saldırmak için hazır olduklarını söylemeye gelmemişti herhalde ya da bir haber getirmek için olamazdı, çünkü öyle olsa tereddüt bile etmeden seslenip içeri dalarlardı.

Siyah eldivenli bir el (içerisinin karanlığından bir parça daha koyu renkte) çadırın örtüsünden içeri süzülüp yoklayarak kapakları kapalı tutan bağcıkları aradı.

Roran bağırp herkesi uyarmak için ağzını açtı ama sonra fikrini değiştirdi. Bu gafil yakalama fırsatını tepmek olurdu. Hem ayrıca davetsiz misafir fark edildiğini hissederse telaşa kapılabilir ve daha tehlikeli hale gelebilirdi.

Roran dertop edip yastık yaptığı pelerinin altından sağ eliyle dikkatle uzanıp hançerini çıkardı ve dizinin yanına battaniye katının arasına soktu. Diğer eliyle de battaniyesinin ucunu tutuyordu.

Çadıra gizlice süzülen adamın silueti, kısa bir an altın renkli ışık önünde bütün hatlarıyla belli olmuştu. Roran adamın içi miflonlu deri bir yelek giydiğini gördü, ama üstünde zırh veya kalkanı yoktu. Derken çadırın kapı örtüsü kapandı ve ikisi de karanlıkta kaldılar.

Yüzü seçilmeyen siluet Roran'ın yattığı yere doğru süzüldü.

Roran uyanık olduğu anlaşılmasın diye nefesini tutmaktan neredeyse bayılacak gibi olmuştu.

İçeri gizlice giren adam yatağa doğru yaklaşırken, Roran battaniyeyi birden açıp adamın üstüne fırlattı ve canhıraş bir narayla üstüne atladı; bağırsaklarını deşmeyi hedefleyerek elindeki hançeri güç almak için geri çekti.

"Bekle!" diye bağırdı adam. Şaşırان Roran'ın eli havada kalmıştı; ikisi birden yere düştüler.

"Düşman değilim! Ben dostum!"

Ama hemen ardından sol böbreğine üst üste iki yumruk yiyince Roran'ın nefesi kesildi. Acı onu dermansız bırakmıştı ama adamdan uzaklaşmaya çabalayıp aralarına mesafe koymak istedi. Tutunup ayağa kalktı, sonra yine saldırganın üstüne atladı; adam hâlâ üstündeki battaniyeden kurtulmaya çalışıyordu.

"Dur, ben senin dostunum!" diye bağırdı adam, ama Roran ona ikinci kez güvenecek değildi. Güvenmemesi de iyi olmuştu, çünkü adamı yaralamak için saldırdığında, adam da boş durmayıp onun hançerli elini battaneyeye dolamıştı, sonra yeğinin cebinden çıkardığı bir bıçağı Roran'a savurdu. Roran göğsüne belli belirsiz bir şeyin değip sürtüldüğünü hissetti ama dokunuş öyle hafifti ki, kafasına fazla takmadı.

Roran böğürürcesine bağırip bütün gücüyle battaniyeye asıldı, adamın ayaklarını yerden kesti, sonra onu bir köşeye savurunca çadır üstlerine çöktü; ikisi de ağır yün örtünün altında kalmışlardı. Roran koluna dolanan battaniyeden silkinip kurtuldu, sonra karanlıkta emekleyerek adama doğru gitti.

Adam çizmesinin sert tabanıyla Roran'ın elini ezdi, parmaklarının ucu hissizleşti.

Roran öne hamle yapıp adamı ayak bileğinden yakaladı. Yere düşen adam tavşan gibi debelenerek Roran'ın kısılcından kurtulmuşken Roran onun bileğini yeniden yakaladı ama bu sefer parmaklarını topuğun üstündeki mafsallara gömercesine batırdı ve adam acıyla bağırana dek bırakmadı.

Kendisini toparlamasına fırsat bulamadan Roran adamın üstünden aşırp bıçaklı elini yere yapıştırdı. Kendi hançerini adamın böğrüne saplamak istemişti ama hızlı davranamamıştı; düşmanın el bileğinden yakalayıp demir bir kelepçe gibi hapsetti.

"Kimsin sen?" diye gürledi Roran.

"Ben senin dostunum," dedi adam, Roran'ın yüzüne çarpan nefesi ılıktı. Şarap gibi kokuyordu. Roran'ın kaburgalarına üç hızlı tekme indirdi.

Roran kendisini öldürmek isteyen adamın burnuna bir kafa attı ve boğuk bir kıtırtı sesi gelince burnu kırdığını anladı. Adam inleyip büzüldü ama Roran yığılmasına müsaade etmedi.

"Sen... dostum falan değilsin," dedi, sağ kolunu indirip hançeri adamın böğrüne sapladı. Birbirleriyle mücadele ederlerken Roran çöken çadırın dışından hayal meyal insanların bağıştıklarını duydu.

Sonunda adamın kolu kıvrıldı ve ani bir serbest kalışla hançer yeğini delip etine saplandı. Adam iki büklüm oldu. Roran elden geldiğince hızlı hançeri birkaç kez daha savurdu, en son da göğsüne sapladı.

Jilet kadar keskin bıçakla paramparça ettiği kalbin bir kuş gibi titreyişi hançerin kabzasından eline geçiyordu. Adam iki kere daha titredi, sonra da direnişi kesildi; yığıldığı yerde öylece nefes nefeseydi.

Ölürken Roran hâlâ onu tutmaya devam ediyordu, kucaklaşmaları iki sevgilininkini andırarak kadar birbirine yakındı. Adam onu öldürmeye çalışmıştı ve Roran onun hakkında bundan başka bir şey bilmiyordu; yine de garip bir şekilde kendini onayakın hissetmekten alıkoyamıyordu. Karşısında bir insan vardı (başka bir canlı, yaşayan bir varlık) ve hayatı kendisi yüzünden sona ermek üzereydi.

"Kimsin sen?" diye fısıldadı. "Seni kim gönderdi?"

"Ben... ben seni az kaldı öldürüyordum," dedi adam iğrenç derecede zevk alarak. Ardından uzun bir soluk salarak son nefesini verdi. Ölmüştü.

Roran'ın başı öne, adamın göğsüne düştü, nefes almaya çalıştı, uğradığı saldırının şokuyla kolları bacakları çözülmüş, baştan aşağı titriyordu.

Dışardakiler üstlerindeki çadır örtüsünü çekiştirmeye başlamışlardı. "Alın şunu üstümden!" diye bağırdı Roran ve sol koluyla üstündekini itti; yünlü kumaşın ağırlığına daha fazla dayanamamıştı: Karanlığa da, daracık yere de, havasızlığa da.

Birden tepesinde bir yırtık oluştuğunu gördü, birisi yünlü kumaşı kesiyordu. Meşale ışığının titrek ışığı açılan yerden içeri doldu.

Sıkıştığı yerden bir an evvel kendini dışarı atmak için, Roran ayağa kalkmaya çalışıp kumaşın açılan yırtık kenarlarına tutundu ve kendini çöken çadırdan dışarı attı. Sersemlemiş bir vaziyette ışığa doğru yürüyüp aklı karışık bir ifadeyle çevresine bakındı, üstünde bedenini saran pantolonundan başka giysi yoktu.

Baldor oradaydı. Cam, Delwin, Mandel ve on kadar savaşçı daha; hepsinin elinde kılıçları ve baltaları vardı, mücadeleye girmeye hazırdılar. İki hariç, adamların hiçbiri tam anlamıyla giyinik değildi. Roran onların gece nöbetçileri olduğunu fark etti.

Birisi, "Tanrım!" diye heyecanla bağırdı. Roran arkasına bakınca saldırganın cesedini meydana çıkarmak için savaşçılardan birinin yıkık çadırın yan tarafını açmaya çalıştığını gördü.

Ölü fazla iriyarı değildi; uzun, pis saçları arkada atkuyruğu toplanmıştı ve sol gözünü bir deri parçasıyla kapamıştı. Burnu yamulmuş ve düzleşmiş (Roran kırmıştı) ve tıraşsız yüzünün alt kısmı kana bulanmıştı. Göğsünde ve yattığı yerde daha fazla kan vardı; bütün kanın tek bir kişiden çıktığına inanası gelmiyordu insanın.

"Roran," dedi Baldor. Roran gözlerini ayırmadan cesede bakmaya devam ediyordu. "Roran!" dedi Baldor yine, ama daha yüksek sesle. "Roran, duyuyor musun? Yaralı mısın? Ne oldu? Roran?!"

Baldor'un sesindeki endişe sonunda Roran'ın dikkatini çekmişti. "Ne var?" diye sordu.

"Roran yaralı mısın?"

Neden sürekli bunu soruyor, diye düşündü. Üstüne baktı. Göğsündeki kollar baştan aşağı pıhtı içindeydi; kolları yol yol kan izleri olmuş ve pantolonun üst kısmını da lekelemişti.

"İyiyim ben," dedi ama konuşmakta zorluk çekiyordu. "Başka yaralanan var mı?"

Cevap olarak Delwin ile Hamund iki yana çekilince yerde yatan bir başkası daha meydana çıktı. Bu daha önce kendisine mesaj taşıyan çocuktü.

"Ah!" dedi Roran inlercesine, içi birden acıyla doldu. "Dışarıda ne geziniyormuş?"

Savaşçılardan biri öne çıktı. "Ben onunla aynı çadırda kalıyordum yüzbaşım. Gece ihtiyacını gidermek için hep dışarı çıkardı; çünkü yatmadan önce çok çay içerdi. Annesi ona hasta olmayı önlediğini söylemiş... İyi bir çocuktü yüzbaşım. Bir korkak tarafından sırtından hançerlenmeyi hak etmemişti."

"Evet, etmedi," diye mırıldandı Roran. Eğer burada olmasaydı şimdi ölmüştü. Suikastçüyü işaret etti. "Bu katillerden çevrede başka var mı?"

Adamlar kıpırdandılar, birbirleriyle bakiştılar; sonra Baldor, "Sanmıyorum," dedi.

"Kolaçan ettiniz mi?"

"Hayır."

"E, bakın o zaman! Ama herkesi uyandırmamaya dikkat edin; biraz uyumaları gerek. Ayrıca her komutanın çadırı başına bir nöbetçi yerleştirin." ... Bunu çok daha önce düşünmeliydim.

Baldor çabuk çabuk etrafa birkaç emir verirken Roran olduğu yerde bekledi. Carn, Delwin ve Hamund'dan başka herkes dağılmıştı. Savaşçıların dördü çocuğun yerde büzülmüş bedenini alıp, gömmek üzere götürdüler, diğerleri ise kampı kolaçan etmeye çıkmışlardı.

Suikastçının yanına giden Hamund adamın kullandığı hançeri çizmesinin burnuyla dürttü. "Bu sabah o askerleri sandığımızdan fazla korkutmuş olmalısın."

"Öyle olmalı."

Roran titredi. Üşümüştü; özellikle el ve ayakları buz gibi olmuştu. Carn fark edip bir battaniye getirdi. "Al," dedi ve battaniyeyi onun omuzlarına attı. "Gel de ateşlerden birinin yanında otur ısın. Su ısıttırayım, temizlen diye. Oldu mu?"

Roran başını salladı; ağzını açacak hali kalmamıştı.

Carn ateşin yanına götürmek üzere onun önüne düştü; ama daha birkaç adım gitmemişlerdi ki, büyücü birden zınk diye durup, Roran'ı da durmak zorunda bırakmıştı. "Delwin, Hamund," dedi Carn, "bana bir şilte getirin ya da üstünde oturacak bir şey ve bir kupa da tatlı şarap, ayrıca birkaç sargı bezi, çok çabuk. Derhal lütfen!"

Şaşırmış bir halde bakan iki adam hemen harekete geçtiler.

"Niçin?" diye sordu Roran, şaşırmıştı. "Ne oldu?"

Carn yüzünde ciddi bir ifadeyle Roran'ın göğsünü gösterdi. "Eğer yaralı değilsen, o zaman nedir o, lütfen söyler misin?"

Roran, Carn'ın işaret ettiği yere bakınca, pıhtılarla kaplı göğsünde kılların arasından uzun ve derin bir kesik olduğunu gördü; yara sağ göğsünün orta yerinden başlıyor, göğüskafesini boylu boyunca geçip sol meme ucuna kadar uzanıyordu. En geniş yerinde yarık yarım santimden fazla açıktı; görünümü sıyrıtan, dudaksız, korkunç bir ağza benziyordu. Yaranın en rahatsız edici tarafı hiç kan akmamasıydı, kesikten tek bir damla bile sızılmıyordu. Roran cildin altındaki, ince, sarı renkli yağ tabakasını rahatlıkla görebiliyordu; onun altında da koyu kırmızı göğüs kası vardı, rengi tıpkı çiğ tavşan etinin rengine benziyordu.

Kılıç, mızrak gibi silahların ete kemiğe ciddi zararlar vermesine alışık olmasına karşın Roran yine de yarasına bakamıyordu. İmparatorluk'la savaşırken çok yaralanmıştı (en önemlisi, Carvahall'de Katrina'yı yakaladıklarında Ra'zac'lardan birinin sağ omzunu ısırmasıydı) ama daha önce hiç bu kadar büyük ve olağanüstü bir yara almamıştı.

"Acıyor mu?" diye sordu Carn.

Roran başını kaldırıp bakmadan başını iki yana salladı. "Hayır." Boğazı düğümleniyordu. Mücadeleden sonra hâlâ hızla çarpan kalbinin hızı iki katına çıkmış, bir vuruş diğerinden ayrılmaz hale gelmişti. Bıçak zehirli miydi acaba, diye düşündü.

"Roran, biraz dinlenmelisin," dedi Cam. "Sanırım seni iyileştirebilirim ama eğer bayılırsan bu işleri sadece daha da güçleştirir." Kolunun altına girip onu Hamund'un az önce çadırdan getirdiği şilteye taşıdı ve Roran itiraz etmeden oturdu.

"Nasıl rahatlayayım?" diye sordu, kısa ve kinayeye gülerek.

"Derin nefes al ve her nefes verişinde toprağa doğru yaklaştığını, yerin içine gömüldüğünü hayal et. Bana güven, işe yarayacak."

Roran söyleneni yaptı. Daha üçüncü nefesini salarken düğüm olmuş kasları çözüldü ve kesiğinden kan fişkırmaya başlayarak Carn'ın yüzüne sıçradı. Büyücü gerileyip bir küfür savurdu. Teninin üzerinden sıcak kan Roran'ın karnından aşağı akıyordu.

"Şimdi acıyor artık," dedi dişlerini sıkarak.

"Hey!" diye bağırdı Carn ve kendilerine doğru gelen Delwin'e el salladı; adam kucak dolusu sargı bezi ve başka malzemeler taşıyordu. Köylü getirdiklerini şiltenin bir ucuna yığarken, Carn bir parça pamuklu sargı bezi alıp Roran'ın yarasına bastırdı ve kanamayı bir süreliğine durdurdu. "Uzan," dedi emrederek.

Roran itaat etti. Hamund, Carn'a bir tabure getirince üstüne oturdu ama bu arada sargıyı yaraya bastırmaya devam ediyordu. Serbest elini uzatıp parmaklarını şıklattı: "Şarabın ağzını açıp bana ver," dedi.

Delwin'den sürahiyi alıp Roran'a bakarak konuştu: "Büyü ile yarayı iyileştirmeden önce kesiği temizlemeliyim, anladın mı?"

Roran başını salladı. "Bana ısıracak bir şey verin."

Herkesin kemerini çözmeye başladığını duydu, ardından ya Delwin ya da Hamund kalın deri bir kılıç kınını Roran'ın dişleri arasına soktu, o da bütün gücüyle ısırıldı. Ağzında konuşmasına engel olan şeye rağmen, "Yap hadi!" dedi, diyebildiği kadar.

Roran daha tepki vermeye vakit bulamadan, Carn sargıyı aldı ve aynı hızla şarabı yaranın üzerine dökerek gezdirdi; kılları, pıhtıları ve açılan yaradan dışarı çıkan toplanmış diğer maddeleri yıkadı. Şarap değince Roran boğuk bir sesle inledi, sırtı yay gibi bükülüp acıdan parmaklarını şiltenin kenarına geçirdi.

"İşte, hepsi gitti," dedi Carn ve sürahiyi kenara bıraktı.

Roran gözlerini yıldızlara dikmişti; vücudundaki bütün kaslar titriyordu. Carn elini yaranın üstüne koyup eski dilde bir şeyler mırıldanmaya başlarken duyduğu acıyı unutmaya çalışıyordu.

Roran'a dakikalar gibi gelen birkaç saniyeden sonra, Carn hançer yarasını iyileştirirken göğsünün derinliklerinde dayanılmaz bir kaşıntı hissetti. Kaşıntı yukarı, derinlerden deri yüzeyine doğru çıkıyor, geçip gittiği yerde acı diniyordu. Yine de hiç hoş bir his değildi; paralayana dek yarasını kaşımak istiyordu.

Bittiğinde Carn içini çekti; başı ellerinin arasında öne eğilip, gevşedi.

Hissiz bacaklarına istediğini yaptırmak için Roran onları şilteden aşağı sallandırdı ve doğrulup oturdu. Elini göğsünde gezdirdi. Kılıkların dışında cildi dümdüzdü. Her yeri. Hiç yaralanmamış gibiydi. Tek gözlü saldırgan çadırına gizlice girmeden önceki gibi.

Büyü.

Yan tarafta Delwin ile Hamund ayakta durmuş seyrediyorlardı. Onlar da şaşırmış gibiydiler, gerçi Roran orada kim olsa şaşıracağına emindi.

"Hadi, yatın artık," dedi ve elini salladı. "Birkaç saat içinde yola koyulacağız ve ayık olmanızı istiyorum."

"İyi olacağına emin misin?" diye sordu Delwin.

"Evet, evet," diye yalan söyledi. "Yardımların için teşekkür ederim, ama gidin artık. Siz tepemde anaç tavuklar gibi beklerken nasıl uyuyup dinlenmemi bekliyorsunuz?"

Onlar gittikten sonra Roran yüzünü ovaladı, sonra oturup kan içindeki hâlâ titreyen ellerine baktı. Pestili çıkmış gibiydi. Bomboş. Sanki bir haftalık işi birkaç dakikada bitirmiş gibi.

Carn'a, "Hâlâ savaşabilecek misin?" diye sordu.

Büyücü omuz silkti. "Eskisi gibi değil... Ama bu işin bedeli de bu. Sen başımızda olmadan bu savaşa giremeyiz."

Roran tartışma gereği görmedi. "Biraz dinlenmelisin. Şafak yakında sökecek."

"Ya sen?"

"Ben yıkanıp, üstüme temiz bir tünik geçireceğim; sonra Baldor'u bulup Galbatorix'in yolladığı başka birilerini bulmuş mu, bakacağım."

"Uzanmayacak mısın?"

"Hayır." İstemedi eli göğsüne gitti ve kaşdı. Sonra ne yaptığını fark edince durdu. "Öncesinde de uyuyamıyordum zaten, şimdi hepten..."

"Anlıyorum." Carn oturduğu yerden ağır ağır kalktı. "Beni ararsan çadırımda olacağım."

Roran onun ağır adımlarla karanlığın içinde kayboluşunu izledi. Gözden iyice yitince, Roran da gözlerini kapayıp biraz olsun gevşemek için Katrina'yı düşünmeye başladı. Sonra yeniden geriye kalan bir parça gücünü toplayıp, yıkılan çadırına gitti ve yığınların arasında elbiselerini, silahlarını, zırhını ve matarasını aradı. Bu arada kendini öldürmeye gelen adamın cesedine her ne kadar bakmamaya çalışsa da, cesedin sağından solundan geçerken gözü kan gölü içindeki çaput yığınına takılıyordu.

En son işlem olarak, adamın yanına diz çöktü, başını diğer tarafa çevirdi ve hançerini cesede saplandığı yerden çekip çıkardı. Metal kemiği sıyrarak dışarı çıkarken kayar gibi bir ses çıkarmıştı. Hançeri adamakıllı sallayıp üstündeki kanları silkelirken yere çarpan kan damlarını duyar gibi olmuştu.

Gecenin soğuk sessizliğinde Roran yavaş yavaş savaşa hazırlanmaya başladı. Baldor'u arayıp buldu (ona nöbetçileri geçebilen kimse olmadığını söylemişti) ve kampı baştan başa gezerek Aroughs kuşatmasını her yönüyle düşünüp tarttı. Sonra karavanadan artmış bir parça soğuk tavuk buldu bir yerden ve oturup yıldızları seyrederek budu kemirmeye başladı.

Ama ne yaparsa yapsın, aklı dönüp dolaşıp çadırın dışında yerde yatan genç çocuğa takılıyordu. Bir insanın yaşayıp diğerinin ölmesine karar veren kimdir? Benim canım onunkinden daha değerli değil, yine de ben toprak üstünde, şurda belki birkaç saat daha eğlenerek geçireceğim zaman varken o

gömülecek. Bu zalim olduğu kadar rasgele bir şans mı, yoksa bütün bu olanların açıklaması olacak, algımızın da ötesinde bir amaç veya motif var mı?

Alevden Zemin

Bir kız kardeş sahibi olmak nasıl bir duygu?" diye sordu Roran. Şafağın gri renkte ilk ışıkları gökyüzüne dağılırken kendilerine en yakın değirmen grubuna doğru yola çıkmışlar, yan yana at sürüyorlardı.

"Çok da bayılınacak tarafı yok, değil mi? Yani, pek bir şeyi belli değildir daha demek istiyorum. Henüz kedi yavrusu kadar." Atı yolun kenarında güzel yemyeşil taze bir ot kümesini görüp oraya doğru seyredince, Baldor dizginleri bir şaklatıp asıldı. "Yeni bir kardeş sahibi olmak garip bir duygu, kız veya erkek olsun, yani bunca zaman sonra."

Roran başını salladı. Altı yüz elli kişilik kolon düzeninde ordu arkalarından geliyor mu diye oturduğu yerde arkasına dönerek geriye doğru baktı. Değirmenlere gelince Roran atından inip atını bir kazığa bağladı, sonra da üç değirmenden en aşağıdakinin yanına gitti. Savaşçılardan biri hayvanları kampa geri götürmek için arkada kalmıştı.

Roran su kenarındaki çamurlu zemine inmek için yapılmış ahşap basamaklardan aşağı inip kanalın yanına, su kenarına geldi. Sonra art arda sıralı dört mavnadan en arkadakine bindi.

Mavnalar altı düz gemilerden çok, köylülerin Narda'dan Teirm'e giderken kullandıkları büyük ilkel sallara benziyordu. Roran aslında buna memnun olmuştu, çünkü bu sivri pruvalarının olmaması anlamına geliyordu. Dolayısıyla dört mavnayı uç uca, yaklaşık yüz elli metre uzunluğunda, tek bir masif deniz aracı gibi kalas, vida ve iplerle birbirine bağlamak daha kolaydı.

Roran'ın isteğiyle adamların vagonlarla madenden getirdiği kalın kayağantaş tabakaları en öndeki mavnanın önüyle, ikinci ve üçüncü mavnanın da yan kısımlarına üst üste dizilmişlerdi. Taş blokların üstüne de, bel seviyesine kadar gelip bir duvar oluşturacak şekilde un çuvalları yığılmışlardı (onları değirmenlerde bulmuşlardı). İkinci mavnada kayağantaşların bittiği yerde suni duvar, sadece un çuvallarıyla devam ediyordu: İki sıra eninde, beş sıra üst üste dizilmişlerdi.

Taş bloklar ile sıkı şekilde istiflenen un çuvalları mavnaların kendi ağırlığıyla birleşince aracı, dev ölçülerde su üstünde hareket eden bir şahmerdana çevirmişti. Roran bununla, kanalın sonundaki çürümüş kalaslardan ibaret gibi duran kapıyı kırıp geçebilmeyi umuyordu. Hatta kapı efsunlanmış olsa bile (ki, Carn olmadığını düşünüyordu). Roran, Galbatorix de dâhil, hızlı akıntıyla ileri yönde devinim kazanmış bir mavnayı hiçbir büyücünün durdurabilecek kadar güçlü olduğunu sanmıyordu.

Üstelik taş ve çuval yığınları, onları ok ve mızraklardan da koruyacaktı. Roran hareket halindeki güvertelerin üstünde dikkatle ilerleyip ön taraftaki mavnaya geçti. Mızrağıyla kalkanını taş bloklara dayadı, sonra da dönüp, mavnalara binen ve taş bloklar arasında güvertedeki boş yere doluşan savaşçıları izledi.

Güverteye adım atan her savaşçı zaten yüklü olan mavnaları daha da derine gömüyordu; artık güverte su yüzeyinden sadece birkaç santim yukardaydı.

Carn, Baldor, Hamund, Delwin ve Mandel de Roran'ın yanına geldiler. Hepsi sessiz bir uzlaşma içinde, yüzen şahmerdanın en tehlikeli yerlerinde pozisyonlarını aldılar. Aroughs'a girmek şans ve beceri gerektiriyordu ve hiçbirinin diğerine güveni yoktu.

Roran'ın gözüne mavnaların arka tarafında duran Brigman çarptı; adam bir zamanlar kumanda ettiği savaşçıların arasındaydı. Brigman'ın dünkü neredeyse asiliğe varan tavrından sonra, Roran onun geri

kalan bütün yetkilerini de almış ve çadır hapsine çarptırmişti. Fakat Brigman, Aroughs'a yapılacak son taarruza katılabilmek için yalvarınca, Roran istemeye istemeye de olsa kabul etmişti. Brigman kılıçta ustaydı ve yaklaşan savaşta her bir kılıca ihtiyaçları vardı.

Roran hâlâ doğru karar verip vermediğine emin değildi. Adamların Brigman'a değil artık kendisine sadık olduklarına neredeyse emindi, ama Brigman da aylardır onlara komutanlık etmişti ve bu türden bağlar kolay kopmazdı. Brigman birlik içinde huzursuzluk çıkarmaya kalkışmamıştı ama, verilen emirlere isterse itaat etmeyip aldırmayacağını ispatlamıştı, en azından Roran'dan gelenlere.

Eğer güvenimi en ufak bir şekilde sarsarsa, anında onu alaşağı ederim, diye düşündü Roran. Ama aslında kendi kendini kandırdığının da farkındaydı. Brigman kendisine başkaldırmayı planlıyorsa, bunu büyük olasılıkla karışıklığın tam ortasında yapacak ve Roran fark edene dek iş işten geçmiş olacaktı.

Altısı dışında herkes mavnalara bindikten sonra, Roran, "Çözün hepsini!" diye bağırdı.

İki adam tepenin başında, sekinin üstünde duruyorlardı. Sekiler, kuzeydeki bataklıklardan kanallara gelen suyu yavaşlatmaya ya da tutmaya yarıyorlardı. Altı metre aşağısında ilk su değirmeni ve altında da havuz vardı. Havuzun önünde de ikinci seki bulunuyordu. Onun üstünde de iki kişi vardı. Bir altı metre aşağıda ikinci bir su değirmeni ile ikinci bir derin ve durgun havuz vardı. Havuzun dış uzak ucunda ise son seki bulunuyordu ve onun üstünde de, son kalan iki kişi vardı. Son sekinin altında ise üçüncü ve son değirmen. Oradan sonra kanaldaki akıntı usul usul araziden geçerek akıyor ve Aroughs'a ulaşıyordu.

Her sekinin içinde, Roran'ın ilk geldiğinde kapamalarını isteyip Baldor'un yardımıyla kapattıkları bent kapaklarından vardı. Son iki gündür adamlar kazma ve küreklerle gidip yükselmekte olan sulara dalmışlar ve suyun dibinde sıkıştırılmış toprak yıkıldı yıkılacak hale gelene kadar sekilerin temelini oymuşlardı. O gün de, uzun, sağlam direkler bulup, onları suyun içine bent kapaklarının her iki yanından soktular.

Oradaki ve üstteki sekilerin üstünde bekleyen adamlar boyları sekileri bir iki metre geçen bu direkleri kavrayıp düzenli bir ritimle ileri geri oynatmaya başladılar. Yaptıkları plana göre, en altta bekleyen ikili, bu işlemin bitmesini birkaç dakika bekleyip, sonra onlar da aynı şeyi yapmaya giriştiler.

Roran gelişmeleri izlerken farkında olmadan un çuvallarından birini sıkıyordu. Eğer zamanlamaları birkaç saniye bile şaşacak olsa, olay felaketle sonuçlanabilirdi.

Neredeyse bir dakika boyunca hiçbir şey olmadı.

Sonra birden, bir mahşer gürültüsüyle en yukardaki bent kapağı serbest kaldı. Seki dışa doğru bel verdi; toprak çatlayıp yıkılmaya başladı ve serbest kalan inanılmaz miktarda çamurlu su aşağıdaki değirmenin üstüne bir dil gibi dökülmeye ve değirmeni haddinden hızlı çevirmeye başladı.

Seki çökerken üstünde duran adamlar, suya düşmelerine ramak kala kendilerini kıyıya atmışlardı.

On metreden aşağı püskürerek bir dil gibi akan su, değirmenin altındaki kara durgun suya dökülüyordu. Suyun aşağı havuza çarpışıyla oluşan köpüklü yüksek bir dalga, o hızla ileri diğer sekinin üzerine doğru ilerlemeye başlamıştı.

Dalganın geldiğini gören ortanca sekideki savaşçılar da, yerlerini terk edip kendilerini sert zeminli kara toprağın güvenli kollarına attılar.

İyi de etmişlerdi. Dalga çarpar çarpmaz ikinci bent kapağından, sanki ejderha çiftesi yemiş gibi kopup çevreye sıçrayan iğne inceliğinde parçacıklar, havuzun sekisindekileri dışarı sürükledi.

Sel gibi kabarak akan su, ilkinden de büyük bir şiddetle ikinci değirmene çarptı. Bu ani darbe altında kalaslar gerilip çatırdadı ve o an Roran'ın aklına ilk kez değirmen çarklarından birinin kırılabilceğı geldi. Böyle bir şey adamları için felaket anlamına gelirdi, mavnalar için de. Aroughs'a yapacakları saldırı daha başlamadan bitebilirdi.

"Bizi çözü!" diye bağırdı.

Adamlardan biri kendilerini kıyıya bağlayan halatları keserken diğeri kanala soktukları üç metrelik direkleri almak için eğilip kaldırdılar ve sonra bütün güçleriyle ittiler.

Ağır yüklü mavnalar yerlerinden birkaç santim kımlıdayıp açıldılar, hız kazanışları Roran'ın beklediğinden yavaştı.

Üzerlerine çağlayan gibi dökülen sulara rağmen en alt kattaki iki adam zayıflatılmış duvarın arasına gömülü direkleri çekmeye devam ettiler. Çağlayanın üzerlerine dökülmesine ramak kala seki sarsıldı, dışa doğru şişti ve adamlar kendilerini üstünden attılar.

Su, toprak kaplı baraja yaş hamura inen bir yumruk misali dökülüp çukur yaptı ve oradan da son değirmene doğru çağladı. Ahşap çatırdadı (çıkardığı ses kırılan bir buz tabakası gibi keskin ve inceydi) ve çark dışarı doğru birkaç santim eğim verdi; ama neyse ki Roran'ın korktuğı başına gelmedi ve yerinden çıkmadı. Sonra dehşetli bir gürültüyle sudan sütun hızla ve büyük patlamalı bir buhar görünümüyle setlendirilmiş tepeye döküldü.

Roran'ın yüzüne, kanalın iki yüz metre daha aşağısında olmasına rağmen soğuk bir rüzgâr çarpmıştı.

Su, sis katmanları arasından inanılmaz devinimle fişkırp kanaldan aşağı çağlaya çağlaya gelirken, mavnayı sırikla iten adamlarına, "Daha hızlı!" diye bağırdı.

Sel akıl almaz bir hızla sürüklüyordu artık onları. Akıntı, birbirine bağlı dört mavnadan en arkadakine çarpınca geminin tamamını öne doğru itip, Roran ve adamlardan birkaçının ayaklarını yerden kesti ve geminin kış kısmına doğru yuvarlanmalarına neden oldu. Çuvallardan bazıları mavnalardan dışarı suya, kimi de içeri güverteye adamların üstüne devrilmişti.

Kabarık su en arkadaki mavnayı kış tarafından birkaç santim kaldırıp yükseltince, neredeyse yüz elli metre uzunluğundaki mavna yana doğru kaymaya başlamıştı. Roran yönelimin devam etmesi halinde kanalın kıyıları arasında sıkışabileceklerini ve birkaç saniye içinde de akıntının gücüyle mavnaların birbirinden ayrılabilceğini biliyordu.

"Bizi düz tutmaya çalış!" diye gürledi, üzerine düştüğü un çuvalının üstünden kalkarken. "Savrulmamıza müsaade etmeyin!"

Onun emriyle harekete geçen savaşçılar, mavnayı eğimli kanal kıyısından uzaklaştırıp yeniden kanalın ortasına çekmeye çalıştılar. Mavnanın pruvasındaki taş blokların tepesine tırmanan Roran, bağırarak oradan adamlarını yönlendirmeye çalışıyordu; sonunda, hep birlikte mavnaları virajlı kanalda yeniden rotasına soktular.

"Başardık!" diye haykırdı Baldor, suratında koca bir sırıtışla.

"Henüz sevinme," diye uyardı Roran. "Önümüzde daha epey yol var."

Kanalda ilerleyip Aroughs'un iki kilometre açığında kamp kurdukları yerin hizasına geldiklerinde, doğuda gökyüzü artık saman sarısı bir renk almıştı. Bu hızla devam ederlerse güneş ufukta iyice yükselmeden şehre ulaşırlardı; ayrıca arazinin üstünden kalkmayan grilik de, surlarda ve kulelerdeki gözcülerden kendilerini gizleyecekti.

Suyun akışı ilk hızını kaybetmişti ama şehir, değirmenlerin seviyesinden aşağıda olduğu ve oraya kadar önlerinde kendilerini yavaşlatacak bir tepe ya da tümsek olmadığı için mavnalar hız kazanmaya devam ediyordu.

Roran ağzını avuçlarının arasına alarak, "Dinleyin!" diye seslendi, herkes duyabilsin diye sesini yükseltmişti. "Dış kapıya çarpınca suya düşebiliriz. Dolayısıyla yüzmeye hazır olun. Kendimizi karaya atana kadar, onlar için kolay hedefiz. Karaya çıkar çıkmaz tek bir hedefimiz olacak: Onlar kapıları kapatmayı akıl edemedi iç surları geçmek, çünkü eğer kapatırlarsa Aroughs'u almak bizim için hayal olur. İkinci suru geçince Lort Halstead'ı bulup teslim olmasını istemek zor olmayacaktır. Eğer başaramazsak, şehir merkezinde mevzilenip gücümüzü toplayacağız, sonra merkezden dışa doğru açılıp sokak sokak bütün Aroughs'u alana dek savaşaacağız.

"Unutmayın: Çok kalabalıklar. Adam başına iki kişiden fazla düşecektir, dolayısıyla kalkan arkadaşınızla birbirinize yakın durun ve gözünüzü hep dört açın. Tek başınıza gezmeyin ve gruptan ayrılmayın. Askerler sokakları bizden daha iyi tanıyor, hiç ummadığınız anda ensenize binerler. Yalnız kaldığınızın farkına vardığınızda merkeze dönün, çünkü orası bizim buluşma noktamız olacak.

"Bugün Varden için çarpışacağız. Bugün her insanın gerçek hayali olan zafer ve şeref bizim olacak. Bugün... bugün adımızı tarihe yazacağız. Birkaç saat sonra elde edeceğimiz başarıyı ozanlar yüzyıllarca şiirlerinde söyleyecek. Arkadaşlarınızı düşünün. Ailelerinizi düşünün, annelerinizi, babalarınızı, karılarınızı, çocuklarınızı. Sıkı savaşın, çünkü onlar için savaşıyoruz. Özgürlük adına savaşıyoruz!"

Adamlar karşılık olarak coşkuyla bağırdılar.

Roran onların bir süre heyecanlarını yaşamalarına müsaade etti; sonra elini kaldırıp, "Kalkanlar!" diye bağırdı. Tek bir yürek gibi herkes yere eğilip kalkanını aldı, kendileri ve arkadaşlarını kaplayacak şekilde başlarının üstlerine kaldırdı; gelişigüzel yapılmış şahmerdanın orta kısmı, bir devin koluna takacağı pullardan yapılma zırha benzemişti.

Gördüğü manzaradan mutlu olan Roran taş blokların üstünden aşağı atladı. Carn, Baldor ve Belatona'dan yanlarında gelen diğer dört adama baktı. En gençleri, Mandel, biraz kaygılı görünüyordu, ama Roran yine de durumu kaldırabileceğine emindi.

"Hazır mısınız?" diye sordu; hepsi olumlu karşılık verdiler.

Roran güldü. Baldor ona niye güldüğünü sorunca da, "Babamın beni görebilmesini isterdim!" dedi.

Bunun üzerine Baldor da gülümsedi.

Roran dikkatle suyun yönünü ve debisinin seyrini izliyordu. Mavnalar şehre girdikten sonra, askerler bunu firk edip alarm verebilirlerdi. Roran onların alarm vermelerini isliyordu ama bu sebepten dolayı değil; böylelikle su yükselmeye başladığında Aroughs'a beş dakikalık yolları kaldığını görünce Carn'a bakıp, "İşareti gönderin," dedi.

Büyücü başını salladı, sonra eğildi, dudakları eski dilin sözcüklerini ifade edecek şekilde kıpırdamaya başladı. Bir süre sonra doğruldu, "Tamam, oldu," dedi.

Roran batı yönünü kontrol etti. Aroughs şehir önlerinde taş ve gülle fırlatan Varden'e ait mancınıklar ile kuşatma kulelerini gördü. Kuşatma kuleleri hareketsizdi ama diğer savaş teçhizatları çalışıyor, taşlarını, oklarını ileri doğru göğe göndererek şehrin eski surlarıyla aralarındaki mesafeyi kapatıyorlardı. Roran ayrıca, elli adamının borazanlar çalıp, savaş çığlıkları içinde yanan oklar fırlatarak, savunma halindeki askerlerin dikkatini çektiklerini ve kısa bir süre sonra çok daha kalabalık bir gücün saldıracağı izkını mini vermek için ellerinden geleni yaptığını biliyordu.

Roran'ın üstüne birden büyük bir serinkanlılık çöktü.

Az sonra savaş başlayacaktı.

insanlar ölecekti.

Kendi de onlardan biri olabilirdi.

Bunu idrak etmek daha net düşünmeye başlamasına sebep olmuş, henüz birkaç saat önce uğradığı saldırının verdiği şok ve bütün yorgunluğu geçmişti. İnsanı dövüşmek kadar canlandıran başka bir şey daha yoktu (ne yemek yemek, ne gülmek, ne de bedensel işler, hatta sevişmek bile) ve ne kadar itiraf etmek istemese de savaşmanın cazibesini inkâr edemiyordu. Hiçbir zaman bir savaşçı olmak istememişti ama savaşçı olmuştu ve artık önüne çıkan herkesi yenmeye kararlıydı.

Çömeldi ve iki keskin kenarlı taş blokun arasından, hızla yaklaştıkları sur kapısını dikizledi, hem altındaki kısmını, hem üstündeki kısmını, çünkü sular yükselmişti. Kapı halis meşe kalaslarından yapılmıştı ama rengi nemden kararmıştı. Sualtında kapının, demir ve ahşaptan ızgaralı olduğunu ve buradan suyun serbestçe akışının amaçlandığını biliyordu. Üst kısmı ise geçilmesi en zor yerd. Roran uzun süredir suyun altında kaldığı için ızgaralı kısmın aşınmış olacağını düşünüyordu; eğer bir yerinde gedik açabilirlerse, o zaman yukardaki meşe kalasları kırmak çok daha kolay olacaktı. Böylelikle iki sağlam ve kalın kütüğün ön mavnanın yanlarından alt taraflarına bağlanmasını istedi. Bunlar suyun altında kaldığı için, üst tarafta kapıya bindirirlerken alt taraftan da saldırmış olacaktı.

Akıllıca bir plandı ama işleyip işlemeyeceği belli değildi.

Sur kapısına yaklaşırken herkesten çok kendisine, "Sakin ol," diye mırıldandı içinden.

Yüzen aracın en arkasında birkaç adam ellerindeki uzun çubuklarla mavnaları yönlendirmeye devam ederken, geri kalanlar saklanmak amacıyla kalkanların oluşturduğu kabuğun altına giriyorlardı.

Surun kapısına giden kemerli geçit, sanki bir mağara ağzı gibi kocaman önlerinde dikiliyordu. Mavnanın ucu gölgeler içindeki geçit ağzının altından geçerken, Roran askerlerden birinin dolunay gibi yuvarlak ve bembeyaz suratını gördü; adam surun kenarında on metre kadar yukarda durmuş, aşağıdan geçen mavnaya dehşet içinde bakıyordu.

Ama mavnalar öyle hızlanmışlardı ki, akıntı onları geçidin soğuk serinliği içine sürükleyince, Roran okkalı bir küfür savurmaktan başka bir şey yapamadı; geçidin kemerli tavanı yüzünden artık askeri göremiyorlardı.

Derken mavnalar surun kapısına bindirdiler.

Çarpmanın şiddetiyle Roran, arkasında yere çöktüğü kayağantaştan siperin önünde yere yuvarlandı. Başı taşa çarpmıştı. Zırh kepiyle miğfer giyiyor olmasına rağmen çarpmanın şiddeti kulaklarında uğuldamıştı. Güverte çatırdayıp geri gitti; kulaklarındaki uğultuya rağmen tahtaların kırıldığını,

metallerin gıcırtilar içinde burkulduklarını duyabiliyordu.

Taş bloklardan biri kayıp üstüne düşerek omzuyla kolunu acıttı. Bloku kenarlarından tutup, kızgınlıktan doğan bir güçle güverteden dışarı fırlattı, taş geçidin içinde duvara çarparak parçalandı.

Karanlıkta neler olduğunu görebilmek zordu; tek anlaşılan şey karmaşa ve yankılanan uğultulardı. Derken ayakları ıslandı. Başını eğip bakınca mavnanın suyla aynı seviyede olduğunu gördü, ama batıp batmayacaklarını kestiremiyordu.

"Bana bir balta verin!" diye bağırdı ve kolunu arkaya uzattı. "Balta! Bana bir balta verin!"

Mavna öne doğru on beş santim kadar yalpalayınca dengesini kaybetti ve neredeyse düşüyordu. Sur kapısı biraz içe doğru göçmüş ama hâlâ dimdikti. Zaman içinde akıntının devam eden baskısıyla mavna kapıyı kırıp geçebilirdi ama orada durup doğal sürecin gerçekleşmesini bekleyecek değildi.

Birisi eline baltanın pürüzsüz sapını tutuşturduğu sırada altından geçtikleri kemerli geçitte kale mazgallarının kapakları çekildi ve tavanda altı adet dikdörtgen biçiminde aydınlık belirdi. Dikdörtgenlerde bir hareketlenme oluştu; ardından mavnanın üzerine yaylardan atılan oklar vınlayarak yağmaya başladı. Oklar düşüp tahtaya çarptıkları yerde çıkardıkları bam sesiyle kargaşanın gürültüsünü artırıyorlardı.

Adamın birinin haykırdığı duyuldu.

"Carn!" diye bağırdı Roran. "Bir şeyler yap!"

Büyücüyü kendi işiyle baş başa bırakıp, yükselip alçalan güvertede emekleyerek taş blokların üstünden mavnanın pruvasına gitti. Derken mavna öne doğru birkaç santim daha kaydı. Kapının orta yerinden yeniden sağır edici gıcırtilar geldi ve meşe kalasların arasındaki çatlaklardan ışık sızmaya başladı.

Yaşanan bu karmaşada taş bloklardan biri Roran'ın sağ elinin yanına düştü; taşın üstünde bir demirin sürtünme izi vardı.

Roran hızını artırdı.

Mavnanın en başına ulaştığı sırada kulak tırmalayıcı, iç parçalayın bir ses duyunca elleriyle kulaklarını kapayıp geri çekilmek zorunda kaldı.

O sırada çarpan büyük bir dalga onu baştan aşağı yıkadı ve bir an için destek siz, kör vaziyette bıraktı. Yeniden görebilmek için gözlerini kırıştıtırırken kapının o kısmının yıkılıp kanala düştüğünü gördü; artık mavnanın şehre girebileceği kadar bir yer açılmıştı. Mavnanın pruvası üstünde kırılan kapının bir insan boyu kadar büyüklükte sivri tahta kıymıkları kaldıkları yerde çıkıntılar oluştuyordu.

Hiç tereddüt etmeden Roran geriye doğru yuvarlanıp siper olarak bir kayağantaşının arkasına saklandı. "Sinin!" diye bağırdı ve kendini kalkarıyla kapladı.

Mavnalar ilerlemeye devam edip, ölüm saçan ok yağmurundan çıkmış, duvarlarında yanan meşalelerin aydınlattığı, kayalık, çok büyük ve kapalı bir mekâna girmişlerdi.

Girdikleri bu yerin uzak ucunda kanaldan gelen su, kapalı bir başka kapının içinden geçerek akıyordu; yerden tavana bir başka kale kapısıydı bu. Ahşapla demir karışımı, kafes işi yapılmış kapıdan bakınca Roran, içerde şehri ve evleri görebiliyordu.

İçinde buldukları kayalık rıhtımın her iki yanında mal indirip yüklemek için yapılmış birer taş

iskele vardı. Tavanda dilli makaralar, halatlar ve toplanmış ağlar asılıydı ve her iki yapay kıyının tam orta yerinde, yüksek bir taş platform üstünde bir vinç kuruluydu. Mekânın girişinde ve sonunda, küflü taş duvarlardan merdivenler oyulmuştu ve insanın ıslanmadan suyun karşı tarafına geçmesi için kaldırımlar yapılmıştı. Arkadaki kaldırım, mavnaların geçtiği tünelin üstündeki muhafız odalarına açılıyordu. Roran ayrıca askerleri gördükleri kale mazgallarına da buradan çıkıldığını düşünüyordu.

Önlerine çıkan ikinci kapalı kapıyı görünce içini yeni bir umutsuzluk doldurmuştu. Oysa, buldukları yerde etrafları muhafızlar tarafından kuşatılmadan doğrudan şehre süzölebileceklerini ummuştu.

Eh, yapacak bir şey yok, diye düşündü.

O sırada geçit yollarını muhafız odalarından kırmızı üniformalı askerler doldurmaya başlamıştı; askerler diz çöküp yaylarını kurup bir başka ok yağmuru için pozisyon alıyorlardı.

Roran, kolunu soldaki iskeleye doğru sallayarak, "Kıyıya!" diye bağırdı. Savaşçılar ellerindeki direklerle birbirine bağlı mavnaları bir kez daha iterek kanalın kıyısına yanaştılar. Kalkanlarına saplanmış onlarca ok, birliğe kirpi gibi bir görünüm veriyordu.

Mavna iskeleye yanaşırken yirmi kadar asker, kılıçları ellerinde Varden'liler karaya çıkmadan onları karşılamak için merdivenlerden aşağı iniyordu.

"Acele edin!" diye bağırdı Roran.

O sırada kalkanına bir ok saplandı. Ok dört santimlik kalın tahta kalkanı delip geçmiş, koluna degecek kadar yaklaşmıştı. Aldığı darbeye tökezleyip sonra toparlanan Roran kollarını iki yana açıp iskeleye atladı. Ama yere sert bir şekilde düşmüş, dizini incitmişti. Askerler üstüne çullanmadan önce balyozunu çekmeye ancak zaman buldu.

Askerlerle yüzleşmek bir rahatlama, vahşi bir coşku getirmişti Roran'a. Plan yapmaktan, gelişmeleri izlemekten, endişelenmekten artık sıkılmıştı. Nihayet gerçek düşman (sırtından vurmaya çalışan suikastçılar değil) karşısındaydı, onlarla savaşılabildi, onları haklayabilirdi.

Mücadele kısa sürmüştü ama korkunç ve kanlı geçmişti. Roran ilk birkaç saniyede askerlerden üçünü öldürüp saf dışı bırakmıştı. Anlııdanı Baklor, Delwin, Hamund, Mandel ve diğerleri de kendisine kal ıldı ve askerleri su kenarından uzaklaştırmaya çalıştılar.

Roran bir silahşor değildi, karşısındakilerle eskrim yapmakla uğraşmadı. Onların istedikleri gibi saldırmalarına izin verdi, saldırıları kalkanıyla karşılayıp balyozuyla kemiklerini kırdı. Ara sıra bir hamleyi peri hareketiyle karşılamak durumunda kalıyordu. Genellikle bir kişiyle birden fazla karşılıklı hamleye girişmekten kaçınıyorlardı; çünkü tecrübesizliğinin çok tehlikeli sonuçlar doğurabileceğini biliyordu. Dövüşte başvurduğu en yararlı oyunun, kılıçla süslü hareketler yapmak ya da, kazanılması yıllar süren karmaşık kandırmacalı saldırı taktikleriyle savaşmak olmadığını, aksine, ilk hamlede bulunma fırsatını yakalayıp ardından da düşmanın en az tahmin ettiği şeyi yapmak olduğunu keşfetmişti.

Oradaki arbededen uzaklaşıp yukarı koridora çıkan merdivenlere doğru seyirtti; koridorda okçular diz çökmüş, mavnalardan inmeye çalışan adamlara ok fırlatıyorlardı.

Roran merdivenleri üçer üçer çıkararak elindeki balyozu ilk okçunun yüzüne patlattı. Sıradaki okçu ise okunu çoktan fırlatmıştı; hu yüzden yayı bırakıp gerileyerek kılıcının kabzasına uzandı, ama Roran onu giğsünden yaralayıp kaburgalarını kırmadan önce kılıcı kınından sadece yarısına kadar

ekebilme firsatı bulmuştı.

Balyozla dövüşmeyi sevmesinin bir nedeni, rakibin ne tür zırh giydiğinin önemi kalmamasıydı. Her kesici olmayan silah gibi bir balyozun açtığı yara, darbenin gücüyle ilgiliydi, ete yara açmak veya kesmekle değil. Olayın basitliği onun hoşuna gidiyordu. Koridordaki üçüncü asker, o harekete geçmeden üstüne bir ok fırlatmayı başarmıştı. Bu kez ok yarısına kadar kalkanından geçmiş, göğsüne saplanmasına ramak kalmıştı. Ölüm saçan sivri ucu kendinden uzak tutarak, adamın üstüne atlayıp omzuna bir darbe savurdu. Okçu gelen darbeyi elindeki yayla önlemek istemiş, Roran da karşılığını kalkanın tersiyle çarparak vermişti. Asker feryatlar içinde koridorun korkuluğundan aşağı yuvarlandı.

Fakat bu manevra Roran'ı da tamamen hedefe açık hale getirmişti; dikkatini koridorda kalan beş okçuya çevirince üçünün doğrudan oklarıyla kendisine hedef aldıklarını gördü.

Ve askerler okları fırlattılar.

Oklar üstüne saplanmak üzereyken sağa doğru yön değiştirip, dev kızgın eşekarıları gibi kararmış duvarlara bindirdiler.

Roran kendisini Carn'ın kurtardığını anlamıştı. Tehlikeyi atlattıklarında bir yolunu bulup büyücüye teşekkür etmeye karar verdi.

Ardından kalan askerlere saldırıp sanki hepsi düzeltilmesi gereken yamuk çivilermiş gibi birbiri ardına balyoz darbeleriyle haklarından geldi. Sonra kalkanına saplanan oku bir hamlede kırdı, aşağı katta savaşın nasıl ilerlediğini görmek için geriye döndü ve kalan son askerin de kan gölü haline gelmiş iskeleye yığıldığını gördü. Askerin kesik kafası yuvarlandı, sonra kanala düştü ve orada birkaç baloncuk çıkararak battı.

Bu arada Varden'lilerin üçte ikisi deniz aracından inmiş, kanal kenarında askeri düzene girmeye çalışıyorlardı.

Roran tam onlara kanal kıyısını boşaltmaları için emir vermek üzereydi ki (böylece hâlâ inmek isteyen araçtaki savaşçılara yer açılmış olacaktı) sol duvardaki kapılar ardına kadar açılıp yeniden içeriye bir tabur asker dolmuştu.

Kahretsin! Nereden çıkıyor bunlar? Daha kaç kişi var böyle?!

Roran savaşçılara yardım etmek için merdivenlere yönelmişti. Cam (mavnaların başında durmuş savaşçı sayıyordu) kollarını kaldırıp, ellerini üstlerine gelen askerlere çevirdi ve bağıra bağıra eski dilde sert ve garip sözcükler söyledi.

Bu tılsımlı sözler üzerine, iki çuval un ve bir taş blok, mavnadan havalanıp yakın nizam hareket eden askerlerin üstüne düştü. İlk darbeye neredeyse bir düzinesini de yere sermişti. Vurmaya devam eden çuvalar, üçüncü veya dördüncü darbeden sonra patladı, krem renkli un askerlerin başından aşağı yağarak onları boğup kör etti.

Bir saniye sonra askerlerin arkasındaki duvarın dibinde bir yangın başladı. Yangın, kocaman, kirli turuncu renkte yuvarlanan bir ates topuna dönüştü; hızla un bulutu içinde debelenen askerin üzerine gelmeye başladı. Bu arada önüne çıkan un tozunu da açgözlü bir hızla yutuyor ve rüzgârlı havada dalgalanan bayraklar gibi bir ses çıkarıyordu.

Roran kalkanının ardına gizlendi; ateşten top, koridorun bir iki metre ötesinde yandığı için ısısını bacaklarında, yanaklarında, eteğinde hissediyordu. Parlak kıvılcıklar küllere dönüşerek

düşüyorlardı. Cenazelere uygun, kapkara, isli bir yağmur.

İç karartıcı kızgın parıltı sönünce Roran dikkatle başını kaldırdı. Sıcak ve pis kokulu bir is doldurdu burun deliklerini, gözleri yandı ve birden şaşırarak sakalının tuttuğunu fark etti. Küfredip elinden balyozu attı ve sönene kadar küçük ama hızla ilerleyen alevleri pat pat vurarak söndürmeye çalıştı.

"Hey!" diye bağırdı Carn'a. "Sakalımı tutuşturdu! Daha dikkatli ol, yoksa kafanı kazığa geçiririm!"

Askerlerin çoğu yerde, elleriyle yüzlerini kapamış halde büzülmüşlerdi. Diğerleri de üstlerindeki alevleri söndürmeye çalışıyorlar, bazıları da silahları ellerinde, ne yapacaklarını bilemez halde, Varden'lilerden gelecek bir saldırıya karşı mevzilendikleri yerde dönüp dolanıyorlardı. Roran'ın adamları şaşkın ve dengelerini yitirmiş bir halde olmalarına rağmen, aniden ortaya çıkan bu yangından sadece ufak tefek yanıklarla kurtulmuşlardı (çoğu ateş topunun etki alanından uzakta durmuştu).

"Aptal gibi bakınmayı kesin de kendilerine gelmeden şu namuzsuzların peşine düşün!" diye emretti Roran ve onların dikkati çektiğinden emin olmak için balyozunu tırabzanlara güm diye indirdi.

Varden'lilerin sayıları askerlerden çok fazlaydı. Roran merdivenlerden aşağı inene kadar direnen askerlerin neredeyse dörtte üçünü öldürmüşlerdi.

Geri kalan birkaç askeri halletme işini becerikli savaşçılarına bırakan Roran kalabalıktan ayrılıp, kanalın solundaki çift kanatlı geniş kapıya gitti. Kapı iki atlı bir arabanın yan yana rahatlıkla geçebileceği genişlikteydi. Orada Carn'a rastladı; adam vinç platformuna oturmuş, hep yanında taşıdığı deri çıkınından bir şeyler yiyordu. Roran çıkında, çökelek, bal, öküz ciğeri, kuzu kalbi ve böğürtlenden hazırlanmış bir karışım olduğunu biliyordu. Bir seferinde Carn ona bir parça ikram etmiş ve Roran neredeyse yerken kusacak gibi olmuştu (ama birkaç lokması bile insanı zor bir günde ayakta tutmaya yetiyordu).

Roran'ı endişelendiren büyücünün çok bitkin görünüyordu. Geçerken durup, "Devam edebilecek misin?" diye sordu ona.

Carn başını evet anlamında salladı. "Sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var... Önce tüneldeki oklar, sonra çuvallarla un ve o taş blok..." Ağzına yeni bir lokma daha attı. "Hepsi üst üste biraz fazla geldi."

Aldığı cevapla tatmin olan Roran devam edecekken Carn onu kolundan yakaladı. "Ben yapmadım," dedi ve göz kenarları komiğine gitmiş gibi kırıştı. "Yani sakalını ben tutuşturmadım. Meşalelerden almış olmalılar."

Roran kendi kendine bir şeyler söylendi, sonra çift kanatlı kapıya doğru devam etti. Balyozunun düz tarafıyla kalkanına vurarak, "Düzene girin!" diye bağırdı. "Baldor, Delwin, siz benimle önden gelin. Geri kalanınız arkamızda sıra olun. Kalkanlar önde, kılıçlar çekili, oklar yaylarda hazır. Halstead herhalde şehirde olduğumuzu daha bilmiyor, o yüzden kimsenin kaçmasına izin vermeyin, onu gidip uyarmasınlar... Hazır mısınız? Hadi, o zaman, gelin benimle!"

Yanakları ve burnu yangından kızarmış olan Baldor'la birlikte sürgüleri çekip kapıları iterek açtılar, Aroughs karşılarındaydı.

Toz ve Küller

Şehrin dış surlarında, su kanalının Aroughs'a giriş yaptığı ana giriş kapısının etrafında sıva kaplı birçok büyük yapı vardı. Bütün binaların (boş boş bakan karanlık pencereleriyle soğuk ve itici) depo veya ambar oldukları anlaşılıyordu; bu bir de sabahın erken saatleriyle birleşince, muhafızlarla Varden'lilerin çatışmasını birilerinin duymuş olmasını olanaksız hale getiriyordu.

Roran'ın da zaten bundan emin olmak için oturup beklemeye niyeti yoktu.

Yeni günün sisli ışıkları şehre yatay açılarla düşüyor, kule tepelerinde, sur siperlerinde, kubbelerde ve evlerin eğimli damlarında parlıyordu. Yollar ve ara sokaklar koyu gri gölgeler içindeydi hâlâ; taş döşeli kanal yatağında akan su karanlık, kasvetli, kimi yerleri çizgi çizgi kanlıydı. Çok yukarılarda yalnız gezen bir yıldız parlıyordu; güneşin artan aydınlığı mavi örtü içinde gecenin bütün öteki mücevherlerini gizlerken, yıldızın ışıltısı gökyüzünde kaçak bir kıvılcım gibiydi.

Varden'liler şehrin içine ilerliyordu; deri çizmelerini taş döşeli yollarda sürte sürte yürüyorlardı.

Uzaklarda bir horozun öttüğü duyuldu.

Roran onları kalabalık yapılar arasından şehrin iç duvarının olduğu bölgeye doğru yönlendirdi ama yolda birilerine rastlama ihtimalini azaltmak için anayolları sıklıkla kullanmıyordu. Geçtikleri sokaklar dar ve loştu ve hatta bazen bastıkları yeri görmekte güçlük çekiyorlardı.

Caddelerdeki kaldırım olukları leş gibiydi. Ağır koku içini bulandırmıştı, alışık olduğu açık arazilere özlem duydu birden.

Bu şartlarda yaşamayı insan nasıl kabullenir, diye merak etti. Domuz bağlaşan durmaz.

Onları dış dünyadan ayıran duvardan uzaklaştıkça yapıların türü değişip ev ve dükkânlara dönüşmeye başlamıştı: Yüksek, enine boyuna döşeli kirişlerle yapılmış, sıvalı ve sokak kapılarında dökme demir kapı tokmakları olan evler. Örtülü pencerelerin ardından bazen sokağa kadar taşan insan sesleri, tabak çanak tıkırtısı ya da çekilince ahşap döşemede sürten bir sandalyenin gıcirtısı duyuluyordu.

Zamanımız daralıyor, diye düşündü. Birkaç dakika sonra sokaklar Aroughs'un ahalisiyle kaynamaya başladı.

Sanki onun bu düşüncesini haklı çıkarmak istermiş gibi savaççı bölüğün önüne yan sokakların birinden iki kişi çıkıverdi. Her iki köylü de boynunda, iki yandan taze süt dolu kovalar sarkan sırık taşıyorlardı.

Adamlar Varden'lileri karşılarında görünce birden zınk diye kalakaldılar. Sütler kovalarında çalkalanıp biraz yere dökülmüştü. Adamların gözleri büyüdü, bağırma hazırlığı içinde ağızlarını açtılar.

Roran durmuş, arkasındaki bölüğü de durdurmuştu. "Eğer bağırırsanız sizi öldürürüz," dedi yumuşak, iyi niyetli bir ses tonuyla.

Adamlar oldukları yerde titreyip biraz gerilediler.

Roran bir adım attı. "Eğer kaçarsanız sizi öldürürüz." Gözlerini korku içindeki iki adamdan ayırmadan Carn'a seslendi; büyücü yanına gelince, "Benim için onları uyutur musun lütfen?" diye

sordu.

Büyücü hızla eski dilde bir cümlelik tılsım okudu, son sözcüğü siytha gibi bir şeydi. İki adam sanki omurgasızlarmış gibi yere yığıldılar; kovaları taşa çarpınca devrilmiş, içindeki sütler sokağa saçılmış, taşların arasındaki oluklara sızarak beyaz damarlardan oluşan, dantelimsi zarif bir ağ meydana getirmişti.

"Onları kenara çekin," diye emretti Roran. "Görülmecekleri bir yere!"

Savaşçılar baygın iki adamı yoldan çeker çekmez Roran Varden'lilere yeniden iç surlara doğru hızlı ilerlemeye devam emri verdi.

Ama daha üç yüz metre bile gidemeden bir köşeden döndüklerinde dört kişilik bir asker grubuyla burun buruna geldiler.

Bu kez Roran merhamet göstermedi. Aralarındaki mesafeyi bir çırpıda kapayıp, askerler kendilerini toparlayamadan balyozunu içlerinden rütbesi daha yüksek olanın ense köküne indirdi. Baldor da aynı şekilde askerlerden birini biçmişti. Kılıcını birkaç adamın gücüne denk bir savuruyla kullanıyordu, yıllarca babasının yanında demircilik yaparak elde ettiği bir gücü bu.

Korku içinde diğer iki asker imdat çağırıp arkalarını döndüler ve kaçmaya başladılar.

Roran'ın arkasından fırlatılan ve omzunu sıyırıp geçen bir ok, askerlerden birini sırtından vurup yere devirmişti. Cam, ".Jierda!" diye haykırdı. Nihayet, kalan son askerin boynu duyulur bir kıt sesiyle kırıldı ve o da yalpalayıp hareketsiz bir halde sokağın ortasına yığıldı.

Sırtından okla vurulan asker bağıırıyordu: "Varden'liler burada! Varden'liler geldi! imdat!.."

Hemen hançerini çeken Roran adamın yanına gidip boğazını kesti. Hançerin bıçağını adamın tüniğine temizleyip ayağa kalkarken, "Harekete geçiyoruz, hadi!" diye bağırdı.

Varden'liler tekvücut halinde sokaklardan geçerek Aroughs'un iç surlarına doğru koşular.

Üç yüz metre gittikten sonra bir evin arkasına dolanan sokakta durdular. Roran elini havaya kaldırdı, adamlarına bekleme işareti verdi ve evin yanından süzülerek geçip, köşeden yüksek granit duvardaki sur kapısını dikizledi.

Kapı kapalıydı.

Ama sur kapısının solunda küçük bir çıkış kapısı ardına kadar açık duruyordu. Roran gözlemeye devam ederken, kapıdan dışarı koşarak bir asker çıktı ve şehrin batısına doğru uzaklaşıp gitti.

Roran çıkış kapısına bakarken bir yandan da küfrediyordu. Vazgeçmeye niyeti yoktu, hele buraya kadar gelmişken, ama durum giderek daha riskli bir hale geliyordu; ortalığın aydınlanıp varlıklarının anlaşılması an meselesiydi.

Evin yanından yine geriye çekildi, başını öne eğip deli gibi düşünmeye başladı.

Sonra parmaklarını şaklatarak, "Mandel!" dedi. "Delwin, Carn, siz üçünüz!" Ürkütücü görünümlü üç savaşçıya dikti gözlerini (yaşını başını almış adamlardı, savaş konusunda tecrübeli olduklarını biliyordu). "Benimle gelin. Baldor, geridekilerden sen sorumlusun. Eğer dönmezsek, kendinizi güvene alın. Bu bir emirdir."

Baldor başını salladı. Yüzü ciddiye.

Seçtiği altı adamla Roran, sur kapısına giden ana işlek yolun çevresinden, aşağıya doğru genişleyerek inen duvarın dibine ulaşana kadar dolandı; sur kapısı ile açık duran çıkış kapısından belki yüz elli metre uzaktaydı.

Her kapının da kulesinde bir asker vardı ama başlarını siperden aşağı sarkıtıp bakmazlarsa ikisi de görünmüyordu; dolayısıyla, Roran ve arkadaşlarının yaklaştıklarını görmelerine imkân yoktu.

Roran fısıltıyla konuşarak, Carn, Delwin ve savaşçılardan birini gösterip, "Kapıdan geçtikten sonra sen, sen ve sen," dedi. "Çok çabuk diğer taraftaki muhafız evine gidin, biz buradakini alacağız. Ne yaparsanız yapın, ama o kapıyı mutlaka açın. Belki çevrilecek sadece tek bir çarkı vardır veya kaldırmak için birlikte çalışmanız gerekebilir. Yani oraya gidip bir de benden yardım beklemeyin. Hazır mısınız?.. Şimdi!"

Mümkün olduğu kadar sessiz koşarak duvarı boydan boya geçti, köşeden döndü ve çıkış kapısından içeri daldı.

Ortasında hayvan figürlü çeşmesiyle bir meydana açılan altı metrelik bir geçide girmişti. Meydanda sağa sola aceleyle koşuşturan insanlar vardı, çoğu elinde rulo parşömenler taşıyordu.

Roran onlara aldırılmayıp kapalı bir kapıya yöneldi; içinden geçen tekmeleyip açma hissini bastırarak kancasına uzandı. Kapıdan geçti ve loş bir muhafız odası çıktı karşısına; bir duvarına açılmış spiral şeklinde bir merdivenle yukarı çıkılıyordu.

Hemen merdivenlere koştu ve bir dolanımdan sonra kendini alçak tavanlı bir odada buldu. İçerde askerler pipo içip, zincir sarılı kol kadar kalın bir bocurgatın yanındaki masada zar atıyorlardı.

"Selamlar!" dedi Roran, derin ama buyurgan gibi bir sesle. "Size çok önemli bir mesaj getirdim."

Askerler bir an bocaladıktan sonra oturdukları sıraları geri itip ayağa fırladılar; ahşap ayaklar yerde sürterken gıcırtılı sesler çıkarmıştı.

Fakat geç kalmışlardı. Bocalamaları kısa sürmüş olsa da, Roran'ın aradaki mesafeyi kapatıp saldırabilmesi için yeterli bir zamandı; bağırarak ortalarına dalıp balyozunu sağa sola savurarak beş adamı bir köşeye gönderdi. Mandel ile iki savaşçı kılıçlarıyla yanında belirmişti. Hep beraber kısa sürede muhafızları hallettiler.

Roran yerde can çekişen son askerin tepesinde dikilip yere tükürdü. "Yabancılara güvenmeyin."

Savaşmak odanın içini leş gibi kokutmuştu. Roran, kalın bir örtü gibi odanın üstüne çöken kokudan midesi bulanmış, neredeyse kustu kusacak bir halde nefes almaya korkuyordu. Burnunu tüniğin yeniyle kapatarak nefes alırken pis kokuların bir kısmını olsun süzebilmeye çalıştı.

Dördü zaman geçirmeden bocurgatın yanına gitti; kan gölünde kayıp düşmemeye dikkat ediyorlardı. Biraz inceleyip nasıl işlediğini anlamaya çalıştılar.

Roran arkasına dönüp balyozunu kaldırırken, yuvasında serbest kalan bir metal sesi duydu, bunu ahşap bir döşeme kapağının açılırken çıkardığı gıcırtılı ses izledi, ardından da üstteki kulenin döner merdivenlerinden aşağı inen bir askerin ayak sesleri geldi.

"Taurin, Tanrı aşkına neler oluyor burada..." Roran ile arkadaşlarının köşeye sıkıştırıp hallettiği askerleri görünce merdivenlerin ortasında zınk diye durmuş, sözleri ağzında tıklı kalmıştı.

Roran'ın sağındaki savaşçı hemen askerin üstüne bir mızrak fırlattı. Asker eğilince mızrak duvara

çarptı. Asker küfredip dönerek, dört ayak üstünde yeniden merdivenlerden çıktı ve dönen duvarın arkasında gözden kayboldu.

Arkasından tavan kapağının gürültüyle kapandığını duydular. Askerin boynuzunu üfleyip çılgınlar gibi bağırarak meydandaki herkesi uyarmaya çalışıyordu.

Roran kaşlarını çatıp yeniden bocurgatın yanına geldi. "Bırakın gitsin," dedi, balyozunu kemerine soktu. Giriş kapısını indirip kaldırmakta kullanılan çark koluna gelip abandı ve bütün gücünü kullanarak elden geldiğince üstüne yüklendi. Diğer adamlar da ona destek verdiler ve ağır ağır çark dönmeye başladı. Bocurgatın yan tarafındaki mandalın dişlileri üstünde, ahşap tırnak bir alttaki dişe atlarken gürültülü bir kılık sesi çıkarıyordu.

Çarkı döndürmek bir süre sonra oldukça kolaylaşmaya başlamıştı. Kapıyı sonuna kadar kaldırmaya uğraşmadılar; yarım dakikalık bir çabanın ardından kulaklarına Varden'lilerin attığı korkunç savaş çığlıkları çalındı; kapının dışında bekleyen adamlar meydana akın ediyorlardı.

Roran çarkı bıraktı, balyozunu yeniden eline aldı, diğerleri peşinde merdivenlere yöneldi.

Muhafız evinin dışına çıkınca, kapının diğer tarafından gelen Carn ile Delwin'i gördü. İkisi de sağlamdı ama Roran onlarla birlikte gönderdiği savaşçının artık yanlarında olmadığını fark etti.

Baldor, Roran ve savaşçıların kendilerine katılmalarını beklerken, geri kalan Varden'lilerle meydanın bir yerinde sıkı nizam bir bölük oluşturmaya giriştiler. Kalkanları birbirinin üstüne bindirilmiş vaziyette omuz omuza beş kişiden oluşan bir birlikti bu.

Roran onlara doğru koşarken, meydanın uzak ucunda evlerin arasından büyük bir asker bölüğünün çıktığını fark etti; onlar da mızrak ve kargıları yukarı dönük, ince uzun bir iğne yastığı görünümüyle savunma nizamı içindeydiler. Roran orada yüz elli asker olduğunu tahmin etti; bu rakamın rahatlıkla üstesinden gelirlerdi ama zaman ve adam kaybına neden olacağı kesindi.

Dün gördükleri kanca burunlu büyücünün askerlerin önünde, kollarını havaya kaldırmış, avuçlarından kara şimşekler çıkararak yürüdüğünü görünce canı sıkıldı. Roran, Eragon'dan şimşeklerin sadece korkutmak için bir gösteri olduğunu öğrenmişti ama gösteriş için olsun olmasın, karşı saftaki bu büyücünün çok tehlikeli bir adam olduğuna emindi.

Carn savaşçı bölüğün baş tarafına Roran'dan birkaç saniye sonra varmıştı. Baldor'la birlikte gözlerini karşılarındaki bölük ile büyücüye diktiler.

"Onu öldürebilir misin?" diye sordu Roran, arkalarındaki adamların duymayacağı şekilde konuşarak.

"Eh, denemek zorundayım, öyle değil mi?" diye yanıtladı Cam, elinin tersiyle ağzını silerek. Yüzü terden boncuk boncuktu.

"İstiyorsan üstüne çullanabiliriz. Kalbine bir hançer saplayıp gücünü azaltırsak hepimizi öldüremez."

"Bunu bilemezsiniz ... Hayır, bu benim işim ve bununla ben ilgileneceğim."

"Sana yardım edebileceğimiz bir şey var mı?"

Carn gergin bir tavırla güldü. "Üstüne biraz ok atabilirsiniz. Belki onları savuşturmaya çalışırken yorulması bir hata yapmasına neden olabilir. Yine de her ne yaparsanız yapın, aramıza girmemeye

dikkat edin. Bu sizin için de, benim için de iyi olmaz."

Roran balyozunu sol eline alıp, sağ elini Camın omzuna koydu. "Merak etme, bir şey olmayacak. Unutma, o kadar zeki değil. Onu daha önce de kandırdın, yine kandırabilirsin."

"Biliyorum."

"İyi şanslar," dedi Roran.

Carn başını bir kez salladı, sonra meydanın ortasındaki çeşmeli havuza yürüdü. Güneş ışıklarıyla dans eden su, sanki içine bir avuç pırlanta atılmış gibi ışıltılı parlıyordu.

Kanca burunlu büyücü de çeşmeye doğru ilerledi; adımları Cam'a uyuyordu, birbirlerine beş altı metre kala durdular.

Roran durduğu yerden, Cam ile büyücünün bir şeyler konuştuğunu anlıyordu ama ne dediklerini çıkaramayacağı kadar uzaktılar. Derken iki büyücü de sanki birisi onları hançerle dürtmüş gibi kaskatı kesildiler.

Bu Roran'ın beklediği bir şeydi: Yani zihinleriyle düello yapmaya başladıklarının, çevreyle fazla ilgilenmediklerinin bir işareti.

"Okçular!" diye gürledi. "Oraya ve oraya!" dedi meydanın iki farklı noktasını göstererek. "O hain köpeğe gönderebildiğiniz kadar ok gönderin bakalım ama sakın Carn'ı yaralamayın, yoksa sizi Saphira'ya yem ederim."

İki grup okçu meydana giderken askerler arasında huzursuz bir kıpırdanma oldu ama Galbatorix'in kırmızı ceketli birliği Varden'lilere saldırmak için ne düzenlerini bozmuşlar, ne yerlerinden kıpırdamışlardı.

O çingiraklı yılan müthiş güveniyor olmalı, diye düşündü Roran endişeyle.

Ucu kahverengi kaz tüylü düzinelerce ok, ıslık çalarak döne döne düşman büyücüye doğru uçmaya başladı. Roran bir an adamı öldürecekleri ümidine kapıldı; ama oklar, kanca burunlu adama bir buçuk metre kala sanki taş duvara çarpmış gibi patır patır oldukları yere döküldüler.

Roran durduğu yerde ayakta yaylanıyordu; sakin duramayacak kadar gergindi. Beklemekten, arkadaşı tehlike içindeyken hiçbir şey yapamıyor olmaktan nefret ediyordu. Dahası, geçen dakikalar plan yapma fırsatı verdiği için Lort Halstead'ın işine geliyordu. Eğer Roran, imparatorluk güçleri tarafından ezilmek istemiyorsa, düşmanlarını ne yapacaklarını bilemez bir hale getirmeleri, dengelerini bozmaları gerekiyordu.

"Ayaklanın bakalım!" dedi savaşçılarına dönerek. "Bakalım, kığımızı kurtarmaya çalışırken, ona da yardım edebilir miyiz? O askerlerin üstüne yanlardan saldıracağız. Yarınız benimle birlikte gelin. Diğer yarınız Delwin'le burada kalın. Her sokağı tutmuş olamazlar. Delwin, sen ve adamların, askerlerin yanından hissettirmeden geçin, yan sokaklardan arkalarına dolanın ve onlara arkadan saldırın. Biz onları ön tarafta oyalayacağız. Dolayısıyla çok fazla direnemeyeceklerdir. Eğer askerlerden biri kaçmaya çalışırsa bırakın kaçsın. Hepsini gebertmek zaten fazla uzun sürmez. Anladınız mı?.. Hadi, gidin bakalım, gidin, gidin, gidin!"

Adamlar hemen iki gruba ayrıldılar. Roran kendi grubunun önüne düşüp meydanın sağ tarafına yönelirken, Delwin de aynı şeyi sol taraftan yaptı.

Grup iki koldan çeşmeyle aynı hizaya gelince Roran düşman büyücünün kendisine baktığını fark etti. Kısacık bir bakıştı, yandan, bir anlık göz kayması gibi ama bilerek veya değil, o bir anlık dikkat kaybı Carn'la olan düellosunda etkisini hemen göstermişti. Kanca burunlu adam bakışlarını yeniden Carn'ın üstüne çevirdiğinde yüzündeki çirkin bakış derinleşip, gerilimli, acı bir sırıtışa dönüştü; alnında ve boynunda damarları şişmeye, kafası öfkesini yansıtan koyu kırmızı bir renk almaya başladı; sanki kan basıncı yüzünden başı patlayacak ve bin bir parçaya bölünecekmiş gibiydi.

"Hayır!" diye inledi büyücü, sonra da bağırarak eski dilde Roran'ın anlamadığı bir şeyler söyledi.

Anında Carn da bir şeyler söyleyerek karşılık verdi. İkisinin sesi öyle korkunç bir dehşet, kasvet, nefret ve öfkeyle birbirine karıştı ki, Roran aralarındaki düelloda bir terslik olduğunu kemiklerine kadar hissetti.

Carn parlak, mavi bir ışığın ortasında kaybolmuştu. Az önce durduğu yerden beyaz, kubbe gibi bir kabuk oluşup yükseldi ve göz açıp kapayana kadar genişleyip bütün meydana yayıldı.

Dünya karanlığa gömüldü. Dayanılmaz bir ısı Roran'ı sardı, etrafındaki her şey dönmeye ve biçimsiz şekiller almaya başladı.

Balyozu elinden kurtulup gitti ve sağ dizinin yanına müthiş bir acı saplandı. Derken, ağzına sert bir cisim çarptı ve bir dişinin söküldüğünü, ağzının içinin kanla dolduğunu hissetti.

Sonunda her şey durduğunda, olduğu yerde karnının üstünde bir süre yatmaya devam etti, kıpırdamayacak kadar sersemlemişti. Yavaş yavaş yeniden duyularını kazanmaya başladı. İlk gördüğü şey hemen burnunun altındaki yeşilimtırak grilikte, pürüzsüz, taş zemin olmuştu. Sonra taşları birbirine tutturun kurşunlu molozların kokusunu aldı. Biraz kıpırdayınca vücudundaki ezik ve çürüklerin farkına vardı. Tek duyduğu ses ise hızla çarpan kalp atışlarıydı.

Yeniden normal nefes almaya başlayınca ağzıyla boğazında biriken kanın bir kısmı ciğerlerine gitti. Boğulurcasına öksürerek tekrar doğruldu, kapkara balgam parçaları tükürdü. Dişini gördü yerde, kesicidişlerden biriydi, taş döşeli zeminde biraz uzağa fırlamıştı, kanlar içinde dikkat çekici bir beyazlıkla parlıyordu. Eline alıp inceledi. Ucu kırılmıştı ama kökü hâlâ sağlam görünüyordu, diş yalayıp temizledi, sonra acıyla yüzünü buruşturup, dişetinde şimdi boş kalan eski yerine, yaralı ete tekrar batırdı.

Yerden kuvvet alıp ayağa kalktı. Meydanın kıyısındaki evlerden birinin kapısının önüne savrulmuştu. Adamları da aynı şekilde kendi çevresinde oraya buraya düşmüşlerdi; kollar bacaklar herkeste eğreti duruyordu; miğferler başlarından uçmuş gitmiş, kılıçları meydanda yoktu.

Roran balyoz taşıdığına bir kere daha şükretti; çünkü Varden'lilerin birkaçı çıkan hengâmede ya kalkan arkadaşlarını ya da kendilerini yaralamışlardı.

"Balyozum? Balyozum nerede?" dedi kendi kendine. Yakınında yatan bir savaşçının bacakları altında balyozun sapını görene kadar gözlerini çevrede gezdirdi. Çekti çıkardı ve sonra da dönüp meydanı inceledi.

Askerler ile Varden'liler benzer şekilde çevreye savrulmuşlardı. Çeşmeden de geriye bir şey kalmamıştı: Yalnızca alçak bir enkaz yığını içinden düzensiz fişkırışlarla sızan su görünüyordu. Yanında, Carn'ın olması gerektiği yerde, simsiyah olmuş kupkuru bir ceset vardı; hâlâ dumanı tüten kol ve bacakları ölü bir örümcek gibi olduğu yerde büzülmüştü. Bütün bedeni öyle kömür gibi olmuş ve yanarak erimişti ki, onun daha önce yaşayan bir varlık ya da insan olduğuna inanmak zordu. Kanca

burunlu büyücü ise aynı yerde açıklanamaz bir şekilde duruyordu; ama patlama kıyafetlerini söküp atmış, üstünde sadece çorap pantolonuyla kalmıştı.

Roran'ın içi birden bastıramadığı bir öfkeyle doldu. Kendini kollamayı bile düşünmeden bu kez büyücüyü gebertmeye kesin kararlı, sendeleyerek meydanın ortasına doğru yürüdü.

Çıplak kalan büyücü, Roran yaklaştığı halde kımıldamıyordu; balyozunu kaldırıp sarsak bir halde koşmaya başladı, attığı savaş narası belli belirsiz duyuluyordu.

Ama büyücü kendini savunmak için hareket etmemişti.

Roran, büyücünün patlamadan beri aslında yerinden bir santim bile kıpırdamamış olduğunu düşündü birden. Sanki bir heykeldi.

Büyücünün Roran'ın yaklaşmasına takındığı aldırma tavır, adamın bu acayip davranışı (ya da hiçbir şey yapmaması, Roran'ı daha da teşvik etmişti; içinde bulunduğu o garip trans halinden uyanmadan adamın kafasına sert bir darbe indirmek istedi. Ama tuhaf bir kaygı içindeki intikam alma isteğine biraz gem vurdu ve adama yüz elli metre kadar kalmışken yavaşlayıp durmasına sebep oldu.

Durduğuna da memnun oldu.

Büyücünün, uzaktan normal görünüyor olmasına karşın, yakından bakınca sanki iki kat yaşlanmış, derisinin sarkmış, kırışmış, pürüzlü, kaba hayvan derisi gibi bir hal almış olduğunu gördü. Cildinin rengi de kararmıştı ve anbean bütün vücudu donuyormuş gibi daha da kararmaya devam ediyordu.

Adamın göğsü kalkıp iniyor, beyazları görünecek şekilde gözleri yuvalarında dönüyordu ama sanki kıpırdamıyordu.

Roran seyrediyordu. Büyücünün kolları, boynu, göğsü büzüştü; kemikleri bütün hatlarıyla ortaya çıkmıştı (boynundaki köprücük kemiğinden kalçasındaki leğen kemiğinin çukuruna kadar, midesi boş bir matara gibi sarkıyordu). Dudakları gerildi ve sarı dişlerinin üzerinde aşırı çekilip iğrenç bir sırtış meydana getirdi; gözbebekleriye, sanki içine keneler girip kanını emmişçesine havası boşaltılmış gibi duruyordu ve derken etrafındaki et içe çöktü.

Nefes alışı (panik halinde, gürültülü bir testere gibi) düzensizleşmiş ama tamamen durmamıştı.

Roran korkuyla geriledi. Çizmelerinin altında kaygan bir şeyler hissedince eğilip baktı ve çevreye yayılan bir su birikintisi içinde olduğunu fark etti. İlk önce suyun yıkılan çeşmeden geldiğini sandıysa da, sonra suyun felç olmuş büyücünün ayaklarından yayıldığını anladı.

Vücudunu iğrenç bir ürperti saran Roran küfredip kendini kuru bir yere attı. Suyu görünce Carn'ın yaptığı şeyi anlamıştı; içine dolan dehşet duygusu daha da arttı. Anlaşılan Carn, büyücünün vücudunda tek damla su kalmamasını sağlayan bir büyü yapmıştı.

Sonraki birkaç saniye içinde büyü, adamı, kapkara deriyle kaplı, canı çekilmiş bir iskelete çevirdi ve Hadarac Çölü'nde yüzlerce yıl güneş, rüzgâr ve kum fırtınasına terk edilmiş bir mumyaya dönüştürdü. O an için kesinlikle ölü olmasına karşın Carn'ın yaptığı büyüyle ayakta kaldığı için, yine de yere düşmüyordu. Roran'ın karşısında duran bu şey, kâbuslarında (veya savaş meydanlarında gördüğü, ki, her ikisi de aynı şeydi aslında) sırttan korkunç bir hayaletti.

Önce adamın kabuklaşmış cildi bulanıklaştı; çok ince, gri bir toza dönüştü, bulunduğu yere usul usul döküldü ve bir zamanlar kendisini oluşturan suyun üstünde orman yangınından artakalan küller misali yüzmeye başladı. Sonra kasları ve kemikleri, ardından taşlaşmış iç organları ve nihayet son

kalan neyi varsa toz olup gitti; geriye sadece bir su birikintisi üstünde, koni şeklinde yükselen bir toz yığını kalmıştı.

Roran, dönüp Carn'ın cesedine baktı ama dayanamadığı için hemen yine başını çevirdi. Hiç değilse intikamını alabildin. Katledilen arkadaşını düşünmeyi kesip (çünkü düşünmeye dayanamıyordu) çözülmesi gereken hemen bir sonraki sorunu düşündü, yani, yavaş yavaş yeniden ayaklanan meydanın güney tarafındaki askerleri.

Roran, Varden'lilerin de ayağa kalkmaya başladıklarını gördü. "Hey!" diye seslendi. "Benimle gelin! Bundan iyi fırsat olmaz." Yaralı oldukları belli olan adamları işaret ederek emir verdi: "Kalkmalarına yardım edin ve sıra olunca onları aranıza alın. Kimse arkada kalmayacak. Hiç kimse!" Konuşurken dudakları titriyor, ağzı seğiriyor, sanki bütün gece içki içmiş gibi başı ağrıyordu.

Onun sesini duyan Varden'liler aceleyle toparlanıp yanına geldiler. Adamlar geniş blok şeklinde bir tabur oluştururken, Roran da en ön tarafa geçip Baldor ile Delwin'in yanına gelip ikisinin arasında yerini aldı; onların da yüzü patlamadan dolayı yara bere içindeydi.

"Carn öldü mü?" diye sordu Baldor.

Roran başını sallayıp kalkanını havaya kaldırdı, adamları da aynısını yaptılar; böylece sık bir nizam içinde, dıştan bakıldığında duvarı andıran bir görünüm oluşturdular.

"O zaman dua edelim de Halstead'ın bir yerlerde başka bir büyücüsü daha olmasın," diye mırıldandı Delwin.

Varden'liler ordu düzenine girmeyi tamamlayınca Roran, "ileri marş!" diye bağırdı ve savaşçılar meydanı geçmek üzere ilerlemeye başladılar.

Başlarındaki lider Varden'lilerinki kadar iyi değil miydi, yoksa patlama onları daha mı kötü etkilemişti, bilinmez, İmparatorluk'un askerleri o kadar çabuk toparlanamamışlardı ve Varden'liler onların ortasına daldığında hâlâ dağınıktılar.

Mızrak gelip kalkanına saplanınca Roran inleyip dengesini kaybederek bir adım geriledi; darbenin şiddetiyle kolu zonklamış ve mızrağın ağırlığı kalkanını aşağı çekmişti. Balyozuyla kalkana saplanan mızrağı parçalamak istedi ama beceremedi.

Önünde bir asker, hatta belki kendisine mızrağı fırlatan asker, bunu fırsat bilerek onun üstüne atladı ve kılıcıyla Roran'ın boğazına doğru hamle yaptı. Roran mızrak saplı kalkanını kaldırmaya çalıştı ama çok ağırdı, kendini korumak için fazlasıyla hantaldı. Bu yüzden inen kılıcı kalkanıyla değil, balyozuyla savuşturmaya çalıştı; ama durduğu yerde kılıcı çok iyi seçemedi, zamanında peri alamadı ve balyozu kılıcı sıyrıp geçti. Eğer tesadüfen elinin tersi, kılıcın yassı tarafına değip onu birkaç santim saptırmamış olsa kesinlikle ölmüştü.

Sağ omzu çizgi halinde ateş gibi bir acıyla kavruldu birden. Yan tarafına sancı saplanıyor, gözlerinde parlak sarı şimşekler çakıyordu. Sağ dizinin üstüne çöktü ve öne yığıldı.

Altında taş zemin, etrafında koşuşturan ayaklar, bacaklar onu kuşatmış, sanki bala batmış da çıkamıyormuş gibi kenara yuvarlanıp kendini güvene almasına engel oluyordu.

"Çok yavaşsın, çok yavaşsın," dedi kendi kendine; kalkandan elini çekip ayaklarını toparlamaya çalıştı. Eğer yerde kalmaya devam ederse ya devrilecek ya da hançerlenecekti. Çok yavaşsın.

Karşısındaki askerin de karnını tutarak düştüğünü gördü; bir saniye sonra, birisi zincir işi zırhının

yakasından tutup kendisini yukarı çekti ve ayakta durmayı başarana kadar ona destek oldu. Baldor'du bu.

Başını çevirip askerin açtığı yaraya baktı. Beş zincir halkası kadar yer kesilerek açılmıştı ama bunun dışında zırhına başka bir şey olmamıştı. Söküğün olduğu yerden kan sızıp, boynuyla kolu acıyor olmasına rağmen, yarası ölümcül değildi; ayrıca durup bunu düşünerek vakit geçirmeye niyeti yoktu. Sağ kolunu hâlâ kullanabiliyordu (en azından savaşmaya devam edebilirdi) ve şu anda önemli olan da buydu.

Biri kendisine başka bir kalkan uzattı. Vahşi bir hareketle kaptı kalkanı. Sonra da adamlarıyla birlikte davranıp askerleri geniş caddede geri sürüp meydandan çekilmeye zorladılar.

Askerler kısa süre sonra dağılıp, Varden'lilerin karşı konulmaz gücü karşısında anacaddeden yan sokaklara kaçmaya başlamışlardı.

Aroughs içlerinde Varden'lileri takip etmek isteyecek düşmanların varlığına karşı Roran, elli kadar adamını çıkış kapısıyla ana kapıyı kapatmaya gönderdi. Şehirdeki askerlerin çoğu, işgalcilere karşı dış surların etrafında konuşlandırılmışlardı. Roran'ın onlarla bir meydan savaşına girmeye niyeti yoktu. Böyle bir şey intihardan farksız olurdu, özellikle Halstead'ın asker sayısını düşününce.

Varden'liler şehrin iç kesimlerinden geçip Lort Halstead'ın oturduğu bakımlı saraya fazla direniş görmeden ulaştılar.

İçinde beyaz kuğuların ve kazların yüzdüğü bir süs havuzu ile çok geniş bir ön avlusu olan saray, Aroughs'taki bütün yapılardan daha yüksek olarak önlerindeydi. Saray uzun sütunları, tonozları ve danslı partiler için düşünülmüş geniş teras balkonlarıyla çok güzel bir mimariye sahipti. Belatona'daki şatodan farklı olarak kesinlikle savunma değil, estetik amaçlı yapıldığı belliydi.

"Surlarını kimsenin aşamayacağını sandılar herhalde," diye düşündü Roran.

Kendilerini fark edince yakalamak için, rasgele bağıra çağıra birkaç muhafız hemen üzerlerine koşmaya başlamıştı.

Adamlar üzerlerine hücum ederken, "Düzeninizi bozmayın!" diye emretti Roran.

Çarpışan güçlerin sesi birkaç dakikalığına avluyu doldurdu. Kazlarla kuğular karmaşada panik halinde bağıyor, kanat çırparak oldukları yerde suyu dövüyorlardı ama havuzun sınırlarından dışarı çıkma cesareti de gösteremiyorlardı.

Varden'lilerin muhafızları yenmesi uzun sürmemişti. Fırtına gibi avludan sarayın içine daldılar. Duvar ve tavanlarındaki resimlerle içerisi öyle göz alıcıydı ki (ayrıca altın yaldızlı pervazlar, oymalı mobilyalar, desenli yer döşemeleri) Roran gördüğü manzarayı birden içine sindiremedi. Böyle büyük ve gösterişli bir binayı inşa ettirmek ve bakımını yaptırmak, kavrayabileceğinin ötesinde bir şeydi. Doğup büyüdüğü çiftliğin tamamı bir araya gelse bu büyük salondaki bir sandalye etmezdi.

Açık kapı aralığından gözüne, üç hizmetçi kadının koridorda eteklerinin müsaade ettiği hızda kaçmaya çalıştıkları çarptı.

"Kaçmalarına izin vermeyin!" diye bağırdı.

Varden ordusundan beş silahşor ayrılıp kadınların peşine düştü ve kadınlar daha koridordan çıkamadan onları yakaladılar. Adamlar kadınları Roran'a götürürken, kadınlar kulak tırmalayan çığlıklar atıyorlar, deli gibi çırpınıyorlar ve kendilerini yakalayanlara tekme tokat vurmaya

çalışıyorlardı.

Karşısına getirildiklerinde, "Yeter!" diye bağırdı Roran. Kadınlar sızlanıp söylenmeye devam ettiler ama direnmeyi kesmişlerdi. Üçünden en yaşlı olanı güçlü kuvvetli bir kâhyaydı; kır saçlarını geride çirkin bir topuz yapmıştı, belinde bir halka üstünde anahtarlar taşıyordu. Aralarında en akli başında o gözüküyordu. Roran dönüp sordu: "Lort Halstead nerede?"

Kadın kaskatı kesilip, çenesini dikleştirdi. "Bana ne yaparsanız yapın efendim, ama efendime ihanet etmeyeceğim."

Roran aralarında sadece bir adımlık mesafe kalana kadar kadına yaklaştı. "Beni dinle ve iyi dinle," dedi sert bir sesle. "Aroughs düştü. Sen ve şehirdeki herkesin kaderi iki dudağım arasında. Yapacağın hiçbir şey bunu değiştiremeyecek. Bana Halstead'ın yerini söyle, ben de arkadaşlarıyla birlikte seni serbest bırakayım. Halstead'ı başına geleceklerden sen koruyamazsın ama kendinizi kurtarabilirsiniz." Roran'ın yaralı dudakları öyle şişmişti ki, konuşurken söylediklerinin anlaşılması için çaba sarf ediyor, sarf ettiği her sözcükte ağzından kanlı tükürükler saçılıyordu.

"Benim başıma geleceklerin önemi yok efendim," dedi kadın, yüzündeki ifade bir savaşçı kadar kararlıydı.

Roran küfredip balyozunu, koca salonda çın çın öten bir şiddette kalkanına indirdi. Kadın yerinde sıçramıştı. "Aklını mı yedin sen kadın? Halstead senin hayatına değer mi? İmparatorluk değer mi? Galbatorix değer mi?"

"Ben İmparatorluk veya Galbatorix bilmem efendim, ama Lort Halstead biz çalışanlarına her zaman iyi davrandı; ben de şimdi efendimin sizin gibi pis, kıymet bilmez vahşilerin eline düşmesine göz yumamam. Evet, siz busunuz!"

"Öyle mi?" diye sordu Roran, kadına öfkeyle bakıyordu. "Adamlarıma seni konuşturmaları için istediklerini yapmalarını söylesem, o dilini ne kadar tutabileceğini sanıyorsun?"

"Beni asla konuşturamazsınız," diye meydan okudu kadın; Roran kadına inanıyordu.

"Ya bunlar?" Diğer kadınları başıyla işaret etti; en genç olanı on yedi yaşından büyük olamazdı. "Sırf efendini kurtarmak için onların kıtır kıtır doğranmasına gönlün razı olur mu?"

Kadın derin bir kederle içini çekti ve çok hafif bir sesle ağır ağır, "Lort Halstead sarayın doğu kanadında," dedi. "Oradaki koridordan gidip Sarı Oda'dan geçin, sonra da Leydi Galiana'nın çiçek bahçesinden; kendisini orada bulacağınıza adım gibi eminim." Roran duyduklarına pek inanmaz bir tavırla dinliyordu. Çok çabuk işbirliği yapmıştı, az önceki direnişine göre fazla şüphe çekici. Ayrıca kadın konuşurken Roran diğer iki kadının şaşırduklarını ve ne diyeceklerini bilemezmiş gibi baktıklarını fark etmişti. "Kafaları karıştı sanki," diye düşündü. Kır saçlı kadın efendisini gerçekten düşmanın kollarına bırakacak olsa gösterecekleri tepki bu olmazdı. Çok fazla sessizlerdi, fazla itaatkâr, sanki bir şey saklıyorlarmış gibiydiler.

İki kadın arasında genç kız olanı, duygularını gizlemekte diğeri kadar başarılı değildi, böylece Roran ona dönüp en vahşi tavrını takınarak sordu: "Sen! Sen söyle bana. Yalan söylüyor, değil mi? Halstead nerede? Söyle hemen!"

Kız ağzını açmış ama konuşamıyor, başını iki yana sallıyordu. Roran'dan kaçmak için gerilemeye çalıştı ama savaşçılardan birisi arkasına geçip gerilemesini engelledi.

Roran kızın üzerine yürümeye devam edip kalkanını kızın göğsüne bastırarak nefes almasını zorlaştırdı, ardından kendi ağırlığını da kalkanın üstüne verip, kızı kendisiyle savaşçı arasında iyice sıkıştırdı. Elindeki balyozu kaldırıp kızın yanağına bastırdı. "Çok güzel bir kızsın, ama eğer ön dişini kıracak olursam bu sarayda kendine yaşlı bir heriften başka koca bulamazsın. Bugün ben de bir dişimi kaybettim ama yerine yerleştirmeyi becerdim. Bak!" Sonra dudaklarını yayıp çok çirkin olduğuna emin olduğu bir görünümle dişlerini gösterdi. "Ama senin dişini kırmayacağım, böylece senin de aynı şeyi yapmana gerek kalmayacak. İyi iş çıkarmış mıyım, ha?" Balyozuyla tehdit eden bir hareket yaptı.

Kız olduğu yerde iyice büzülüp ağlamaya başlamıştı. "Hayır! Lütfen efendim. Lütfen! Kendi odasıydı en son, yüzbaşlarıyla görüşüyordu; ama ardından Leydi Galiana'yla birlikte tünelden geçip iskeleyle inceklerdi ve..."

"Thara! Seni aptal kız!" diye çıkıştı yaşlı kâhya kadın. •

"Onları bekleyen bir gemi vardı, evet ama şu anda nerede olduklarını bilmiyorum, lütfen, lütfen bana vurmayın, ben bir şey bilmiyorum efendim..."

"Kendi odası mı?" diye sordu Roran kükrercesine. "Nerede bu?"

Kız hıçkırıklar arasında tarif etti.

Kız sözünü bitirince, "Bırak gitsinler," dedi Roran ve üç kadın kapıdan çıkıp koridorda kayboldular; giderlerken cilalı zeminde tahta topuklarının çıkardığı sesler duyuluyordu.

Roran, Varden'lilerin önüne düşüp kızın tarif ettiği yoldan büyük sarayı geçmeye başladı. Karşılıklarına yarı giyinik bir sürü insan çıkmıştı ama kimse onlarla dövüşmeye kalkışmamıştı. Sarayın içi bağırıp çağırınların sesiyle öyle çınılıyordu ki, Roran'ın içinden kulaklarını tıkamak geldi.

Yarı yolda karşılıklarına bir başka avlu çıktı; ortasında koca bir kara ejderha heykeli vardı. Roran bunun Galbatorix'in ejderhası Shruikan olup olmadığını merak etti. Heykelin yanından geçerken dang diye bir ses duyuldu ve sesle birlikte sırtına bir şey saplandı.

Kenardaki taş bankın üstüne yığılıp, düşmemek için tutundu.

Yine acı....

Çok büyük bir ıstıraptı; insana bilincini kaybedecekmiş hissi veren, daha önce hiç tatmadığı büyüklükte bir acıydı. Öyle fazlaydı ki, hissetmemek için oracıkta ellerinden birini feda etmeye hazırdı. Sırtının ortasındaki yaraya sanki kızgın çubuk batırılıyormuş gibi bir acı.

Hareket edemiyordu...

Nefes alamıyordu...

Enufak bir kımıldama bile müthiş ıstırap veriyordu.

Önüne gölgeler düştü ve ardından Baldor ile Delwin'in bağırdıklarını duydu; sonra bütün seslerin arasından Brigman'ın da bir şeyler söylediğini duydu, ama Roran onun ne dediğini anlayamamıştı.

Derken acısı birden, on kat arttı. Roran haykırdı ve bu daha da kötü acımasına neden oldu. Büyük bir dirençle kendine hâkim olup hiç kımıldamamaya çalıştı. Sımsıkı kapalı gözlerinin kenarından yaşlar akıyordu.

Brigman'ın kendisiyle konuştuğunu duydu. "Roran, sırtında bir ok var. Oku atamı yakalamaya çalıştık ama kaçtı."

"Çok acıyor..." Roran nefesini tuttu.

"Çünkü ok kaburgalarına saplanmış. Yoksa delip geçerdi. Birkaç santim yukarı ya da aşağı saplanmadığına dua etmelisin, yani omuriliğin ya da kürek kemiğine gelmediğine."

"Çıkarın onu," dedi dişlerinin arasından.

"Çıkaramayız. Okun ucu çentikli. Öteki taraftan çıkarmak için itemeyiz de. Kesilmesi lazım. Benim bu konuda biraz tecrübem var Roran. Eğer bıçakla biraz uğraşmama izin verirsen, hemen burada, şimdi yapabilirim. Ya da eğer istersen, bir şifacı bulana kadar bekleyebilirsin. Sarayda saklanan mutlaka bir iki tane vardır."

Brigman'a muhtaç olmaktan nefret etmesine rağmen, Roran acıya daha fazla dayanamayacağını da biliyordu. "Hemen yap... Baldor?"

"Evet Roran?"

"Yanına elli adam al ve Halstead'ı bul. Ne yaparsa yapsın, bir yere kaçamaz. Delwin... sen benimle kal."

Baldor, Delwin ve Brigman arasında, Roran'ın sadece birazını duyduğu kısa bir konuşma geçti. Sonra Varden'lilerin büyük bir kısmı oradan ayrıldılar; onların ayrılışıyla ortalığa belirgin bir sessizlik çökmüştü.

Brigman'ın isteği üzerine savaşçılardan bir grup yakın bir odadan sandalyeler getirdiler; kırıp tahtalarından avlunun kaldırımında küçük bir ateş yaktılar. Ateşin ortasına bir bıçak yerleştirdiler. Roran, Brigman'ın oku çıkardıktan sonra kanamadan ölmesin diye bununla yarasını dağlayacağını biliyordu.

Kaskatı ve titrer halde, bankta uzandığı yerde, dikkatini nefes alıp vermeye yoğunlaştırdı. Acıyı azaltmak için yavaş yavaş nefes alıp veriyordu. Çok zor bile olsa başka şeyler düşünmeye çalıştı. Neler olduğu ya da neler olabileceği önemli değildi, o an için önemli olan tek şey, burun deliklerinden düzenli olarak alıp verdiği nefesti.

Dört adam kendisini banktan kaldırıp karın üstü yere yatırdıklarında yarı baygın haldeydi. Birisi ağzına deri bir eldiven tikiştirince yarılmış dudaklarının acısını yeniden duydu; etrafında kaba eller kollarıyla bacaklarından sıkı sıkı tutarak onu yere bastırıyordu.

Roran geriye bakınca Brigman'ın diz çöküp üstüne eğildiğini gördü; elinde ucu kıvrık av bıçağı vardı. Bıçak yavaş yavaş vücuduna doğru inmeye başladı. Roran gözlerini yumdu ve bütün gücüyle eldiveni ısırıldı.

Nefes aldı.

Nefes verdi.

Sonra zaman kavramını yitirdi. Bayılmıştı.

Hükümdarsız Dönem

Roran, masanın ucunda kamburunu çıkarmış oturuyor, önündeki mücevher kakmalı kupaya görmeyen gözlerle bakıp oynuyordu.

Gece olmuştu; güzel döşenmiş yatak odasındaki tek ışık masanın üzerinde yanan iki mumla, dört direkli boş yatağın yanındaki şömine ateşinden geliyordu. Ara sıra çıtırdayan odun ateşinden başka her yer sessizdi.

Pencereden ince tül perdeleri aralayan belli belirsiz tuzlu bir esinti geliyordu. Yüzünde serinliği hissedebilmek için başını esintiye çevirdi.

Pencereden bakınca dışarda uzanan Aroughs'u görebiliyordu. Yollarda orada burada işaret için yakılmış ateşler vardı ama bunun dışında şehir karanlık ve durgundu; herkes evine sığındığından her zamanki gibi değildi.

Rüzgâr esmeyi kesince kupasından bir yudum daha aldı; şarabı diline değdirmeden doğrudan yutuyordu. Altdudağındaki yarığa bir damla şarap değdi; yanma hissiyle gerildi, acıdan nefesini tuttu ve dinmesini bekledi.

Kupayı masanın üzerine bıraktı, içinde ekmek ve kuzu eti olan tabakla, yarısı bitmiş şarap şişesinin yanına. Sonra iki mumun arasından, karşıda asılı aynada kendine baktı. Ayna hâlâ bitkin suratından başka bir şey yansıtmıyordu: Sağ tarafta sakalının büyükçe bir kısmı artık olmayan, çürük içindeki kanlı yüzü.

Başını çevirdi. Kadın, uygun olduğunda onunla bağlantıya geçeceğini söylemişti. Kendisine düşen sadece beklemektir. Yapabileceği başka bir şey yoktu; zaten uyuyamayacak kadar acıyordu her yanı.

Kupayı yeniden eline aldı, parmaklarının arasında yuvarladı.

Zaman ilerliyordu.

O gece geç saatlerde ayna tıpkı bir cıva birikintisi gibi titreşti. Roran'ın gözleri kamaşmıştı; bulanık bakışlı yarı kapalı gözlerini aynaya dikti.

Nasuada'nın kalp biçimli yüzü önünde belirdi; ifadesi her zamanki gibi ciddiydi. Kendisine adıyla hitap ederek, "Roran," dedi kadın. Sesi berrak ve güçlüydü.

"Leydi Nasuada." Acı yüzünden cesaret edebildiği kadar masadan doğrulmaya çalıştı ki, bu birkaç santimi geçmemiştir.

"Yakalandınız mı?"

"Hayır."

"O zaman bundan Carn'ın ya öldüğünü ya da yaralandığını anlıyorum."

"Bir başka büyücüyle mücadele ederken öldü."

"Bunu duyduğuma üzüldüm... İyi bir adamdı ve büyücülerimizi kaybetme lüksümüz yok şu aralar." Bir süre sustu. "Ya, Aroughs ne durumda?"

"Şehir bizim."

Nasuada kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? Çok memnun oldum. Anlat, savaş nasıl geçti? Her şey planladığınız gibi gitti mi?"

Konuşmanın verdiği fiziksel acıyı en aza indirmek için çenesini fazla oynatmamaya çalışan Roran, son birkaç günün özetini çıkardı. Nasuada'ya, Aroughs'a varışlarından tek gözlü adam tarafından çadırda uğradığı saldırıya, değirmenlerin oradaki barajları yıkmalarından Varden'lilerin nasıl Aroughs'a girip Lort Halstead'ın sarayına ulaştıklarına ve Carn'ın düşman büyücüyle giriştiği düelloya kadar her şeyi anlattı.

Sonra sırtından nasıl vurulduğundan ve Brigman'ın oku nasıl kesip çıkardığından bahsetti. "Burada olmasına memnunum," dedi ilave ederek. "Çok iyi bir iş çıkardı. Eğer o olmasaydı, bir şifacı bulana kadar ben savaş dışı kalacaktım." Aklına yarasının dağılışı gelince, bir refleksle omuzlarını içe çekip büzüldü, kızgın demirin etine değişimini yeniden hissetmişti.

"Umarım sana bakacak bir şifacı bulmuşundur."

"Evet, sonradan buldum ama büyücü değildi."

Nasuada oturduğu yerde geriye yaslandı ve bir süre onu inceledi. "Hâlâ benimle konuşabilecek gücün olmana şaşırıyorum. Carvahall'liler gerçekten çelik gibi insan olmalılar."

"Daha sonra sarayı güven altına aldık, Aroughs'un geri kalanını da öyle, gerçi etkimizin zayıf olduğu birkaç yer var hâlâ; ama sınırlarını geçtiğimizi ve şehrin merkezini ele geçirdiğimizi anlayınca, askerleri teslim olmaya ikna etmek çok zor olmadı."

"Peki, Lort Halstead'a ne oldu? Onu da yakaladınız mı?"

"Adamlarımdan bazıları onu tesadüfen bulduklarında saraydan kaçmaya çalışıyormuş. Halstead'ın yanında çok az sayıda adamı varmış, bizim savaşçılarla savaşmaya yetmezmiş; böylece yanındakilerle birlikte bir şarap mahzenine kaçıp kendilerini içeri kilitlemişler..." Roran başparmağını kupanın üstündeki zümrütte gezdirdi. "Teslim olmuyorlardı, ben de odayı talan etmek istemedim; çok pahalıya mal olurdu. Dolayısıyla... adamlara mutfaktan kaplarla yağ getirmelerini emrettim, onları ateşe verdim ve kapılarına döktüm."

"Onları dumandan boğarak dışarı çıkmaya mı zorladın?" diye sordu Nasuada.

Roran ağır ağır başını salladı. "Kapı yandıktan sonra muhafızlardan birkaçı dışarı çıktı ama Halstead çok oyalandı içerde. Onu yerde bulduk, boğulmuştu."

"Bu çok yazık olmuş."

"Ayrıca... kızı Leydi Galiana da öyle." Kızın hayali hâlâ Roran'ın gözlerinin önündeydi: İnce, narin, fıfırlar ve kurdelelerle donanmış güzel lila rengi bir elbiseyle.

Nasuada kaşlarını çattı. "Fenmark'ın kontu olarak Halstead'ın yerine kim geçecek?"

"Hızlı Tharos."

"Dün birliğiyle senin karşına dikilen adam mı?"

"Aynı kişi."

Adamları gidip Tharos'u huzuruna getirdiklerinde vakit öğleden sonra olmuştu. Ufak tefek, sakallı

adam, yaralı değildi ama şaşkın gibiydi; süslü tüylü miğferini kaybetmişti. Roran (sırtını korumak için yumuşak bir kanepede karnının üstünde yatarken) ona, "Sanırım bana bir şişe şarap sözünüz var," demişti.

"Bunu nasıl becerdiniz?!" diye sormuştu Tharos da karşılık olarak, sesi üzgündü. "Bu şehre girebilmek imkânsızdı. Bu surları ancak bir ejderha yıkabilirdi. Ve şu yaptığınıza bakın! Siz insan değilsiniz, siz başka bir şeysiniz, siz..." Ve sustu, daha fazla konuşamıyordu.

"Babasıyla kız kardeşinin ölmelerini nasıl karşıladı?" diye sordu Nasuada.

Roran elini başına dayadı. Alnı ter içinde kalmıştı, kolunun yeniyle kuruladı. Titriyordu. Terlemesine rağmen, her tarafı aslında buz gibiydi, özellikle de elleri ve ayakları. "Babası için fazla üzülmüş gibi gelmedi bana. Ama kız kardeşi için..." Roran, Galiana'nın öldüğünü öğrendikten sonra Tharos'un kendisine söylediklerini hatırlayınca yüzünü ekşitti.

"Elime geçen ilk fırsatta seni öldüreceğim," demişti Tharos. "Sana yemin ediyorum."

"O zaman elini çabuk tutsan iyi edersin," diye karşılık verdi Roran. "Birileri beni öldürmek için çoktan sıraya girdi bile, eğer öldürüleceksem, sanırım bu o kadın tarafından olacaktır."

"Roran? Roran?"

Hafif bir şaşkınlıkla Nasuada'nın kendisine seslendiğini fark etti. Roran yeniden kadına baktı, aynada yüzü bir portre gibi çerçevelenmişti sanki, dilini çözüp konuşmaya başlayamadı. Ama sonunda, "Tharos aslında tam olarak Fenmark kontu sayılmaz," diyebilirdi. "Halstead'ın yedi oğlundan en küçüğü; ama bütün diğerleri ya kaçmışlar ya da saklanıyorlar. Dolayısıyla şimdilik bu unvana sahip çıkan bir tek Tharos var. Bizimle şehrin kodamanları arasında elçilik yapıyor. Ama yine de Carn olmadan, kimin Galbatorix'e yemin edip, kimin etmediğini söylemek zor. Sanırım lortlarla leydilerin çoğunluğu etmişler ve askerler de tabii, ama bundan başka kimler etti bilmek imkânsız."

Nasuada dudaklarını sıktı. "Anlıyorum.. Size en yakın şehir Dauth. Leydi Alarice'ten, onunla tanışmıştın sanırım, Aroughs'a zihinleri okuyabilme yeteneğine sahip birisini göndermesini rica edeceğim. Soyluların çoğu maiyetlerinde bu yeteneklerde bir kişi bulundurlar, dolayısıyla Alarice için ricamızı yerine getirmek zor bir şey olmayacaktır. Öte yandan, Yanan Ovalar'a gelirken Kral Orrin, Surda'nın bütün önemli büyücülerini de beraberinde getirmişti; bu da demek oluyor ki, Alarice'in size göndereceği kişi başkalarının zihinlerini okuyabilmekten öte bir yeteneğe sahip olmayacak. Doğru düzgün büyü yapılmadan da, Galbatorix'e sadık olanların her fırsatta bize saldırmalarını engellemek zor olacak." Roran konuşurken masada gezinen gözleri koyu renkli şarap şişesine takıldı. Tharos buna zehir mi koydu acaba? Bu düşünceyle birden tedirgin oldu.

Sonra Nasuada onunla yeniden konuşmaya başladı: "Umarım adamlarını sıkı kontrol altında tutuyor ve semerinden boşanan eşekler gibi Aroughs'ta dört bir yana saldırıp, insanları rahatsız etmelerine ve çevreyi yağmalamalarına engel oluyorsundur?"

Roran öyle yorgundu ki, uzun uzun yanıt verecek gücü kendinde bulamıyordu ama yine de şunları söyleyebilirdi: "Yaramazlık yapabilmek için zaten sayımız çok az. Onlar da benim kadar biliyorlar ki, en ufak bir kışkırtmada askerler toparlanıp şehri geri almak için üstümüze saldırabilirler."

"Umarım böyle bir şey olmaz... Saldırıda kaç can kaybınız oldu?"

"Kırk iki."

Aralarında bir süre sessizlik oldu. Sonra Nasuada, "Carn'ın ailesi var mıydı?" diye sordu.

Roran, omuzlarını silkerek, "Bilmiyorum," dedi. "Kuzeyliydi, ama hiçbirimiz özel hayatlarımızdan fazla bahsetmezdik... yani bütün bu olaylardan önce... O kadar önemli gelmezdi."

Roran boğazına takılan bir gıcıkla birden üst üste öksürmeye başladı, sonra başı masanın üstüne doğru tahtaya değene kadar eğildi. Darmadağın edilmiş ağzı da dâhil, sırtında hissettiği acı dalga dalga omuzlarına yayılınca yüzünü buruşturdu. Saplanan acıyla kasılması öyle şiddetliydi ki, kupasındaki şarap bardağın kenarından eliyle bileğinin üstüne dökülmüştü.

Sonra yavaş yavaş yeniden kendine geldiğinde Nasuada, "Roran, mutlaka bir şifacıya gidip görünmelisin. İyi değilsin ve yatıp dinlenmen gerekiyor," dedi.

"Hayır." Ağzının kenarında biriken tükürükleri sildi, sonra kadına baktı. "Ellerinden geleni yaptılar, bakıma muhtaç küçük bir çocuk değilim."

Nasuada biraz duraksadı, sonra başını eğdi. "Nasıl istersen."

"Evet, şimdi ne olacak?" diye sordu Roran. "Burada işim bitti mi?"

"Aroughs'u ele geçirdikten sonra, artık her nasıl geçirdiysen, bir an önce geri dönmeni ben arzu ederim ama Dras-Leona'ya kadar at sürebilecek halde değilsin. Şeye kadar beklemek zorundasın..."

"Beklemeyeceğim," diye gürlledi Roran. Aynayı kaptı ve yüzünden sadece birkaç santim uzak kalacak kadar kendine yaklaştırdı. "Bana bebek muamelesi yapma Nasuada. At sürebilirim ve de hızlı sürebilirim. Buraya gelmemin tek sebebi Aroughs'un Varden'e tehdit oluşturması. Artık bu tehdit geçti, ben yok ettim. Yaralı maralı... Karım ve daha doğmamış çocuğum Murtagh ile ejderhasından birkaç kilometre uzakta bir kamptayken burada kalacak değilim!"

Nasuada'nın sesi bir anda sertleşti. "Sen Aroughs'a gittin, çünkü seni oraya ben gönderdim." Sonra çok daha rahatlamış bir sesle devam etti. "Ama her neyse. Seni anlıyorum. Eğer yapabileceksen bir an önce buraya dönmeni istiyorum. Oraya giderken yaptığın gibi gece gündüz at binmene gerek yok, ama fazla oyalanma da. Duyarlı davran. Katrina'ya yollarda öldüğünü söylemek istemem... Sen ayrıldıktan sonra orayla ilgilenmesi için yerine kimi atamamı tavsiye edersin?"

"Yüzbaşı Brigman."

"Brigman mı? Neden? Onunla geçinemediğini sanıyordum?"

"Ben vurulduktan sonra adamların hizada kalmasıyla o ilgilendi. O sıralar pek kendimde değildim..."

"Öyle olmalı."

"Ve ayrıca adamların paniğe kapılmamaları veya taşkınlık yapmamalarını da temin etti. Ayrıca ben bu müzik kutusundan bozma berbat şatoya tıklandığımdan beri onları benim yerime idare ediyor. Bu konuda tecrübesi olan tek kişi. O olmasa Aroughs üstündeki kontrolümüzü genişletemezdik. Adamlar onu seviyor; plan yapma ve düzen kurmada bilgili ve yetenekli. Bu şehri başarıyla idare edecektir."

"O zaman Brigman'ı atarız." Nasuada aynadan başını çevirip Roran'ın göremediği birisine bir şeyler mırıldandı. Sonra yeniden ona dönerek, "İtiraf etmeliyim ki, Aroughs'u alabileceğini hiç tahmin etmiyordum. Birisinin bu kadar kısa zamanda şehrin surlarını geçebilmesi, hem de bu kadar az adamlarla, üstelik bir ejderha ile süvarisinin desteği olmadan, bana imkânsız gibi geliyordu," dedi.

"O zaman beni niye buraya gönderdiniz?"

"Çünkü Saphira ile Eragon'u o kadar uzağa gönderme durumunda kalmadan bir şeyler yapmalıydım, çünkü sen herkesin başarısız olacağı veya vazgeçeceği şeylerde herkesi şaşırtan sonuçlar elde etmeyi alışkanlık haline getirmiştin. Eğer bir yerde yapılması imkânsız bir şey varsa, sen elini attığında büyük olasılıkla gerçekleşeceğine şüphe olmazdı ve yine öyle oldu."

Roran hafifçe güldü. Ben de Carn gibi ölüp gitmeden kaderi kaç kez kandırabileceğim acaba?

"Gül istiyorsan, ama başarılı olduğunı inkâr edemezsin. Bugün bizim için büyük bir zafer kazandın Güçlü Balyoz. Yoksa Yüzbaşı Güçlü Balyoz mu demeliyim? O unvanı çoktan hak ettin. Yaptıkların için sana çok şey borçluyum. Aroughs'u ele geçirmekle iki farklı cephede aynı anda savaşmaktan bizi kurtardın, ki bu kesinlikle bizim için yıkım anlamına gelecekti. Bütün Varden'liler sana şükran borçlu; sana söz veriyorum, savaşçılarıyla birlikte yaptığın fedakârlıklar asla unutulmayacak."

Roran bir şeyler söylemeye çalıştı başaramadı, yeniden denedi, tekrar beceremedi, sonunda şöyle söyledi: "Ben... ben neler düşündüğünüzü adamlarıma iletceğim. Bunları duymaktan çok memnun olacaksınız."

"Evet, lütfen yap. Şimdi sana veda etmek durumundayım. Geç oldu. Hastasın ve ben de seni gereğinden de fazla ayakta tuttum."

"Bekleyin..." Elini kadına doğru uzatıp parmak uçlarıyla aynaya dokundu. "Bekleyin. Daha henüz söylemediniz: Dras-Leona'nın kuşatması nasıl gidiyor?"

Kadın yüzünde boş bir ifadeyle ona baktı. "Kötü. Ayrıca durum da iyileşme işaretleri vermiyor. Sana burada ihtiyacımız var Güçlü Balyoz. Bu duruma kısa zamanda son verecek bir çare bulamazsak, bugüne dek uğruna savaştığımız her şey boşa gidecek."

Thardsvergûndnzmâl

"Merak etme, iyisin," dedi Eragon bezgin bir tavırla. "Endişelenmeyi bırak. Zaten yapabileceğin bir şey de yok." Saphira gülemeye benzer bir ses çıkardı ve kendi yansımasını gölde seyretmeye devam etti. Başını bir o yana bir bu yana çeviriyordu; sonra derin bir iç çekti ve verdiği nefesle çıkan duman, suyun üstünde küçük bir fırtına bulutu gibi dağıldı gitti.

"Emin misin?" diye sordu Saphira. Eragon'a baktı. "Ya yerine gelmezse ne olacak?"

"Ejderhaların pulları sürekli yenilenir. Bunu biliyorsun."

"Evet, ama ben daha önce hiç kaybetmemiştim!"

Eragon içinden gelen gülme isteğini bastırmaya çalışmadı, Saphira'nın alay etmediğini anlayacağını biliyordu. "Bu kadar bozulma. O kadar da büyük değil." Uzanıp, onu böyle dehşete düşüren burnunun sol tarafında baklava şeklindeki boşluğu yokladı. Ejderhanın doğal zırhındaki boşluk başparmağının yarısı kadardı ve belki iki buçuk santim derinliğindeydi. Boş olan yerde mavi renkli derisi görünüyordu.

Merak edip işaretparmağını derisine dokundurdu. Ilık ve yumuşaktı, tıpkı bir ineğin karnı gibi.

Saphira güldü ve başını Eragon'dan çekti. "Hey, yapma; gıdıklıyorsun."

Eragon da kıkırdadı; oturduğu kayanın dibindeki suda ayaklarını çırttı, çıplak ayaklarının altındaki duygu hoşuna gidiyordu.

"Çok büyük değil belki ama," dedi Saphira. "Orasının boş olduğunu herkes fark edecek. Hem nasıl etmesinler! Karla kaplı bir dağda çıplak kalmış toprak bir bölgeye bakmaktan farkı yok." Ardından burnunun ucundaki küçük kara boşluğu görebilmek için gözlerini yeniden öne doğru devirdi.

Eragon güldü ve ejderhaya bir avuç su fırlattı. Sonra da onun incinen gururunu iyileştirmek için, "Kimse fark etmeyecektir Saphira. Bana güven. Ayrıca fark etseler bile savaşta aldığın bir yara olduğunu sanıp, senden daha çok korkacaklar," dedi.

"Öyle mi dersin?" Kendini incelemek için yeniden suya döndü. Su ile pulları birbiri üzerinde gözcü alıcı gökkuşağı renklerinde yansımalar yapıyordu. "Ya askerin biri bana oradan saldırırsa? Elindeki kılıçla beni deşebilir. Acaba pulum yerine gelene kadar Cücelerden orası için metal bir kaplama yapmalarını istesem mi?"

"Bu çok acayip görünür."

"Öyle mi?"

"Hı hı." Başını salladı, kendini yeniden gülmek için zor tutuyordu.

Saphira burnunu çekerek iç geçirdi. "Benimle eğlenmene gerek yok. Başındaki kürkün dökülmeye başlasa, diş dediğin o minik çıkıntılardan birini kaybetsen sen neler hissederdin? O zaman da hiç şüphe yok, seni ben teselli etmek zorunda kalırdım."

"Hiç şüphem yok," diye hiç beklemeden itiraf etti Eragon. "Ama yine de, dişler tekrar büyümüyor." Kayanın üstünden aşağı atlayıp çizmelerini bıraktığı kıyıya gitti; kırılmış dal ve taşlardan geçilmeyen su kıyısında, ayaklarını acıtmadan yürümek için dikkat ediyordu. Saphira da arkasından geliyordu. Pençelerinin arasında yumuşak toprak eziliyordu.

Eragon çizmelerini giyerken, Saphira da ona, "Sadece o kısmı korumak için bir büyü yapabilirsin," dedi.

"Yapabilirim evet, yapmamı ister miydin?"

"İsterim."

Çizmelerini bağlarken büyüünün sözlerini aklında topladı, sonra sağ avucunu burnunun üstünde açılmış olan yere koydu ve eski dilde lazım olan sözcükleri sıraladı. Saphira'nın bedenini yaptığı tılsımla koruma altına alırken elinin altından turkuvaz rengi bir parlaklık yayıldı.

"İşte, oldu," dedi bittiğinde. "Artık endişelenmen için bir sebep kalmadı."

Hâlâ bir pulumun eksik olduğu gerçeği dışında tabii.

Eragon onun çenesine şakacıktan bir yumruk attı. "Hadi, uzatma. Gel kampa geri dönelim."

Birlikte göl kıyısından ayrılıp, toprağın dışına çıkmış ağaç köklerine tutunarak, sıkı olmayan zeminli dik kıyıdan yukarı tırmandılar. Tepeye ulaştınca karşılıklarına yedi yüz metre kadar doğuda Varden'lilerin kampıyla, kampın biraz kuzeyine doğru Dras-Leona'nın düzensiz yapılaşması çıkıyordu. Şehirde hayat olduğunun tek izi, evlerin bacalarından incecik sürgün gibi tüten dumanlardı. Thorn her zamanki gibi güney kapısının üstündeki sur duvarına kurulmuş, akşamüstünün keyfini çıkarıyordu. Kızıl renkli ejderha uyuyor gibiydi, ama Eragon onun gözünü Varden'lilerin üzerinden ayırmadığını biliyordu. Şehre biri yaklaşacak olsa hemen ayaklanıp Murtagh ile içerdekileri uyaracağına şüphe yoktu.

Eragon, Saphira'nın sırtına hopladı, o da ağır adımlarla onu kampa geri götürdü.

Kampa varınca Eragon aşağı kayıp yere indi ve öne geçip çadırların arasından ilerlemeye başladılar. Kamp sessizdi; aşağıdaki savaşçıların kendi aralarındaki sohbetten tutun da ağır havada hareketsiz asılı kalan flamalara kadar etrafta her şeyin üzerinde bir ağırlık ve uykulu bir hava hâkimdi. Ortamın uyuşuk haline aşına görünen tek canlı, kampta avare dolaşıp yemek artığı bulmak için yerleri koklayan, sıska, yarı yabani köpeklerdi. Birkaç tanesinin ağzında, burnunda, böğründe tırmık izleri vardı; sıradan bir kediyle karıştırarak, kovalayıp paralayabileceklerini sandıkları yeşil gözlü kedi adamların tırmık izleriydi bunlar. Kapışma olduğunda acı dolu ulumaları bütün kampı tutmuş, insanlar köpeklerin kuyruklarını bacakları arasına sıkıştırıp kedi adamlardan kaçışlarını kahkahalarla izlemişlerdi.

Saphira'yla birlikte dikkat çektiklerinin farkında olan Eragon, başını kaldırıp omuzları dimdik, enerjik ve kararlı bir havada yürüyordu. Kendisine güvendiğine ve şu anki can sıkıcı durumlarının onu yıpratmadığına adamlarının inanması gerekiyordu.

"Murtagh ile Thorn bir uzaklaşsa," diye geçirdi içinden. Şehri ele geçirebilmek için bir günlük uzaklaşmaları bile yeterdi.

Şimdilik Dras-Leona kuşatması olaysız geçiyordu. Nasuada şehre saldırmak istememiş ve Eragon'a şöyle söylemişti: "Son karşılaşmanızda Murtagh'ı zor yendin, seni kalçandan nasıl bıçakladığını unuttun mu ve sana bir sonraki karşılaşmanızda daha güçleneceğine yemin etmişti. Murtagh için her şey söylenebilir ama yalancı olduğunu sanmıyorum."

"Büyücüler arasındaki mücadelede güç her zaman en önemli şey olmayabiliyor," dedi Eragon.

"Hayır, tabii ki değil ama önemsiz de değil. Üstelik şimdi Helgrind'li rahiplerin desteğine sahip;

birkaçının büyücü olduğunu zannediyorum. Seni onlarla ve Murtagh'la karşı karşıya bırakma riskine giremem. Blödhgarm'ın büyücüleri senin yanında olsa bile bunu yapamam. Murtagh ile Thorn'u uzaklaştırana, tuzağa düşürene ya da onlara karşı bir şekilde avantajlı hale gelene kadar burada kalıp, Dras-Leona'ya saldırmayacağız."

Eragon, işgal etme eylemlerini durma noktasına getirmenin doğru olmadığını ileri sürerek itiraz etmişti ve eğer Murtagh'ı yenemeyecekse Nasuada'nın Galbatorix'e karşı nasıl bir ümidi olabileceğini sormuştu, ama Nasuada'yı ikna edememişti.

Arya, Blödhgarm ve Du Vrangr Gata'nın bütün büyücüleriyle birlikte, Nasuada'nın bahsettiği avantajı yakalamanın yollarını aramışlar, planlar yapmışlardı. Ama planladıkları bütün stratejiler kusurluydu, çünkü ya planları ellerinde olandan daha fazla kaynak ve zaman gerektiriyordu ya da planın sonunda Murtagh ile Thorn'u nasıl öldürecekleri, yakalayacakları veya uzaklaştıracakları sorusu açık kalıyordu.

Nasuada, Elva'ya bile başvurmuş, Murtagh'ı yenmek veya şehre gizlice sızabilmek için ondan yeteneklerini kullanmasını rica etmişti (Elva, insanların duydukları acıyı hissedebiliyordu ya da yakın bir gelecekte karşılaşacakları acıları). Gümüş kaşlı kız Nasuada'ya gülmüş, aşağılayıcı alaylarla ona kapıyı gösterip, "Nasuada, ne sana, ne de başkasına bir sadakat borcum var. Savaşlarını sana kazandırmak için git kendine bir başka çocuk bul, ben yapmayacağım," demişti.

İşte bu yüzden Varden saldırmayıp bekliyordu.

Günler acımasızca birbirini takip ederken, Eragon adamların giderek yüzlerinin asıldığını, huzursuzlaştıklarını ve Nasuada'nın giderek daha fazla endişeli bir hale geldiğini görüyordu. Eragon, ordu denen şeyin gözü doymaz, pisboğaz bir varlık olduğunu ve düzenli aralıklarla binlerce mideye her gün büyük miktarlarda yemek küreklenmezse bir süre çözümlenip ayrışacağını ve bir süre sonra da yok olup gideceğini öğrenmişti. Ordu ilerlemesini sürdürürken geçtikleri yerleri işgal edip askerler için yemeklere el koymak, çevre yöredeki kaynakları soyup soğana çevirmek kolay bir işti. Varden ilerlerken bir çekirge sürüsü gibi her şeyi bir anda tüketiyor ve arkalarında çıplak araziler bırakıyorlardı, bir hayati destekleyecek her şeyden yoksun bırakılan araziler.

Ama ilerlemeyi bırakınca kısa zamanda ellerindeki stoklar da tükenmiş, artık sadece Surda'dan ve ele geçirdikleri birkaç şehirden getirtilen yiyecek içeceklerle idare etmeye mecbur kalmışlardı. Surda'nın sakinleri her ne kadar cömert, bozguna uğrattıkları şehirler her ne kadar zengin olsa da, düzenli gelmekte olan erzak Varden'lileri fazla idare edebileceğe benzemiyordu.

Eragon savaşçıların davalarına bağlı olduklarını biliyordu. Yenilgileriye Galbatorix'e sadece sinsi bir tatmin verirdi; ama, ordu açlıktan yavaş yavaş ölme gibi bir durumla karşı karşıya kalırsa, adamların çoğu, imparatorluk tehdidinden uzak, güven içinde yaşayabilecekleri, Alagaesia'nın uzak köşelerine kaçmayı seçerlerdi, buna hiç şüphesi yoktu.

O noktaya daha gelmemişlerdi, ama hızla yaklaşıyorlardı.

Nasuada'yı gece boyunca uyutmayıp ayakta tutan şeyin böylesi bir sonda korkması olduğuna emindi Eragon. Kadının her yeni başlayan gün daha yıpranmış görünüyordu, gözlerinin altı torba torba olmuştu.

Eragon, Dras-Leona'da kendi karşılaştıkları güçlüklerden sonra, Roran'ın Aroughs'ta benzer şekilde çıkmaza girmekten kurtulmasına sevinmişti. Kuzenin bu güney şehrinde aldığı başarıya hayran kalmış, duyduğu haberle mutlu olmuştu. O benden daha cesur bir adam. Nasuada bunu uygun

görmeyecekti ama Roran geri döndüğünde (ki, her şey yolunda giderse bu sadece birkaç gün sonraydı) Eragon onu yeniden sihirli kalkanla kuşatacaktı. Aile fertlerinin çoğunu zaten Galbatorix ve İmparatorluk'la savaşırken kaybetmişti. Roran'ın kaderi de aynı olsun istemiyordu.

Önünden, kendi aralarında tartışan üç Cüce geçerken durakladı. Cücelerin miğferleri, üstlerinde rütbe işaretleri yoktu, ama Eragon onların Dûrgrimst Ingeitum'lu olmadıklarını biliyordu, çünkü bunların örgülü sakalları birer boncukla bitiyordu; bu onun Ingeitum'lular arasında hiç görmediği bir modaydı. Cücelerin aralarında tartıştıkları konuyu da anlayamamıştı (onların gırtlaktan çıkardıkları bir sesle konuşmalarından birkaç kelimedenden fazlasını çıkaramıyordu) ama yüksek sesle tartışmalarından ve abartılı el kol hareketlerinden ve yollarının üstünde kendisini de Saphira'yı da fark etmemelerinden, konunun oldukça hararetli olduğu belliydi.

Önünden geçerlerken Eragon güldü; adamlar aslında bayağı ciddi olmalarına rağmen, halleri nedense komiğine gitmişti. Yeni seçilen kral Orik'in önderliğinde Cücelerin ordusu Dras-Leona'ya iki gün önce varmış, bütün Varden'liler rahat bir nefes almıştı. Cücelerin gelişi ve Roran'ın Aroughs'taki başarısı, kampta başlıca konuşulan şey olmuştu. Cüceler sayesinde Varden'lilerin müttefik güç sayısı neredeyse ikiye katlanmıştı. Bir de şu Murtagh ile Thorn çıkmazına güzel bir çare bulunursa, Varden'lilerin Urû'baen ile Galbatorix'e ulaşma şansı oldukça artmış oluyordu.

Saphira'yla kampın içinden geçerlerken Eragon, Katrina'nın çadırın dışında oturmuş doğacak bebeği için kıyafet ördüğünü gördü. Kadın onu görünce elini kaldırıp, "Kuzenim!" diye selam verdi.

Eragon da aynı şekilde karşılık verdi; genç kadın evlendiğinden beri bu aralarında alışkanlık haline gelmişti.

Saphira'yla beraber güzel bir yemek yedikten sonra, ki bu Saphira için bir hayli kemirip, parçalayıp çiğneme anlamına geliyordu, Eragon'un çadırı yanında güneşle ısınmış çimenlere uzanıp dinlendiler. Nasuada'nın emriyle bu çimlik alan Saphira için her zaman boş bırakılıyordu, Varden'lilerin sadakatle yerine getirip uyguladıkları bir emirdi bu.

Saphira orada öğle güneşiyle kıvrılmış uyuklarken, Eragon gidip eyer çantasından Domia abr Wyrda'yı alıp getirdi. Ejderhanın boyun iç kıvrımıyla, kaslı ön bacağı arasındaki yarı gölgelik çukurda oturmak için sol kanat çıkıntısı altına tırmandı. Kadının katları arasından sızan ışık ve pullarından yansıyan ışıltılar Eragon'un cildine sıra dışı, morumsu bir gölge düşürüyor, kitabın sayfalarını, üstündeki çivi gibi ince hatlı eski dildeki yazıyı okumasını zorlaştırıyordu. Yine de Eragon önemsemedi. Saphira'yla birlikte oturabilmenin zevki buna değerdi.

Saphira yemeğini hazmedip, Eragon da Monk Heslant'ın kıvrım kıvrım elyazısını sökmeye çalışmaktan yorgun düşene dek orada bir iki saat kadar oturdular. Sıkılınca kalkıp kampta gezmeye çıktılar; savunma hatlarını inceliyorlar, sınırda konuşlandırılan nöbetçilerle bazen bir iki kelime sohbet ediyorlardı.

Kampın doğu kıyısı yakınlarında, Cücelerin topluca yerleştirildiği yerde, bir kova suyun yanına çökmüş bir Cüceye rastladılar; kollarını dirseğine kadar kıvrımış, yumruk büyüklüğünde kil yoğuruyordu. Ayaklarının dibinde çamur birikintisi ve onu karıştırmak için bir tahta çubuk vardı.

Manzara öyle acayıpti ki, Cücenin Orik olduğunu anlamak Eragon'un birkaç saniyesini almıştı.

"Derûndânn, Eragon... Saphira," dedi Orik başını kaldırıp bakmadan.

Eragon da geleneksel Derviş selamını kullanarak "Derûndânn," diye karşılık verdi ve geçip çamur

birikintisinin diğerk tarafına çöktü. Elindeki topağın kenarlarını, sağ başparmağının içiyle sıvazlayıp biçimlendirmeye çalışan Orik'i izledi. Sık sık elini aşağı götürüp bir avuç toz alıyor, onu elinin içindeki sarımtırak kil topağının üstüne döküyor ve fazlasını silkiyordu.

"Cücelerin kralını yere çökmüş bir çocuk gibi çamurla oynarken göreceğim hiç aklıma gelmezdi," dedi Eragon.

Orik puflayarak, "Ben de Erothknurl yaparken bir ejderhayla süvarisinin gelip beni izleyeceğini hiç düşünmezdim," diye karşılık verdi.

"Erothknurl da nedir?"

"Bir thardsvergûndnzmal."

"Thardsver ne?" Eragon telaffuz etmek bir yana, hepsini hatırlayamadığı için sözcüğü de yarıda bırakmıştı. "Ve bu?.."

"Gerçekte olduğundan daha farklı görünen bir şey." Orik elindeki çamur topağını havaya kaldırdı. "Bunun gibi. Bu topraktan meydana getirilmiş bir taş aslında. Yani, bitirdiğimde öyle olacak."

"Topraktan yapılma taş... Bu bir sihir mi?"

"Hayır, bu benim kendi yeteneğim. Başka bir şey değil."

Orik daha fazla açıklamayınca bu kez Eragon sordu; "Nasıl yapılıyor?"

"Eğer sabredersen görürsün." Ama bir süre sonra Orik onların meraklı hallerine dayanamayıp anlatmaya başladı; "Önce, biraz toprak bulmalısın."

"Zor bir iş bu."

Gür kaşlarının altından Orik ona dikket baktı. "Bazı topraklar diğerlerinden daha iyidir. Örneğin kum işe yaramaz. Toprağın içindeki maddeler değişik irilikte olmalıdır, böylece birbirine daha iyi yapışırlar. Ayrıca içinde biraz kil de olmalı, tıpkı bu toprakta olduğu gibi. Ama en önemlisi, şunu yapınca (ezik çimenlerin arasında bir lokmacık çıplak toprak zemine pat pat vurdu) toprağın içinde epeyce toz bulunmalıdır. Görüyor musun?" Elini havaya kaldırıp Eragon'a avucuna yapışan ince toz tabakasını gösterdi.

"Bu neden önemli?"

"Ah," dedi Orik, üstünde beyaz bir iz bırakarak burnunu sıvazladı. Yamru yumru topağı yoğurmaya devam etti; bunu yaparken ara sıra çeviriyor, simetrik kalmasına çalışıyordu. "İyi cins tozlu bir toprağa rastlayınca onu su ile unu karıştırır gibi karıştırırsın, ta ki güzel, yoğun bir çamur elde edene kadar." Ayaklarının dibindeki birikintiyi başıyla işaret etti. "Sonra o çamurdan bir top yuvarlarsın, bunun gibi, ha, tamam mı? Sonra onu iyice sıkar ve her bir damlasını akıtıp süzersin. Topağı yusuvarlak hale getireceksin. Eline yapışmaya başlayınca benim yaptığım gibi yapman gerek: Üstüne toz serp, böylece içindeki nemi almış olursun. Bu işleme toprak artık şeklini koruyacak kadar kuruyana dek devam et ama çatlamaya başlayana kadar da kurumasin."

"Benim Erothknurl neredeyse bu aşamada. O hale geldiğinde onu çadırıma götüreceğim ve bir süre onu güneşte bırakacağım. Isı ve ışık, içindeki geri kalan nemi de emecek; sonra ben üstüne biraz daha toz serpip yine ovalayacağım. Üç dört kereden sonra Erothknurl tıpkı Nagra'nın derisi kadar sert olacaktır."

"Tüm bu çabalar sadece kuru çamurdan bir top elde etmek için mi?" diye sordu Eragon, aklı karışmıştı. Saphira da onunla aynı görüşteydi.

Orik bir avuç daha toz aldı. "Hayır, çünkü bu kadarla bitmiyor. Sonraki aşama, tozun işe yaramaya başladığı nokta. Onu alıyorum ve Erothknurl'un dışını bununla sıvazlıyorum ve incecik pürüzsüz bir kabuk meydana geliyor. Sonra topağı dinlenmeye bırakarak içindeki nemin biraz daha uçmasını bekliyorum, sonra yine toz, yine bekleme, yine toz, yine bekleme ve böyle gidiyor."

"Peki bu ne kadar sürüyor?"

"Ta ki tozlar Erothknurl'a yapışmamaya başlayana kadar. Erothknurl'a güzelliğini veren şey, tozların dış yüzeyde oluşturduğu kabuktur. Gün gelir, sanki cilalı bir mermer gibi mükemmel bir parlaklığa kavuşur. Cilalama yok, törpüleme yok, büyü yok; sadece kalbinle, başınla ve ellerinle adi çamurdan bir taş yapıyorsun... Evet, dayanıklı bir taş değil, doğru, ama, yine de bir taş."

Orik'in anlattıklarına rağmen Eragon, yine de ayağının dibindeki çamurdan büyüye başvurmadan böyle bir şeyin yapılabileceğine inanmakta güçlük çekiyordu.

"Peki ama neden böyle bir şey yapıyorsun, Cüceler kralı Orik?" diye sordu Saphira. "Artık halkının başına geçtiğine göre yapacak çok fazla önemli işlerin olmalı."

Orik kendi kendine söylendi. "Şu anda ilgilenmemi gerektiren bir şey yok. Adamlarım savaşa hazır, ama ortada savaş yok ve tepelerinde anaç bir tavuk gibi söylenirsem iyi olmaz, hoşlarına gitmez, ben de çadırda oturup sakalımın uzamasını bekleyemem... Böylece Erothknurl ortaya çıkıyor."

Sonra sustu ama Eragon onu rahatsız eden bir şeyler olduğunu anlayınca dilini tutup Orik'in başka bir şey daha söyleyip söylemeyeceğini merak etti. Bir dakika sonra Orik hafifçe öksürüp, "Bir zamanlar..." dedi. "Kabiledekilerle oturup içki içebiliyordum, zar atabiliyordum. Hrothgar'ın tahtının vârisi olmuş olmam önemli değildi. Bundan hiç rahatsızlık duymadan sohbet edebiliyordum, gülebiliyorduk."

Ne kimseden bana özel davranmasını istiyor, ne de kimseye iltimas geçiyordum. Ama şimdi çok farklı. Arkadaşlarım bir kral olduğumu unutamıyorlar, ben de bana karşı tutumlarının nasıl değiştiğini bir türlü görmezden gelemiyordum."

"Ama bunun böyle olması çok normal," diye fikrini belirtti Eragon. Orik'in haline acımişti; ilk kez süvari olduğu sıralarda kendisi de aynı şeyleri yaşamıştı çünkü.

"Olabilir. Ama bunu bilmek, verdiği acıya dayanmayı kolaylaştırmıyor yine de." Orik üzüntüyle iç geçirdi. "Ah hayat bazen çok acımasız, garip bir yolculuk olabiliyor... Her zaman Hrothgar'a bir kral olarak hayranlık duymuştum ama sık sık, hiç sebebi yokken bile sergilediği tavrın yersiz olduğunu düşünürdüm. Şimdi neden böyle davrandığını daha iyi anlayabiliyorum." Öündeki top gibi hamuru iki eliyle avuçladı ve inceledi, kaşları çatılmıştı. "Grimstborith Gannel'le Tarnag'da tanıştığınızda size Erothknurl'un öneminden bahsetmiş miydi?"

"Hayır, hiç anlatmadı."

"Mutlaka konuşulması gereken daha önemli şeyler vardı... Yine de bir Ingeitum'lu ve bir Knurla evladı olarak, Erothknurl'un önemini ve neyi temsil ettiğini bilmelisiniz. Bu sadece zihni yoğunlaştırmak, güzel zaman geçirmek ve ilginç bir hatıra eşyası yapmak değildir. Topraktan taş yapmak kutsal bir eylemdir. Bu sayede Helzvog'un gücüne olan inancımızı pekiştiririz ve ona sadakatimizi sunarız. Kişi bu işe saygı ve belli bir niyetle yaklaşmalı. Erothknurl yapmak bir tür

ibadettir ve tanrılar bu törene gayriciddi yaklaşılmasından hoşlanmazlar... Taştan bedene, bedenden toprağa, topraktan yine taş. Çark döner ama bizler onun sadece bir kısmını görürüz."

Eragon, Orik'teki sessizliği ancak bu sözlerden sonra anlayabilmişti. "Hvedra'yı yanına almalısın bence," dedi. "O senin yanında olursa, kendini böyle karamsar hissetmezsin o zaman. Bregan Hold'da, seni hiç onunla birlikte olduğun zamanki kadar mutlu görmemiştim."

Orik'in önüne bakan gözlerinin etrafındaki çizgiler, gülümseyince iyice derinleşmişti. "Evet... Ama o Ingeitum'a hizmet eden bir grimstcarvlorrs, bir kâhya ve sırf benim için görevlerini ihmal edemez. Hem zaten Murtagh ve Thorn'a ya da daha kötüsü Galbatorix ile onun lanet olası ejderhasına yakın olsa, o zaman ben rahat edemem."

Orik'i neşelendirmek için Eragon, "Bana bir tekerlemeyi hatırlatıyorsun," dedi. "Bir Cüce kral yere oturmuş çamurdan taş yapıyormuş. Bulmacanın nasıl devam ettiğini hatırlamıyorum ama sanırım satırları arasında şöyle bir şeyler vardı:

Güçlü ve sağlam,

Alnının üstünde on üç yıldız parlar,

Taştaki can ölü toprağa biçim verir, cansız taşla dönüştürür.

"Kafiyeli olmuyor ama zaten benden burada hemen kafiyesini hatırlamamı da bekleme. İnsana kafa kaşıttırarak türden bir tekerleme bu."

"Hıh!" dedi Orik. "Bir Cüce için değil. Çocuklarımız bile inanılmaz bir hızla söker bunu."

"Bir ejderha da öyle," dedi Saphira.

"Haklısın sanırım," dedi Eragon.

Sonra da Orik'e, Elflerin yaşadığı ormana yaptıkları ikinci yolculuk için Saphira ile Tronjheim'dan ayrıldıktan sonra Cüceler arasında neler meydana geldiğini sordu. Cüceler Dras-Leona'ya geldiğinden beri, Orik'le konuşma fırsatı olmamıştı ve dostunun tahta geçtiğinden beri neler yaptığını, nasıl olduğunu öğrenmeye can atıyordu.

Orik Cüceleri ilgilendiren politik konularda konuşmakta bir sakınca görmüyordu. Hatta konuşurken giderek eğlenmeye, yüz ifadesi aydınlanmaya başlamıştı. Varden'lilere katılmak üzere orduyla yola çıkmadan önce, Cüceler arasında meydana gelen çekişmeleri bir saat anlattı. Cüce kabileleri kavgacı topluluklardı; onları idare edip hükmetmenin ne kadar güç olduğunu Eragon da kral kadar bilirdi.

"Bir kaz sürüsünü gütmekten farksız," dedi Orik. "Kendi başlarına hareket etmek istiyorlar, inanılmaz yaygaracılar; ellerine geçecek ilk fırsatta adamı gagalarlar."

Orik bunları anlatırken Eragon'un aklına Vermund'u sormak geldi. Kendisine suikast düzenleyen Cücelerin kralına ne olduğunu hep merak etmişti. Düşmanlarının nerede olduklarını bilmek isterdi, özellikle de Vermund gibi tehlikeli olanların.

"Kendi ocağına döndü, Feldarast'a," dedi Orik. "Söylentilere göre orada yiyip içip, neyin nasıl olduğu, nasıl olabileceği konusunda atıp tutuyormuş ama artık onu kimse dinlemez. Az Sweldn rak Anhûin'in dervişleri knurlanlar gururlu ve inatçı olurlar. Diğer kabileler ne söylerlerse söylesinler,

onlar genellikle Vermûnd'a bağlı kalacaklardır, ama bir misafiri öldürme girişimi affedilmez bir saldırganlık olarak görülür. Ayrıca Vermûnd gibi, tüm Az Sweldn rak Anhûin senden nefret etmiyor. Şerefsiz bir derviş kabile şefi grimstborith'i sırf korumak için, diğer kabilelerden soyutlanmayı kabul edeceklerini hiç sanmıyorum. Bu belki yıllar sürecektir, ama bir gün onlar da sırtlarını ona dönecekler. Dışlanmış olanların da çoktan Vermund'u dışlamaya başladıklarını duydum."

"Sonu ne olacak dersin?"

"Kaçınılmaz olanı kabul edip iktidarda kalmak istemekten vazgeçecek ya da bir gün birisi içkisine zehir karıştırarak veya kaburgalarına hançer sokacak. Öyle ya da böyle, Az Sweldn rak Anhûin'lerin lideri olarak artık senin için bir tehdit olmaktan çıktı."

Sohbetleri, Orik'in elinde şekil bulan Erothknurl'un ilk birkaç işlemi boyunca devam etmiş ve kilden topak, çadırın yanında kuruması için bir kumaş parçası üstüne bırakılmaya hazır hale gelmişti. Orik ayağa kalkıp, eline kovasıyla sopasını aldı. "Nezaket gösterip beni dinlediğin için çok teşekkür ederim Eragon. Sana da öyle Saphira. Garip gelebilir ama Hvedra dışında, yanında rahatlıkla konuşabildiğim bir siz varsınız. Bunun dışında herkes..." Omuz silkti. "Peh!"

Eragon da ayağa kalkmıştı. "Sen dostumuzsun Orik. Cücelerin kralı olsan da, olmasan da. Seninle konuşmaktan biz de mutlu oluyoruz. Bize anlattığın şeyleri kimseye söylemeyeceğimize emin olabilirsiniz."

"Tabii, onu biliyorum Eragon." Orik gözlerini kısıp ona baktı. "Sen de olayların içinde kalıyorsun ama çevrende dönen dolaplara bulaşmıyorsun."

"Beni ilgilendirmiyorlar. Ayrıca şu anda yapılması gereken daha önemli şeyler var."

"Bu çok iyi gerçekten. Bir süvari herkesten biraz ayrı durmalı. Yoksa olayları tarafsız değerlendiremez, öyle değil mi? Süvarilerin bağımsız olmasından hiç hoşlanmazdım ama artık önemini biliyorum, biraz bencilce sebeplerden olsa bile."

"Çok da ayrı durmuyorum aslında," dedi Eragon. "Sana ve Nasuada'ya bağlılık yeminim var."

Orik başını eğdi hafifçe. "Doğru tabii, ama tam anlamıyla Varden'li de sayılmazsın ya da Ingeitum'lu. Aman! Her neyse, ben sana güvenebildiğim için mutluyum."

Eragon'un yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Ben de öyle."

"Sonuçta biz kardeş sayılırız, değil mi? Kardeşler birbirinin sırtını kollamalı."

"Evet, öyle davranmalılar," diye düşündü Eragon, ama bunu sesli dile getirmedi. "Kardeş sayılırız," diye tasdikledi ve Orik'in omzuna dostça pat pat vurdu.

Bilmenin Yolu

Ogün öğleden sonra geç saatlerde, Dras-Leona'dan artık bir saldırı gelmeyeceği belli olunca, Eragon ile Saphira, Varden kampının gerisinde kurulu talim sahasına gitmişlerdi.

Eragon orada, şehre geldiklerinden beri her gün yaptıkları gibi Arya'yla buluşmuş, kızın hatırını sormuş, o da kısaca anlatmıştı (sabah şafak söktüğünden beri Kral Orrin ve Nasuada'yla birlikte yorucu bir toplantıya takılıp kalmıştı). Daha sonra Eragon kendi kılıcını, Arya da kendisininkini çekti ve birbirlerinin karşısında angard pozisyonuna geçtiler. Değişiklik olsun diye bu sefer kombaya başlamadan önce kalkanlarını da kullanma konusunda anlaşmışlardı; böylesi daha gerçekçi olacaktı ve düelloya güzel bir değişiklik getirecekti.

Kısa kısa ve hafif adımlarla birbirleri etrafında daire çizdiler; engebeli bir zemin üstünde hareket eden dansçılar gibiydiler: Önlerindeki yolu adımlarıyla hissediyorlar, asla yere bakmıyorlar, bakışlarını birbirlerinden çekmiyorlardı.

Aralarındaki mücadelede bu Eragon'un en sevdiği bölümdü. Arya'nın gözlerine gözünü hiç kırpmadan ve hiç ayırmadan bakarken, bakışlarında büyük bir yakınlık duygusu vardı; kız da kendisine aynı dikkat ve yoğunlukta bakıyordu. Aslında bu huzur kaçırıcı, hatta sinir bozucu bir şey dahi olabilirdi, ama aralarında oluşturduğu bağlantı Eragon'un hoşuna gidiyordu.

Saldırıyı başlatan ilk Arya olmuştu. Eragon birden kendini garip bir açıyla öne eğilmiş halde buldu; kızın kılıcı boynunun sol tarafına dayanmış, acı verici biçimde derisine batıyordu. Arya baskı yapmayı kesip, ayağa kalkmasına müsaade edene kadar Eragon olduğu yerde donmuş vaziyette bekledi.

"Bu çok tesadüfi oldu," dedi Arya.

"Nasıl oluyor da hep beni yeniyorsun?" diye söylendi Eragon.

"Çünkü..." dedi ve bunu söylerken kılıcını onun sağ omzuna doğru yapıyormuş gibi uzattı; bu ani hareket, Eragon'un kalkanını kaldırıp telaşla geri sıçramasına sebep olmuştu. "Benim yüzlerce yıllık tecrübem var. Asıl senden daha iyi olmasam garip olurdu, değil mi? Sen bana değebildiğin için gurur duymalısın. Herkes yapamaz."

Eragon kızın öndeki bacağına doğru saldırırken Brisingr havada ıslık çaldı. Arya kalkanını kullanıp korkunç bir dang sesiyle saldırıyı karşıladı, sonra da zekice bir dolama hareketiyle Eragon'un kılıcını sararak onun silah tutan elini bileğinden yaraladı. Eragon buz gibi iğnelerin bata bata kolundan omzuna, oradan da ense köküne yürüdüğünü hissetti.

Yüzü acıyla buruşan Eragon, kötü sonu geciktirmek için geçici bir çareyle kılıcı dairesel bir çevrimle boşa aldı. Elflerle kılıç mücadelesinin zor taraflarından biri, güç ve hızları sayesinde düşmanın üstüne saldırırken normal bir insandan çok daha etkin şekilde aradaki mesafeyi kapatabilmeleriydi. Bu yüzden kendisini Arya'dan sakınabilmek için neredeyse otuz metre uzakta durması gerekiyordu.

Eragon aralarına yeterince mesafe koymaya fırsat bulamadan, Arya, saçlarını havada savurarak iki uçan adımda yanına geldi. Kız henüz havadayken Eragon kılıcını savurmuştu ama Arya yan dönünce Eragon'un kılıcı hiç değmeden, kızın bedenini baştan aşağı sıyırıp geçti. Hemen ardından Arya, kalkanın ucunu onunkinin altına sokup kanırttı ve elinden uçurdu. Eragon'un göğsü tamamen açıkta

kalmıştı. Süratle kılıcını yukarı çekip yine Eragon'un boynuna götürdü, ama bu kez çenesinin altına kadar sokmuştu.

Arya onu bu pozisyonla mıhladı; birbirinden ayrık, iri gözleri Eragon'unkilerden sadece birkaç santim uzaktaydı. Kızın yüzündeki vahşi ve kararlı ifadeyi nasıl yorumlaması gerektiğini kestiremiyordu ama Eragon'un durmasına neden olmuştu.

Arya'nın yüzünden bir gölge geçer gibi oldu, ardından, kılıcını ağır ağır indirip geri çekildi.

Eragon boğazını ovaladı. "Bu kadar iyi bir silahşorsan..." dedi Eragon. "O zaman neden bana daha iyi olmamda yardımcı olmuyorsun?"

Kızın yeşil gözleri daha güçlü parladı. "Çalışıyorum," dedi. "Ama sorun burada değil." Elindeki kılıçla Eragon'un sağ kolunu dürtüyordu. "Sorun burada." Bu kez miğferine tıklatınca madeni ses geldi. "Sen yapmayı kesene kadar yanlışlarını sana tekrar tekrar göstermekten başka sana başka nasıl öğretebilirim, bilmiyorum." Yeniden miğferine tıkladı. "Hatta bu, çürük içinde kalana kadar yenmek anlamına gelse bile."

Kızın kendisini devamlı yenmesi, aslında çok gücüne gidiyordu. Ayrıca Galbatorix, Murtagh veya bir başka güçlü düşmanla bir savaşıklık karşılaşma yapmak zorunda kalsa, başına böyle bir şanssızlık gelecek olsa, Saphira veya kendi büyüünün yardımı olmadan onları gerçekten yenebileceğinden emin değildi.

Arya'dan uzaklaşarak on metre öteye gidip ayağını yere vurdu.

"Öyle mi?" dedi dişlerini sıkarak. "Yap bakalım o zaman." Yeni bir dövüş için tekrar angard pozisyonuna çöktü.

Arya'nın kısılan gözleri ince birer çizgi halini aldı; bu gözler köşeli hatlara sahip yüzüne korkunç bir ifade veriyordu. "Pekâlâ."

Birbirlerine doğru atıldılar, her ikisi de çarpışırken çığlık çığlığa haykırıyordu; meydan, onların dehşet verici mücadelesinden yayılan seslerle doldu. Komba üstüne komba yapıp kapıştılar, ta yorulana, terleyene, toz içinde kalana dek. Eragon'un her yanı kesik içindeydi. Birbirleriyle mücadele etmeye bundan önceki düellolarında bulunmayan bir ciddiyet ve kararlılıkla devam ettiler. İkisi de bu şiddet dolu, yaralanmaya sebebiyet veren çekişmeyi bitiren taraf olmak istemiyordu ve o yüzden iki taraf da bunu diğerinden istemedi.

Saphira kenarda yeşil çimenlerin üstüne uzandığı yerden onları izliyordu. Uzun süre düşüncelerini kendisine sakladı. Eragon'un dikkatini dağıtmak istemiyordu ama bazen kısa kısa onun veya Arya'nın tekniğiyle ilgili yaptığı bir gözlemi dile getiriyor ve Eragon bunları çok faydalı buluyordu. Ayrıca birkaç kere, Arya'nın tehlikeli bir iki hamlesi karşısında araya girip koruduğunu hissetmişti; çünkü bazen Eragon'a kolları bacakları sanki normalden daha hızlı hareket ediyormuş gibi gelmişti; hatta bazen kendi kararından önce harekete geçiyor gibiydiler, bu olduğu zaman zihninin gerilerinde bir karıncalanma oluyor ve o zaman bilincinin bazı yerleriyle Saphira'nın oynadığını anlıyordu.

Sonunda ondan bunu yapmamasını istedi. "Bunu kendi kendime başarmalıyım Saphira," dedi. "Her ihtiyacım olduğunda bana yardım edemezsin."

"Etmeye çalışırım."

"Biliyorum. Ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum; ama bu benimyalnız başıma tırmanmam

gereken bir dağ, senin değil."

Saphira dudak büktü. "Uçabilecekken tırmanmak niye? Zaten o bacak dediğin kısa şeylerle hiçbir yere varamazsın."

"Hiç de değil ve bunun doğru olmadığını sen de biliyorsun. Hem zaten uçacak olsaydım bu başkasının kanatlarıyla olurdu ki, bu da hak edilmemiş bir zafer kazanmaktan başka bir şey olmazdı."

"Kazanmak kazanmaktır, ölüm de ölüm, nasıl yaptığın önemli değil"

"Saphira!" diye çıkıştı Eragon uyarıcı bir tonda.

"Ufaklık!"

Saphira böyle karşılık verip, onu kendi haline bırakmıştı ama yine de seyrederken her an tetikte olmasına engel olamıyordu.

Saha kenarında Saphira'nın yanında, kendisiyle Arya'ya göz kulak olmak için gelmiş Elfler de düelloyu seyrediyorlardı. Onların orada olması Eragon'u rahatsız ediyordu (Arya ile Saphira'dan başka kimse başarısızlığını görsün istemiyordu) ama çadırlarına gitmeyi kabul etmeyeceklerini de biliyordu; öte yandan hiç değilse gözcülük etme dışında bir işe daha yarıyorlardı; Ortalıkta gezinen başka savaşçıların bir süvariye bön bön bakmasına ve bir Elfin de gidip onlara hadlerini bildirmek için sataşmasına engel oluyorlardı. Blödhgarm'ın büyücülerinin seyircileri kışkırlamak için özellikle yaptıkları bir şey yoktu ama orada öylece dikilmeleri bile sıradan izleyicileri caydırmaya yetiyordu.

Arya'yla kombaya devam ettikçe Eragon'un sınırları daha çok bozulmaya başladı. Yaptıkları maçın sadece iki tanesini kazanabilmişti (üstelik zorla, yetenekten çok, şans eseri yaptığı bazı hamlelerin başarılı olması yüzünden, ki bu hareketleri hayatını tehlikeye atmayı önemsemediği sürece gerçek bir düelloda asla yapmazdı) ama o iki zavallı zaferin dışında, Arya onu insanı umutsuzluğa sürükleyen bir kolaylıkla ardı ardına yenmeye devam etmişti.

Sonunda, Eragon'un uğradığı bozgun yüzünden içindeki mutsuzluk ve öfke kabardı, bütün dengesini kaybetti. Kendisine birkaç kez başarı getiren bazı yöntemleri hatırlayıp sağ kolunu havaya kaldırdı ve Brisingr'ı Aryaya tıpkı bir savaş baltası gibi fırlatmaya hazırlandı.

Tam o sırada zihnine bir başka zihnin temas ettiğini hissetti. Eragon, bunun Aryaya, Saphira'ya ya da oradaki Elflerden birine ait olmadığını hemen anladı; çünkü ses kesinlikle bir erkek sesiydi ve bir ejderhaya aitti. Eragon derhal bu yabancı temastan çekildi ve düşüncelerini bir düzene sokup kalkan arkasına almaya çalıştı. Bunun Thorn'dan gelen bir saldırı olmasından korkmuştu. Ama istediğini yapmaya zaman bulamadan zihninin gölgeli derinliklerinden çok güçlü bir ses duydu, sanki yer değiştiren koca bir dağın sesi gibiydi ses:

"Yeter!" dedi Glaedr.

Eragon tam Brisingr'ı fırlatmak üzereyken zınk diye durunca öne doğru sendeledi. Arya, Saphira ve Blödhgarm'ın büyücülerinin de aynı şekilde şaşırarak tepki verdiklerini fark edince, onların da Glaedr'ı duyduklarını anladı.

Ejderhanın zihni hemen hemen eskisi gibiydi (yaşlı, akıl sır ermez ve üzüntüden yıkılmış bir halde) ama Oromis öldüğünden beri Glaedr ilk kez, bu keder bataklığına gömülmeden başka bir şey yapma ihtiyacı duyuyordu.

"Glaedr-elda!" dedi Eragon ile Saphira aynı anda.

"Nasılsın?"

"İyi misin?"

Diğerleri de bir şeyler söylüyorlardı (Arya, Blödhgarm, Eragon'un tanımadığı iki Elf); birbirine karışan sözcükler zihninde anlaşılmaz bir gürültü meydana getirmekteydi.

"Yeter!" dedi tekrar Glaedr. Sesi bezgin ve yorgun çıkıyordu. "Dikkatleri üstünüze çekmek mi amacınız?"

Herkes susmuştu; altın renkli ejderhanın ne söyleyeceğini merak ediyorlardı. Eragon sevinçle başını çevirip Arya'yla bakıştı.

Glaedr bir süre onları izledi ve hemen konuşmadı; yoğun varlığı Eragon'un zihnine baskı yapıyordu ama diğerleri için de durumun aynı olduğunu tahmin etti.

Sonra gür ve etkileyici sesiyle konuşmaya başladı. "Bu oyun fazla uzun sürdü... Eragon komba yapmakla fazla zaman geçirmemelisin. Bu seni daha önemli konulara eğilmekten alıkoyuyor. Korkman gereken Galbatorix'in elindeki kılıç değil ya da sihirli sözcükler söyleyen keskin dili. Korkman gereken şey, onun keskin zekâsı. Onun en büyük yeteneği, isterse senin beyninde en küçük noktalara bile sızıp, sana istediğini yaptırabilme yeteneğine sahip olması. Arya'yla komba yapmak yerine, düşüncelerine daha iyi hükmedebilmek için alıştırmalar yapmalısın; düşüncelerin ne yazık ki hâlâ oldukça düzensizler... Hem neden bu konuda bu kadar boşuna uğraşıyorsun?"

Eragonun aklına bir sürü cevap üşüştü: Sonucun kendisini kızdırmasına rağmen Arya'yla kılıç şakırdatmayı sevmesi; en iyi silahşor olmak istemesi, hatta mümkünse dünyanın en iyisi olmak istemesi; egzersizin kendisini zihinsel anlamda yatıştırması ve güzel bir vücuda sahip olmasına yardım etmesi gibi birçok sebep; ama, bir parça özel şeyleri kendine saklamak, biraz da Glaedr'ı gereksiz bilgilere boğmamak için kafasına üşüşen bu karmaşık düşünceleri bastırmaya çalıştı; ki bu da düşüncelerinin düzensizliğiyle ilgili ejderhanın tespitini doğrulayan bir şeydi. Ama bunu da tam olarak başaramadı. Glaedr'ın durumdan hiç de memnun olmadığını hissetti.

Bu sefer elinden geldiğince kendini savunmaya başladı: "Galbatorix'i zihin gücümle uzak tutmayı başarsam, hatta diyelim ki onu yensem bile, bu yine de sonunda biraz kılıç şakırdatmayı gerektirebilir. Hem korkmamız gereken düşman sadece kralın kendisi değil: Daha Murtagh var, üstelik Galbatorix'in hizmetinde başka hangi yaratıklar ve savaşçılar var, bilmiyoruz. Durza'yı bir başıma yenemedim, Varaugu da, hatta Murtagh'ı bile. Bana hep yardım edildi; ama her başım sıkıştığında Arya'nın, Saphira'nın veya Blödhgarm'ın yardımına koşmasını bekleyemem. Kılıçta biraz daha ustalaşmam gerek; fakat ne kadar istesem de bir türlü beceremiyorum."

"Varaug mu?" diye sordu Glaedr. "Bu ismi daha önce duymadım."

Bunun üzerine Glaedr'a Feinster'in ele geçirilişini anlatmak Eragon'a düşmüştü. Ona, savaşta Gil'ead semalarında Oromis ile Glaedr ölmek üzereyken (birbirinden farklı türde de olsa, ölüm ölümdü) kendisinin de Arya'yla birlik olup, yeni doğan Shade'i nasıl öldürdüklerini anlattı. Glaedr herkesten ve her şeyden uzak durduğu için onun hiçbir şey bilmediğini tahmin eden Eragon, Varden'lilerin savaş sonrasında neler yaptıklarını da özetledi. Bunları anlatmak birkaç dakika sürmüştü. Glaedr ile Elfler çimlik alanda anlatılanları kıpırdamadan dinliyorlardı; görmeyen gözlerle birbirleri üzerinden uzaklara bakarken, dikkatlerini hızla değişen düşünceler, görüntüler ve duygulara yoğunlaştırarak iç dünyalarına çevirmişlerdi.

Glaedr öğrendiklerini sindirmek için birkaç dakika boyunca sessiz kaldı. Yeniden lütfedip konuşmaya başladığında sesi hafiften eğleniyor gibiydi: "Eğer amacın yaralanmadan Shade'leri öldürmekse sana çok hırslı olduğunu söylemeliyim. Süvarilerin en yaşlısı ve en akıllısı bile, bir Shade'e tek başına saldırmaya cesaret edemez. Sen ikisiyle girdiğin mücadeleden canlı çıktın. Bu kadar şanslı olduğuna şükret ve bunu daha fazla zorlama. Bir Shade'i alt etmeyi istemenin güneşten daha yükseklere uçmayı istemekten farkı yok."

"Evet," diye karşılık verdi Eragon. "Ama düşmanlarımız bir Shade kadar güçlü, hatta belki daha güçlüler ve Galbatorix bizi durdurmak veya yavaşlatmak için daha fazla Shade üretebilir. Onları hiç düşünmeden harcıyor, ülke çapında verebilecekleri zararı hiç hesaba katmadan kullanıyor."

"Ebrithil," dedi Arya. "Eragon haklı. Düşmanlarımız çok tehlikeli ve senin de bildiğin gibi (kız bunu çok usul bir ses tonuyla ilave etmişti) Eragon henüz istenen seviyeye ulaşmış değil. Önümüzde bizi bekleyen günlere hazırlıklı olmak için onun ustalaşması gerek. Bunu ona geçirebilmek için elimden geleni yaptım ama ustalık insanın kendisinde var olan bir şey, oluşturulabilecek bir şey değil"

Onun böyle kendisini savunması Eragon'un içini ısıtmıştı.

Glaedr yine yanıt vermekte acele etmiyordu. "Eragon gerektiği gibi düşüncelerine hükmetmeyi de henüz öğrenemedi. Zihinsel veya fiziksel, bu yeteneklerin her ikisi de tek başlarına fazla işe yaramazlar; ama ikisi arasında zihinsel yetenek çok daha önemlidir. Kişi bir büyücü veya bir silahşora karşı sadece zihin gücüyle bir mücadeleyi kazanabilir. Zihnin ve bedenin dengede olmalı, ama ikisinden birini eğitmek için hangisini diye düşünürsen önce zihnini eğitmeyi düşünmelisin. Arya... Blödhgarm... Yaela... Sizler bunun böyle olduğunu biliyorsunuz. Neden Eragon'un bu konuda gelişmesine katkıda bulunmadınız?"

Arya sanki azar işitmiş bir çocuk gibi gözlerini yere çevirdi. Blödhgarm'ın sırtında tüyler dimdik olmuştu, ağzını yayıp dudaklarını kıvrınca beyaz sivri köpekdişleri ortaya çıktı.

Sonunda cevap verme cesaretini Blödhgarm gösterdi. Aralarında eski dili kullanarak ilk konuştu: "Arya burada halkımızın bir elçisi olarak bulunuyor. Ben ve ekibim, Saphira Parlakpul ile Eragon Shade Katili'nin hayatını korumak için buradayız; bu hem zor, hem de zaman alıcı bir görev. Hepimiz Eragon'a yardım etmeye çalışıyoruz ama bir süvariye eğitmek ne bizim görevimiz, ne de onun asıl hocası hâlâ hayatta ve mevcutken böyle bir şeye teşebbüs etmek haddimize... hatta hocası görevini ihmal ediyor olsa bile."

Ufukta biriken fırtına bulutları gibi bir öfke sarmaya başlamıştı Glaedr'ı. Eragon ejderhanın gazabından ürküp temkini elden bırakmayarak kendini Glaedr'ın bilincinden uzaklaştırdı. Glaedr artık kimseye fiziksel olarak zarar verecek durumda değildi ama hâlâ çok tehlikeliydi; eğer kontrolü elden bırakacak olsa, zihnini harekete geçirip tepki verecek olsa, onun kudreti karşısında hiçbiri duramazdı.

Blödhgarm'ın bu kabalığı ve düşüncesizliği Eragon'u önce şok etti (bir Elfin bir ejderhayla böyle konuştuğunu daha önce hiç duymamıştı) ama biraz düşününce Eragon onun bunu, Glaedr'ın dikkatini çekmek ve yeniden acılı kabuğuna çekilmesini önlemek için yaptığını anladı. Eragon Elfin cesaretine hayran olmuştu, ama yine de Glaedr'ı aşağılamanın doğru bir yol olup olmadığına emin değildi. En güvenli yol olmadığı kesindi.

O fırtına bulutları şişip kabarmış, kısacık çakan şimşeklerle aydınlanmıştı Glaedr'ın zihni bir düşünceden diğerine geçerken. "Haddini aştin Elf!" dedi gürleyerek, o da eski dilde konuşmuştu.

"Benim yaptıklarımı değerlendirmek sana kalmadı. Yaşadığım kaybın ne olduğunu sen kavrayacak seviyede bile değilsin. Eragon ile Saphira ve onlara karşı sorumluluğum olmasa, ben uzun zaman önce aklımı yitirmiştim. O yüzden beni ihmalkârlıkla suçlama Güzel İldrid'in oğlu Blödhgarm, tabii eğer kendini Eski Efendiler'den biriyle karşı karşıya bulmak istemiyorsan."

Blödhgarm dişlerini daha da gösterdi ve hırladı. Eragon yine de Elfin yüzünde bir parça tatmin olmuşluk ifadesi sezer gibi oldu. Blödhgarm, Eragon'u hayrete düşürerek sözlü saldırısına devam ediyordu: "O zaman bizim değil sizin olan sorumluluklarda yaşanan başarısızlıklardan dolayı bizleri suçlama Eski Efendi. Bizim bütün ırkımız sizin yaşadığınız kayıp için yas tutuyor ama tarihin en korkunç düşmanıya bir savaş halindeyken bizden kendinize acımanıza anlayış göstermemizi bekleme ki aynı düşman neredeyse sizin soyunuzu kuruttu sizin süvarinizi öldürdü."

Glaedr'ın hiddeti volkan gibi patlamak üzereydi. Kapkara ve korkunç bir ağırlıkla Eragon a öyle baskı yapıyordu ki, tıpkı fırtınaya yakalanmış bir yelkenli gibi paramparça olup dağılacağını sandı. Sahanın diğer ucunda adamların ellerinden silahları bırakıp acı içinde yüzlerini buruşturarak başlarını tuttuklarını gördü.

Her bir kelimenin üstüne tek tek basarak, "Kendime acımak mı?" dedi Glaedr, her sözcük bir felaketin habercisi gibiydi. Ejderhanın zihninin gerilerinde Eragon kötü bir şeylerin biçimlenmeye başladığını sezdi; olgunlaşacak olsa acı ve kedere neden olacak şeyler.

Derken Saphira konuşmaya başladı; onun zihinsel sesi Glaedr'ın çalkantılı duygularını suya daldırılan bir bıçak gibi böldü. "Efendim," dedi Saphira. "Sizin için çok endişeleniyordum. Yeniden iyi ve güçlü olduğunuzu görmek çok güzel. Biz hiçbirimiz sizin denginiz olamayız ve yardımınıza muhtacız. Sizin yardımınız olmadan İmparatorluk'u yenmeyi düşünmek hayal olur."

Glaedr kötü kötü gürlledi, ama Saphira'nın sözünü kesmemiş, aldırmazlık etmemiş, onu aşağılamamıştı. Gerçekten de iltifat edilmek biraz da olsa hoşuna gitmiş gibi görünüyordu. Ejderhaların dayanamadıkları bir şey varsa, bunun pohpohlanma olduğunu hatırladı Eragon. Saphira da bunu iyi bilirdi.

Glaedr'ın karşılık vermesini beklemeden Saphira yeniden dedi ki: "Artık kanatlarınızı kullanmadığınıza göre onun yerine size benimkileri sunmama müsaade edin. Hava sakın, gökyüzü tertemiz, yerden yükseklerde, kartalların bile çıkmaya cesaret edemeyecekleri yüksekliklerde uçmak zevkli olacaktır. Kalplerin kalbinde o kadar uzun süre yalnız kaldıktan sonra, bütün bu üzüntüleri biraz arkada bırakıp altınızda hava akımını hissederek göklerde süzülme güzel gelecektir."

Glaedr'ın içindeki kara fırtına her an yeniden öfkelenmeye hazır, tehdit edercesine hâlâ orada olmasına karşın, bir şekilde hafiflemişti. "Bu... çok güzel olur.

"O zaman birlikte uçalım hemen. "Ama efendimiz?"

"Evet küçüğüm?"

"Sizden bir şey rica etmek istiyorum önce."

"İste bakalım."

"Eragon'un kılıçta ustalaşmasına yardım edebilir misiniz? Onun elinden tutar mısınız? Gerekliği kadar usta değil henüz ve ben de süvarimi kaybetmek istemiyorum." Saphira konuşma boyunca asaleti elden bırakmamıştı ama, sesindeki yalvaran ton Eragon'un boğazının düğümlemesine yetmişti.

Fırtına bulutları içine sönüp gitmiş, geride Eragon'a inanılmaz hüznü gelen çıplak gri bir manzara kalmıştı. Glaedr durdu. Tuhaf, yarı görünen yarı görünmeyen şekiller yavaş yavaş sahanın yanından geçiyorlardı –Eragon'un yakından görmeye hiç de meraklı olmadığı iri ve hantal monolitlerdi bunlar.

"Pekâlâ," dedi Glaedr bir süre sonra. "Süvarin için elimden geleni yapacağım, ama bu arazide işimiz bitince, ona benim uygun gördüğüm şekilde eğitim vermeme ses çıkarmayacak."

"Kabul," dedi Saphira. Eragon, Arya ve öteki Elflerin sanki tuttukları nefesi salmışlar gibi rahatladığını gördü.

Trianna ve Varden'de hizmet eden birkaç büyücü kendisiyle bağlantıya geçince Eragon gruptan biraz ayrıldı; hepsi az önce zihinlerini parçalarcasına meydana gelen, arazideki insan, hayvan bütün canlıları mahveden şeyin ne olduğunu merak ediyorlardı. Trianna hepsinin sesini bastırıp sordu: "Saldırıya mı uğradık Shade Katili? Yoksa Thorn mu saldırdı? Shruikan mı?" Kadın öyle panik içindeydi ki, Eragon'un bile kılıcı kalkanı bırakıp güvenli bir yere saklanmak geldi içinden.

"Hayır, her şey yolunda," dedi elinden geldiğince sakin konuşmaya çalışarak. Glaedr'ın varlığı hâlâ çoğu Varden'li için bir sırdı. Trianna ile onun büyücüleri için de öyle. Altın renkli ejderhayla ilgili hiçbir söz İmparatorluk'a ulaşmasın diye Eragon bunun böyle kalmasını istiyordu. Bir başkasının zihniyle bağlantı halindeyken yalan söylemek gerçekten zor bir işti (çünkü saklamak istediğin şeyi düşünmemek neredeyse imkânsızdı); o yüzden Eragon konuşmayı elinden geldiğince kısa kesti. "Elflerle burada biraz büyücülük alıştırmayı yapıyorduk. Daha sonra uzun uzun açıklarım. Ama merak edecek bir şey yok."

Sözlerinin onları tamamen ikna etmediğini hissedebiliyordu ama daha fazla açıklama yapması için kendisini sıkıştırabilecek cesaretleri yoktu; zihinlerini onun iç gözünden ayırmadan önce onunla vedalaştılar.

Arya onun tutumlarında bir tuhaflık olduğunu sezerek yanına gelip, alçak sesle mırıldanarak sordu: "Her şey yolunda mı?"

Eragon da aynı mırıltıyla karşılık vererek, "Evet," dedi. Yerden silahlarını toplayan adamları başıyla işaret etti. "Birkaç soru cevaplamak zorundaydım."

"Ah, anladım, umarım onlara kim olduğunu söylemedin..."

"Tabii ki hayır."

Glaedr, gür bir sesle, "Önceki gibi yerlerinizi alın," dedi. Eragon ile Arya birbirlerinden birkaç metre uzaklaşıp angard pozisyonu aldılar. Hata olduğunu hissettiği halde kendine engel olamayıp Eragon şöyle dedi: "Efendim, öğrenmem gerekenleri Urû'baen'e ulaşmadan önce öğrenmeme yardım edebilir misiniz? Çok az bir zamanımız kaldı, ben..."

"Sana hemen şimdi bile öğretebilirim, eğer sözümü dinleyecek olursan tabii," dedi Glaedr. "Ama beni eskisinden de iyi dinlemen gerekiyor."

"Dinliyorum efendim." Yine de Eragon ejderhanın kılıç dövüşü hakkında ne kadar bilgisi olduğunu merak ediyordu. Glaedr, Oromis'ten mutlaka epey şey öğrenmiş olmalıydı, tıpkı Saphira'nın Eragon'dan görüp öğrendiği gibi, ama yine de bütün bu ortak deneyimlere rağmen Glaedr eline hiç kılıç almış değildi, nasıl alabilirdi ki? Glaedr'ın Eragon'a eskrim öğretmesi Eragon'un bir ejderhaya dağların yamaçlarından geçerken sıcak hava cereyanları arasında yön tayinini öğretmeye çalışmasına benziyordu. Eragon da açıklayabilirdi ama Saphira gibi anlatamazdı, çünkü kendi bilgisi kulaktan

dolma bilgi olurdu ve yapacağı hiçbir soyut ve derin düşünme egzersizi böyle bir dezavantajın üstesinden gelemezdi.

Eragon şüphelerini kendine sakladı ama aradan bir şeyler Glaedr'ın zihin bariyerlerinden sızmış olmalıydı; çünkü, ejderha eğleniyormuş gibi bir ses çıkardı ve (ya da zihniyle öyle bir ses çıkarıyormuş gibi yapmıştı, bedeninin alışkanlıklarını unutmak zor bir işti) dedi ki: "Bütün büyük dövüşler aynıdır, Eragon, tıpkı bütün büyük savaşçıların da aslında benzer olduğu gibi. Belli bir noktayı aştıktan sonra kullandığının bir kılıç mı, pençe mi, diş mi ya da kuyruk mu olduğu fark etmez. Doğru. Silahına hâkim olabilmelisin. Ama zaman ayıran ve biraz eğilimi olan herkes teknik ustalığa sahip olur. En büyüğü olmak ise yetenek gerektirir. Bu da hayal gücü, dikkat ve iyi gözlem gerektirir ve işte bütün iyi savaşçıların ortak özellikleri budur, hatta yüzeyde birbirlerinden çok farklı görünseler bile."

Glaedr bir süre susup sonra devam ederek, "Şimdi söyle bakalım, sana daha önce ne tembih etmiştim?" dedi.

Eragon bir an bile düşünmeden, "Baktığım şeyin ne olduğunu görebilmeyi öğrenmem gerektiği. Ve denedim efendim. Denedim," diye karşılık verdi.

"Ama hâlâ görmüyorsun. Arya'ya bak. Nasıl oluyor da seni devamlı olarak yenebiliyor? Çünkü o seni anlıyor Eragon. O seni tanıyor ve nasıl düşündüğünü biliyor ve bu da sürekli seni yenmesini sağlıyor. Yanan Ovalar'da Murtagh seni nasıl bozguna uğrattı, hem de senin kadar güçlü ve hızlı değilken?"

"Çünkü yorulmuştum ve..."

"Ve en son karşılaştığınızda seni kalçandan yaralamayı nasıl başardı, sense onun sadece yanağına bir çizik atmayı becermiştin. Sana söyleyeyim Eragon. Bu sen yorgun olduğun ve o olmadığı için değildi. Hayır, bu o seni anladığı içindi Eragon, ama sen onu anlayamıyorsun. Murtagh senden daha fazlasını biliyor ve bu da onun gücünün kaynağı, tıpkı Arya gibi."

Glaedr konuşmaya devam etti: "Arya'ya bak Eragon. Ona iyi bak. O seni olduğun gibi görebiliyor, ama sen de onu aynı şekilde olduğu gibi görebiliyor musun? Onu bir savaşta yenebilecek kadar iyi tanıyor musun?"

Eragon, Arya'yla göz göze geldi ve o gözlerde kendini koruma ile kararlılık karışımı bir şeyler gördü, sanki kendisine, elinden geliyorsa gelip sırlarını ortaya çıkarması için meydan okuyor, ama bir yandan da, ya çıkarırsa diye endişeleniyordu. Eragon'un içi şüpheyle doldu. Arya'yı gerçekten sandığı kadar tanıyor muydu acaba? Yoksa yanılıp kızın dış yüzünü iç yüzüyle bir mi tutmuştu?

Glaedr yumuşak bir tonla anlatmaya devam ediyordu: "Gereğinden fazla öfkeli olmakta bir sakınca görmedin. Oysa öfkelenmenin de bir yeri ve zamanı var, ama bu işte sana faydası olmayacaktır. Bir savaşçı olmanın yolu farkındalıktan geçer. Eğer sahip olduğun o bilgi sana, o sırada öfkeye başvurmanı gerektiriyorsa o zaman öfkeni kullanırsın, ama sürekli öfkelenerek fazla ileri gidemezsin. Böyle yaparsan elde edeceğin şey, acı ve çaresizlik olur.

Oysa sakın kalabilmeye çalışmalısın, hatta kurt gibi aç ve yırtıcı yüzlerce düşman ayaklarının dibinde seni tırtıklamaya çalışıyor olsa bile. Zihnini boşalt. Bilincinin çevresindeki her şeyi yansıtan ama yine de çevresindeki hiçbir şeyden etkilenmeyen, sakın ve durgun bir göl gibi olmasını sağla. Kazanmak ve kaybetmekle ilgili, ölüm ve yaşamla ilgili gereksiz korkularından kurtulduğun zaman. o boşluk içinde görme ve kavrama denen şeyin sende gerçekleşmeye başladığını fark edeceksin.

Her olup bitecek olayı tahmin edemezsin, ayrıca her savaşta düşmanı yeneceğini de garantileyemezsin. Oysa, her şeyi görüp, anlayıp, hiçbir şeyin hesabını yapmayarak, karşılaşacağın her türlü değişikliğe hemen adapte olabilirsin. Hayatta en uzun kalabilen savaşçı, beklenmedik olaylara en kolay uyum gösteren savaşçıdır.

O yüzden, dön, Arya'ya bir bak ve baktığını gör, sonra da en uygun bulduğun eylemi uygula. Ve bir kere harekete geçtikten sonra düşüncelerinin seni yolundan alıkoymasına izin verme. Düşünmeden hareket et, eylemlerin düşünmekten değil, içgüdüsellikten, refleksten kaynaklansın. Hadi, git şimdi ve dene."

Eragon bir dakika durup kendini toparladı ve Arya hakkında neler bildiğini düşündü; Kızın sevdiği ve sevmediği şeyleri, alışkanlıklarını, tavır ve davranışlarını, hayatında meydana gelmiş önemli olayları, nelerden korktuğunu, beklentilerini, en önemlisi de onun hayata (ve savaşa) yönelik coşku dolu karakterini... Bütün bunları tek tek düşündü Eragon ve bilgilerini kızın karakterinin özetini çıkarmakta kullandı. Zor bir işti, özellikle de onu her zamankinin dışında (yani çok beğendiği ve arzuladığı güzel bir kadın olarak) normal haliyle, bir insan olarak görmeye çalışmak. Tam anlamıyla. Kendi arzu ve ihtiyaçlarından uzak olarak değerlendirmek.

Sonunda Eragon, kendisine tanınan o kısacık zamanın izin verdiği ölçüde bazı sonuçlara vardı; gerçi, vardığı sonuçların fazla basit ve biraz çocukça olduğunu düşünüyordu; ama sonra kuruntularını bir kenara bıraktı, öne çıktı ve kılıcıyla kalkanını yukarı kaldırdı.

Arya mutlaka onun yeni bir şeyler deneyeceğini düşünüyor olmalıydı, böylece o da düelloyu daha önce de iki kez yaptığı gibi açtı: Sanki kızın kalkanının etrafından dolanıp, gardının açık olduğu tarafa hamle yapacakmış gibi sağ omzuna doğru çaprazlama bir dolama hareketiyle girdi. Kız onun bu numarasını yutmazdı ama zihnini Eragon'un ne yapmaya çalıştığını düşünmekle meşgul tutardı ve onu bu hesap kitap hali içinde ne kadar uzun tutabilirse, Eragon için o kadar iyiydi.

Eragon sağ ayağıyla küçük, yuvarlak bir taşın üstüne bastı ve dengesini bulmak için ağırlığını hemen diğer ayağına aktardı.

Bu durum normalde yumuşak olan adımlarında belli belirsiz bir aksamaya sebep olmuştu ama Arya fırsatı anında saptayıp, ortalığı çınlatan bir çılgılık koparak Eragon'un üstüne atladı.

Havada kesişen kılıçları birbiri üzerinde ışıltılar bırakıyordu. Bir kere, iki kere; sonra Eragon dönüp (Arya'nın bir sonraki hamlesinde sanki başına vurmaya hedefliyormuş gibisinden aniden güçlü bir hisse kapılmıştı) olabilecek en hızlı şekliyle kızın göğsünü hedef aldı. Arya başına doğru bir hamle yapacak olduğunda, açık ve savunmasız bırakmak zorunda kalacağı göğüs kafesine yakın bir noktayı hedef almıştı.

İçgüdüğü onu yanıltmamıştı ama zamanlaması tutmadı.

Kılıcını kıza saplamak için öyle hızlı hareket etmişti ki, Arya kolunu oradan çekecek fırsat bulamayıp kılıcının kabzasıyla Brisingr'ın lacivert ucuna dokunmuş, hedefinden saptırılmış ve kılıç, kızın yanağına değmeden sıyrıp geçmişti. Hemen ardından Eragon dünyanın etrafında dönmeye başladığını hissetti, gözünün önünde kızıl turuncu ışıklar yanıp sönüyordu. Dengesini kaybetti, iki eliyle yerde destek bulup bir dizinin üstüne düştü. O sırada boğuk bir kükreme kulaklarını doldurdu.

Ses giderek azaldı ve derken Glaedr konuşmaya başladı: "Çok acele etme Eragon. Çok ağır da hareket etme. Doğru zamanda eyleme geç, işte o zaman yaptığın hamle sana ne hızlı, ne de yavaş gelir ve çaba sarf ettiğini hissetmezsin. Bir mücadelede zamanlama denen olay her şeydir. Rakibinin

yaptığı bedensel hareketlere ve bunları yapış hızına dikkat etmelisin: hangi noktada hızlılar, hangi noktada zayıflar, hangi noktada esnekler, hangi noktada değiller. Hareket aralıklarına dikkat edip bunları kendi lehine kullanabilir hale getirmen, işine yaramadığı noktada da karman çorman hale getirebilir olman lazım; işte o zaman savaşıngidişatını kendi istediğın yönde biçimlendirebilirsin. Bu konuyu çok iyi kavraman gerekiyor. Şimdilik bunu kafana sok ama sonra üzerinde uzun uzun düşün... Hadi. Şimdi bir kez daha dene!"

Eragon gözlerini Arya'dan ayırmadan ayağa kalktı, kendine gelmek için başını salladı ve belki yüzüncü kere yeniden angard pozisyonuna geçti. Çürükleri ve aldığı darbeler taze bir acıyla sızlıyor, kendini artrozlu yaşlı bir adam gibi hissettiriyordu.

Arya saçlarını geriye attı ve güzel beyaz dişlerini göstererek ona gülümsedi.

Ama bu hareket Eragon'u bu kez etkilememişti. Yapacağı işe dikkatini veriyor ama aynı hataya ikinci kere düşmek istemiyordu.

Daha tebessüm Aryanın yüzünden silinmeden Eragon fırladı. Kalkanıyla saldırıya geçerken Brisingr'ı aşağıda ve yan tarafında tutuyordu. Tam da tahmin ettiği gibi kılıcını aşağıda tutması Arya'yı kıskırtmıştı; aceleci davranarak ondan önce harekete geçip bir hamlede bulundu; Eğer yerini bulacak olsa, Eragon'un köprücük kemiğine rastlayacak, yarıcı stilde bir darbe.

Eragon olduğu yere çökmüş, darbenin kalkanına gelmesini sağlayarak yara almaktan kurtulmuştu; sonra Brisingr'ı yukarı kaldırıp çevirerek kızın kalçasıyla bacağını biçmek ister gibi savurdu. Arya önce kalkanıyla hamleyi karşıladı, sonra onu sert bir şekilde geri itti; hareketi Eragon'un ciğerlerindeki havayı boşaltmıştı.

Bunu, birbirlerinin etrafında turladıkları kısa bir hareketsizlik anı izledi, her ikisi de saldırıya geçecekleri bir açık arıyordu. Birbirlerini süzüp tartarlarken aralarındaki hava gerilim yüklüdü; kanlarında gezen enerji fazlasının etkisiyle attıkları adımlar seri ve güvensizdi, sanki kuşlar gibiydiler.

Ve derken o gerilim ikiye kırılan bir cam çubuk gibi paramparça oldu.

Eragon saldırdı, kız peri aldı, kılıçları öyle hızlı çarpışıyor ki, gözle takip neredeyse imkânsızdı. Çarpışmaya devam ederken Eragon gözlerini onunkilere mıhlamıştı. Glaedr'ın söylediği gibi kızın vücut hareketlerini ve hızını gözlelemeye çalışıyor, bir yandan da kızın kim olduğunu, nasıl hareket etmek isteyebileceğini, nasıl tepki verebileceğini hatırlamaya çalışıyordu. Yenmek istiyordu, öyle çok istiyordu ki, eğer kazanamazsa çatlayacağını hissediyordu.

Fakat Eragon'un bütün çabalarına rağmen Arya kılıç sapıyla yaptığı ani ve ters bir hareketle onu şaşırtarak namluyu Eragon'un kaburgalarına değdirdi.

Eragon durup bir küfür salladı.

"Bu iyiydi," dedi Glaedr. Çok daha iyiydi. "Zamanlaman neredeyse mükemmeldi."

"Ama tam da değil."

"Hayır tam anlamıyla değil. Hâlâ çok öfkелisin ve zihnin hâlâ çok dolu. Hatırlaman gereken şeyleri aklında tut ama olan bitenden dikkatini koparmalarına izin verme. Kendi içinde sakin bir köşe bul; sonra bırak dünya işleri seni beraberinde sürüklemekten bir dalga gibi üstünden aşır geçsin. Oromis'in ormandayken sana canlıların düşüncelerini dinlettiği zaman hissettiklerini hissetmelisin. O

zaman etrafında olup biten her şeyin farkındaydın ve tek bir detaya sapsaplanmamıştın. Arya'nın sadece gözlerine bakma. Yoğunlaştığın alan çok dar bir ayrıntı."

"Ama Brom bana dedi ki..."

"Gözleri kullanmanın pek çok yolu vardır. Brom'un da kendine göre vardı ama stil olarak onunki en esnek yöntem değildir; büyük savaşlarda kullanmak için en uygun yöntem de değildir" O ömrünü bire bir dövüşlerle ya da küçük gruplarla mücadele ederek geçirdi ve alışkanlıkları da bunu gösteriyordu. Yakın değil" daha geniş perspektiften bakmakta fayda vardır ve bazen, bir mekânın veya durumun seni hazırlıksız yakalamasına izin ver. Anlıyor musun?"

"Evet efendim."

"O zaman bir kere daha; ama bu kez rahatlamaya çalış, algılarını açık tut."

Eragon, Arya'yla ilgili bilgilerini yeniden gözden geçirdi. Bir plan hazırladıktan sonra gözlerini kapadı, nefes alış verişini yavaşlattı ve kendi içine döndü. Korkuları ve endişeleri yavaş yavaş onu terk etti ve duru bir zihinle kaldı. Her ne kadar kazanma arzusunun unutmadıysa da, kaybetmek artık onu eskisi kadar rahatsız etmiyordu. Ne olacaksa olacaktı ve gereksiz yere kismette olana karşı koymaya çalışmakla kendini yıpratmış olmayacaktı.

Eragon gözlerini açınca, "Hazır mısın?" diye sordu Arya.

"Hazırım."

Angard pozisyonlarını aldılar, sonra oldukları yerde kaldılar; hareketsiz, her ikisi de diğer tarafın saldırmasını bekliyordu. Güneş Eragon'un sağındaydı, yani Arya'yı ters yöne sürebilirse ışık gözlerine girmiş olacaktı. Bunu daha önce de denemiş ama başaramamıştı; şimdi ise aklına belki işe yarayabilecek bir yöntem geliyordu.

Arya, Eragon'u yeneceğine inanıyordu, Eragon bunun farkındaydı. Kendisini küçümsemediğine emindi ama, yeteneğinin farkında olsa da, gelişmek istediğini bilse de, maçların çoğunu o kazanmıştı. Bunlar ona Eragon'u yenmenin kolay bir iş olduğunu, hatta entelektüel anlamda bile, kendisinin Eragon'dan ileri olduğunu göstermişti. İşte, onun bu kendine olan güveni, aslında onun zayıf noktasıydı.

"Kılıçta benden daha iyi olduğunu düşünüyor," dedi kendi kendine. "Doğru da denebilir. Ama bu bilgisini ona karşı kullanabilirim. Bu onun felaketi olacak."

Sokulurcasına öne birkaç adım ilerleyip Arya'ya gülümsedi, kız da ona gülümsüyordu. Yüzü inanılmaz derecede ifadesizdi. Bir saniye sonra onu yere yıkmak istercesine Eragon'un üstüne atıldı.

Eragon sağa doğru geri sıçrayıp, onu istediği yere sürmeye başlamış oldu.

Arya ondan birkaç metre uzaklaşıp durdu. Bir köşeye sıkıştırılmış vahşi hayvan gibi hareketsiz kaldı. Sonra gözlerini Eragon'dan ayırmadan kılıcıyla havada yarım daire çizdi. Eragon Glaedr'ın kendilerini izlediğini bildiğinden Arya'nın kendisini göstermeye çalıştığını hissetti.

Kız kedi mırlaması gibi hafif bir ses çıkarınca Eragon şaşırdı. Gülümsemesi gibi, mırlaması da Eragon'u gafil avlamak için başvurduğu bir silahtı. İşe de yaramıştı, ama kısmen, çünkü bu sonuncusu olmasa bile, bu türden hareketlerine artık alışmıştı.

Arya aradaki mesafeyi tek bir sıçrayışta kapatıp, ağır, dairesel hareketlerle kılıcı ardı ardına

Eragon'a savurmaya başladı. Eragon hamleleri direnç göstermeden, sanki darbeleri karşılamakta zorlanıyormuş gibi kalkarıyla karşılıyor, kendisini savunmaya ancak gücü yetiyormuş gibi davranıyordu. Kolunu ve omzunu zonklatan her ağır darbede bir adım daha sağı doğru gerilemekteydi; bir ara dengesini kaybeder gibi yapıp, geriye sürüldüğü izlenimini pekiştirdi.

Ama yine de sakin ve kontrollü halini koruyordu, hissizmiş gibi.

Beklediği anın geleceğini biliyordu; o an geldiğinde de, hiç düşünmeden ve tereddüt etmeden harekete geçti: Ne hızlı, ne de yavaş hareket ediyordu; tek amacı o mükemmel fırsat anını en iyi şekilde değerlendirmektir.

Arya'nın kılıcı, üzerine yarıcı bir açıyla inerken, kılıçtan kurtulmak için yeniden sağ yana sıçrayınca, Eragon güneşi tam olarak arkasına almış oldu.

Arya'nın kılıcı tok bir dank sesiyle yere çarpmıştı.

Eragon'u göz hapsinde tutmak için başını çevirince doğrudan güneşe bakma hatasına düştü. Gözleri kısıldı; gözbebekleri minik birer kara noktacığa dönüştüler.

Arya körleştiği anda Eragon, Brisingr'ı onun sol koltuk altından doğruca kaburgalarına değıdirdi. Aslında doğrudan boynundan ensesine de batırabilirdi (ve gerçekten savaşıyor olsalardı, yapardı da) ama kendini tutmuştu, çünkü ucu küt bir kılıçla bile böyle bir atak öldürücü olurdu.

Arya, Brisingr'ı üstünde hissedince keskin bir çığılık atıp, birkaç adım geriledi. Elini böğrüne bastırarak dikildi öylece; kaşları acıyla çatılmış, yüzünde şaşkın bir ifadeyle Eragon'a bakıyordu.

"Mükemmel!" dedi Glaedr. "Hadi, yine!"

Eragon başarıdan kaynaklanan tatmin duygusunun tadını kısa bir an çıkardıktan sonra bilinçli bir şekilde duygularını bir kenara bıraktı ve az önceki her şeye açık, pür dikkat haline yeniden döndü.

Arya'nın yüzündeki ifade de değışmişti; kolunu indirdi ve güneş ikisinin de gözüne girmeyecek duruma gelene kadar dikkatle birbirlerinin çevresinde döndüler ve bir noktada aralarındaki komba yeniden başladı. Eragon, Arya'nın kendisini daha ciddiye almaya başladığını hemen fark etmişti. Başka zaman olsa bu onu çok mutlu eder ve daha şiddetle saldırmaya teşvik ederdi; ama bu kez içinden gelen bu isteğı bastırdı, çünkü kızın bunu bilerek yaptığını artık anlamıştı. Eğer Arya'nın attığı bu zokayı yutmuş olsa, eskiden olduğu gibi kısa bir süre sonra yine onun merhametine kalırdı.

Epey kılıç sallamışlar ama aralarındaki düello aslında sadece birkaç saniye sürmüştü. Kalkanlar çatlayıp, topraktan kopan koca koca çim parçaları sağı sola saçılıyordu; bir pozisyondan diğere geçerken birbirine çarpan kılıçların sesi ortalığı çınlatıyor, vücutları ara sıra, birbirine dolanarak yükselen iki toz bulutu gibi bir pozisyon alıyordu.

Ama sonunda sonuç yine aynı oldu. Eragon Arya'nın gardım becerikli ayak oyunları ve kıvrak bilek hareketleriyle aşmayı başarıp, omzundan göğüs kemiğine kadar çapraz, yarıcı bir darbeyle noktaladı.

Hamle, Arya'nın dengesini kaybetmesine neden olarak, bir dizinin üstüne düşürdü. Arya, minicik burun deliklerinden hızlı hızlı soluyup düştüğü yerde kaşları çatık kaldı. Yüzü yanaklarında beliren perçem perçem kızarıklıklar dışında her zamankinden beyazdı.

"Bir daha!" diye emretti Glaedr.

Eragon ile Arya itiraz etmeden itaat ettiler. Kazandığı iki zaferle Eragon'un yorgunluğu gitmişti ama

Arya için tersi geçerliydi.

Bir sonraki komanın bariz bir galibi olmadı. Arya mücadele edip Eragon'un bütün taktik ve oyunlarını boşa çıkarmayı başarmıştı, Eragon da onunkileri. Her ikisi de yorgun düşene, devam edecek güçleri kalmayana dek çarpıştılar ve bir süre sonra yüzlerinden terler damlayarak, nefes nefese bir halde, kaldıramayacakları kadar ağırlaşan kılıçlarına dayanıp maçı bıraktılar.

"Yine," dedi Glaedr bu kez bağırmadan.

Eragon, Brisingr'ı toprağa sapladığı yerden çekerken yüzü acıyla buruştu. Yoruldukça zihnini düşüncelerin akınına uğratmadan boş tutması ve ağrı sızı içindeki bedeninin şikâyetlerini duymazlıktan gelmesi zorlaşıyordu. Ayrıca öfkesini sürekli aynı ayarda tutmaya ve yorulduğunda genellikle üstüne çöken kötü ruh haline de teslim olmamaya çalışmak giderek güçleşiyordu. Bu yeni durumla başa çıkmak Glaedr'ın kendisine öğretmeye çalıştığı yeni bir şeydi.

Kılıcıyla kalkanını önde havada tutmak omuzlarına artık yanma hissi verecek kadar ağır geliyor, canını acıtıyordu. Bu nedenle ikisini de beli hizasında aşağıda tutarken gerektiğinde yeterince hızla kaldırıp kaldıramayacağından emin değildi. Arya da aynı şeyi yapıyordu.

Yine aynı şekilde birbirlerini kollayarak dönmeye başladılar.

Eragon bitikti ama pes etmeyi reddediyordu. Bir sebeple yaptıkları komba birbirlerinin ustalıklarını karşılıklı sınadıkları bir şey olmaktan çıkmış, kimliklerinin sınıandığı bir analize dönüşmüştü: Karakterin, gücün, dayanıklılığın sınıandığı bir testi bu. Ne Glaedr onu inceliyordu, ne de Eragon böyle hissediyordu, onu inceleyen kişi Arya'ydı. Kız sanki kendisinden bir şey bekler gibiydi, sanki bir şeyleri kanıtlamasını istiyordu... Eragon'un ne olduğunu bilmediği ama yüzünün akıyla içinden çıkmaya kararlı olduğu bir şey... Arya daha ne kadar kılıç sallayacaksa o da sallayacaktı, hem de cam ne kadar yanarsa yansın.

Yuvarlanıp sol gözüne kaçan bir ter damlasıyla gözünü kırpınca, fırsatı kaçırmayan Arya çığlık atarak üstüne saldırdı.

Bir kez daha ölüm dansına başlamışlardı ve bir kez daha kıpırdamayacak hale gelene dek düvüştüler. Bitkinlikten artık yalpalamaya başlamışlardı ama ikisine de zafer getirmeyen kaba bir uyum içinde birlikte dönüp durdular.

Derken bir karşılıklı çarpışma anında, kılıçları kabzalarından birbirine takılı, yüz yüze bir halde kalınca durdular ve güçlerinden geriye kalan son bir gayretle birbirlerini ittiler.

Oldukları yerde bir şey yapmadan öylece ileri geri sendeleyip dururken, Eragon alçak bir sesle ona, "Seni... görüyorum," dedi.

Arya'nın gözlerinde çok kısa bir an parlak bir kıvılcım yanıp söndü.

Kalp Kalbe Karşı

Glaedr onlara iki ma daha yaptırdı. Her düello diğlerinden daha kısa sürmüştü ve hepsi Eragon'la Arya'dan çok, altın ejderha Glaedr'in canını sıkan bir geri çekilmeyle bitmişti.

Glaedr kimin daha üstün olduğunu anlayana dek onları karşılaştırmaya devam edecekti ama son düellonun bitiminde her ikisi de öyle yorulmuşlardı ki, yere düşüp yan yana uzandılar, nefes nefese kalmışlardı. Glaedr bile onların bu halini görünce devam etmenin yarardan çok zarar getireceğini kabul etmek zorunda kaldı.

Ayağa kalkıp yürüyebilecek hale geldiklerinde Glaedr onları Eragon'un çadırında topladı.

İlkin, Saphira'dan aldıkları enerjiyle yaralarını hallettiler. Sonra da zedelenen kalkanlarını Varden'in silah ustası Fredric'e götürdüler, o da onlara silahlarını nasıl korumaları gerektiği konusunda bir söylev çektikten sonra yenisini verdi.

Çadıra vardıklarında yanında her zamanki muhafızlarla Nasuada'yı kendilerini beklerken buldular. "Artık bırakmanın zamanı gelmişti!" dedi bozuk bir tavırla. "Eğer birbirinizi parçalamaya çalışmaktan vazgeçtiyseniz, konuşmamız gerekenler var." Sonra da başka bir şey söylemeden çadırdan içeri girdi.

Blödhgarm ile büyücüleri, çadırın çevresinde büyük bir çember oluşturdular. Eragon bunun, Nasuada'nın muhafızlarının huzurunu kaçırdığını görebiliyordu.

Arya'yla birlikte, Nasuada'nın peşinden çadıra girdiler. Saphira arkalarından burnunu çadırın kapı örtüsünden içeri uzatıp onları şaşırtarak, o daracık yeri yoğun duman ve yanık et kokusuyla doldurdu.

Nasuada, Saphira'nın pullu burnunu çadırda karşısında görünce birden irkildiyse de kendini çabuk toparlamıştı. Eragon'a dönerek, "O hissettiğim şey Glaedr'dı, değil mi?" diye sordu.

Eragon çadırın ön tarafına bakıp muhafızların konuşmaları duyamayacak kadar uzakta olduğunu ümit ederek başını evet anlamında salladı. "Evet, oydu."

"Ah, biliyordum!" diye bağırdı heyecanla, sesi sevinçliydi. Sonra yüz ifadesi kararsız bir hal aldı. "Onunla konuşabilir miyim? İzin... var mı, yoksa sadece bir Elfveya süvariyle mi konuşuyor?"

Eragon bocalayıp yardım için Arya'ya baktı. "Bilemiyorum," dedi. "Hâlâ tam anlamıyla iyileşmedi. İstemeyebilir..."

"Seninle konuşurum Ajihad'ın kızı Nasuada," dedi Glaedr. Sesi hepsinin zihninde yankılanıyordu. "Bana ne öğrenmek istiyorsan sor, sonra da çalışmamız için biziyalnız bırak. Eragon'u önündeki zorlu günlere hazırlamamız için daha yapılacak çok iş var."

Eragon, Nasuada'yı ilk defa bu kadar korkmuş görüyordu. "O nerede?" diye sordu sadece dudaklarını oynatarak, ellerini sorar gibi iki yana açmıştı.

Eragon yatağının kenarındaki kirli su birikintisini işaret etti.

Nasuada kaşlarını kaldırıp baktı, sonra başını salladı; o tarafa yönelerek Glaedr'ı resmi biçimde selamladı. Karşılıklı saygı sözleriyle selamlaşıldı. Nasuada bu arada Glaedr'a sağlığını ve Varden'in kendisi için yapabileceği bir şey olup olmadığını sordu. İlk sorusuna yanıt olarak (ki bu soru Eragon'u gerginleştirmişti) Glaedr kibarca sağlığının iyi olduğunu söyleyip teşekkür etti ve ikinci konuyla ilgili

olarak da Varden'den bir arzusu olmadığını söyleyip, ince düşüncesinden dolayı minnettar olduğunu söyledi. "Artık yemek yemiyorum," dedi. "Bir şey içmiyorum; sizlerin algıladığı anlamda uyumuyorum. Benim artık aldığım tek zevk, Galbatorix'in sonunu nasıl hazırlarım, bunun planlarını yapmak oldu."

"Bunu..." dedi Nasuada. "Anlayabiliyorum, çünkü ben de aynı şeyleri hissediyorum."

Ardından Glaedr'a, çok fazla can ve mal kaybı yaşamadan ve kendi ifadesiyle "Eragon'la Saphira'yı iple birbirine bağlı tavuklar gibi İmparatorluk'a kurban etmeden" Dras-Leona'yı ele geçirmek için Varden'e ne tavsiye edebileceğini sordu.

Nasuada bir süre daha zaman kapsamlı bir şekilde durumu Glaedr'a aktardı; bunun üzerine bir süre düşünen Glaedr, "Aklıma hemen bir çare gelmiyor Nasuada," dedi. "Düşünmeye devam edeceğim ama şu an için Varden'lilerin durumunu biraz zor görüyorum. Eğer Murtagh'la Thorn yalnız olsalar, onların zihinlerinin üstesinden kolayca gelirdim. Ama Galbatorix bunu yapamayacağım kadar çok Eldunari'yle donattı onları. Eragon, Saphira ve Elflerin yardımıyla bile zafer garanti görünmüyor."

Bariz şekilde hayal kırıklığına uğrayan Nasuada bir süre konuşmadı; sonra ellerini karnında kavuşturup Glaedr'a kendisine ayırdığı zaman için teşekkür etti. Onlarla vedalaştı, değmemeye dikkat ederek Saphira'nın başının yanından dolaşıp dışarı çıktı.

Eragon rahatlayıp kendini yatağın üzerine bırakırken, Arya da üç bacaklı bir tabureye ilişti. Eragon avuç içlerini pantolonunun dizlerine sildi (elleri yapış yapıştı, vücudunun geri kalanı gibi) sonra da Arya'ya deri matarasından su uzattı; kız matarayı memnuniyetle aldı. O yeterince içtikten sonra birkaç yudum da kendi içti. Yaptıkları komba onu susatmıştı. Su, karnının gurultusunu biraz bastırmıştı, ama yine de Glaedr'ın kendilerini daha fazla tutmamasını arzu ediyordu. Güneş neredeyse batmıştı. Eragon, Varden'li aşçılar ocak ateşini söndürüp ortalıktan çekilmeden önce sıcak yemek almak istiyordu. Yoksa kuru ekmek, biraz kurutulmuş et, küflenmiş koyun peyniri ve şanslı varsa, bir iki çiğ soğana kalacağını biliyordu ve hiç de iştah kabartan bir manzarası yoktu durumun.

Her ikisi de yerlerini alınca Glaedr konuşmaya geçip, Eragon'a zihinsel kommanın prensipleri hakkında ders vermeye başladı. Bunlar Eragon'un zaten bildiği şeylerdi ama yine de dikkatle dinliyordu. Altın ejderha kendisinden bir şey yerine getirmesini istediğinde, Glaedr'ın emirlerini sorgusuz sualsiz, hiç şikâyet etmeden yerine getirirdi.

Kısa sürede kural ve ilkeler konusunu bitirip işin uygulamasına geçtiler. Glaedr, şiddetini giderek artırdığı savunmalarla Eragon'un savunmasını deniyordu; sonra bu onların sadece bir anlığına dahi olsa birbirlerinin zihni üstünde baskın olmak için bütün güçleriyle çaba sarf ettikleri savaflara dönüştü.

Zihinsel savafları sırasında Eragon sırtüstü uzanmış ve gözleri kapalıydı; bütün enerjisini içi vermiş, en şiddetli haliyle cereyan eden Glaedr ile arasında geçen fırtınaya yönlendirmişti. Önceki mücadeleleri onu dermansız bırakmış, zihnini yormuştu (oysa altın ejderha capcanlıydı, iyi dinlenmişti ve ayrıca zaten çok güçlüydü) bu yüzden Eragon, Glaedr'ın hamlelerini sadece savuşturmakla yetiniyordu. Buna rağmen kendini bırakmayıp direndi; ama gerçek bir savaşta kazananın Glaedr olacağı belliydi.

Neyse ki Glaedr da, Eragon'un durumunu göz önüne alıp biraz kolaylık gösteriyordu ama yine de şunları ekledi: "İç benliğini her an gözetip korumak zorundasın, hatta uyurken bile. Galbatorix veya Murtagh'la karşılaşmanın, şu anki gibi yorgun olduğun bir zamana tesadüf etmesi olmayacak bir şey

değil.

İki karşılaşma daha yaptıktan sonra, Eragon'un hasmı olarak kendi yerine Arya'yı geçirip, kendisi bir izleyici (lafını sakınmayan türden) rolüne çekildi. Arya da en az kendisi kadar yorgundu ama söz konusu büyücülerin düellosu olduğu zaman, kızın kendisinden üstün olduğunu anladı. Bu onu şaşırtmamıştı. Eskiden, zihinsel mücadeleye girdikleri bir maç sırasında kızın onu öldürmesine neredeyse ramak kalmıştı ve üstelik bu, Gil'ead'da tutsak edildiği sıralarda ona ilaç verilmiş haldeydi. Glaedr'ın düşünceleri ise düzenliydi, kontrollüydü ama Arya'nın kendi zihni üzerinde sergilediği güçlü irade Glaedr'da bile yoktu.

Arya'da gördüğü bu irade olayının, Elflerin ortak özelliği olduğunu fark etmişti Eragon. Bu konuda en önde gelenleri Oromis'ti. Oromis kendine öyle hâkimdi ki, ufacık bir şüphe veya endişe, onu hiç rahatsız etmezdi. Eragon kontrollü olmanın Elflerin doğuştan gelen özellikleri olduğuna inanıyordu, tıpkı titiz yetiştirilmelerinin doğal bir sonucu olarak eğitilmiş olmaları ve eski dili kullanmaları gibi. İnsanı yalan söylemekten alıkoyan bir dili konuşmak, o dilde düşünmek (her bir sözcüğünün, yapılmış bir tılsımı bozabilecek güce sahip olması) dikkatsizliğin oluşmasını engelliyordu. Ayrıca eski dilde konuşmak, duygularının esiri olan kişilerden hoşlanmamalarına neden oluyordu. Yani kısacası Elfler diğer bütün ırklardan daha fazla irade sahibiydiler.

Arya'yla birkaç dakika boyunca zihin mücadelesi yaptılar (Eragon onun her yerden sıkıştıran baskısından kaçmaya çalışıyor, Arya da onu mihlayıp o halde tutmaya çalışarak, üstünde tahakküm kurmaya uğraşıyordu). Arya bunu birkaç kez gerçekleştirdi. Eragon her seferinde bir iki saniye içinde onun pençesinden sıyrılmayı başarıyordu, ama kız gerçekten kendisini yaralamak niyetinde olsa bu kurtuluşunun gecikmiş bir kurtuluş olacağına farkındaydı.

Zihinlerinin bağlantı halinde olduğu bütün süre zarfında Eragon, Arya'nın bilincinin karanlık dehlizlerinden yayılan vahşi bir müziğin tınlarını duyuyordu. Bu tınlar onu kendinden geçirip aklını çeliyor, yeryüzünde başka hiçbir müziğe benzemeyen tuhaf, ürkütücü bir melodiler ağına yakalanma riski oluşturuyordu. Arya'nın bitirici hamleleri olmasa ve ayrıca bir Elfin zihinsel eylemlerinden çok etkilenmenin insanlar için iyi bir şey olmadığını bilmeseydi, müziğin baştan çıkarıcılığına seve seve boyun eğdi. Oradan sağ sağlım kurtulabilirdi de. O ne de olsa bir süvari idi. Diğerlerinden farklıydı. Ama yine de göze almak istemediği bir riskti; akıl sağlığı kendisi için önemli olduğu müddetçe olmazdı. Nasuada'nın muhafızı Garven'in, büyücü Blödhgarm'ın zihnine inmeye çalışmaktan kafayı üşüttüğünü duymuştu.

O nedenle, çekici geldiği halde zor bile olsa direndi.

Ardından Glaedr, "Sen de bu işte Eragon kadar ustalaşmalısın Parlakpul," diyerek, bazen Eragon'un rakibi, bazen de yandaşı olarak Saphira'yı da bu çekişmeye dâhil etti. Saphira'nın oyuna katılması, zihinsel mücadelenin sonuçlarını gözle görülür biçimde değiştirmişti. Eragon onunla beraber Arya'yı, kolay olmasa bile her seferinde savuşturmayı başarıyordu. Birleştirdikleri güçle Arya'yı iki kez de yenmeyi başarmışlardı. Fakat Saphira gücünü Arya'yla birleştirdikçe Eragon'a öyle üstün geldiler ki, Eragon saldırma fikrinden tamamen vazgeçip kendi içine döndü, yaralı bir hayvan gibi kapanıp küçücük bir topa dönüştü; dua eder gibi sürekli kutsal cümleler mırıldanıp üstüne akın eden zihinsel dalgaların yatışmasını bekledi.

En son olarak Glaedr, ikili bir grup oluşturdu (kendisi Arya'yla, Eragon da Saphira'yla birlikteydi) ve sanki bir kombada karşılaşan iki çift süvari ve ejderha gibi bu şekilde çarpıştılar. Zorlu geçen ilk birkaç dakikada maçları eşit güçte devam etmiş ama sona doğru Glaedr'ın gücü, deneyimi ve

tecrübeden doğan kurnazlığı Arya'nın tartışılmaz ustalığıyla birleşince Eragon ile Saphira'nın yenemeyeceği belli olmuş ve yenilgiyi kabullenmek zorunda kalmışlardı.

Eragon, Glaedr'ın sonuçtan memnun kalmadığını hissetti. Üzüntüyle, "Yarın daha iyi olacağız efendim," dedi.

Glaedr'ın canı iyice sıkılmıştı. Hatta yaptıkları alıştırmalardan artık bıkmış gibi görünüyordu. "Sen elinden geleni yaptın küçüğüm. Vroengard'da eğitmem için bana verilseydiniz bile ikinizden de bundan daha fazlasını beklemezdim. Ama birkaç gün ya da hafta içinde gereken şeyleri öğrenmeniz mümkün değil. Zaman su gibi akıp gidiyor ve kısa süre sonra da hiç kalmayacak. Zihinle savaşmayı öğrenmek yıllar alan bir eylemdir: Yıllar, on yıllar, yüzyıllar ve o zaman bile yine öğrenecek, keşfedecek birçok şey hâlâ vardır. Kendinle ilgili, düşmanlarınla ilgili ve dünya gerçekleriyle ilgili." Hiddetle gürleyip sonra da sustu.

"O zaman biz de öğrenebileceğimizi öğreniriz ve bırakırız gerisine kader karar versin," dedi Eragon. "Ayrıca Galbatorix zihnini eğitmek için yüzyıl çalışmış olabilir ama aynı zamanda sizden bunları öğreneli de yüz yılı aşkın bir zaman geçmiş" Bu arada mutlaka bir şeyleri unutmuştur. Ben sizin yardımınızla onuyenebileceğimize eminim."

Glaedr burnundan çıkardığı bir sesle homurdandı. "Dilin giderek yumuşuyor Eragon Shade Katili." Böyle söylemişti ama yine de memnun görünüyordu. Sonra onları dinlenip yemek yemekleri için rahat bırakarak zihinlerinden çekildi ve başkaca bir şey söylemedi.

Eragon altın ejderhanın hâlâ kendilerini izlediğine emindi ama artık varlığını hissedemiyordu, ani bir boşluk gelip çökmüştü üstüne.

Omurgasından aşağı buz gibi bir soğğun yayıldığını hissetti, ürperdi.

Saphira ve Arya'yla birlikte giderek kararmakta olan çadırda oturuyorlardı, hiçbirinin içinden konuşmak gelmiyordu. Sonra Eragon birden canlanarak, "Daha iyi görünüyordu," dedi. Epeydir sustuğu için sesi bir garip çıkmıştı ve tekrar matarasına uzandı.

"Bu onun için iyi olacak," dedi Arya. "Sen ona iyi geleceksin. Eğer bir amacı olmazsa tuttuğu yas onu öldürecek. Zaten hayatta kalabilmesi bile... bir mucize. Ona bu yüzden hayranlık duyuyorum. Böyle bir kaybın ardından normal hayatına devam etmeyi, ister insan olsun, isterse Elf veya ejderha, çok az canlı başarır."

"Brom becermişti."

"O da muhteşemdi."

"Eğer Galbatorix'le Shruikan'ı öldürmeyi başarırırsak Glaedr daha sonra ne yapar sence?" diye sordu Saphira. "Devam eder mi, yoksa... bırakır mı?"

Arya, Eragon'un üzerinden Saphira'ya bakıp yanıt verirken gözbebeklerinden bir parıltı geçti. "Bunu sadece zaman gösterecek. Umarım bırakmaz ama eğer Urû'baen'den zaferle çıkarsak, Glaedr artık Oromis olmadan yapamayacağını düşünmeye başlayabilir."

"Onun her şeyden böyle vazgeçmesine göz yumamayız!"

"Haklısın."

"Hiçliğe karışmaya karar verirse onu durdurmaya çalışmak da bizim haddimize değil ama..." dedi

Arya ciddi bir yüzle. "Bu onun kendi kararı olmalı, sadece kendi."

"Evet ama ona doğru düşünmesinde yardımcı olabilir, hayatın her şeye rağmen yaşamaya değer olduğunu görmesine yardım edebiliriz."

Arya bir süre bir şey söylemedi, yüzü ciddiydi, sonra konuşmaya başladı. "Onun ölmesini ben de istemiyorum. Hiçbir Elf istemez. Yine de yaşadığı her anı acı çekerek geçirecekse, o zaman huzura kavuşması onun için daha iyi olmaz mı?"

Ne Eragon, ne de Saphira buna verecek bir cevap bulabilmişlerdi.

Üçü o gün olanlar hakkında bir süre daha sohbet ettiler, sonra Saphira başını çadırdan çekti ve yakındaki çimenliğe uzanmak üzere gitti. "Başını tavşan deliğine sokmuş bir tilki gibi hissediyorum kendimi," diye söylendi. "Arkamdan yaklaşan biri var mı anlayamamak, pullarımı kaşındırıyor."

Eragon, Arya'nın gideceğini tahmin ediyordu ama kızın oturmaya devam ettiğini görünce şaşırıldı. Belli ki kendisiyle oturup oradan buradan sohbet etmekten memnundu. O da dünden hazırda zaten. Saphira ve Glaedr'la beraber yaptıkları zihinsel müsabaka sırasında açlığını unutmuştu ve zaten şimdi Arya'yla birlikte olmayı sıcak bir yemeğe hayli hayli tercih ederdi.

Gece çökmüştü üstlerine, onlar sohbetlerinde bir konudan diğerine atlarken kampta hayat giderek sessizleşti. Eragon'un heyecan ve yorgunluktan gözü kararıyordu (sanki çok fazla şarap içmiş gibiydi). Arya'nın da normalden daha rahat olduğunu fark etti. Pek çok şeyden bahsettiler; Glaedr'dan, yaptıkları kombalardan, Dras-Leona kuşatmasından ve neler yapılabileceğinden ve Arya'nın göl kıyısında avlanırken sazların arasında gördüğü turna kuşundan, Saphira'nın burnunda dökülen puldan, mevsimlerin nasıl değiştiği ve havaların her geçen gün nasıl soğumaya başladığı gibi önemsiz konulardan. Ama sohbetleri sürekli dönüp dolaşıp akıllarından hiç çıkmayan aynı konuya geliyordu ve bu da Galbatorix ve onları Urû'baen'de nelerin beklediği idi.

Galbatorix'in kendilerine hangi büyülü tuzakları kuracağı ve onları nasıl aşabilecekleri gibi, daha önce de pek çok kez konuştukları şeyler hakkında fikir alışverişi yaparken, Eragon'un aklına Saphira'nın Glaedr'la ilgili sorduğu soru geldi. "Arya?" dedi.

"Efendim?" Sözcüğü usulca fısıldamış, sesi sonunda hafiften şarkı söyler gibi kıvrak çıkmıştı.

"Bütün bunlar bittiğinde ne yapmayı düşünüyorsun?" Tabii eğer hâlâ hayatta kalırsak.

"Sen ne yapacaksın?"

Eragon ne cevap vereceğini düşünürken Brisingr'ın kabzasıyla oynuyordu. "Bilmiyorum. Urû'baen'den sonrasını pek düşünmek istemedim.. Nasuada'nın ne isteyeceğine bağlı ama sanırım Saphira ile birlikte Palancar Vadisi'ne geri döneriz. Dağlardan birinin eteklerinde bir ev yaparım. Orada da fazla kalacağımızı sanmam ama yine de Alagaesia'nın bir ucundan diğer tarafına uçup gezinirken en azından dönüp gelebileceğimiz bir evimiz olur." Eragon yarım yamalak gülümsedi. "Eminim Galbatorix ölse bile yapacak bir sürü başka şey çıkacaktır... Ama sen benim sorumu hâlâ cevaplamadın: Eğer kazanırsak sen ne yapacaksın? Bir fikrin olmalı. Bunu benden uzun düşünecek zamanın oldu."

Arya bir ayağını taburenin üstüne çekip kollarını bacağına doladı, çenesini dizine dayadı. Çadırdaki loş ışıkla ve arkadaki düz siyah zemin üstünde, yüzü sanki havada yüzüyormuş gibi görünüyordu, sanki gece ortaya çıkan bir tayf gibi.

"İnsanlar ve Cüceler arasında, alfakyn'larla olduğundan daha fazla zaman geçirdim," dedi Arya, Elflerden bahsederken eski dili kullanmıştı. "Buna alıştım, yeniden Ellesmera'ya dönüp orada yaşamak istemem. Fazla hareketli bir yer değil orası. İnsan oturup yıldızları seyrederken hiçbir şey değişmeden yüzyıllar geçebilir. Hayır, ben sanırım hâlâ annemim elçisi olarak hizmet etmeye devam edeceğim. Du Weldenvarden'den ilk ayrılışımın sebebi, dünyadaki dengelerin oluşmasına yardım etmek istememdi. Senin de dediğin gibi Galbatorix'i paketledikten sonra yapılması gereken, düzeltilmesi gereken çok şey olacak, ben de bu sürecin bir parçası olmak istiyorum."

"Ah." Bu tam olarak kızıdan duymak istediği şeyler değildi ama hiç değilse Urû'baen'den sonra hemen bağlantıyı kaybetmeyeceklerini gösteriyordu; yani arada sırada da olsa onu görebilecekti.

Arya, Eragon'un hoşnutsuzluğunu fark ettiyse bile, bunu belli etmedi.

Birkaç dakika daha konuştular; sonra Arya izin isteyip gitmek için ayağa kalktı.

Yanından geçerken Eragon sanki durdurmak istemiş gibi kıza uzandı ama sonra elini hemen geri çekti. "Bekle," dedi hafifçe, ne umduğunu bile bilmeden, ama yine de umarak. Kalp atışları hızlanmış, kulaklarında çarpıyordu, yanaklarını ateş bastığını hissetti.

Arya çadırın kapısında sırtı ona dönük durdu. "İyi geceler Eragon." Sonra çadırın giriş kapakları arasından süzülüp, Eragon'u içerde, karanlıkta bir başına bırakarak gecenin içinde gözden kayboldu.

Keşif

Tembel tembel yatan Varden'liler için değilse de, Eragon için sonraki üç gün su gibi geçmişti. Dras-Leona'dan uzak durma çabaları hâlâ aynen devam ediyordu. Thorn, bazen ön kapı üstündeki her zamanki yerinden kalkıp, kale surlarının birkaç yüz metre sağında, kendisi için ayrılan yere geçiyordu. Nasuada vezirleriyle aralarında epey tartıştıktan sonra (ve Saphira'yla da enine boyuna görüştüğünden sonra) Thorn'un yerini sadece daha rahat olduğu için değiştirdiğine karar vermişlerdi, surların diğer tarafı daha düz ve uzuncaydı. Bunun dışında kuşatmada bir değişiklik yoktu ve ağır ilerliyordu.

Bu sırada Eragon da sabah akşam Glaedr'la birlikte çalışıyor, öğleden sonraları da Arya ve birkaç Elfle komba yapıyordu. Elflerle yaptığı kombalar Arya'yla birkaç gün önce yaptıkları gibi uzun ve yorucu olmuyordu (çünkü her gün kendisini o şekilde zorlamak aptalca olurdu) ama Glaedr'la olan dersleri her zamanki gibi çok ağır geçiyordu. Yaşlı ejderhasıyla Eragon'a beceri kazandırma çabalarında asla baştan savma davranmıyor, hatayaveya yorgunluğa prim vermiyordu.

Eragon Elflerle yaptığı kombalarda nihayet direnç gösterebildiği için mutluydu; ama zihinsel açıdan oldukça yorucu bir işti; dikkati bir anlık bile dağılsa, sonu kaburgalarına batan veya boğazına dayanan bir kılıç olurdu.

Glaedr'dan aldığı derslerde aslında büyük ilerleme kaydettiği düşünülebilirdi ama içinde buldukları zaman baskısıyla ikisi de öğrenme hızının yeterli olmadığını düşünüyorlar ve buna canları sıkılıyordu.

İkinci gün, Glaedr'la sabah dersleri sırasında, Eragon onunla zihniyle konuşarak şöyle dedi: "Efendim, Farthen Dûr'da Varden'lilerin arasına ilk vardığımda İkizler beni denemişlerdi; benim eski dili ne kadar bildiğimi ve büyüden genel olarak ne kadar anladığıma bakmışlardı.

Bunu Oromis'e söylemiştin. Söyle bana, şimdi bunu niye tekrar ediyorsun?

Çünkü aklıma geldi de... İkizler benden gümüş yüzüğün özünü bulup getirmemi istemişlerdi. O zamanlar nasıl yapıldığını bilmiyordum. Arya bana daha sonradan açıkladı: Eski dilin yardımıyla herhangi bir şeyin ya da canlının öz varlığının nasıl meydana getirildiğini anlattı. Ama Oromis bundan hiç bahsetmemişti ve ben de merak ediyordum... neden bahsetmedi diye?"

Glaedr içini çeker gibi oldu. "Bir cismin öz varlığını oluşturmaya çalışmak zor bir büyüdür. Bunun işlemesi için söz konusu olan cisimle ilgili önemli olan her bilgiye sahip olmalısın (tıpkı, bir insanın veya hayvanın gerçek adını tahmin etmeye çalışırken olduğu gibi); Ayrıca işe yarama olasılığı çok az. Ve tehlikeli. Çok tehlikeli. Büyü, istediğin zaman yapmayı sonlandırabileceğin, biçimlenmeye devam eden bir işlemiş gibi oluşturulamaz. Cismin gerçek halini ya oluşturursun... ya da başaramazsın ve ölürsün. Bu kadar tehlikeli bir şeyi denemene izin vermek için Oromis bir sebep görmemiştir, ayrıca o sıralar sen bu konuyu tartışacak kadar bile ilerlememiştin henüz.

Arya'nın, kendi ellerindeki gümüş yüzüğün öz varlığını oluşturdukları için İkizler'e ne kadar kızmış olabileceğini o an kavrayan Eragon birden titredi. "Onu şimdi yapmayı denemek istiyorum," dedi.

Glaedr'ın pür dikkat kendisini incelediğini hissetti. "Neden?"

"O idrak seviyesine gelebilmiş miyim, bilmek zorundayım, sadece küçük bir şeyle olsa bile."

Yine: "Neden?"

Sözlerle açıklamayı beceremeyince Eragon düşünce ve hislerini Glaedr'ın bilincine boca etti. Bitirdiğinde Glaedr bir süre sustu, aldığı bilgileri sindirmeye çalışıyordu. "Şunu söylemekte haklı mıyım," diye başladı ejderha, "Sen bunu Galbatorix'i yenmekle bir tutuyorsun. Bunu dener ve başarırsan, o zaman kralı da yenebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Evet," dedi Eragon, rahatlayarak. İçinden geçenleri ejderha gibi açıklayamamıştı, ama söylemek istediği tam da buydu.

"Ve bunu denemeye kararlısın?"

"Evet efendim."

"Seni öldürebilir," diye hatırlattı ona Glaedr.

"Biliyorum."

Saphira, "Eragon!" diye çıkıştı. Onun ne düşündüğünü kendi zihninde belli belirsiz hissediyordu. O sırada Saphira kampın üstünde yükseklerde uçmakta, onları olası tehlikelere karşı kollamaktaydı. "Çok tehlikeli. İzin vermiyorum!"

"Ama bunu yapmak zorundayım," diye karşılık verdi konuşmadan.

Glaedr, Saphira'ya, ama aynı zamanda da Eragon'a, "Eğer illa istiyorsa o zaman bunu benim onu izleyebileceğim bir yerde yapması en doğrusu. Eğer bilgisi yetmezse gereken bilgiyi belki ben tamamlayıp onu kurtarabilirim," dedi.

Saphira gürlledi (Eragon'un zihnini dolduran kızgın, kulakları yırtan bir sest) ve ardından hızla inişe geçti; çadırın dışından korkunç bir rüzgâr sesiyle, bağırsan insan ve Elfleri duyuyordu. Öyle şiddetli bir iniş yapmıştı ki, çadır ve içindeki her şey sallanıp sarsıldı.

Birkaç saniye sonra başını çadırdan içeri sokup Eragon'a baktı. Nefes nefeseydi, burun deliklerinden çıkan hava Eragon'un saçlarını karıştırmış, odayı dolduran yanık et kokusundan gözleri sulanmıştı. "Bir Kull kadar inatçısın!" dedi Saphira.

"Senin kadar değil."

Saphira'nın dudakları hırsla kıvrıldı. "Ne bekliyoruz? Yapacaksın madem, yap o zaman da kurtulalım!"

"Neyi oluşturmak istiyorsun?" diye sordu Glaedr. "Çok yakından tanıdığın bir cisim olmalı."

Eragon gözlerini çadırda gezdirdi, sonra sağ eline taktığı safir yüzüğe takıldı gözleri. Aren... Ajihad, Brom'dan yadigâr kalan yüzüğü kendisine verdiğiinden beri onu nadiren parmağından çıkarmıştı, kolu bacağı kadar bedeninin bir parçası haline gelmişti yüzük. Bunca zaman içinde bütün kıvrım ve kesitlerini ezberlemişti; eğer gözlerini kapasa hayalinde yüzüğün aynısını gözlerinin önüne getirebilirdi; ama yüzük hakkında bilmediği şeyler de vardı; örneğin geçmiş; Elflerin onu nasıl yaptığı ve en önemlisi yapısına hangi büyü sözcüklerin katıldığını bilmiyordu.

Hayır... Aren olmaz.

Sonra gözleri yüzükten, yatağın kenarına dayalı Brisingr'ın kabzasına kaydı. "Brisingr," diye mırıldandı.

Tak diye boğuk bir ses geldi kılıçtan ve sanki altından itilmiş gibi kınından bir iki santim kadar

yükseldi, kının içinden çıkan minik alev kıvrımları kabzayı sardı. Ama Eragon büyülü sözcüklerin tamamını söylemediğinden, alevler sönmüş ve kılıç yeniden kınına girmişti.

"Brisingr," diye düşündü; neyi oluşturmak istediğini artık biliyordu. Kılıç Rhunön ustanın ellerinden çıkmıştı ama, yapılışı sırasında aletleri kullanan kendisi olmuştu; ayrıca bütün işlem boyunca demirci Elfin zihnini izleyebilmişti. Bu koca dünyada içi dışı hakkında her şeyi bildiği bir cisim varsa, o da kılıcıydı.

"Emin misin?" diye sordu Glaedr.

Eragon başını salladı, sonra altın renkli ejderhanın kendisini göremediğini hatırlayıp, "Evet efendim..." dedi. "Bir sorum olacak: Brisingr kılıcın gerçek adı mı ve eğer değilse, büyüünün gerçekleşmesi için onun gerçek adına ihtiyacım var mı?"

"Brisingr ateş demek, biliyorsun. Kılıcının gerçek adı, içinde brisingr anlamını taşısa da, hiç şüphesiz çok daha karmaşık bir kelime. Eğer istersen kılıcına kendi adıyla hitap edebilirsin ama ona sadece Kılıç desen de aynı sonucu elde edersin, önemli olan zihninde onunla ilgili doğru bilgileri toplamış olman. İsimler bilgilere verilen etiketlerdir sadece ve bilginin işe yaraması için etiketine ihtiyacın yok. O yalnızca bir ayrıntı, ama önemli bir ayrıntı. Anlayabiliyor musun?"

"Anlıyorum."

"O zaman başlayabilirsin."

Eragon kendini toplamak için biraz bekledi. Zihninin gerisindeki kaynağı buldu, bedenindeki enerjiyi aktarmak için oraya uzandı. Enerjiyi söyleyeceği sözcüklere döküp, bir yandan da kılıçla ilgili bildiği her şeyi aklından geçirerek, açık ve net şekilde "Brisingr!" dedi.

Eragon içindeki gücün birden çekilmeye başladığını hissetti. Panik içinde bir şeyler söylemeye çalıştı, kıpırdamak istedi ama büyü onu olduğu yere mıhlamıştı. Gözünü bile kırpamıyor, nefes alamıyordu.

Kınında duran kılıç bu sefer alev almamıştı; titreşiyordu, su üstündeki akis gibi. Sonra havada, kılıcın hemen yanında şeffaf bir görüntü belirdi: Bu Brisingr'ın kınından çıkmış, pırıl pırıl bir benzeriydi. Kılıcın kendisi kadar mükemmel bir durumdaydı (Zaten Eragon kılıcında hiç kusur bulmazdı) ve önünde, havada dalgalanan bu kopyası ondan bile daha düzgün görünüyordu. Karşısında, kılıcın ideal olan halini görüyor gibiydi, öyle bir ideal ki, Rhunön bile bütün ustalığıyla böyle bir şey ortaya çıkarabileceğini düşünemezdi.

Oluşturma işlemi gözle görülür hale gelir gelmez, Eragon yeniden nefes alıp vermeye başlamış, hareket edebilir hale gelmişti. Büyüyü birkaç saniyelikine havada asılı tuttu, böylece oluşturduğu mükemmel şeyi hayranlıkla seyredebilecekti. Sonra tılsımı kesti; kılıcın hayali görüntüsü yavaş yavaş hiçliğe karıştı.

Kılıcın görüntüsü yok olunca çadırın içi birdenbire kararmıştı.

Saphira ile Glaedr'ın zihnine basınç yapan ve aklından geçen her düşüncüyü pür dikkat izleyen varlığını ancak ondan sonra yeniden fark edebildi. Eragon onları hiç böyle görmemişti, her ikisi de tıpkı kendisi gibi gergindi. Saphira'yı dürtecek olsa ejderhanın sıçrayıp korku ve şaşkınlıktan olduğu yerde döneceğini tahmin etti.

"Seni ben dürtersem dümdüz olursun ama," dedi Saphira.

Eragon güldü; yorgun, şiltelinin üstüne çökercesine oturdu.

Glaedr'ın da rahatladığını, zihninde açık bir ovada esen bir rüzgâr gibi çıkan sestten anladı. "İyi iş çıkardın Shade Katili." Glaedr'dan bu iltifatı hiç beklemiyordu; yaşlı ejderha Eragon'a ders vermeye başladığından beri, çok az takdir belirten bir söz söylemişti. "Ama istersen bir daha denemeyelim."

Eragon titredi; vücuduna giren soğukluğu gidermek istercesine kollarını ovuşturdu. "Kabul efendim." Hemen yeniden tekrarlamak istediği bir tecrübe değildi zaten. Yine de içine müthiş bir tatmin duygusu yerleşmişti. Şu koca Alagaesia'da herkesin kolay kolay beceremeyeceği bir şeyi yapabildiğini kesinlikle kanıtlamıştı.

Bu ona umut verdi.

Üçüncü günün sabahında Roran yanında grubuyla beraber Varden'e geri geldi: Hepsi bitkindi, yaralıydı ve yolculuk yorgunuydular. Onların dönüşü, kampta birkaç saatliğine heyecan yaratıp, içinde buldukları uyusuk halden çıkarmıştı (kendisine ve arkadaşlarına bir kahramana yaraşır karşılama yapıldı) ama uyusukluk ve can sıkıntısı kısa zamanda gelip Varden'in üzerine yeniden çörelendi.

Eragon, Roran'ı gördüğüne çok mutluymuştu. Gidişinden sonra kristal küreyle birkaç kez onun ne durumda olduğuna bakmış, kuzeninin sağ olduğunu öğrenmişti. Yine de onu karşısında canlı olarak görmek, Eragon'u içinde taşıdığı o ana dek fark etmediği bir endişeden kurtarmıştı. Roran, aileden geriye kalan tek kişiydi (Murtagh'ı saymıyordu) ve Eragon onu kaybetme fikrini aklına bile getirmek istemiyordu.

Ama onu yakından görünce Eragon şok oldu. Roran'la adamlarının yorgun olacaklarını tahmin ediyordu ama nedense Roran, adamlarından daha yıpranmış görünüyordu, sanki bu yolculukla beş yıl yaşlanmış gibiydi. Gözleri kırmızıydı, altlarına koyu renk halkalar çökmüş, alını kırışmıştı; sanki vücudunun her yanı çürük içindeymiş gibi yürürken kaskatıydı. Ayrıca sakalı da yarı yarıya yanmış, farklı renkler almış, iğrenç görünüyordu.

Beş adamı (ilk baştaki sayıdan bir kişi eksikti) ilkönce gidip şifacı Du Vrangr Gata'ya götürmüşler ve yaralarını sardırılmışlardı. Sonra çadırında Nasuada'nın huzuruna çıktılar. Nasuada onları kahramanlıklarından dolayı tebrik ettikten sonra, Roran dışındaki herkesi göndermiş ve ondan Aroughs'a yaptığı yolculukla, şehrin ele geçirilişi hakkında detaylı bir rapor almıştı. Roran'ın olanları aktarması biraz sürmüş, ama hem Nasuada, hem de Eragon (Nasuada'nın sağ tarafındaydı) anlatılanları ilgi ve bazen dehşet içinde dinlemişlerdi. Roran sözünü bitirdiğinde Nasuada hem onu, hem de Eragon'u şaşkırtan bir şey yapıp, Roran'ı Varden'in savaş kıtalarından birinin başına kumandan olarak atadığını ilan etti.

Eragon haberin Roran'ı memnun edeceğini sanmıştı. Ama kuzeninin yüzündeki çizgilerin derinleştiğini ve çatılan kaşları arasında, alınıdaki çizgilerin daralıp birbirine yaklaştığını gördü. Roran ne itiraz etmiş, ne de şikâyet etmişti; sadece eğilip kalın sesiyle, "Siz nasıl arzu ederseniz Leydi Nasuada," dedi.

Roran, Katrina'nın beklediği çadırlarına giderken Eragon ona eşlik etti. Genç kadın kocasını görünce öyle açık bir sevinçle onu karşılamıştı ki, Eragon mahcup olup başını çevirdi.

Saphira'yla beraber üçü akşam yemeği yediler ama Eragon ve Saphira ilk fırsatta izin isteyip kalktılar. Roran'ın misafir ağırlayacak gücü olmadığı, Katrina'nın da eşiyle baş başa kalmak istediği belliydi.

Saphira'yla onlardan ayrılıp, akşam karanlığının çöktüğü kampta gezinirlerken, Eragon arkadan birinin seslendiğini duydu. "Eragon! Eragon! Durun bir dakika!"

Arkasına dönünce uzun boylu, sıska öğrenci Jeod'un koşarak geldiğini gördü, mısır püskülü gibi saçları ince yüzünün etrafında uçuşuyordu. Sol elinde sıkı sıkı tuttuğu yırtık pırtık parşömen bir kâğıt vardı.

"Ne var?" diye sordu Eragon endişeyle.

"Bu!" dedi heyecanla Jeod, gözleri ışıltı ışıltı. Parşömeni kaldırıp havada salladı. "Yine becerdim Eragon! Bir yol buldum!" Kararan havanın ışığında kafasıyla şakağındaki yara izinin açık rengi, yanık teni üstünde büyük bir tezatlık oluşturuyordu.

"Neyi yine becerdin? Hangi yolu buldun? Sakin ol bakalım, söylediklerinden bir şey anlaşılmıyor!"

Jeod sinsî bakışlarla çevreyi kolaçan etti, sonra Eragon'a eğilip fısıldadı: "Bütün okuduklarım ve yaptığım araştırmalar meyvesini verdi: Dras-Leona'nın doğruca içine açılan gizli bir tünel buldum!"

Kararlar

"Bana yeniden anlat!" dedi Nasuada.

Eragon sabırsızlıkla ağırlığını diğer bacağına aktardı ama dilini tuttu.

Önündeki yığın halinde rulo kâğıt ve kitaplar arasından, Jeod, kırmızı deri kaplı bir kitabı çıkardı ve üçüncü kez anlatmaya başladı: "Bana göre, beş asır kadar önce..."

Jörmundur onun sözünü bir el hareketiyle kesti. "Lafi süslemeyi bırak. Biz bunun bir söylenti olduğunu biliyoruz."

Jeod devam etti. "Beş asır kadar önce, Kraliçe Forna, Erst Kırsakal'ı Dras-Leona'ya yolladı ya da sonradan Dras-Leona olacak yere diyelim."

Nasuada kolunun yenindeki dantelle oynayıp, "Neden yollamış?" diye sordu.

"Cüceler bir kabile savaşı halindeydiler; onlar Aroughs'un savunma sistemini kurarlarken, Kraliçe Forna da, şehrin savunmasını kurup güçlendirmede Kral Radgar'a yardım ederse bizim ırkımızın desteğimizi alacağını umuyordu."

Nasuada parmaklarının arasında kumaşın ucunu yuvarlıyordu. "Ve sonra Dolgrath Halfstave, Forna'yı öldürdü..."

"Evet. Erst Kırsakal da kabilesini Halfstave'nin zalimliklerinden korumak için olabildiğince çabuk Beor Dağları'na geri dönmek zorunda kaldı. Ama Geod parmağını havaya kaldırıp sonra da kırmızı kitabı açtı) ayrılmadan önce anlaşılan Erst çalışmalarına çoktan başlamıştı. Kral Radgar'ın baş danışmanı Lort Yardley'in anılarında yazdığına göre Erst, şehir merkezinin altından geçen bir kanalizasyon sisteminin planlarını çizmeye başlamış, çünkü bu konu, şehre kuracakları savunma sistemlerinin nasıl yerleştirileceğiyle doğrudan ilgiliymiş."

Çadırın ortasında duran masanın uzak ucunda, oturduğu yerden Orik başını sallayıp, "Bu doğru aslında," dedi. "Ağırlığı nereye nasıl dağıtacağını insan iyi hesaplamalı; ayrıca nasıl bir toprak zeminle çalıştığını bilip, neyin uygun olduğunu tespit etmelisin. Yoksa göçüklerin meydana gelmesine neden olursun."

Jeod devam etti: "Tabii Dras-Leona'da yeraltı kanalizasyon sistemi yok, dolayısıyla Erst'in hazırladığı planların hiç uygulamaya konulduğunu sanmıyorum. Bununla birlikte birkaç sayfa sonra Yardley diyor ki..." Jeod burnunu kitaba gömüp okudu: "... ve olaylar acı verici şekilde gelişti, yağmacılar birçok evi yaktılar, pek çok aileyi soydular. Askerler gerektiği kadar çabuk karşılık veremediler, çünkü yeraltında çalıştırılmaya koşulmuşlardı, sıradan köylüler gibi çalıştırılıyorlardı."

Jeod başını kitaptan kaldırdı. "Peki bunlar ne kazıyorlardı? Bu yazılardan başka Dras-Leona'nın içinde veya civarında yapılan yeraltı kazılarıyla ilgili bir şey bulamadım, ta ki..." Kırmızı deri kitabı bırakıp başka bir kitap seçti. Bu seferki çok büyük, ahşap tabakadan bir cilt kaplaması olan, neredeyse otuz santim kalınlığında bir kitaptı. "Bu kitabı inceliyordum: İnsanlar, Cüceler ve Antik Elflerin Çağlar Boyunca Kaydedilen Taradas Yasaları ve Büyücülük Fenomeninin Öteki Gizemleri..."

"Yanlış saptamalarla dolu bir çalışmadır o," dedi Arya araya girerek. Masanın sol tarafında ayakta duruyordu, iki eliyle abanarak masadaki haritanın üstüne eğilmişti. "O kitabın yazarı, insanların

hakkında çok az şey bilirdi, bilmediklerini de uydurdu!"

"Olabilir," dedi Jeod. "Ama insan ırkını iyi tanıyordu ve bizi de insanlar ilgilendiriyor." Jeod kitabı ortalarına yakın bir yerinden açtı, sonra usulca masaya koydu. "Araştırmaları sırasında Othman bu bölgede epey zaman geçirmiş. En çok Heldgrind ve onun etrafında gelişen tuhaf olayları incelemiş ama Dras-Leona hakkında da şu notları düşmüş: Halk ayrıca, şehir sokakları ve yeraltından gelen garip seslerden ve sızan kokulardan şikâyet ediyor, özellikle geceleri ve bunu hayaletlere, ruhlara ve başka acayip esrarengiz yaratıkların varlığına bağlıyorlar, ama eğer bunlar ruhlarsa gerçekten daha önce duyduklarına benzemiyorlar, çünkü ruhlar kapalı yerlerde kalmaktan kaçınırlar."

Jeod kitabı kapattı. "Neyse ki, Othman işini esaslı yapan bir adammış ve Dras-Leona'da duyulan seslerin yerini haritada işaretlemiş. Gördüğünüz gibi, şehrin eski yerleşim yerinden dümdüz bir hat şeklinde geçiyor."

"Sen de bunun bir tünelin varlığına işaret ettiğini düşünüyorsun," dedi Nasuada. Sesli düşünüyor, soru sormuyordu.

"Öyle sanıyorum," dedi Jeod, başını sallayarak.

Kral Orrin, Nasuada'nın yanında oturuyordu ama çok az konuşmuştu. "Bize şu ana kadar gösterdiğin hiçbir şey, Vatandaş Jeod, bunun bize bir tünel olduğunu ispatlamaz. Eğer şehrin altında bir yer varsa, bu pekâlâ bir mahzen veya katakomp ya da sadece yerüstünde bağlandığı binaya açılan başka bir kapalı alan olabilir. Bir tünel olsa bile, Dras-Leona'nın dışında, nerede bulunduğunu bilmiyoruz veya var olduğunu kabul edersek nereye açılacağını. Belki de tam sarayın göbeğine açılıyordur? Üstelik, senin anlattıklarından yola çıkarak, varsayıma dayanan bu tünelin hiçbir zaman tamamlanmamış olması büyük olasılık."

"Hattın şekline bakarsak bir tünelden başka bir şey olmasına pek imkân yok saygıdeğer majesteleri," dedi Jeod. "Hiçbir mahzen veya yeraltı mezarlığı böyle dar ve uzun olmaz. Tamamlanması konusuna gelince... Yapılış amacı için hiçbir zaman kullanılmadığını biliyoruz ve ayrıca Othman'ın zamanına kadar dayandığını da biliyoruz; bu da demektir ki, tünel, geçit veya adına her ne derseniz deyin, bir noktaya kadar inşaatı ilerlemiş olmalı, yoksa su sızıntısı onu uzun zaman önce yıkardı."

"Peki o zaman çıkışı nerede –ya da girişi de, istersen?" diye sordu kral.

Jeod, rulo parşömenlerle kitap yığınlarını birkaç saniye karıştırıp aralarından Dras-Leona'nın bir başka haritasını buldu. "Bunu ben de tam olarak bilemiyorum, ama eğer şehir dışına açılıyorsa, o zaman buralarda bir yerden çıkmalı..." Parmağını şehrin doğusuna doğru bir noktaya koydu. Dras-Leona'nın merkezini koruyan sur dışındaki yapıların çoğu, şehrin batı kısmında göl kıyısında kalıyordu. Jeod'un gösterdiği yer boş araziydi ve yapılara uğramadan Dras-Leona'nın merkezine, şehrin diğer bölgelerinden daha yakındı. "Ama tabii oraya gidip, bizzat görmeden bir şey söylemek imkânsız."

Eragon kaşlarını çattı. Jeod'un keşfettiği şeyin daha elle tutulur bir şey olacağını ummuştu.

"Yaptığın araştırma nedeniyle seni tebrik etmek gerek Vatandaş Jeod," dedi Nasuada. "Varden'liler için yine büyük bir hizmette bulundunuz." Uzun arkalıklı koltuğundan kalkıp bakmak için haritaya doğru yürüdü. Eteği yerde sürünürken hışırdıyordu. "Araştırmak için bir ekip gönderirsek, o bölgede faaliyette olduğumuza imparatorluk güçlerinin dikkatini çekmiş oluruz. Tünelin gerçekten var olduğunu varsaysak da, böyle bir durumda pek işimize yaramayabilir; ayrıca diğer ucunda Murtagh ve

Thorn'la karşılaşabiliriz." Jeod'a baktı. "Bu tünelin genişliği nedir dersin? Kaç adam alır?"

"Bir şey söyleyemem. Belki..."

Orik hafifçe öksürdü, sonra da, "Toprak burada yumuşak," dedi. "Biraz kil, biraz da ince kum tabakası var, yani tünel açmaya hiç uygun değil. Erst'in biraz akli var idiyse, şehrin lağımını akıtmak için büyük ve geniş bir tünel açmayı planlamaz, onun yerine olası göçükleri önlemek için, daha küçük çaplı birkaç tane geçit yaptırırdı. Ben bunların birer metreden daha geniş olacağını düşünmüyorum."

"Aynı anda birden fazla adamın geçebilmesi için çok dar," dedi Jeod.

"Tek bir Knurla'dan fazlasının geçebilmesi için de çok dar," dedi Orik.

Nasuada koltuğuna geri döndü. Sanki ötesinde bir şeye bakıyormuş gibi görmeyen gözlerle haritaya bakıyordu.

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra Eragon, "Tüneli ben arayabilirim," dedi. "Kendimi büyüyle gizleyebilirim. Gözcüler beni asla fark etmezler."

"Olabilir," diye mırıldandı Nasuada. "Ama ben hâlâ senin veya başka birisinin oralarda dolaşması fikrini beğenmiyorum. İmparatorluk'un fark etme olasılığı çok fazla. Ya Murtagh izliyorsa ne olacak? Onu kandırabilir misin? Gücünün bugünkü sınırlarını biliyor muyuz?" Başını iki yana salladı. "Hayır, biz bir tünel varmış gibi hareket edeceğiz ve kararlarımızı ona göre alacağız. Eğer olaylar aksini ispatlarsa bunun bize kaybettireceği bir şey olmaz; ama orada gerçekten bir tünel varsa... o zaman mutlaka Dras-Leona'yı ele geçirmemizi sağlamalı."

Kral Orrin temkinli bir tavırla, "Aklından neler geçiyor?" diye sordu.

"Cüretkâr bir şey... beklenmedik."

Eragon hafifçe güldü. "O zaman belki Roran'ın fikrini almalısınız."

"Kararlarımı almak için Roran'ın yardımına ihtiyacım yok Eragon."

Nasuada yeniden susmuştu; çadırdaki herkes, Eragon da dâhil, onun ne karar vereceğini merak ediyordu. Sonunda konuştu. "Planım şu: Şehir kapılarını bize içerden açması için küçük bir ekip göndereceğiz."

"Peki bunu kim, nasıl yapacak?" diye sordu Orik.

"Görüp göreceklere o bölgede konuşlandırılmış yüzlerce askerse bu hiç iyi olmaz ve belki unutuyorsun, bir de yakınlarda oturmuş bekleyen, ateş püskürten dev gibi bir kertenkele var. Eminim kapıları açmak için yaklaşmaya cesaret edecek kadar aptal birini halledebilecek güçtedir. Üstelik Murtagh'ı hesaba bile katmadık daha!"

Tartışma daha fazla çıkmaza girmeden Eragon, "Ben yapabilirim," dedi.

Sözleri bütün bu konuşmaların üstüne buz gibi serinletici bir etki yapmıştı.

Yaptığı öneriyi Nasuada'nın hemen itiraz edeceğini sanmıştı ama kadın üstünde biraz düşünerek Eragon'u şaşırttı. Sonra, daha da şaşırtarak, "Pekâlâ," dedi.

Eragon, Nasuada'ya hayretle bakakalmış, ısrar etmek için hazırladığı bütün sözler ağzına tıkanmıştı. Büyük olasılıkla kadın da kendisi gibi aynı mantık zincirini yürütüyordu.

Çadır herkesin aynı anda konuşmaya başlamasıyla birbirine karışan seslerle dolmuştu birden.

Arya'nın sesi gürültüyü bastırdı: "Nasuada, Eragon'un kendisini böyle bir tehlikeye atmasına izin veremezsin. Bu vicdansızlık olur. Onun yerine Blödhgarm'ın büyücülerinden birilerini gönder. Yardım etmeyi kabul edeceklerine eminim. Onlar da, Eragon kadar güçlü savaşçılardır."

Nasuada başını iki yana salladı. "Galbatorix'in hiçbir adamı Eragon'u öldürmeye cesaret edemez; ne Murtagh, ne de kralın özel büyücülerini, hatta en düşük seviyeli askerleri bile. Biz de bu durumu lehimize çevireceğiz. Ayrıca Eragon elimizdeki en güçlü büyücü; o kapıları açmak oldukça fazla çaba gerektirebilir. Bunu yapsa yapsa Eragon yapar."

"Yakalanırsa ne olacak? Tek başına Murtagh'a karşı koyamaz. Bunu biliyorsun!"

"Murtagh ile Thorn'un dikkatini biz başka tarafa çekeceğiz, bu Eragon'a gereken fırsatı verir."

Arya iyice doğruldu. "Nasıl? Onların dikkatini nasıl başka tarafa çekeceksiniz?"

"Dras-Leona'ya güneyden saldırıyor gibi yapacağız. Saphira şehrin üstünde uçup dolaşacak, binaları ateşe verip, surlardaki askerleri öldürecek. Eragon'un Saphira'yla uçtuğunu düşünecekleri için, Thorn ile Murtagh'ın bu durumla ilgilenmekten başka çaresi kalmayacak. Blödhgarm ile büyücülerini daha önce de yaptıkları gibi Eragon'un bir benzerini yapacaklar. Murtagh çok yaklaşmadığı sürece, hilemizi asla anlayamaz."

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

"Eminim."

Arya'nın yüzü asıldı. "O halde ben de Eragon'a eşlik etmek istiyorum."

Eragon'un birden içi rahatlamıştı. Onun da kendisiyle gelmesini arzu etmişti ama reddedeceğini düşünüp sormaya çekinmişti.

Nasuada içini çekti. "Sen Islanzadi'nin kızıydın. Seni böyle bir tehlikeye atmak istemem. Eğer ölecek olursan... Durza'nın seni öldürdüğünü sandığı zaman, annenin nasıl tepki gösterdiğini hatırlasana. Halkınızın yardımlarını kaybetmeyi göze alamayız."

"Annem..." Arya dudaklarını sıkı sıkı kapatıp sustu, sonra yeniden konuşmaya başladı: "Leydi Nasuada, sizi temin ederim, bana ne olursa olsun, Kraliçe Islanzadi Varden'i yüzüstü bırakmayacak. Bu konuda endişelenmenize gerek yok. Eragon'a eşlik edeceğim ve Blödhgarm'ın iki büyücüsü de benimle gelecek."

Nasuada başını iki yana salladı. "Hayır, sadece birini yanına alabilirsin. Murtagh, Eragon'u korumakla görevlendirilen büyücülerin sayısını biliyor. Eğer iki ya da daha fazlasının yanında olmadığını göreceksin, o zaman bir tuzak kokusu alabilir. Zaten Murtagh'ın eline düşmemek için Saphira'nın bayağı yardıma ihtiyacı olacak."

"Böyle bir görev için üç kişi yeterli değil," diye ısrar etti Arya. "Eragon'u korumaya bile gücümüz yetmez, bırakın kapıları açmak için yardım etmeyi."

"O zaman Du Vrangr Gata'lardan biri seninle gelebilir."

Arya'nın yüzünden alaysı bir ifade geldi geçti. "Büyücülerinizin hiçbiri ne yeterince güçlü, ne de bu işte usta. Orada yüz kişiye bir kişi düşecektir, belki de daha fazla. Karşımızda silahşorlar ile eğitilmiş büyücüler olacaktır. Sadece Elfler veya süvariler..."

"Veya Shade'ler," dedi Orik mırıldanarak.

"Veya Shade'ler," diye tekrarladı Arya kabullenerek, ama Eragon aslında onun sinirlendiğini anlamıştı. "Sadece onlar böyle garip güçlerin üstesinden gelebilirler. Hatta bunun bile bir garantisi yok. İzin verin Blödhgarm'ın iki büyücüsünü yanımıza alalım. Bu göreve uygun başkası yok, yani Varden'liler arasında yok."

"Ah! Öyle mi?! Ben neyim peki, doğranmış kuzu ciğeri mi?"

Herkes şaşkın, dönüp baktı. Çadırın karanlık köşesinden Angela belirmişti. Eragon onun da orada olduğunun farkında değildi.

"Garip bir benzetme, değil mi?" dedi şifacı kadın. "Kim kendini doğranmış kuzu ciğerine benzetir ki? Yani illa bir organla karşılaştırmak istiyorsan kendini, bu dalak olabilir ya da timus bezleri olabilir. Bir ciğerden daha ilginç bence. Peki ya doğranmış..." Sonra güldü. "Şey, neyse bunun pek önemi yok sanırım." Arya'nın önünde durdu ve ona baktı. "Size katılmama bir itirazın var mı Alfa? Varden'li değilim, amayine de sizin bu dörtlüyü tamamlamak isterim."

Arya, Eragon'u şaşırtan bir hareketle başını eğip selam verdi ve, "Tabii ki bilge kişi. Kabalık etmek istememiştin. Bize katılman bizim için bir şereftir."

Angela heyecanla, "Güzel!" dedi. Sonra Nasuada'ya dönerek, "Tabii, senin de bir itirazın olmadığını düşünüyorum," diye devam etti.

Aklı karışmış gibi görünen Nasuada başını iki yana salladı. "Eğer istiyorsan ve Eragon ile Arya itiraz etmeyeceklerse, gitmemen için bir sebep göremiyorum. Gerçi bunu neden yapmak istediğini de merak etmiyorum değilim."

Angela kıvrıkcık saçlarını sıvazladı. "Her verdiğim kararın nedenini açıklamak zorunda mıyım böyle? Ah, her neyse, madem illa merak ediyorsunuz, Helgrind rahibiyle bir işim var diyelim; ona bir iyilikler düşünüyorum. Eğer Murtagh'ı da görürsem, bir iki numaram da ona var."

"Bizimle gelmek isteyip istemediğini Elva'ya da sormalıyız," dedi Eragon. "Tehlikelerden kendimizi korumamızı sağlayacak biri varsa..."

Nasuada kaşlarını çattı. "Son konuştuğumuzda aldığı tavır yeterince açıktı. Huzuruna çıkıp, fikrini değiştirmesi için ona yalvaracak değilim."

"Onunla ben konuşurum," dedi Eragon. "Bana kızgın o, sorması gereken kişi benim."

Nasuada altın renkli elbisesinin yenini çekiştirdi yine. Parmakları arasında onları yuvarladı, sonra yeniden bıraktı ve birden dedi ki: "Nasıl istersen öyle yap. Ben bir çocuğu (her ne kadar Elva gibi özel bir çocuk olsa da) bir savaşa gönderme taraftarı değilim. Ama yine de kendisini koruyabileceğini düşünüyorum."

"Tabii, çevresindekilerin hissettiği acı onu ele geçirmede müddetçe," dedi Angela. "Son savaşta neredeyse bir top gibi yerde büzülüp kıvrılmıştı, ne hareket edebilmiş, ne de nefes alabilmişti."

Nasuada parmaklarıyla oynamayı kesip ciddi bir yüzle Eragon'a baktı. "O kızın ne yapacağı belli olmaz. Eğer sizinle gelmeyi kabul ederse, ona dikkat et Eragon."

"Olur."

Ardından Nasuada, Orrin ve Orik'le lojistik konularda sorunları tartışmaya daldı ve Eragon konu dışı kaldı, söyleyecek fazla bir şeyi yoktu.

Kendiyle baş başa kalınca telepatiyle Saphira'ya ulaştı. Saphira onun zihin gözüyle içerde olanları dinlemekteydi. "Evet, ne diyorsun?" diye sordu Eragon. "Çok sessizdin. Nasuada Dras-Leona'ya sızmayı önerince, kesinlikle bir şeyler söylersin diye düşündüm."

"Bir şey söylemedim, çünkü söyleyecek bir şeyim yoktu. İyi bir plan."

"Ona katılıyor musun?!"

"Artık küçük çocuk değiliz Eragon. Düşmanlarımız korkunç olabilir. Ama bizler de öyleyiz. Bunu onlara hatırlatma zamanı geldi."

"Ayrı kalacak olmamız seni rahatsız ediyor mu?"

"Tabii ediyor," diye kükredi. "Nereye gidersen git, düşmanlar ete gelen sinek gibi sana üşüşüyor. Neyse ki, eskisi kadar savunmasız değilsin." Bir kedi gibi mıralayacaktı neredeyse.

"Ben mi savunmasızdım?" dedi Eragon, şakadan kızmış gibi yaparak.

"Sadece bir parça. Artık eskisinden çok daha korkunç ısırıyor." "

"Sen de öyle."

"Mımmm... Ben gidip avlanayım biraz. Kanat koparan türden bir fırtına yaklaşıyor; saldırımız bitene kadar yeniden bir şey yemeye fırsatım olmayacak."

"İyi uçuşlar sana," dedi.

Eragon onun ayrıldığını duyumsadı, ardından da dikkatini çadırdaki konuşmalara verdi yeniden, çünkü biliyordu ki, Saphira'yla hayatları içerde Nasuada, Orrik ve Orrin'in vereceği karara bağlıydı.

Dağ Taş Altında

Eragon omuzlarını sallayıp silkindi; silahlarını saklamak için tünik altına giydiği zincir işi zırhın üstüne rahat oturmasını istiyordu.

Etraf zifiri karanlık, ağır ve basıktı. Kalın bulutlar ay ile yıldızların görünmesine izin vermiyordu. Angela'nın avucunda yaktığı kırmızı sihirli ışık da olmasa, Eragon ile Elfler bile önlerini göremeyeceklerdi.

Hava nemliydi. Bir iki kere Eragon yanaklarına düşen soğuk yağmur damlalarını hissetti.

Eragon yardımını isteyince Elva gülmüş ve reddetmişti. Onunla uzun uzun ve ciddi ciddi tartışmış ama bir sonuç alamamıştı. Saphira bile işe karışmıştı. Çocuk büyücünün kaldığı çadırın yanına inmiş ve koca kafasını kızdan sadece birkaç adım uzağa koyup, Elva'yı, hiç gözünü kırpmadan ışıltı ışıltı bakan gözlerinden birine bakmaya zorlamıştı.

Elva o zaman gülmeye cesaret edememiş, ama inadından da dönmemişti. İnatçılığı Eragon'un çok canını sıkıyordu. Yine de kızın karakterindeki güce hayrandı. Hem bir süvariye, hem de bir ejderhaya hayır demek az buz bir şey değildi. O kısacık yaşamında inanılmaz acılara katlanmış, yaşadığı tecrübeler de onu en görmüş geçirmiş savaşçılarda bile ender görülecek şekilde katılaştırmıştı.

Yanında Arya vardı; sırtına boynundan bağladığı bir pelerin giymişti. Eragon'un da pelerini vardı, Angela'nın da ve Blödhgarm'ın katılmaları için yanlarına kattığı, siyah saçlı Elf Wyrden'in de. Gecenin soğğundan korunmak için böyle giyinmişlerdi, bir de şehre girmeyi başarırlarsa karşılaşacakları insanlardan silahlarını gizleyebilmek için, o kadar ileri gidebilirlerse tabii.

Nasuada, Jörmundur ve Saphira, kampın kıyısına, şu an buldukları yere kadar onlara eşlik etmişlerdi. Çadırların arasında Varden'liler, Urgallar ve Cüceler ilerleme için son hazırlıkları yapıyorlardı.

"Unutma..." dedi Nasuada, nefesi yüzünün önünde buhar oluşturuyordu. "Eğer şafağa kadar kapılara ulaşamazsanız, yarın sabaha dek bekleyecek başka bir yer bulun kendinize ve sonra yeniden deneyin."

"Beklemek gibi bir lüksümüz olmayabilir," dedi Arya.

Nasuada kollarını ovuşturup evet der gibi başını salladı. Her zamankinden daha endişeli görünüyordu. "Biliyorum. Her neyse, siz bizimle bağlantı kurar kurmaz saldırmak için hazır bekleyeceğiz, günün hangi saati olursa olsun. Senin canın bizim için Dras-Leona'yı almaktan daha önemli, bunu unutma." Konuşurken bakışlarını Eragon'a çevirmişti.

"Artık gitmeliyiz," dedi Wyrden. "Gece ilerliyor."

Eragon alnını bir süre Saphira'ya dayayıp öyle durdu. "İyi avlar," dedi Saphira usulca.

"Sana da."

Birbirlerinden isteksizce ayrıldılar. Eragon, Angela'yı takip eden Arya ve Wyrden'e katılıp, beraberce şehrin doğu yakasına doğru kamptan uzaklaşmaya başladılar. Nasuada ve Jörmundur yanlarından uzaklaşan küçük gruba iyi dileklerde bulunup veda ettiler ve sonra her şey bir sessizliğe gömüldü; artık sadece soluklarını ve çizmelerin toprakta çıkardığı sesi duyuyorlardı.

Angela elindeki ışığı Eragon'un ayaklarını görmesine yetecek kadar kısmıştı; yol üstündeki dal ve

taşları görebilmek için gözlerini zorluyordu.

Hiç konuşmadan yaklaşık bir saat kadar yürüdüktan sonra, vardıkları noktada duran şifacı fısıltıyla, "Geldiğimizi söyleyebilirim. Uzaklıkları hesap etmekte iyi sayılmam ama aramızdaki uzaklık üç yüz metreden fazla olabilir. Bu karanlıkta herhangi bir şeyden emin olmak çok zor," dedi.

Sol taraflarında, ufukta, iğne başı gibi yarım düzine kadar ışık yanıp sönüyordu. Dras-Leona yakınlarında bir yerde olduklarının tek kanıtıydı bu. Işıklar dokunacak kadar yakın duruyorlardı.

Elf Wyrden yere çöküp sağ elinden eldivenini çıkarırken, Eragon iki kadınla birlikte onun yanına gitti. Wyrden avucunu toprağa koydu. Ayrılmadan önce yeraltındaki dehlizleri bulabilsinler diye Orik'in kendilerine yolladığı Cüce büyücüden öğrendiği büyü sözleri alçak sesle mırıldanmaya başladı.

Elf bununla meşgulken, Eragon da karanlıkta çevreyi tarıyor, etrafı dinliyor ve düşman kolluyordu. Yüzüne düşen yağmur damlaları sıklaşmaya başlamıştı. Savaş başlamadan önce havanın düzelmesini diledi, başlayacaksa tabii.

Bir yerlerde bir baykuş gugukladı. Eragon tam Brisingr'a davranacakken kendine engel olup durdu. "Barzûl," diye mırıldandı kendi kendine. Orik'in en sevdiği küfürdü bu. Gereğinden fazla gergindi. Murtagh ve Thorn'la bir kez daha savaşması gerekebileceği düşüncesi (tek tek veya beraber) onu germişti.

"Böyle devam edersem zaten yenilirim herhalde," diye düşündü. Bunu aklına getirip, nefes alıp verişlerini yavaşlattı ve Glaedr'ın kendisine öğrettiği, duygularına hâkim olabilmeye ilgili ilk alıştırmayı uygulamaya başladı.

Eragon göreve gönderildiğini ona söylediğinde yaşlı ejderha pek sevinmemiş ama karşı da çıkmamıştı. Birkaç olasılık üzerinde aralarında konuştuktan sonra Glaedr ona, "Gölgelerden kendini sakın Eragon," diye tembih etti. "Tuhaf yaratıklar saklanmak için gölgeleri seçer." Eragon bu sözü hiç de cesaret verici bulmamıştı.

Bir eli kılıcın kabzasında, yüzünde biriken ıslaklığı sildi. Eldiveninin derisi sıcacıktı, yüzünde yumuşaklığını hissetti.

Elini indirip başparmağını kılıç kemerine geçirdi. İçine mihlanmış on iki kusursuz elmasın ağırlığını bariz şekilde hissettiği Bilge Beloth'un kemeri. O sabah ağıla gitmiş, açıklar tavuklarla koyunları orduya kahvaltı hazırlamak için boğazlarken, o da ölen hayvanların enerjilerini değerli taşlara aktarmıştı. Bunu yapmaktan nefret ediyordu; telepatiyle bir hayvanın zihnine ulaştığında (hâlâ kafası koparılmamışsa) zavallının bütün korku ve acısı kendisine geçiyor, hayvan hiçliğe karışırken sanki kendi de ölüyormuş gibi oluyordu. Korkunç, insanı paniğe boğan bir duyguydu. Hayvanları rahatlatmak için onlara eski dilde sözcükler fısıldamıştı hep. Bazen işe yaramıştı, bazen de değil. Hayvanlar zaten ölecekti ve Eragon'un da onların enerjisine ihtiyacı vardı ama yine de bu işlemden nefret ediyordu, çünkü onların ölümünden kendisi sorumluymuş gibi geliyordu. Kendisini kirli hissettiriyordu.

Kemerin çeşitli hayvanlardan yüklenen enerjiyle eskisinden daha ağırlaştığını fark etmişti. İçindeki pırlantalar değersiz bile olsalar, Eragon için kemer, içine yüklenen onlarca can yüzünden altından bile değerli olurdu.

Wyrden ilahi gibi tılsımı mırıldanmayı bitirince Arya sordu: "Onu buldun mu?"

"Bu taraftan," dedi Wyrden ayağa kalkarak.

Bir rahatlık ve heyecan duygusu sardı Eragon'u. Jeod haklıydı!

Wyrden onların önüne düşüp, bir yoldan ve birkaç küçük tepeden geçirdi, sonra arazide ilk anda fark edilmeyen sığ bir çukurluğa getirdi. "Tünelin ağzı buralarda bir yerde olmalı," dedi Elf ve çukur bölgenin sağ tarafını işaret etti.

Şifacı aramayı kolaylaştırmak için elindeki ışığın parlaklığını biraz artırdı. Ardından Eragon, Arya ve Wyrden toprağı ellerindeki sopalarla dürterek çukurun kenarı boyunca tarama işlemine giriştiler. Eragon tam iki kez kaval kemiğini huş ağaçlarının kırık dallarına sıyırdı; duyduğu acıdan nefesi kesilmişti. Keşke bacak zırhını giyseydim diye düşündü, onları kalkarıyla birlikte kampta bırakmıştı, şehre girdikleri zaman onlarla çok dikkat çekerek.

Yirmi dakika boyunca çevreyi araştırdılar; başladıkları noktadan ilerleyerek etrafı baştan aşağı taradılar. Sonunda Eragon bir metal sesi duydu ve Arya alçak sesle seslenerek, "Burada," dedi.

Diğerleriyle birlikte Arya'nın yanına gitti hemen. Arya çukurun iç kenarında otları fazla uzamış bir yerin yanında duruyordu. Arya otları yarıp, bir buçuk metreye bir metre kadar girişi taşlarla belirlenmiş tüneli ortaya çıkardı. Karanlık boşluk, paslı demirden ızgara kapıyla kapatılmıştı.

"Bakın," dedi Arya yeri göstererek.

Eragon yere bakınca, tünelden çıkan bir patika fark etti. Şifacının elindeki tuhaf kırmızı ışıktaki bile Eragon bunun üzerinden defalarca geçildiğini anlayabiliyordu. Bir ya da birden fazla kişi Dras-Leona'ya girip çıkmak için gizlice tüneli kullanıyor olmalıydı.

"Dikkatli yaklaşmalıyız," diye fısıldadı Wyrden.

Angela boğazından homurtuya benzer hafif bir ses çıkardı. "Ya başka nasıl ilerlemeyi düşünüyordun? Çalan borazanlar ve müjdeyi veren habercilerin eşliğinde mi? Pes!"

Elf karşılık vermemek için kendini tuttu ama bayağı huzursuz görünüyordu.

Arya ile Wyrden mazgalı açıp dikkatle tünelin içine girdiler. Her ikisi de kendi sihirli ışıklarını yakmışlardı. Başlarının üstünde yanan alevsiz küreler küçük kırmızı güneşlere benziyordu ama saçtıkları ışık birkaç kömürün vereceğinden fazla değildi.

Eragon biraz arkada kalıp Angela'ya sordu: "Elfler neden sana bu kadar saygı duyuyor? Senden neredeyse korkuyor gibiler."

"Saygıyı hak etmiyor muyum sence?"

Eragon bocaladı. "Bir gün bana kendinden bahsetmek zorunda kalacaksın, bunu sen de biliyorsun."

"Nereden biliyorsun?" Eragon'u itip tünele girdi, pelerini ardından bir Lethrblaka'nın kanatları gibi dalgalanmıştı.

Eragon kafasını sallayıp kadının arkasından tünele girdi.

Kısa boylu şifacı kadının başını çarpmamak için fazla eğilmesine gerek kalmamıştı ama Eragon diğer iki Elfle birlikte romatizmalı yaşlı adamlar gibi kamburunu çıkararak girmek zorunda kalmıştı. Tünel boş sayılırdı. Zemin ince bir toz tabakasıyla kaplıydı. Tünel ağzına yakın, sağda solda birkaç dal ve taş, hatta bir kenarda soyulmuş yılan derisi vardı. Dehliz sazlık ve rutubet kokuyordu.

Eragon ile arkadaşları mümkün olduğunca sessiz olmaya çalışarak ilerliyorlardı ama tünelde her takılma ve tökezleme yankılanıyor, tüneli sanki canlıymışlar gibi iç çekiş ve mırıltılı, birbirine karışan seslerle dolduruyorlardı. Bu fısıltılar attıkları her adımda sanki etrafları kendilerine seslenen ruhlarla çevriliymiş gibi hissetmesine neden oluyordu.

Çizmesini bir taşa çarpıp kılak diye çıkan yüksek ses tünelin öbür ucunda onlarca kere yankılanınca, "İyi ki sessizce birilerine yaklaştırmaya çalışıyoruz," diye eğlendi içinden.

"Pardon," dedi, herkes dönüp kendisine bakınca.

Yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. En azından Dras-Leona 'nın altındaki tuhaf seslerin nedenini artık biliyoruz. Bunu döndüğünde Jeod'a söylemeliydi.

Tünelde epeyce ilerledikten sonra Eragon dönüp çoktan karanlıkta kalan girişe baktı; içerdeki kasvet sanki dünyanın üstüne çökmüş bir battaniye gibi elle tutulur derecede hissediliyordu. Bir de bu durum birbirine yakın duvarlar ve alçak tavanla birleşince kendini iyice kapana kısılmış, köşeye sıkışmış gibi hissediyordu. Normalde kapalı yerlerde kalmakla ilgili bir sorunu yoktu ama tünel ona Roran'la birlikte Ra'zac'a karşı savaştıkları Helgrind'deki üstünkörü oyularak açılmış geçitleri hatırlatmıştı, hiç de hoş bir anı değildi.

Derin bir nefes alıp verdi.

Tam devam etmek üzereyken karanlığın içinde tıpkı bir çift bakır rengi ay taşı gibi parlayan iki koca göz fark etti. Brisingr'a davranıp kılıcı birkaç santim çekmişti ki, Solembum patilerinin üstünde sessizce yürüyerek ortaya çıktı.

Kedi adam ışığın yanına gelip durdu. Kara uçlu kulaklarını oynattı, çene kemikleri ayırık, ağzı açıktı.

Eragon rahatladı ve kedi adamı başıyla selamladı. Tahmin etmeliydim. Angela nereye gitse, Solembum hep peşinde olurdu. Eragon yine şifacı kadının geçmişini düşünmeden edemedi: Kadın acaba kedinin bu saygısını nasıl sağlamıştı?

Grup uzaklaştıkça Solembum yine gölgeler arasında kalmış ve Eragon onu artık iyi göremez olmuştu.

Kedi adamın sırtını kolladığını bilerek, rahatlamış vaziyette adımlarını sıklaştırıp arkadaşlarına yetişmeye çalıştı.

Grup şehirden ayrılmadan önce, Nasuada onları, şehirdeki asker sayısı, nerede konuşlandıkları, görevleri ve alışkanlıkları hakkında bilgilendirmişti. Onlara ayrıca Murtagh'ın yattığı yeri, ne yiyip içtiğini ve hatta bir önceki gece ruh halinin nasıl olduğunu bile söylemişti. Verdiği bilgiler son derece detaylıydı. Bunu nasıl becerdiği sorulduğunda gülümsemiş ve geldiklerinden beri kedi adamların kendileri için Dras-Leona'da ajanlık yaptıklarını söylemişti. Eragon ile arkadaşları Dras-Leona'ya sızınca kedi adamlar onları güney kapısına götürecekler ama mümkün olduğunca imparator'a görünmeyeceklerdi, çünkü o zaman Nasuada'ya eskisi gibi bilgi taşıyamazlardı. Yoksa, ortalıkta dolaşan, biraz irice bir kedinin aslında düşman bir ajan olduğu kimin aklına gelirdi?

Nasuada'nın anlattıkları üstünde yeniden düşününce Eragon, Murtagh'ın zaaflarından birinin hâlâ geceleri uyuma ihtiyacı duyması olduğunu fark etti. Onu bugün yakalar ya da öldüremezsek, bir dahaki seferinde, onu gece yarısı uyandırmanın bir yolunu bulmalıyız, hatta yapabilirsek bir geceden fazla bu işi tekrarlamalıyız. Üç dört gece doğru dürüst uyuyamazsa savaşırken fazla gücü olmaz.

Sürekli yürüyerek tüneli geçmeye devam ettiler. Tünel dümdüzdü, ne bir yere sapıyor, ne de kıvrılıyordu. Eragon yürürken zeminde yukarı doğru hafif bir eğim olduğunu hissediyordu (zaten böyle olması mantıklıydı, çünkü şehrin lağımını dışarı taşımak üzere tasarımlanmıştı) ama tam da emin değildi.

Bir süre sonra ayaklarının altında toprak yol yumuşamaya ve sanki kil gibi çizmelerine yapışmaya başladı. Tavandan sular damlıyor, bazen ensesini yalıyor, sırtından aşağı sanki soğuk bir parmak geziniyormuş gibi süzülüyordu. Bir ara, çamurda kaydı, tutunmak için duvara dokununca eline kaygan bir tabaka geldi.

Ne kadar olduğu anlaşılmayan bir zaman geçmişti. Bir saattir tünelde olmalıydılar ya da on saattir. Belki de sadece birkaç dakika geçmişti. Artık gerçek olan hangisiyse, Eragon'un omuzları ve boynu yarı kambur yürümekten ağrıyordu; ayrıca aynı gülkurusu rengi taşlara bakmaktan bıkmıştı.

Sonunda yankılar zayıflamaya ve seyrelmeye başladı. Bir süre sonra tünel büyük dikdörtgen biçiminde bir yere çıktı; mekânın yarım kubbeli bir tavanı vardı, en üst noktası beş metre kadar yükseklikteydi. İçerisi boştu, sadece bir köşede çürümeye yüz tutan bir fiçiyi duruyordu. Karşılarında ise, birbirinin eşi kemerli bir geçitle küçük ve karanlık üç benzer mekâna açılıyordu. Onların nereye gittiğini Eragon bilmiyordu.

Grup durmuştu. Eragon yavaş yavaş sırtını dikleştirip ağrıyan kaslarını gererken yüzünü buruşturdu.

"Bu iş Erst Kırsakal'ın planının bir parçası olamaz," dedi Arya.

"Hangi yolu takip edeceğiz?" diye sordu Wyrden.

"Açık değil mi?" dedi şifacı kadın. "Sol taraftakini tabii. Her zaman soldakine sapılır." Böyle söyleyerek birbirinin eşi kemerli geçitlerden kendi seçtiğine doğru yürümeye başladı.

Eragon sormadan edemedi. "Neye göre sol taraf? Eğer diğer taraftan bakıyorsan, sol..."

"Sol sağ olacaktır, sağ da sol olacaktır, evet, evet," dedi kadın. Gözlerini kıstı. "Bazen yaşına göre pek akıllı oluyorsun Shade Katili... Pekâlâ, senin söylediğin yolu takip edelim bakalım; ama sabahtan akşama kadar içinde dolanıp durursak uyarmadı deme."

Eragon aslında ortadaki yolu denemek isterdi, yukarıya sokaklara onları ulaştıracak olan yol büyük olasılıkla buydu ama şifacı kadınla tartışmaya girmek istemedi. "Hangisi olursa olsun, merdivenleri nasılsa yakında buluruz," diye düşündü. Dras-Leona'nın altında o kadar oda olmasa gerek.

Elindeki sihirli ışığı havaya kaldıran Angela öne düştü. Wyrden ve Arya da arkasından geliyordu. Eragon grubun en arkasındaydı.

Sağdaki oda dışardan görüldüğünden daha genişti. Yan tarafa doğru altı metre kadar genişliyor, sonra kıvrılıyor, ardından yeniden devam ediyor ve orada içi boş şamdanlarla dolu bir koridorla son buluyordu. Koridorun sonunda bir başka küçük oda ve açıldığı üç kemerli geçit vardı ve onların her biri de başka odalara ve daha fazla kemerli geçitlere açılıyor, bu böylece devam ediyordu.

Hayretlere düşerek, "Bunları kim inşa etti böyle ve neden acaba?" diye düşündü. Gördükleri bütün odalar terk edilmiş gibiydi, eşya yoktu. İlkinde buldukları tek şey, iki bacaklı bir tabureydi ki, onu da Eragon çizmesiyle şöyle bir dürtünce dağılmıştı. Bir de, bir köşede örümcek ağlarından görünmeyen kırık çanak çömlek yığını vardı.

Angela hangi yöne gitmesi gerektiğini biliyormuş gibi hiç tereddüt göstermeden sağ taraftaki yolu seçti. Eragon itiraz edecekken aklına kadınıninkinden daha iyi bir yöntem gelmediğini fark etti.

Şifacı kadın duvarlar arasında eşit aralıklarla yerleştirilmiş yedi kemerli geçidin bulunduğu daire şeklindeki bir odaya gelince durdu. Bu geçitlerin devamında kendi geldikleri de dâhil, yedi tane koridor daha uzanıyordu.

"Hangisinden çıktığımızı işaretle, yoksa tamamıyla karıştıracağız," dedi Arya.

Eragon koridora gidip Brisingr'ın ucuyla taştan duvarın üstüne bir çizgi attı. Bir yandan da karanlığın içinde gözlerini gezdirip Solembum'un orada olup olmadığına baktı ama izi bile yoktu. Eragon kedi adamın labirenti andıran yollardan birine sapıp kaybolmamış olmasını diledi. Onunla telepati kurmayı da düşündü ama son anda tuttu kendini; varlığını bir başkası da hissedecek olsa, İmparatorluk'a buldukları yeri haber verebilirlerdi.

Angela, "Ah!" diye bağırdı. Parmak uçlarında yükselip elindeki sihirli ışığı mümkün olduğunca havaya kaldırınca çevrede gölgeler de yer değiştirmişti.

Eragon, Arya ve Wyrden'le beraber odanın ortasına doğru koştu. "Ne oldu?" diye sordu fısıltıyla.

"Tavan," diye mırıldandı Arya. "Tavana bak."

Söyleneni yapmış ama eski, üstü rutubetle yosunlaşmış taş bloklardan başka bir şey görememişti; üstünde o kadar fazla çatlak vardı ki, uzun zaman önce çökmüş olmaması hayret vericiydi.

Sonra bakışları başka yere kaydı ve manzara karşısında soluğu kesildi.

O çatlak sandığı şeyler çatlak değil, derin oyuklar halinde yazılmış eski harflerdi, satır satır. Çok küçük ve düzgün yazılmışlardı, keskin köşeli ve alta doğru düzgün çekilmiş uzatmaları vardı. Üstünü kaplayan küf tabakası ve aradan geçen yüzyıllar yazıların bazı yerlerini yok etmişti ama çoğu hâlâ okunuyordu.

Eragon harfleri okuyabilmek için biraz uğraştı ama sadece birkaç kelimeyi sökebildi ve söktüklerinin söylenişleri de kendi dillerinden farklıydı. "Ne diyor burada?" diye sordu. "Derviş dili mi bu?"

"Hayır," dedi Wyrden. "Bu senin halkının çok eskiden yazıp konuştuğu bir dil ama farklı bir şiveyle: Dindar Tosk'un."

İsim Eragon'a bir şeyler çağrıştırmıştı. "Roran'la birlikte Katrina'yı kurtardığımızda Helgrind rahiplerinin Tosklar hakkında bir kitaptan bahsettiğini duymuştuk."

Wyrden başını salladı. "Bu onların kutsal kitabı. Tosk, Helgrind'e dini yerleştiren ilk kişi değildi ama inanç ve ibadete bir düzen getiren ilk kişiydi ve pek çok kişi peşinden gitti. Helgrind'e inananlar onu peygamber olarak kabul ederler. Ve bu (Elf kollarını açmıştı) Tosk'un hikâyesi. Doğumundan ölümüne dek: Müritlerinin kendi mezhebi dışındakilerle hiç paylaşmadıkları haliyle gerçek hikâyesi."

"Bunlardan çok şey öğrenebilirdik," dedi Angela, gözlerini tavandan bir an bile ayırmadan. "Eğer biraz zamanımız olsaydı..." Eragon kadının ilgilenip etkilendiğini görünce şaşırılmıştı.

Arya yedi koridora göz attı. "Sadece bir dakika o zaman, ama çabuk oku."

Angela ile Wyrden eski yazıları büyük bir dikkat ve ciddiyetle okurlarken, Arya kemerli geçitlerden birine gidip alçak sesle, bulmak ve yer tespit etmeyle ilgili tılsımlı sözler söylemeye

başladı. Bitirince bir süre durup başı önünde bekledi, sonra bir sonraki geçide yürüdü.

Eragon yazıları bir süre daha inceledi. Sonra kendilerini oraya getiren koridorun başına gitti, bir duvara yaslanıp beklemeye başladı. Taşların soğuğu omuzlarını buz gibi yapmıştı.

Arya dördüncü geçidin önünde durdu. Artık kulağa daha tanıdık gelen sihirli sözcükler havada esen hafif bir meltem gibi yükselip hafifliyordu.

Yine bir şey olmamıştı.

Eragon sağ elinin üstünde bir gıdıklanma hissederek aşağı baktı. Eldiveninin üstünde kocaman, kanatsız bir çekirge duruyordu. Böcek gerçekten çok çirkindi: Siyah, bitki soğanı gibi ince uzun, testere dişlisi gibi sivri tüylerle kaplı bacakları ve dev gibi kafatasım andıran bir başı vardı. Kabuğu yağ gibi parlıyordu.

Eragon ürperdi, tüyleri diken diken oldu, hemen kolunu silkeleyip çekirgeyi karanlığın içine fırlattı.

Böceğin düştüğü yerden tap diye boğuk bir ses gelmişti.

Beşinci koridor önceki dördünden farklı çıkmamıştı. Arya, Eragon'un durduğu koridoru geçip, yedincisinin önüne geldi.

Ama sihirli sözcükleri mırıldanmaya başlamadan, koridorların öte tarafında boğuk bir çığlık duyuldu. Ses sanki her yönden geliyormuş gibi yankılamıştı içeride; sonra onu bir tıslama, bir şaplak ve Eragon'un tüylerini diken diken eden tiz bir çığlık daha takip etti.

Angela hızla arkasına döndü. "Solembum!"

Dördü birden aynı anda kılıçlarını çekmişlerdi.

Eragon odanın ortasına doğru geriledi. Gözleri bir geçitten diğerine gidip geliyordu. Avucundaki gedwey ignasia gıdıklanıyor, sinek ısırılmış gibi kaşınıyordu. Faydasız bir uyarıydı, çünkü nerede, nasıl bir tehlike var ona söyleyemiyordu.

"Bu taraftan," dedi Arya, yedinci geçide doğru giderken.

Şifacı kadın harekete geçmemekte direndi. "Hayır!" diye fısıldadı hararetli bir halde. "Ona yardım etmeliyiz!" Eragon kadının elinde uzun bir hançer olduğunu fark etti. Tuhaf, renksiz bir metalden olan kılıç ışıktaki tıpkı değerli bir taş gibi parlıyordu.

Arya kızdı. "Eğer Murtagh burada olduğumuzu öğrenecek olursa..."

Olay öyle çabuk ve sessiz bir şekilde gelişmişti ki, eğer Eragon doğru tarafa bakıyor olmasaydı asla fark etmeyecekti: Üç farklı koridorun duvarları arasında gizli altı kapı ardına kadar açılıp, içinden fırlayan otuz kadar kapkara giyimli, elleri kılıçlı adam üstlerine doğru koşuyorlardı.

"Letta!" diye bağırdı Wyrden ve adamlar sanki önlerindeki duvara toslamışlar gibi durunca onlara bindirdiler.

Sonra saldıranların geri kalanı üstlerine atladılar.

Büyü yapmaya vakit yoktu. Eragon bir kılıç hamlesine karşı peri alarak kendini korudu ve daire gibi çevirip sinsice bir hareketle saldırganın kafasını kesti. Ötekiler gibi adam da yüzünü bir peçeye gizlemişti, dolayısıyla sadece gözleri görünüyordu. Adamın başı yere yuvarlanırken peçesi de

dalgalanmaktaydı.

Brisingr'ın ete gömülüp kana bulandığını görünce Eragon rahat bir nefes almıştı. Bir an için rakiplerinin büyü veya zırhla korunuyor olmalarından korkmuştu ya da daha kötüsü, insandan farklı bir yaratık olabileceklerinden.

Elindeki kılıcı başka bir adamın daha kaburgalarına daldımp şişledikten sonra, tam dönüp iki saldırganla yüzleşmek üzereyken, beklenmedik bir yerden savrulan kılıç havada boğazına doğru uçtu. Kendisini mutlak bir ölümden kesinlikle üstündeki sihirli kalkan korumuştur ama ensesinden sadece bir iki santimle sıymp geçen kılıç Eragon'u geri geri gitmek zorunda bırakmıştı.

Ama kendisini şaşkırtan şey, kılıcı sapladığı adamın hâlâ yanında dikiliyor olmasıydı; böğründen aşağı kanlar akıyor olmasına karşın, kılıcın açtığı yaradan habersiz gibiydi.

Bir korktu çöktü Eragon'un üstüne. Bütün gücüyle üç farklı yönden gelen hamleleri karşılarken, bir yandan da, "Acı hissetmiyorlar!" diye bağırdı. Kendisini duyan varsa dahi kimsenin karşılık verecek hali yoktu.

Konuşmakla daha fazla zaman harcamadı. Sırtını kollamaları için arkadaşlarına güvenip bütün dikkatini önündeki adamlara verdi.

Hamleler yaptı, periler aldı, saldırdı. Brisingr'ı sanki ağırlığı birkaç gramdan fazla değilmiş gibi savuruyordu. Normalde olsa önüne çıkan herkesi anında öldürebilirdi ama düşmanlarının acıya tepkisiz olmaları demek, ya başlarının vurulması gerektiği, ya kılıcın kalbine saplanması ya da yara açtıktan sonra tutup kanlan boşalıp cansız kalana dek onları öyle tutması gerektiği anlamına geliyordu. Yoksa saldırganlar kendi yaralarından habersiz onları öldürene kadar saldırmaya devam edeceklerdi. Adamların kalabalık olması, saldırıları savurup karşılık vermeyi zorlaştırıyordu. Kendini savunma işini üstündeki sihirli kalkana bırakabilirdi ama bu da Brisingr'ı sallamak kadar yorardı onu. Ayrıca kalkanının ne zaman zayıflayacağını tahmin edemiyordu (çünkü bir noktada enerjisi bitecekti, işte o zaman onu öldürürlerdi); üstelik kalkana daha sonra ihtiyacı olacaktı. Bu sebeplerden dolayı, sanki tek darbeye yaralanıp ölebilirmiş gibi, bütün yapılan saldırıları aynı dikkat ve önemle karşılıyordu.

Koridorların içinde gizli geçitlerden gittikçe daha fazla kara giysili savaşçı geliyordu. Eragon'un etrafını sarmışlar, sayıca ağırlıklarıyla onun gerilemesine sebep oluyorlardı. Bacaklarına sarılan eller ve kollar onu neredeyse hareketsiz bırakacaktı.

Oromis'in öğrettiği on iki ölümcül sözden birini söyleyerek, "Kverst!" dedi soluk soluğa. Tahmin ettiği gibi tılsım etkili olmamıştı: Adamlar doğrudan yapılan büyülü saldırılara karşı korunma altındaydılar. Hemen Murtagh'ın bir keresinde kendi üstünde denediği bir tılsıma başvurdu: "Thrysta vindr!" Adamlara dolambaçlı yoldan yapılan bir hamleydi bu: Onlara doğrudan kendisi saldırmıyor, üzerlerine güçlü hava akımı yolluyordu. Ama işte, işe yaramıştı!

İçerisi ani bir rüzgâr esintisiyle doldu. Eragon'un saçları, pelerini havalanmıştı. Yakınında duran adamları kendi silah arkadaşlarının üstüne uçurmuş, önü üç metre kadar açılmıştı. Gücü epey azalmıştı ama kendisini savunmasız bırakacak kadar değildi.

Diğerlerinin ne yaptığını görmek için döndü. Adamların üstlerindeki koruyucu kalkana çare bulan ilk kendisi değildi: Wyrden'in sağ kolundan şimşekler çıkıyor, önünde durma şanssızlığına uğrayan herkesi yakıyordu. Enerji yüklü parlak elektrik kurbanlarının üstüne düşerken sanki sıvıymış gibi akışkanımsı bir görünüm ortaya çıkıyordu.

Ama odaya hâlâ bir sürü adam akın etmekteydi.

"Bu taraftan!" diye bağırdı Arya ve yedinci koridora doğru koştu; baskına uğramadan önce burayı inceleme fırsatı bulamamıştı.

Wyrden peşinden gitti, Eragon da öyle. Angela en arkadan geliyordu; topallıyor, yaralı omzunu tutuyordu. Peşlerindeki kara giysili adamlar bir süre odada etraflarına bakınıp bocaladılar. Sonra haykırarak takibe geçtiler.

Eragon koridora doğru harekete geçerken, adamları savuşturmaktan başka öldürmesini de sağlayacak, önceki büyüünün bir başka türünü düşünmeye çalıştı. Çabucak bir tanesini aklında oluşturup, birkaç saldırgan görür görmez kullanmak üzere hazır tuttu.

"Kim bu adamlar?" diye düşünüyordu. Kaç kişiler acaba?

Yukarıda soluk mor bir ışıkla yanan açıklık bir yer olduğunu fark etti. Kafası onun ne olabileceğiyle meşgulken, şifacı kadının yüksek sesle bağırdığını duydu. Ardından portakal rengi, donuk bir ışık parladı, insanı korkudan zıplatan bir güm sesi duyuldu ve ortalığı bir sülfür kokusu sardı.

Eragon arkasına dönünce beş adamın şifacı kadını sürükleyerek koridorun içinde bir kapıdan çıkardıklarını gördü. "Hayır!" diye haykırdı Eragon, ama daha onları durduramadan, kapı açıldığı gibi sessizce kapanıp, duvar yeniden örüldü ve eski geçilmez halini aldı.

"Brisingr!" diye seslendi; kılıç alevlenerek karşılık verdi. Namlusunu duvara değdirip bir kapı açmak ve duvardan geçmek istedi. Ama çok kalındı ve kesmek zaman alıyordu. Harcamayı göze alabileceğinden daha fazla enerji vermesi gerektiğini kısa zamanda anladı.

O sırada Arya yanında belirdi. Kapının az önce olduğu yere elini koyup mırıldanmaya başladı: "Ladrin." Açıl. Kapı inatla açılmıyordu ama Eragon bunu denemeyi ilk kendisi düşünemediği için utanmıştı.

Peşlerindeki çok yaklaşmışlardı. Arya'yla birlikte dönüp onlarla yüzleşmekten başka çareleri kalmamıştı. Eragon ürettiği sihirli sözleri kullanmayı düşündü ama koridor ancak iki adamı karşısında görebileceği kadar genişti. Hepsini birden göremediği için diğerlerini öldürmesi mümkün olmayacaktı. Sihirli sözleri şimdilik kendine saklamanın ve savaşçıların hepsini birden haklayabileceği başka bir yerde kullanmanın daha iyi olacağına karar verdi.

Arya'yla birlikte, iki adamın kafasını kestiler. Sonra yerdeki cesetlerin üstünden geçip yaklaşan iki tanesinin daha üzerine atladılar. Kısa sürede altı adam daha öldürdüler ama adamların ardı arkası kesilmiyor gibiydi.

"Buradan gidelim!" dedi Wyrden.

"Stenr slauta!" diye bağırdı Arya. Koridor boyunca (buldukları yerden yukarıya birkaç metre boyunca) duvarlar patlayıp taşlar dehlize saçılmıştı. Sivri taş parçası sağanağı kara giysili adamların bir yere sinip beklemelerine neden olmuş, bu arada birkaçı da yaralanıp yere düşmüştü.

Eragon ve Arya, koridorun sonundaki açıklığa doğru koşan Wyrden'in peşinden gitmek üzere harekete geçti. Elf kendilerinden sadece on metre uzaktaydı.

Ve üç metre...

Ve bir metre...

Ve derken, yerdeki çukurlardan ve tavandan, mor renkli mızrak ucu gibi sivri ametistler fırlayıp Wyrden'i kısıvrak hapsetti. Bedeninin etrafındaki tılsımlı koruma kalkanı diken gibi kristallerin batmasını önlediğinden sivri uçlar kendisinden bir iki santim uzakta duruyor ve Elf koridorun ortasında sanki yüzer gibi görünüyordu. Ardından, çakararak ortaya çıkan bir enerji, bütün uçlara doğru yayıldı, iğne gibi sipsivri ametistler göz alıcı bir ışıltıyla parladı ve tuhaf bir çatırtıyla hedefi vurdu.

Wyrden haykırarak yere yıkılmış, elindeki sihirli ışığı sönmüştü. Artık kıpırdamıyordu.

Eragon sivri uçların önüne geldiğinde durabilmek için ani fren yapıp inanamayan gözlerle manzaraya baktı. Onca savaşa katılmıştı ama daha önce hiçbir Elfi ölürken görmemişti. Wyrden, Blödhgarm ve diğer Elfler öyle mükemmeldiler ki, nedense Eragon onların sadece Galbatorix veya Murtagh'la savaşırken ölebileceğine inanmıştı.

Arya da aynı şekilde şaşırmış gibiydi ama kendini çabuk toparladı. "Eragon," dedi telaşla. "Brisingr'la bize yürüyebileceğimiz kadar bir yol aç."

Eragon anlamıştı. Kılıcı onunkinden farklıydı; kristal görünümlü, sivri uçlardaki kötü sihir her neyse, etkilenmeyecek özellikteydi.

Kolunu geri çekip elinden geldiğince güçlü savurdu. Yarım düzine kadar sivri uç, Brisingr'ın elmas gibi sert ve parlak kenarına çarpıp dağıldılar. Kırılırlarken ametist taşlarından çanı andıran bir ses çıkmış, yerlere saçılırken de buz kırıkları gibi şıkırdamışlardı.

Eragon koridorun sağından gidip Wyrden'in cesedini tutan kanlı sivri çıkıntılara değmemeye çalıştı. Parlak renkli dikenli çalıları andıran yolda ilerlerken kılıcı önünde ardı ardına savuruyordu. Her bir savuruşta ametist parçacıkları havada uçuşuyordu. Bir tanesi yanağını kesince yüzünü buruşturdu; koruma kalkanının işe yaramadığını görünce afallamış ve endişelenmişti.

Sivri uçların kırılan yerlerinde kalan keskin kıymıklar onu dikkatli yürümeye zorluyordu. Üst taraftakiler başını ve boynunu kesmekle onu tehdit ederken, aşağıdaki kırıklar kolaylıkla çizmelerini delebilirdi. Yine de engelli yolun diğer ucuna ulaşmayı başarmıştı; bir tek sağ baldırında üstüne ağırlık verince sızlayan önemsiz bir kesik vardı.

Son birkaç çıkıntıyı aşmasında Arya'ya yardım ederken kara giysili savaşçılar neredeyse arayı kapatmışlardı. Kız kurtulunca hızla çıkışa ve oradan da mor ışığa koşmaya başladılar. Bu arada Eragon her gerektiğinde dönüp saldıranlarla mücadeleye giriyor ve Wyrden'in intikamını hepsini tek tek öldürerek alıyordu.

Açıklığın diğer tarafında kocaman yapılmış bir oda gördüler. Burası Eragon'a Tronjheim'in altındaki mağaraları hatırlatmıştı. Odanın tam ortasında yerde, kocaman daire biçiminde gömme bir taş vardı (mermer, kalseduan ve parlak hematit karışımıydı). Bu desenli diskin çevresi yumruk büyüklüğünde eğri büğrü biçimleriyle doğal halinde gümüş halkalar içine yerleştirilmiş ametist taş parçalarıyla çevrelenmişti. Bu mor renkli değerli kaya parçalarının her biri çevreye yumuşak bir ışık yayıyordu ki, bu koridordan gördükleri ışığın kaynağıydı. Diskin karşısında, uzak taraftaki duvarın önünde, altın ve kırmızı renklerde örtülerle kaplı büyük bir mihrap vardı. Mihrabın her iki yanında kapalı iki kapıyla, sütun ve şamdanlar bulunuyordu.

Eragon bütün bunları odaya daldığı o kısacık an içinde, hızı yüzünden durmasının imkânsız olduğu bir anda, ametistle çevrili disk şeklindeki büyük taşın üstüne düşmeye ramak kaldığında görmüştü.

Durmaya ve yana kaçmaya çalışmıştı ama çok hızlıydı.

Çaresizlik içinde, o an yapabileceği tek şeyi yaptı: Diski geçmeyi ümit ederek bir zıplayısta mihraba doğru sıçradı.

Kendi tarafındaki ametist taşlarının üstünden uçarken en son hissettiği şey pişmanlık, son düşündüğü şeyse Saphira'ydı.

Bir Tanrıyı Beslemek

Eragon'un ilk dikkatini çeken şey renklerdeki farklılık olmuştu. Tavandaki taş blokların rengi öncekilerden daha canlıydı. Eskiden belli olmayan detaylar şimdi bütün canlılık ve belirginliğiyle ortadayken, önceden öne çıkan ayrıntılarsa, şimdi arka planda kalmıştı. Üstünde yattığı desenli diskin yapısı şimdi daha belirgindi.

Değişikliğin sebebini hemen anladı: Arya'nın turuncu ışık saçan sihirli lambası artık yanmıyordu. Mekânı aydınlatan şey, kristallerin kısık ışığından ve şamdanlardaki mumlardan yayılıyordu.

Derken ağzına bir şeyin tıklı olduğunu fark etti, çenesini geriyor, canını müthiş acıtıyordu; ayrıca bileklerinden tavana bir zincirle asılıydı. Kıpırdamak isteyince ayak bileklerinin de zincirle yerdeki metal bir halkaya bağlı olduğunu gördü.

Olduğu yerde yana döndü. Arya da yanındaydı; o da zincirlenip aynı şekilde asılmıştı. Tıpkı kendi gibi onun da ağzına bir bez tıkmışlar ve dışarı atmasını önlemek için başına bir bez dolayıp bağlamışlardı.

Arya çoktan kendine gelmiş, onu izliyordu. Eragon'un ayıldığını görünce rahatlamıştı.

"Arya neden hâlâ kaçmadı?" diye geçti aklından. Sonra da, "Neler oldu böyle?" diye düşündü. Baş ağrıyordu ve kafası bulanıktı, yorgunluktan sarhoş gibiydi.

Aşağı baktı. Silahlarının alınmış, zırhının çıkarılmış olduğunu gördü; üstünde bir tek çorap pantolonu kalmıştı. Bilge Beloth'un kemeri yoktu; Cücelerin ona verdiği, birilerinin sihirli küreyle kendisini izlemesini önleyen kolye de öyle. Başını kaldırıp eline bakınca Aren yüzüğünün de gitmiş olduğunu gördü.

Birden panikledi. Sonra çaresiz olmadığını düşündü, büyü yapabildiği sürece çaresiz değildi. Ağzına tıklı olan bez yüzünden yüksek sesle dile getiremeden büyü yapması gerekecekti ki, bu normalden biraz daha tehlikeli bir yöntemdi (çünkü işlem esnasında düşünceleri araya girerse, kazara yanlış bir sözcüğü seçebilirdi) ama eski dili hiç kullanmadan büyü yapmaktan da daha tehlikeli değildi, bu gerçekten ölümcül olabilirdi. Yani sonuçta özgür kalmak için sadece bir parça enerji kullanması yetecekti ve fazla zorluk çekmeden bunu başarabileceğini sanıyordu.

Gözlerini kapattı ve kaynaklarını oluşturmaya başladı. Bununla meşgulken Arya'nın yanında zincirini kurcaladığını ve boğuk sesler çıkardığını duydu.

Ona bakınca kızın kendisine başını salladığını gördü. Eragon sorar gibi sessizce kaşlarını kaldırıp baktı: "Ne var?" Ama kız inleyip başını sallamaktan başka bir şey yapmıyordu.

Canı sıkılmış halde, Eragon dikkatle zihnini Arya'ya yöneltti (bunu yaparken de bir başkasından gelebilecek davetsiz her türlü araya girme durumuna karşı tetikteydi). Fakat düşünceleri kızın zihninde, etrafı balya balya yünle çevrilmiş gibi yumuşak bir engelle karşılaşıncaya dehşete düştü.

Kontrol altında tutmak için çaba göstermesine rağmen, içinde bir panik tekrar kabarmaya başlamıştı.

Kendisine ilaç içirilmediğine emindi; ama Arya'nın zihnine ulaşmasına ilaçtan başka ne engel olabilirdi, bilmiyordu. Eğer büyüye bugüne kadar hiç bilmediği türden bir büyüydü bu.

Arya'yla bir an bakıştılar, sonra üst tarafta gözüne çarpan bir hareketlenme Eragon'un dikkatini

yukarı çektii ve başını kaldırıp bakınca kızın bilek derisinin yüzüldüğünü, aşağı doğru kan sızdığını gördü.

İçi hiddetle doldu. Tepesindeki zinciri hışımla kavrayıp var gücüyle asıldı. Bağlar tutuyordu ama Eragon yine de pes etmedi. Kendine zarar vermeye hiç aldırmadan bütün hiddetiyle tekrar tekrar asıldı.

Sonunda vazgeçti. Kanlar ılık ılık bileklerinden aşağı ensesine ve omuzlarına akarken asıldığı yerde gevşekçe kaldı.

Kaçmaya kararlı, bedeninde sakladığı enerjiye başvurarak büyüü bileklerdeki zincirlere yönlendirip zihniyle bağırdı: "Kverst malmr du huildrs edtha, mar frema ne thön eka threyja!"

Ağızına tıkmış beze rağmen bağırdı; bağıırken vücudundaki her bir kas acıyla yanıyordu. Dikkatini yoğunlaştırmayı beceremeyip büyü üstündeki hâkimiyetini kaybetti ama sihir bitmişti.

Acısı aniden kesilmişti ama sanki bir yamaçtan aşağı atlamış gibi kalbi delicesine çarpıyordu, nefessiz kalmıştı. İçinde bulunduğu durum, Agaeti Blödhren'deyken sırtındaki yarayı ejderhaların iyileştirmesinden önce geçirdiği hastalık nöbetlerine benziyordu.

Yavaş yavaş kendine gelirken Arya'nın endişeyle kendisini izlediğini gördü: Büyü yapmayı o da denemiş olmalı. O zaman: Bu nasıl oldu? İkisi de böyle bağlı ve çaresiz, Wyrden ölü, şifacı yakalandı veya esir oldu, Solembum yeraltının bu labirentlerinde bir yerde büyük ihtimalle, yaralı yatıyor, tabii kara giysili düşmanlar kedi adamı çoktan öldürmedilerse. Eragon anlamakta zorluk çekiyordu. Arya, Wyrden ve Angela'yla birlikte oluşturdukları ekip, Alagaesia'daki bütün çeteler kadar güçlüydü ve en az onlar kadar tehlikeliydiler. Buna rağmen başaramamışlardı; düşmanın elindeydiler, onların merhametine kalmışlardı.

Eğer kaçmayı başaramazsak... Fikri zihninden savuşturdu; bunu düşünmeye bile tahammül edemiyordu. Her şeyden çok Saphira'yla bağlantıya geçmeyi arzu ediyordu, sadece hâlâ iyi olduğunu bilmek ve varlığından destek alabilmek için. Yanında Arya olmasına rağmen kendisini inanılmaz derecede yalnız hissediyordu ve bu da cesaretini çok kırıyordu.

Bilekleri acıyordu ama zincirleri çekiştirmeye devam etti; yeterince güçlü asılırsa onları tavandan koparacağına emindi nedense. Daha kolay kurtulacağını düşünerek onları büktü; ama bileklerdeki prangalar fazla döndürülmeye engel oluyordu.

Yaraları yüzünden sonunda durmak zorunda kaldı. Ateş gibi yanıyorlardı ve devam ederse keserek kaslarını zedelemekten korkuyordu. Ayrıca çok fazla kan da kaybedebilirdi, zaten çok kanıyorlardı ve orada Arya'yla daha ne kadar asılı kalmak zorunda kalacaklarını bilmiyordu.

Saatin kaç olduğunu söyleyemiyordu ama daha acıkmadığına, susamadığına ve henüz tuvalete gitmek istemediğine göre en fazla birkaç saattir böyle tutuklu olduklarını sanıyordu. Ama bu durum değişecekti tabii. Giderek zorlaşacaktı.

Eragon'un bileklerdeki acı geçen her dakikayı katlanılmaz hale getiriyordu. Ara sıra Arya'yla bakışıp anlaşmaya çalışıyorlardı ama çabaları hiç sonuç vermiyordu. Yarası iki kere pıhtılaşmış ve Eragon yeniden zincirlere asılacak cesareti bulmuştu ama işe yaramıyordu. Zamanın çoğunu Arya'yla sabredip katlanarak geçirdi.

Sonra birilerinin gelip gelmeyeceğini tam merak etmeye başlamıştı ki, tünel ile koridorlarda cınlayan demir çan sesleri duydu, derken kapkara mihrabın iki yanında bulunan kapılar sessizce

ardına kadar açıldı. Eragon beklentiyle kasıldı. Arya gibi o da gözlerini açıklığa dikti.

Hiç bitmeyecekmiş gibi görünen koca bir dakika geçti.

Buz kırıkları gibi kulak tırmalayıcı, odayı öfkeli yankılarla dolduran çan sesleri yeniden duyuldu. Üç mürit kapıdan içeri girdi: Altın renginde cüppeler giymişlerdi, her birinin elinde içinde çanlar asılı olan metal bir halka vardı. Arkalarından kadınlı erkekli yirmi dört kişi daha geliyordu ve birinin bile eli, kolu, bacağı tam değildi. Ötekilerden farklı olarak, sakatların üstünde koyu renkli deri cüppeler vardı ve sakatlıklarına uygun olarak dikilmişlerdi. En arkada ise, yağlanmış vücutlarıyla altı esir bir tahtirevan üstünde kolsuz, bacaksız, dişsiz ve hatta cinsiyetsizmiş gibi görünen, oturduğu yerde dimdik duran Helgrind'in Yüce Rahibi'ni taşıyorlardı. Rahibin başında bir metreye yakın yükseklikte, onun daha da garip ölçülerde görünmesine neden olan armalı bir taç vardı.

Rahiplerle müritler yerdeki desenli diskin çevresinde daire oldular. Esirler de tahtirevanı odanın baş tarafındaki mihraba götürüp dikkatlice yere indirdiler. Sonra üç sakat olmayan yakışıklı adam çanları yeniden çaldılar. Ahensiz bir gürültüydü. Ardından deri giysili rahipler hızla kısa bir ilahi okudular; öyle hızlı okumuşlardı ki, Eragon ne söylediklerini anlayamamıştı ama sanki bir ayin duası gibiydi. Sadece o sözcük kalabalığı arasında Helgrind'in üç tepesinin adını yakalamıştı: Gorm, Uda, Fell Angvara.

Büyük Rahip kendisiyle Arya'ya boncuk gibi kara gözlerini dikti. Cinsiyeti belli olmayan yaratık, "Tosk Sarayı'na hoş geldiniz," dedi; yapısı bozulmuş ağız yüzünden sözcükler de doğru düzgün anlaşılmıyordu. "Kutsal mabedimizi ikinci kez işgal ediyorsun Ejderha Süvarisi. Bunu bir daha yapamayacaksın... Galbatorix olsa senin canına dokunmamamızı ve bizden seni Urû'baen'e yollamamızı isterdi. O seni kendi hizmetine sokabileceğini sanıyor. Süvarileri yeniden diriltebileceğini, ejderha soyunu tekrar canlandırabileceğini düşünüyor. Ben onun hayal kurduğu kanısındayım. Sen fazlasıyla tehlikelisin ve biz ejderhaların yeniden dirildiğini görmek istemiyoruz. Herkes bizim Helgrind'e tapındığımızı sanır. Oysa bu, gerçek dinimizi saklamak için bizim söylediğimiz bir yalandır. Biz Helgrind'e tapmıyoruz. Biz, onların içinde yuvalanan ve kanımızı etimizi kurban ettiğimiz Eski Efendiler'e taparız. Ra'zac'lar bizim tanrılarımız Ejderha Süvarisi. Ra'zac ve Lethrblaka."

Korku, bir hastalık gibi sarmıştı Eragon'u.

Büyük Rahip ona tükürdü. Tükürük, laçka olan ağızda altdudağının kenarından aşağı aktı. "İşlediğiniz suç cezalandıracak şiddette bir işkence yok süvari. Tanrılarımızı öldürdün sen. Sen ve lanet olası ejderhan! Bu yüzden öleceksin!"

Eragon bağlı olduğu yerden kurtulmak için çırpınıp ağızındaki bez parçasına rağmen bağırarak istedi. Eğer konuşabilse, Ra'zac'ın son sözlerini anlatarak belki zaman kazanabilirdi veya onları Saphira'nın gazabıyla korkutabilirdi; ama kendilerini tutsak eden bu yaratıkların ağızlarındaki bezi çıkarmaya niyetleri yoktu.

Büyük Rahip çok çirkin bir gülüşle sırtınca gri renkli dişetleri göründü. "Asla kaçamayacaksın süvari. Kristallerimiz mabedimize tecavüz eden, kutsallığını bozan, hazinelerimizi çalan herkesi, hatta senin gibi birini bile ele geçirmek üzere efsunlanmışlardır. Sizi artık kurtarmaya gelebilecek kimse de yok. İki arkadaşınız da öldü. Evet ya! O işgüzar cadı bile. Murtagh da burada olduğunuzu bilmiyor. Bugün senin için kara bir gün Eragon Shade Katili." Sonra Büyük Rahip kafasını geri çekip çın çın öten korkunç bir ıslık çaldı.

Mihrabın solunda karanlık kapıdan üstü çıplak dört köle belirdi. Ortasında iki büyük, fazla yüksek olmayan, çanak benzeri çıkıntı olan bir platform taşıyorlardı omuzlarında. Çanakların içinde bir çift oval cisim vardı. Her biri elli santime on beş santim büyüklüğündeydi. Cisimler siyah mavi renkteydi ve yapısı kumtaşı gibi delikliydi.

Zaman Eragon'a duruyormuş gibi geldi. "Onlar olamaz..." diye düşündü. Saphira'nın yumurtaları pürüzsüz ama tıpkı bir mermer gibi damarlı görünümde olurdu. Bu şeyler her neyse ejderha yumurtaları değildi. Ama aklına gelen diğer seçenek Eragon'u daha da korkuttu.

"Sen Eski Efendiler'i öldürdüğünden beri..." dedi Büyük Rahip. "Onların yeniden doğumunda yem olmadan daha doğal bir şey olamaz. Aslında böylesi büyük bir onuru hak etmiyorsun ama Eski Efendiler'i memnun edecektir; bizler her şekilde onların arzularını yerine getirmeye çalışırız. Sadık hizmetkârlarıyız ve onlar da gazabından korktuğumuz efendilerimizler. Üç-yüzlü tanrımız onlar: Et yiyiciler, kan içiciler ve insan avcıları. Hayatın gizemlerini anlayabilme ve günahlarımızın affi ümidiyle onlara bedenlerimizi sunarız. Tosk'un kitabı bunu söyler ve böyle kalacak."

Deri kıyafetli rahipler hep bir ağızdan tekrarladılar: "Tosk'un kitabı bunu söyler ve böyle kalacak."

Büyük Rahip başıyla onayladı. "Eski Efendiler her zaman Helgrind'de barındılar ama Galbatorix büyükbabamın babası zamanında onların yumurtalarını çaldı ve yavrularını öldürdü ve onları da kendisine bağlılık, yemini etmeye mecbur etti; onlar bunu soyları tamamen kurumasin diye kabul ettiler. Galbatorix onlara, o günden beri kullandıkları bu tünelleri ve mağaraları oydu ve biz sadık rahip yardımcılara da yumurtalarını koruma (gerekeceği güne kadar saklama) görevi verdi. Biz bunu yaptık; bizi bu görevi yerine getirmekten hiçbir şey alıkoyamaz. Ama bizler bir gün Galbatorix'in devrileceği güne dua ediyoruz, çünkü kimse Eski Efendiler e hükmetmemeli. Bu korkunç iğrenç bir şey!" Şekli bozuk yaratık yalayarak dudaklarını ıslattı. Eragon iğrenerek onun dilinin de bir kısmının eksik olduğunu fark etti: Bıçakla kesilmişti. "Senin de sonunun gelmesini diliyoruz süvari. Ejderhalar Eski Efendiler'in en büyük düşmanlarıydı. Onlar ve de Galbatorix olmayınca, Eski Efendiler'i istediklerini istedikleri gibi yapmaktan alıkoyacak kimse kalmayacak."

Büyük Rahip konuşurken tablayı taşıyan dört köle dikkatlice getirip omuzlarından indirerek desenli disk biçimli taşın üstüne, Eragon ile Aryanın birkaç adım ötesine koydular. İşleri bitince başlarını eğip selam verdiler, sonra geri geri geldikleri kapıdan çıkıp gittiler.

"Bir tanrıya kemiğinde ilikle adak sunmaktan daha güzel başka ne olabilir?" diye sordu Büyük Rahip. "Sevinin, ikiniz de, çünkü bugün Eski Efendiler'in takdirini kazanacaksınız; kurban edilmek suretiyle günahlarınızdan arınmış olacak, ölümden sonraki hayata yeni doğmuş bir bebek kadar tertemiz başlayabileceksiniz."

Ardından Büyük Rahip'le müritler yüzlerini tavana çevirip, tuhaf melodisi olan garip aksanlı, onun anlamakta zorlandığı bir ilahi söylemeye başladılar. Eragon bunun Tosk aksanı olup olmadığını merak etti. Bazen eski dile ait olduğunu sandığı sözcükler duyuyordu; daha değişik, yanlış ama yine de eski dildeydi.

Bu acayip ayın, bir başka "Tosk'un kitabı bunu söyler ve böyle kalacak" nakaratıyla bittiği zaman, üç mürit çanları dini coşkuyla öyle bir salladılar ki, çıkan gürültü tavanı çökertebilecek güçteydi.

Müritler çanları sallamaya devam ederek odadan çıktılar. Ardından daha küçük rütbeli yirmi dört rahip de onları takip etti ve en arkadan da kolsuz bacaksız, vücutları yağlanmış altı kölenin omuzlarında taşıdığı tahtırevan üstündeki Rahip çıktı.

Kapı arkalarından uğursuz bir bam sesiyle kapanmıştı. Eragon diğer tarafta ağır bir metal sürgünün çekildiğini duydu.

Dönüp Arya'ya baktı. Kızın gözlerinden çaresizlik okunuyordu. Eragon kaçma konusunda onun da kendisinden fazla fikri olmadığını anlıyordu.

Bakışlarını yeniden yukarı çevirdi, cesaret edebildiği kadar çekerek asıldığı zinciri çekti. Bileğindeki yaralar yeniden açılmış ve üstüne damla damla kan akmaya başlamıştı.

Önlerinde duran soldaki yumurta hafif hafif öne arkaya sallanmaya ve bir tanesinden çekiç çakıyormuş gibi hafif tıklama sesleri gelmeye başlamıştı.

Müthiş bir korku sardı Eragon'u. Ölüm çeşitleri arasında bir Ra'zac tarafından canlı canlı yenmek mutlaka ki en kötüsüydü. Ağzındaki bezi ısırıp acıya dayanmak için ondan güç alarak yeni bir gayretle zincirleri çekti. Ama sonunda hissettiği ıstırap yüzünden görüşü bulanıklaştı.

Yanında Arya da deli gibi dönüp çırpınıyor, her ikisi de kendilerini kurtarmak için ölümcül bir sessizlik içinde mücadele ediyorlardı.

Ve karalı-mavili kabuğun altında tık tık tık diye sesler hâlâ gelmeye devam ediyordu.

"Faydası yok," diye düşündü Eragon. Zincir kopmayacaktı. Bu gerçeği kabullendi; zaten bundan daha fazla acı çekemeyeceği de belliydi. Sorun, yaralarının sebebi kendisi mi olacaktı, yoksa yaralarını başkası mı açacaktı. "Ne olursa olsun, Arya'yı kurtarmalıyım," dedi içinden.

Bileklerinin etrafındaki demir prangaları inceledi. Başparmaklarını kırsam ellerimi çekip kurtarabilirim. O zaman hiç değilse mücadele edebilirim. Belki Ra'zac'ın kabuğundan bir parça kapıp onu bıçak gibi kullanabilirim. Kesici bir şeyle ayaklarının serbest kalmasını sağlayabilirdi. Fikir korkunç geliyordu ama, onu şimdi düşünmemeye çalıştı. Tek yapmam gereken, şu taştan çemberin dışına kendimi atabilmek. O zaman yeniden büyü yapabilir, kanamayı da hissettiği acıyı da durdurabilirdi. Düşündüğü şeyi yapmak sadece birkaç dakikasını alacaktı ama bunların ömrünün en uzun dakikaları olacağını biliyordu.

Nefesini tuttu. Önce sol el.

Ama daha başlamadan Arya bir çığlık attı.

Hemen kıza döndü; onun sağ elinin eklemlerinden oynamış parmaklarını fark edince elinde olmadan haykırdı. Arya'nın el derisi, parmaklarına doğru bir eldiven gibi yüzülmüş, kıpkırmızı adalenin arasından beyaz kemik görünüyordu. Arya bilincini yitirecek gibi oldu bir an; sonra toparladı ve bir kez daha asıldı. Kız elini metal bileklikten etini, derisini, hepsini sıyırıp çıkarırken, Eragon da onunla birlikte feryat ediyordu. Kızın kolu yanına düştü, elini arkasında tutup göstermedi ama Eragon ayağının dibine damlayan kanları görebiliyordu.

Gözyaşları bastı gözünü, kızın adını haykırdı ağzındaki bezin içine, ama Arya onu duymuyor gibiydi.

Kız işlemi tekrarlamak için gücünü toparlamaya çalışırken mihrabın sağ tarafındaki kapı açıldı ve altın renkli cüppe giyen müritlerden biri içeri girdi. Onu görünce Arya duraksamıştı ama Eragon en ufak bir tehlike sezerse, kızın hiç tereddüt etmeden elini prangadan çekip çıkaracağını biliyordu.

Mürit genç şüpheyle Arya'ya baktı, sonra dikkatle desenli disk biçimindeki taşın orta yerine geldi, ileri geri kıpırdayan yumurtaya korku dolu gözlerle baktı. Genç adam ufak ve ince yapılıydı; iri

gözleri, narin bir vücut yapısı vardı. Dış görünümünden dolayı bu işe seçildiğini anladı Eragon.

"Alın," diye fısıldadı genç adam. "Bunları getirdim." Cüppesinin içinden bir eğe, bir heykeltıraş keskisi ve tahta bir çekiç çıkardı. "Eğer sizi kurtarırsam beni de buradan götüreceksiniz. Buraya daha fazla katlanamıyorum. Nefret ediyorum. Berbat bir yer burası! Bana beni de yanınızda götüreceğinize söz verin!"

O daha sözünü bitirmeden Eragon tamam dercesine başını sallamaya başlamıştı. Adam kendisine doğru gelirken, Eragon dolu ağzıyla boğuk sesler çıkarıp başıyla Arya'yı gösterdi. Müridin durumu anlaması birkaç saniye sürdü.

"Ah evet," diye mırıldandı genç adam ve yön değiştirip Arya'ya gitti. Eragon adamın yavaşlığı karşısında hiddetlenerek sinirden ağzındaki bezi ısırırdı.

Eğenin törpülerken çıkardığı ses, olduğu yerde sallanan yumurtadan gelen tıkırtıları bastırmıştı.

Kurtarıcıları olacak adam Arya'nın sol elindeki pranganın bir zincir halkasını kesmeye çalışırken Eragon da sabırla dilini ısırarak onu izliyordu. "Hep aynı halka üzerinde çalış, salak herifi" diye söylendi içinden öfkeyle Eragon.

Mürit genç daha önce eline hiç eğe almamış gibiydi. Eragon gencin şu incecik metali bile kesip kesemeyeceğini merak etmeye başlamıştı.

Mürit çalışırken Arya prangalarda gevşek biçimde asılı bekliyordu, uzun saçları yüzünü örtmüştü. Düzenli aralıklarla titreme geçiriyor, yaralı elinden hiç durmaksızın kan akıyordu.

Eragon hayal kırıklığı içinde törpünün metalde hiçbir değişiklik yapmadığını gördü. Metal hangi büyüyle korunuyorsa, bir törpünün üstesinden gelemeyeceği kadar güçlüydü.

Mürit genç oflayıp pufladı, ilerleme kaydedememiş olmasına kendi de sinirlenmiş gibiydi. Durup alnını kuruladı. Sonra kaşlarını çatıp yeniden zincirle ilgilenmeye başladı. Dirseği gidip geliyor, göğsü nefes nefese inip kalkıyor, cüppesinin kol yenleri deli gibi dalgalanıyordu.

"İşe yaramayacağını anlamıyor musun?" diye düşündü Eragon. Onun yerine ayak bileklerindeki prangalar için keskiyi dene.

Genç adam yaptığı işe devam ediyordu.

Sert bir çatlama sesi duyuldu odada. Koyu renkli yumurtanın delikli pürüzlü yüzeyinde bir delik açılmıştı. Sonra o delikten bir çatlak oluştu ve çatlak, ağ gibi bir sürü başka çatlağa dönüşüp yumurtanın yüzeyine dağıldı.

Ardından ikinci yumurta da sallanmaya ve içinden tık tık tık diye sesler gelmeye başlayarak, ilkinin çıldırıtan ritmine ortak oldu.

Mürit gencin birden beti benzi attı, elinden eğeyi düşürdü. Arya'dan uzaklaştı, başını iki yana sallamaya başladı. "Üzgünüm... Üzgünüm. Ama artık çok geç." Yüzü buruştu ve gözlerinden yaşlar akmaya başladı. "Çok üzgünüm."

Adam cüppesinden bir hançer çıkarınca Eragon birden panikledi. "Elimden başka bir şey gelmez," dedi genç adam kendi kendine konuşur gibi. "Gelmez..." Burnunu çekti ve Eragon'a yöneldi. "En iyisi bu."

Genç adam öne çıkınca Eragon kendini tutan prangalara asıldı, hiç değilse bir elini kurtarmaya

çalışıyordu. Demir bileklikler çok sıkıydı ve bütün başarabildiği bileklerini biraz daha sıyırmak olmuştı.

"Özür dilerim," dedi genç adam Eragon'un önünde durarak ve hançeri çekti.

"Hayır!" diye bağırdı Eragon zihniyle.

O sırada, Eragon ile Aryanın odaya girdiği tünelden büyük, parlak bir ametist taş parçası fırlatıldı. Taş müridin başının arkasına isabet etmişti. Adam Eragon'un üzerine yığıldı. Hançerin kaburgalarından aşağı inişini hissedince Eragon kasıldı. Adam bir iki adım sendeleyip, baygın yere yığıldı.

Karanlık tünelden ufak tefek, topallayarak yürüyen biri çıktı. Eragon girişe dikti bakışlarını. Ufak tefek yapılı siluet ışığa çıkınca Eragon gelenin Solembum'dan başkası olmadığını gördü.

Birden rahatlamıştı.

Kedi adam insan formundaydı ve üstünde sanki saldırganların elinden zor kurtulmuş gibi yırtık pırtık bir gömlekten başka bir şey yoktu. Kirpi gibi saçları yine dimdikti ve ağzı vahşi bir sırıtışla çarpılmıştı. Kolları kesik içindeydi, sol kulağı başının yanından sarkıyordu ve kafasının bir kısmının derisi yüzülmüştü. Elinde kanlı bir bıçak vardı.

Kedi adamın birkaç adım arkasından da Şifacı Angela geliyordu.

Kâfirler Kol Geziliyor

Ne aptal şey," dedi kendi kendine söylenerek Angela ve ortadaki desenli taşın yanına gitti. Aldığı birkaç yara ve çizikten kan akıyordu. Giysisine daha fazla kan bulanmıştı. Eragon bunların onun kanı olmadığını tahmin etti. Onun dışında bir şeyi yok gibiydi. "Tek yapması gereken buydu!"

Namlusu şeffaf olan kılıcı başının üstüne kaldırıp savurdu ve sonra diski çevreleyen ametist taşlardan birinin üstüne dikine indirdi. Kristal sanki statik elektriğe maruz kalmış gibi, tuhaf bir pat sesiyle kırılmıştı; yaydığı ışık biraz titreşmiş, sonra sönmüştü. Diğer kristaller parlaklıklarını korumaya devam ediyorlardı.

Angela ara vermeden ikinci ametist parçasına gitti, onu da kırdı, sonra ondan sonrakini ve bu böylece sürüp gitti.

Eragon hayatı boyunca birisini gördüğü için hiç bu kadar sevinmemişti.

Bir gözüyle şifacı kadını izliyor, bir gözüyle yumurtanın üstünde giderek yayılıp genişleyen çatlakları takip ediyordu. Ra'zac neredeyse dışarı çıkmak üzereydi; yaratık da bunun farkında olmalıydı herhalde, çünkü yumurtanın kabuğuna giderek daha şiddetle vuruyor, daha yüksek sesle cırlıyordu. Kabukların arasından kalın beyaz zar görüldü. Ra'zac'ın gagalı kafası görmeyen kapalı gözleriyle onu itip delmeye çalışıyordu; korkunçtu, canavar görünümündü.

"Çabuk, çabuk," diye düşündü Eragon; o sırada yumurtadan, eli kadar büyük bir kabuk parçası, tıpkı pişirilmiş çömlek bir tabak gibi yere düşüp tıkırtıyla yuvarlandı.

Zar yırtılıp, bebek Ra'zac yumurtadan başını çıkardı; sevinçle öterken diken diken pütürlü mor dili gözüküyordu. Kabuğundan sıvı salgılar damlıyordu, bütün odayı küfümsü pis bir koku doldurmuştu.

Eragon ne kadar boşuna olsa da, prangalara bir kez daha asıldı.

Ra'zac yeniden cırlayıp, sonra da kabuğundan kurtulmak istedi. Ucunda el yerine pençeleri olan kollarından birini çıkarıp kurtardı ama bu sırada yumurta da devrilmiş, içinden yoğun sarımtırak bir sıvı, disk biçimli taşın üstüne akmıştı. Yumurtadan çıkan tuhaf yavru, bir süre yan tarafı üstünde yerde yatıp, şaşkın şaşkın bekledi. Sonra hareketlenip ayağa kalktı. Durduğu yerde sallanıyordu, kararsızdı; kendi kendini gagalıyordu.

Eragon izliyordu. Dehşete düşmüş, korkuyordu ama aynı zamanda hayretler içindeydi de.

Ra'zac'ın dışarı doğru çıkıntılı bir göğsü vardı. İnsan dikkatle bakınca yarattığın kaburgalarını, sanki vücudunun içinde değil de, dışında sanabilirdi. Yarattığın kol ve bacakları sopa gibi sıska ve kemikliydi; beli normal insan belinden inceydi. Her bacağının arkasında, bir tane de geri doğru bükülmek için ayrı bir eklem yeri vardı; bu Eragon'un daha önce hiç görmediği bir şeydi ama Ra'zac'ın o sıkıntılı yürüyüş biçiminin sebebi buydu. Sırtındaki kabuğu henüz yumuşak ve esnek görünüyordu. Eragon'un karşılaştığı yetişkin Ra'zac'larinkine benzemiyordu; ama zamanla sertleşeceğine şüphe yoktu.

Ra'zac başını yana kırdı (kocaman, delici bakışlı, gözbebeksiz gözleri ışığı yakalıyordu) ve sanki heyecan verici yeni bir şey görmüş gibi bir ses çıkardı. Sonra Arya'ya doğru sarsak bir adım attı... ve ardından bir tane daha... ve bir tane daha, kızın ayağının dibindeki kan havuzuna doğru uzanırken gagaları aralandı.

Eragon yaratığın dikkatini çekebilmek için ağızındaki beze rağmen haykırdı, ama yaratık kısacık bakmış ve ona aldırmamıştı.

"Şimdi!" diye bağırdı Angela ve son kristali de kırdı.

Daha kristalin parçaları yere düşerken Solembum, Ra'zac'ın üstüne atladı. Kedi adamın biçimi havada bulanıklaştı (başı küçüldü, bacakları kısalı, kürkü çıktı) ve dört ayağı üstüne düştü, bedeni artık tekrar bir hayvanınki gibiydi.

Ra'zac tıslayıp Solembum'a bir pençe attı ama kedi adam saldırıyı savuşturup, kocaman ağır pençesini göz açıp kapayana kadar Ra'zac'ın başına indirdi.

Ra'zac'ın boynu küt sesiyle kırılmış ve yaratık odanın bir ucuna uçmuştu. Düşüp bir süre can çekiştiği yerde, biçimsiz bir et yığını gibi görünüyordu. Solembum tısladı; kırık olmayan kulağı başının üstünde geriye doğru dümdüz yatıktı; sonra silkinip hâlâ kalçası etrafında sarılı olan pırtıdan kurtuldu ve ardından gidip diğer yumurtanın yanına oturup beklemeye başladı. Angela, aceleyle Arya'nın yanına giderek, "Kendine ne yaptın böyle?" diye sordu. Arya bitkin biçimde başını kaldırdı ama cevap vermedi. Renksiz kılıcıyla yaptığı üç hızlı hareketle şifacı, Arya'nın hâlâ asılı olduğu diğer prangasını sanki kestiği şey peynirmiş gibi parçaladı.

Arya dizlerinin üstüne düştü; iki büklüm yaralı elini midesine bastırdı. Diğer eliyle ağızına tıkalı bezi çıkardı.

Eragon'un omzundaki yanma hissi Angela onun serbest kalmasını sağlayınca azalmış ve nihayet kollarını indirebilmişti. Bezi ağızından çıkarıp boğuk bir sesle, "Öldüğünü sanıyorduk," dedi.

"Beni öldürmek biraz zor. Çapulcu hepsi."

Hâlâ iki büklüm vaziyette olan Arya yaralarına şifa için büyülü sözler mırıldanıyordu. Sözleri, yumuşak ve zorla telaffuz edebiliyormuş gibi geliyordu kulağa, ama asla yanlış yapmıyor ya da takılmıyordu.

Elini iyileştirmeye çalışırken, Eragon da kaburgasındaki kesik ile bileklerindeki yaraları tedaviye girişti. Sonra da Solembum'a işaret ederek, "Kıpırda," dedi.

Kedi adam kuyruğunu titretti ama yine de Eragon'un dediğini yaptı.

Eragon sağ elini kaldırarak, "Brisingr!" dedi.

İkinci yumurtanın etrafında mavi alevlerden bir dilim oluştu. Yumurtanın içindeki yaratık çığlık attı: Korkunç, normal olmayan bir sestir bu, bir insan veya hayvan haykırışından çok yırtılan bir metal sesine benziyordu.

Isı yüzünden gözlerini kısan Eragon, yumurtanın yanışını zevkle seyretti. "Ve umarım bu da sonuncusudur," diye geçirdi içinden. Çığlıklar kesilince alevleri kesti, alevler kılıcın dibinden ucuna doğru sönerek durmuştu. Arkasından beklenmedik bir sessizlik meydana geldi. Arya da büyüsünü tamamlamış ve her şey bitmişti.

Harekete geçen ilk Angela oldu. Solembum'un yanına gidip tepesinde dikildi. Kulağını ve diğer yaralarını iyi etmek için eski dilde sihirli sözcükler mırıldanmaya başladı.

Eragon da Aryanın yanına çöküp elini kızın omzuna koydu. Arya başını kaldırıp ona baktı; sonra da ona elindeki yarayı gösterebilecek kadar doğruldu. Başparmağının eliyle birleştiği yerde derisi,

ayrıca avuç içinde bileğine yakın kısmı ve elinin tersi kıpkırmızı parlıyordu. Ama el kasları yine de zedelenmemiş gibiydi.

"İyileştirmeyi neden bitirmedin?" diye sordu Eragon. "Eğer yorgunsan, ben devam..."

Kız başını iki yana salladı. "Birkaç sinir kopmuş... onları ben iyileştiremem. Blödhgarm'ın yardımına ihtiyacım var; kas yaralanmalarını iyileştirmede o benden daha iyi."

"Savaşabilecek misin?"

"Eğer dikkatli olursam."

Kızın omzunu kısaca sıktı. "Yaptığın şey..."

"Ben sadece mantıklı olanı yaptım."

"Çoğu insan bunu yapacak gücü bulamaz... Ben de denedim, ama elim çok büyüktü. Bak." Elini kızınkinin yanına kaldırıp gösterdi.

Arya başını salladı, sonra Eragon'un koluna tutunup ağır ağır ayağa kalktı. Eragon ona dengesini sağlamasında destek vererek o da birlikte kalktı.

"Silahlarımızı aramalıyız," dedi Eragon. "Yüzüğü, kemerimi ve Cücelerin verdiği kolyeyi de."

Angela kaşlarını çattı. "Kemerini neden? Sihirli miydi?"

Eragon ona gerçeği söyleyip söylememekte tereddüt edince Arya araya girip, "Yapan ustayı tanımazsın bilge kadın; ama seyahatlerin sırasında eminim on iki yıldızlı kemerin adını duymuşsundur."

Şifacı kadının gözleri kocaman oldu. "O kemer mi?! Ama ben onun dört asır önce kaybolduğunu sanıyordum, şey sırasında imha edildiğini..."

"Biz onu bulup hallettik," dedi Arya ortadan konuşarak. Eragon şifacı kadının daha fazlasını öğrenmek istediğini hissetti, ama kadın sadece, "Anlıyorum," deyip bıraktı. "Bu ağılın her yerini arayacak kadar zamanımız yok. Rahipler kaçtığınızı anlayınca hepsi ensenize üşüşecektir."

Eragon yerde yatan müridi göstererek, "Belki eşyalarımızı nereye götürdüklerini o bize söyleyebilir."

Yere çömelen şifacı iki parmağını gencin atardamarı üstüne koyup nabzına baktı. Sonra yanaklarını hafifçe tokatladı ve gözkapaklarını çekip açarak kontrol etti.

Mürit gevşek ve hareketsizdi.

Tepkisizliği şifacıyı sinirlendirmişe benziyordu. "Bir dakika," dedi kadın, gözlerini kapadı. Alnı kırıştı hafiften. Bir süre kıpırdamadan o şekilde durdu, sonra aniden hızla ayağa kalktı. "Ne kendini beğenmiş şımarık velet! Ailesinin rahiplerin yanına neden yolladığına şaşmamak gerek. Bu yaşa kadar buna katlanmaları hayret!"

"İşe yarar bir şeyler biliyor mu?" diye sordu Eragon.

"Yalnızca toprak üstüne çıkan yolu." Mihrabın solundaki kapıyı gösterdi; bu rahiplerin girip çıktığı kapıydı. "Seni serbest bırakmak istemesi ilginç. Herhalde ömründe ilk kez kendi kendine bir şey yapmaya karar verdi."

"Onu yanımızda götürmeliyiz." Eragon bunu söylemekten nefret ediyordu ama sorumluluk duygusu üstün gelmişti. "Bize yardım ederse götüreceğime söz vermiştim."

"Seni öldürmeye kalktı!"

"Ona söz verdim."

Angela içini çekip gözlerini devirdi. Dönüp Arya'ya, "Sanırım onu kararından sen de vazgeçiremezsin, değil mi?" diye sordu.

Arya başını iki yana salladı, sonra da genç adamı hiç zorluk çekmeden omzuna aldı. "Onu ben taşıyırım," dedi Arya.

Şifacı, Eragon'a, "Madem öyle..." dedi. "O zaman bunu sen alsan iyi edersin; mademki savaşın çoğunu bizim yapmamız gerekecek!" Eragon'a kendi kısa kılıcını verdi ve elbisesinin katları arasından kendisi için kabzası mücevher kakmalı başka bir hançer çıkardı.

Kılıcın şeffaf namlusuna bakarak sordu: "Hammaddesi nedir bunun?" Işığı yakalayıp yansıttığı dikkatini çekmişti. Elmasa benziyordu ama kimsenin değerli bir taştan kılıç namlusu yapacağını sanmıyordu; her savuruşta kırılmasın diye gereken enerjiyi sağlamaya çalışmak, hangi büyücü için olsa yorucu bir işti.

"Ne taş, ne de metal," dedi şifacı. "Ama seni uyarayım: Kullanırken çok dikkat et. Asla kenarına elini sürme ya da senin için değerli olan bir şeye yaklaştırmama, yoksa pişman olursun. Yine aynı şekilde, kılıcı sonradan ihtiyaç duyabileceğin bir şeye asla dayama, bacağına örneğin."

Sakınarak Eragon kılıcı vücudundan uzaklaştırdı. "Neden?"

"Çünkü..." dedi şifacı apaçık bir zevkle. "Bu var olan kılıçlar arasında en keskinidir de ondan. Bundan daha keskin bir kılıç, bıçak ya da balta yok, hatta Brisingr bile. Bu kesici aletler arasında en önde geleni. Bu..." Sözlerini daha iyi vurgulamak için biraz durdu. "Bir eğik düzlemin ilk örneği... Bunun benzerini başka yerde bulamazsın. Büyüyle korunmayan her şeyi kesebilir, ama her şeyi. Eğer bana inanmıyorsan, dene."

Eragon kılıcı denemek için etrafta bir şeyler aradı. Sonunda mihraba yürüyüp kılıcı taştan tablanın köşe kısmına yararcasına indirdi.

"Yavaş ol!" diye seslendi Angela.

Kılıcın şeffaf namlusu on santimlik granit taşı sanki bir pudingmiş gibi hiç zorluk çekmeden yarararak, o hızla ayaklarına doğru devam etti. Eragon panikle çığlık atıp kendini yaralamadan önce duracak zamanı ancak bulabilmişti.

Mihrabın köşesi aşağıdaki basamağa çarpıp berrak bir sesle odanın ortasına doğru yerde yuvarlandı.

Kılıcın gerçekten de elmastan olabileceğini düşünmeye başlamıştı Eragon. Kendi hammaddesini zorlayacak başka bir maddeyle karşılaşması olasılığı da fazla olmadığına göre, çok da fazla bir koruma sağlamak gerekmeyecekti.

"Al," dedi Angela. "Bunu da alsan iyi edersin." Kılıcın kın kemerini belinden çözüp ona uzattı. "O kılıçla kesemeyeceğin birkaç şeyden biriyle yapıldı bu."

Ayak parmaklarını doğramaktan son anda kurtulan Eragon yeniden konuşabilmek için önce kendini

toparladı. "Kılıcın bir adı var mı?"

Angela güldü. "Tabii var. Eski dilde adı Albitr. Anlamı tam da senin düşündüğün şey. Ama ben ona Ölüm Çıngırağı demeyi seviyorum."

"Ölüm Çıngırağı mı?!"

"Evet. Üstüne tıkladığında kılıcın çıkardığı çınlama sesi yüzünden." Söylediğini ispatlamak için turnağıyla vurup gösterdi ve tıpkı içersinin karanlığını delip geçen bir güneş ışımı gibi, çınlayan tiz sesi odada yankılandı. "Evet, gidelim mi artık?"

Eragon bir şey unutmadıklarına emin olmak için etrafına baktı, sonra başını salladı; sol taraftaki kapıya doğru gitti ve elinden geldiğince sessizce açtı.

Kapıdan çıkınca karşılarına meşalelerle aydınlatılmış geniş bir geçit çıktı. İki düzgün sıra halinde, geçidin her bir duvarı boyunca daha önce üstlerine çullanan yirmi kara giysili savaşçı vardı.

Eragon'u fark edince silahlarına davrandılar.

Eragon küfretti; savaşçılar kılıçlarını çekip etkin bir şekilde organize olamadan onların üstüne atıldı. Ama daha birkaç adım gitmişti ki, adamların her birinin yanı başında acayip bir hareketlenme oldu: Yumuşak, karanlık bir bulanıklık; sanki gözünün ucuyla yakaladığı rüzgârda dalgalanan bir bayrak görüntüsü gibi.

Tek bir çığlık atmaya fırsat bulamadan, saldırganların yirmisi de kaskatı kesilip yere yığıldılar; ölmüşlerdi, hem de hepsi.

Bir tehlike sezen Eragon yerdeki cesetlere birkaç adım kala durmayı başardı. Hepsi ustalıkla bir şekilde gözünden bıçaklanmıştı.

Arya ile Angela'ya döndü; neler olup bittiğini onlara sormak istiyordu ama gözleri şifacı kadına takılınca sorusu dilinin ucunda kaldı. Kadın duvardan destek alarak dizlerinin üstüne çökmüştü, nefes nefeseydi. Beti benzi bembeyaz olmuş, elleri titriyordu. Hançerinden yere kanlar damlıyordu.

Eragon korku ve hayretle kalakaldı. Şifacı kadının yaptığı şey her neyse, kendi kavrayabileceğinin ötesindeydi.

"Bilge kişi," dedi Arya, sesinde kuşku vardı. "Bunu yapmayı nasıl becerdin?"

Şifacı kadın nefes nefese haline rağmen gülüp açıkladı: "Bir hileye başvurdum... Kendi hocamdan öğrenmiştim... Tenga'dan... Çok uzun zaman önce... Kulaklarını, yamru yamru eklemlerini binlerce örümcek yer, umarım."

"Evet, ama nasıl becerdin?" diye ısrar etti Eragon. Böyle bir hile Urû'baen'de işlerine yarayabilirdi.

Şifacı kadın kıkırdadı yine. "Zaman denen şey hareketten başka nedir ki? Ve hareket denen şey bir ısıdan başka nedir ki? Ve ısı ile enerji aynı şeye verilen farklı isimler değil midir zaten?" Duvardan kuvvet alarak ayağa kalktı. Eragon'un yanına gitti, yanağına sever gibi pat pat vurdu. "Bu karmaşık ilişkiyi anladığında benim de neyi nasıl yaptığımı anlamış olacaksın... Bugün bir tane daha büyük yapabilmeme imkân yok benim, yaparsam mutlaka kendimi incitirim; dolayısıyla yeniden bir tabur insanla karşılaşılırsanız benim halletmemi beklemeyin."

Zorla da olsa Eragon merakını bastırıp başını salladı. Ölen adamlardan birinin tüniğini ve içi

müflonlu yeleşini çıkardı; kıyafetleri üstüne geçirdikten sonra grubun önüne düşüp geçitten devam ettiler ve diğer uçtaki kemer altından dışarı çıktılar.

Bu sefer yollarının üstündeki oda ve koridorlarda kimseyle karşılaşmamışlar, bu arada çalınan eşyalarının da izine rastlamamışlardı. Eragon kimsecikleri görmediklerine memnundu ama hizmetkârların yokluğu onu endişelendirmişti. Kaçtıklarını rahiplerin fark etmemiş olmasını umuyordu.

Baskına uğramadan önce geçtikleri boş odaların aksine şimdi önünden geçtikleri odalar ve salonlar, halılarla, mobilyalarla, kristal ve pirinçten yapılmış garip aygıtlarla doluydu. Eragon bunların ne işe yaradığını anlayamamıştı. Bir iki kez karşılına çıkan bir yazı masası veya kitaplık ilgisini çekip durmuş, içindekileri incelemek istediye de, her defasında bu isteğini bastırmıştı. Tozlu yaprakları çevirmeye şimdi zaman yoktu, ne kadar ilginç olurlarsa olsun.

Ne zaman karşılına birden fazla seçenek çıksa, sapacakları yola Angela karar veriyordu ama grubun önünde Eragon vardı. Ölüm Çıngırağı'nın telle sarılı sapını sıkı sıkı tutmaktan eline kramp girmeye başlamıştı. Nihayet, çıktıkça daralan taş merdivenleriyle bir başka geçide geldiler. Merdivenlerin başında iki mürit nöbet tutuyordu; ikisinin elinde, Eragon'un daha önce gördüğü çanlar asılı halkalar vardı. .

Eragon iki adamın üzerine atılarak aralarından birinin bağırmasına veya çanları çalmasına fırsat vermeden ensesinden mihladı. Fakat diğeri, Solembum üzerine atlayıp yere yıkana, yüzünü gözünü parçalayana dek, her ikisini de yapmaya zaman bulmuştu; bütün dehliz alarmla çınılıyordu.

Eragon, hızla merdivenlerden çıkarken, "Çabuk!" diye seslendi.

Merdivenlerin başına geldiklerinde karşılına üç metre genişliğinde desteksiz duran bir duvar çıktı; üzerinde oymalı duvar işleri ve yazılar vardı. Eragon'a bir parça tanıdık gelmişti. Duvarın etrafını dolanınca kendini yoğun pembe renkte bir ışığın içinde buldu; ışık öyle yoğundu ki, bir an durduğu yerde sendeledi. Ölüm Çıngırağı'nın kınını kaldırıp gözlerine siper etti.

Bir buçuk metre kadar ötede Büyük Rahip tahtında oturuyordu; omzundaki kesikten kanlar akmaktaydı. Diğer rahiplerden, iki eli de olmayan bir kadın, onun tahtının dibinde diz çökmüş, iki kolu arasında sıkıştırarak tuttuğu altın bir çanağa dökülen kanları biriktiriyordu. Her ikisi de Eragon'u görünce hayretle baktılar.

Eragon gözlerini onların da gerisine kaydırıp şimşek hızıyla bir film şeridi izler gibi içerisini inceledi: Yivli dev sütunlar kubbeli tavana doğru yükseliyor, gölgeler arasında gözden kayboluyordu. Yüksek duvarlarında vitraylı pencereler vardı (sol taraftaki pencereler doğan güneşin yansıyan ışıkları altında yanıyorlardı sanki, sağ taraftakilerse cansız, hareketsiz, dümdüzdü). Pencereler arasında uçuk renkli heykeller vardı. Sıra sıra uzun granitten banklar farklı renkleriyle alacalı görünümle kilisenin en uçtaki girişinden ortadaki ince uzun kısma kadar uzanıyordu. İlk sıralarını deri giysili rahipler doldurmuştu; yüzlerini yumurtadan yeni çıkmış, yem bekleyen yavru kuşlar gibi yukarı çevirmiş vaziyette ilahi söylüyorlardı.

Eragon neden sonra Dras-Leona'nın büyük katedralinde olduğunu anladı; uzun yıllar önce mihrabın önünde saygısını sunmak için diz çöktüğü katedral.

Elleri olmayan rahip kadın, çanağı düşürüp ayağa kalktı ve kollarını iki yana açarak Büyük Rahip'in önünde durup ona kalkan oldu. Eragon, kadının arkasında tahtirevanın kenarında Brisingr'ın mavi kınını görür gibi oldu ve galiba yanında da Aren vardı.

Kılıcını almak için harekete geçmeden, mihrabın yanındaki iki muhafız üzerine atıldılar; ellerindeki ucu kırmızı püsküllü kargalarıyla onu mıhlamak istediler. İlk muhafızın saldırısından sıyrılıp, diğer adamın kargısının sapını ikiye yarıdı. Ardından da adamı ikiye böldü. Ölüm Çıngırağı adamın etini ve kemiklerini inanılmaz bir kolaylıkla biçip geçmişti.

Eragon ikinci muhafızı da aynı hızla etkisiz bıraktıktan sonra yaklaşan bir başka çiftle ilgilenmek için arkasına döndü. Şifacı kadın da hançeriyle ona katılmıştı ve sol taraflarında bir yerlerde Solembum'un hırladığını duyuyordu. Arya ise hâlâ genç müridi taşıdığından savaş dışında kalmıştı.

Çanaktan dökülen kanlar mihrabın önünde yerlere akmıştı. Muhafızlar oluşan kan gölüne basınca kaydılar ve arkadaki muhafız düşerken önündeki arkadaşını da devirdi. Eragon hemen onlara yöneldi. Kayıp düşmemek için ayağını yerden fazla kaldırmıyordu; daha muhafızlar toparlanamadan ikisini de biçti; adamları fazla çaba sarf etmeden haklarken şifacının verdiği sihirli kılıcı büyük bir dikkatle kullanıyordu.

Bu sırada sanki aralarında çok büyük mesafe varmış gibi, Büyük Rahip'in bağırdığını duydu: "Kâfirleri yakalayın! Öldürün onları! Dine küfredenlerin kaçmalarına izin vermeyin! Eski Efendiler'e karşı işledikleri suçlar yüzünden cezalandırılmalı!"

Rahipler hep bir ağızdan feryat etmeye ve ayaklarını yere vurmaya başlamışlardı. Eragon onların zihinleriyle zorla kendisine ulaşmaya çalıştıklarını hissediyordu, tıpkı yaralı bir ceylanın başına üşüşen kurtlar gibiydiler. Eragon kendi içinde en derinlere çekildi. Glaedr'la çalışırken öğrendiği tekniklerle saldırılara karşı koyuyordu. Sayısı bu kadar fazla düşmandan kendini korumaya çalışmak zor bir işti ve koyduğu engelin uzun süre dayanmayacağından endişe ediyordu. Avantajı, kendisine saldıran panik halindeki rahiplerin bir arada hareket etmeyip, bireysel davranmalarındaydı; oysa birlik olsalar güçleri karşısında direnemeyebilirdi.

Derken Arya'nın bilincinin kendi yanında olduğunu fark etti; üstüne çullanan düşmanlar arasından birden, onun tanıdık, destekleyici varlığını hissetmişti. Rahatlayıp, kendini ona açtı ve tıpkı Saphira'yla yaptığı gibi bilinçlerini birleştirdiler. Bir süre benlikleri birbirine geçti. Paylaştıkları bunca duygu ve düşüncenin nereden kaynaklandığını bilemiyordu.

Beraberce zihinlerinin yardımıyla rahiplerden birini öldürdüler. Adam onların kısıkcısından kurtulmak için parmakları arasında tuttıkları bir balık gibi debeleniyordu ama onlar daha sıkı kavrayıp, kaçmasına müsaade etmediler. Adam onları bilincinden uzak tutmak için tuhaf sözcüklerle hâlâ dua ediyordu. Eragon bunun Tosk'un kutsal kitabından bir bölüm olduğunu tahmin etti.

Rahip içsel disipline sahip değildi; kafasına düşünceler üşüşünce akı dağıldı: Kâfirler neredeyse galip gelecek. Onlar başarmadan önce öldürmeliyiz –dur! Hayır! Hayır!

Eragon ile Arya rahibin zayıflığından faydalanıp derhal kendilerine boyun eğdirdiler. Çabucak rahibin zihnini taradılar. Bedenen veya zihniyle tekrar saldırmayacağına emin olunca, Arya onun koruma kalkanını geçeceğine emin olduğu bir büyü üretti.

Uzun bankların üçüncü sırasında bir adam haykırmaya başlamıştı. Yanıyordu; kulaklarından, gözlerinden, ağzından yeşil alevler çıkıyordu. Alevler kendisine yakın duran birkaç rahibin giysilerini de tutuşturmuş ve yanmaya başlayan kadınlı erkekli rahipler çırpınmaya, deli gibi sağa sola koşmaya başlamışlardı. Eragon'a yaptıkları saldırı iyice bozulmuştu. Dalga dalga yayılan alevler, fırtınada kırılan dallar gibi ses çıkarıyordu.

Şifacı kadın mihraptan aşağı inip rahiplerin arasına dalarak hançeri sağa sola sallamaya başladı.

Solembum topuklarının dibinde onu takip ediyor, onun yere düşürdüklerinin işini bitiriyordu.

Bundan sonra Arya ve Eragon için düşmanların zihnine girip ele geçirmeleri daha kolay bir hale gelmişti. Birlikte çalışmaya devam ederek dört rahip daha öldürdüler; cemaatin gerisi dağılıp kaçışmıştı. Kimisi, katedral yanındaki manastıra giden hole çıkıp gözden kaybolmuş, kimisiyse bankların arkasına çöküp kollarıyla başlarını sarmışlardı.

Ama rahiplerden altısı ne kaçmış, ne de sinmişti; aksine, el namına geriye ne organları kaldıysa, onunla tuttukları kıvrık uçlu hançerlerle Eragon'a saldırdılar. Eragon kadın daha kendisine ulaşmadan ilk rahibeyi biçmek için harekete geçti. Fakat kadının nasıl bir koruyucu kalkanı varsa artık, Ölüm Çıngırağı boğazına on beş santim kala durmuş, bu da kılıcın Eragon'un elinde birden dönmesine ve kolundan omzuna kadar zonklamasına sebep olmuştu. Eragon rahibeye bu kez sol eliyle saldırmayı denedi. Sebep her neyse kadının koruyucu büyüsu yumruğunu durdurmamıştı. Onu arkasında duranların üstüne yollarken, kadının göğsündeki kaburgaların kırıldığını fark etti.

Bu zor durumdan kurtulmayı başaran birkaç rahip kaçmaya devam ediyordu. Önlerine çıkan Eragon, en baştaki rahipten gelen savsak bir hamleyi karşıladı; ardından, "Hal" diye bağırıp korkutarak yumruğunu adamın bağırsaklarına gömdü ve onu banklardan birine uçurdu; rahip çitirtilar arasında yere düştü.

Eragon sonraki adamı da benzer şekilde halletti. Sağındaki rahibin boğazına yeşil sarı bir kargı saplanmıştı. Diğer tarafta, sarı kahverengi bir karaltı halinde Solembum bir başka grup rahibin üstüne sıçradı.

Bu da Tosk müritlerinden sadece birini önünde bırakmıştı. Arya kadını deri cüppesinin önünden yakalayıp çığılıklar arasında bankların bir metre üstünden uçurarak fırlattı.

Dört mürit Büyük Rahip'in tahtirevanını tutup kaldırdılar. Katedralin doğu cephesi boyunca hızlı adımlarla binanın ön girişine doğru kaçtırmaya başladılar.

Onların kaçtığını gören Eragon haykırıp mihrabın üstüne sıçradı; sıçrayışıyla bir tabak ile kupa da yere düşmüştü. Oradan, yerdeki rahip cesetlerinin üstünden atlayıp sıralar arasındaki koridora indi ve doğruca, müritlerin önünü kesmek için katedralin sonuna doğru koşmaya başladı.

Dört genç adam Eragon'un kapıya geldiğini görünce durdular. "Dönün geriye!" diye bağırdı tepelerindeki Büyük Rahip. "Dönün geriye!" Hizmetkârları itaat ettiler, ama bu sefer de arkalarında duran Arya'yla burun buruna gelmişlerdi, kendilerinden birini omzunda taşıyordu.

Müritler korku içinde bağışıp bu kez yan tarafa döndüler ve bankların arasına girip kaçmaya başladılar. Daha birkaç adım atmışlardı ki, Solembum bankların sonundan dolanıp karşılarına çıktı ve üstlerine doğru gelmeye başladı. Kedi adamın kulakları yine dümdüz başının üstünde geriye doğru yatıktı. Alçak sesli kızgın hırıltısı Eragon'un bile tüylerini ürpertmişti. Hemen arkasında Angela vardı; uzun adımlarla mihraptan katedrale yürüyordu, bir elinde hançeri, bir diğerinde sarı yeşil kargısı vardı.

Eragon kadının üstünde daha kaç tane silah taşıdığını merak etti.

Müritleri ise, takdir edilecek bir davranışla cesaretlerini yitirmemişler, efendilerini terk etmemişlerdi. Aksine içlerinden dördü, büyük bir yaygarayla Solembum'a saldırmak için daha bile hızlı koşmaya başlamıştı. Büyük olasılıkla kedi adamı ufak tefek görmüşler ve en yakında o durduğu için, en kolay onu haklayacaklarını sanmışlardı.

Ama yanılıyorlardı.

Son derece esnek, tek bir hamlede Solembum dizlerini kırdı ve yerden bir bankın üstüne sıçradı. Sonra hiç durmadan oradan öndeki iki müridin üstüne atladı.

Kedi adam havada uçarken Büyük Rahip eski dilde bir şeyler söyledi. Eragon bu sözcüğü bilmiyordu ama sesler kulağına Elflerin anadilini çağrıştırmıştı. Yaptığı büyü her neyse Solembum üzerinde bir etkisi olmadığı belliydi, fakat Angela'nın sanki çarpılmış gibi sarsıldığını gördü.

Solembum üstüne atıldığı müritle kapıştı. Adam dengesini kaybedip yere düşmüştü. Solembum onu pençeleriyle parçalarken adam ığlık ığlığa bağıyordu. Diğer müritler yere yığılan arkadaşlarına takılınca hepsi birbirinin üstüne düşmüş, Büyük Rahip de tahtırevanından kayıp banklardan birinin üstüne yuvarlanmış, orada bir tırtıl gibi kıvranıyordu.

İki saniye sonra Eragon onların yanına yetişti; üç esnek atak hareketiyle Solembum'un dişleri arasında kıvranan biri hariç hepsini kılıçtan geçirdi.

Eragon adamların öldüğüne emin olunca, son olarak Büyük Rahip'e döndü. Kolsuz bacaksız bedene doğru harekete geçmek üzereyken zihninin bir başka zihin tarafından işgal edildiğini hissetti. Yabancı zihin, benliğinin en özel kısımlarını inceliyor, ele geçirmeye, düşüncelerine hükmetmeye çalışıyordu. Bu ani saldırı Eragon'u yapacağı eylemden alıkoyup, beynini işgal eden bu yeni güçle ilgilenmek zorunda bırakmıştı.

Gözücüyla Arya ve Solembum'un da hareketsizleştiğini gördü. Şifacı kadın tek istisnaydı. Saldırı başladığında kadın da bir an durmuş, ama sonra ağır, sendeleyeni adımlarla Eragon'a doğru yürümeye başlamıştı.

Büyük Rahip gözlerini dikmiş Eragon'a bakıyordu. Çukura kaçmış, koyu halkalarla çevrili gözleri nefret ve öfkeyle parlıyordu. Ucubenin kolları ve bacakları olsa, uzanıp kalbini çıplak elleriyle sökmeye çalışacağına emindi Eragon. Bakışlarındaki kötü niyet öyle yoğundu ki, rahibin neredeyse bankta durduğu yerden kaykıla kaykıla aşağı atlayacağını ve ayak bileklerini kemirmeye başlayacağını hissediyordu.

Angela yanına geldiğinde yaratığın zihnine yaptığı baskı iyice artmıştı. Büyük Rahip (çünkü bunu yapabilecek bir tek o vardı) oradaki bütün rahiplerden daha güçlüydü. Dört kişiyle aynı anda zihinsel bir savaşa girmek ve her biri için gerçek bir tehdit oluşturmak, gerçekten kayda değer bir beceriydi, özellikle de düşmanların biri Elf, biri Ejderha Süvarisi, biri cadı ve biri de kedi adam olunca. Büyük Rahip'in zihni Eragon'un bugüne dek karşılaştıkları içinde en ürkütücü güçte olanlardan biriydi. Arkadaşlarının verdiği destek olmasa, Eragon yaratığın karşı konulmaz saldırısı karşısında pes etmek zorunda kalacağını düşünüyordu.

Rahip, Eragon'un zihninde daha önce hiç bilmediği ve görmediği şeyler yapmıştı; örneğin, serbest gezen düşüncelerini Arya ve Solembum'unakilere bağlayıp öyle karmaşık bir düğüm atmıştı ki, kısa sürede Eragon kendi kimliğini yitirir hale gelmişti.

Angela bu arada nihayet gelip bankların arasına girmişti. Solembum'un yanından dolaştı (kedi adam, öldürdüğü müridin yanına çökmüştü ve tüyleri diken dikendi) sonra dikkatle Eragon'un kılıçtan geçirdiği üç müridin cesedi üstünden atladı.

Kadın yaklaştıkça Büyük Rahip olduğu yerde, sanki oltaya yakalanmış bir balık gibi bulunduğu banktan daha yükseğe çıkmak için çırpınıyordu. Eragon'un zihnine yapılan baskı azalmıştı ama fark,

yerinden kıpırdamayı göze alacak kadar değildi.

Şifacı kadın Büyük Rahip'in yanına gelince durdu. Büyük Rahip mücadele etmeyi kesmiş, bankın üstünde nefes nefese bir halde beklemeye başlayarak Eragon'u şaşırtmıştı. Tam bir dakika boyunca gözleri çukura kaçmış yaratıkla, kısa boylu, aksi yüzlü kadın birbirlerine baktılar; aralarında gözle görünmez bir savaş veriyorlardı.

Derken, Büyük Rahip irkildi ve Angela'nın dudaklarında gülümseme belirdi. Elindeki hançeri indirdi, elbisesinin içinden namlusu günbatımının kızıl rengine küçük bir hançer daha çıkardı. Büyük Rahip'in üstüne doğru eğilip çok hafif bir sesle fısıldadı: "Benim adımı biliyor olmalıydın dilsiz şey. Eğer bilseydin, bize asla karşı koymazdın. Ama olsun, ben sana söyleyeyim..."

Sesi Eragon'un duyamayacağı kadar alçalmıştı ama yeniden konuşmaya başladığında Büyük Rahip'in beti benzi atmıştı. Adamın, dişsiz, büyük ağız yuvarlak, kara bir delik şeklini almış ve gırtlığından yeryüzündeki hiçbir şeye benzemeyen, ulumaya benzer bir feryat kopmuştu. Bütün katedral yaratığın feryadıyla inledi.

"Ah! Kapa çeneni!" dedi şifacı kadın terslenerek ve elindeki günbatımı rengi hançeri Büyük Rahip'in kalbine sapladı.

Hançerin metali akkor haline gelip, uzaklardan duyulan bir gök gürlemesiyle gözden kayboldu. Girdiği yerde açılan yaranın etrafı akkor bir kömür gibi kıpkırmızı olmuştu; sonra derisi ile eti ayrışıp incecik, koyu renkli kurum haline dönüştü ve rahibin göğsüne doldu. Gırtlığından boğulur gibi çıkan son bir sesle yaratığın uluması başladığı gibi birden kesilmişti.

Büyü, rahipten geri kalanları da kısa zamanda yok etmiş, kafası ve bedeninin silüetini alan kara tozdan bir yığın meydana getirmişti.

Angela başını kararlı bir ifadeyle sallayıp, "Hele şükür, sonunda kurtulduk!" dedi.

Çanlar Çalıyor

Eragon sanki bir kâbustan uyanıyormuş gibi silkindi.

Artık Büyük Rahiple mücadele kâbusu bittiğinden dolayı yavaş yavaş duyduğu seslerin manastırın çanları olduğunu idrak etti. Yüksek, ısrarlı bir sesle çalıyordu. Brom'la beraber Dras-Leona'ya ilk gelişinde Ra'zac'ın kendilerini katedralden kovaladıkları zamanlar aklına gelmişti.

"Murtagh ile Thorn yakında ortaya çıkarlar," diye düşündü. Onlar gelmeden gitmeliyiz.

Ölüm Çıngırağı'nı kınına sokup Angela'ya verdi. "Buyur," dedi. "Sanırım geri istersin." Sonra müritlerin cesetlerini kenara çekerek altından Brisingr'ı çıkardı. Eli kabzasını kavrar kavramaz bir rahatlama duygusu sardı her yanını. Şifacı kadının kılıcı çok kaliteli ve tehlikeli bir silah olmasına rağmen, kendi silahı değildi. Brisingr olmadan kendisini çıplak ve zayıf hissediyordu. Saphira'yla ayrıldıklarında da aynı şeyleri hissedirdi.

Yüzüğünü bulması biraz daha uzun sürdü, çünkü bankların altına yuvarlanmıştı; kolyesi ise tahtirevanın tutma yerlerinden birine dolanmıştı. Cesetlerin arasında Aryanın kılıcını da buldu, o da kılıcına kavuştuğu için mutluydu. Ama kemerinden, Bilge Beloth'un kemerinden iz yoktu.

Eragon yakınlardaki bütün bankların altına tek tek baktı, sonra mihraba gidip etrafını araştırdı.

"Burada değil," dedi sonunda çaresizlik içinde. Gizli geçitlere inen merdiven başındaki dayanaksız duvara döndü. "Onu tünellerde bırakmış olmalılar." Sonra bakışlarını manastırın olduğu tarafa çevirdi. "Veyahut da..." İki seçenek arasında kalarak bocaladı biraz.

Kemerini bulmak için kendisini ona götürecek büyü sözler mırıldanmaya başladı ama elde ettiği tek sonuç, gri renkte, yumuşak bir boşluk görüntüsüydü. Korktuğu başına gelmiş, büyüyle yerini bulmaya veya ele geçirilmeye karşı korumak üzere kemer yine efsunlanarak korunma altına alınmıştı, tıpkı Brisingr'ı koruyan büyüler gibi.

Eragon kaşlarını çatıp dayanaksız duvara doğru bir adım attı.

Çanlar daha da yüksek sesle çalıyordu.

"Eragon," diye seslendi Arya katedralin diğer başından; baygın müridi bir omzundan diğerine aktardı. "Gitmeliyiz artık"

"Ama..."

"Oromis anlayacaktır. Bu senin kabahatin değil."

"Ama..."

"Bırak, boş ver! Kemer daha önce de kayboldu. Onu yeniden buluruz. Ama şimdi tüymeliyiz buradan. Acele et!"

Eragon küfretti, dönüp Arya, Angela ve Solembum'un oldukları yere, katedralin baş tarafına koştu. Kaybedecek o kadar şeyin arasında...

Onu enerjiyle doldurabilmek uğruna o kadar yaratık canını feda etmişti ki, kemeri arkada bırakmak neredeyse günah gibi geliyordu. Ayrıca sanki gün bitmeden ona ihtiyacı olacakmış gibi korkunç bir duygu vardı içinde.

Katedralden çıkmak için Angela'yla ağır kapıları itip açarlarken, Eragon zihniyle Saphira'ya ulaşmaya çalıştı; onun şehrin üstünden kendisiyle bağlantı kurmasını bekleyerek turladığını biliyordu. Artık gizlenme gereği kalmamıştı. Eragon, Murtagh veya başka bir büyücünün varlığından haberdar olmasına aldırmıyordu.

Kısa bir süre sonra, Saphira'nın aşına olduğu bilinç temasını hissetti. Zihinleri bir kez daha birbiri içinde eriyip kaybolurken, Eragon'un üstünden de bir ağırlık kalkmıştı.

"Ne yaptınız bunca zaman?" diye seslendi Saphira. Eragon onun endişesini duyumsayabiliyordu. Aklından, kendisini bulmak için gerekirse Dras-Leona'nın tepesine inip taş taş üstünde bırakmadan aramak geçtiğine emindi.

Başlarından geçen her şeyi onun zihnine aktararak, ayrıldıklarından beri olanları onunla paylaştı. Bu işlem birkaç saniye sürmüştü; bu esnada Arya, Angela ve kedi adam da katedralden çıkmış ön basamaklardan aşağı iniyorlardı.

Saphira'ya anlattıklarını kavrayıp hazmetmesi için bir fırsat tanımadan dedi ki: "Düşmanları şaşırtmana ihtiyacımız var, hemen!"

Saphira onun ne demek istediğini anlamıştı. Eragon onun aşağı meyledip dalışa geçtiğini hissedebiliyordu.

"Ayrıca, Nasuada'ya haber ver, artık saldırıya geçebilir. Biz birkaç dakika sonra güney kapısında oluruz. Kapıları açtığımızda Varden'liler orada olmazsa, buradan nasıl kaçarız onu bilmem!"

Kara-Dikenli-Mağara

Doğan güneşin yarı aydınlığında fâre-yuvası-şehre doğru dalışa geçen Saphira'nın başının üstünden nemli ve serin-su-dışı-sabah-havası ıslık çalarak geçiyordu. Henüz yükselmemiş gün ışınları, kokmuş-ağaç-yumurta-kabuğu-yapılan yüksek kabartmalar gibi gösterirken batı cepheleri gölgeler içinde kapkaraydı.

Sırtına binmiş olan Eragon-kılığındaki-kurt-Elf seslenerek kendisine bir şeyler söyledi ama aç rüzgâr bütün sözcükleri yuttu ve Saphira onun söylediğini anlayamadı. Elf, ilahiler-dolu-zihniyle sorular sormaya başlamıştı ama Saphira onun sözlerini bitirmesini beklemeyip, Eragon'un içinde bulunduğu zor durumu anlattı ve ondan Nasuada'yı uyarıp saldırı zamanının geldiğini söylemesini istedi.

Blödhgarm, Eragon-gölgesi kılığına girip kimi kandıracaktı, Saphira anlayamıyordu. Kesinlikle, kalp-ve-beyin-arkadaşı gibi kokmuyordu, düşünceleri Eragon'unkiler gibi değildi. Yine de, iki-bacıklılar Blödhgarm'ın görünümünden tatmin olmuşa benziyorlardı ve kandırmaya çalıştıkları da zaten iki-bacıklılardı.

Fare-yuvası-şehrin sol tarafında Thorn, pırıl pırıl parlayan görünümüyle güney kapısının üstündeki mazgallı siperlerde uzanmış yatıyordu. Kızıl renkli koca başını kaldırdı. Thorn'un, kendisinin kemik-kıran-zemine doğru hızla dalışa geçtiğini gördüğünü tahmin etti Saphira, zaten beklediği bir şeydi bu. Saphira'nın, Thorn'la ilgili duygu ve düşünceleri birkaç kısa izlenimle dile getirilemeyecek kadar karmaşıktı. Thorn'u ne zaman düşünse aklı karışıyor ve kararsız kalıyordu; bu, Saphira'nın pek alışık olduğu bir şey değildi.

Yine de ne olursa olsun, bu sonradan görme yeniyetme enciğin savaşta kendisini alt etmesine müsaade etmeyecekti.

Koyu renkli bacalar ve evlerin keskin hatlı çatıları yaklaşıp irileştikçe, Saphira kanatlarını biraz daha gerip açtı. İnişe geçmeye başlarken göğsünde, omuzlarında ve kanat kaslarında artan yükü iyice hissetti. Birbiriyle iç içe olan binalarla arasında sadece birkaç yüz metre kalınca, yukarı doğru süzülüp kanatlarını son noktasına kadar olabildiğince açtı. İniş hızını azaltabilmek için harcadığı çaba çok büyüktü; hatta bir an sanki rüzgâr kanatlarını eklem yerlerinden koparacakmış gibi gelmişti.

Dengesini bulabilmek için kuyruk pozisyonunu ayarladı ve kan-delisi-papazların tapındığı kara-dikenli-mağarayı görene kadar şehrin üstünde dolaştı. Kanatlarını yeniden bir kat katlayarak son birkaç metre daha alçaldı ve ardından zelzele gibi bir inişle katedralin çatı terasının ortasına kondu.

Durmaya çalışırken aşağıdaki caddeye düşmemek için pençelerini çatının taşlarına geçirdi. Sonra başını geriye atıp en yüksek sesiyle dünyaya ve üzerindeki her şeye meydan okuyan bir sesle kükredi.

Kara-dikenli-mağaranın yanındaki binanın kulesinde, koca çan çalıyordu. Ses sinir bozucuydu, o yüzden çana doğru boynunu şöyle bir çevirip sarı mavi renkte, roket ateşi gibi alevler püskürttü. Kule taştan olduğu için ateş almamıştı ama halatlar ve çanı taşıyan ahşap kirişler tutuşmuştu; birkaç dakika sonra koca çan gürültüyle kulenin içinde aşağıya düştü.

Bu onu mutlu etmişti, tıpkı çılgılık çılgılığa oradan kaçışan iki-bacıklı-yuvarlak-kulaklılar gibi. Nihayetinde bir ejderhaydı o. Kendisinden korkmaları çok normaldi.

İki-bacıklılardan biri, kara-dikenli-mağaranın önündeki meydanda koşarken durmuştu. Saphira

onun kendisine sihirli sözler söyleyerek büyü yapmaya çalıştığını anladı; incecik sesi korkak bir fareninkine benziyordu. Adamın yaptığı büyü her ne ise, Eragon'un kendisi için yaptığı kalkanlar onu korumuştur (Saphira koruduklarını sanıyordu, çünkü ne hislerinde, ne de çevresindeki şeylerin görünümünde bir değişiklik olmuştu).

Eragon-kılığındaki-kurt-Elf, büyücü adamı kendisi için öldürmüştü. Saphira, Blödhgarm'ın büyücünün zihnini nasıl yakalayıp ele geçirdiğini, iki-bacıklı-yuvarlak-kulaklı'nın zihnini nasıl boyun eğmeye zorladığını hissetmişti. Ardından Blödhgarm eski-Elf-büyü-dilinde tek bir sözcük sarf etmiş ve iki-bacıklı-yuvarlak-kulaklı yere yığılmış, ağzından kan gelmeye başlamıştı.

Sonra kurt-Elf Saphira'nın omzuna pat pat vurup, "Hazır ol Parlakpul. İşte geliyorlar," dedi.

Saphira, Thorn'un çatının kenarından yükseldiğini ve Eragon'un-üvey-kardeşi-Murtagh'ın da küçük karanlık silüetiyle onun üstünde oturduğunu gördü. Sabah güneşinde Thorn da en az kendisi kadar parlıyordu. Ama Saphira'nın pulları onunkinden daha temizdi, yola çıkmadan önce özellikle temizlenip bakım yapmıştı. En güzel halini almadan asla savaşa gitmezdi. Düşmanları kendisinden sadece korkmamalı, aynı zamanda hayranlık duymalıydılar.

Bunun biraz dış görünümüne önem vermek ve şımarıklık anlamına geldiğini biliyordu ama aldırımıyordu. Başka hiçbir ırk, ejderhalarla boy ölçüşemezdi. Ayrıca Saphira türünün geriye kalan tek dişisiydi; kendisini gören herkesin onu çok beğenmesini, iyi hatırlamalarını ve ejderhaların soyu tükendiğinde iki-bacıklıların onlardan saygı, hayranlık ve merakla bahsetmelerini arzu ediyordu.

Thorn fare-yuvası-şehirden birkaç yüz metre yükselirken, Saphira da hemen çevreyi gözden geçirip, kalp-ve-beyin-arkadaşının, kara-dikenli-mağaranın yakınlarında olmadığına emin olmak istedi. Az sonra başlayacak savaşta kazara onu yaralamak istemezdi. Evet, Eragon korkulacak bir avcıydı ama yine de ufak tefekti ve kolayca ezilebilirdi.

Hâlâ Eragon'un kendisine anlattığı karanlık-yankılı-acı olaylara bir anlam vermeye çalışıyordu; ama ne olup bittiğini tahmin edebiliyordu; zaten buna hep inanırdı, şimdi bir kez daha gerçek olduğu ortaya çıkmıştı: Yani, kalp-ve-beyin-arkadaşıyla ne zaman ayrı olsalar, onun başı hep belaya giriyordu. Tabii Eragon bunu duysa karşı çıkardı, Saphira biliyordu; ama başlarına gelen bu son felaket onu buna iyice inandırmıştı. Ayrıca haklı çıkmış olmak da garip bir zevk veriyordu.

Thorn uygun bir yüksekliğe çıkınca Saphira'ya doğru dönüp ağzından alevler saçarak üstüne dalışa geçti.

Saphira'nın korktuğu alevler değildi (Eragon'un koyduğu büyü kalkanı onu korurdu); kendisini korkutan, Thorn'un dev cüssesi ve gücü yüzünden bu kalkan enerjisini çok çabuk tüketecek olmasıydı. Hedef olmamak için bedenini katedrale iyice yapıştırdı ve hemen ardından boynunu çevirip Thorn'un soluk renkli göbeğine bir tos attı.

Bir anda Saphira'nın çevresini harlı alevler kuşatmıştı; alevler tıpkı dökülen dev bir şelale gibi gürül gürüldü. Öyle parlaktılar ki, Saphira tıpkı suyun altındaymış gibi içgüdüsel olarak gözkapaklarını kapadı hemen, artık parlaklığı gözlerini kamaştırmıyordu.

Sonra alevler söndü. Thorn üstünden uçup geçerken kalın, gövde-çürüten-kuyruğu, sağ kanadının zar gibi ince derili kısmında bir çizik açtı. Yara kanamıştı, ama kanama fazla değildi; ayrıca uçarken herhalde acı verecekti, yine de çok engel çıkaracağını sanmıyordu.

Thorn, Saphira'nın üzerine dalışlar yaparak tekrar tekrar saldırdı; onu uçması için kışkırtmaya

çalışıyordu. Saphira yine de yerinden kıınıldamadı ve Thorn birkaç kez daha üstünde uçtıktan sonra onu taciz etmekten vazgeçip kara-dikenli-mağaranın öbür tarafına kondu, dengesini sağlamak için kanatlarını sonuna kadar germiştii.

Thorn dört ayağı üstüne yere konduğunda bütün yapı sallanmış, duvarlardaki değerli-taş-pencere-resimleri kırılıp şangır şungur yere dökülmüştü. Yumurta-kırıcı-Galbatorix'in sayesinde Thorn şimdi kendisinden daha iriydi ama Saphira korkmuyordu. Kendi tecrübesi Thorn'dan daha fazlaydı, hem ayrıca kendisi Glaedr'la çalışmıştı. Glaedr, ikisinin toplamından bile büyüktü. Zaten Thorn kendisini öldürmeye cesaret edemiyordu... ve öldürmek istediğini de sanmıyordu.

Kızıl ejderha kükreyip bir adım attı. Pençesinin uçlarıyla çatının taşlarını tırmalıyordu. Saphira da kükreyerek karşılık verdi ve kara-dikenli-mağaranın önünden duvar gibi yükselen sarmallara kuyruğu dayanana kadar birkaç metre geriledi.

Thorn'un kuyruğunun titrediğini fark edince, Saphira onun saldırıya geçeceğini anladı.

Nefesini içine çekip Thorn'u cayır cayır yanan bir alev seline boğdu. Amacı, sırtında oturanın Eragon olmadığını Thorn ve Murtagh'ın anlamasına engel olmaktı. O yüzden, ya Thorn'dan uzak kalacaktı ve bu şekilde Murtagh, Eragon-kılığındaki-kurt-Elfin düşüncelerini okuyamayacaktı ya da sürekli ve deli gibi saldırmaya devam ederek Murtagh'a fırsat vermeyecekti (ki, bu aslında zor bir şeydi, çünkü Murtagh, Thorn havada dönüp dururken de savaşmaya alışıktı). Yine de yere yakındılar ve bu da Saphira'nın işine gelen bir durumdu, çünkü Saphira saldırmayı tercih ediyordu. Her zaman saldırmayı.

Murtagh sihirle güçlendirilmiş gür bir sesle üstüne püskürtülen alevlerin arkasından seslenerek, "En fazla bunu mu yapabiliyorsun?" diye sordu. Çıkardığı alevler ağızında daha sönerken, Saphira, Thorn'un üstüne atladı. Doğrudan göğsüne vurdu, sonra boyunları birbirine dolandı, dişlerini birbirlerinin boğazına geçirmeye çalışırken başları çarpışıyordu. Çarpmanın etkisi Thorn'u geriletip kara-dikenli-mağaranın gerisine itmişti. Thorn, Saphira'yla kapışıyor, kanatlarını çırpıyordu, sonra ikisi beraber yere yuvarlandılar.

Öyle bir sarsıntıyla kapaklanmışlardı ki yere, taş yollar çatlamış, yakındaki yapılar sallanmıştı. Thorn'un sol omuz kanadında bir şey çatırdayıp, sırtı doğal olmayan bir görünümle geriye doğru kıvrılınca, sırtında oturan Murtagh ezilmekten kendi büyüğü kalkanı sayesinde kurtuldu.

Saphira, Thorn'un altında kalan Murtagh'ın küfrettiğini duydu. Öfkeli iki-bacıklı-yuvarlak-kulaklı yeni bir büyü yapmaya başlamadan, biraz gerileyip araya mesafe koymanın doğru olacağına karar verdi.

Saphira ayağa sıçradı, kalkarken de Thorn'un karnına bir tane indirdi. Uçup, kızıl ejderhanın arkasındaki bir evin tepesine kondu, durduğu yerde ışıldıyordu. Bina onu taşıyamayacak kadar zayıftı, bu yüzden oradan da uçtu ama uçmadan evvel o sıradaki binaları da ateşe vermeyi ihmal etmedi.

Alevler ahşap yapıları yalayıp yutarken, tatmin olmuş bir halde, "Bununla uğraşadursunlar" diye düşündü.

Yeniden kara-dikenli-mağaraya geri dönerek pençelerini taş döşemelerin altına geçirdi ve tıpkı Durza, Gil'ead'daki şatonun damına yaptığı gibi çatıyı söküp parçalayarak açmaya başladı. Aradaki tek fark şimdi artık büyüktü. Güçlüydü. Koca koca blok taşlar, Eragon için çakıltaşı neyse kendisi için de oydu. İçerde tapınan kan-delisi-rahipler, kalp-ve-beyin-arkadaşını yaralamıştı; ejderha-kanlı-Elf-Arya'yı, genç-yüzlü-yaşlı-kafalı-Angela'yı ve çok-isimli-kedi-adam-Solembum'u yaralamışlar,

Wyrden'i öldürmüşlerdi. Bu yüzden Saphira intikam için kara-dikenli-mağarayı onların başına yıkacaktı.

Birkaç saniyede binanın tavanında büyük bir delik açmayı başardı. Yapının içini püskürttüğü alevlerle doldurdu, ardından pençeleriyle büyük orgun piriç borularını dibinden kavrayarak katedralin arka duvarından çekip söktü. Borular büyük bir gürültüyle bankların üstünde yuvarlandılar.

Thorn kükreyip yoldan sıçradı, kara-dikenli-mağaranın üstüne çıkacak kadar havalandı ve pozisyonunu oluşturabilmek için sıkı şekilde kanat çırparak orada asılı kaldı. Thorn arkadaki evlerden yükselen alevlerden duvarın önünde, biçimsiz siyah bir siluet olarak görünüyor, bir tek şeffafımsı kanatları kızıl turuncu parlıyordu.

Thorn tırtıklı pençeleriyle uzanarak Saphira'ya doğru bir hamle yaptı.

Saphira son ana kadar bekleyip, sonra yana sıçrayarak kara-dikenli-mağaradan uzaklaştı ve Thorn katedralin orta kulesinin dibine kafa üstü tosladı. Uzun-delik-taş-kule bu darbeye sarsılmış, en üst kısmı (altından yapılma, dekoratif bir paratoner) devrilip, üç yüz metreden fazla, bir yükseklikten aşağıdaki meydana düşmüştü.

Çaresizlik içinde kükreyen Thorn kendini toparlamaya çalışıyordu. Arka ayakları Saphira'nın çatıda açtığı delikten içeri kaydı; dışarı çıkmak için pençelerini taş zemine geçirmeye çalışıyordu.

Bunu yaparken Saphira kara-dikenli-mağaranın ön tarafına geçti ve Thorn'un tosladığı yivli kulenin karşısında pozisyon aldı.

Sonra bütün gücünü toparlayıp sağ ön pençesiyle kuleye bir tane vurdu.

Ayaklarının altında heykeller, oymalı dekorlar paramparça oluyordu; yükselen toz bulutu burun deliklerine doldu. Yukardan meydana taş parçaları ve kireçli harçlar yağıyordu. Kule yine de yıkılmamıştı, bu yüzden Saphira bir kez daha vurdu.

Saphira'nın yapmaya çalıştığı şeyi anlayan Thorn paniklemişti, kükreyişleri delice bir şiddete ulaştı, daha büyük bir gayretle düştüğü yerden kurtulmak için çırpınmaya başladı.

Saphira'nın üçüncü vuruşunda uzun-taş-kule en alt yerinden çatladı ve ıstırap veren bir yavaşlıkla geriye, çatıya doğru devrildi. Thorn'un sadece korkunç şekilde kükreyecek kadar vakti olmuştu; yıkılan kulenin molozları üstüne yağarak onu iyice bir kabuk gibi kalan yıkık katedralin içine gömdü ve molozların altında bıraktı.

Kulenin parçalanarak devrilişinin sesi bütün fare-yuvası-şehirde sanki patlayan bir fırtına gibi yankılanmıştı.

Saphira da kükremeye karşılık verdi, ama bu kez kükreyişinde vahşi bir zafer duygusu vardı. Thorn mutlaka bir süre sonra oradan çıkardı, ama o an gelene dek kaderi Saphira'nın elindeydi.

Saphira kanatlarını geriye çekip kara-dikenli-mağaranın çevresinde tur attı. Binanın yan taraflarından geçerken duvarları destekleyen yivli payandaları pençeleriyle birer birer kırdı. Her vuruşunda taş bloklar paldır küldür yere yuvarlanıyor, insanı yerinden sıçratan bir gürültü çıkarıyordu.

Bütün payandaları kırınca desteksiz kalan duvarlar sallanıp dışa doğru bel vermeye başlamıştı. Thorn'un kendini kurtarma çabaları durumu sadece daha da kötüleştiriyordu, birkaç saniye sonra

duvarlar artık dayanamayıp bütün yapı sanki çığ düşüyormuş gibi yıkılmış ve göğe doğru büyük bir toz bulutu kaldırmıştı.

Saphira zaferle çığlık attı. Sonra arka ayakları üstüne inerek moloz yığınının yanına kondu ve içinde toplayabildiği bütün güçle en hararetli ateş dalgasını taş blokların üstüne saldı. Amacı, Murtagh'ı alevlere karşı koymak zorunda bırakmak ve böylece daha fazla enerji harcamasını sağlamaktı; bu şekilde onun enerjisini azaltmayı umuyordu. Alevleri büyüyle başka yöne çevirmek kolaydı, ama gerçek ısıyı saptırmak daha büyük çaba ve enerji gerektiriyordu. Kendisini ve Thorn'u canlı canlı pişmekten korumak ve ayrıca ezilmemek için Murtagh'ın çok enerji harcaması gerekiyordu. Böylece belki Eragon ile iki-bacaklı-sivri-kulaklılar onu alt edebilirlerdi.

Kendisi alev püskürtürken, sırtında oturan kurt-Elf de büyü yapmak için tılsımlı bir şeyler söylüyordu; gerçi büyüünün hangi amaçla yapıldığını bilmiyordu Saphira ama, çok da önemsemiyordu. İki-bacaklıya güveniyordu. Her ne yapıyorsa yardımı olacağına emindi.

Taş ve toprak yığınının ortasındaki bloklar dışa doğru birden hareketlenince Saphira geriledi. Thorn yıkıntının altından kurtulmuştu. Kanatları üstüne-basılmış-bir-kelebek gibi örselenmişti, bacakları ve sırtının birkaç yerinde de kesiklerden kan sızıyordu.

Thorn gözlerini Saphira'ya dikmişti. Kükredi. Yakut rengi gözleri kinle doluydu. Saphira ilk kez gerçekten onu çok kızdırmıştı. Saphira onun kendisini parçalayıp kanının tadına bakmak istediğini görebiliyordu.

"Güzel," diye düşündü. Belki de sandığı kadar dayak-yiyen-korkak-bir-aşağılık olmayabileceğini düşündü.

Murtagh kemerindeki keseden küçük yuvarlak bir cisim çıkardı. Tecrübelerinden Saphira bunun sihirli bir obje olduğunu ve Thorn'un yaralarını iyileştirmek için kullanacağını hemen anladı.

Hiç zaman geçirmeden kanatlandı. Thorn peşine düşmeden olabildiğince yükselip oradan uzaklaşmak istiyordu. Birkaç kez kanat çırpıttıktan sonra aşağı baktı ve onun muazzam bir öfke içinde bütün hızıyla peşine düştüğünü gördü, tıpkı kırmızı-dev-keskin-pençeli-bir-atmaca gibiydi.

Havada dönüp tam onun üzerine doğru dalışa geçmek üzereyken, zihninin derinliklerinde Eragon'un kendisine seslendiğini duydu:

"Saphira!"

İrkilip biraz kıvrıldı ve güneyin kemerli kapısını görene dek döndü. Eragon'un orada olduğunu düşünüyordu.

Kanatlarını elinden geldiğince içe çekip, dik bir açıyla kemerli girişe doğru dalışa geçti.

Dikine ve büyük bir hızla inerek yanından geçerken Thorn ona doğru bir hamle yaptı. Saphira onun hemen arkasından geldiğini biliyordu.

Bu şekilde ikisi peş peşe fare-yuvası-şehrin ince surlarına son hızla alçalmaya devam ettiler; serin-su-dışı-sabah-havası Saphira'nın kulaklarında tıpkı yaralı bir kurt gibi ulumaktaydı.

Balta ve Miğfer

Varden borazanlar çalar çalmaz, "Nihayet!" diye düşündü Roran. Dras-Leona'ya doğru baktı ve Saphira'nın koyu karaltılar içindeki yapıların üstüne doğru hızla inişe geçmiş olduğunu gördü; pulları doğan güneşin ışıkları altında yanarcasına parlıyordu. Aşağılarda Thorn, tıpkı çitin üstünde güneşlenmekte olan koca bir kedi gibi geriniyordu ve derken o da hareketlendi.

Roran içine bir enerjinin yayıldığını hissetti. Nihayet savaş zamanı gelip çatmıştı; bu işi bitirmek için avuçları kaşınıyordu. Endişeyle Eragon'u düşündü biraz, sonra oturduğu kütükten aşağı atladı ve büyük bir dikdörtgen biçiminde nizama giren adamlarının yanına gitti.

Roran asker sıralarını baştan aşağı gözden geçirip birliklerin hazır olduklarını gördü. Neredeyse bütün gece beklemişlerdi, adamlar yorgundu ama Roran korku ve heyecanın kısa zamanda onları canlandıracağına emindi. Roran da yorgundu, yine de üstünde durmadı, savaş bitince istediği kadar uyurdu; ama o zamana kadar tek amacı adamları ile kendini hayatta tutmayı başarabilmektir.

Bir bardak çay içebilecek kadar vakti olmasını isterdi, midesini yatıştırmak için. Akşam yemeğinde yediği bir şey midesini bozmuştu ve o zamandan beri karnına kramplar giriyor, midesi bulanıyordu; hissettiği rahatsızlık onu savaşmaktan alıkoyacak değildi. Yani böyle olmasını umuyordu.

Adamların vaziyetinden memnun olarak miğferini aldı ve onu miğfer altına giydiği kapitone başlığının üstüne geçirdi. Ardından balyozunu aldı ve sol kolunu da kalkanının bağlarından geçirdi.

Yanına gelen Horst, "Emrinizdeyim," dedi.

Roran başını salladı. Demirciyi yardımcı komutanı olarak seçmiş ve Nasuada da hiç itirazsız onaylamıştı. Yanında Eragon'dan başkasını asla istemezdi. Yaptığı bencilceydi, biliyordu (Horst'un yeni doğmuş bir bebeği vardı ve onun demirci ustası olarak varlığına Varden'lilerin ihtiyacı vardı) ama Roran bu iş için ondan daha uygununu düşünememişti. Horst kendisine verilen görevden çok hoşlanmış gibi durmuyordu ama canı sıkılmış gibi de değildi. Aksine her zamanki kendinden emin ve ağırbaşlı havasıyla (Roran bundan zaten emindi) gidip orduyu hazırlamaya girişti.

Borazanlar yeniden öttü. Roran balyozunu başının üstünde havaya kaldırdı. "İleri!" diye bağırdı.

Yüzlerce adamıyla birlikte harekete geçtiler, iki yanında Varden'lilerin dört taburu vardı.

Savaşçılar Dras-Leona'yla aralarındaki açık araziye dörtnala geçerlerken, şehirde alarm sesleri yankılanıyordu. Hemen ardından çanlar ve borazanlar ötmeye başladı ve kısa zamanda halk savunmak için ayaklanınca şehirde öfkeli bir karmaşa hâkim oldu. Bütün bu karmaşaya bir de şehrin göbeğinden gelen, iki ejderhanın kapıştığı korkunç kükremeler ve yıkılan yapıların sesleri ekleniyordu. Arada bir, Roran ışıl ışıl bedenleriyle ejderhaların binaların çatıları üstünden belirdiğini görebiliyordu ama çoğu zaman bu iki devin savaşı yapıların arkasında kalıyordu.

Kısa zamanda şehir surlarını çevreleyen eski viran görünümlü evlerin yanına vardılar. Evlerin aralarındaki dar, loş sokakların uğursuz bir görünümü vardı ve Roran'ın içine kötü hisler doğuruyordu. İmparatorluk askerlerinin (hatta Dras-Leonalıların bile) bu dolambaçlı ara sokaklarda kendilerini tuzağa düşürmeleri çok kolaydı. Bu kadar yakın mesafeden çarpışmak çok can kaybına yol açardı, çok karmaşık olurdu, normalden daha pis sonuçlanırdı. Durum böyle gelişirse, Roran yara almadan çıkanların az olacağına emindi.

Görünümleri ahırdan farksız evlerin dam saçakları altındaki gölgelere sığınırken, Roran'ın içine, mide bulantısını iyice azdıran bir huzursuzluk çörelendi. Kusacak gibiydi, dudaklarını ıslattı.

"Eragon o kapıyı açsa iyi olur," diye geçirdi içinden. "Eğer açamazsa... burada mezbahada kesilmek üzere sıraya girmiş kuzular gibi köşeye sıkışırız."

Ve Surlar Yıkılıyor

Yıkılan taş yapının sesi Eragon'un durup arkaya bakmasına neden oldu. Eskiden uzaktaki iki evin çatıları arasında duran katedralin dikenli görünümü taş süslemeli kulesinin yerinde yeller esiyordu. Onun yerine, tıpkı sütundan beyaz bir duman gibi bulutlara doğru yükselen tozlar vardı.

Eragon gülümsedi, Saphira'yla gurur duyuyordu. Ortalığı velveleye verip yıkma konusunda ejderhaların üstüne yoktu. "Hadi," diye düşündü. Taş üstünde taş bırakma! Yık kutsal yerlerini, binlerce ton taş altına göm!

Sonra kıvrıla kıvrıla giden kaldırım taşı döşeli sokakta ilerlemeye devam etti. Yanında Arya, Angela ve Solebum vardı. Sokaklarda o saatte kendilerinden başka başkaları da vardı: Dükkânlarını açmaya giden tüccarlar, yatağının yolunu tutan gece bekçileri, cümbüş yapmaktan dönen sarhoş soylular, kapı ağızlarında uyuklayan aylaklar, aceleyle şehir surlarına koşan askerler.

Bütün herkes, hatta koşmakta olanlar bile iki ejderhanın arasındaki kavga şehirde yankılanırken çıkan gürültü yüzünden başlarını katedrale çevirmiş bakıyorlardı. Herkes (dünyaya küsmüş dilencilerden sert askerlere, zengin giyimli soylulara kadar herkes) korkmuş gibi görünüyordu ve kimse dönüp Eragon'la arkadaşlarına bakmadı.

Eragon kendilerini görenlerin onları sıradan insanlar olarak kabul etmesine memnun olmuştu.

Arya, ısrar üzerine omzunda taşıdığı baygın müridi katedralden uzak bir sokak girişinde bıraktı. "Onu yanımızda götüreceğimize söz vermiştim," diye açıkladı Eragon. "Ama nereye kadar olduğunu hiç söylemedim. Buradan sonra yolunu kendi bulabilir." Arya karşı çıkmamıştı, müridin ağırlığından kurtulmaktan o da rahatlamış gibi görünüyordu.

Dördü aceleyle sokakta ilerlerken Eragon'un üstüne garip bir aşinalık hissi çöktü. Dras-Leona'ya yaptığı son yolculuk da aynı buna benzer şekilde sona ermişti: Birbirine dip dibe pis evlerin arasından, İmparatorluk kendilerini bulmadan sur kapılarından birine ulaşmak için koşmak. Sadece bu kez korkmak için Ra'zac'tan daha fazla sebebi vardı.

Yeniden katedrale baktı. Saphira'nın tek yapması gereken Murtagh ile Thorn'u birkaç dakika daha oyalamaktı, o zaman Varden'lileri durdurmaları için iş işten geçmiş olacaktı. Ama savaş sırasında dakikalar insana saatler gibi gelebilirdi ve Eragon güçlerin nasıl el değiştirebileceğini çok iyi bilirdi.

"Dayan!" diye düşündü, ama düşüncelerini Saphira'nın dikkatini dağıtmamak veya kendi yerini düşmana belli etmemek için ona göndermedi. Biraz daha dayan!

Şehir surlarına yaklaştıkça sokaklar daha da daralmaya başlamıştı; birbirinin üzerine kaykılmış yapılar (çoğu evdi) ince uzun çizgi gibi görünen deniz renkli bir gökyüzünden başka her şeyi örtüyordu. Evlerin önü boyunca lağım mazgallarda durgun haldeydi. Arya ile Eragon kollarıyla ağız ve burunlarını kapadılar. Pis koku şifacı kadını etkilemişe benzemiyordu ama Solebum mırlayıp sinirle kuyruğunu salladı.

Yakındaki bir evin çatısında bir hareket sezer gibi oldu Eragon, ama gördüğü her neyse ikinci kere bakıncaya kadar gözden kaybolmuştu. Eragon yukarıya bakmaya devam etti ve birkaç saniye sonra garip bazı şeyler fark etti: Kurum kaplı bir bacanın koyu rengi önünde beyaz bir leke; sabah seması önünde biçim bulan garip hatlara sahip şekiller; büyüklüğü bir demir para kadar, gölgeler arasında kor gibi parlayan, küçük oval bir nokta.

Şaşkınlıkla çatıların düzinelerce kedi adamla dolu olduğunu fark etti, hepsi hayvan halindeydiler. Kedi adamlar çatıdan çatıya zıplıyor, Eragon ile arkadaşları şehrin karmaşık loş sokaklarından geçerken sessizce ortalığı gözlüyorlardı. Eragon, bu akıl almaz biçim değiştiricilerin çok zor durumlarda olmadığını müddetçe yardım etmeye tenezzül etmeyeceklerini bilse de (Varden'lilerle olan ilişkilerini Galbatorix'ten mümkün olduğu kadar uzun saklamaya çalışıyorlardı) onların yakından izlediklerini bilmek içini ısıtmıştı.

Sokak beş yola açılan bir yol ayrımına gelmişti. Eragon, Arya ve şifacıyla görüş alışverişi yaptı, sonra tam karşılarındaki yoldan devam etmeye karar verdiler.

Yüz metre ilerde seçtikleri yol aniden kıvrıldıktan sonra Drıs-Leona'nın güney kapısı önündeki meydana açılmıştı.

Eragon durdu.

Sur kapısının önünde yüzlerce asker vardı. Adamlar silahlı ve zırhlıydılar ve karışıklık içinde sağa sola koşuştururlarken komutanları onlara emirler yağdırıyordu. Askerlerin kırmızı renkli tünik şeklindeki formaları üzerine dikili altın sırmalar sağa sola koşuştururlarken parıldıyordu.

Askerleri görmek Eragon'un cesaretini kırmıştı ama asıl cesaretini kıran şey, şehri savunanların sur kapısının önüne Varden'lilerin kapıyı yıkmalarını engellemek için bir ton taş yığdıklarını görmektir.

Eragon sıkı bir küfür salladı. Yığın öyle yüksekti ki, onları oradan temizlemek için birkaç gün boyunca elli adamla çalışmak gerekirdi. Saphira birkaç dakika temizleyebilirdi ama Murtagh ile Thorn ona fırsat tanımazlardı.

"Başka bir şekilde dikkatlerini çekmek zorundayız," diye düşündü. Ama bunun ne olması gerektiğini kestiremiyordu. "Saphira!" diye seslenerek düşüncelerini ona gönderdi. Kendisini duyduğuna emindi ama Eragon'un durumu ona açıklayacak zamanı yoktu; çünkü tam o sırada askerlerden biri durmuş, parmağıyla Eragon ile arkadaşlarını gösteriyordu.

"Asiler!"

Eragon, Brisingr'ı kınından çekti ve diğer askerler adamın uyarısına tepki vermeye fırsat bulamadan ileri atıldı. Yapabileceği başka bir şey yoktu. Geri çekilmek, Varden'lileri İmparatorluk'un insafına bırakmak anlamına gelirdi.

Atlarken haykırdı, onu bu delice saldırısında yalnız bırakmayan Arya da öyle. Birlikte kese biçer saşırın askerlerin ortasına kadar ilerlemeyi başardılar. Birkaç kısa saniye içinde adamlar öylesine deliye döndüler ki, kendilerine kılıç çekenin Eragon olduğunu bazıları anlayamamıştı bile.

Ön siperlerde bulunan okçulardan aşağı meydana ok yağmuru başlamıştı. Oklardan birkaçı Eragon'un kalkanına çarpıp sekmişti ama çoğu İmparatorluk'un kendi adamlarına isabet ederek yaralıyor, öldürüyordu.

Ne kadar hızlı davransa da Eragon bütün kılıç, mızrak, hançer darbelerini savuramıyordu. Üstündeki koruyucu büyü saldırıları savuştururken gücünün tehlike sinyalleri verecek derecede azaldığını hissediyordu. Eğer bu şekilde sıkıştırılmaktan kurtulamazsa, askerler onu yorarak gücünün bitmesine neden olacak, artık savaşamayacak hale getireceklerdi.

Brisingr'ı havaya kaldırdı, sonra korkunç bir savaş narası atıp kendisine yakın duran bütün askerleri tırpanla biçer gibi biçti.

Yanardöner renkte parlayan kılıç, et, kemik önüne ne çıkarsa biçmişti. Ucundan aşağı döne döne akan, uzun çizgiler halindeki kanlar, ağır ağır birbirinden ayrılıp, işlenmiş mercan parçaları gibi pırıl pırıl damlacıklara dönüşüyordu. Biçtiği adamlar sanki kesiği kapatmak istermiş gibi iki büklüm karınlarını tutarak yere düşüyorlardı.

Gözünün önünde cereyan eden olaylar, sanki camdan yapılmışlar gibi berrak ve kesin bir netlikteydi. Eragon önündeki silahşorun sakalındaki kılları tek tek seçebiliyordu. Adamın gözaltlarında birikmiş ter damlacıklarını, kıyafetindeki her bir lekeyi, tüyü ve söküğü sayabilirdi.

Savaşın vahşeti hassas kulakları için aşırı derecede fazlaydı ama Eragon nedense son derece sakindi. Kendisini endişelendiren korkulara aşına değildi ama sık ortaya çıkmıyorlardı ve bu yüzden daha iyi savaşıyordu.

Dönüşünü tamamlamış ve tam bir silahşorun üstüne yürümek üzereydi ki, Saphira yalarcasına başının üstünden geçti. Kanatlarını iyice kırarak içeri çekmiş, kuvvetli rüzgâra tutulmuş bir yaprak gibi çırpıyordu. O üstünden geçerken oluşan hava akımı Eragon'un saçlarını dağıttı, onu yere yapıştırdı.

Hemen arkasından Thorn onu takip ediyordu, dişlerini gösteriyor, açık ağzında alevler kaynıyordu. İki ejderha Dras-Leona'nın sarımtırak kerpiç duvarının dört yüz metre kadar ötesinde çarparcasına yere indiler; sonra toparlanıp döndüler ve yeniden hızla geri dönmeye başladılar.

Eragon duvarların dışından gelen büyük coşkulu bir gürültü duyuyordu. Varden neredeyse kapıya dayanmış olmalı.

Sol kolunda küçük bir yer sanki üstüne kızgın yağ dökülmüş gibi yanıyordu. Acıyla içini çekip kolunu silkeledi ama sıcaklık hissi geçmemişti. Tüniğinin üstüne bir miktar kan yayılmaya başladığını fark etti. Saphira'ya baktı yine. Ejderha kanı olmalıydı ama hangisine ait olduğunu söyleyemiyordu.

Ejderhalar yaklaştığı sırada Eragon meydana gelen bir anlık şaşkınlıktan yararlanıp üç adamı hakladı. Ama arkadan gelen adamlar kendilerini toparlayınca savaş kaldığı yerden bütün şiddetiyle devam etti.

Elinde savaş baltası olan bir asker Eragon'un önüne çıkıp ona savurmaya başladı. Ama saldırının tam ortasında, Arya bir yarma kılıç darbesiyle arkasından onun işini bitirdi, adamı neredeyse ikiye bölmüştü.

Eragon başını bir kere sallamak suretiyle teşekkür etti. Sözsüz anlaşarak birbirlerine sırtlarını verip askerlerle o şekilde savaşmaya devam ettiler.

Eragon, Arya'nın nefes alıp verişini kendisinininki kadar iyi hissedebiliyordu. İkisi de çoğu kişiden daha güçlü ve hızlı olmalarına rağmen, onların da gücünün bir sınırı, kaynaklarının biri limiti vardı. Neredeyse düzinelerce adamı kılıçtan geçirmişlerdi ama daha yüzlercesi vardı ve Eragon kısa zaman sonra Dras-Leona'nın başka yerlerinden yardım geleceğinin farkındaydı.

"Ne yapacağız şimdi?" diye bağırdı, bir yandan bacağına fırlatılan bir mızrağı peri hareketiyle keserek.

"Büyü!" dedi Arya.

Eragon askerlerin saldırılarını kovuştururken düşmanları öldürebileceğini bildiği bütün büyüleri sıralamaya başladı.

Derken saçları bir başka rüzgârla yeniden karıştı ve Saphira hızını keserek uçarken başının üstünden serin bir gölge geçti. Kanat çırpıp surların siper mazgallarına konmak üzere alçalmaya başlamıştı.

Daha konamadan Thorn, Saphira'ya yetişti. Kızıl ejderha dalışa geçip otuz metre uzunluğunda roket ateşi gibi alevleri üstüne püskürttü. Saphira çaresizlikle kükreyip duvara konmaktan vazgeçti ve yeniden yükselmek için hızla kanat çırpmaya başladı. İki ejderha birbirlerinin çevresinde dönerek göğe yükseldiler, bir yandan da birbirlerini ısırıp öfkeyle pençelemeye çalışıyorlardı.

Saphira'nın tehlikede olduğunu görmek Eragon'un daha bir gayret ve kararlılıkla savaşa asılmasına neden olmuştu. Söylediklerini daha hızlı söylemeye çalışarak, eski dilde kurguladığı büyüleri hızlı olduğu kadar yanlışsız söylemeye uğraşıyordu. Ama ne kadar çabalarsa çabalasın, ne kendi büyüleri, ne de Arya'nın kiler askerlere etki ediyordu.

Derken gökyüzünden Murtagh'ın gürleyen sesi duyuldu, tıpkı bulutları yaran bir dev gibi çıkıyordu sesi: "O adamlar benim korumam altında kardeşim!"

Eragon başını kaldırıncaya Thorn'un hızla meydana doğru dalışa geçtiğini gördü. Kızıl ejderhanın ani yön değişikliği Saphira'ya da sürpriz olmuştu. Göğün mavisinden daha koyu tonda bir mavilikte hâlâ havadaydı.

"Biliyorlar," diye düşündü Eragon, önceki sakinliği yara almıştı. Bakışlarını yeniden aşağı indirip kalabalığa baktı. Dras-Leona'da surların her iki yanındaki sokaklardan giderek daha fazla asker akın ediyordu. Şifacı kadın gerileye gerileye sırtını sınırdaki evlerden birine vermiş, askerlerin üzerine bir eliyle camdan ufak şişeler fırlatıyor, diğer eliyle de Ölüm Çıngırağı'nı savuruyordu. Şişeler kırılınca yeşil bir duman yayılıyordu çevreye ve onu soluyan askerler yere düşüyor, elleri boğazlarında çırpınıyor, ciltlerinin çıplak yerlerinde küçük kahverengi mantarlar büyüyordu. Angela'nın arkasındaki üstü düz çit duvarında ise Solembum vardı. Kedi adam askerleri yüzlerini tırmalamak, miğferlerini düşürmek, şifacı kadına yaklaşmaya çalışanların dikkatini dağıtmak için bulunduğu yüksek yerin avantajını kullanıyordu. Ama hem o, hem de şifacı kadın köşeye sıkışmış gibi görünüyorlardı. Eragon onların daha fazla dayanabileceklerinden emin değildi.

Çevredeki hiçbir şey Eragon'a ümit vermiyordu. Kızıl ejderha kanatlarını havayla doldurup inişe geçmek için yavaşlarken, Eragon dönüp yeniden Thorn'un dev cüssesine dikti gözlerini.

"Gitmemiz gerek!" diye bağırdı Arya.

Eragon bocalıyordu. Arya, Angela ve Solembum'la beraber duvarın üstünden Varden'lilerin beklediği tarafa geçmeleri çok kolaydı. Ama eğer kaçarlarsa Varden'lilerin durumu eskisinden barksız olacaktı. Ordularının artık bekleyecek hali kalmamıştı: Birkaç gün daha geçse bütün erzakları bitecek ve savaşçılar orduyu terk etmeye başlayacaklardı ve eğer bu gerçekleşecek olursa Eragon bütün kavimleri Galbatorix'e karşı birleştirmeyi bir daha başaramayacaklarını biliyordu.

Thorn'un gövdesi ile kanatları bütün gökyüzünü tamamen yakutsu bir renkte karartıyor ve Saphira'yı görmeyi engelliyordu. Thorn'un boynundan, bacaklarından, her biri Eragon'un yumruğu büyüklükte küremsi şekilde kanlar damlıyordu; üstüne kan damlayan birkaç asker haşlanınca acıyla bağırdı.

"Eragon! Hadi!" diye bağırdı Arya. Kız kolunu yakalayıp çekiştirmeye başladı ama Eragon yenilgiyi kabullenmek istemeyip adım atmamakta direniyordu.

Arya daha kuvvetle çekişirdi. Eragon gitmemek için direnirken bakışlarını yere indirdi ve tam o sırada gözleri Aren'i taktığı sağ elinin ortaparmağına kayd.

Yüzükteki enerjiyi bir gün Galbatorix'le karşılaştığında kullanmak için saklamıştı hep. Kralın yıllardır tahtta otururken topladığına şüphe olmayan enerjiyle karşılaştırılınca, yüzükteki yine mutlaka çok az kalırdı ama yine de şu anda Eragon'un yanındaki en büyük enerji deposu oydu ve aynı miktarda enerjiyi Urû'baen'e varmadan önce tekrar bir araya getirebilmesi mümkün değildi, yani gerçekten ihtiyaç duyduklarında. Ayrıca Brom'un kendisine bıraktığı birkaç şeyden biriydi. Bu iki sebepten dolayı içindeki eneye dokunmak istemiyordu.

Ama başka seçenek de düşünemiyordu.

Yüzükteki enerji kapasitesi Eragon'a her zaman acayip büyük gelirdi; şimdi de istediği şeyi başarmaya yetip yetmeyeceğini merak ediyordu.

Gözünün kenarıyla Thorn'un her biri bir insan kadar kocaman olan pençelerini açmış kendisine yaklaştığını gördü; içinden gelen bir ses tepesindeki canavar kendisini yakalayıp canlı canlı yemeden önce kaçması gerektiğini haykırıyordu.

Eragon nefes aldı, sonra Aren'in değerli rezervine uzanarak bağırdı. "Jierda!"

İçinden geçen enerji seli bugüne kadar hissettikleriyle karşılaştırılmayacak kadar büyüktü, sanki dayanılmaz ölçülerde insanı yakan buz gibi bir nehre girmeye benziyordu. Duyumsadığı şey hem acı verici, hem coşturucuydu.

Emri üzerine, kapının önünde engel oluşturan molozlar patlayıp göğe doğru yükselen taş ve topraktan çok büyük bir sütun meydana getirdi ve sonra gidip Thorn'un yan tarafına çarptı, kanadını kopardı; acı içinde haykırıp kükreyen ejderhayı Dras-Leona'nın dışına fırlattı. Ardından sütun yayılıp şehrin güney yarısı üzerinde örtü gibi gevşek bir kubbe formuna girdi.

Molozların patlamayla göğe fırlayışı meydana sarsıntıya yol açmış ve herkesi bir yere savurmuştu. Eragon da elleri ve dizleri üstüne düşmüştü; orada kalıp yukarı bakarak büyüünü tamamladı.

Yüzüğündeki enerji neredeyse boşalmak üzereyken, "Ganga raehta," diye fısıldadı. Sanki boraya kapılmış koyu renkli bir fırtına bulutu gibi örtü, sağa, liman ve Leona Gölü'ne doğru kayd. Eragon moloz bulutunu şehirden mümkün olduğunca uzaklaştırmaya devam ediyordu; enerjinin son kırıntıları da bedeninden geçerken büyüü sonlandırdı.

Hafif bir gürelemeyle moloz bulutu içe doğru çöktü. Ağır olan cisimler (taşlar, kırık tahta parçaları, toz toprakları) doğruca aşağıdaki gölün yüzeyini döverken, daha küçük toz parçacıkları havada asılı kalıp, kocaman kahverengi bir karaltı halinde yavaş yavaş daha batıya doğru ilerlemeye devam etti.

Az önce molozların yığılı olduğu yerde şimdi boş bir krater oluşmuştu. Kırık kaldırım taşları, oluşan çukurun kenarında bir hat oluşturuyordu, sanki kırık dişlerden bir çember gibi. Şehrin kapıları açılmıştı; eğrilmiş, yer yer parçalanmış, onarılmaz bir haldeydi.

Eragon eski güvenli hali kalmamış kapılardan Varden'lilerin içeri yollara doluştuklarını gördü. Bir soluk koyuverdi; başı yorgunlukla önüne düştü. "İşe yaradı," diye düşündü inanamayarak. Sonra gücünü toplayıp ağır ağır ayağa kalktı; tehlikenin daha geçmediğinin az çok farkındaydı.

Askerler düştükleri yerden doğrulurken Varden'liler Dras-Leona'ya doluşmaya başlamış, savaş

çığıllıkları atıyorlar, kılıçlarıyla kalkanlarına vuruyorlardı. Birkaç saniye sonra Saphira da aralarına indi. İmparatorluk askerleri için meydan muharebesi olacak bir savaş, şimdi canlarını kurtarmaya çalıştıkları bir hezimete dönüşmüştü.

Eragon insan ve Cüce seli içinde bir ara Roran'ı fark etti ama onun dikkatini çekmeyi başaramadan yeniden gözden kaybetti.

"Arya?" diye düşündü. Olduğu yerde döndü ve onun yanında olmadığını görünce panikledi. Görüş alanını genişleterek çevreyi taradı ve onun meydanın ortalarında bir yerde yirmi kadar askerle etrafının çevrilmiş olduğunu gördü. Adamlar onu kollarından ve bacaklarından tutmuş, büyük güçlkle zapt etmeye çalışarak oradan götürmek istiyorlardı. Arya ellerinden birini zorla kurtarıp adamlardan birinin çenesine bütün gücüyle indirdi; adamın boynu kırılmıştı ama aynı şeyi tekrarlamadan askerin yerini yenisi almıştı.

Eragon oraya doğru koşmaya başladı. Yorgunluktan kılıcını aşağıda tutuyordu. Brisingr'ın ucu ölü bir askerin zincirli zırhına takıldı ve gürültüyle yere düştü. Eragon geri dönüp alsın mı kestiremedi; iki askerin ellerinde hançerlerle Arya'ya saldırmak üzere olduğunu gördü ve son hızla koşmaya başladı.

Tam kızın yanına geldiği sırada Arya da saldırganlarının elinden bir an için silkinip kurtuldu. Adamlar uzanıp yeniden saldırmak istemişlerdi ama onu tekrar ele geçiremeden Eragon adamlardan birinin yandan kaburgasına bir yumruk attı. Bıyıkları parafinle şekillendirilmiş bir başka asker kılıcıyla Eragon'un göğsüne doğru bir hamle yaptı. Eragon kılıcı çıplak elleriyle yakalayıp askerin elinden aldı, kılıcı kırıp ikiye böldü ve adamın kendi silahının kırık ucuyla bağırsaklarını deşti. Birkaç saniye içinde Arya'yı öldürmek isteyen bütün askerler ya ölmüş ya da ölmek üzereydiler. Eragon'un öldüremediklerinin işini de Arya bitirmişti.

Ardından Arya, "Onları kendi başıma da haklayabilirdim," dedi.

Eragon eğilip ellerini dizine dayadı, nefesinin normale dönmesini bekledi. "Biliyorum..." Başıyla kızın sağ elini işaret etti (demir prangalardan kurtarmak isterken yaraladığı eliydi bu). Arya elini bükmüş destek için bacağına dayıyordu. "Bir teşekkür olarak kabul et."

"Biraz haşın tarafından bir hediye." Bunu söylerken Arya'nın dudaklarında çarpık bir gülümseme belirmişti.

Askerlerin çoğu meydanı bırakıp kaçmış, geri kalanlar ise Varden'liler tarafından evlere doğru sürülüp köşeye sıkıştırılmışlardı. Eragon gözlerini çevrede gezdirirken bile, hâlâ silahlarını atıp teslim olan askerler vardı.

Arya'yla birlikte dönüp kılıcını yerden aldılar, sarımtırak renkli kerpiç sur duvarının yanına gittiler; yerde molozlardan geriye pek bir şey kalmamıştı. Sırtlarını duvara verip çöktüler, Varden'lilerin şehri işgallerini izliyorlardı.

Bir süre sonra Saphira da onlara katıldı. Burnunu sevgiyle Eragon'a sürttü. Eragon da gülümseyip onu okşadı. Saphira sevgi dolu bir hırıltıyla karşılık verdi. "Becerdin," dedi.

"Beraber başardık," dedi Eragon.

Blödhgarm, Saphira'nın sırtında düşmeden oturmasını sağlayan bacak bağlarını çözdü ve yan tarafından aşağı kaydı. Eragon birden kendi benzerini karşısında görünce afallamıştı. Anında şakaklarındaki saçlarının kıvrılış şeklinin hoşuna gitmediğini fark etti.

Blödhgarm eski dilde anlaşılmaz bir kelime söyledi. Görünümü bir sıcak hava dalgası altındaymış gibi titreşti ve tekrar kendisi oldu: Uzun boylu, postlu, sarı gözlü, uzun kulaklı ve sivri dişli. Ne bir Elf gibiydi, ne de bir insan gibi; ama o gergin, sert görünümlü yapısının altında Eragon, hüzün ve öfke birleşimi bir şeyler gördü.

"Shade Katili," dedi ve Eragon ile Arya'nın önünde eğilip selam verdi. "Saphira bana Wyrden'e olanları anlattı. Ben çok..."

Ama o cümlesini tamamlayamadan Blödhgarm'ın emri altında kalan Elflerden on kadarı Varden'lilerin arasından sıyrılıp ellerinde kılıçlarıyla çıkıp geldiler.

"Shade Katili!" diye seslendiler. "Argetlam! Parlakpul!"

Eragon yorgun bir yüz ifadesiyle onları selamlayıp, sordukları sorulara cevap vermeye çalıştı, üstelik de o an için artık hiçbir şeyle ilgilenmek istememesine rağmen.

Derken bir kükreme konuşmalarını böldü; üstlerine bir gölge düştü. Eragon başını kaldırıncaya Thorn'un havada asılı halde kendilerine baktığını gördü (sapasağlam, eski halindeydi).

Eragon küfredip Saphira'nın sırtına atladı, Brisingr'ı çekti ve Arya, Blödhgarm ve diğer Elfler Saphira'nın etrafında koruyucu bir halka oluşturdular. Birlikte sergiledikleri güç kayda değer bir güçtü ama bunun Murtagh'ı yenmeye yetip yetmeyeceğini bilmiyordu Eragon.

Hep birden Varden'liler de başlarını kaldırıp baktı. Cesur olabiliyorlardı ama bir ejderhanın önünde en cesur olan kişi bile çekinebilirdi.

"Kardeşim!" diye seslendi Murtagh, dozu artırılmış sesi o kadar yüksekti ki, Eragon kulaklarını kapadı. "Thorn'u yaraladığımız için ben de sizin kanınızı akıtacağım! İstiyorsanız Dras-Leona sizin olsun. Burası Galbatorix için hiç önemli değil. Ama daha işimizin bittiğini sanma Shade Katili, buna yemin ederim."

Ardından Thorn geri döndü ve Dras-Leona'nın üstünden kuzeye doğru uçtu. Kısa bir süre sonra yıkılmış katedralin civarındaki yanan evlerden yükselen duman örtüsü arasında gözden kayboldu.

Leona Gölü Kıyılarında

Eragon karanlık çökmüş kampta yürüyordu, dişlerini kenetlemiş, yumruklarını sıkıyordu. Son birkaç saati, Nasuada, Orik, Arya, Garzhvog, Kral Orrin ve onun birkaç danışmanı ile günün gelişmelerini ve Varden'in durumunu değerlendirerek toplantıda geçmişti. Toplantının sonuna doğru, Kraliçe Islanzadi arayıp, Varden'in Dras-Leona'yı ele geçirdiğini ve ayrıca Wyrden'in ölümünü bildirmek için bağlantı kurmuşlardı.

Eragon kraliçeye onun en eski ve en güçlü büyücülerinden birinin ölümünü anlatmaktan hoşlanmamıştı, kraliçe de aldığı haberden memnun değildi. Islanzadi'nin üzüntüyle sarsıldığını görmek Eragon'u şaşırtmıştı, onun Wyrden'i bu kadar iyi tanıdığını bilmiyordu.

Islanzadi'yle görüşmek Eragon'u tatsız bir ruh halinde bırakmıştı. Wyrden'in ölümünün ne kadar tesadüfi ve ne kadar gereksiz olduğunu bir kere daha hissetmişti. Kampta yürüyüp bir yandan araştırmaya devam ederken, "Eğer en önden ben gidiyor olsaydım o kazıklara geçecek olan ben olacaktım," diye düşünüyordu bir yandan. Ya da Arya olabilirdi.

Saphira onun niyetini anlamıştı, ama kendisi çadırın yanındaki yerine dönmeye karar vermişti; çünkü Eragon'a da söylediği gibi, eğer kampta çadırlar arasında bir aşağı bir yukarı yürüyecek olursa Varden'de kimse uyuyamazdı; oysa herkesin uykuya ihtiyacı vardı. Zihinleri hâlâ birbirlerine açıktı. Saphira'ya ihtiyacı olduğu an hemen yanında biteceğini biliyordu Eragon.

Gece görüş kabiliyetini boşuna harcamamış olmak için çadırların önünde yakılı kamp ateşlerine veya meşalelerin olduğu yere fazla yaklaşmıyordu ama aradığı şeyi görebilmek için her bir ışık havuzunu da incelemeyi ihmal etmiyordu.

Bir avcı gibi tetikte çevreyi inceleyerek yürürken, kızın isterse kendisinden yakayı kurtarabileceği geldi aklına. O kıza karşı hisleri kesinlikle dost canlısı değildi; bu yüzden kızın kendisini hissedebileceğini, yerini tespit edebileceğini ve isterse kendisinden uzak durabileceğini biliyordu. Yine de, onun bir korkak olduğunu düşünmüyordu. Yaşı küçük olmasına rağmen onun, Elf olsun, insan veya Cüce olsun, herkesten daha dayanıklı ve güçlü olduğunu biliyordu.

Elva'yı küçük, alelade bir çadırın önünde otururken buldu; akşam karanlığında uzun halka şeklinde bir ipi farklı parmaklarına takarak farklı şekiller elde etme oyunu oynuyordu. Yanında da kendisine bakan kadın Greta vardı. O da yamru yumru parmakları arasında uzun iki tahta şişle bir şeyler örmekteydi.

Eragon durup bir süre onları uzaktan izledi. Yaşlı kadın uzun zamandır görmediği kadar halinden memnun görünüyordu ve Eragon onun istirahatını bozmaya çekiniyordu.

"O kadar kafa patlatmana gerek yok Eragon. O kadar yolu geldikten sonra, gerek yok," dedi Elva birden. Sesi garip bir şekilde alçaktı, sanki ağlamış gibi, ama Elva başını kaldırıp baktığında, yüzünde korkunç kızgın ve meydan okur gibi bir ifade gördü.

Eragon ilerleyip ışığa çıkınca Greta irkilir gibi oldu; yumağını, şişlerini alıp topladı, eğilip selam verdi ve, "Merhaba Shade Katili," dedi. "Size yiyecek bir şeyler hazırlayabilir miyim veya bir şey içmek ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim." Eragon, Elvanın önüne gelip dikildi ve ufak tefek kıza tepeden baktı. Kız da bir süre ona baktı, sonra parmakları arasındaki iple oynamaya devam etti. Menekşe rengi

gözlerinin, Helgrind rahibinin Wyrden'i öldürüp, kendisiyle Arya'yı hapsedmek için kullandığı ametist taşlarıyla aynı renk olduğunu içi burkularak fark etti.

Eragon yere diz çöktü ve kızın parmaklarında birbirine geçirerek oynadığı yumağı ortasından yakalayıp Elva'nın oyununu kesti.

"Ne söylemek istediğini biliyorum," dedi kız.

"Belki biliyorsun," dedi Eragon sert bir sesle. "Ama ben yine de söyleyeceğim. Wyrden'i sen öldürdün. Tıpkı onu kendin hançerlemişsin gibi, aslında onu sen öldürdün. Eğer bizimle gelmiş olsaydın, onu tuzağa karşı uyarabilirdin. Hepimizi uyarabilirdin. Senin yüzünden Wyrden'in ölümünü izledim, senin yüzünden Arya'nın kurtulmak için elinin yarısını parçalayışını gördüm. Senin içindeki öfke yüzünden. Senin inatçılığın yüzünden. Gururun yüzünden... Madem istiyorsun, benden nefret et, ama sakın bu yüzden bir başkasının zarar görmesine sebep olma! Varden'lilerin yenilmesini arzu ediyorsan o zaman git Galbatorix'e katıl da, bu iş bitsin. Evet, istediğin bu mu?"

Elva ağır ağır başını iki yana salladı.

"O zaman bir daha asla Nasuada'ya yardım etmeyi sırf gazezin yüzünden geri çevirdiğini duymak istemiyorum, yoksa seninle hesaplaşmak zorunda kalırız Elva Uzağı Gören ve bu kazanacağın bir hesaplaşma olmaz."

"Beni asla yenemezsin," diye mırıldandı kız, sesi heyecandan boğuk çıkıyordu.

"Şaşırabilirsin. Gerçekten çok önemli bir yeteneğin var Elva. Varden'lilerin senin yardımına ihtiyaçları var, şimdi her zamankinden de fazla. Urû'baen'de kralı nasıl yeneceğiz, bilmiyorum, ama eğer bizimle birlik olursan, yeteneğini ona karşı kullanırsan, kazanmak için bir şansımız olabilir."

Elva kendiyle mücadele ediyor gibiydi. Sonra başını olumlu anlamda salladı ve Eragon onun ağladığını fark etti, gözlerinden yaşlar akıyordu. Eragon onun acı çekmesini istemiyordu ama sözlerinin kızı doğrudan etkilemiş olmasına da bir şekilde memnun oldu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı kız.

Eragon elini gevşetip ipi bıraktı, sonra doğruldu. "Özürlerin Wyrden'i bize geri getirmez. Gelecekte daha doğru davran, belki o zaman hatanı affettirebilirsin."

Başıyla yaşlı kadın Greta'yı selamlayıp ağır adımlarla yeniden ışığın bulunduğu yerden çıktı ve kamp çadırları arasında karanlığa daldı; kadın konuşma boyunca sessiz kalmıştı.

"İyi dedin," dedi Saphira. "Artık bundan sonra farklı davranır herhalde."

"Umarım öyle olur."

Elva'yı haşlamak Eragon için de alışık olmadığı bir şeydi. Brom ile Garrow'un bir yanlış yaptığı zaman kendisini nasıl azarladıklarını hatırladı ve şimdi azarlayan taraf durumunda kendinin olması onu biraz... garip... daha olgun hissettirmişti.

"İşte tarih tekerrürden ibaret," dedi kendi kendine.

Acele etmeyip biraz kampta gezindi, gölgeler arasında gizli gölden esen serin esintinin tadını çıkardı.

Dras-Leona'yı ele geçirdikten sonra Nasuada, o geceyi şehirde geçirmedi yola devam etmelerinde ısrar ederek herkesi şaşırtmıştı. Kararı için bir sebep göstermemişti ama Eragon, Dras-Leona'da yaşadıkları uzun gecikmenin Urû'baen'e yolculuklarına devam etme konusunda onu sabırsızlaştırdığını tahmin ediyordu. Ayrıca, Galbatorix ajanlarının ortalıkta dolaşıyor olabileceği bir yerde fazla oyalanmak istemiyordu.

Varden'liler sokakları kontrol altına aldıktan sonra, Nasuada belli sayıda savaşçıyı Martland Kızılsakal'ın idaresi altında şehirde bıraktı. Sonra Dras-Leona'dan çıkıp nehir kıyısını takip ederek kuzeye doğru yol almaya başladı. Yol boyunca bir sürü ulak, düzenli aralıklarla hâlâ Dras-Leona ile Varden ordusu arasında at sürmeye devam ediyordu. Şehrin idaresiyle ilgili Masuada ile Martland arasında hâlâ çözüm isteyen konular çıkabiliyordu.

Varden ayrılmadan önce Eragon, Saphira ve Blödhgarm'ın büyücüleri yıkık katedrale geri dönmüş ve Wyrden'in cesedini çıkarmışlar ve Bilge Beloth'un kemerini aramışlardı. Yeraltındaki bölmelere giden girişi tıkayan büyük blok taş yıkıntıları temizlemek ve Blödhgarm'ın diğer Elflerle birlikte Wyrden'in cesedini oradan çıkarmaları sadece birkaç dakika sürmüştü. Ama yaptıkları aramalara ve onca büyüye rağmen kemeri bulamamışlardı.

Elfler, Wyrden'i kalkanları üstünde şehir dışına, dere kenarında küçük bir tepciğe taşımışlar, eski dilde yürek dağılayan ağıtlar söyleyerek onu gömmüşlerdi. Ağıtlar öyle dokunaklıydı ki, Eragon da kendine engel olamayıp ağlamış, çevredeki bütün kuşlar ve hayvanlar susup dinlemişlerdi.

Kır saçlı Elf kadın Yaela mezarın yanına diz çöküp kemerinden bir meşe palamutu çıkararak, onu Wyrden'in göğsü üstüne gelecek yere ekmişti. Sonra, on iki Elf ve Arya da dâhil meşe palamutuna ilahiler okumuş, palamut köklenmiş, filizlenmiş, büyümüş ve tıpkı açılan avuçlar gibi göğe doğru uzanmıştı.

Elfler ilahiyi bitirdiklerinde gür yapraklı meşe, her bir dalının ucunda uzun sürgün gibi yeşil meyveleriyle altı metre yüksekliği bulmuştu.

Eragon bunun gördüğü en güzel cenaze olduğunu düşündü. Bunu, Cücelerin ölümlerini sert, soğuk taşların yerin yedi kat altındaki odalara gömme uygulamasına çok daha tercih ederdi ve ayrıca bedeninin yüzlerce yıl yaşayabilecek bir ağaca gübre olması fikrinden hoşlanmıştı. Eğer ölecek olsa kendi üstüne bir elma ağacı dikmelerini isterdi; böylece akrabaları, arkadaşları kendi bedeninden beslenen bir ağacın meyvesini yiyebilirlerdi.

Her ne kadar hastalıklı bir düşünce olsa da, bu fikir müthiş eğlendirmişti Eragon'u.

Katedrali araştırıp Wyrden'in cesedini çıkarmaktan başka, Eragon, Dras-Leona'da başka bir şey daha yapmıştı: Nasuada'nın da onayıyla, şehirdeki bütün köleleri özgür bıraktığını ilan etmiş, bunun için konaklara ve mezatlara bizzat gidip prangalar içinde birçok kadın, erkek ve çocuğu serbest bıraktırmıştı. Bu iş ona büyük mutluluk vermişti; yaptığı şeyin serbest bıraktığı insanların hayatlarının daha iyi olmasını sağlamasını umuyordu.

Yeniden çadırına dönerken girişte Arya'nın kendisini beklediğini gördü. Eragon adımlarını sıklaştırdı, ama onunla daha selamlaşmadan birisinin arkasından seslendiğini duydu: "Shade Katili!"

Eragon dönünce, Nasuada'nın ulaklarından birinin kendilerine doğru geldiğini gördü. "Shade Katili," dedi çocuk yeniden; nefes nefeseydi, sonra dönüp Arya'nın önünde eğilerek selam verdi. "Leydi Nasuada yarın sabah şafak sökmeden bir saat önce sizi çadırına bekliyor, sizinle görüşmek istiyormuş. Kendisine ne diyeyim Leydi Arya?"

"Ona arzu ettiği saatte orada olacağımı bildir lütfen," dedi Arya karşılık olarak ve başını hafifçe eğerek o da selam verdi.

Ulak yeniden eğildi, selamladı ve ardından dönüp, geldiği yönde koşarak uzaklaştı.

"İkimiz de bir Shade öldürdüğümüz için durumlar biraz karışıyor," dedi Eragon hafifçe sırıtıp.

Arya da gülümsedi; dudaklarının hareketi karanlıkta neredeyse görünmüyordu. "Vargaug'un yaşamasına müsaade etmemi mi tercih ederdin?"

"Hayır... hayır, tabii ki değil."

"Onu bir köle olarak da tutabilirdim, ne istersem yaparım diye."

"Beni kızdırmaya çalışıyorsun," dedi Eragon.

Arya da hafif bir ses çıkararak eğlendiğini belli etti.

"Belki seni Prenses diye çağırılmalı. Prenses Arya." Yeniden söyledi, sözcükleri ağzında yuvarlamak hoşuna gidiyordu.

"Bana böyle hitap etme," dedi kız, bu kez daha ciddiydi. "Ben prenses değilim."

"Neden? Annen bir kraliçe. Neden bir prenses değilmişsin? O bir dröttning ve sen de dröttningu. Kraliçe anlamına geliyor ve diğeri..."

"Prenses anlamına gelmiyor," dedi Arya. "Tam olarak değil. Bu dilde tam karşılığı yok o sözcüğün."

"Ama annen ölecek veya tahttan inecek olsa, toplumunuzun lideri olarak onun yerini sen alacaksın, değil mi?"

"Bu kadar basit değil."

Arya daha fazla açıklama yapmaya niyetli değil gibiydi; böylece Eragon, "İçeri gelmek ister misin?" diye sordu.

"İsterim," dedi Arya.

Eragon çadırın kapı örtüsünü açtı. Arya içeri girdi. Eragon çadıra girmeden Saphira'ya kısaca bakıp (yakınlarda bir yerde kıvrılmış yatıyor, uyumaya geçtiği için derin derin nefes alıyordu) ardından kendi de içeri girdi.

Çadırın ortasındaki direğe asılı lambaya gidip "Istalri" dedi; kılıcını yakmamak için brisingr dememişti. Ortaya çıkan alev içeriyi yumuşak ve sabit bir ışıkla aydınlattı. Işık, çok az eşyanın olduğu ordu çadırını neredeyse sıcacık bir yuvaya bürümüştü.

Oturdular. Arya konuşmaya başlayarak, "Bunu Wyrden'in eşyaları arasında buldum, ben de birlikte içeriz diye düşündüm," dedi ve pantolonunun cebinden oymalı, büyüklüğü Eragon'un eli kadar, ahşap bir matara çıkardı. Kız matarayı ona uzattı.

Eragon kapağını açıp, ağız kısmını kokladı. Tatlı likörün kuvvetli kokusunu alınca kaşlarını kaldırdı.

"Bu ne, faelnirv mi?" diye sordu, Elflerin böğürtlenlerden yaptığı isimle söylemişti; ama Narı içine ay ışığı da katıldığını iddia ederdı.

Arya güldü; sesi saf bir çelik gibi çınlıyordu. "Öyle, ama Wyrden içine başka bir şeyler daha eklemiş."

"Ya?"

"Röna Gölü'nün kıyısı boyunca, Du Weldenvarden'in doğusunda büyüyen bir bitkinin yapraklarını."

Eragon kaşlarını çattı. "Bu bitkinin adını ben biliyor muyum?"

"Bilmem, ama çok da önemli değil. Hadi, içsene. Seveceksin, inan bana."

Sonra yeniden güldü, Eragon şöyle bir durdu. Onu daha önce hiç böyle görmemişti. Biraz daha atılgan ve sevimli görünüyordu ve aniden kafasında şimşek çakararak kızın hafif çakırkeyif olduğunu anladı.

Eragon bocaladı. Glaedr'ın kendilerini izleyip izlemediğini merak ediyordu. Sonra matarayı ağzına götürüp faelnirv'den ağzı dolusu bir yudum aldı. Likör alışıktığından farklı bir tattı; tesirli, sanki sincap veya as hayvanında bulunan misk gibi bir kokusu vardı.

Yüzünü buruşturdu. Faelnirv boğazını yakınca tükürme arzusunu bastırdı. Bir yudum daha aldı, daha küçük bir yudum, sonra matarayı Arya'ya geri verdi, kız da bir yudum aldı.

Arkalarında kan ve dehşet dolu bir gün bırakmışlardı. Günün büyük kısmını mücadele ederek, öldürerek geçirmişti, neredeyse kendi de ölecekti ve gevşemek için bir şeye ihtiyacı vardı... Unutmak istiyordu. Hissettiği gerilim sadece zihinsel yollardan yapacağı meditasyonlarla kurtulamayacağı kadar derindi. Başka bir şeye daha ihtiyacı vardı. Kendi dışından bir şeye.

Arya ona matarayı geri uzatınca bu kez koca bir yudum aldı ve elinde olmadan güldü.

Arya bir kaşını kaldırıp ona baktı ve düşünceli, hatta biraz eğlenir gibi bir hali vardı. "Komik olan nedir?"

"Bu... biz... yani hâlâ hayatta olmamız ve onlar..." Elini Dras-Leona yönünde salladı. "Onlar değil. Hayat güldürüyor beni, ölüm ve yaşam denen şey." İçine ılık ılık bir şeylerin yayıldığını çoktan hissetmeye başlamış, kulaklarının ucu kaşınmaya başlamıştı.

"Hayatta olmak güzel," dedi Arya.

Matarayı içindeki bitene kadar elden ele geçirmeye devam ettiler; sonra Eragon mataranın tıpasını yeniden taktı. Parmakları iş görmüyordu, birkaç kere uğraşması gerekmişti ve sanki denizde bir gemi güvertesindeymiş gibi altındaki şilte kayıyordu.

Elindeki boş matarayı Arya'ya verdi. Kız şişeyi alırken Eragon onun elini tuttu, sağ elini, sonra çekip ışığın altına getirdi. Cildi yine pürüzsüzdü, örselenmemiş gibiydi. Kazadan iz kalmamıştı. "Blödhgarm mı iyileştirdi?" diye sordu.

Arya başını salladı ve Eragon elini bıraktı. "Çoğunu. Elimi yeniden kullanabiliyorum." Birkaç kez açıp kapayarak ona gösterdi. "Ama başparmağımın başladığı yerde hâlâ his yok." Sol işaretparmağıyla gösterdi.

Eragon hafifçe o kısma dokundu. "Burası mı?"

"Evet," dedi Arya ve elini biraz sağa doğru çevirdi.

"Peki Blödhgarm buna bir şey yapamadı mı?"

Kız başını iki yana salladı. "Bir sürü büyü denedi ama sinirler kaynamadı." Sonra aman boş ver dercesine bir el hareketi yaptı. "Bir şey olmaz. Hâlâ kılıç kullanabiliyorum, hâlâ ok atabiliyorum. Önemli olan bu."

Eragon kararsızca durup, sonra, "Biliyorsun, değil mi?" dedi. "Yaptığın şey için çok müteşekkirim... Yapmaya çalıştığın şey için. Sana ömür boyu kalacak bir iz bıraktığı için üzgünüm sadece. Bir şekilde engel olabilseydim..."

"Bu yüzden üzülme. Hiç yaralanmadan yaşamak mümkün değil. Zaten böyle bir şey de istememeli insan. Aldığımız yaralarla hatalarımızı ve başarılarımızı ölçeriz."

"Angela da düşmanlarla ilgili benzer bir şeyler söylemişti... İnsanın düşmanının olmaması, bir korkak veya daha kötüsü olduğunu gösterir, demişti."

Arya başını salladı. "Bunda da gerçek payı var."

Gece ilerlerken biraz daha konuşup güldüler. Malzemesi katkılı faelnirv'in etkisi azalacağına artmaya başlamıştı. Garip bir sersemlik gelip çöktü Eragon'un üstüne ve çadırın içindeki gölgelik kısımlar sanki dönüyormuş gibi olmaya, gözlerinin önünde tuhaf ışıklar çakmaya başlamıştı (insan uykuya yatıp gözlerini kapadığında gözlerinin önünde çakan ışıkların bir benzeriydi). Kulakları cayırcayırcıyor, sırtı kaşınıyor ve karıncalanıyordu. Ayrıca bazı sesler sanki daha bir yoğunlaşıp sıklaşmıştı: Göl kıyısında gece böceklerinin düzenli aralıklarla ötüşü örneğinin ya da çadırın dışında yanan meşalenin çıtırtıları gibi. Bu sesler, diğer gürültüleri duymasını güçleştirecek kadar baskın hale gelmişlerdi.

"Zehirlendim mi acaba?" diye düşündü endişelenerek.

"Neyin var?" diye sordu Arya, onun telaşını hissederek.

Ağzını ıslattı, inanılmaz derecede, acı verecek kadar kurumuştur ağzı; kıza neler hissettiğini anlattı.

Arya gülüp arkasına yaslandı, gözleri ağırlaşmış, yarı kapalıydı. "Olması gereken şey bu. Şafağa doğru hafiflersin. Ama o zamana kadar gevşe ve içinde bulunduğun halin tadını çıkar."

Eragon zihnini temizlemek için bir büyü yapsa mı diye (tabii yapabilirse) kendi kendisiyle mücadele etti bir süre ama sonra Arya'yı dinleyip dediğini yapmaya karar verdi.

Dünya çevresinde dönerken ne gerçek, ne değil anlamak için duyularına ne kadar ihtiyacı olduğunu farkına vardı. Çakan ışıkların gerçekten orada olduğuna yemin edebilirdi, oysa zihninin hâlâ ayık olan yanı, bunların sadece faelnirv'in yarattığı görüntüler olduğunu biliyordu.

Arya'yla sohbete devam ettiler; konuşmaları giderek kopuk ve tutarsızlaşmaya başlamıştı. Ama her ne kadar neler olduğunu açıklayamasa da, az önce konuştukları her şeyin çok önemli konular olduğunu biliyordu.

Bir süre sonra Eragon, kamptan gelen boğuk bir kaval sesi duydu. Önce müziğin kıvrak nağmelerini kendi hayal ürünü sanmıştı; ama ardından, Arya'nın da fark edip başını sesin geldiği yöne çevirdiğini gördü.

Kim ve neden çalıyordu kavalı, Eragon bilmiyordu. Aldırmıyordu da. Melodi sanki karanlıkların içinden fırlamış gibiydi: Rüzgâr gibi, ıssız, terk edilmiş gibi.

Başını geri yaslayıp dinledi. Gözleri neredeyse kapalıydı. Aklından nefis görüntüler geçiyordu,

faelnivr'in neden olduğu ama müziğin biçimlendirdiği görüntüler.

Gittikçe melodi daha hızlanıp, dokunaklı ritmi telaşlı bir hal almaya başlamıştı. Notalar bir yukarı bir aşağı öyle hızlı, öyle ısrarlı, öyle karmaşık, öyle tedirgin edici bir tonda dalgalanmaya başlamıştı ki, Eragon müzisyenin iyi olup olmadığından endişe duyar olmuştu. O kadar hızlı ve bu kadar güzel çalabilmek kesinlikle normal değildi, bir Elf için bile değildi.

Müzik özellikle ateşli bir notaya ulaşınca Arya güldü, ayağa fırladı ve kollarını başının üstüne koyup bir poz verdi. Ayağını yere vurup ellerini çırpıtı, bir, iki, üç kez, sonra Eragon'u şaşırtarak dans etmeye başladı. Hareketleri ilk başlarda ağırdı, neredeyse baştan çıkarıcı ama kısa zamanda ritmi hızlandı, müziğin hızlı temposuna uydu.

Müzik önce hızlandı, sonra kavalcı melodinin motifini vurgulayıp kapanışa geçerek yavaş yavaş ağırlaştı. Ama sona ermeden önce ani bir dürtüyle sağ avucunu kaşımak istedi. Aynı anda zihninin derinliklerinde garip bir hareketlenme hissetti, kendisini tehlikeye karşı uyanan, koruyucu kalkanlarından birisi hayata geçmiş gibi.

Bir saniye sonra, tepelerinde bir ejderha kükredi.

Soğuk bir korku Eragon'u sardı.

Kükreme Saphira'nınki değildi.

Süvari Yemini

Eragon, Brisingr'ı kapıp Arya'yla beraber çadırdan fırladı. Dışarda tökezleyip dizüstü yere düştü, yer sanki aşağı doğru eğilmiş gibi geliyordu. Baş dönmesinin geçmesini beklerken bir tutam otu kavrayıp tutundu.

Başını kaldırma cesaretini bulunca gözlerini kısmak zorunda kaldı. Yakındaki meşalelerden gelen ışık acı verecek kadar parlaktı; alevler, beslendikleri yağlı bezlerden kopuklarmış gibi gözünün önünde balık misali yüzüyorlardı sanki.

"Dengem gitti," diye düşündü Eragon. Gözlerime güvenemiyorum. Zihnimi arındırmam gerek. Yapmalıyım...

Bir hareketlenme görüp hemen başını eğdi. Saphira'nın kuyruğu başının birkaç santim üstünden yalarcasına geçerek kendi çadırına bindirip dümdüz etti; ahşap direkleri incecik birer çıtaymış gibi kırmıştı.

Saphira nefes püskürttü, ayağa kalkmaya çalıştı. Sonra durdu, aklı karışmıştı.

"Küçüğüm, ne..."

Çok güçlü bir rüzgâr sesi kesti sözlerini. Gökyüzünün karanlıkları içinden Thorn ortaya çıktı, kan kırmızısıydı; gözyüzündeki milyonlarca yıldız gibi ışıltılı parlıyordu. Nasuada'nın çadırına yakın bir yere indi; ağırlığı yüzünden yer sarsılmıştı.

Eragon, Nasuada'nın muhafızlarının bağrıştıklarını duydu. Ardından Thorn sağ ön ayağını yere doğru bir sallayınca, bağrışmaların yarısı kesilmişti.

Kızıl ejderhanın yan taraflarına bağlı düzenekten birkaç düzine asker kayıp aşağı atladı; çevreye yayılıp çadırları hançerle yırttılar, üstlerine yürüyen gece nöbetçilerini bıçakladılar.

Kamp sınırları boyunca borazanlar ötmeye başlamıştı. O sırada kendi çadırlarının yakınlarından da mücadele sesleri geldi. Eragon kuzeyden ikinci bir saldırı yapıldığını anladı.

"Kaç kişiler bunlar böyle?" diye merak etti. Kuşatıldık mı yoksa? İçi anında öyle büyük bir panik duygusuyla doldu ki, mantığını yitirip hiç düşünmeden gecenin karanlığına dalası geldi. Onu yerinde tutan tek şey, bu tepkiyi vermesine faelnivr'in sebep olduğunu bilmesiydi.

Çabuk tarafından iyileştirici bir büyü okudu; içkinin etkisini yok etmeyi umuyordu, ama fayda etmemişti. Hayal kırıklığına uğramış vaziyette dikkatle ayağa kalktı. Brisingr'ı çekti. Arya'yla omuz omuza verdi; Üzerlerine doğru koşarak beş asker geliyordu. Eragon kızla birlikte yalnız başlarına onlarla nasıl başa çıkacaklarını bilmiyordu. Bu halde çok zordu.

Saphira kükreyerek kuyruğuyla bir tane patlatıp askerleri yere düşürdüğünde adamlar belki beş metre ötelerindeydi. Saphira'nın ne yapmak istediğini anlayan Eragon, Arya'ya, Arya da ona tutunmuştu; bu şekilde birbirlerine destek olarak ancak ayakta durabiliyorlardı.

O sırada Blödhgarm ile Laufin adında bir başka Elf, çadırların arasından çıkageldiler ve ikisi kendilerini toparlayıncaya kadar beş askeri kılıçtan geçirdiler. Öteki Elfler de hemen arkalarından geliyordu.

Bir başka bölük, ki bunlar yirmi kadar güçlü askerdi, Eragon ile Arya'nın üstüne koşuyorlardı;

sanki onları nerede bulacaklarını biliyormuş gibiydiler.

Elfler, Eragon ile Arya'nın önüne geçip set oluşturdular. Ama askerler Elflerin kılıçlarının tadına bakmadan, çadırların birinden Angela dışarı fırladı ve bağıra çağıra doğruca askerlerin ortasına daldı; askerler birden ne olduğunu anlayamamıştı.

Şifacı kadının üstünde kırmızı bir gecelik vardı, kıvrıkcık saçları darmadağınktı ve her iki elinde birer yün tarağı tutuyordu. Taraklar bir metre kadardı. Kenarlarında bir açıyla iki sıra çelik dişler monte edilmişti. Herbir diş Eragon'un dirseğinden bileğine kadar uzunlukta ve uçları iğne kadar sivriydi. Dişler insanın bir yerine battığı takdirde, yıkanmamış yün taramakta kullanıldıkları için insanın kan zehirlenmesine yakalanacağını biliyordu Eragon.

Angela tarağı zincirli zırhlarının arasından yan taraflarına batırınca askerlerden ikisi yere düştü. Şifacı kadın bazı erkeklerden bir kafa boyu kısaydı neredeyse ama aralarına dalarken hiç korkuyor gibi durmuyordu. Tam aksine, cadı gibi saçları, koyu renk gözleri ve kopardığı yaygarayla tam bir dehşet tasviriydi.

Askerler Angela'nın etrafını sarıp onu görünmez hale getirdiler; bir an için Eragon kadını haklayacaklarını sandı.

O sırada, kampın içinden Solembum'un asker grubuna doğru koşa koşa geldiğini gördü. Kedi adamın kulakları başının gerisine doğru yatıktı. Arkasından daha fazla kedi adam geliyordu: Yirmi, kırk, elli... bir sürüydüler ve hepsi hayvan formundaydılar.

Kedi adamlar askerlerin üstüne atlayıp yere yıkarak, diş ve pençeleriyle onları paralamaya başlayınca, bir hırlama, tıslama, ciyaklama ve çığlık karmaşası doldurdu geceyi. Askerler ellerinden geldiğince kendilerini korumaya çalışıyorlardı ama iri ve amansız kedilere karşı fazla şansları yoktu.

Angela'nın ortaya çıkışından kedi adamların olaya karışmasına kadar bütün olanlar çok hızlı gelişmiş ve Eragon müdahale edecek zaman bulamamıştı. Kedi adamlar askerlerin icabına bakarken o etrafında olup bitene, kuruyan dudaklarını ıslatıp, inanamayan gözlerle bakakalmıştı.

Sonra Saphira, "Çabuk, sırtıma çık," dedi.

Arya kolundan tutup, "Bekle," dedi. Eski dilde birkaç cümle mırıldandı. Kısa bir zamanda Eragon'un duyularındaki bozukluk ortadan kalktı, sarhoşluk hali geçti ve yeniden bedenine hükmeder hale geldi.

Arya'ya bakışlarıyla teşekkür edip, Brisingr'ın kınını yıkık çadırın üstüne fırlattı ve Saphira'nın sağ bacağına tırmanarak, ejderhanın ensesinde her zamanki yerini aldı. Eysersiz üstüne oturduğu için pullar bacaklarının iç kısmına batıyordu; beraber uçtukları ilk günden çok iyi hatırladığı bir histi bu.

"Dauthdaert'e ihtiyacımız var," diye seslendi aşağıda bekleyen Arya' ya.

Kız başıyla tamam dedi ve birkaç metre ötedeki kendi çadırına koştu.

O sırada zihnine Saphira'nınkinden başka bir bilinç baskı yapmaya başlamıştı. Düşüncelerini gizleyip korunmaya çalıştı ama bağlantı kurmaya çalışanın Glaedr olduğunu anlayınca, altın renkli ejderhanın kalkanı geçmesine izin verdi.

"Ben yardım edeceğim size," dedi Glaedr. Eragon onun sözlerinin ardında Murtagh ve Thorn'a karşı korkunç bir öfke sezdi, bütün dünyayı yakıp küle çevirebilecek güçte bir öfke. Eragon, Saphira, zihninizle bana katılın, sen de Blödhgarm ve sen Laufin, bütün toplumunuz. Sizin gözünüzle görmeme,

sizin kulağınızla duymama izin verin, ben de böylece sizi yönlendirebileyim ve gerektiğinde kullanmanız için size gücümü aktarabileyim.

Saphira öne sıçrayıp, sıra sıra çadırların üstünden yarı süzülür, yarı uçar halde, koca kızıl bir kütle gibi görünen Thorn'a doğru yöneldi. Aşağıdan Elfler de onları takip ediyordu, ama yollarına çıkan bütün askerleri öldürerek.

Thorn hâlâ yerde olduğu için Saphira'nın yükseklik avantajı vardı. Saphira ona doğru yöneldi. Eragon onun Thorn'un sırtını ateşe vermek, dişlerini ensesine geçirmek istediğini biliyordu ama ejderha onun yaklaştığını görünce hırlayıp, yüzünü Saphira'ya çevirmişti. Kendinden büyük bir köpeği karşılamak için bekleyen minik bir köpek misali, olduğu yerde sinip bekledi.

Eragon son anda Thorn'un sırtındaki eyerin boş olduğunu fark etti. Thorn gerileyip, kalın güçlü ön ayaklarından birini Saphira'ya savurdu. Ağır pençe havada rüzgâr uğultusu gibi bir ses çıkarmıştı. Karanlıkta pençeler insanı irkilten bir beyazlıkta görünüyordu.

Saphira saldırıyı savuşturmak için vücudunu yana kırıp manevra yaptı. Yer ve gök Eragon'un etrafında döndü ve Saphira'nın sağ kanat ucu bir başkasının çadırını daha yıkıp geçerken Eragon baş aşağı uçtuklarını fark etti.

Dönüşün yarattığı kuvvet Eragon'u aksi yöne çekince Saphira'dan kopar gibi oldu. Bacaklarının arasından pullar kayıp kurtulmaya başlamıştı. Bacaklarını iyice kasıp sıkıştırarak önündeki ense çıkıntısına iyice asıldı ama Saphira'nın virajı karşı konulmayacak kadar güçlüydü ve bir saniye içinde eli tutunduğu yerden kurtuldu, kendini boşlukta neresi yukarısı, neresi aşağısı kestiremeden takla atarken buldu.

Kendinden uzak tutmakla birlikte, Brisingr'ı düşerken bile elinden bırakmamıştı. Üstünde koruyucu büyüsü olsun olmasın, Rhunön'ün tılsımı yüzünden kılıç onu hâlâ yaralayabilirdi.

"Küçüğüm!"

"Letta!" diye bağırdı Eragon ve ani bir duruşla yerden üç metre yukarda havada asılı kaldı. Dünya hâlâ etrafında dönerken, kendini yakalamak için çevresinde dönen Saphira'nın pırıl pırıl parlayan silüetini gördü.

Thorn kükrüyor, Eragon ile aralarındaki çadırların üstüne püskürttüğü kor alevler gökyüzüne yükseliyordu. Çadırlardan, içinde kavrulup ölen insanların acı haykırıışları geliyordu.

Eragon yüzünü örtmek için elini kaldırdı. Yaptığı büyü sayesinde yara almıyordu ama hissettiği ısı rahatsızlık vericiydi. "Ben iyiyim. Geri dönme," dedi, sadece Saphira'ya değil, Glaedr ve Elflere de. "Onları durduramazsınız. Ben sizinle Nasuada'nın çadırında buluşurum."

Saphira'nın itirazını açık seçik hissedebiliyordu ama ejderhası Thorn'a saldırısını tamamlamak için yine de yönünü değiştirmişti.

Eragon yaptığı tılsımı durdurup tabanlarının üstüne yere inerek, yanan çadırların arasında koşmaya başladı; çoğu yıkılmak üzereydi, göğe turuncu kıvılcımlardan dikitler yükseliyordu.

Eragon duman ve yanan pis yün kokusundan rahat nefes alamıyordu. Öksürdü. Gözleri sulanmaya, altta biriken yaşlar yüzünden görüşü bulanıklaşmaya başlamıştı.

Birkaç yüz metre ötede, gecenin bir yarısında iki dev canavar, Saphira ile Thorn cebelleşiyorlardı. Eragon'a garip bir korku çöktü. Onlara doğru koşarak ne yapmaya çalışıyordu ki? Bir çift birbirini

ısıran, hırıldayan, kükreyen yaratık. Her biri bir evden büyük (hatta Thorn iki ev büyüklüğünde), her ikisi de sivri pençeli, sivri dişli, pullarının her biri kendi boyundan büyük? Durmayıp yine de koşmaya devam ederken ilk anki korkusu geçtiyse bile, içinde küçük bir miktar ürperti hâlâ vardı.

Roran ile Katrina'nın güvende olmalarını diledi. Onların çadırı kampın diğer tarafındaydı ama Thorn ile askerler her an o tarafa yönelebilirlerdi.

"Eragon!"

Arya yanan enkazın etrafından dolaştı. Dauthdaert sol elindeydi. Mızrağın etrafında soluk yeşil bir ışık halkası vardı ama arka plandaki alevler yüzünden görebilmek çok güçtü. Yanında kendisiyle birlikte Orik vardı; o da dil gibi uzayan alevlerin etrafından sanki buhardan başka bir şey değillermiş gibi dolaşıyordu. Cüce adam gömleksiz ve miğfersizdi. Bir elinde antika savaş baltası Volund, diğerinde yuvarlak küçük bir kalkan vardı. Baltasının her iki ucu da kanlıydı.

Eragon elini kaldırıp seslenerek onları karşıladı, arkadaşlarını gördüğüne sevinmişti. Yanlarına geldiğinde Arya ona mızrağı uzattı ama Eragon başını salladı: "Sende kalsın!" dedi. "Eğer sen Niernen'i, ben de Brisingr'ı kullanırsam Thorn'u durdurma şansımız artar."

Arya başını sallayıp kılıcı sıkıca kavradı. Eragon, kızın, bir Elf olarak bir ejderhayı öldürmeye kıyıp kıyamayacağını merak etti bir an. Sonra bu düşüncüyü attı kafasından. Arya'yı biraz tanıyorsa, gereken neyse onu yapacak biri olduğunu biliyordu, ne kadar güç olursa olsun.

Thorn, Saphira'nın kaburgalarına pençesiyle tırmık atınca, Eragon acıyı kendi iliklerinde hissederek nefesini tuttu. Telepatiyle Blödhgarm'ın zihnini okudu ve aldığı bilgilerden, Elflerin ejderhalara yakın olduklarını ve askerlerle savaştıklarını çıkardı. Ayakaltında ezilme korkusundan, Saphira ile Thorn'un yanına daha fazla yanaşmayı göze alamıyorlardı.

"Orada," dedi Orik, baltasıyla yıkık çadırlar arasında ilerleyen asker grubunu işaret etti.

"Bırak gitsinler," dedi Arya. "Saphira'ya yardım etmemiz lazım."

Orik ters ters söylendi. "Tamam o zaman, hadi gidiyoruz."

Üçü birlikte ilerlemeye başladılar; ama Eragon ile Arya kısa zamanda Orik'i epeyce geride bırakmışlardı. Hiçbir Cücenin onlarla aşık atmasına imkân yoktu, hatta Orik gibi sağlam ve güçlü olanların bile.

"Siz devam edin!" diye seslendi epey gerilerden. "Ben de yetişmeye çalışacağım!"

Eragon havada serseri uçuşan bez yanıklarından kaçınarak yürüyordu, derken on kişilik bir asker grubunun tam ortasında Nar Garzhvog'u gördü. Boynuzlu Kull alevlerin yakut rengi ışığında korkunç görünüyordu; dudakları sivri dişlerini gösterecek şekilde gerilmişti. Kaşlarının altında çıkık alın kemiği yüzüne kötü ve zalim bir ifade veriyordu. Kafatası sanki körelmiş bir keskiyle bir kayadan oyulmuş gibiydi. Çıplak elle savaşıyordu, askerlerden birini yakaladı ve Eragon'un tıpkı bir tavuğa yapacağı gibi onu lime lime etti.

Birkaç adım sonra yanan çadırlar sona eriyordu. Alevlerin ötesinde ise her şey tam bir kaostu.

Blödhgarm ve yanındaki iki büyücü, Eragon'un İmparatorluk'tan olduklarını sandığı dört kara cüppeli adamla karşı karşıyaydılar. Ne Elfler, ne de adamlar kıpırdıyorlardı ama yüzleri ciddi ve çok gergindi. Yerde onlarca ölü vardı ama çoğu hâlâ serbestti; bazıları çok feci yaralanmıştı. Eragon bundan hemen adamların acıya karşı dayanıklılık büyüyle korunduklarını anladı.

Elflerin geri kalanını göremiyordu; onların kargaşasının tam orta yerinde bulunan Nasuada'nın kırmızı çadırının arka tarafında olduklarını sezdi.

Kedi adamlar çadırın çevresindeki açıklıkta askerleri bir o yana, bir bu yana kovalıyorlardı. Kral Yarımptati ve eşi Gölge Avcısı, iki grubun başındaydılar, Solembum da bir üçüncüsüyle ilgileniyordu.

Çadırın yakınında şifacı kadın, şişman çam yarması gibi bir adamla düello yapıyordu; onun elinde yün tarakları, adamın ise bir elinde topuz, diğerinde harman döveni vardı. Cinsiyetleri, ağırlıkları, boyları, idrakleri ve silahları hariç birbirlerine denk gibi görünüyorlardı.

Eragon, Elva'nın da orada olduğunu görünce şaşırdı, kız bir varilin üstünde oturuyordu. Elleriyle karnını tutuyordu; hasta gibiydi ama o da savaş halindeydi, yalnızca kendine özgü yollardan. Önünde onu aşkın asker vardı. Eragon kızın onlara hızlı hızlı bir şeyler söylediğini, küçük ağzının sürekli belirsiz şekilde kıpırdadığını gördü. Her söylediği şeyde adamlar farklı tepkiler veriyordu: Biri yerine mihlanmıştı, kımıldayamadığı anlaşılıyordu; biri iki büklüm olmuş elleriyle yüzünü kapıyordu; biri diz çökerek uzun bir hançeri kendi kalbine saplamak üzereydi; öbürü bütün silahlarını atıp kampa doğru kaçmaktaydı ve bir tanesi de sersem gibi dolanıp duruyordu. Aralarından hiçbiri kıza silah çekmiyor, hiçbiri bir diğerine saldırmıyordu.

Bu karmaşa içinde, sanki iki koca canlı dağ gibi Saphira ve Thorn, birer karaltı halinde tepelerindeydi. Birbirlerinin çevresinde döne döne çadırın soluna doğru kaymışlar, ardı ardına çadırları yıkıyorlardı. Burun delikleriyle testere gibi dişleri arasından alevler fişkırıyordu.

Eragon karar veremiyordu. Kargaşanın yarattığı gürültü ve hareket dayanılacak gibi değildi ve kendisine en çok nerede ihtiyaç duyulduğunu kestiremiyordu.

"Belki Murtagh?" diye sordu Glaedr.

"Ama önce onu bulmalıyız, tabii eğer buradaysa. Onun zihnini hissedemiyorum; bu kadar insan ve bunca büyüünün arasında emin olmak zor." Bağlantıları sayesinde altın ejderha sadece kendisiyle diyalog kurmaktan daha fazlasını yapıyordu. Glaedr eşzamanlı olarak Saphira'nın Elflerin ve İmparatorluk büyücülerine karşı giriştikleri zihin savaşında Blödhgarm ve iki yardımcısının düşüncelerini dinliyordu.

Eragon onların büyücüleri yeneceklerini biliyordu, tıpkı Angela ile Elva'nın kendilerini askerlerden kurtaracaklarına emin olduğu gibi. Oysa Saphira birkaç yerinden çoktan yaralanmıştı ve Thorn'un kampın geri kalanına saldırmasını önlemekte zorlanıyordu.

Eragon, Arya'nın elindeki Dauthdaert'e baktı, sonra yeniden ejderhaların koca cüsselerine. "Onu öldürmek zorundayız," diye düşündü. Düşüncesi bile kalbinin sıkışmasına sebep olmuştu. Gözü Elva'ya takıldı ve aklında yeni bir fikir yeşerdi. Kızın sözleri bütün silahlardan daha güçlüydü; hiç kimse, hatta Galbatorix bile onun sözlerine karşı koyamıyordu. Thorn'la konuşsa, belki onun gitmesini sağlayabilirdi.

"Hayır!" diye gürledi Glaedr. "Zamanını boşa harcıyorsun küçüğüm. Ejderhana git hemen! Yardımına ihtiyacı var. Thorn 'u öldürmelisin, kaçması için korkutmak değil! O yaralı, onu kurtarmak için yapabileceğin bir şey yok."

Eragon, Arya'ya baktı, Arya da ona.

"Elva daha hızlı çözer," dedi Eragon.

"Elimizde Dauthdaert de var..."

"Çok tehlikeli. Çok zor."

Arya bocaladı, sonra başını salladı. Birlikte Elva'ya doğru yürümeye başladılar.

Ama kızın yanına varmadan boğuk bir çığlık duydular. Eragon döndü ve korkuyla, Murtagh'ın çadırdan çıktığını, Nasuada'yı da bileklerinden çekiştirildiğini gördü.

Nasuada'nın saçları dağılmıştı. Yanağında kötü bir çizik vardı; hardal rengi elbisesi birkaç yerinden yırtılmıştı. Nasuada, Murtagh'ın dizine tekme savurdu ama attığı tekme Murtagh'ın koruyucu kalkanından geri dönmüş, Murtagh'a değmemişti bile. Murtagh sert bir hareketle kadını yanına çekti, sonra da Zar'roc'un kabza dibiyle kadının şakağına vurup onu bayılttı.

Eragon bağırarak oraya koştu.

Murtagh ona kısa bir bakış fırlattı. Sonra kılıcını kınına sokup, Nasuada'yı bir omzuna aldı, bir dizi üstüne çöktü ve sanki dua ediyormuş gibi başını önüne eğdi.

Saphira'dan hissettiği bir acı Eragon'un dikkatini dağıttı. Saphira bağıırıyordu: "Dikkat et! Elimden kaçtı!"

Eragon etraftaki cesetlerin üstünden sıçrarken, riski göze alıp çabucak yukarı baktı ve Thorn'un parlak karnı ve kadifemsi kanatlarıyla gökyüzündeki yıldızların yarısını örtmüş olduğunu gördü. Kızıl ejderha aşağı doğru süzülürken, tıpkı düşen ağır bir yaprak gibi döne döne iniyordu.

Eragon yan tarafa atlayıp çadırın arkasına yuvarlandı, kendiyile ejderha arasına mesafe koymaya çalışıyordu; ama yere düşerken omzu bir taşa çarpmıştı.

Thorn hiç yavaşlamadan, bir ağaç gövdesi gibi boğum boğum olan kalın sağ ön bacağıyla yere indi ve büyük pençesini Murtagh ile Nasuada'ya uzattı. Pençesindeki tırnaklar toprağa gömülüyordu; ikisini ayağının üstüne çıkarırken zeminden de bir iki metre toprak söktü.

Ardından, zafer dolu bir kükreyiş ve insanı kemiklerine kadar titreten gürültüde kanat çırpışla, Thorn yukarıya doğru bir kavis yapıp, kamptan ayrıldı.

Thorn'la güreştikleri yerden havalanan Saphira da onun peşine düşmüştü. Isırıldığı yerlerinden oluk oluk kanlar akıyordu; kaburgalarında pençe izleri vardı. Thorn'dan daha hızlıydı ama Eragon, Thorn'u yakalasa bile Saphira'nın Nasuada'ya zarar vermeden onu nasıl Thorn'un pençesinden kurtaracağını bilemiyordu.

O sırada Arya hızla yanından geçince bir anlık rüzgârla saçları dağıldı. Kız bir koşuda fıçı yığınlarının üstüne tırmanıp sıçramış, bu sıçrayış onu havada hiçbir Elfin yardimsız kendi kendine yapamayacağı kadar yükseğe çıkarmıştı. Uzanıp Thorn'un kuyruğunu yakaladı ve tıpkı asılı bir süs eşyası gibi orada boşlukta sallandı.

Eragon sanki onu durdurmak istercesine bir adım öne çıktı, sonra da küfredip gürlercesine bağırdı: "Audr!"

Sihirli sözcük kendisini yaydan atılan bir ok gibi havaya fırlatmıştı. Telepatiyle Glaedr'a uzandı; yaşlı ejderha onun yükselişine aktardığı enerjisiyle destek verdi. Eragon enerjiyi hiç acımadan, idareli kullanmayı düşünmeden kullandı, tek isteği Nasuada'ya veya Arya'ya kötü bir şey olmadan Thorn'a ulaşmaktı.

Saphira'yı geride bırakıp yanından geçerken, Arya'nın Thorn'un kuyruğundan yukarı tırmanmaya başladığını gördü. Kız sağ eliyle ejderhanın omuriliği üstündeki dikensi çıkıntılara tutunup onları merdiven basamağı gibi kullanıyordu. Sol eliyle Dauthdaert'i Thorn'a saplayıp, mızrağın kesici ucuyla kendini her adımda giderek daha yükseklerle çıkan ejderhanın üstünde yukarı çekiyordu. Thorn sineklerden rahatsız olan bir at gibi, eğilip bükülüp kıvranıyor, kızı ağızıyla kapmaya çalışıyor ama Arya'ya erişemiyordu.

Bunun üzerine kan kırmızısı ejderha, kanatlarını ve bacaklarını içine çekerek, göğsünde taşıdığı değerli yüklerle birlikte, ölümüne spiral bir hareketle döne döne doğruca yere dalışa geçti. Dauthdaert, Thorn'un bedeninden kopup kurtulmuştu. Arya'nın bedeni canavara paralel bir açıyla gerilip uzanmışken, sadece sağ eliyle ejderhanın bir çıkıntısına tutunuyordu (onun zayıf, Dras-Leona'nın altında katakomplarda yaraladığı eliydi bu).

Çok geçmeden parmakları tutunduğu yerden kurtuldu ve Arya, Thorn'dan uzaklaşarak düşmeye başladı; düşerken kol ve bacakları dışa doğru, tıpkı tahta tekerleği tutan çıtalar gibi bir görünümle açılmıştı. Yaptığı büyüün neticesinde döne döne düşmesi yavaşlamış, sonra da tamamen durmuştu. Artık aşağı düşmüyor, gece gökyüzünde havada süzülüyordu. Hâlâ elinde tuttuğu Dauthdaert'in ışığıyla Eragon'un gözüne karanlıkta uçan bir ateşböceği gibi görünüyordu.

Bu arada Thorn kanat çırpıp, kıza doğru geriye dönüş yapmıştı. Arya başını çevirip gözleriyle Saphira'yı aradı. Ardından da karşılamak üzere hava boşluğunda yüzünü yeniden Thorn'a çevirdi.

Derken, Thorn'un ağızında uğursuz bir ışık belirdi birden ve giderek genişleyen bir açıyla büyüyen alevlerden bir duvarı Arya'ya doğru püskürtüp kızın silüetini gözlerden gizledi.

O sırada Eragon onlardan belki on beş metre kadar uzaktaydı (alevlerin yakıcılığını yanaklarında hissedecek kadar yakındı).

Alevler bitince Thor, koca cüssesinin izin verdiği hızla kıvrılıp kıza arkasını dönerek uzaklaşmaya çalışırken göründü. Bu arada, Arya'nın uzaklaşıp kendini koruyamayacağı bir hızla, bir de kuyruk savurdu.

"Hayıır!" diye bağırdı Eragon.

Kuyruk pat diye bir sesle çarpmıştı Arya'ya. Tıpkı sapan an fırlatılan bir taş gibi kızı karanlıkların içine savurmuştu. Dauthdaert, Arya'nın elinden kurtularak hızla aşağıya düşmeye başladı; döne döne uzaklaşan ışığın parlaklığı bir süre sonra iyice silikleşip sonra da tamamen kayboldu.

Eragon'a sanki göğsünü demir bir el sıkıyor, kendisini nefessiz bırakıyormuş gibi geliyordu. Thorn uzaklaşmaktaydı ama Eragon, Glaedr'dan biraz daha güç alabilirse, hâlâ ejderhayı yenebileceğini düşünüyordu. Fakat Glaedr'la olan bağlantısı da giderek zayıflamaktaydı. Thorn ve Murtagh'ı, yerden bu kadar yüksekte, üstelik de Murtagh'ın elinin altında kullanabileceği onlarca Eldunari varken, yalnız başına yenebileceğini sanmıyordu.

Eragon küfretti. Kendini yukarı fırlatıp havada uçmasını sağlayan büyüü durdurdu ve baş aşağı Arya'nın peşinden dalışa geçti. Rüzgâr kulaklarında uğulduyor, saçlarını, giysilerini darmadağın ediyor, yanaklarını dümdüz geriye yapııştırıyor, gözlerini bir çizgi haline gelecek kadar kısmak zorunda bırakıyordu. Uçarken ensesine kanatlı bir böcek çarpmış, çapmanın şiddetiyle bıraktığı etki bir çakıltaşından farksız olmuştu.

Aşağı doğru hızla inişten bir yandan da zihniyle Arya'ya ulaşmaya çalışıyordu. Karanlıklar

içinde çok hafif başka bir bilincin varlığını hissederken Saphira alt tarafından ortaya çıkmıştı. Pulları yıldızların ışığında solgundu. Saphira baş aşağı döndü, Eragon onun pençeleriyle uzanıp küçük, karanlık bir şey yakaladığını gördü.

Eragon'un dokunduğu bilinçten sarsıcı bir acı gelip geçti ve ardından bütün düşünceler kesildi. Eragon artık başka bir şeyi hissetmez olmuştu.

"Onu yakaladım küçüğüm," dedi Saphira.

"Letta," dedi Eragon ve yavaşlayarak durdu.

Yeniden dönüp Thorn'u aradı gözleri ama tek görebildiği yıldızlar ile uçsuz bucaksız bir karanlıktı. Doğu yönünden belli belirsiz iki kanat çırpışı duydu; sonra her şey sessizliğe gömüldü.

Eragon aşağıda Varden kampına baktı. Yükselen duman katmanları arasından turuncu donuk ışık kümeleri görünüyordu. Yüzlerce çadır çamurlar arasında darmadağın olmuş, içlerindeki onlarca insan Thorn ile Saphira kapışırken kaçamamıştı; ama saldırının kurbanları sadece bu insanlar değildi. Bulunduğu yükseklikten Eragon cesetleri göremiyordu ama İmparatorluk askerlerinin de çok kayıp verdiğini biliyordu.

Eragon'un ağzında acı bir tat vardı. Titriyordu sinirden; öfke, korku ve çaresizlik gözlerini yaşlarla buğulandırıyordu. Arya yaralıydı... Belki de ölüydü. Nasuada ele geçirilmişti, yoktu ve kısa bir süre sonra Galbatorix'in en acımasız işkencecilerinin eline düşecekti.

Bir çaresizlik çöktü üstüne.

Şimdi nasıl devam edeceklerdi? Nasuada onların başında olmadan zafere nasıl ulaşacaklardı?

Krallar Meclisi

Saphira ile Varden kampına tekrar indiklerinde, Eragon onun yan tarafından aşağı kayıp, doğruca çimenliğe giderek Arya'yı usulca üstüne bıraktı.

Elf kızı yüzükoyun yatıyordu, bedeni gevşekti, kıpırdamıyordu. Eragon onu çevirince gözkapaklarını kırıştırdı ve gözlerini açtı. "Thorn?.. Thorn ne oldu?" diye mırıldanarak.

"Kaçtı," dedi Saphira.

"Ya... Nasuada? Onu kurtarabildiniz mi?"

Eragon gözlerini indirip başını iki yana salladı.

Arya üzülmüştü. Öksürdü ve yüzünü buruşturdu, sonra doğrulup oturdu. Ağzının kenarından aşağı kan sızdı.

"Dur, kımıldama," dedi Eragon. "Ben gidip Blödhgarm'ı boayım."

"Gerek yok." Eragon'un omzuna tutunarak kendini çekti ve seri bir hareketle dimdik ayağa kalktı. Kaslarını gererken yine öksürdü. Eragon onun saklamaya çalıştığı acısını fark etti. "Sadece biraz çürük var, kırığım yok," dedi. "Koruyucu kalkanım beni Thorn'un son şiddetli darbesinin bütün etkisinden korudu."

Eragon tam inanmıyordu ama fazla ısrar etmedi.

Saphira onlara doğru yaklaşıp, "Şimdi ne olacak?" diye sordu. Kanının yoğun ve keskin misk kokusu Eragon'u tutmuştu.

Eragon çevresindeki alevlere ve bozguna uğrayan kamplarına baktı. Aklına yeniden Roran ve Katrina geldi; saldırıdan sağ kurtulup kurtulmadıklarını merak etti. "Gerçekten de, şimdi ne olacak?" diye düşündü.

İçinde buldukları durum onun bu sorusuna cevap olmuştu: İlkın, Arya'yla birlikte kalın bir duman bulutunun içinden fırlayan iki askerın saldırısına uğradılar. Eragon onların işini bitirdiğinde sekiz Elf onların bulunduğu yere çıkageldi.

Eragon onları yaralanmadığına ikna ettikten sonra, Elfler bu kez ilgilerini Saphira'ya çevirdiler ve Thorn'un açtığı ısırık, pençe yaralarını, Eragon bu işi kendi yapmak istediğini belirttiği halde, iyileştirmek için ısrar ettiler.

Yaraları tedavi etme işinin birkaç dakikayı alacağını bildiği için Eragon, Saphira'yı Elflerle baş başa bıraktı. Çadırların arasından aceleyle geçip, Nasuada'nın çadırına yakın, Blödhgarm'ın büyücü Elf yardımcılarıyla, dört imparatorluk büyücüsünden sonuncusuyla hâlâ zihin çarpışması yaptığı yere gitti.

Son kalan büyücü yerde dizlerinin üstüne çökmüş, alnı dizlerindeydi ve ellerini ensesinde kavuşturmuştu. Zihniyle bu çekişmeye katılıp destek vermek yerine Eragon büyücünün yanına gidip omzuna pat pat vurdu ve kulağının dibine kadar girip birdenbire, "Böh!" diye bağırdı.

Büyücü şaşırarak titredi ve yaşadığı dikkat dağınıklığı sayesinde, Elfler onun savunmasını delip geçebilmişlerdi. Eragon adamın yenildiğini kasılıp kalmasından, sonra da yana devrilerek, gözlerinin kayıp beyazının görünmesinden anlamıştı. Adamın ağzından sarımtırak köpükler çıkıyordu ve nefes

alması durdu.

Eragon kısa cümlelerle Blödhgarm ile diğer iki Elf büyücüye Arya ve Nasuada'nın başına gelenleri anlattı. Blödhgarm'ın tüyleri diken diken olmuş, sarı gözleri öfkeyle yanıyordu. Ama eski dilde yaptığı tek yorum, "Bizi kara günler bekliyor Shade Katili," oldu. Ardından Yaela'yı gönderip Dauthdaert'i düştüğü yerden bulup getirmesini emretti.

Eragon, Blödhgarm ve onlarla birlikte kalan diğer Elf Uthinare'yle beraber kampı gezip kolaçan ettiler. Kedi adamların dişlerinden, insanların, Cücelerin, Elflerin ve Urgalların kılıcından kurtulan beş asker daha bulup öldürdüler. En son olarak, devam eden yangınları sanki söndürdükleri bir mum aleviymiş gibi büyüyle kolaylıkla söndürdüler.

Bir süre kötü bir korku gelip çörelendi Eragon'un üstüne; ıslak, ağır yün yorganlar altında eziliyormuş gibi hissediyor, zihnine baskı yaparak ölümden, yenilgiden ve başarısızlıktan başka bir şey düşünmesine izin vermiyordu. Dünya üstüne yıkılıyor gibiydi. Sanki Varden'le birlikte başarmak için uğraştıkları her şey hızla çözülyordu ve kontrolü yeniden ele geçirmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Çaresizlik duygusu herhangi bir şey yapmaya yeltenme isteğini de baltalıyor, bir köşede öylece oturmak ve sadece derdine yanmak istiyordu. Yine de içinden gelen bu isteğe boğun eğmedi, çünkü bunu yapmakla ölmek aynı anlama geliyordu. Böylelikle hareket etmeye devam etti, içindeki umutsuzluğa rağmen el verip Elflerle birlikte çalışmaya devam etti.

Glaedr'ın kendiyle bağlantı kurup onu teselli etmesi de can sıkıntısını gidermedi. Glaedr ona, "Eğer beni dinleseydin Thorn'u durdurabilir ve Nasuada'yı kurtarabilirdik," dedi.

"Belki de kurtaramazdık," diye karşılık verdi Eragon. Konuyu daha fazla uzatmak istemiyordu ama söylemeden edememişti: Senin içindeki öfke görüşünü bulandırdı. "Thorn'u öldürmek tek çare değildi, ayrıca kendi soyunun geride kalan son bir tanesini daha yok etmekte bu kadar aceleci davranmamalıydın."

"Bana ders vermeye kalkma delikanlı!" diyerek sözünü kesti Glaedr. "Benim yaşadığım kaybı ve neler hissettiğimi asla anlayamazsın!"

"Çok iyi anlıyorum," dedi Eragon; ama Glaedr zihninden çoktan çekilmişti ve onun kendisini duyduğuna emin değildi.

Eragon bir yangın daha söndürüp bir diğeriyle ilgilenmeye giderken koşa koşa yanına Roran gelip kolunu tuttu. "Yaralı mısın?"

Eragon kuzeninin sağ ve iyi olduğunu görünce çok rahatladı. "Hayır," dedi.

"Ya Saphira?"

"Elfler yaraları iyileştirdi çoktan. Katrina nasıl? İyi mi?"

Roran başını salladı; biraz rahatlamıştı, ama yüzü hâlâ ciddiye. "Eragon," dedi iyice yaklaşarak, "Neler oldu? Neler oluyor? Jörmundur'u gördüm, kafası kesik bir tavuk gibi dolanıyor etrafta. Nasuada'nın muhafızları da sanki biri ölmüş gibi, hepsinin yüzü asık; kimse bir şey anlatmıyor. Hâlâ tehlikede miyiz? Galbatorix saldırmak üzere mi?"

Eragon etrafına bakınıp Roran'ı kimsenin kendilerini duymayacağı bir köşeye çekti. "Kimseye söyleme. Henüz değil," diye uyardı anlatmaya başlamadan önce.

"Söz veriyorum."

Birkaç cümleyle Eragon durumu Roran'a özetledi. Bitirdiğinde Roran'ın yüzüne kasvetli bir ifade gelmişti. "Varden'in dağılmasına göz yumamayız!" dedi.

"Tabii ki yumamayız, bu olmayacak; ama Kral Orrin kumandayı ele geçirmek isteyebilir, veya..." Yanlarından bir grup insan geçince Eragon sözlerine ara vermişti. Sonra devam etti: "Yanımda ol, olur mu? Sana ihtiyacım olabilir."

"Benim yardımına mı? Benim yardımına neden ihtiyacın olsun ki?"

"Roran, bütün ordu sana hayran, hatta Urgallar bile. Sen Güçlü Balyoz'sun, Aroughs kahramanısın ve insanlar senin düşündüklerine önem veriyor."

Roran bir süre konuşmadı, sonra başını tamam der gibi salladı. "Elimden geleni yaparım."

"Şimdilik sadece düşmana karşı gözünü açık tut yeter," dedi Eragon ve az önce söndürmeye niyetlendiği yangına doğru uzaklaştı.

Yarım saat sonra, kampa sessizlik çöküp, yeniden bir düzen gelmeye başladığında, bir koşucu ulak Eragon'a gelip, Arya'nın kendisinden derhal Kral Orik'in çadırına gelmesini rica ettiğini bildirdi.

Eragon ile Roran bakiştılar, ardından çoğunlukla Cücelerin çadır kurduğu kampın kuzeybatı tarafındaki karargâha doğru yola koyuldular.

"Başka çare yok," dedi Jörmundur. "Nasuada ne istediğini açık seçik belirtti. Sen Eragon, onun yerine geçmelisin ve onun yerine Varden'i yönetmelisin."

Çadırın içinde toplanıp bir daire oluşturan yüzlerdeki ifadeler, son derece ciddi ve kararlıydı. Saphira'nın tabiriyle, farklı türlerdeki iki-bacaklıların şakaklarına ve alınlarındaki derin çizgilere koyu gölgeler düşmüştü. Kaşlarını çatmayan bir tek Saphira vardı. Meclis toplantısındaki konuşmaları dinleyebilmek için başını çadırdan içeri uzatmıştı, ama onun da sanki her an ısıracağı gibi dudakları dişlerinin üzerinde gerili bir vaziyetteydi.

İçerdekiler arasında Kral Orrin geceliğinin üstüne mor renkli bir pelerin atmıştı. Arya sarsılmış haline rağmen kararlı görünüyordu. Kral Orik bir zırh gömleği bulup üstüne geçirmişti. Kedi adamların kralı Grimrr Yarımpti'nin sağ omzundaki kılıç yarası beyaz bir bandajla sarılmıştı. Kull ırkından Nar Garzhvog boynuzları tavan örtüsüne değmesin diye kambur duruyordu. Roran da oradaydı; çadır girişinin yanında duruyor, gelişmeleri dinliyor ama konuşmuyordu.

Çadıra başka hiç kimsenin girmesi istenmiyordu, yasaktı. Ne muhafız, ne danışman, ne hizmetkâr, hatta Blödhgarm ile büyücüleri bile. Dışarda bir grup adam, Cüce ve Urgallar, çadırdan hatırı sayılır bir uzaklıkta bekliyorlardı; görevleri ne kadar güçlü veya tehlikeli olursa olsun, toplantıya müdahale etmek isteyen herkese engel olmaktı. Ayrıca, çadır da normal veya büyülü, her türden kulak misafirliğine karşı acilen birkaç büyüyle korunma altına alınmıştı.

"Bunu asla istemedim," dedi Eragon. Çadırın orta yerine kurulu masanın üzerine yayılmış Alagaesia haritasına dikmişti gözlerini.

"Hiçbirimiz istemedik," dedi Kral Orrin iğneleyici tavırla.

Eragon, Arya'nın toplantıyı Orik'in çadırında düzenlemesini akıllıca bulmuştu. Cüce kral, Nasuada ve Varden'in güvenilir bir destekçisi olarak tanınırdı (üstelik, Eragon'un ırfıcım lideri ve onun üvey

kardeşiydi) ve kimse onu Nasuada'nın yerini göz dikmekle suçlayamazdı ve zaten insanlar onu Nasuada'nın yerine kabul de etmezlerdi.

Yine de toplantıyı Orik'in çadırında yapmakla Arya, Eragon'un elini güçlendirmiş ve gelecek eleştirileri ne desteklemiş, ne de karşı çıkmış gibi görünerek önlemiş oluyordu. Eragon kızın insanları idare edip yönlendirme konusunda kendisinden daha iyi olduğunu kabul ediyordu. Bu planın tek sakat tarafı, diğer insanların Orik'i kendi üstüymüş gibi algılamasına yol açabileceğiydi; ama Eragon, Orik'ten gelecek desteğe karşılık böyle bir riske girmeye razıydı.

"Bunu asla istemedim," dedi tekrar ederek, sonra başını kaldırıp etrafında dikkatle kendisini izleyenlere baktı. "Ama madem böyle, kaybettiğimiz bunca canın mezarı üstüne yemin ederim ki, Nasuada gibi olabilmek ve Varden'i Galbatorix ve İmparatorluk karşısında zafere taşıyabilmek için elimden geleni yapacağım." Kendine güvenen bir tavır sergilemek istiyordu ama aslında, olayın muazzamlığı onu müthiş korkutuyordu; bu iş için uygun olup olmadığını bilmiyordu. Nasuada takdir edilecek ölçülerde bir liderlik sergilemişti ve onun başardıklarının yarısını bile gerçekleştirebileceğini düşünmek göz korkutucuydu.

"Övgüye layık, eminim," dedi Kral Orrin. "Ama Varden her zaman müttefikleriyle uyum içinde çalışmıştır, Surda'lılarla, soylu dostumuz Kral Orik ve Beor Dağları'nın Cüceleriyle, Elflerle, son zamanlarda aramıza katılan Nar Garzhvog'un liderliğinde Urgallarla ve kedi adamlarla." Başıyla Grimm'rı gösterdi. Grimm'r da karşılık olarak kısa bir selam verdi. "Personel ve ordunun, birbirimizle fikir ayrılığına düştüğümüzü görmeleri iyi olmaz. Siz de öyle düşünmüyor musunuz?"

"Elbette."

"Pekâlâ," dedi Kral Orrin. "O zaman ben de bu konuşmamızdan, önemli konularda karar almadan önce bizimle görüşeceğinizi anlıyorum, Nasuada'nın yaptığı gibi." Eragon bir an ne diyeceğini bilememişti. Orrin sözlerine devam etti:"Hepimiz (çadırdaki diğerlerini işaret etti) bu yolda çok büyük tehlikelere atıldık ve hiçbirimiz emir almaktan hoşlanmayız. Zaten almayız da. Açık konuşmak gerekirse, elde ettiğiniz pek çok başarıya rağmen Eragon Shade Katili, siz hâlâ oldukça genç ve tecrübesizsiniz ve bu tecrübesizlik konusu ölümcül sonuçlar doğurabilir. Her birimizin geçmişinde, kendi ordularımızın başında geçirdiği ve yönetenlerini izlediğimiz uzun yılların deneyimivar. Size de doğru yolu seçmenizde yardımcı oluruz. Belki bu içinde bulunduğumuz karmaşayı halledecek yolu da beraberce bulur ve Galbatorix'ten kurtulabiliriz."

Eragon, Orrin'in söylediği her şeyin doğru olduğunu düşünüyordu (hâlâ çok genç ve tecrübesizdi ve hâlâ başkalarının önerilerine ihtiyacı vardı) ama bunları kabul etse bu sefer de zayıf görünmüş olacaktı.

O nedenle şöyle cevapladı: "Gerektiğinde size soracağıma emin olabilirsiniz ama kararlarım her zamanki gibi kendi kararım olacaktır."

"Beni bağışlayın Shade Katili, ama buna inanmakta güçlük çekiyorum. Elflerle olan yakınlığınız (Orrin, Arya'ya baktı) herkesçe biliniyor. Dahası Ingeitum kabilesi tarafından evlat edinilmiş birisiniz ve o kabile liderinin otoritesine tabisiniz, ki o kişi de Kral Orik'in kendisidir. Belki yanlıyorum ama vereceğiniz kararların kendi kararınız olacağı pek şüpheli."

"Önce bana müttefikleri dinlememi tavsiye ediyorsunuz. Şimdi de dinlemeyin diyorsunuz. Bu acaba benim aslında sizin, sadece sizin sözlerinizi dinlememi istediğinizden olabilir mi?" Eragon konuştuğuça sinirleniyordu.

"Ben vereceğiniz kararların başka ırkların değil, insanlarımızın çıkarına olması gerektiğini söylüyorum!"

"Hep öyle oldular," dedi Eragon sesini yükselterek. "Ve olmaya da devam edecekler. Ben hem Varden'e, hem de Ingeitum kabilesine aidim ve ayrıca Saphira'ya ve Nasuada'ya ve aileme de bağlıyım. Herkesin üstümde hakkı var; herkesin sizde de hakkı olduğu gibi majesteleri. Ama benim asıl amacım Galbatorix'i ve İmparatorluk'u yenmek. Bu hep böyle oldu ve eğer bana bağlı olanlar arasında bir çatışma olursa o zaman öncelik sırası ona geçer. Eğer gerekiyorsa kararlarımı sorgulayabilirsiniz ama gerekçelerimi sorgulayamazsınız! Kendi soyuma ihanet ettiğimi ima etmekten vazgeçerseniz size müteşekkir olacağım!"

Orrin kaşlarını çattı, yanakları kızarmaya başlıyordu, tam cevap vermeye hazırlanıyordu ki, Orik savaş baltası Volund'u kalkanına yüksek bir "bam" sesiyle vurunca durdu.

"Yeter bu kadar saçmalık!" diye bağırdı Orik, ters ters bakarak. "Koyun can, kasap et derdinde!"

Orrin'in kaşları daha da çatılmıştı ama konuyu daha fazla uzatmadı. Masada duran şarap kupasına uzandı, koltuğuna yeniden çöktü ve oradan kötü bakışlarla Eragon'u kesmeye devam etti. "Sanırım senden nefret ediyor," dedi Saphira.

"Benden veya temsil ettiğim şeyden. Her iki şekilde de onun için bir engelim. Ama seyretmeye katlanmak zorunda."

"Önümüzdeki sorunun ne olduğu basit," dedi Orik. "Artık Nasuada gittiğine göre ne yapmamız gerek?" Volund'u masaya bıraktı ve yamru yumru parmaklı ellerini başında gezdirdi. "Bana göre durumumuz bu sabah olduğundan farksız. Eğer yenildiğimizi kabul edip barış yapma çareleri aramayacaksak o zaman sadece tek seçeneğimiz var: Ayaklarımızın bizi götürdüğü kadar hızlı Urû'baen'e gitmek. Nasuada tek başına Galbatorix'le asla çarpışmazdı. Bu iş sizin (Eragon ile Saphira'yı gösterdi) ve Elflerin işi. Nasuada bizi bu noktaya kadar getirdi, onu çok özleyecek olmakla birlikte, olayın onunla devam etmesine de ihtiyacımız yok. Gidişatımızda bir parça değişiklik yapabiliriz. Burada olsaydı bile, onun da başka türlü davranacağını sanmıyorum. Urû'baen'e gitmeliyiz, işte o kadar!" Grimrr ufak kara bıçaklı bir hançerle oynuyor ve konuşmalara ilgisiz görünüyordu.

"Katılıyorum," dedi Arya. "Başka şansımız yok."

Hepsine tepeden bakan Garzhvog, koca başını eğince çadırın duvarlarında biçimsiz gölgelerin oynaşmasına neden oldu. "Cüce güzel konuştu. Ugralgra, Ateş Kılıcı şef olduğu sürece Varden'lilerin yanında olacak. Onunla ve Alevdilli'yle ilerleyeceğiz, boynuzsuz hain Galbatorix'ten hâlâ bize olan kan borcunu alacağız." Eragon oturduğu yerde rahatsızlıkla kıpırdandı.

"Bunların hepsi iyi ve güzel," dedi Kral Orrin. "Ama Urû'baen'e varınca Murtagh ve Galbatorix'i nasıl yeneceğimizi henüz dinlemedik."

"Elimizde Dauthdaert var," diye belirtti Eragon. Yaela kargıyı bulmuştu. "Ve onunla biz..."

Kral Orrin elini havaya savurdu. "Evet, evet, şu Dauthdaert! Thorn'u durdurmakta size faydası olmadı. Ayrıca elinizde o silahla Galbatorix'in kendisine veya Shruikana'ya yaklaşmanıza izin vereceğini sanmıyorum. Her neyse, bu zaten o kötü kalpli vatan hainiyle hâlâ güç olarak denk olmadığımız gerçeğini değiştirmiyor. Kahretsin, Shade Katili, siz kardeşinizle bile aynı güçte değilsiniz ve üstelik o sizden sonra bir süvari oldu!"

"Üvey kardeş!" diye düşündü Eragon ama dilini tuttu. Orrin'in fikrine karşı çıkabilecek hali yoktu; söyledikleri gerçektir, hem de her biri ve bunları bilmek kendisini utanç içinde bırakıyordu.

Kral konuşmaya devam etti: "Sizin, Galbatorix'in olağanüstü güçlerinin üstesinden gelecek bir çare bulabileceğinizi düşünerek biz bu savaşa girdik. Nasuada bize böyle söylemişti ve söz verdi. Şimdi ise şu halimize bakın, yazılı tarihin en güçlü büyücüsüyle karşı karşıya gelmek üzereyiz ama baştaki durumdan farkımız yok!"

"Onunla savaşa girdik," diye başladı Eragon. "Çünkü süvarilerin düşüşünden beri ilk kez elimize az da olsa Galbatorix'i devirmek için fırsat geçti. Bunu biliyorsunuz."

"Ne şansı?" dedi kral alayla. "Bizler birer kuklayız, hepimiz, Galbatorix'in kaprisleri ne emrediyorsa onu yapıyoruz. Buraya kadar gelebildiysek de o müsaade ettiği için. Galbatorix Urû'baen'e gitmemizi istiyor. Sizi ona götürmemizi istiyor. Eğer amacı bizi durdurmak olsaydı, karşımıza Yanan Ovalar'da çıkar ve işimizi oracıkta bitirirdi. Sizi ele geçirdikten sonra da işte bunu yapacak: İşimizi bitirecek."

Çadırdaki hava gerilmişti.

"Dikkat et," dedi Saphira, Eragon'a. "Eğer onu ikna edemezsen müttefiklikten ayrılacak."

Arya da aynı şekilde endişeli görünüyordu.

Eragon ellerini masaya açarak koydu; durup söyleyeceklerini topladı. Yalan söylemek istemiyordu ama Orrin'e umut vermenin de bir yolunu bulmalıydı; bu da kendini güçsüz hissederken pek kolay olmuyordu. Bütün bunlar bizi devam için bir araya getirmeye çalışırken Nasuada'nın yaşadığı şeyler miydi, önümüzü göremediğimizde bile bizi devam etmeye ikna etmek, cesaret vermek?

"Durumumuz aslında tam olarak... sizin gösrdiğiniz kadar da riskli değil," dedi Eragon.

Orrin hıh der gibi bir tavır takınıp, kupasından bir yudum aldı.

"Dauthdaert, Galbatorix için bir tehdit," diye devam etti Eragon. "Bu bizim bir avantajımız. Bundan çekinecektir. Sırf bu yüzden onu kendi istediğimizi yapmaya zorlayabiliriz, belki sadece biraz. Eğer onu öldürmek için kullanmasak bile Shruikan'ı öldürebiliriz. Onları gerçek bir ejderha-süvari ilişkisi değil ama Shruikan'ın ölümü onu yine de derinden yaralayacaktır."

"Böyle bir şey olmaz," dedi Orrin. "Elimizde Dauthdaert olduğunu artık biliyor, gerekli önlemleri alacaktır."

"Belki de bilmiyordur. Murtagh ile Thorn'un kargıyı tanıdığını sanmam."

"Elbette, ama Galbatorix onların zihinlerini taradığında kendisi görecektir."

"Ayrıca Glaedr'ın varlığını da öğrenecektir, tabii eğer çoktan ona söylemedilerse," dedi Saphira, Eragon'a.

Eragon'un hayalleri iyice kırılmıştı. Bunu düşünmemişti ama Saphira haklıydı. "Galbatorix'i şaşırtma hevesi işte buraya kadar, hiç gizli bir şeyimiz kalmadı," diye düşündü.

"Hayat sırlarla dolu. Galbatorix onunla hangi yoldan savaşacağımızı bilemez. En azından bu yolla onu bozguna uğratabiliriz."

Grimrr can sıkıntısını gizlemeyen bir ses tonuyla, "Hangi ölüm kargısını buldunuz ey Shade

Katili?" diye sordu.

"Du Niernen –Orkide."

Kedi adam gözlerini kırptı. Eragon onun şaşırıldığını sanmıştı ama Grimrr'ın yüz ifadesi her zaman duvar gibi dümdüzdü. "Orkide. Demek öyle? Bu devirde böyle bir silah bulmak ne kadar ilginç, özellikle de... bu silahı."

"Neden böyle söylediniz?" diye sordu Jörmundur.

Grimrr küçük pembe dilini sivri dişlerinin üstünde gezdirdi. "Niernen'in şöhreti kötüdürrrrr" Kelimenin sonunu uzatarak mırlamaya çevirmişti.

Eragon kedi adamı biraz daha bilgi almak için sıkıştırmaya fırsat bulamadan araya kayaları delip geçen gür sesiyle Garzhvog girdi: "Bahsettiğin bu ölüm kargısı nedir Ateş Kılıcı? Bu, Saphira'yı Belatona'da yaralayan kargı mı? Onunla ilgili bir sürü şey duyduk, ama duyduklarımız gerçekten acayıpti."

Eragon sonradan Nasuada'nın, ne Urgallara, ne de kedi adamlara Niernen'in gerçekten ne olduğunu hiç anlatmamış olduğunu hatırladı. "Ah, ne yapalım," diye düşündü. Başka çare yok.

Garzhvog'a Dauthdaert ten bahsetti ve sonra çadırdaki herkesten, eski dilde kargı hakkında kimseyle izinsiz bir şey konuşmayacaklarına dair yemin etmelerini istedi. İtiraz dolu mırıldanmalar olmuş, ama sonunda hepsi, hatta kedi adam bile istenileni yapmıştı. Kargıyı Galbatorix'ten saklamaya çalışmanın bir anlamı olmayabilirdi belki ama Eragon, Dauthdaert'ten uluorta bahsetmenin de yanlış olacağını düşünüyordu.

Çadırdaki son kişi de yeminini ettikten sonra Eragon konuşmasına devam etti. "Evet. Birincisi, elimizde Dauthdaert var ve bu daha önce sahip olmadığımız bir şeydi. İkincisi, Murtagh ve Galbatorix'in ikisiyle birden çarpışmayı düşünmüyorum. Asla böyle bir planım olmadı. Urû'baen'e varınca Murtagh'ın şehir dışına gelmesini sağlayacağız, sonra çevresini kuşatacağız, gerekirse bütün orduyla, Elfler de dâhil ve en sonunda onu yakalayıp veya öldürüp, ondan sonsuza kadar kurtulacağız." Söylediklerine olan inancıyla herkesi etkileyebilmeyi umarak tek tek yüzlerine baktı. "Üçüncüsü ve buna bütün kalbinizle inanmanız gerekiyor, Galbatorix yenilmez değil, ne kadar güçlü olursa olsun. Kendisini korumak için binlerce büyü üstüne binlerce büyü daha yapmış olabilir; ama bütün bilgi ve becerisine rağmen onu öldürecek büyüler mutlaka vardır; eğer akıllı olup düşünebilirsek buluruz. Belki onun karşı duramayacağı büyü bulan ben olacağım ama belki de bu kişi bir Elf veya Du Vrangr Gata'lı biri olabilir. Galbatorix dokunulmaz gibi görünüyor, biliyorum, yine de herkesin zayıf olduğu bir nokta vardır, düşmana kılıcı saplayabileceğiniz açık bir yer her zaman bulunur."

"Bunu eski süvariler bulamamışsa, bizim bulabileceğimizi nereden çıkarıyorsun?" diye üsteledi Orrin.

Eragon kollarını iki yana açtı. "Belki de bulamayız. Hayatta hiçbir şeyin garantisi yok, savaşta ise niç yok. Ama eğer beş kavmin fertleri büyü güçlerini birleştirdiklerVhalde onu öldüremiyorsa, o zaman belki de bizim Galbatorix'in istediği gibi bizi yönetmesini kabullenmek zorundayız; yapacağımız hiçbir şey bunu nasılsa değiştirmeyecektir."

Çadıra sessizlik çökmüştü, kısa ama yoğun bir sessizlik.

Sonra Roran öne çıktı. "Ben konuşmak istiyorum," dedi.

Eragon masa etrafında oturanların birbirleriyle bakışıklarını fark etti.

Kral Orrin'in açık seçik rahatsızlığına rağmen Orik, "Ne söylemek istiyorsan söyle Güçlü Balyoz," dedi.

"Söyleyeceğim şu: Artık geri dönemeyeceğimiz kadar çok kan ve gözyaşı döküldü. Bu, hem hu uğurda ölenlere, hem de onları kaybedenlere saygısızlık olur. Belki tanrılar arası bir savaştır bu."

Eragon onun bunu söylerken çok ciddi olduğunu gördü. "Ama kendi adıma diyebilirim ki, tanrılar beni çarpana dek ben savaşmaya devam edeceğim ya da ben düşmanları çarpana kadar. Bir ejderha, on bin kurdu bir seferde öldürebilir, ama on bin kurt da birlik olup bir ejderhayı öldürebilirler."

"Hiç de değil," diye dudak büktü Saphira, Eragon'la paylaştığı kendi özel zihninde.

Roran gülümsedi ama eğlenmiyordu. "Üstelik bizim de bir ejderhamız var. İsteddiğiniz şekilde karar verin. Ben kendi adıma Urû'baen'e devam edeceğim diyorum. Galbatorix'in karşısına dikileceğim, bunu tek başıma yapmam gerekse bile!"

"Yalnız değilsin," dedi Arya. "Halkımız senin yanında, sana destek olacaktır, ben de bunu Kraliçe Islanzadi adına söylüyorum."

"Bizler de öyle," diye gürlledi Garzhvog.

"Ve biz de," diye onayladı Orik.

"Biz de," dedi Eragon, çekişmezliğe son vermeyi ümit eden bir tonla.

Sonra, biraz durup dördü de Grimrr'a döndüler. Kedi adam burnunu çekip, "Madem öyle, o zaman biz de gidelim bakalım," dedi. Sivri tırnaklarını gözden geçirdi. "Birileri düşman hattına sızabilmeli ve inanıyorum ki bunu o demir perçinli çizmeleriyle etrafta gezinen Cüceler yapamaz."

Orik kaşlarını kaldırdı; alındıysa bile iyi gizlemişti.

Orrin içkisinden iki yudum daha aldı; sonra elinin tersiyle ağzını sildi ve, "Pekâlâ, istediğiniz gibi olsun; Urû'baen'e ilerlemeye devam ediyoruz o zaman," dedi. Kupası boşalmıştı, eğilip önündeki şişeye uzandı.

Çıkmaz Labirent

Eragon toplantının geri kalanını diğerleriyle birlikte neler uygulayacaklarını kararlaştırmakla geçirdi: İletişim hatlarını belirlediler, yani kim kime karşı sorumluydu; görev dağılımı; Thorn veya Shruikan'ın yanlarına rahatça sokulmasını önlemek için kamp muhafız ve gözcülerini yeniden ayarlamak; sahip oldukları şeyleri yangında veya enkaz altında kaybedenlere yeniden malzeme dağıtımı ve benzeri şeyler. Ortak aldıkları bir kararla, Nasuada'nın başına geleni ertesi güne kadar kimseye duyurmamaya karar verdiler; askerlerin gün ağarmadan biraz uykularını almaları daha önemliydi.

Ama tartışmadan bıraktıkları bir konu Nasuada'yı kurtarmaları gerekip gerekmediği idi. Onu kurtarmanın tek bir yolu vardı: Urû'baen'i almak, bu açıktı ama o zamana kadar Nasuada büyük olasılıkla ölmüş, yaralı veya Galbatorix'e eski dilde bağlılık yemini ettirilmiş olurdu. Dolayısıyla bu konuya sanki yasakmış gibi hiç dokunmadılar.

Bununla birlikte Nasuada konusu Eragon'un aklından hiç çıkmıyordu. Ne zaman gözlerini kapasa, Murtagh'ın kadına saldırışı, Thorn'un korkunç pençeleriyle kadını kapıp gecenin içinde kayboluşu gözünün önüne geliyordu. Hatırladıkları Eragon'u sadece daha fazla üzüyordu, ama olanları tekrar tekrar yaşamadan edemiyordu.

Toplantı sona ererken Eragon, Roran, Arya ve Jörmundur'a işaret etti. Onlar da hiç soru sormadan kendisini çadırına kadar takip ettiler, Eragon bir süre onların önerilerini dinledi ve birlikte gün içinde neler yapacaklarını kararlaştırdılar.

"Yaşlılar Konseyi sana sorun çıkaracak sanırım," dedi Jörmundur. "Seni siyaset konularında Nasuada kadar yetenekli görmüyorlar ve bundan faydalanmaya çalışacaklardır." Uzun saçlı savaşçı saldırıdan beri hiç de doğal olmayan bir şekilde sakın görünüyordu, öyle ki Eragon onun ya ağlamanın ya da öfke krizine kapılmanın eşiğinde olduğunu, hatta belki ikisini de yapacağını geçirdi aklından. "Değilim," dedi Eragon.

Jörmundur başını eğdi. "Yine de güçlü olmalısın. Sana biraz yardım edebilirim ama bu asıl senin nasıl davranacağına bağlı. Eğer gereksiz yere işine karışmalarına göz yumarsan, bu sefer Varden'in yönetiminin sana değil, kendilerine bırakıldığını sanmaya başlarlar."

Eragon, Arya ile Saphira'ya baktı, endişeliydi.

"Asla korkmayın," dedi Saphira hepsine. "Ben burada durup ona göz kulak olurken kimse onu ezemez."

İkinci küçük toplantıları da sona erdiğinde Eragon, Arya ile Jörmundur'un çadırdan çıkmasını bekledi; sonra Roran'ın omzuna dokunarak onu durdurdu. "Bunun tanrılar arasında bir savaş olduğunu söylerken samimi miydin?"

Roran ona baktı. "Elbette ... Sen, Murtagh ve Galbatorix... Sen normalde bir insanın yenemeyeceği kadar güçlüsün. Bu doğru bir şey değil, aslında büyük haksızlık, ama böyle! Hepimiz senin çizmelerinin altında birer karınca gibiyiz. Kaç kişiyi tek elinle öldürdün, sayısını biliyor musun?"

"Çok fazla."

"Gördün mü? Burada bizim yanımızda çarpıştığın için mutluyum ben ve ayrıca sana kardeşim gözüyle bakabildiğim için de çok mutluyum; ama yine de bu savaşı kazanabilmek için bir süvariye,

Elfe ya da büyücüye ihtiyacımız olmasını istemezdim. Kimse bir başkasının insafına kalmamalı. Böyle olmamalı. Dünyayı adil bir yer olmaktan çıkarıyor."

Bunları söyledikten sonra Roran çadırdan çıktı.

Eragon kalbinden vurulmuş gibi çökercesine şiltesine oturdu. Bir müddet orada o şekilde kaldı. Terliyor ve bir yandan düşünüyordu; kendine rahat vermeyen bu düşünceli hali, nihayet yataktan fırlayıp kendini dışarı atana kadar devam etti.

Çadırdan çıkarken Gecekuşları oturdukları yerden hemen ayağa fırlayıp, nereye gidecekse eşlik etmek üzere silahlarını kuşandılar.

Eragon onlara yerlerinde kalmalarını işaret etti. Kendisi itiraz etmiş, istememişti ama Jörmundur ısrar etmiş ve Blödhgarm ile Elflere ilave olarak Nasuada'nın muhafızlarını da onun yanına vermişti. "Çok dikkatli olmalıyız," demişti. Eragon peşinde dolaşan daha fazla sayıda kişi olmasından hiç hoşlanmıyordu ama kabul etmek zorunda bırakılmıştı.

Muhafızların yanından yürüyüp geçerek doğruca yerde kıvrılmış yatan Saphira'nın yanına gitti.

Ona yaklaşırken Saphira tek gözünü açıp baktı; ılık karnına yaslanıp oturabilsin diye tek kanadını kaldırdı. "Küçüğüm," dedi ve usul usul solumaya devam etti.

Eragon yaslanıp oturarak onun soluklarını, ciğerlerine aldığı havanın bedeninde gezinirken çıkardığı yumuşak hırıltıyı dinledi. Sırtını dayadığı karnı yumuşak bir ahenkle inip kalkıyordu.

Başka ne zaman olsa Saphira'nın varlığı kendisini yatıştırmaya yeterdi ama bu kez yetmiyordu. Sürekli işleyen beyni yavaşlamayı reddediyor, nabızı balyoz gibi vuruyor, elleri ve ayakları rahatsızlık verecek derecede ateş gibi yanıyordu.

Duygularını kendine saklayıp Saphira'yı huzursuz etmek istemedi. Thorn'la iki kez kapışmaktan yorgundu; biraz sonra da derin bir uykuya daldı; dalmak üzereyken çıkardığı hırıltı şimdi her zamanki derin nefes alışlara dönüşmüştü.

Ama Eragon'un düşünceleri ona hâlâ rahat vermiyordu. Tekrar tekrar hep aynı inanmadığı, dönüşü olmayan gerçeğe gelip dayanıyordu aklı: Varden'in lideri kendisiydi. Kendisi. Fakir bir çiftçi ailenin en küçük bireyi olan çocuk, şu anda Alagaesia'nın en büyük ikinci ordusunun başındaydı. Bu olanlar ona o kadar gerçekdışı görünüyordu ki, sanki kader onunla oyun oynuyormuş gibi geliyordu, onu yok etmek amacıyla bir tuzağa düşürmek ister gibi. Asla böyle bir görevi üstlenmeyi düşünmemişti, asla çabalamamıştı ama yine de gelişen olaylar onu mecbur etmişti.

"Beni yerine geçecek kişi olarak seçerken Nasuada'nın aklından neler geçiyordu?" diye merak etti. Kadının kendisine açıkladığı sebepleri hatırladı sonra ama bunları hatırlamak yine de şüphelerini gidermeye yetmiyordu. "Onun yerine geçebileceğime gerçekten inanıyor muydu? Neden Jörmundur değil? O yıllardır Varden'le birlikte, strateji ve kumanda etme konusunda benden çok daha fazla şey biliyor."

Eragon, Nasuada'nın Urgallarla aralarında var olan bütün nefret ve acılara rağmen, hatta babasını öldürenin Irgallar olduğunu bildiği halde, onlardan gelen müteffiklik teklifini kabul ettiği zamanı düşündü. Böyle bir şeyi ben yapabilir miydim? Sanmıyordu. En azından o zamanlarda yapamazdı. Galbatorix'i yenmek için gereken buysa, böyle kararları bugün alabilir miyim?

Emin değildi.

Aklını biraz sakinleştirmeye çalıştı. Gözlerini kapayıp onar onar sayarak nefes alıp vermeye çalıştı. Ama dikkatini saymaya veremiyordu; her iki saniyede bir aklına başka bir düşünce geliyor, saymayı unutuyordu.

Ama bir süre sonra bedeni gevşemeye başlamıştı ve farkına bile varmadan zihni rengârenk değişen gündüz hayalleriyle dolmaya başladı.

Pek çok şey gördü; dün olanları yansıtan görüntüler olduğu için kimi kötü, kimi huzursuzluk vericiydi. Bazılar ise buruk ama güzeldi: Olmuş şeylerin ya da olsaydı nasıl olabileceğinin anıları.

Sonra, sanki aniden yön değiştiren bir rüzgâr gibi, hayaller hafifçe titreşip dalgalandı, daha kesin, daha somun. bir hal almaya başladı, sanki uzanıp tutabileceği gerçeklermiş gibi. Çevresindeki her şey silikleşti ve başka bir zaman ve mekâna geçti. Hem tuhaf, hem de tanıdık gelen bir yerdi, sanki uzun zaman önce gördüğü bir şeymiş gibi ve sonra o da hafızasından geçip gitti.

Eragon gözlerini açtı; ama görüntüler gitmemiş, etraftaki her şeyi perdeliyordu. Eragon yaşadığı şeyin normal bir rüya olmadığını anladı:

Önünde karanlık ve ıssız bir ova vardı, ortasından ağır ağır doğuya doğru akan bir nehir geçiyordu: Dolunay ışığında parlayan gümüşten bir kurdele gibiydi nehir... İsimsiz nehirde yüzen bir gemi vardı, büyük, mağrur, bembeyaz yelkenleri açılmış ve hazır... Ellerinde mızrak olan tabur tabur savaşçılar ve aralarında yürüyen kapüşonlu cüppeli iki kişi vardı, sanki görkemli bir alaydı bu. Söğüt ağaçları, kavakların esintisi ve bir keder duygusu... Bir adamın elem içinde haykırışı; yanıp sönen pırıl pırıl pullar ve gösterdiğinden çok gizleyen bulanık hareketlenmeler.

Sonrası sadece sessizlik ve karanlık.

Eragon'un gözünün önünden görüntüler gitmiş, kendini yine Saphira'nın kanadının alt tarafına bakarken bulmuştu. Nefesini bıraktı (tuttuğunun farkında bile değildi) ve titreyen ellerle gözlerinden yaşları sildi. Gördüğü hayalin kendisini neden bu kadar etkilediğini anlayamamıştı.

"Bir şeyler mi içime doğuyor acaba?" diye merak etti. "Ya da, şu anda bir şeyler mi olmakta? Benim için bunların nasıl bir anlamı var?"

Bundan sonra daha artık dinlenebilmesine imkân yoktu. Endişeler yeniden basmış rahat vermiyor, zihnini aç fareler gibi kemiriyor, her bir ısırışta sanki onu daha da zehirliyorlardı.

Sonunda Saphira'nın kanadı altından çıktı, onu uyandırmamaya çalışmıştı; yeniden kendi çadırına döndü.

Gecekuşları o geçerken yine ayağa kalkmışlardı. Şefleri tıknaz, eğri burunlu bir adamdı, öne çıkıp Eragon'a sordu: "Bir şeye ihtiyacınız var mı Shade Katili?"

Eragon hayal meyal adının Garven olduğunu ve Nasuada'nın adam hakkında, Elflerin zihnini incelerken duyularını kaybettiğini söylediğini hatırlıyordu. Adam şimdi iyi görünüyordu, gerçi bakışları hâlâ biraz uykulu gibiydi. Yine de, Garven'in görevi hakkıyla yerine getirdiğine inancı sonsuzdu; yoksa Jörmundur onun işinin başına dönmesine asla izin vermezdi.

"Şu an bir şey yok yüzbaşı," dedi Eragon, alçak sesle. Bir adım daha attı, sonra durdu. "Bu akşam Gecekuşu ekibinden kaç kişi kaybettiniz?"

"Altı, efendim. Ekibin tamamı. Yerine uygun yeni kişiler bulana kadar birkaç gün eksliğimiz olacak; ama daha fazla adama ihtiyacımız var. Sizin etrafınızdaki muhafız sayısını iki katına çıkarmak istiyoruz."

Garven'in baygın bakışları birden elemle gölgelendi. "Nasuada'yı hayal kırıklığına uğrattık Shade Katili. Eğer sayımız biraz daha fazla olsa belki..."

"Onu hepimiz hayal kırıklığına uğrattık," dedi Eragon. "Ayrıca daha fazla adamın olsa, daha fazla kişi ölmüş olacaktı."

Adam ne diyeceğini bilememişti; sonra başını salladı, yüzü keder içindeydi.

"Nasuada'yı hayal kırıklığına uğratan benim," diye düşündü Eragon çadırına girerken. Nasuada o bölgenin derebeyiydi; onu koruma görevi, Gecekuşları'ndan bile çok kendi göreviydi. Kendisine ilk defa ihtiyacı olmuş ve Eragon onu kurtaramamıştı.

Kendine çok feci küfretti.

Tebaasından biri olarak, her şeyi bir yana bırakıp onu kurtarmanın bir yolunu bulmalıydı. Ama sırf kendini kurtarmak için Varden'i kaderine terk etmesini Nasuada'nın da istemeyeceğini biliyordu. Yokluğunun, hayatını adadığı amaca zarar vermesine göz yummaktansa, acı çekip ölmeyi tercih ederdi o.

Eragon yeniden küfretti; çadırın içinde bir ileri bir geri volta atmaya başladı.

Varden'in lideri benim.

Şimdi Nasuada'nın yokluğunda, Eragon, onun kendisi için derebeyliği yöneten bir soylu ve kumandan olmaktan çok daha öteye geçtiğini anlıyordu. Nasuada onun arkadaşı olmuştu. Kadını kurtarma ve koruma konusunda Arya için hissettiklerinin aynısını hissediyordu; ama denemeye kalksa, Varden'lilerin savaşı kaybetmelerine neden olabilirdi.

Varden'in lideri benim.

Artık sorumluluğu kendi idaresi altında olan insanları düşündü: Roran, Katrina ve Carvahall halkı, beraber omuz omuza çarpıştığı yüzlerce savaşçı ve daha pek çoğu; Cüceler, kedi adamlar, hatta Urgallar. Hepsi artık kendi kumandası altındaydı ve Galbatorix'i, dolayısıyla İmparatorluk'u yenebilmek için onun doğru kararlar almasını bekliyorlardı.

Eragon'un nabızı hızlandı, başı dönmeye başladı. İçeriye arşınlamayı kesip çadırın ortasındaki direğe tutundu, sonra alnıyla dudağının üstünden terleri sildi.

Konuşacak birisi olmasını çok isterdi. Saphira'yı uyandırmayı düşündü ama sonra bu fikrinden vazgeçti. Onun uyuması kendi şikâyetlerini dinlemesinden daha önemliydi. Çözemeyecekleri bir konu için Arya ya da Glaedr'a yük olmak da istemiyordu. Zaten son iğneli sözlerden sonra Glaedr'ın kendisini pek can kulağıyla dinleyeceğini sanmıyordu.

Eragon yine volta atmaya devam etti: Üç adım ileri, dön, üç adım geri, dön ve yine.

Bilge Beloth'un kemerini kaybetmişti. Murtagh ile Thorn'un Nasuada'yı kaçırmalarına göz yummuştu. Şimdi de Varden'in başına geçmişti.

Tekrar tekrar aynı düşünceler aklından geçip duruyordu ve her seferinde içindeki endişe ve heyecan daha da artıyordu. Çıkışı olmayan bir labirente girmiş gibi hissediyordu kendini, her

döndüğü köşede üstüne atlamayı bekleyen gizli canavarların olduğu bir labirent. Orrin, Orik ve diğerleriyle birlikte yaptığı toplantıda söylediği şeylere rağmen, kendinin, Varden'in ya da müttefiklerin Galbatorix'i nasıl yeneceğini bilmiyordu.

Peşinden gitme imkânım olsa bile, Nasuada'yı kurtaramazdım. İçi sıkıntıyla kabarıyordu. Önlerindeki hedefleri başarmak ümitsiz gibi görünüyordu. Bu iş niçin bize kaldı? Küfretti ve dudağının iç tarafını acıya katlanamayacağı noktaya kadar ısırıldı.

Yürümeği kesip olduğu yere yıkıldı, ellerini ensesinde kilitleti. "Yapılacak bir şey değil, başarılabilir gibi değil," diye fısıldadı dizlerinin üstünde öne arkaya sallanarak. "Mümkün değil."

Çaresizlikle Cücelerin tanrısı Gûntera'ya dua edip yardım istemek geldi aklına; daha önce de yapmıştı. Sorunlarını kendinden büyük bir şeyin önüne bırakmak, kaderine inanmak, o güce inanmak kendisini rahatlatıyordu. Bunu yapmak kaderini serinkanlılıkla kabullenmesine yardım ederdi (ve de değer verdiklerinin kaderini), çünkü olacıklardan doğrudan kendisi sorumlu olmayacaktı.

Ama Eragon'un dua etmeye dili varmadı, onların kaderinden kendisi sorumluydu, beğense de beğenirse de ve bu sorumluluğu başkasına devretmek yanlış olurdu, Tanrı'ya bile –ya da Tanrı fikrine.

Sorun, yapılması gerekeni yapabileceğini sanmamasındaydı. Varden'i idare edebilirdi; bunu yapabileceğinden emindi; ama Urû'baen'i ele geçirip Galbatorix'i öldürme konusu, işte ipin ucu burada kaçıyordu. Murtagh'a bile karşı duracak gücü yoktu, nerde kaldı bir krala karşı koymak? Ayrıca onların koruyucu büyü kalkanlarını aşabilmenin bir yolunu bulabilmek imkânsız gibiydi. Zihinlerine sızmak ya da en azından Galbatorix'inkine, aynı derecede mümkün değildi.

Eragon parmaklarını ensesine gömüp derisini çekti, çekiştirdi, ovaladı, deli gibi ne kadar imkânsız da görünse, çareler arıyor, yollar düşünüyordu.

Sonra aklına Solembum'un kendisine Teirm'de, çok uzun bir zaman önce söylediği bir şey geldi; kedi adam demişti ki: Beni iyi dinle, sana iki şey söyleyeceğim. Zamanı geldiğinde ve bir silaha ihtiyacın olduğunda onu Menoa ağacının kökleri altında bulacaksın. Ayrıca, her şeyi kaybettiğini sandığında ve gücün yetmediğinde, Kuthian Kayası'na git. Ruhlar Dehlizi'ni açmak için ismini söyle.

Menoa ağacıyla ilgili söyledikleri doğru çıkmıştı; onun altında kılıcını yapmakta kullandıkları çelik hammaddeyi bulmuştu. Kedi adamın söylediklerinden ikincisini düşününce... İçinde önleyemediği bir ümit ışığı yanıyordu.

"Gücüm artık yetmediğinde, her şeyi kaybettiğimi sanıyorsam, bu işte şimdi," diye düşündü Eragon. Ama Kuthian Kayası nedir, nerededir bilmiyordu. Ruhlar Dehlizi'ni de öyle. Oromis ile Arya'ya farklı zamanlarda sormuş, ama hiç cevap alamamıştı.

Eragon, telepati yoluyla kampı araştırıp ta uzaklarda onu bulana kadar kedi adamı aradı ve zihnine ulaşmaya çalıştı. "Solembum," dedi. "Yardıma ihtiyacım var! Lütfen çadırıma gelir misin?"

Bir süre sonra kedi adamdan gönülsüz bir cevap geldi. Eragon bağlantıyı kesti.

Sonra karanlıkta tek başına oturup... beklemeye başladı.

Kırık, Bulanık ve Belirsiz

Eragon'un çadır kapısı neredeyse on beş dakikadan fazla bir zaman geçtikten sonra açıldı ve içeri Solembum girdi; yumuşak patileriyle zeminde hiç ses çıkarmadan yürüyordu.

Sarman kedi adam, Eragon'un yanından ona hiç bakmadan geçti, yatağının üstüne zıpladı, örtüler arasına kurularak sağ patisinin pençelerini yalamaya başladı. Ardından yine Eragon'a bakmadan, "İstediginde ayağına çağıracağın, istediğinde göndereceğin bir köpek değilim ben Eragon," dedi.

"Olduğunu hiç söylemedim ki," diye karşılık verdi Eragon. "Ama sana ihtiyacım var ve bu acil."

"Mımm." Patisinin ayasını yalarken Solembum'un dili şaklıyordu. "Konuş o zaman Shade Katili. İstedigin nedir?"

"Bir dakika." Eragon ayağa kalkıp lambasının asılı olduğu ortadaki direğe gitti. "Şunu yakacağım," diye uyardı Solembum'u. Ardından eski dilde bir sözcük sarf etti ve fener lambanın içinde bir alev tuttu, çadırın içini sıcak, titrek bir aydınlıkla doldurdu.

Eragon da Solembum da içerde artan aydınlığa gözleri alışana kadar gözlerini kısıtlar. Işığın verdiği ilk rahatsızlık geçince Eragon gidip yataktan fazla uzak olmayan tabureye oturdu.

Kedi adamın kendisini buz mavisi gözlerle seyrettiğini görünce şaşırdı.

"Gözlerin farklı bir renk değil miydi?" diye sordu.

Solembum gözlerini bir kere kırıştırdı ve rengi maviden altın rengine dönüştü. Sonra yeniden patilerini temizlemeye devam etti. "İstedigin nedir Shade Katili? Geceler iş görmek içindir, oturup sohbet etmek için değil." Ucu püsküllü kuyruğunu bir sağa bir sola sallıyordu.

Eragon dudaklarını ıslattı, içindeki ümit sınırlarını geriyordu. "Solembum, bana her şeyi kaybettiğimi sandığım zaman ve gücüm yetmediğinde, Kuthian Kayası'na gidip, Ruhlar Dehlizini açmamı söylemiştin."

Kedi adam yalama işini kesti. "Ah, şu mesele."

"Evet, o. Bununla ne demek istediğini merak ediyorum. Galbatorix'e karşı bize yardımcı olabilecek herhangi bir şey varsa, bunu şimdi bilmek zorundayım, sonra değil ya da önce bir bilmeceyi çözüp ondan sonra değil, şimdi. O nedenle bu Kuthian Kayası'nın yeri neresi? Ruhlar Dehlizi'ni nasıl açarım ve içerde ne bulacağım?"

Solembum'un kara uçlu kulakları geriye doğru yattı, patisinde temizlediği pençeleri yarı yarıya dışarı çıkmıştı. "Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?!" diye sesini yükseltti Eragon kulaklarına inanamayarak.

"Her söylediğimi tekrar etmek zorunda mısınız?"

"Nasıl bilmiyorsun?"

"Bilmiyorum."

Eragon öne eğilip Solembum'un iri ağır patisini tuttu. Kedi adamın kulakları yassıldı, tıslayıp patisini içeri büküp pençesini Eragon'un eline batırdı. Eragon dilini ısırıp gülümsedi ve acıya aldırmadı. Kedi adam sandığından güçlüydü, neredeyse kendini tabureden söküp çekecek kadar

güçlü.

"Başka bilmece yok," dedi Eragon. "Gerçeği istiyorum Solembum. Bu bilgiyi nereden aldın ve ne anlama geliyor?"

Solembum'un sırtındaki tüyler dimdik oldu. "Bazen bilmecelerin kendisi gerçeklerdir, seni kalın-kafalı-insan. Şimdi bırak beni gideyim, yoksa suratını parçalayıp bağırsaklarını kargalara yediririm."

Eragon bir süre daha patiyi sıkı sıkı tutup sonra bıraktı ve arkasına yaslandı. Elini açıp kapatarak acısını dindirmeye ve kanamayı durdurmaya çalıştı.

Solembum kısık gözlerinin arasından ona baktı, ama o aldırış etmez havaları gitmişti. Bilmiyorum dedim, çünkü ne düşünürsen düşün, bilmiyorum. Ne Kuthian Kayası nerededir bilirim, ne Ruhlar Dehlizi'ni nasıl açabileceğini, ne de dehlizin içinde ne olduğunu.

"Bunu bir de eski dilde söyle."

Solembum'un gözleri daha da kısıldı ama sözlerini bir de Elflerin dilinde tekrarlayınca Eragon onun doğruyu söylediğini anladı.

Eragon'un aklına bir sürü soru geliyordu, hangisini önce soracağını bilmiyordu. "O halde Kuthian Kayası'nı nereden biliyorsun?"

Solembum kuyruğunu yine sağa sola sallayıp yataktaki kırıksıkları düzlüyordu. "Son kez söylüyorum, bilmiyorum. Benim halkımdam kimse bilmez."

"O zaman nasıl?.." Eragon'un sesi kısıldı, kafa karışıklığına yenilmişti.

"Süvâriilerin yenilmesinden sonra halkımızda belli bir kanaat oluştu, o da şuydu, eğer yeni bir süvariyle karşılaşacak olursak, Galbatorix'e boyun eğmeyen bir süvariyle, kadın olsun erkek olsun o süvariye sana az önce söylediğimi söyleyecektik: Menoa ağacı ile Kuthian Kayası."

"Ama... bilgi size nereden geldi?"

Solembum'un burnu, dişlerini ortaya çıkararak çirkin bir gülümsemeye kırıştı. "Onu söyleyemeyiz, sadece, her kim veya her neyse bunu yapan iyi niyetliydi."

"Bunu nereden biliyorsun?" dedi heyecanla Eragon. "Ya o Galbatorix'se? Sizi aldatmak istemiş olabilir. Bizi yakalamak için Saphira'yla beni kandırmaya çalışıyor olabilir."

"Hayır," dedi Solembum, ardından pençelerini üstünde oturduğu battaniyeye gömdü. "Kedi adamlar diğerleri kadar kolay kanmazlar. Bunun arkasında olan kişi Galbatorix değil. Bu kadarından eminim. Senin bu bilgiyi almanı isteyen kişi, aynı şekilde kılıcını yapman için hammaddesini de bulmanı sağlayan kişi. Galbatorix böyle bir şey yapar mıydı?"

Eragon kaşlarını çattı. "Arkasında kim olduğunu bulmaya hiç çalışmadınız mı?"

"Çalıştık."

"Ve?"

"Başaramadık." Kedi adam tüylerini kabarttı. "İki olasılık var. Ya, bizim hafızamız isteğimiz dışında değiştirildi ve bizler çok kötü bir varlığın piyonlarıyız, ya da, sebebi her neyse biz bu değişikliğe evet dedik. Hatta belki hafızalarımızı bizler kendimiz temizledik. Ben bir başkasının bizim zihinlerimizle oynamış olabileceğine inanmayı zor ve itici buluyorum doğrusu. Belki

birkaçımızı yapmış olabilirler, anlarım. Ama bütün halkımızı?Hayır. Bu olamaz.

"Neden siz kedi adamlar bu bilgiyi saklamaya uygun görüldünüz acaba?"

"Çünkü, öyle sanıyorum ki, bizler her zaman süvarilerin ve ejderhaların dostu olduk... Biz gözetçiyiz... Biz dinleriz. Biz geziniriz. Dünyanın kuytu yerlerinde yalnız dolaşırız ve her zaman neyin ne olduğu ve bir zamanlar ne olduğunu hiç unutmuyoruz."

Solembum bakışlarını başka yere çevirdi. "Şunu anla Eragon. Hiçbirimiz bu durumdan memnun değiliz. Zamanı geldiğinde bu bilgiyi iletmenin iyilikten çok zarar getirip getirmeyeceğini çok tartıştık. Sonunda kararı ben verdim ve sana söylemeye karar verdim, çünkü gereken bütün yardıma muhtaç durumdaydın. Bundan ne istersen onu çıkar."

"İyi de ne yapmam gerekiyor?" diye sordu Eragon. "Kuthian Kayası'nı nasıl bulacağım?"

"Bunu ben söyleyemem."

"O zaman bilgi ne işe yarıyor? Hiç duymamış olmamla aynı kapıya çıkıyor."

"Sana söyleyebileceğim bir şey daha var. Bir anlamı olmayabilir ama belki sana yol gösterir."

"Ne? Nedir?"

"Eğer sabırlı olursan söyleyeceğim. Seninle Teirm'de ilk tanıştığımızda, Domia abr Wyrda kitabının sende olması gerektiğine dair garip bir hisse kapıldım. Ayarlamak biraz zamanımı almıştı ama Jeod'un o kitabı sana vermesini sağlayan kişi bendim." Bunu dedikten sonra kedi adam diğer patisini kaldırdı ve merakla inceledikten sonra onu yalamaya başladı.

"Geçtiğimiz son birkaç ayda başka garip hislere kapıldığın oldu mu?" diye sordu Eragon.

"Sadece küçük kırmızı bir mantar yeme isteği, ama çabuk geçti."

Eragon homurdandı ve eğilip yatağının altından diğer yazı malzemeleriyle birlikte sakladığı kitabı almak için uzandı. Rasgele bir sayfayı açmadan önce deri kaplı büyük kitaba uzun uzun baktı. Her zamanki gibi içindeki eski zaman harfleri ona ilk bakışta bir şey ifade etmemişti. Sadece sıkı bir dikkatle üzerine eğildiği zaman çözebiliyordu, o da hepsini değil:

... ki, eğer Taladorous'a inanılacak olursa, bu dağların bir büyüünün neticesi oldukları anlamına gelir. Bu elbette ki çok saçmadır, çünkü...

Eragon sıkıntıyla kitabı kapattı. "Buna zamanım yok. Çok kabir kitap ve ben de çok yavaş okuyorum. Çoktan birkaç bölümünü bitirdim ama içinde Kuthian Kayası veya Ruhlar Dehliziyle ilgili bir şey görmedim."

Solembum bir süre onu süzdü. "Onu senin için bir başkasından okumasını rica edebilirsin ve Domia abr Wyrda'nın içinde eğer bir sır varsa, onu görebilecek tek kişi sen olabilirsin."

Eragon'un içinden küfretmek geçti. Tabureden fırlayıp yeniden çadırda volta atmaya başladı. "Neden bütün bunları bana daha önce söylemedin?"

"Önemliymiş gibi gelmedi. Dehliz veya kayayla ilgili tavsiyemin bir yardımı olup olmayacağı ya da bu bilginin nereden geldiğinin veya nereden geldiğini bilmemenin bir şey değiştirmeyeceği gibi!"

"Ama eğer bunun Ruhlar Dehliziyle ilgili bir şeyler sakladığını bilseydim, okumak için daha fazla

zaman ayırırdım."

"Ama içinde böyle bir bilginin olup olmadığını bilmiyoruz," dedi Solembum. Diliyle yalayarak bıyıklarını düzeltti. "Kitabın Kuthian Kayası veya Ruhlar Dehliziyle hiç ilgisi olmayabilir. Kim bilir? Ayrıca, zaten okuyormuşsun. Eğer kitapta senin için önemli olabilecek bir bilgi olduğunu hissettiğimi söylesem (dikkat et, başka bir şey değil) gerçekten okumak için daha fazla zaman ayırır mıydın? Hı?"

"Belki ayırmazdım... ama yine de bana söylemeliydin."

Kedi adam ayaklarını göğsünün altına kıvırdı ve cevap vermedi.

Eragon kaşlarını çattı, kitabı kaparcasına aldı, parçalamak geçiyordu içinden. "Hepsi bu kadar olamaz. Vermeyi unuttuğun başka bilgi de olmalı."

"Çok vardır, ama hiçbirini sanırım bununla ilgili değil."

"Alagaesia'da yaptığın bütün seyahatlerde, Angela'yla birlikte olsun olmasın, bu gizemi açıklamaya yardım edebilecek hiçbir şeyle karşılaşmadın mı? Ya da Galbatorix'e karşı kullanabileceğimiz kadar bir şey?"

"Seni buldum, değil mi?"

"Bu hiç komik değil," diye homurdandı Eragon. "Kahretsin, başka bir şeyler daha biliyor olmalısın."

"Bilmiyorum."

"Düşün o zaman! Galbatorix'e karşı kullanabileceğim bir şey bulamazsam kaybedeceğiz Solembum. Kaybedeceğiz. Varden'lilerin çoğu ve kedi adamlar da beraber ölecekler."

Solembum yine tısladı. "Benden ne bekliyorsun Eragon? Olmayan bir şeyi sana sunamam. Kitabı oku."

"Ben daha onu bitirmeden Urû'baen'e varmış oluruz. Kitap bile belki olmayacak."

Solembum'un kulakları yassılmıştı yine. "Bu benim suçum değil."

"Senin suçun olup olmaması beni ilgilendirmiyor. Ben köle düşmemek veya ölmek için bir yol bulmaya çalışıyorum. Düşün! Başka bir şeyler daha biliyor olmalısın!"

Solembum alçak sesli mırırlar gibi bir hırıltı çıkardı. "Bilmiyorum. Ve..."

"Bilmelisin, yoksa mahvolduk!"

Eragon daha bunları söylerken kedi adamda bir değişikliğin olmaya başladığını gördü. Solembum'un kulakları dimdik olana kadar kalktı, bıyıkları gevşedi, bakışları yumuşayıp keskin pırıltısını kaybetti. Aynı esnada zihni de sıra dışı bir şekilde boşaldı, sanki bilinci durdurulmuş veya yerinden çıkarılmış gibiydi.

Eragon dondu, kestiremiyordu.

Sonra kış mevsimi bulutsuz bir gökyüzü altında uzanan su birikintisi kadar düz ve renksiz düşüncelerle Solembum'un kendine şunları söylediğini hissetti: "Kırkyedinci bölüm. Sayfa üç. İkinci paragraftan itibaren."

Solembum'un bakışları keskinleşti ve kulakları eski halini aldı. "Ne var?" dedi sinir olmuş gibi.

"Neden bana öyle alık alık bakıyorsun?"

"Sen az önce ne dedin?"

"Dedim ki, başka bir şey bilmiyorum. Ve bu..."

"Hayır, hayır, öbürü, bölüm ve sayfayla ilgili."

"Benimle dalga geçme. Ben öyle bir şey söylemedim."

"Söyledin."

Solembum birkaç saniye ona baktı. Sonra çok sakin bir tavırla, "Bana tam olarak ne duyduğunu söyle Ejderha Süvarisi," dedi.

Eragon da olabildiğince aynı şekilde duyduklarını tekrar etti. Bitirdiğinde kedi adam bir süre konuşmadı. "Ben böyle bir şey söylediğimi hatırlamıyorum," dedi.

"Ne anlama geliyor sence?"

"Kırk yedinci bölümün üçüncü sayfasına bakmamız gerektiği anlamına geliyor."

Eragon bocaladı ama sonra başını sallayıp sayfaları çevirmeye başladı. Bu arada söz konusu bölümü hatırlamıştı: Süvarilerin Elflerden ayrılmalarından sonra, Elflerin insanlarla arasındaki kısa savaşı takiben meydana gelenlerle ilgili bir bölümdü. Eragon bölümün başını okudu ama yapılan anlaşmaların ve müzakerelerin kuru tartışmasından başka bir şeye benzemiyordu, o da bu kısmı okumayı başka bir zamana bıraktı.

Hemen ardından doğru sayfaya geldi. Eski harflerin olduğu satırları parmağıyla takip ederek ağır ağır yüksek sesle okumaya başladı:

... Ada anakaranın aynı enlemindeki diğer bölgelerine kıyasla oldukça ılıman iklime sahipti. Yazları genellikle serin ve yağışlıydı ama kışlar ılık ve Spine'in kuzeyinden gelen korkunç soğukların ulaşmadığı belli oluyordu, bu da mahsulün yıl içinde güzel güzel büyüebilmesi anlamına geliyordu ve tüm bu göstergeler doğrultusunda toprak verimli ve zengindi (zaman zaman patladığı bilinen ateş saçan dağların bir faydası olarak adayı kalın bir kül tabakasıyla kapladığı bilinir). Ayrıca ormanlar ejderhaların av olarak tercih ettiği iri av hayvanlarıyla doluydu ki, bunların çoğunu Alagaesia'nın başka yerlerinde görmek mümkün değildi.

Eragon durdu. "Bunların hiçbiri konumuzla ilgili görünmüyor."

"Okumaya devam et."

Kaşları çatık, Eragon sonraki paragrafa geçti:

Orada, bu kaynayan kazanın, Vroengard'ın göbeğinde süvariler namı dillere destan Doru Araeba'yı kurdular.

Doru Araeba! Ejderhaları, eljleri ve insanları barındıracak şekilde inşa edilen tarihteki tek şehir. Doru Araeba! Adını söylerken bile insanı heyecanlandıran şehir! Böyle bir şehir yeryüzüne hiç gelmedi ve asla da gelmeyecek, çünkü artık bitti, yıkıldı gitti, gaspçı zorba Galbatorix tarafından yerle bir edildi.

Binalar Elf stilinde inşa edilmişti (daha sonraki yıllarda insan süvarilerin de etkisiyle) ama

taştandılar, ahşaptan değil; ahşap yapılar okurlar için de anlaşılabilirliği gibi jilet gibi keskin dişleri ve ateş püskürtebilen yaratıkların gezindiği bir yerde pek de kalıcı yapılar olmazdı. Ama Doru Araeba'nın en önemli özelliği devasa ölçüleriydi. Her bir caddesi iki ejderhanın yan yana geçebileceği genişlikteydi ve birkaç istisna dışında mekânlar ve geçitler her cüsseden ejderhayı içine alabilecek kadar büyüktü.

Bunun sonucu olarak Doru Araeba böylesi büyük ölçülerde inşa edilmiş yapılarıyla öylesine engin, öylesine muazzam bir yerdi ki, bir Cüce bile görünce hayran kalırdı. Elflerin doğa sever yapısının bir yansıması olarak şehir içinde parklar ve çeşmeler boldu ve süvarilerin salon ve mekânlarının arasında birçok yüksek kuleler vardı.

Şehri çevreleyen tepelerin doruklarında süvariler gözlem kuleleri ve evleri yapmışlardı (saldırılarına karşı korunabilmek için); dağlarda da birden fazla ejderha ve süvarileri için iyi döşenmiş mağaralar mevcuttu; oralarda kendi türlerinden uzak özgürce yaşayabiliyorlardı. Daha yaşlı olan daha iri ejderhalar bu düzeni özellikle seviyorlardı, çünkü yalnız olmayı daha çok tercih ediyorlardı, ayrıca kazanın eteklerinden yukarılarda bir yerde yaşamak istediklerinde havalanmalarını da kolaylaştırıyordu.

Çaresiz bir can sıkıntısı içinde Eragon okumayı kesti. Doru Araeba'nın tanımlandığı bu bölüm gerçekten ilginçti ama Ellesmera'da bulunduğu zamanlarda süvarilerin yaşadığı şehirle ilgili çok daha detaylı başka bölümler okumuştur. Ayrıca içinden şu anda eski yazıları çözmek de gelmiyordu, en uygun zamanlarda bile uğraştırıcı bir işti bu.

"Hiç faydası yok," dedi.

Solembum da en az Eragon kadar sıkılmış görünüyordu. "Pes etme. İki sayfa daha oku. Yine bir şey çıkmazsa o zaman bırakırsın."

Eragon derin bir nefes alıp kabul etti. Bıraktığı yeri buluncaya dek parmağıyla satırları gezdi, sonra da sözcükleri yeniden okumaya başladı:

Şehirde pek çok harikulade şey vardı: Eldimirim'in Şarkı Söyleyen Çeşme'sinden Svellhjall'ın Kristal Kale'sine, ejderhaların yuvalarına kadar; ama bütün bunların yanında bence Doru Araeba'nın en büyük zenginliği sahip olduğu kütüphanesiydi. Herkesin sandığı gibi o muhteşem yapısı nedeniyle değil (ki aslında yapı da gerçekten muhteşemdi) süvarilerin yüzyıllar boyunca yeryüzünün dört bir yanından topladıkları bilgi birikimi açısından önemliydi. Süvarilerin devrildiği devirde buraya rakip yeryüzünde sadece üç kütüphane vardı (Ilirea, Ellesmera ve de Tronjheim'daki) ve bunlardan hiçbiri büyüler ve işleyişleri konusunda Doru Araeba'dakiler kadar geniş bilgi birikimine sahip değildi.

Kütüphane şehrin kuzeybatısında, Kuthian Kayası olarak da bilinen Moraeta Kulesi'nin civarındaki parkların oradaydı...

Eragon'un sesi titredi ve isme bakakaldı. Bir süre sonra yeniden ama çok daha ağır okumaya devam etti:

... Kuthian Kayası olarak da bilinen (bkz. on ikinci bölüm) bu yer süvari liderlerinin kendilerini dileklerini bildirmek üzere ziyarete gelen kral ve kraliçeleri ağırladığı yüce divanın bulunduğu yere çok yakındı.

Eragon'un üstüne bir hayret ve korku duygusu gelip çörelendi. Birisi veya bir şey bu bilgiyi öğrenmesini istiyordu, aynı kişi ya da şey, kılıcının yapılması için hammaddeyi bulmasını da sağlamıştı. Düşüncesi bile titremesine yetiyordu ve artık nereye gitmesi gerektiğini biliyordu ama artık bunu yapmak istediğinden o kadar da emin değildi.

Vroengard'da onları neyin beklediğini merak etti.

Cevapsız Kalan Sorular

Eragon on ikinci bölümde Kuthian'dan bahsedilen kısmı bulana kadar Domia'ın Wyrda'yı inceledi. Ama ne yazık ki Kuthian'la ilgili bulabildiği tek bilgi, onun Vroengard Adası'nı keşfeden ilk süvarilerden biri olduğuydu.

Sonra kitabı kapattı, başparmağını cildin sırtında basılı süslü kabartma yazıda gezdirirken gözlerini kitaba dikti. Yatağın üstünde yatan Solembum da sessizdi.

Eragon, "Ruhlar Dehlizi'nde cinler mi vardır dersin?" diye sordu.

"Cinler ölülerin ruhları değildir."

"Tabii, ama başka ne olabilirler ki?"

Solembum oturduğu yerden kalkıp, ta başından kuyruğuna kadar bedeninden geçen bir hareket dalgasıyla gerindi. "Ne olduğunu öğrenirsen, keşfettiğin şeyi ben de bilmek isterim."

"Sence Saphira'yla birlikte oraya gitmeli miyiz?"

"Sana ne yapman gerektiğini söyleyemem. Bu eğer bir tuzaksa, o zaman benim bütün ırkımdan zihni kimsenin ruhu duymadan ele geçirildi ve köleleştirildi demektir; bu durumda Varden de teslim olsa hiç fark etmez, çünkü nasılsa Galbatorix'i asla yenemezler. Ama eğer bir tuzak değilse, o zaman bu hiç yok sandığımız bir anda karşımıza çıkan yardım alabileceğimiz bir fırsat olabilir. Bilemiyorum. Bunu denemeye değer mi, senin kendin vereceğin bir karar. Bense, artık bütün bu gizemli şeylerden sıkıldığımı söyleyebilirim."

Zıplayıp yataktan indi ve çadırın girişine yürüdü, orada durup dönerek Eragon'a baktı. "Alagaesia'da fazlasıyla tuhaf güçler var Shade Katili. Aklın kabul etmeyeceği şeyler gördüm geçirdim ben: Yeraltındaki mağaralarda dönüp ortalığı kavuran ışık hortumları, yaşlı ilerledikçe gençleşen insanlar, konuşan kayalar, sessizce süzülüp hareket eden gölgeler... İçi dışardan daha geniş mekânlar... Hayatta hafife alınmaması gereken tek güç Galbatorix değil ve en güçlüsü de olmayabilir. Kararımı dikkatli ver Shade Katili ve eğer gitmeye karar verirsen, adımlarını aheste at."

Bunları söyledikten sonra kedi adam çadırdan usulca dışarı süzüldü ve karanlığın içinde gözden kayboldu.

Eragon bir soluk koyuverip arkasına yaslandı. Yapması gerekeni biliyordu: Vroengard'a gitmeliydi. Yine de buna Saphira'yla görüşmeden tam karar vermek istemiyordu.

Zihniyle usulca yaptığı bir dürtüyle onu uyandırdı ve hemen kötü bir şeyin olmadığına önce onu ikna etti, Solembum'un gelişiyi yaşadıklarını aktardı. Saphira da gelişmelere en az kendisi kadar şaşırılmıştı.

Eragon sözlerini bitirince de şöyle dedi: "Kedi adamlara tılsım yapanların oyuncağı olmak fikri hoşuma gitmiyor."

"Benim de öyle ama başka ne seçeneğimiz var? Eğer bunun arkasında Galbatorix varsa, o zaman bu kendimizi eline teslim ediyoruz demektir. Ama gitmezsek de aynı şeyi yapmış olacağız, sadece tek fark, bu Urû'baen'e varınca gerçekleşmiş olacak."

"Fark, o zaman yanımızda Elfler ile Varden'lilerin de olacak olması."

"Bu da doğru."

Bir süre konuşmadılar. Sonra ilk söze giren Saphira oldu. "Haklısın, katılıyorum, gitmeliyiz. Murtagh ve Thorndan başka Galbatorix ve Shruikan'la mücadele etmek için daha uzun tırnaklarımız, daha keskin dişlerimiz olmalı. Ayrıca şu anda Galbatorix bizim Nasuada'yı kurtarmak için bir an önce Urû'baen'e gideceğimizi düşünüyor ve beni de huysuzlaştırıp pullarımı diken diken eden bir şey varsa o da, düşmanın bizden yapmamızı beklediği hamleyi yapmak."

Eragon başıyla doğruladı. "Peki bu bir tuzaksa?"

Çadırın dışında yumuşak bir kükreme yayıldı çevreye. "O zaman biz de karşımıza dikilen her kimse adımızdan korkmayı onlara öğretiriz, hatta bu Galbatorix olsa bile."

Eragon gülümsedi. Nasuada kaçırıldığından beri ilk defa ne yapması gerektiğini biliyor, önünde doğru dürüst bir hedef görüyordu. İşte artık yapabilecekleri bir şey vardı, pasif izleyici olarak oturup seyretmektense olayların yönünü değiştirebilecekleri bir şey. "Tamam o zaman," diye mırıldandı.

Arya, Eragon'un çadırına çağrılır çağrılmaz içeri dalmıştı. Kızın bu kadar hızlı gelebilmiş olması Eragon'u şaşırtınca, Arya ona, Blödhgarm ve diğer Elflerle birlikte dışarda Murtagh veya Thorn'un geri gelme ihtimaline karşı nöbet tuttuğunu söyledi.

Onunla birlikte Eragon zihin bağlantısı kurup Glaedr'a ulaşmaya ve ejderhayı sohbete katılması için ikna etmeye çalıştı, çünkü ejderhanın canı konuşmak istemiyordu.

Saphira'yla birlikte dördü düşüncelerini birleştirdiler ve Eragon sonunda haberi patlattı: "Kuthian Kayası nerede biliyorum!"

"Ne kayasıymış bu?" diye sordu Glaedr, ses tonu tatsızdı.

"İsim tanıdık geliyor," dedi Arya. "Ama çıkaramıyorum."

Eragon hafiften kaşlarını çattı. Halbuki her ikisi de Solembum kendisine tavsiyede bulunurken yanındaydı. İkisinin de unutmuş olması garipti.

Yine de Eragon, Solembum'la Teirm'de karşılaşmasının hikâyesini baştan anlattı, sonra onlara kedi adama gelen en son vahiyden bahsetti ve Domia abr Wyrda kitabındaki ilgili bölümü okudu.

Arya gözünün önüne düşen bir parça saçı sivri kulağının arkasına attı. Hem zihniyle, hem de sesiyle aynı anda konuşarak, "Şey, neydi bu yerin ismi demiştin?" dedi.

"Moraeta Kulesi ya da Kuthian Kayası," diye cevapladı Eragon da aynı yolla. Kızın sorduğu soru bir an kendisini afallatmıştı. "Uzun bir savaştı, ama..."

"... eğer Eragon ile ben hemen yola çıkarsak..." dedi Saphira. "... oraya gidip gelebiliriz..."

"... Urû'baen'e varmadan. Bu.."

"Zamanımız yok..."

"... bu yolculuğu daha sonra yapmak için."

"İyi de, nereye uçacaksınız?" diye sordu Glaedr.

"Ne... yani ne demek istiyorsun?"

"Ne söylüyorsam onu," dedi ejderha gürleyerek, zihninin içi kararmaya başlamıştı. "Kopardığın bu kadar yaygara arasında, bize bu gizli yerin... nerede olduğunu söylemedin."

"Söyledim ya!" dedi Eragon, çıldıracaktı neredeyse. "Vroengard Adası'nda!"

"Sonunda, nihayet doğru dürüst bir cevap verebildin..." Arya alnını kırıştırdı. "İyi ama ne yapacaksın Vroengard Adası'nda?"

"Bilmiyorum!" dedi Eragon, tepesi iyice atmıştı. Glaedrla söylediği sözler yüzünden tartışın mı diye düşünüyordu, ejderha sanki kendisini bilhassa iğneliyormuş gibiydi. "Ne bulacağımıza bağlı. Oraya varınca Kuthian Kayası'nı bulmaya çalışacağız ve bakacağız içerde neler var. Eğer bu bir tuzaksa..." Omuz silkti. "O zaman savaşacağız."

Arya'nın yüz ifadesi giderek daha endişeli bir hal almaya başlamıştı. "Kuthian Kayası... İsim önemliymiş gibi geliyor ama neden olduğunu bilemiyorum; sanki çok uzun zaman önce bildiğim ama artık unuttuğum bir şarkı gibi yankılanıyor beynimde." Kız başını salladı ve elini şakaklarına götürdü. "Ah, işte şimdi kaybettim..." Başını kaldırıp baktı. "Özür dilerim, neden bahsediyorduk?"

"Vroengard'a gitmekten," dedi Eragon ağır ağır.

"Ah, evet... ama hangi amaçla? Sana burada ihtiyaç var Eragon. Hem zaten Vroengard'da önemli hiçbir şey kalmadı artık."

"Öyle," dedi Glaedr. "Orası terk edilmiş ıssız bir yer. Doru Araeba'nın yıkımından sonra kaçabilen birkaçımız işe yarayacak bir şey kalmış mı diye tekrar geri dönmüştük ama Forsworn yıkıntıyı çoktan temizlemişti bile."

Arya başını sallayarak evet dedi. "Şimdi senin aklına bu fikri kim nereden soktu? Varden'i bu vaziyette şu anda nasıl bırakıp gidersin anlamıyorum, en zor zamanlarında, bu hiç akıllıca mı? Hem ne için? Alagaesia'nın ücra köşelerine uçacaksın, hem de sebepsiz! Senden daha fazlasını beklerdim... Sırf yeni görevin rahatsızlık veriyor diye gidemezsin Eragon."

Eragon zihnini Arya ile Glaedr'dan koparıp Saphira'ya da aynı şeyi yapması için işaret çekti. "Hiçbir şeyi hatırlamıyorlar!.. Hatırlamıyorlar!"

"Büyü bu. Derin büyü, tıpkı süvarilere ihanet eden ejderhaların isimlerini saklayan büyü gibi bir büyü."

"Ama sen Kuthian Kayası'nın ismini unutmadın, öyle değil mi?"

"Tabii ki hayır," dedi Saphira, zihni gücenmiş gibi yeşil yanıp sönmeye başlamıştı. "Birbirimize bağlıyken nasıl unutulabilir?"

Durumun getirdiklerini şöyle bir düşününce Eragon'u bir baş dönmesi almıştı. "Etkili olması için, bir kere yapılan büyüün kayalığı bilen herkesin hafızasını silmesi gerekiyordu ve sonra da onu duyan veya hakkında bir şeyler okuyanların hafızası silinmeliydi. Ki bu da... bütün Alagaesia'nın sihir altında olması anlamına geliyor. Etkisinden kimse kurtulamıyor."

"Bizim dışımızda."

"Bizim dışımızda," diye tasdikledi Eragon. "Ve de kedi adamlar."

"Ve belki bir de Galbatorix."

Eragon ürperdi; sanki sırtında buzdan yapılmış örümcekler yürüyordu. Yapılan sihrin büyüklüğü onu afallatmış, kendini küçük, önemsiz ve zayıf hissetmesine neden olmuştu. Elflerin, Cücelerin, insanların ve aynı şekilde ejderhaların zihinlerini bulanıklaştırmak, bunu yaparken en ufak bir dikkat çekmemek gerçekten çok büyük bir maharetti, öyle ki Eragon bunun ustalığın/hilenin planlı bir uygulamasıyla başarılacağına inanmıyordu; o bunun sadece bir içgüdüyle yapılabileceğini düşünüyordu; çünkü böyle bir büyüü sözcüklere dökebilmek çok karmaşık, çok zor bir şeydi.

Alagaesia'daki herkesin beyniyle böyle kimin oynadığını ve nedenini bilmek zorundaydı. Eğer bu Galbatorix ise o zaman Eragon, Solembum'un haklı çıkmasından çekiniyor ve Varden'lilerin yenilgisinin kaçınılmaz olacağını düşünüyordu.

"Sence bu iş ejderhaların başının altından mı çıkıyordur, tıpkı İsimleri Unutturmak gibi?"

Saphira cevap vermekte acele etmedi. "Belki. Ama o zaman, Solembum'un sana söylediği gibi, Alagaesia'da pek çok güç var. Vroengard'a gitmezsek öyle olup olmadığını asla bilemeyeceğiz."

"Eğer gidersek."

"Evet."

Eragon saçlarını sıvazladı. Birden kendini çok yorgun hissetti. "Neden her şey bu kadar zor olmak zorunda?" diye düşündü.

"Çünkü..." dedi Saphira. "Herkes parçalamak istiyor ama parçalanmak istemiyor."

Eragon sırtıttı, vahşi de olsa komik bulmuştu.

Saphira'yla zihin alışverişlerinin hızlı olmasına karşın, sohbetleri Arya ile Glaedr'ın dikkatini çekecek kadar uzun olmuştu.

"Neden zihnini bize kapattın?" diye sordu Arya. Kızın bakışları çadır duvarlarından birine kaydı, dışarda karanlıkta Saphira'nın kıvrılıp yattığı yerin olduğu tarafı bu. "Bir sorun mu var?"

"Kaygılı görünüyorsun," diye ekledi Glaedr.

Eragon keyifsizce sırtıttı. "Çünkü belki öyleyimdir." Eragon gidip yatağın ucuna otururken Arya endişeyle onu izliyordu. Ağırlaşan kollarını gevşekçe bacaklarının arasından sarkıttı. Anadilinden Elflerin ve büyücülerin diline geçmeden önce bir süre sessizleşti, sonra da, "Saphira ile bana güveniyor musunuz?" diye sordu.

Gelen karşılık sevindirici derecede çabuktu.

"Ben güveniyorum," diye yanıtladı Arya da eski dilde.

"Ben de öyle," dedi Glaedr da aynı dilde.

"Ben mi söyleyeyim, yoksa sen mi söylersin?" diye sordu Eragon çabucak Saphira'ya.

"Sen söylemek istiyorsun, o halde sen söyle."

Eragon, Arya'ya baktı. Bunun üzerine hâlâ eski dilde konuşmaya devam ederek hem ona, hem de Glaedr'a döndü. "Solembum bana bir yer ismi söyledi, Vroengard'da bir yer, orada Saphira'yla birlikte Galbatorix'i yenmekte bize yardımcı dokunacak bir şey ya da birini bulabilme ihtimalimiz var. Ne var ki bu isim sihir altında. İsmi ne zaman söylesem, kısa zaman sonra unutuyorsunuz." Arya'nın yüzünde hafif bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Bana inanıyor musunuz?"

"Sana inanıyorum," dedi Arya ağır ağır.

"Ben de söylediğin şeye inandığına inanıyorum," dedi Glaedr bir gürllemeyle. "Ama bu tabii durumun doğru olması anlamına gelmiyor."

"Başka nasıl ispat edebilirim ki? İsmi size söylesem hatırlamayacaksınız ya da hafızamı sizinle paylaşsam. Gidip Solembum'a sorabilirsiniz ama yine, ne işe yarayacak?"

"Ne işe mi yarayacak? Bir kere, senin sadece Solembum'a görünen bir şey tarafından kandırılmadığını veya tuzağa düşürülmediğini kanıtlayabiliriz. Büyüye gelince, varlığını ispatlamanın bir çaresi olabilir. Git kedi adamı çağır ve ne yapabiliriz bakalım."

"Çağırır mısın?" diye sordu Eragon, Saphira'ya. Saphira çağırırsa kedi adamın daha kolay geleceğini düşünüyordu.

Biraz sonra Saphira'nın kedi adamı kampta aradığını hissetti ve ardından kedi adamın zihninin Saphira'nınkiyle bağlantıya geçtiğini duyumsadı. İkisi arasında geçen sözsüz bir diyalogdan sonra Saphira bildirdi: "Geliyor, yolda."

Hep birlikte sessizlik içinde beklediler. Eragon gözlerini ellerine dikmiş Vroengard'a giderken yolda lazım olabileceklerin listesini geçiriyordu aklından.

Kedi adam çadırın kapı örtüsünü açıp içeri girerken Eragon onun insan kılığına bürünmüş olduğunu görünce şaşırıldı: Küçük bir erkek çocuğu, koyu renk gözlü, küstahlık derecesinde özgüvenli. Kedi adam sol elinde kemirdiği bir kaz bacağı çevirmesi tutuyordu. Ağzının kenarları ve çenesi yağlıydı, çıplak göğsüne yağları damlamıştı.

Solembum bir parça daha et koparıırken, bir yandan da sivri uçlu çenesiyle Glaedr'a ait kalplerin kalbinin gömülü olduğu çamur birikintisini işaret etti. "İstediyin nedir, ateşpüskürten?" dedi sorarak.

"Senin söylediğin kişi olup olmadığını bilmek!" dedi Glaedr ve bunu söyledikten sonra ejderhanın bilinci Solembum'ununki çevirmeye başladı; rüzgârın titrettiği ama pırıl pırıl yanmaya devam eden bir mum alevinden içeri girmek için baskı yapan karabulutlara benziyordu. Ejderhanın gücü inanılmazdı ve eski deneyimlerinden Eragon ona karşı koyabilecek pek az kişinin olduğunu biliyordu.

Boğuk bir miyavlamayla Solembum ağzındaki bütün eti attı ve sanki bir engerek yılanına basmış gibi geri sıçradı. Olduğu yerde durdu, sonra gösterdiği çabadan titreyerek keskin dişlerini gösterdi. Sarı gözlerinde korkunç bir öfkenin izi vardı. Eragon önlem olarak elini Brisingr'ın kabzasına götürdü. Alev canlılığını yitirmişti ama sönmemişti: Düşen yıldırımların arasında kor gibi yanan küçük bir ışık.

Bir dakika sonra fırtına yatıştı, bulutlar çekildi ama tamamen kaybolmamışlardı.

"Özürlerimi kabul et kedi adam," dedi Glaedr. "Ama emin olmalıydım."

Solembum tısladı, başındaki tüyler öyle bir kabarmıştı ki sanki devedikeninin çiçeği gibi görünüyordu. "Eğer hâlâ vücudun olsaydı, buyüzden senin kuyruğunu koparırdım."

"Sen mi, küçücük bir kedi? Sen beni tırmalamaktan başka bir şey yapamazdın."

Solembum yine tısladı; sonra topukları üstünde dönüp çıkışa gidi, omuzlarını kulaklarına çekmişti.

"Dur," dedi Glaedr. "Vroengard'daki kimsenin hatırlamadığı bu yerden Eragon 'a sen mi bahsettin?"

Kedi adam duraladı ama arkasına dönmeden mırlayıp kaz budunu sabırsız, ehemmiyet vermez bir jestle başının üstünden arkaya attı. "Ben dedim."

"Peki içinde bu yerin nerede olduğunu Domia abr Wyrda kitabında bulduğu sayfayı da ona sen mi söyledin?"

"Öyle görünüyor, ama hatırlamıyorum ve umarım Vroengard'da bulduklarıyla senin bıyıklarını tutuşturup pençelerini yakarlar."

Solembum sert ve gürültülü bir tavırla çadırın kapı örtüsünü açtı, ardından küçük bedeni sanki hiç var olmamış gibi gölgelerin arasında eriyip gitti.

Eragon ayağa kalktı ve çizmesinin burnuyla yarı yenmiş et parçasını çadırından dışarı itti.

"Ona bu kadar sert davranmamalıydın," dedi Arya.

"Başka seçeneğim yoktu," diye karşılık verdi Glaedr.

"Seçeneğin yok muydu? Önce onun iznini isteyebilirdin."

"Ve ona hazırlanması için fırsat verseydim, öyle mi? Hayır. Bitti, bırak böyle kalsın Arya."

"Bırakamam. Gururu kırıldı. Onun gönlünü almaya çalışmalıydın. Bir kedi adamı düşman edinmek tehlikeli olacaktır."

"Bir ejderhayı düşman edinmek çok daha tehlikelidir. Bırak olduğu gibi kalsın küçüğüm."

Biraz rahatsız olan Eragon, Arya'yla bakıştı. Glaedr'ın ses tonu canını sıkmişti (kızı da öyle, Eragon bunu görebiliyordu) ama bu konuda ne yapabileceğini bilmiyordu.

"Şimdi Eragon..." dedi altın renkli ejderha. "Solembum ile aranızda geçen konuşmaları hafızanda incelememe izin verecek misin?"

"Eğer istiyorsan... ama, neden? Nasılsa unutacaksın."

"Belki. Ama belki de değil. Göreceğiz." Glaedr, Arya'ya dönüp, "Zihnini bizimkinden ayır ve Eragon'un yaşadıklarının senin zihnini bulandırmasına izin verme," dedi.

"Nasıl arzu edersen Glaedr-elda." Arya daha konuşurken düşüncelerinin melodik sesi uzaklaşmaya başlamıştı ve biraz sonra da tuhaf melodi hiç duyulmaz oldu.

Ardından Glaedr dikkatini Eragon'a çevirdi. "Göster bana," diye emretti.

Eragon hissettiği kaygı ve ürpertiye aldırmandan zihnini Solembum'un çadırına ilk geliş anına çevirdi ve o dakikadan sonra ikisi arasında geçenleri düşündü. Glaedr'ın bilinci Eragon'unki içinde eridi ve böylelikle onun yaşadıklarını kendisi de tecrübe edebildi. Bu Eragon için çok rahatsızlık verici bir duyguydu; sanki ejderha ile kendisi bir demir paranın aynı yüzüne basılı iki farklı resim gibiydiler.

İşini bitirdiğinde Glaedr, Eragon'un zihninden çekilmeye başlarken Arya'yla bağlantı kurup, "Unuttuğumda, yani eğer unutursam, bana bu sözleri tekrarla: 'Andume ve Fironmas acılar tepesinde ve bedenleri/etleri cam gibi.' Bu Vroengard'daki yer... orayı biliyorum. Ya da bir zamanlar biliyordum. Önemli bir şeydi," dedi Ejderhanın düşünceleri bir süre grileşti, sanki varlığının tepelerine, vadilerine esintiyle bir sis bulutu çökmüş ve onları gizlemiş gibi. "Evet?" dedi sonra sorarak, eski sert tavrını alarak. "Niye durduk? Eragon bana yaşadıklarını göster."

"Çoktan gösterdim."

Glaedr tam inanmazmış gibi davranıp yine çıkışmak üzereyken Arya araya girip, "Glaedr hatırlıyor musun, Andume ve Fironmas acılar tepesinde ve bedenleri cam gibi," dedi.

"Nasıl..." diye başladı Glaedr ve ardından öyle bir gürlledi ki, Eragon sesi neredeyse gerçekten yüksek sesle duyacağını sandı. "Ahh, birisinin zihni üzerine yapılan büyülerden nefret ediyorum. Bunlar büyülerin en berbatı, hep akıl karıştırıyor ve karmaşaya sürüklüyor. Çoğunlukla da aile bireylerinin birbirlerini farkında olmadan öldürmeleriyle son buluyor."

"Söylediğin cümle ne anlama geliyor?" diye sordu Saphira.

"Hiçbir şey, sadece benimle Oromis için bir anlamı vardı. Ama zaten konu da bu; eğer ben söylemezsem kimsenin bundan haberi olamaz."

Arya içini çekti. "Yani büyü gerçek. Sanırım o zaman gerçekten de Vroengard'a gitmen gerekecek. Bu derece önemli bir şeye aldırılmazlık etmek hata olur. Hiçbir şey çıkmasa bile, en azından bu ağı ören örümceğin kim olduğunu öğrenmemiz gerek."

"Ben de sizinle geleceğim," dedi Glaedr. "Eğer birisi size zarar vermek isterse, karşılarında bir yerine iki ejderha görünce şaşırırlar. Hem zaten bir rehber ihtiyacın olacak. Süvarilerin yenilgisinden sonra Vroengard tehlikeli bir yer haline geldi. Senin şeytani bir gücün elinde av olmanı istemem."

Eragon kararsız kaldı ama o sırada Arya'nın da yüzünde tuhaf bir yalvarış ifadesi gördü ve kızın da aslında kendisiyle birlikte gelmeyi arzu ettiğini anladı. "Saphira eğer bir kişi taşırса daha hızlı uçar," dedi Eragon alçak bir sesle.

"Biliyorum... Sadece, ben hep süvarilerin yurdunu görmek istemiştım, o kadar."

"Eminim görürsün. Bir gün."

Kız başını salladı. "Bir gün."

Eragon bir an kendi içine dönüp bütün gücünü toplayıp, Saphira ile Glaedr'la oradan ayrılmadan önce yapılması gerekenleri düşündü. Sonra derin bir nefes alıp yatağından kalktı.

"Yüzbaşı Garven!" diye seslendi. "Lütfen bize katılır mısınız?"

Yola Çıkış

Eragon ilk olarak Garven'le görüştü ve büyük bir gizlilik içinde Gecekuşları'ndan birini Vroengard yolculuğuna hazırlık olarak yiyecek toplamaya gönderdi. Saphira, Dras-Leona'nın alınışından sonra yemek yemişti ama savaşmak gerekebilir diye, yavaşlatmasını diye ve ağır kalmamak için karnını çok fazla tıka basa doldurmamıştı, ki savaş durumu gerçekten de çıkmıştı. Saphira güzelce karnını doyurdu, sonra Vroengard'a hiç durmadan yolculuk edeceklerdi ve Eragon biliyordu ki oraya vardıklarında Saphira adada kendine yiyecek bulmak zorunda kalacaktı, ki bu durum Eragon'u endişelendiriyordu.

"Aç karınla da geri dönebilirim," demişti Saphira ona güven verircesine ama Eragon buna pek emin değildi.

Sonrasında Eragon, Jörmundur ile Blödhgarm'ı çadırına çağırmak için bir ulak gönderdi. Onlar gelince Eragon, Arya ve Saphira durumu ve bu yolculuğun gerekliliğini açıklamak için bir saat daha harcadılar (ki bu seferki daha zor olmuştu). Blödhgarm'ın durumu kavraması daha kolay olmuştu ama Jörmundur şiddetle karşı çıkmıştı. Solembum'dan aldıkları bilgiye güvenmediğinden değildi, yolculuğun önemini yadsıdığından değildi, bu iki konuda da Eragon'un sözlerine sonuna kadar güveniyordu; ama şiddetle karşı çıkışının sebebi, sadece Nasuada'nın kaçırıldığını değil, bir de üstüne Eragon ile Saphira'nın bilinmeyen bir yere çekip gittiklerini öğrenmelerinin Varden'i mahvedeceğini düşünmesiydi.

"Dahası, bizi terk ettiğinizi Galbatorix'in düşünmesine izin veremeyiz," dedi Jörmundur. "Urû'baen'e bu kadar yaklaşmışken olmaz. Murtagh ile Thorn'u peşinize sizi durdurmak için gönderebilir veya bu fırsatı değerlendirerek Varden'e saldırıp orduyu bir daha ayağa kalkamayacağı şekilde darmadağın edebilir. Bu riske giremeyiz."

Endişelerinde çok haklı olduğunu Eragon da kabul ediyordu.

Epey konuştuktan sonra sonunda bir karara vardılar: Blödhgarm ve Elfler, Eragon'un Beor Dağları'na seçim ve Hrothgar'ın yerine geçen kralın taç giyme töreninde bulunmak için gittiğinde yaptıkları gibi, Eragön ile Saphira'nın birer benzerini yapacaklardı.

Yaratılacak görüntüler, gerçeğinin mükemmel bir kopyası olarak, yiyen, içen, nefes alan bir Eragon ve Saphira olacaktı ama hafızaları olmayacaktı. Onlara yakından bakan herkes hileyi anlayabilirdi. Sonuç olarak Saphira'nın görüntüsü konuşamayacaktı ve Elfler Eragon'ununki konuşuyormuş numarası yaptırabilseler bile, kulak misafiri olacakların her şeyin görüldüğü gibi olmadığını diksiyondaki gariplikten çakmamaları için aslında bu da kaçınılsa daha iyi olacak bir özellikti. Görüntülerdeki bu yetersizlikler, onların ancak uzaktan işe yarayacağı ve Eragon ile Saphira'yla daha bire bir ilişki içinde olanların (Kral Orrin ve Orik gibi) kısa zamanda bu durumda bir tuhaflık olduğunu anlamaları anlamına geliyordu.

Böylece Eragon, Garven'e emir verip bütün Gecekuşları'nın uyandırılmasını ve mümkün olduğunca gizli kendisine getirilmesini istedi. Herkes çadırının önünde toplandığında Eragon Cüce, insan ve Urgallardan oluşan karma yapılu bu gruba da Saphira'yla birlikte yola çıkacaklarını anlattı ama bilinçli olarak yolculuğuyla ilgili detaylara ve nereye gideceğine değinmedi. Sonra onlara Elflerin kendi yokluğunu nasıl gizleyeceklerini anlattı ve adamlara eski dilde gizlilik yemini ettirdi. Eragon onlara güveniyordu ama konu Galbatorix ve ajanları oldu mu dikkatli olmanın bir sınırı olamazdı.

Daha sonra Arya'yla birlikte Orrin, Orik, Roran ve büyücü kadın Trianna'yı ziyaret ettiler. Gecekuşları'na yaptıkları gibi onlara da durumu anlattılar ve her birinden gizlilik yemini aldılar.

Eragon'un tahmin ettiği gibi Kral Orrin uzlaşması en zor kişi oldu. Eragon'un veya Saphira'nın Vroengard'a yolculuk yapmasına şiddetle tepki gösterip, fikre uzun uzun sövüp saydı. Eragon'un cesaretini sorguladı; Solembum'un bilgisinin değerini sorguladı; Eragon'u bu aptalca yanlış sevdadan vazgeçmemekte ısrar ederse Varden'e verdiği desteği çekmekle tehdit etti. Neredeyse bir saati aşkın dil döktükten sonra onu ikna edebildiler ama Eragon yine de Orrin'in her an sözünden dönmesinden korkuyordu.

Orik, Roran ve Trianna'ya yaptıkları ziyaret daha çabuk geçmişti ama onlarla konuşarak geçirdikleri zaman değerli olduğu için Eragon'a yine de çok uzun gelmişti. Sabırsızlık onu huzursuz ve ters yapmıştı. Yola çıkmak istiyordu. Geçen her dakika hissettiği baskıyı daha artırıyordu.

Arya'yla birlikte kapı kapı gezerlerken Saphira'yla olan bağlantısı sayesinde Eragon, Elflerin uzaktan gelen hareketli ilahilerini duyabiliyordu; duyduğu her şeyin gerisinde bu ilahiler vardı.

Saphira onun çadırında kalmıştı. Elfler çevresini sarmışlar, kolları ileri uzanmış ve parmak uçları ilahiyi söylerken birbirine değiordu. Uzun ve karmaşık bir tılsım yapmalarının nedeni, Saphira'nın düzgün bir Aörneğini yapmak için gerekli görsel bilgileri toplamaktı. Bir insan) veya Elfin benzerini yapmak zaten zor bir işti, bir ejderha çok daha zordu, özellikle de pullarının görüntüyü kırık yansıtma özelliğini Ama Blödhgarm'ın Eragon'a da dediği gibi bu illüzyonun asıl uğraştıracak tırafı, Saphira'nın iri cüssesiyle her havalanışında veya yere konuşuyla çevrede yarattığı efektleri oluşturabilmek olacaktı.

Sonunda Eragon ile Arya turlarını tamamladıktan sonra gece çoktan sabaha yol vermeye başlamış ve sabah güneşi ufukta bir karış kadar yükselmişti. Onun ışığında kampın saldırıyla uğradığı yıkım ve zarar daha da büyük görünüyordu.

Eragon, Saphira ve Glaedr'la birlikte o saatte yola çıksa mutlu olacaktı ama Jörmundur onun hiç değilse bir kere yeni liderleri olarak Varden'lileri selamlaması gerektiğinde ısrar ediyordu.

Böylece kısa bir zaman içinde ordu hazırlandıktan sonra Eragon kendini boş bir vagonun tepesinde, başlarını kaldırmış kendisine bakan kimi kadın, kimi erkek, bir arazi dolusu yüze bakarken buldu ve orada olmaktan başka her yerde olmayı istedi.

Eragon çıkmadan önce Roran'dan tavsiye istemiş, Roran da ona, "Unutma..." demişti. "Onlar senin düşmanın değil. Onlardan korkman için hiçbir sebep yok. Seni sevmek istiyorlar. Tane tane konuş, dürüst ol ve her ne yaparsan yap şüphelerini kendine sakla. Onları bu şekilde kazanırsın. Eğer onlara Nasuada'dan bahsetmeye başlarsan korkacaklar ve seni perişan ederler. Onlara ihtiyaç duydukları güveni ver, onlar da Urû'baen'in kapısından içeri senin ardından gelsinler.

Roran'ın cesaretlendirmelerine rağmen Eragon hâlâ yapacağı konuşma öncesi kendini gergin hissediyordu. Daha önce büyük gruplar önünde çok az konuşmuştu ve bu birkaç cümleyi hiç geçmemişti. Karşısında duran güneşten kararmış, savaş yorgunu savaşçılar üstünde gözlerini gezdirirken, bu kalabalığın karşısına dikilip beğenilmeme riskini göze almaktansa kendi başına beş yüz kişiyle savaşmayı yeğleyeceğini düşündü.

Ağzını açtığı ana kadar onlara ne söyleyeceğini bilmiyordu. Ama bir kere başlayınca sözcükler

ağzından kendiliğinden dökülmeye başlamıştı; yine de çok gergindi, söylediklerinin çoğunu hatırlamıyordu. Konuşmanın nasıl geçtiğini anlamadı, aklında kalan şeyler sıcak hava ve terlemesi, Nasuda'nın başına gelenleri öğrendiklerinde savaşçılardan yükselen sızlanma, onlara zafer sözü verdiğinde coşkun gürültüleri ve bitirdiğinde kalabalıktan yükselen sevinç nidaları. Rahatlamış bir halde vagonun tepesinden aşağı Saphira'nın yanında kendisini bekleyen Arya ile Orik'in durduğu yere atladı.

O atlarken muhafızlar dördünün de etrafında bir çember oluşturup onları kalabalıktan ayırarak kendileriyle konuşmak isteyenlerden korudular.

"Çok iyiydi Eragon!" dedi Orik, koluna pat pat vurarak.

"İyi miydi?" diye sordu Eragon, bir parça başı dönüyordu.

"Çok iyi bir konuşmacısın," dedi Arya.

Eragon utanıp hafifçe omuz silkti. Arya'nın Varden'in liderlerinin çoğunu tanıyor olduğunu hatırlamak biraz gözünü korkutmuştu; ayrıca Ajihad'ın veya ondan önceki lider Deynor'un çok daha iyi bir konuşma çıkaracağını düşünmeden edemedi.

Orik kolunun yenini çekiştirince Eragon Cüceye doğru eğildi. Kalabalığın içinde güç duyulan bir sesle Orik, "Umarım bulacağın şey bu yolculuğa çıktığına değer dostum. Kendine iyi bak, sakın öleyim möleyim deme, tamam mı?" dedi.

"Elimden geleni yaparım."

Orik onu kolundan tuttuğu gibi çekip duygularını göstermeyi pek beceremeyen birinin utangaçlığıyla ama sıkı sıkı sarıldı. "Gûntera seni korusun." Ayrılırlarken Orik bu kez uzanıp avucuyla Saphira'nın gövdesini okşadı. "Ve sen de öyle Saphira. İkinize de iyi yolculuklar."

Saphira sevgi dolu bir iniltiyle gürledi.

Eragon, Arya'ya baktı. Birden kendini garip hissetti. Söylenebileceği açıkça belli olan şey dışında söylemek için aklına bir şey gelmiyordu. Gözlerinin güzelliği hâlâ aklını başından alıyordu, kızın üzerinde bıraktığı etki azalır gibi değildi.

Sonra Arya gelip onun ellerini kendi elleri arasına aldı ve usule göre yapıldığı şekliyle onu alnından, iki kaşı arasından öptü.

Eragon afallamış bir halde bir şey söylemeden ona bakıyordu.

"Gulia waise medh ono Argetlam." Şans her zamanda yanında olsun Gümüş El.

Kız ellerini bırakırken bu kez Eragon onun ellerini yakaladı. "Kötü bir şey olmayacak. Buna izin vermeyeceğim. Hatta Galbatorix bizi bekliyor bile olsa. Gerekirse dağları çıplak ellerimle yırtar, yine sağ sağlim geri döneriz, söz veriyorum."

Kız karşılık veremedi Eragon ellerini bıraktı ve Saphira'ya bindi. Onun eyeye oturduğunu gören kalabalık yeniden coşkuyla bağırmaya başlamıştı. Eragon onlara el salladı, onlar da coşkularını artırarak, ayaklarıyla yere vurup kılıçlarının kabzasıyla kalkanlarına vurarak karşılık verdiler.

Eragon, Blödhgarm ve diğer Elflerin yakındaki bir büyük çadırın arkasında grup halinde beklediklerini gördü. Onlara başıyla selam verdi, onlar da aynı şekilde karşılık verdiler. Planları basitti: Saphira'yla birlikte sanki gökyüzünde bir devriye turu atacaklarmış gibi ayrılacaklardı (ordu

harekete geçerken hep yaptıkları bir şeydi bu) ama kampın üstünde birkaç kez dolaştıktan sonra Saphira bir bulutun içine dalacak ve Eragon bir büyü yaparak kendilerini aşağıdan seyredenlerin gözünde görünmez yapacaktı. Sonra Elfler Eragon ile Saphira yolculuklarına devam ederken onların yerine boş hayaletler üretecekler ve bulutun içinden çıkıp seyredenlerin göreceği bu oluşturulan hayaletler olacaktı. Kimsenin gerçeği fark etmemesini ümit ediyorlardı.

Alışık hareketlerle Eragon eyerin bağlarını bacaklarına geçirdi ve arkasında bağlı olan eyer çantalarının sağlamlığını kontrol etti. Özellikle soldaki çok önemliydi (kumaş ve battaniyelere sarılmıştı), içinde kadife kaplı bir hazine sandığı içinde Glaedr'a ait kalplerin kalbi, yani Eldunari'si vardı.

"Artık gidelim," dedi yaşlı ejderha.

"Vroengard'a!" dedi heyecanla Saphira ve sıçrayıp yerden havalanırken dünya Eragon'un etrafında yine döndü ve Saphira yarasaninkileri hatırlatan dev gibi kanatlarını çırparak onları göklere doğru çıkarmaya başlayınca çevresinde bir rüzgâr oluştu.

Eragon önündeki ense çıkıntısına sıkı sıkı tutundu, hızın yarattığı hava akımının etkisinden korunmak için başını eğince gözleri parlak eyerinin derisine takıldı. Derin bir nefes aldı ve arkasında taşıdığı şeye ve onları bekleyen şeye aklını takmamaya çalıştı. Şu an için beklemekten başka yapabileceği bir şey yoktu (bekleyip, İmparatorluk Varden'e yeniden saldırmadan Saphira, Vroengard'a gidip gelebilmeyi umuyordu); Roran ve Arya'nın iyi olacağını umuyordu; Nasuada'yı hâlâ bir şekilde kurtarabilmeyi umuyordu; Vroengard'a gitmenin doğru bir karar olduğunu umuyordu; çünkü Galbatorix'le sonunda yüzleşeceği zaman hızla yaklaşıyordu.

Belirsizliğin Verdiği Meziyet

Nasuada gözlerini açtı.

Fayans kaplı kubbe karanlıktı; fayansların üstünde aç ı yapan çizgilerle oluşturulmuş kırmızı, mavi ve altın renklerde motifler vardı: Bir süre hiçbir şey düşünmeden bakıp kaldığı karmaşık çizgilerden bir yüzey.

Sonunda başka bir tarafa bakacak gücü topladı.

Arkasında bir yerlerden turuncu sabit bir ışık yayılıyordu ama gücü sekizgen biçimli odanın biçimini gözler önüne sermeye ancak yetiyor, yukarlarda, aşağılarda köşeleri ince bir tül gibi örten gölgeleri dağıtmaya yetecek kadar değildi.

Yutkununca boğazının kurumuş olduğunu fark etti.

Üzerinde uzandığı yer soğuk, pürüzsüz ve rahatsızlık verecek derecede sertti; parmak uçları ve topuklarının altındaki yüzeyin taş olduğunu sanıyordu. Kemiklerine kadar üşüyüp ürperdi ve bunun üzerine üzerinde sadece uyurken giydiği beyaz iç giysisinin olduğunu gördü.

Neredeyim böyle?

Ve anında bütün yaşadıkları bir bir aklına geldi, bir mantık sırasına uymadan, düzensiz, zihnine üşüşen atlı sürüsü gibiydiler ve gücü fiziksel hissedilebilecek kadar yoğundu.

Nefesini tutup doğrulmaya çalıştı (fırlayıp gitmek, kaçmak, eğer gerekiyorsa dövüşmek için) ama hiçbir yana bir santim bile kımlıdayamadığını fark etti. El ve ayak bileklerinde iç kısımları yumuşak materyalle kaplı prangalarla, belinde yattığı yere kendisini sıkı sıkı yapıştıran deri kemer kalkmasını veya sağa sola dönmesini engelliyordu.

Bağları gererek zorladı ama koparamayacağı kadar sağlamdılar.

Nefesini bırakıp kendini saldı ve yine tavana dikti gözlerini. Nabzının vuruşu deli gibi vuran bir davul gibi kulaklarında yankılanıyordu.

Bütün vücudunu bir ısı kapladı; yanakları yanıyordu ve elleri, ayakları sanki erimiş muma batırılmışlar gibiydiler.

Demek ölümüm böyle olacaktı.

Bir an için çaresizlik ve kendine acımanın pençesine düştü. Daha hayatının başında sayılırdı ama işte herhalde sonuna gelmişti. Hem de son derece anlamsız, berbat bir şekilde.

Daha kötüsü yapmak istediği birçok şeyi daha henüz yapamamıştı. Ne savaşta, ne aşta, ne doğurmak, ne yaşam. Başardığı şeyler sadece savaşlar, cesetler, erzak dolu arabalar, sayısını hatırlamadığı kadar taktik ve numara, şimdi bir maskaranın vereceği sözden daha değerli görünmeyen dostluk ve sadakat yeminleri ve kendinden de genç bir süvari tarafından idare edilen aksak, fevri ve fazlasıyla hassas bir ordu. Adını yaşatmak adına zayıf bir kalıt bırakıyordu. Ve kalan sadece hatıralar olacaktı. Soyunun en son bireyiydi. Kendisi ölünce ailesinin soyunu devam ettirecek kimse yoktu.

Bunu düşünmek canını acıttı, sahip olabilecekken bir çocuk sahibi olmadığı için kendi kendine kızdı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, babasının yüzü gözünün önüne gelince.

Ardından kendini kontrol altına alıp topladı ve üzüntüsünü bir kenara bıraktı. İçinde bulunduğu durumda sahip olduğu tek kontrol kendisi üzerindeki kontroldü ve onu da zevk getirmeyeceği belli olan kuruntularına, korkularına, pişmanlıklarına kaybetmeye niyeti yoktu. Duygu ve düşüncelerine hâkim olabildiği sürece çareleri tükenmiş sayılmazdı. Özgürlüklerin en küçük olanıydı (yani kişinin istediğini düşünebilmesi) ama buna minnettardı ve kısa bir süre sonra onu da parçalayabileceklerini bilmek, onu kullanma konusunda kendisini daha da kararlı yapıyordu.

Her ne ise, yerine getirmesi gereken son bir görev daha vardı: sorgulanmaya direnmek. Ona dayanmak için kendine tam anlamıyla hâkim olmalıydı. Yoksa çok kolay kırılabilirdi.

Nefes alışlarını ağırlaştırdı ve burun delikleri ile boğazından düzenli aralıklarla geçen havaya verdi bütün dikkatini, hissettiklerinin diğer bütün duyularına baskın çıkmasını bekledi. Adamakıllı sakinleştiğinde, neyi düşünmenin zararsız olabileceğine karar verdi. Birçok konu tehlikeli olabilirdi... Kendi için tehlikeli, Varden için tehlikeli, müttefikleri için tehlikeli veya Eragbısuile Saphira için tehlikeli. Düşünmekten kaçınması gereken şeyler üzerinde düşünmedi, kendisini oraya kapatanlara istedikleri bilgiyi sağlayabilirdi bu. Bunun yerine oradan buradan iyi niyetli anı ve düşüncelere yoğunlaştı ve gerisini unutmaya çalıştı, yani kendisinin ve kendiyile ilgili her şeyin o birkaç düşünceden ibaret olduğuna inandırmaya çalıştı.

Kısacası kendisine yeni ama daha sade bir kimlik yaratmaya ve sorgulanmaya başladığında da, büyük bir samimiyetle hiçbir şey bilmiyormuş gibi yapmaya çalışacaktı. Çok tehlikeli bir yöntemdi, işlemesi için kendi anlattığına öncelikle kendisinin inanması gerekiyordu ve eğer bir gün serbest kalırsa kendi gerçek kimliğini yeniden hatırlayabilmesi güç olabilirdi.

Ama zaten kurtarılacağını ya da serbest bırakılacağını sanmıyordu. Hayalini kurmaya cesaret edebildiği tek şey kendisini alıkoyanların ümitlerini boşa çıkarma isteği idi.

Gokukara, bana önümdeki bu badireyi atlatma gücü ver. Küçük kukumav kuşunu gözet. Ölecek olursam, beni sağ salim buralardan al, al ve babamın Topraklarına götür.

Gözlerini daha detaylı inceleyerek fayanslarla kaplı odada gezdirdi. Urû'baen'de olduğunu sanıyordu. Murtagh ile Thorn'un kendisini oraya götürmüş olmaları mantıklıydı ve bu da odadaki Elfvari tarzı açıklıyordu; Elfler Urû'baen'in büyük bir kısmını inşa etmişlerdi, Ilirea diyorlardı oraya, ejderhalarla yaptıkları savaştan önce (çok, çok önce) ya da şehrin Broddring Krallığı'nın başkenti olmasından ve süvarilerin orada varlık göstermeye başlamalarından sonra.

Yani babası ona böyle anlatmıştı, kendisi şehirle ilgili pek bir şey hatırlamıyordu.

Ama bu arada bambaşka bir yerde de olabilirdi: Galbatorix'in kendi malikânesinde bir yerlerde. Hatta içinde bulunduğu oda bile kendi algıladığı şekilde olmayabilirdi. Becerikli bir büyücü şu anda gördüğünü, duyduğunu, kokladığını, kısaca hissettiğini sandığı her şeyi çevresindeki her şeyi saptırarak, asla ortaya çıkaramayacağı bir şekilde farklı bir görünüme büründürmüş olabilirdi.

Kendisine her ne olduysa (kendisine her ne olmuş gibi görünüyorsa) tongaya düşürülmemeye kararlıydı. Hatta şu anda Eragon odaya dalsa, bağlarını kesip onu kurtarsa bile bunu hâlâ kendisini esir alanların bir oyunu olarak alacaktı, duygularının ortaya koyduklarına güvenmeye cesareti yoktu.

Murtagh kendisini kamptan kaçırdığından beri çevresindeki her şey bir yalana dönüşmüştü ve bu yalananın sona ereceğine dair bir işaret de yoktu, sona erecekse tabii. Emin olabildiği tek şey hayatta

olduğuydu. Onun dışındaki her şey şüpheliydi, hatta kendi düşünceleri bile.

İlk şoku atlattıktan sonra, bekliyor olmanın sıkıntısı onu yıpratmaya başladı. Acıkmasının ve susmasının dışında zaman hakkında kendisine fikir verebilecek başka hiçbir gösterge yoktu, açlık ve susuzluğu da düzensiz aralıklarla az veya çok olarak gidip geliyordu. Saymak suretiyle geçen saatleri tespit etmeye çalıştı, ama bu uygulama onu sıktı ve on binlere gelince her seferinde kaldığı yeri unutup karıştırmaya başladı.

Kendisini beklediğinden emin olduğu korkunç şeylere rağmen, yine de kendini esir alanların bir an önce gelip yüzlerini göstermelerini diliyordu. Dakikalarca bağırıp seslendi ama karşılık olarak sadece kendi sesinin boş yankılarını duyuyordu.

Arkasından gelen sabit ışık hiç titreşmiyor, değişmiyordu, azalmıyordu; bunların Cücelerin yaptığı türden alevsiz lambalardan olduğunu tahmin etti. Işık uykuya dalmasını zorlaştırıyordu ama yine de sonunda yorgunluğu ağır bastı ve uykuya daldı.

Rüya görme ihtimali onu korkutuyordu. Uykudayken en zayıf olduğu zamandı ve bilinçsiz haldeyken aklının en olmayacak bilgileri ortaya koymasından çekiniyordu. Bu konuda önündeki seçenekler çok azdı ne yazık ki. Er ya da geç uyumak zorunda kalacaktı; kendini uyumamak için zorlamak sonuçta kendisini çok daha kötü hissetmesine yol açacaktı.

Dolayısıyla sonunda uyudu. Ama uykusu bölük pörçüktü, uyandığında kendini dinlenmiş hissedemedi.

Bir bum sesiyle irkildi. Tepesinden veya arka"sında bir kilidin kalktığını hissetti ve gıcırtyla açılan bir kapı duydu.

Nabız atışları hızlandı. İlk kendine geldiği andan itibaren bir günden fazla geçtiğini söyleyebilirdi. Müthiş susamıştı, dili şişmiş, yapış yapıştı. Bütün vücudu aynı pozisyonda uzun süre kıpırdamadan yatmaktan ağrıyordu.

Merdivenlerden inen ayak sesleri duydu... Sonra sessizlik. Metal şıkırtısı. Anahtar mı? Bıçak mı? Daha kötü bir şey mi?.. Sonra ayak sesleri devam etti. Şimdi kendisine doğru geliyorlardı. Giderek daha yaklaşıyordu...

Üstünde gri yünlü bir tünik olan iri cüsseli bir adam görüş alanına girdi; elinde gümüş bir tabakta çeşitli yiyecekler vardı: Peynir, ekme, et, şarap ve su. Eğilip elindekini duvar dibine bıraktı. Sonra döndü ve kadına doğru yürüdü, adımları kısa, çabuk çabuk ve kesin hareketliydi. Çıtı pıtı denebilecek gibi neredeyse.

Göğsünde hafif bir hırıltıyla üstünde uzandığı taş levhaya doğru eğilip Nasuada'ya baktı. Başını asmakabağını andırıyordu: Tepesi ve alt tarafı soğan gibi yuvarlak ve orta kısmı dardı. Tıraşlıydı ve kafası hemen hemen keldi, sadece kafatası boyunca koyu renk, kısacık kesilmiş bir perçem vardı. Alnının tepesi parlıyordu, etli yanakları elma gibi kırmızıydı ama dudakları üstündeki tünik kadar griydi. Gözlerinin ise fazla bir özelliği yoktu, birbirine yakın ve kahverengiydi.

Dilini şapırdatınca Nasuada onun dişlerinin birbiri üstüne binen yapısını gördü, tıpkı bir mendenin ağzı gibi ve yüzünün ortasında diğer bütün özelliklerden daha fazla öne çıkıyor, ona

dikkat çekici bir ağız yapısı veriyordu.

Ilık ve nemli nefesinde yediği soğanlı ciğerin kokusu vardı. Nasuada açlıktan zayıf düştüğü o haliyle kokuyu mide bulandırıcı buldu.

Adamın gözleri vücudu üzerinde gezinirken Nasuada giyinik olmayışını iyice hissediyordu. Bu kendisini zayıf hissettiren bir durumdu, sanki adamın oynaması için önüne bırakılmış bir hayvan yavrusu ya da oyuncak gibi. Öfke ve utanç hissiyle yanakları birden kıpkırmızı olmuştu.

Adam niyetini belli etmeye fırsat bulamadan Nasuada bir şeyler söylemeye çalıştı, su içmek istiyordu ama boğazı çok kurumuştu ve sadece hırıltılı bir ses çıktı boğazından.

Gri giysili adam tuttu ve kendisini şaşırtan bir hareket yaparak bağlarını çözmeye başladı.

Nasuada serbest kalır kalmaz taş blokun üstünde yattığı yerden doğruldu, sağ eliyle bir gerip bir keser hareketiyle adamın boynuna yanlamasına savurdu.

Adam kadının bileğini yarı yolda havada pek de zorlanmadan yakaladı. Nasuada haykırıp öbür elinin parmaklarıyla adamın gözlerini oymak istedi.

Ama adam onun bileğini yine yakalamıştı. Nasuada ileri geri sallanıp kurtulmaya çalıştı ama adamın elleri çok güçlüydü; neredeyse bir taşa gömülmüş gibi bilekleri.

Çaresizlikle öne atılıp bütün gücüyle dişlerini adamın sağ koluna geçirdi. Ağız sıcak sıcak kanla dolmuştu, tuzlu ve bakırımsı tatta. Boğulur gibi oldu ama kan altdudaklarından sızmasına rağmen ısınmaktan vazgeçemedi. Dişleriyle dili arasında adamın kapana kısıldıkları yerde kaçmaya çalışan yılanlar gibi hareket eden kol kaslarının oynayıp hissediyordu.

Ama bunun dışında hiç kıpırdayamıyordu.

Sonunda Nasuada kolunu bıraktı, başını geri çekti ve ağızına dolan kanı adamın yüzüne tükürdü.

Bu halde bile adam ona aynı hissiz yüz ifadesiyle bakmaya devam ediyordu, ne gözünü kırpmıyordu, ne de acı veya öfkenin izi görülüyordu.

Yeniden adamın koluna saldırdı, sonra kalçalarının üstünde bacaklarıyla birlikte dönüp adamın midesine tekme atmak istedi.

Ama darbeyi oturtmaya fırsat bulamadan adam Nasuada'nın sol bileğini serbest bıraktı ve yüzüne çok sert bir tokat attı.

Nasuada'nın gözlerinin önünde beyaz bir ışık yanıp sönmüştü, sessiz bir patlama oluştu sanki etrafında. Başını bir tarafa savrulmuş, dişleri birbirine çarpmış, ense kökünden omuriliğine mızrak gibi bir acı inmişti.

Yeniden kendine gelince murduğu yerde doğrulup gözlerini adama dikti ama ona yeniden saldırmak için bir daha teşebbüste bulunmadı. Adamın elinde olduğunu anlamıştı Nasuada... Eğer kurtulmak istiyorsa, boğazını kesecek veya gözlerine saplayacak bir şeylere ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Adam onun diğer bileğini de bırakıp tüniğinin cebinden sade beyaz bir mendil çıkardı; yüzündeki bütün kan damlalarını ve tükürüğü temizledi. Sonra mendili mengeneyi andıran dişleriyle bir ucundan tutup yaralı bileğine sardı.

Sonra uzanıp onu kolunun üst tarafından yakalayınca Nasuada sıçradı, iri, kalın parmakları kolunu tamamen çevreliyordu. Adam onu çektiği gibi oturduğu kül renkli taş zeminden aşağı indirdi. Yere

inerken bacakları Nasuada'yı taşımadı ve bilekleri adamın kiskacında olmasına rağmen oyuncak bir bez bebek gibi yere yığıldı; kolu başının üstünde kıvrılıp tuhaf bir şekil almıştı.

Adam onu yukarı çekip ayağa kalkmaya zorladı. Bu kez bacakları tutmuştu. Onu yarı taşır, yarı sürükler bir halde çekiştirip Nasuada'nın yattığı yerden daha önce görmediği küçük bir yan kapıya götürdü. Hemen yan tarafında ikinci daha büyük bir kapıya çıkan kısa merdivenler vardı, bu aynı zamanda zindancının geldiği kapıydı. Kapalıydı ama ortalarında bir yerde küçük bir ızgara vardı ve oradan bakınca Nasuada, pürüzsüz taş bir duvarda asılı iyi aydınlatılmış bir duvar halısı gördü.

Adam yan kapıyı itip açtı ve onu dar özel bir bölüme getirdi. Neyse ki içeri girmemiş, kendisini yalnız bırakmıştı. Boş odayı kaçmasına yarayacak bir şeyler veya bir silah bulmak ümidiyle gözden geçirdi ama ne yazık ki içerde sadece toz, tahta talaşı ve daha da uğursuzu kuru kan damlaları vardı.

O da malum ihtiyacını giderdi ve küçük odadan çıktığında terleyen grili adam yine onu kolundan kavradı ve tekrar taş tezgâhın oraya götürdü.

Yaklaşırlarken Nasuada çırpınıp tekme atmaya başlamıştı, yeniden o şekilde bağlanmaktansa dayak yemeyi tercih ederdi. Ama bütün çabalarına rağmen adamı durdurması veya yavaşlatması mümkün olmadı. Adamın kolları kadının vuruşları karşısında demir gibiydi, hatta bingil bingil yumuşak göbeği bile yumruğu indirdiğinde darbe yemiş gibi olmamıştı.

Sanki küçük bir kız çocuğunu idare etmeye çalışıyormuş gibi adam Nasuada'yı tutup taş zeminin üstüne oturttu, omuzlarından bastırıp yatırdı ve ardından prangaları el ve ayak bileklerine geçirdi. En son işlem olarak deri kayışı alnına bağlayıp düzeltti; acıtmayacak ama kadını yerinde sabit tutacak sertlikte bağlamıştı.

Nasuada onun gidip öğle yemeğini yemesini bekliyordu ya da akşam yemeğini veya artık hangi öğünüyse; ama adam gidip tabağı alıp getirmiş ve ona sulandırılmış şarap veriyordu.

Yatar vaziyetteyken içmesi zordu, o yüzden adamın ağzına dayadığı gümüş kupadan sıvıyı hızla yutmak zorunda kaldı. Kurumuş boğazından aşağı dökülen sulandırılmış şarap dünyanın en güzel, en harika, en serinletici duygularından biriydi.

Kupa boşalınca adam bir kenara koydu, ekmek ve peynir dilimledi ve kendisine uzattı.

"Senin..." dedi Nasuada, nihayet sesine hükmetmeyi başarmıştı. "Senin adın ne?"

Adam hiç tepki vermeden ona baktı. Alevsiz lamba ışığında adamın soğan gibi alın kısmı vernikli fildişi gibi parladı.

"Kimsin sen?.. Burası Urû'baen mi? Sen de benim gibi bir mahkûm musun? Birbirimize yardım edebiliriz. Sana imkânsız gibi görünüyor olabilir ama değil, inan ki." Nasuada alçak, sakin, inandırıcı bir ses tonuyla konuşuyor, adamın sempatisini veya ilgisini uyandıracak bir şeyler söylemeye çalışıyordu.

Nasuada inandırıcı olabileceğini biliyordu (saatlerce Varden'in çıkarına yaptığı konuşmalar bunu belli ediyordu) ama sözleri adam üstünde etki ediyor gibi görünmüyordu. Nefes alıyor olmasa, orada öyle ayakta durmuş ekmek ve peynir uzatanın bir ölü olduğunu söylemek mümkündü. Sağır olabileceği de aklına geldi ama su istediğini anladığını görünce bu olasılığı da savdı.

Nasuada ikna etmek için her türlü yola başvurup, akılına gelen her çareye başvurdu ve sonunda durunca (başka bir şeyler bulmak için düşündüğü an) adam ekmekle peyniri getirip dudaklarına

yapıştırdı ve orada tuttu. Kızgınlıkla adamın elini çekmesini istedi Nasuada ama adam aldırmandan ekmeği ağzına dürtüyordu ve aynı kayıtsız, boş bakışlı kahverengi gözlerle ona bakmaya devam etti.

Adamın tavrında rol olmadığını fark edince ensesinde tüyler diken diken oldu; gerçekten de onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Kendisinden nefret etse tamamdı, kendisine eziyet etmekten zevk alsa tamamdı ya da Galbatorix'in emirlerini istemese de yerine getiren bir köle olsa anlardı ama bunların hiçbirisi değil gibiydi. Aksine, adam aldırılmıyordu, en ufak bir empati kırıntısı bile yoktu. Nasuada kendisini gerekirse hiç çekinmeden bir karıncayı ezerkenden farksız bir duyguyla öldüreceğini biliyordu.

İçinden gerekliliğine küfrederek ağzını açtı ve içinden gerçekte adamın parmaklarını ısırarak geçse de, onun peynirle ekmeği ağzına sokmasına izin verdi.

Adam Nasuada'yı yedirdi. Tıpkı küçük bir çocuk gibi. Eliyle her bir lokmayı, sanki yemeği koyduğu yer her an kırılacak cam bir kâseymişçesine özenle ağzına yerleştirdi.

İçi büyük bir isteksizlik duygusuyla doldu. Alagaesia'nın tarihindeki gelmiş geçmiş en büyük birleşik güçlerin lideri olmaktan... Hayır, hayır, bunların hiçbirisi olmadı ki. O babasının biricik kızıydı. Toz ve sıcaklığın içinde Surda'da büyüdü, satıcıların seslerinin yankılandığı kalabalık pazarların kurulduğu sokaklarda. Hepsi bu kadardı. Kendini beğenmenin bir anlamı yoktu, düşüşüne hayıflanmasının da bir sebebi yoktu.

Yine de üstüne kâbus gibi çöken şu adamdan nefret ediyordu. Kendi kendine yapabilecekken adamın yedirmekte ısrar etmesinden nefret ediyordu. Galbatorix'in ya da kendini burada kim alıkoyuyorsa onun gurur ve şerefini ayaklar altına almaya çalışmasından nefret ediyordu. Ve en çok da, bir dereceye kadar bunu başarmalarından nefret ediyordu.

Adamı öldürmeye karar vermişti. Hayatında başaracağı en son şey olarak bu zindancının ölmesini istiyordu. Kendisini bundan daha mutlu edecek başka bir şey yoktu artık. Her ne pahasına olursa olsun, bir yolunu bulacağım.

Fikir onu hoşnut etmişti; yemeğin geri kalanını zevkle yedi ve yemek boyunca bunu nasıl ortadan kaldıracığının hesaplarını yaparak geçirdi.

Yemeğini bitirince adam tepsi aldı ve oradan ayrıldı.

Nasuada onun ayak seslerinin çekilişini dinledi, önce kapıya gidişini, sonra arkasından kapatmasını, kilidin yuvasına kılık sesiyle oturuşunu, sonra ağır felaket habercisi bir görünümle kapının diğer tarafında yeniden düşen bir ışık kümesi.

Ve bir kez daha yalnız kalmıştı, beklemekten ve adamı öldürmenin değişik yolları üzerinde kafa patlatmaktan başka yapacak bir şey yoktu.

Bir süre tavandaki süslemelerde çizgileri gözleriyle takip etme oynayarak oyalandı, nerede başladığını, nerede bittiğini bulmaya çalışıyordu. Seçtiği çizgi mavi renkteydi; bu renk çekmişti onu, çünkü hepsi arasında düşünmeye cesaret edemediği birisini hatırlatıyordu kendisine..

Derken çizgileri takip etmekten ve intikam fantezilerinden sıkıldı, gözlerini kapadı ve huzursuz bir uykuya daldı, kâbusların karmaşık mantığı içinde saatlerin normalden hem daha hızlı, hem de daha yavaş aktığı bir uykuya...

Gri yün tünikli adam geri geldiğinde onu gördüğüne neredeyse mutlu olmuştu, bir zayıflık göstergesi olarak kabul ettiği için verdiği bu tepkiden dolayı kendi kendine kızdı.

Ne kadardır beklediğini bilmiyordu, birisi kendine söylemediği sürece bilmesinin de imkânı yoktu; ama öncekinden daha kısa olduğuna emindi. Yine de beklemek ona sonsuz gibi gelmişti; aynı zaman süresi için, yine o şekilde bağlı bırakılıp kimseyle görüştürülmekten korkmuştu; gerçi ilgileneceklerine emindi. İlk düşündüğünün aksine adamın kendisine bakmaya daha sık geleceğini anladığında neredeyse sevindiği için iğrendi kendinden. Bir lokmacık taşın üstünde saatlerce hareketsiz yatmak zaten çok zordu ama bir de yaşayan başka bir canlıyla (hem de bu zindancı gibi hımbıl ve nefret bir tip olsa bile) bağlantının kesilmesi başlı başına bir işkenceydi ve dayanması çok güçtü.

Adam onun bağlarını çözerken Nasuada onun kolundaki yaraların iyileşmiş olduğunu fark etti. Adamın derisi yavru bir domuzunki kadar pembe ve yumuşaktı.

Kendini saldırmamak için zor tuttu ama küçük özel hücreye doğru götürülürken, servis tabağına iyice yaklaşmış adamın yemeği kesmek için kullanacağı bıçağı belki çalabilir umuduyla sendeleyip düşüymüş gibi yaptı. Ne yazık ki tabak çok uzaktaydı ve niyetini belli etmeden o yana yalpalatamayacak kadar da ağırdı adam. Planı başarısızlığa uğrayınca bu kez uysallıkla adamın isteklerini yerine getirmeye zorladı kendini; adamın pes ettiğine inanmasını istiyordu, böylelikle adam yavaş yavaş halinden memnun duruma gelecek, ilgisizleşmeye ve eğer Nasuada biraz şanslıysa dikkatsizleşmeye başlayacaktı.

Adam kendisini yedirirken Nasuada da onun tırnaklarını inceliyordu. Daha önceden onları fark edemeyecek kadar öfkeliydi, ama artık sakinleştiğinden beri tırnakların tuhaflığı onu hayretlere düşürmüştü.

Tırnakları kalın ve çok bombeliydi. Ete oldukça gömüktüler ve tırnak dipleri büyük ve genişti. Genel haliyle ise karşılaştığı diğer insan ve Cücelerin tırnaklarından farklı değillerdi.

Onlarla ne zaman karşılaşmıştı?.. Nasuada hatırlamıyordu.

Tırnakları diğer tırnaklardan ayıran özellikse nasıl incelikle bakım yapıldığındaydı. Evet, bakım yapılmış olma bu tırnakları tarif etmek için doğru tanımdı, sanki tırnakları bir bahçıvanın uzun saatlerini bakımlarıyla geçirdiği çiçekler gibiydiler. Tırnak etleri temiz ve dibinden kesilmişlerdi, hiç kopuk kuru et yoktu ve dümdüz kesilmişlerdi, ne çok uzun, ne çok kısaydılar ve kenarları yuvarlatılarak törpülenmişti. Tırnakların üstü sırlı çömlükler gibi parlayana dek düzeltilmişlerdi; tırnakları çevreleyen deri ise üstüne sanki yağ veya bakım yağıyla ovulmuşlar gibi görünüyordular.

Elfler dışında hiçbir erkeği böyle mükemmel bakımlı tırnaklarla görmemişti.

Elfler mi? Düşünceyi aklından uzaklaştırdı, kendine kızıyordu. Elf mElf tanımıyordu.

Bu tırnaklar tam bir muammaydı kendisi için; bir gariplikti; çözmek istediği bir esrardı, hatta çabalamanın boşuna olduğunu bilse bile.

Tırnakların bu mükemmel halinden kimin sorumlu olduğunu merak etti. Adam kendisi mi yapıyordu? Adam çok zor bir tipe benziyordu, Nasuada onun tırnaklarıyla seve seve ilgilenecek bir karısı veya kızı ya da hizmetkârı falan olduğunu sanmıyordu. Tabii hatalı olabileceğinin de farkındaydı. Savaş görmüş pek çok emekli (ciddi yüzlü, fazla konuşmayan, tek ilgi alanları şarap,

kadınlar ve savaşmış gibi görünen erkekler) dışa yansıttıkları sert görüntüyle, karakterlerinin bilinmedik bir yönüyle her zaman kendisini şaşırtmışlardı: Ahşap oymaktan hoşlanmak, romantik şiir mısraları hatırlama yeteneği, av köpeklerine bir ilgi ya da bütün dünyadan gizledikleri ailelerine aşırı bir düşkünlük. Yıllardır Jörmundur'un...

Daha fazla ileri gitmeden düşünmeyi kesti.

Yine de kafasında dönüp duran soru basitti: Neden? Tırnaklar gibi bu kadar önemsiz konularda bile önemli olan şey, sebebiydi.

Eğer bu tırnaklar bir başkasının emeğiye, o zaman sebebi ya büyük bir aşk ya da büyük bir korkuydu. Ama böyle olmadığına emindi, bir şekilde bu ikisinin de olmadığını hissediyordu.

Bu nedenle eğer adamın kendi uğraşmasının bir sonucuysa o zaman bunun birkaç nedeni olabilirdi. Belki tırnak bakımı yapmak, artık kendisine ait olmadığını fazlasıyla hissettiği hayatında, yaşam üstünde bir nebze olsun hâkimiyeti olduğunu hissedebilmek içindi. Ya da belki tırnakları bütün vücudunda güzel olduğunu ve olabileceğini düşündüğü tek yerdi. Veya onları bakımlı tutmak bir tür saplantıydı, boş saatleri geçirmekten başka bir amaca hizmet etmeyen bir alışkanlık.

Gerçek sebep hangisi olursa olsun, birisinin o tırnakları, temizlediği, törpülediği, kısalttığı ve kremlediği kesindi ve bu öylesine ya da rasgele yapılmış bir iş değildi.

Tadını hiç almadığı halde yemeğini yerken bir yandan bu konuyu düşünmeye devam etti. Ara sıra bir ipucu yakalamak için adamın hantal yüzüne bakıp inceliyordu ama sonuç alamıyordu.

Adam Nasuada'ya son bir lokma ekmeği de yedirdikten sonra, taş tabladan kuvvet alarak kalktı, tabağı aldı ve arkasını döndü.

Nasuada ekmeği çiğneyip boğulmadan elinden geldiğince hızlı yuttu, sonra da uzun süredir konuşmadığı için kalın ve çatallı çıkan sesiyle, "Güzel tırnakların var. Çok güzel... parlıyorlar," dedi.

Adam yolun yarısında durdu, kocaman soğan kafasını ona çevirdi. Bir an adamın kendisine yeniden vuracağını sandı ama adamın gri dudakları ağır ağır aralandı ve alt ve üst dişlerini ortaya çıkararak gülümsedi.

Kadın içinden gelen titremesini bastırdı; adam sanki her an bir tavuğun kafasını ısırarak koparacakmış gibi bakıyordu.

Aynı huzursuzluk verici ifadeyi koruyarak adam kadının görüş alanından çıktı ve birkaç saniye sonra Nasuada hücre kapısının açılıp kapandığını duydu.

Bu kez o da gülümsüyordu. Gururunun okşanması ve dış güzelliğe önem vermenin adamın zayıf noktası olduğunu ortaya çıkarmıştı. Nasuada'nın başarılı olduğu bir konu varsa o da, başkalarını kendi istediklerini yaptırabilme konusunda yönlendirebilmektir. Adam ona tutunabileceği minicik bir kulp vermişti (hatta buna belki bu sefer tırnak denmeliydi) ama işte zaten başka bir şeye de ihtiyacı yoktu. Artık emelini bunun üzerine inşa etmeye başlayabilirdi.

Kâhin'in Sarayı

Adam üçüncü kere ziyaretine geldiğinde Nasuada uyuyordu. Kapının gürültüyle açılmasına sıçrayarak uyanmıştı, kalbi hızlı hızlı çarpıyordu.

Nerede olduğunu hatırlaması birkaç saniyesini almıştı. Kendine gelince, kaşlarını çatıp gözlerini kırparak bakışlarını sabitlemeye çalıştı. Onları ovalayabilmek isterdi.

Başını hafifçe kaldırıp bedeninin alt tarafına bakıp da yemek yerken iç giysisinin üstüne damlayan bir damla sulu şarabın henüz kurumamış olduğunu görünce kaşlarını daha da çattı.

Neden bu kadar çabuk dönmüştü ki?

Adam yanından elinde içi kömür dolu koca bakır bir mangalla geçerken neredeyse kalbi duracaktı; zindancı mangalı taş döşemeden biraz uzağa ayakları üstüne kurdu. Kömürleri üstünde üç uzun demir çubuk vardı.

Korktuğu an işte gelip çatmıştı.

Adamın gözlerini yakalamaya çalıştı ama zindancı kadına bakmadan kemerindeki bir çantadan çakmaktaşıyla bir çelik parçası çıkardı ve mangalın ortasında yığın halindeki kırılmış kav kümesini, çelik ve çakmaktaşını birbirine çakarak çıkardığı kıvılcımla tutuşturdu. Kıvılcımlar kavı için için yakıp yayılırken, kavrulan kızıl çubuklardan bir top gibi parlıyordu. Adam eğilip dudaklarını büzdü ve henüz yeni yeni tütmeye başlayan ateşe çocuğunu öpen bir annenin hassasiyetiyle üfledi ve cılız ateş parlak alevlere dönüştü.

Adam birkaç dakika kömürleri birkaç santim yükseklikte olacak şekilde üst üste koyup ateşle ilgilendi; dumanlar tavandaki bir ızgaraya doğru yükseliyordu. Kadın olanları dehşete düşmüş bir halde başına gelecekleri bildiği halde gözlerini alamadan izliyordu. Ne o konuşuyordu, ne o. Sanki her ikisi de olacakları bilmenin utancı içindeydiler.

Yeniden kömürlere üfledi, sonra da sanki yaklaşacakmış gibi kadına döndü.

Kasılan Nasuada, "Pes etme," dedi kendi kendine.

Yumruklarını sıktı ve adam kendine doğru yürürken nefesini tuttu. Yaklaştı... yaklaştı...

Yanından geçip giderken tüy gibi hafif bir rüzgâr yüzünü yaladı ve merdivenlere tırmanıp odadan çıkarken adım seslerinin sessizliğe karışıp gidişini dinledi.

Biraz rahatlayınca hafiften bir soluk koyuverdi. Kor gibi yanan kömürler tıpkı mıknatıs taşları gibi bakışlarını inatla üstünde topluyordu. Donuk, pas rengi bir mangalın içine bırakılan demir çubukların ucuna doğru donuk, pas rengi bir ışık yayılıyordu.

Nasuada ağzını ıslattı ve bir bardak suyun şimdi nasıl iyi olacağını düşündü.

Kömürlerden biri ortasından çatlayıp sıçradı, bunun dışında içerisi sessizdi.

Orada savaşımadan, kaçamadan öylece yatarken düşünmemeye çalıştı. Düşünmek onun sadece kararlılığını zayıflatırdı. Her ne olursa sonuçta olacaktı ve korku veya endişelenmek bir şeyi değiştirmezdi.

Dışardan yeniden adım sesleri gelmeye başlamıştı: Bu kez birkaç kişiydiler, kiminin yürüyüşü

belli bir ritimdeydi, kiminki değildi. Birlikte karışık bir grup ayak sesi meydana getiriyorlardı ki, kaç kişi olduklarını çıkarmak zordu. Grup kapının girişinde durdu, mırıldanmalar geldi kulağına, sonra iki çift takırtılı ayak sesi girdi odaya, sert tabanlı binici çizmeleri olduğunu tahmin etti.

Kapı boğuk bir küt sesiyle kapandı.

Merdivenden aşağı birilerinin indiğini duydu, düzgün ve amaçlı adımlar. Gözünün ucundan oymalı bir sandalyeye birinin kolunu dayadığını gördü.

Sonra oraya bir adam geçip oturdu.

İriyarı bir adamdı: Şişman değildi fakat geniş omuzluydu. Uzun siyah bir pelerine sarınmıştı. Sanki altında zırhı varmış gibi görünüyordu. Kömürlerle alevsiz lamba ışığı vücudunun biçimini ortaya koyuyordu ama yüzü hâlâ anlaşılacak kadar karanlıktaydı. Fakat gölgeler sivri uçlu biçimiyle başındaki tacı gizlemeye yetmiyordu.

Kalbi çarptı birden.

İkinci bir adam –bordo renkli bir yelekle pantolon çorap giymişti ve her iki parça da sırmalıydı– mangala doğru yürüdü ve demir çubuklardan biriyle kömürleri karıştırırken sırtı Nasuada'ya dönük durdu.

Sandalyede oturan adam bir bir eldivenin parmaklarını çekti, sonra da eldivenin tamamını çıkardı. Altından çıkan elleri yanık bronz rengindeydi.

Konuşurken sesi alçak ama tok ve emredici tondaydı. O sese sahip olan hangi ozan olsa adı ustaların ustası olarak diyar diyar duyulurdu. Sesinin tonu tüylerini diken diken ediyordu; konuşması sanki üstünden geçen ılık dalgaların etkisini yapıyordu, okşuyor, ayartıyor, bağlıyordu. Onu dinlemenin tıpkı Elva'yı dinlerken olduğu gibi tehlikeli olduğunu fark etti.

"Urû'baen'e hoş geldin Nasuada, Ajihad'ın kızı," dedi sandalyedeki adam. "Buraya hoş geldin, evime, bu tarihi kaya yığına. Sizin gibi seçkin bir misafir varlığıyla bizi şereflelendirmeyeli uzun zaman oldu. Enerjimi başka şekilde kullanmak durumundaydım ama sana söz veriyorum bundan sonra bir misafir olarak görevlerimi artık aksatmayacağımı." Son sözlerini söylerken sesine bir kötülük sızmıştı, tıpkı yuvasından çıkan sivri pençeler gibi.

Nasuada daha önce Galbatorix'i hiç görmemişti, sadece tarifini duymuş, onunla ilgili çizili resimlere bakmıştı ama adamın konuşmasının üstünde yaptığı etki öyle güçlüydü ki, adamın gerçekten kral olduğuna hiç şüphesi yoktu.

Hem aksanında hem de diksiyonunda bir öteki kişi vardı, sanki konuştuğu dil büyüdüğü dil değilmiş gibi. Çok belirsiz bir farktı aslında ama fark ettikten sonra da görmezliğe de gelinecek gibi değildi. "Relki," diye düşündü Nasuada. "Doğduğundan bu yana dil değişmiştir. Bu en mantıklı açıklamaydı, sanki konuşma tarzı ona şeyi hatırlatıyordu... Hayır, hayır, bu ona hiçbir şeyi hatırlatmıyordu."

Adam öne doğru eğildi ve Nasuada onun delici bakışlarını üstünde hissetti.

"Düşündüğümden daha gençmişsin. Reşit olalı çok olduğunu biliyorum ama yine de, daha çocuk sayılırsın. Zaten bana artık her şey çocuk gibi görünüyor, şahlanan, kendi kendini temizleyen, delidolu çocuklar, kendileri için neyin iyi neyin kötü olduğunu bilmeyen çocuklar, kendisinden daha büyük ve bilgili büyüklerinin tavsiyelerine ihtiyacı olan çocuklar."

"Senin gibi mi?" dedi Nasuada alayla.

Adamın güldüğünü duydu. "Bizi Elflerin mi yönetmesini tercih ederdin? Irkımız içinde onları oldukları yerde tutabilen benim. Onların gözüyle, bizim en yaşlı kır sakallımız bile tecrübesiz bir genç, yetişkinlik sorumluluklarını almaya uygun olmayan biri olarak görülüyor."

"Onların bakış açısıyla sen de öylesin." Bu tarzda konuşma cesaretini nereden aldığını bilmiyordu ama kendini güçlü ve ezilmez hissediyordu. Kral bu nedenle kendisine sert davranır mıydı, cezalandırır mıydı bilmiyordu ama aklından geçenleri kendine söylemeye kararlıydı.

"Ah, ama benim hayatımda sadece benim yaşadıklarım yok ki. Yüzlerce yaşam birikimi var bende. Bir sürü yaşanmışlıklar: Sevgiler, nefretler, savaşlar, zaferler, yenilgiler, alınmış dersler, yapılmış hatalar; hepsi yeri bende saklı, zihnimde, bünyelerinde barındırdıkları tecrübeleri bana fısıldıyorlar. Ebediyetin kendisi kadar sonsuz hatıralar var zihnimde. Kayıtlı tarih içinde benim gibi bir hiç gelmedi, hatta Elfler arasından bile çıkmadı."

"Duy da inan!" diye mırıldandı Nasuada.

Adam oturduğu yerde kımıldandı. "Bana rol yapmaya kalkma Nasuada. Glaedr'ın kalplerin kalbini Eragon ile Saphira'ya teslim ettiğini ve hâlâ orada, Varden'de olduğunu biliyorum, şu an bile. Neden bahsettiğimi biliyorsun."

Nasuada dehşetle ürperdiğini belli etmek istemedi. Galbatorix'in kendisine bu konuları açması (yani, dolaylı olarak da olsa, gücünün kaynağından bahsetmekten çekinmemesi) kendini serbest bırakabileceğine dair içindeki bir parça ümidi de yok etmişti.

Sonra Galbatorix elindeki eldivenlerle odayı göstererek, "Konuşmaya devam etmeden önce, burasının tarihi hakkında bilmen gereken bir şey var. Elfler yeryüzünün bu kısmına ilk geldikleri zamanlarda, buradaki ovaların tepesine dikilen bu sarp kayalıklarda bir oyuk olduğunu keşfetmişler. Kayaları ejderhaların saldırılarına karşı koymakta korunmak için kullanmışlar ama oyuktan çok daha farklı bir şekilde faydalanmışlar. Taşın içindeki oyuktan çıkan bu buharın yakınlarında uyuyan birinin, karmaşık türden de olsa geleceğe dair olaylarla ilgili şeyleri önceden görebilme imkânının arttığını fark etmişler. Böylece, bundan tam iki bin beş yüz yıl önce Elfler bu odayı o oyuğun üstüne inşa etmişler. Ardından bir kâhin gelip burada yüzyıllarca oturmuş, hatta Elfler Ilirea'yı terk ettikten sonra bile burada yaşamaya devam etmiş. Senin şimdi uzandığın o yerde oturur, yüzyılları bütün olmuşları ve olacakları düşünüp rüyasını görerek geçirmiş.

Zamanla buhar etkisini yitirmeye başlamış ve kâhin ile beraberindekiler buradan gitmişler. Kim olduğu ve nereye gittiğini kimse tam olarak bilmiyor, Kâhin adıyla tanınıyor, başka ismi bilinmiyor, onun hakkında dinlediğim birtakım hikâyeler bana onun ne bir Elf ne de Cüce, bambaşka bir şey olduğunu düşündürdü. Her nasıl olursa olsun, bu oda onun burada bulunduğu zamanlarda senin de tahmin edebileceğin gibi Kâhin'in Sarayı olarak anılmaya başlandı, bugün hâlâ böyle... Ve artık Kâhin sensin Ajihad'ın kızı Nasuada."

Galbatorix kollarını açtı. "Burası gerçeklerin söylendiği ve duyulduğu bir yer. Bu duvarlar arasında yalana izin vermeyeceğim. En ufak bir sahtelik bile olmayacak. O sert taş tablanın üstünde yatan her kimse, son Kâhin o oluyor. Gerçi bu rolü kabul etmek çoğu kimseye zor gelir ama sonunda çok az kişi reddeder. Sen de farklı olmayacaksın."

Sandalyenin ayakları yerde acı bir gıcırtyla sürttü ve ardından Galbatorix'in ılık nefesini kulağında hissetti. "Bunun sana çok acı vereceğini biliyorum Nasuada, inanılmazın ötesinde bir acı.

Gururun kabullenmeye izin vermeden önce kendini parçalaman ve değiştirmen gerekecek. Dünyada insanın kendini değiştirmeye çalışmasından daha zor bir Şey yoktur. Bunu biliyorum, unk  ben de bir kereden fazla bunu yapmak zorunda kaldım. Yine de, burada olup senin elini tutacağım ve bu geçişi yaşamanda sana yardım edeceğim. Bu yolculuğu yalnız yapmana gerek yok Ayrıca sana asla yalan söylemeyeceğim bilgisiyle kendini teselli edebilirsin. Hiçbirimiz söylemeyeceğiz. Bu odada olmayacak bu. Bana istersen inanma, ama zamanla inanacaksın. Ben burayı kutsal bir yer olarak görüyorum ve onun kutsallığına saygısızlık etmek kendi elimi kesmekten daha kötü bir Şey değil. İstedini sorabilirsin Ajihad'ın kızı Nasuada, sana doğru cevaplar vereceğiz. Bu toprakların kralı olarak sana kılıcımın Şerefi  zerine söz veriyorum."

Nasuada çenesini ileri geri oynatarak buna nasıl yanıt vermesi gerektiğini düşündü. Sonra da sıklı dışlerinin arasından konuşarak, "Sana bilmek istediklerini asla söylemeyeceğim!" dedi.

Ağırdan g r bir kakhaha patladı odada. "Sen beni yanlış anladın; seni buraya bilgi toplamak için getirtmedim. Zaten s yleyebileceğin bilmediğim bir Şey yok Ordularının sayısı ve düzenleri, erzak durumları, malzeme vagonlarının nerede oldukları, bu kaleyi ele geçirmek için uygulamayı düşündüğün plan, Eragon ile Saphira'nın görevleri, alışkanlıkları, yetenekleri, Belatona'da ele geçirdiğiniz Dauthdaert, hatta son zamanlara kadar yandaşın olan cadı-ocuk Elva'nın güçleri... Bunların hepsini biliyorum, hatta daha fazlasını. Sana rakamları geçeyim mi?.. İstemiyor musun? Tamam o zaman. Ajanlarını senin tahmininden daha fazla ve çok daha yüksek mevkilere sahipler ve onlardan çok daha başka yollardan istediğim bilgileri alıyorum. Senin benden saklayabildiğin bir Şey yok Nasuada, hiç yok hem de, o nedenle dilini tutmakta ısrar edeceğini söylemen gereksiz."

Adamın sözleri başına balyoz darbesi gibi iniyordu ama yine de cesaretini kaybetmemeye çalıştı. "Neden o zaman?"

"Seni buraya neden mi getirttim? unk , canım benim, sende hükmetme gücü var ve bu pek çok büyünün gücünden çok daha etkili bir Şey. Eragon benim için bir tehdit değil, beni korkutmuyor, Elfler de; ama sen... sen onların hiçbir zaman olamayacağı Şekilde tehlikelisin. Başlarında sen olmadan Varden tıpkı burnundan soluyan gözü dönmüş bir boğa gibi olacaktır, yollarında ne var ne yok aldırmadan doğruca saldırmak için harekete geçeceklerdir. Sonra onları yakalayacağım ve yaptıkları aptallıktan dolayı yok edeceğim.

Ama seni kaırmamın nedeni Varden'i yıkmak değil. Hayır, sen buradasın, unk  dikkatime değer olduğunu kanıtladın. Senden korkuluyor, azimlisin, hırslısın, zekisin. Hizmetk rlarımda tam da aradığım özellikler bunlar... Seni yanımda istiyorum Nasuada, birinci vezirim olarak, neredeyse bir asırdır üzerinde çalıştığım büyük planımın son aşamalarını gerçekleştirirken ordularımın generali olmanı istiyorum. Alagaesia'ya yeni bir düzen gelecek ve senin bunun bir parçası olmanı istiyorum. On  lerin sonuncusu öldüğünden beri onların yerini alabilecek birilerini arıyorum. Son zamanlara kadar da çabalarım boşa çıkıyordu. Durza iyi bir maşaydı ama bir Shade olduğu için yetersiz olduğu yerler vardı: Kendini kollamak için  zen göstermemesi bunlardan bir tanesiydi. İncelediğim bütün adaylar arasından Murtagh en uygun bulduğum ve önüne koyduğum testleri de atlatan ilk kişi ydi. Sen eminim bir sonraki olacaksın. Eragon da   nc s ."

Onu dinlerken Nasuada dehşete düşüyordu. Teklif ettiği Şey aklına gelenlerden bile kötüydü.

Mangalın yanındaki bordo yelekli adam, demir çubuklardan birini kömürlerin arasına kuvvetle sokarken ucu bakır kabın dibine gürültüyle çarpınca Nasuada sıçradı.

Galbatorix konuşmaya devam etti: "Eğer hayatta kalırsan Varden'le başarmaya çalıştığın için çok daha fazlasını başarma şansın olacak. Bir düşün! Benim hizmetimde bütün Alagaesia'ya barış gelmesine yardım edecek ve bu değişiklikleri yapmakta benim baş mimarım olacaksın."

"Sana hizmet etmeyi kabul etmektense bin engerek yılanı tarafından sokulmayı yeğlerim," dedi ve havaya tükürdü Nasuada.

Kralın kahkahası odada yeniden çınladı: Hiçbir şeyden, ölümden bile korkmayan bir adamın kahkahasıydı bu. "Göreceğiz."

Dirseğinin içine bir şey değince Nasuada yine sıçradı. O her neyse bir daire çizip sonra kolundaki yara izlerinden ilkinde doğru aşağı kaydığı, sonra etin kabarık yerine gelince durdu, teninin üstünde verdiği his ılıktı. Parmak sonraki izlere ilerlemeden önce üç kere pat pat vurdu, sonra yeniden sanki elinin altındaki bir yıkama tahtasıymış gibi geri döndü.

"Uzun Hançerler Hesaplaşması'nda bir rakibini yendin," dedi Galbatorix. "Hem de son zamanların bilinen en fazla kesiğine herkesten fazla dayanarak. Bu da demektir ki, hem olağanüstü güçlüsün, hem de hayal gücünün işleyişinin önüne geçebiliyorsun; çünkü insanı korkaklaştıran falza çalışan hayal gücüdür, yoksa çoğu kişinin sandığı gibi aşırı korku değildir. Ama ne yazık ki, bu özelliklerin ikisinin de şimdi sana faydası olmayacak. Aksine mâni olacaklar. İster zihinsel olsun, ister fiziksel, herkesin bir sınırı vardır. Konu o noktaya varmanın ne kadar sürdüğüdür. Ve oraya varacaksın, bak görürsün. Gücün belki olayı geciktirecek ama önleyemeyecek. Benim gücümün etkisindeyken seni koruyucu büyülü kalkanların da koruyamayacak. O yüzden boşu boşuna acı çekmek neden? Burada kimse senin cesaretini sorgulamıyor ki, bunu zaten bütün dünyaya gösterip ispatladın. Bırak artık. Kaçınılmazı kabul etmenin ayıp bir tarafı yok. Devam etmen demek, görev hissini bastırmaya çalışmaktan başka bir şeye yaramayan bir sebep yüzünden bir sürü azaba katlanmak demek. Bırak görev anlayışın şimdi karşılığını bulmuş olsun, bana eski dilde bağlılık yemini et, daha saati dolmadan emrinde düzinelerce hizmetkârın olsun, ipekli işlemeler içinde gez, sarayda kendine ait bir odan olsun ve yemeğini masamda ye."

Sonra kadından bir yanıt bekleyerek durdu ama Nasuada tavandaki çizgileri seyrediyor ve konuşmuyordu.

Kolundaki parmak keşfine devam ederek yara izlerinden bileğinin çukur bölümüne kadar gelip durdu; damarının üstüne sıkı sıkı bastırdı.

"Pekâlâ. Nasıl istersen." Bileğindeki baskı bitti. "Murtagh, gel buraya, kendini göster. Konuğumuza ayıp ediyorsun."

"Aman Tanrım, o da mı?" diye düşündü Nasuada, birden büyük bir üzüntü duyarak.

Mangalın yanındaki bordolu adam ağır ağır döndü; yüzünde üst kısmı örten gümüş bir maske olmasına karşın, Nasuada onun gerçekten de Murtagh olduğunu anladı. Gözleri gölgeler arasında zor seçiliyordu ama ağzı ve çenesinden yüzünde kasvetli bir ifade olduğu anlaşılıyordu.

"Murtagh da ilk başta hizmetime girmeye isteksizdi, ama o günden beri çok iyi bir öğrenci olduğunu ispatladı. Babasının yetenekleri var onda, öyle değil mi Murtagh?"

"Evet efendim," dedi Murtagh, çatlak bir sesle.

"Yanan Ovalar'da yaşlı kral Hrothgar'ı öldürerek beni şaşırtmıştı. Eski dostlarına böyle şevkle saldıracağını hiç tahmin etmemiştim, ama işte, bizim Murtagh hiddetli ve kana susamış biri. Eğer ona

fırsatını versem bir Kull'un boynunu çıplak elleriyle koparır, ki zaten verdim de. Öldürmek kadar hiçbir şey seni mutlu etmiyor, değil mi Murtagh?"

Murtagh'ın ensesinin kasıldığı görüldü. "Evet efendim."

Galbatorix hafiften güldü. "Murtagh Kral Katili... Bu çok güzel bir isim, bir efsaneye yaraşır bir isim, ama bu sıfatı yenilemeyi düşünmemelisin, tabii ben aksini emretmedikçe." Sonra Nasuada'ya dönüp, "Murtagh'ı, ikna etmenin ince yolları konusundaki eğitimini biraz aksatmıştım, bu nedenle de onu bugün yanımda getirdim. Kendisinin konuya malzeme olma konusunda tecrübeleri var ama hiç uygulayıcı olmamıştı; işte şimdi burada öğrenmeye başlamasının tam sırasındır ve bunu seninle yapmasından daha güzel bir yolu var mı? Nihayetinde benim yeni nesil müritlerimden olmanın iyi olacağına beni ikna eden de Murtagh olmuştu," dedi.

Nasuada'ya birden garip bir ihanete uğramışlık duygusu gelmişti. Bütün olanlara rağmen Murtagh'tan daha iyisini beklerdi. Bir cevap almak istercesine Murtagh'ın yüzünü inceledi ama tıpkı bir muhafız gibi bakışları başka yöne dikili dimdik duruyordu ve Nasuada onun yüz ifadesinden bir şey çıkaramadı.

Sonra kral mangalı işaret etti ve konuşur ses tonuyla, "Bir demir al," dedi.

Murtagh'ın elleri yumruk gibi sıkıldı. Ama bunun dışında kıpırdamamıştı.

Nasuada'nın kulaklarında bir kelime çınladı, tıpkı büyük bir çanın vuruluşu gibi. Sesle birlikte sanki bütün dünya temelinden sarsılmıştı, sanki bir dev gelmiş ve gerçekliğin ipliklerini çekmiş ve onları titreşmeye bırakmıştı. Kısa bir an kendisini düşünyormuş gibi hissetti, önünde hava sanki su gibi titreşti. Gücüne rağmen ne kelimeyi oluşturan harfleri hatırlayabildi, ne de hangi dile ait olduğunu anlayabildi; çünkü sözcük aklından tertemiz gelip geçmiş, ardında sadece etkisinin anısı aklında kalmıştı.

Murtagh sarsıldı; sonra döndü, demir çubuklardan birini aldı, kararsız hareketlerle mangaldan çekip aldı. Demiri kömürlerin arasından çekerken havaya kıvılcımlar saçıldı, tıpkı kozalağından düşen çamfistıkları gibi, yere döne döne parlak kor parçaları döküldü.

Çubuğun ucu soluk sarı renkti, parlıyordu ve daha izlerken koyulaşıp turuncu kızıl bir renk aldı. Kızgın çubuktan ışık Murtagh'ın cilalı yarım maskesinin üstünden yansıyor, ona şeytani, insana benzemeyen bir hava veriyordu. Maskede kendi yansımasını da gördü; yengeç gövdesini andıran bozuk beden görüntüsü çırpı gibi görünen bacaklarla ince siyah birer çizgi gibi Murtagh'ın yanağına doğru devam ediyordu.

Murtagh kendisine doğru yaklaşırken boşuna olduğunu bildiği halde bağlarından kurtulmak için çırpınıyordu.

"Anlamıyorum," dedi Galbatorix'e numara yaparak. "Bana karşı zihnini kullanmayacak mısın?" Bunu istediğinden değil, kızgın demirin vereceği acıya dayanmaktansa, zihinsel bir saldırıya karşı kendini savunmayı yeğlediğindendi.

"Gerektiğinde buna ilerde yine zaman olacaktır," dedi Galbatorix. "Şu an için sadece gerçekten ne kadar cesur olduğunu görmek istiyorum Ajihad'ın kızı Nasuada. Ayrıca zihnine hükmederek bana bağlılık yemini vermeni istemiyorum. Bu kararı kendi özgür iradenle hâlâ kendine hâkimken vermeni istiyorum."

"Neden?" diye sordu garip çıkan bir sesle.

"Çünkü öyle istiyorum. Şimdi. Son kez soruyorum. Kabul ediyor musun?"

"Asla."

"Madem öyle. Murtagh?"

Kızgın çubuk Nasuada'nın üstüne indi, ucu kocaman, pırıl pırıl yanan bir yakut gibiydi.

Ona ısırması için bir şey vermemişlerdi, dolayısıyla bağılmaktan başka çaresi yoktu ve sekiz köşeli oda, ta artık sesi çıkmayana dek onun acısıyla çınlayıp yankılandı ve sonra her şeyi yutan bir karanlık onu da katları arasına alıp kuşattı.

Bir Ejderhanın Kanatları Üstünde

Eragon başını kaldırıp derin bir nefes aldı ve endişelerinin bir parça da olsa yatıştığını hissetti. Bir ejderhayla uçmak hiç de sanıldığı kadar konforlu değildi ama Saphira'ya bu kadar yakın olmak hem kendisini, hem de onu rahatlatan bir şeydi. Fiziksel bağ onu pek az şeyin becerebildiği kadar rahatlatıyordu. Ayrıca uçuşlarının yarattığı ses ve hareket sürekli kendisini rahatsız eden kara düşünceleri aklından uzaklaştırmasına yardım ediyordu.

Yolculuklarının aciliyeti ve içinde buldukları genel durumun belirsizliğinde Eragon aslında Varden'den uzaklaştığına memnundu. Çok kanın aktığı bu son savaş da onu kendisi olmaktan çıkarmıştı sanki.

Feinster de Varden'lilere katıldığından beri zamanının çoğunu savaşarak veya savaşmayı bekleyerek geçirmişti ve bu gerilim artık onu yıpratmaya başlamıştı, özellikle de Dras-Leona'da yaşadıkları dehşetten sonra. Varden için yüzlerce asker öldürmüştü (aralarından bazıları kendine zarar vermeye çok yaklaşmışlardı) ve artık davranışları normale döndüyse bile, yaşadığı o anların görüntüleri kendini bir türlü rahat bırakmıyordu. Her savaşın zor bir savaş veya her düşmanın kendine denk güçte, hatta daha güçlü olmasını beklediği falan yoktu, hiç de değil, ama diğer taraftan kolay bir kıyım da onun kendisini savaşçıdan çok bir kasap gibi hissetmesine yol açıyordu. Ölümün yıkıcı ve yıpratıcı bir yanı olduğunu artık anlıyordu: Çevresi ne kadar ölümle sarılıysa, kendisinden o kadar fazla bir şeyler kemirip götürüyordu.

Öte yandan Saphira'yla baş başa kalmak (ve Glaedr'la, gerçi o ayrıldıklarından beri sessizdi) Eragon'un normale dönmesine yardım ediyordu. Kendini en çok ya yalnızken ya da küçük arkadaş gruplarında rahat hisseder ve şehirde, kasabada, hatta Varden'lilerinki gibi bir kampta bile olmaya özenmezdi.

Çoğu insandan farklı olarak vahşi doğadan korkup nefret etmezdi. Bomboş açık araziler olmalarının yanında buraların hiçbir sanat eserinin boy ölçüşemeyeceği kendine özgü bir güzelliği ve asaleti vardı ve Eragon bunun etkisini yapılandırıcı bulurdu.

Böylece kendini Saphira'yla uçmanın zevkine bıraktı ve günün geri kalanında üstünden geçtikleri doğa manzarasının tadını çıkarmaktan başka bir şey yapmadı.

Leona Gölü kıyılarındaki Varden kampından havalanan Saphira, kuzeybatıya yönelerek engin suları uçarak geçmek üzere yola çıktı, öyle yükselmişlerdi ki, Eragon kendini soğuktan korunmak için bir büyü yapmak zorunda hissetti.

Göl yukardan parça parça görünüyordu: Dalgaların güneş ışınlarını Saphira'ya doğru yansıttığı yerler ışıltılı ve parlak, yansıtmadığı yerler de donuk ve griydi. Eragon sürekli değişen ışığın yaptığı şekilleri seyretmeye doyamıyordu; eşi benzeri olmayan bir manzaraydı gerçekten.

Balıkçıl doğanlar, turna kuşları, kazlar, ördekler, sığırcıklar ve diğer kuşlar genellikle altlarında uçuyorlardı. Çoğu Saphira'ya aldırılmıyordu ama birkaç atmaca yukarı doğru döne döne süzülerek çıktı ve bir süre Saphira'yla yan yana uçtu, korkmaktan çok meraklanmış gibiydiler. Hatta iki tanesi Saphira'nın uzun sivri dişlerinden sadece birkaç metre ötesinde önüne çıkacak kadar ataktılar.

Korkunç görümlü, kıvrık pençeleriyle sarı gagalı yırtıcı kuşlar pek çok açıdan Eragon'a Saphira'yı hatırlatırlardı. Bu benzetme hoşuna giderdi Eragon'un, çünkü atmacaları da çok severdi;

ama dış görünüşlerinden çok avcılık özelliklerini beğenirdi.

Kıyı arkalarında giderek silikleşip buğulu mor bir çizgi halinde kaldı, sonra da tamamen silindi. Yarım saat boyunca gökyüzünde yalnızca kuşlarla bulutlar ve altlarında yeryüzünü kaplayan rüzgârın dövdüğü sulardan başka bir şey görmediler.

Sonra ilerde ve sol taraflarında ufuk boyunca Spine'in gri renkte sivri hatları görünmeye başlamıştı, hoş bir karşılamaydı bu Eragon için. Her ne kadar bunlar çocukluğunun geçtiği yerdeki dağlar olmasa da yine de aynı dağ sırasına aittiler ve onları görünce kendini evine gelmiş gibi hissediyordu.

Dağlar yaklaştıkça büyüdüler ve kayalık karla kaplı zirveleri önlerinde bir kale duvarının yıkık siperleri gibi dimdik belirdi. Karanlık, yemyeşil yamaçların aşağısında bir sürü beyaz ırmak karanın katmanları arasında kendine yol bularak çağlıyor, eteklerine kadar gelip dayanan büyük göle kavuşuyorlardı. Kıyısında ve yakınlarda beş altı köy vardı ama Eragon'un yaptığı büyü yüzünden aşağıdaki insanlar üstlerinden geçerken Saphira'yı göremiyorlardı.

Aşağıda köylere bakarken Eragon onların ne kadar küçük ve izole olduklarını görüp şaşırda da sonra aklına Carvahall'in de küçük ve yalnız bir köy olduğu geldi. Gezdiği büyük şehirlerle kıyaslayınca köyler birer baraka yığından biraz daha hallice yerler olarak görünüyorlardı, fakirin fakiri için bile yaşanacak yerler değildi. İçinde yaşayan pek çok insan biliyordu ki bugüne dek doğdukları yerden birkaç kilometreden fazla uzaklaşmamışlar ve dünyayı da gördükleri ve bildikleri kadarıyla algılıyorlardı.

"At gözlükleriyle bir yaşam işte," diye düşündü.

Sonra da, tek bir yerde kalıp orası hakkında her şeyi bilmenin mi, yoksa sürekli gezmenin mi daha iyi olduğunu merak etti. Geniş alana yayılı ama sığ bir bilgi birikiminin, dar alanlı ama derin bilgiye ağır basıp basmayacağını düşündü.

Emin değildi. Oromis'in, bütün bir yaşamın yakından incelendiğinde tek bir kum tanesine indirgenerek açıklanabileceğini söylediğini hatırladı.

Spine, Beor dağ sıralarından sadece birisiydi, düz kenarlı zirveleri hâlâ Saphira'nın belki üç metre daha yukarısındaydı. Gölgeyi boğazları ve araziye bölen yamaçları izleyen Saphira onların arasından geçiyordu. Ara sıra çıplak, karlı bir geçidi aşmak için yükseliyordu; yükselip de Eragon'un görüşü genişleyince, Eragon dağların dişeti gibi gözüken yeryüzünden fırlayan sivri azı dişleri gibi göründüklerini düşündü.

Saphira oldukça derin bir vadiden aşağı süzülürken Eragon dipte ormanda açıklık bir alan ile kurdele gibi bir ırmağın yeşil arazi içinde uzandığını gördü. Bu kel alanın sınırlarında da ev olduğunu tahmin ettiği yapılar gördü (belki çadırdılar; söylemek zordu); evler, komşu dağların yamaçları boyunca çevreyi kaplayan, dalları yüklü çam ağaçlarının altında gizliydi. Dalların arasından bir ara tek bir nokta gibi yakılı bir ateş görüldü. Tıpkı kara başlı topluigneler arasından seçilen minicik bir altın parçası gibi ve bir de ırmaktan dönen yalnız birini seçer gibi olmuştu. Kişi oldukça hantaldı ve kafası da vücuduna göre çok büyüktü.

"Sanırım bu bir Urgal'dı."

"Nerede?" diye sordu Saphira; Eragon onun meraklandığını hissetti.

"Arkamızdaki açıklıkta." Gördüğü şeyi zihninde onunla paylaştı. "Keşke gidip bakmaya zamanımız

olsaydı. Nasıl yaşadıklarını görmek isterdim."

Saphira burnundan alevsiz nefes verince burun deliklerinden sıcak duman çıktı, duman geriye sesine ve Eragon'un üstünden uçtu. "Önceden haberleri olmadan yurtlarına bir ejderha ile süvarinin inmesinden hoşlanmayabilirler."

Eragon öksürüp yaşaran gözlerini kırıştırdı. "Rica etsem şunu yapmasan!"

Saphira cevap vermedi ama burnundan çıkan duman kesildi ve Eragon'un etrafındaki hava temizlendi.

Fazla geçmeden dağların biçimi Eragon'a tanıdık gelmeye başladı ve bir süre sonra Saphira'nın önünde geniş bir yarık belirdi ve Eragon, Teirm'e giden geçitten geçtiklerini anladı. Aynı geçidi bir zamanlar Brom'la iki kere at sırtında geçmişlerdi. Çoğu şey hâlâ hatırladığı gibiydi: Toark Nehri'nin batı kolu uzaktaki denize doğru hâlâ hızlı ve güçlü akarak dökülüyordu; suyun yüzeyi kayaların engel oluşturduğu yerlerde beyaz kıvrakların kuyrukları gibi çizgiler oluşturuyordu. Bromla birlikte geçtikleri nehir kenarındaki ilkel yol hâlâ oradaydı, soluk renkli tozlu yol bir patikadan biraz daha geniştir. Hatta birlikte durup gölgesinde yemek yedikleri bir ağaç topluluğuna bile benzetti.

Saphira batıya doğru dönüp nehir boyunca ilerlemeye başladı; dağlar yerini gür, yağmurla ıslanmış bir araziye bırakmıştı. Saphira burada yönünü bir kez daha ayarlayıp biraz daha kuzeye kırdı. Eragon ona neden böyle yaptığını sormadı. Saphira asla yönünü şaşırmasdı, yıldızsız bir gecede, hatta Farthen Dûr'da yerin yedi kat altında bile.

Spine'dan çıkarırken güneş ufka yakındı. Akşam karanlığı çökerken Eragon, Galbatorix'i oyuna getirme, tuzağa düşürme, öldürme yolları geliştirmeye çalışarak oyalandı. Bir süre sonra Glaedr gömüldüğü kendi dünyasından çıkıp ona plan yapmasında yardım etti. Çeşitli stratejiler üzerinde konuşarak bir saat kadar zaman geçirdiler, sonra zihinleriyle saldırı ve savunma alıştırmaları yaptılar. Saphira da alıştırmalara katıldı ama fazla başarılı olamadı, çünkü uçmak başka bir şeye yoğunlaşmasını zorlaştırıyordu.

Sonra, Eragon soğuk yıldızları seyretti bir süre. Ardından da Glaedr'a sordu: "Ruhlar Dehlizi'nde acaba süvarilerin Galbatorix'te gizlediği Eldunari duruyor olabilir mi?"

"Hayır," dedi Glaedr hiç duraksamadan. "Bu mümkün değil. Vrael böyle bir şey planlamış olsa Oromis ile benim bundan haberimiz olurdu. Ayrıca Vroengard'da Eldunari bırakılmış olsa, adayı araştırmak için geri döndüğümüzde onu bulurduk. Canlı bir şeyi saklamak sandığınız kadar kolay değildir."

"Neden?"

"Bir kirpi tostoparlak olduğunda bu onun görünmez olduğu anlamına gelmez, değil mi? Zihinlerimiz de aynı şekilde. Düşüncelerini diğerlerinden gizleyebilirsin ama varlığın o bölgeyi araştıran herkesçe hâlâ görülebilir."

"Ama mutlaka bir büyüyle..."

"Eğer duyularımızla oynayan bir büyü olsa bilirdik, çünkü böyle bir şeyin olmasına engel olmak için üstümüzde koruyucu büyülerimiz var."

"Yani, Eldunari değil," dedi Eragon isteksizce sonuç çıkararak.

"Ne yazık ki değil."

Son dördününde olan ay yükselirken onlar da sessizlik içinde Spine'in sivri dorukları üstünde uçmaya devam ettiler. Ay ışığında aşağıda yeryüzü sanki kalaydan yapılmış gibi görünüyordu. Eragon bunun Cücelerin yaptığı dev ölçülerde bir heykel olduğunu ve Alagaesia'nın kendisi kadar büyük bir mağarada muhafaza ettiklerini hayal ederek eğlendi kendi kendine.

Eragon, Glaedr'ın da uçuşun tadını çıkardığını hissediyordu. Tıpkı kendisi ve Saphira gibi yaşlı ejderha da kısa bir süreliğine bile olsa, bütün sıkıntıyı arkada yerde bırakma ve böyle gökyüzünde özgürce uçuş fırsatından hoşlanmışa benziyordu.

Sessizliği ilk bozan Saphira oldu. Yavaş bir tempoda çırpıtığı ağır kanatlarıyla onları uçururken Glaedr'a, "Bize bir hikâye anlat Ebrithil," dedi.

"Nasıl bir hikâye dinlemek istersiniz?"

"Oromis'le birlikte Forsworn tarafından nasıl yakalandığının ve sonra nasıl kaçtığının hikâyesini."

Bu Eragon'un da ilgisini çekmişti. Bunu kendisi de hep merak ederdi, ama Oromis'e sorma cesaretini hiç bulamamıştı.

Glaedr bir süre konuşmadı, sonra da anlatmaya başladı: "Galbatorix ile Morzan dışardan dönüp, hâlihazırdaki düzene karşı kendi siyasetlerinin çalışmalarını başlattıklarında önce hiçbirimiz bu tehdidin büyüklüğünü anlayamadık. Endişeleniyorduk tabii ama bu endişemiz ülkemizi taciz etmeye başladığını anladığımız bir Shade'e karşı duyacağımız endişeden daha fazla değildi. Galbatorix çıldıran ilk süvari değildi; ama Morzan gibi bir mürit edinen ilk kişiydi. Aslında sadece bu bile tehlikenin büyüklüğü hakkında bize fikir vermeliydi ama gerçek iş işten geçtikten sonra ortaya çıktı.

O sıralar Galbatorix'in kendine başka müritler de edinebileceğini veya hatta böyle bir şeye yeltenebileceğini bile düşünemedik. Kendi kardeşlerimizin Galbatorix'in zehirli fısıltılarından etkilenebileceğini düşünmek bile garip geliyordu. Morzan ise daha yeniydi, onun zaafını anlamak mümkündü. Ama ya tam anlamıyla bir süvari olmuş diğerleri? Onların sadakatlerini sorgulamak hiç aklımıza gelmemişti. Çünkü garazlerinin ve zayıflıklarının kendilerini ne derece zayıflattığı sadece şeytana uyduklarında ortaya çıkıyordu. Kimisi eski acılarının intikamını almak istiyordu; kimisi ise, gücümüzün etkisi yüzünden ejderhaların ve süvarilerin Alagaesia'yı yönetmeleri gerektiğine inanıyorlardı; bir kısmı ise üzülen söylemek gerekirse, yapılmış olanı yıkmaktan ve istediklerini istedikleri gibi yapma şansının tadını çıkarma fikrinden hoşlanmışlardı."

Yaşlı ejderha susmuştu. Eragon onun eski nefret ve kederlerinin zihnini bulandırdığını hissetti. Ardından Glaedr hikâyesine devam etti: "O dönemde olanlar kafa karıştırıcıydı. Çok az şey biliniyordu ve bize gelen raporlar dedikodu ve söylentilerle doluydu, hiçbir işe yaramıyordu. Oromis ile ben, kimsenin fark etmediği çok daha büyük bir felaketin kapımızda olduğunu sezinlemeye başlamıştık. Birkaç yaşlı ejderhaya ve süvarisine konuyu açtık ama onlar söylediklerimizi kabul etmeyip endişelerimizi yersiz buldular. Aptal olduklarından değil, ama yüzyıllardır süregelen huzurlu ortamın verdiği güven görüşlerini perdeliyordu ve çevremizdeki olan bitenin değişmekte olduğunu göremiyorlardı.

Yeterince bilgi toplayamamaktan canımız sıkılmıştı, böylece Oromis'le birlikte kendimiz ne

yapabileceğimizi bulabilmek için Iliera'dan ayrıldık. Yanımızda iki genç süvari vardı, ikisi de Elfti ve kendilerini ispatlamış savaşçılardı, Spine'in kuzey tarafında yaptıkları devriye görevinden yeni dönmüşlerdi. Aslında biraz da onların uyarısıyla o yolculuğu yapmaya karar vermiştik. Onların adını sen de hatırlarsın: Kialandi ile Formora."

"Ah, evet," dedi Eragon birden olayı anlayarak.

"Evet. Tam bir buçuk gün süren bir yolculuktan sonra Udur Naroch'ta durduk; burası Gümüş Orman'ı gözlemek ılız:cre çok eskiden yapılmış bir izleme kulesiydi. Haberimiz olmadan Kialandi ve Formora daha önceden kuleye bakmaya gitmişler ve oradaki nöbetçi üç Elf bekçiyi haklamışlar. Sonra kuleyi çevreleyen taşların üstüne bir tuzak kurmuşlar, öyle bir tuzak ki, tümseğin çimenlerine pençelerimiz değer değmez yakalandık. Çok zekice bir büyüydü, bunu onlara Galbatorix kendisi öğretmiş. Karşı koyamadık büyüye, çünkü bize hiç zarar vermiyordu, sadece bizi tutuyor ve yavaşlatıyordu, sanki bedenlerimizin, zihinlerimizin üstüne bal dökülmüş gibiydi. Biz bu şekilde kapana kısırılmışken, dakikalar saniyeler gibi geçiyordu. Kialandi, Formora ve onların ejderhaları etrafımızda sinekuşlarından bile hızlı, oradan oraya uçuşuyorlardı, öyle ki bize koyu renkli bulanık noktacıklar gibi görünüyorlardı.

Hazır olduklarında bizi de serbest bıraktılar. Onlarca büyü yapmışlardı: Bizi olduğumuz yere çakmak için büyüler, görmememiz için büyüler, kendisi büyü yapamasın diye Oromis'i konuşmaktan alıkoyan büyüler. Yine diyorum, yaptıkları büyüler bize zarar verici büyüler değildi, bu yüzden kendimizi onlara karşı savunamıyorduk.. İlk ele geçirdiğimiz fırsatta Kialandi ile Formora ve ejderhalarına zihinlerimizle saldırdık, onlar da bize saldırdılar, saatlerce onlarla uğraştık. Hiç de hoş olmayan bir deneyimdi gerçekten. Bizden zayıflar ve bilgi ve becerileri daha azdı ama bire karşı ikiydiler ve ayrıca yanlarında süvarisini öldürdükleri Agaravel adlı ejderhaya ait kalplerin kalbi de vardı ve onun da gücünü kendi güçlerine katmışlardı. Sonuç olarak kendimizi savunabilmemiz çok zordu. Sonradan anladığımıza göre amaçları Galbatorix ile Forsworn'un Iliera'ya fark edilmeden girebilmeleri için bizi yardım etmeye zorlamaktı; böylece onlar da süvarileri gafil avlayacaklar, şehirdeki o zamanki Eldunari'yi ele geçireceklerdi."

"Nasıl kaçtınız?" diye sordu Eragon.

"Bir süre sonra onları alt edemeyeceğimizi anladık. Böylece serbest kalmamızı sağlamak için Oromis büyü yapma yoluna başvurma riskine girmeyi göze aldı, hem de bunun Kialandi ile Formora'nın bize aynı şekilde büyüyle saldırmak için kışkırtıcı olacağını bile bile. Çok çaresiz bir girişimdi ama haşka çaremiz yoktu.

Bir ara ben Oromis'in bu planından habersiz onları yaralayabilmek için bir saldırıda bulundum. Oromis de böyle bir anı bekliyormuş. Kialandi ile Formora'ya büyü yollarını öğreten süvariye uzun zamandır tanıyordu ve Galbatorix'in sapık mantığının nasıl işlediğini biliyordu. Bu bilgilerle Kialandi ile Formora'nın büyülerini hangi sözcüklerle oluşturduklarını ve yaptıkları büyülerin açık noktalarının nerede olabileceğini tahmin edebiliyordu.

Oromis'in harekete geçmek için sadece birkaç saniyesi vardı; büyüye yapmaya başladığında Kialandi ile Formora onun ne yapmaya çalıştığını anlayıp paniğe kapıldılar ve kendileri de büyü yapmaya başladılar. Oromis üzerimizdeki büyülerini tam üç girişimden sonra kırabildi. Nasıl yaptı tam bilmiyorum, hatta kendisinin bile anladığını sanmam. Ama en basit ifadesiyle, bizi alıp bulduğumuz yerden bir parmak uzaklıktaki bir mesafeye yerimizi değiştirdi."

"Tıpkı Arya'nın benim yumurtamı Du Weldenvarden'den Spine'a göndermesi gibi mi?" diye sordu Saphira.

"Hem evet, hem hayır," diye yanıtladı Glaedr. "Evet, bizi aradaki yer içinden geçirmeden diğer tarafa nakletti. Ama sadece bulunduğumuz yeri değiştirmemişti, bu arada bedenimizin özünü de değiştirdi, öyle ki, yeniden bir araya getirdiğinde artık biz eski biz değildik. Bedenimizin pek çok en küçük parçası bile bir türden diğerine hiçbir sıkıntıyla karşılaşmadan değiştirilebilir; böylece o da bunu her bir kas, kemik ve organımızda uyguladı."

Eragon kaşlarını çattı. Böyle bir büyü çok büyük bir olaydı, büyük bir beceri gerektiriyordu, birinin tarih içinde bir gün yapabilmeyi düşlediği çok büyük bir büyü maharetiydi. Eragon ne kadar etkilenmiş olsa da, yine de sormadan edemedi: "İyi ama bu nasıl olabildi? Hâlâ önceki varlıklar olurdunuz, öyle değil mi?"

"Hem öyle, hem değil. Önceden kim olduğumuz ve sonradan neye dönüştüğümüz arasındaki fark çok küçüktü ama Kialandi ile Formorr'nın üstümüze ördüğü büyülerini etkisiz kılacak derecedeydi."

"Oromis'in ne yaptığını fark ettiklerinde onların yaptığı büyülere ne oldu?" diye sordu Saphira.

Eragon'un gözlerinin önüne, Glaedr'ın sanki bulunduğu yerde aynı pozisyonda oturmakta yorulmuş gibi kanatlarını çırpışının görüntüsü geldi. "Hk büyü Formora'nınkiydi, bizi öldürmek içindi ama bizim koruyucu kalkanlarımız buna mâni oldu. İkincisi, Kialandi'den geldi... O daha farklıydı, Galbatorix'ten öğrendiği bir büyüydü, o da Durza'yı ellerinde tutan ruhlardan öğrenmişti. Bunu daha büyüünü biçimlendirdiği aşamada Kialandi'nin zihniyle bağlantıda olduğum için biliyorum. Çok zekice, şeytani bir büyüydü, amacı, Oromis'in, etrafını saran enerji akımına dokunup kullanabilmesini engelleyerek, büyü yapmasına mâni olmaktı."

"Kialandi sana da aynısını yaptı mı?"

"Yapacaktı ama korktu; büyüün beni öldürmesinden veya kalplerin kalbiyle bağlantımı zedelemesinden ve böylelikle zapt etmek zorunda kalacakları benden ayrı iki varlık yaratmasından çekindi. Varlığımızın devamı için ejderhaların Elflerden bile daha çok büyüye ihtiyaçları vardır, büyü olmadan varlığımızı uzun süre devam ettiremeyiz."

Eragon, Saphira'nın konuyla ilgili merakının arttığını sezdi. "Peki bu hiç oldu mu? Yani bir ejderha ile onun kalplerin kalbi arasındaki ilişkinin, ejderha hâlâ canlıyken sekteye uğradığı oldu mu?"

"Oldu, ama bu başka bir zaman anlatabileceğim bir hikâye."

Saphira ısrar etmedi, ama Eragon onun daha sonra ilk fırsatta bu konuyu yeniden gündeme getireceğini anlamıştı.

"Ama Kialandi'nin büyüü Oromis'i sihir yapmaktan alıkoyamadı, değil mi?"

"Tam değil. Niyet oydu ama Kialandi büyüü Oromis bizim yerimizi oradan oraya değiştirirken yapmıştı; dolayısıyla niyetlendiği kadar etki yapmadı. Yine de bu yüzden Oromis ufak tefekler dışında büyü yapamaz hale geldi ve senin de bildiğin gibi ömrünün sonuna kadar bu büyüyle yaşadı, bütün bilge şifacıların çabalarına rağmen."

"Koruyucu kalkanları neden onu bundan koruyamadı?"

Glaedr içini çekmiş gibiydi. "Bu bilinmiyor. Böyle bir şeyi daha önce kimse yapmamıştı, Eragon ve hâlâ hayatta olanlar arasında sadece Galbatorix bunun sırrını biliyor. Büyü Oromis'in zihni içindi

ama onu doğrudan etkilememiş olabilirdi. Onun yerine etrafındaki enerjiyi veya aynı sonucu almak için bağlantılarını etkilemiş olabilirdi. Elfler büyü konusunu iyi bilirler ama onlar bile maddi dünya ile ruhani dünyanın birbiriyle nasıl bir etkileşim içinde olduklarını tam anlayabilmiş değiller. Bu belki de hiçbir zaman çözülemeyecek bir muamma. Her neyse, yine de cinlerin bu konuda, yani maddi dünya ile manevi dünya hakkında bizden daha bilgili olduklarını düşünmek yanlış olmaz, özellikle onların ikincisinin cisimleşmiş hali olduklarını ve ilkinde de Shade kılığında gezdiklerini düşünecek olursak.

Gerçek ne olursa olsun çıkan sonuç şuydu: Oromis sihrini yapıp bizim serbest kalmamızı sağladı, ama bunu yapmak onu çok yıpratmıştı ve bir kriz geçirdi, bu daha sonra geçireceklerinin de ilkiydi. Bir daha asla bunun gibi güçlü bir sihir yapamadı ve bundan sonra da, eğer büyü yapma yeteneği olmasa kendisini çoktan öldürmüş olabilecek bir hastalığa yakalandı. Bu zafiyeti, Kialandi ve Formora bizi yakaladığında vardı onda ama büyüyle yerimizi değiştirdiğinde ve bedenimizin parçalarını harmanlayınca bu iyice ortaya çıktı. Yoksa bu illetifaal olmadan yıllarca öyle kalabilirdi.

Oromis yere düşmüştü, bir yavru kuş kadar savunmasız ve çaresizdi. Formora ve onun ejderhası, çirkin kahverengi bir şey üstümüze doğru koştu, diğerleri hemen arkasında. Ben Oromis'in üstüne atladım. Eğer onun hastalıklı olduğunu anlasalardı, onun bu halinden yararlanırlar, zihnine sızıp kendilerinin yaparlardı. Oromis kendine gelene kadar onları oyalamalıydım.. Hiç o gün olduğu kadar çok savaşmamıştım. Dördü de karşıma dizilmişlerdi, aslında Agaravel ile beş. Benim türümün ikisi de, kahverengi ile Kialandi'nin mor renklisi cüssece benden küçüktüler; ama dişleri keskin ve pençeleri hızlıydı. Ama benim de içimdeki öfke bana her zamankinden fazla kuvvet verdi ve onları ölümüne yaraladım. Kialandi banafazla yaklaşarak hata etti ve onu bir pençeyle yakalayıp kendi ejderhasının üstüne fırlattım." Glaedr zevkle hava püskürttü. "Üstündeki büyü onu buna karşı koruyamamıştı. Mor renklinin sırtındaki sivri çıkıntılardan birine saplandı, aslında onu oracıkta öldürürdüm ama kahverengi ile beni gerilemeye zorlamıştı.

Oromis kaçmamız gerektiğini söyleyene kadar herhalde beş dakika kadar savaşmış olmalıyız. Düşmanlarımızın yüzüne toprak fırlatıp Oromis'e döndük, onu sağ ön pençemle alıp Edur Naroch'tan uçup kaçtık. Kialandi ile ejderhası arkamızdan gelemezdi ama kahverengi ile Formora yapabiliyordu ve takip ettiler de.

Gözcü kulesinin birkaç kilometre ötesinde bize yetiştiler. Birkaç kez arayı açtık ama sonra kahverengi alt tarafımdan yaklaştı ve Formora'nın kılıcını sağ bacağıma saplamak üzere olduğunu gördüm. Oromis'i düşürmemi istiyordu; sanırım ya da belki onu öldürmek istiyordu. Saldırıdan kurtulmak için döndüm ve sağ bacağıma yerine kılıcı sol bacağıma tesadüf etti ve koparttı."

Glaedr'ın zihninden geçen anı soğuk, sert, can acıtıcı bir histi, sanki Formora'nın kılıcı çelikten değil de, buzdanmış gibi. His Eragon'u hasta eder gibi yapmıştı. Yutkunup eyerine daha bir sıkı tutundu, Saphira'nın güvende olmasına seviniyordu.

"Tahmininizden daha az acımıştı ama her neyse, artık savaşamayacağımı biliyordum, böylece ben de dönüp kanatlarımın götürdüğü kadar hızlı Iliera'ya doğru kaçmaya başladım. Aslında Formora'nın zaferi bir şekilde aleyhine oldu: Çünkü bacağımanın getirdiği yük olmadan, kahverengiyle aramdaki mesafeyi daha fazla açıp kaçabildim..

Oromis kanamayı durdurabilmişti ama hepsi o kadardı ve Vrael'le ya da diğer yaşlı süvarilerle bağlantı kurup onları Galbatorix'in planlarına karşı uyaramayacak kadar zayıftı. Kialandi ve Formora kendisine rapor verince Galbatorix'in hemen Ilirea'ya saldırıya geçeceğini biliyorduk. Çünkü eğer

beklerse bu sadece bize hazırlanmamız için gerekli zamanı yaratacaktı ve güçlü olmasının yanı sıra Galbatorix'in o günlerdeki en büyük silahlarından biri de baskın yapmaktı.

Ilirea'ya vardığımızda subaylarımızdan bazılarının hâlâ orada olduğunu görünce canımız sıkılmıştı, yokluğumuzda çoğu Galbatorix'i aramaya çıkmış ya da Vroengard'la ilgili Vrael'le görüşmek üzere gitmişlerdi. Kalanlara tehlikeden bahsettik, onlara Vrael'i ve öteki yaşlı ejderhalar ile süvarilerini uyardıklarını tembih ettik. Galbatorix'in Ilirea'ya saldırmak için gereken güçlere sahip olduğuna (ya da böyle bir şey yapmaya cesaret edeceğine) inanmak istemediler; ama sonunda onlara işin gerçek yüzünü gösterebildik. Sonuç olarak, Alagaesia'daki bütün Eldunari'lerin koruma altına alınmak üzere Vroengard'a götürülmesine karar verdiler.

İsabetli bir karar gibi görünüyordu ama aslında onları orası yerine Ellesmera'ya göndermeliydik. Hiçbiri olmazsa Du Weldenvarden'deki Eldunari'leri oldukları yerde bırakmalıydık. En azından bu şekilde bazıları Galbatorix'in eline geçmemiş olurdu. Neyse, hiçbirimiz onların kendi düzenimizin tam ortasında, Elflerin arasında Vroengard'dan daha çok güvende olacağını düşünemedik.

Vrael, Ilirea'dan birkaç gün mesafede bulunan bütün ejderha ve süvarilerine acilen şehrin yardımına koşmalarını emretti ama Oromis ile ben bunun için geç kalınmış olmasından korkuyorduk. Biz de Ilirea'nın savunmasına yardım edebilecek durumda değildik. Böylece gereken ne varsa topladık ve yanımızda geriye kalan iki öğrenciyle birlikte (Brom ve senin adaşın olan ejderha Saphira) o gece şehirden ayrıldık. Sanırım biz ayrılırken Oromis'in yarattığı imajı görmüştün."

Eragon başını evet der gibi salladı. Yükselen bir dolunayın ışığında uzun yapılarla dolu, dik bir kayalığın hemen dibinde yükselen çok güzel bir şehrin imajını hatırlıyordu.

"Ve işte Galbatorix ile Forsworn birkaç saat sonra saldırdığında Ilirea'da olmayışımızın nedeni buydu. Aynı şekilde yemin bozanlar bütün birleşik güçlerimizi yenerken ve Doru Araeba'yı harap ederken neden Vroengard'da olmadığımızın da sebebi buydu. Biz Ilirea'dan doğrudan Du Weldenvarden'e geçmiştik, Elf şifacıların Oromis'teki hastalığı iyileştirebileceğini ve yeniden büyü yapma yeteneğini ona kazandırabileceklerini ummuştuk. Ama yapamadılar ve biz de olduğumuz yerde kalmaya karar verdik, çünkü ikimiz de yaralıydık ve Vroengard'a o halde uçmak güvenli görünmüyordu, yolculuğun herhangi bir noktasında tuzağa düşürülmemiz işten bile değildi.

Ama Brom ile Saphira bizimle kalmadılar. Onlara yapmamalarını tavsiye etmemize rağmen onlar savaşmaya katılmak üzere gittiler ve işte o savaşta adaşın hayatını kaybetti, Saphira... İşte artık Forsworn'un bizi nasıl yakaladığını ve ellerinden nasıl kurtulduğumuzu biliyorsunuz..."

Bir süre sonra Saphira, "Anlattığın için teşekkür ederim Ebrithil," dedi.

"Rica ederim Bjartskular, ama benden bir daha anlatmamı isteme, olur mu?"

Ay gökyüzünde en yüksek noktasına yaklaşırken Eragon uzakta karanlığın içinde yüzüyormuş gibi görünen bir grup sönük turuncu ışık fark etti. Onların kilometrelerce uzakta Teirm'in meşale ve lambaları olduğunu ilk anda anlayamadı. Işıkların çok daha yukarısında parlak sarı bir nokta belirdi kısacık bir an, kendine bakan kocaman bir göz gibiydi; sonra gözden kayboldu ve ardından yeniden belirdi, hiç değişmeyen bir devirle yanıp sönüyordu, sanki kırpıştırılan bir göz gibi.

"Teirm'in feneri yanıyor," dedi Saphira ve Glaedr'a.

"O halde bir fırtına kopacak," dedi Glaedr.

Saphira'nın kanat çırpışları azaldı ve Eragon onun burnunun öne eğilerek yere doğru yavaş yavaş uzun bir süzülüşe geçtiğini hissetti.

Oraya varmalarına yarım saat kadar bir yolları vardı. Teirm güney yönünde uzakta sönük bir ışık halindeydi ve fenerden yayılan ışık bir yıldızdan daha parlak değildi.

Saphira suların sürüklediği kıvrık ağaç dalları ve kabuklarıyla dolu boş bir sahile indi. Ay ışığında sert ve dümdüz kumsal neredeyse beyaz gibi görünürken, ona çarpan dalgalar gri siyah ve hiddetliydi, sanki okyanus karayı gönderdiği her dalgayla mahvet-meye çalışıyor gibiydi.

Eragon bacaklarının etrafındaki bağları çözdü ve kaslarını biraz açabilme fırsatı yakaladığı için memnun bir halde Saphira'nın sırtından aşağı kayd. Sürüklenmiş büyükçe bir dala doğru arkasındaki pelerini savura savura sahilde hızla koşmaya başlayınca burnuna tuzlu suyun kokusu geldi. Dalın yanına varınca döndü ve bu kez Saphira'ya doğru koşmaya başladı.

Kendisi koşarken Saphira da oturmuş denizi seyrediyordu. Eragon bir şey söyleyecek mi acaba diye durdu (çünkü içinde bir sıkıntı olduğunu seziyordu) ama Saphira sessiz kalınca topukları üstünde döndü ve yeniden ağaç dalına doğru koşmaya başladı. Hazır olduğunda konuşurdu.

Eragon bir ileri bir geri koştu durdu, ta ki terleyene ve bacakları artık sendelemeye başlayana kadar.

Ama bütün bu zaman boyunca Saphira gözlerini uzaklarda bir noktaya dikmiş bir halde oturmuştu.

Yanında bir lokma sazlık bir yer bulup kendini üstüne bırakırken Glaedr, "Denemek aptallık olur," dedi.

Eragon başını kaldırıp baktı, Glaedr'ın bunu kime söylediğini anlamıştı.

"Yapabileceğimi biliyorum," dedi Saphira.

"Daha önce Vroengard'a hiç gitmedin," dedi Glaedr. "Ve eğer bir fırtına çıkarsa, seni denize veya başka bir yere falan sürükleyebilir. Kendine aşırı güven yüzünden birden fazla ejderha canından oldu. Rüzgâr dostun değil Saphira. Sana yardım edebilir ama aynı zamanda seni mahvedebilir de!"

"Rüzgâr hakkında ders dinleyecek küçük yavru bir kuş değilim!"

"Evet ama hâlâ gençsin ve buna hazır olduğunu da sanmıyorum."

"Öbür yoldan gitmek çok uzun sürer!"

"Belki öyle, ama uzun yoldan güven içinde gitmek hiç varamamaktan iyidir."

"Siz ne hakkında konuşuyorsunuz?" diye sordu Eragon. Saphira pençesini gerip sonra da toprağa iyice batırınca ayağının altındaki kumlardan hışırtılı bir sürtünme sesi geldi.

"Önümüzde karar verilmesi gerekli bir seçenek var," dedi Glaedr. "Saphira ya doğrudan Vroengard'a uçabilir ya da kıyıyı takip ederek kuzeye doğru, anakaranın adaya en yakın olduğu noktaya kadar gider ve oradan (ancak o zaman) batıya dönüp denizi geçer."

"Hangi yol daha çabuk?" diye sordu Eragon, gerçi cevabı çoktan tahmin etmişti.

"Doğrudan oraya uçmak," dedi Saphira.

"Ama eğer böyle yaparsa bütün onca zaman boyunca denizin üstünde olacak."

Saphira sinirlendi. "Varden'den buraya kadar olan mesafeden daha fazla değil. Yoksa yanılıyor muyum?"

"Ama Şimdi ilk yola çıktığın zamankinden daha yorgunsun ve eğer bir fırtına..."

"Ben de o zaman onun çevresinden dolaşıırım!" dedi Saphira ve pofladı, burnundan sarı mavi bir ateş çıkardı.

Alevin parlaklığı Eragon'un görüşünü tamamen doldurmuş, bitince ardında fotoğraf karesinin negatifi gibi bir ardıl görüntü bırakmıştı. "Of! Bak Şimdi artık göremiyorum!" Negatif gibi görüntünün kaybolması için gözlerini ovuşturdu. "Oraya doğrudan uçmak gerçekten o kadar da tehlikeli mi?"

"Olabilir," dedi Glaedr homurdanarak.

"Sahilden gitmek ne kadar uzatacak?"

"Yarım gün kadar, belki biraz daha fazla."

Eragon gerindi ve önündeki korkutucu koca su birikintisine gözlerini dikerek tıraşı gelen çenesini sıvazladı. Sonra başını kaldırıp Saphira'ya baktı ve alçak sesle, "Bunu yapabileceğinden emin misin?" diye sordu.

Saphira boynunu çevirip o da kocaman tek bir gözüyle bakarak karşılık verdi. Gözbebeği neredeyse bir daire biçimini alacak kadar genişledi; öyle geniş ve kocamandı ki Eragon içine dalıp orada kaybolabilirmiş gibi geliyordu.

"Adım gibi eminim," dedi.

Eragon başını tamam der gibi salladı, sonra fikre kendini alıştırmak istermişçesine ellerini saçlarının arasından şöyle bir geçirdi. "O zaman bir denemeliyiz... Glaedr, gerekirse eğer, ona yol gösterebilir misin? Ona yardım edebilir misin?"

Yaşlı ejderha bir süre cevap vermedi; sonra da zihniyle tıpkı Saphira'nın mutlu olduğu veya eğlendiği zamanlarda yaptığı gibi hımlayarak yanıt vererek Eragon'u Şaşırttı. "Pekâlâ. Madem kaderi kandırmaya çalışacağız, o zaman korkak gibi davranmayalım. Denizi geçiyoruz."

Eragon, Saphira'nın sırtına yeniden bindi ve bir hamlede sert karanın güvenli kollarını arkada bırakıp uçsuz bucaksız dalgaların üstünde uçmaya başladılar.

Sesinin Tonu, Elinin Dokunuşu

Eski dilde bağlılık yemini edecek misin?"

"Asla!"

"Eski dilde bağlılık yemini edecek misin, söyle?"

"Asla!"

Onun sorusu ve Nasuada'nın cevabı aralarında adeta bir ritüele dönüşmüştü; çocukların oyun oynarken yaptıkları gibi, soru sor-cevap ver, tek farkı bu oyunda Nasuada kazansa bile kaybeden tarafı.

Bu ritüel Nasuada'nın akıl sağlığını koruyabilmek için sığındığı tek yoldu. Onlar sayesinde iç düzenini koruyabiliyordu, onlar sayesinde geçen her bir saniyeye katlanabiliyordu, çünkü her şeyinin kendisinden sıyrılıp alındığı o an bir sonraki an yaşayacağı şey için dayanma gücü veriyordu. Düşünce ritüelleri, eylemsel ritüeller, acı ve rahatlama ritüelleri: Bunlar hayatının çatısı haline gelmişti. Onlar olmasa kayıptı, çobansız bir koyun gibi, inancını yitirmiş bir mürit gibi... Süvarisinden ayrı bir ejderha gibi.

Ne yazık ki bu ritüel hep aynı şekilde sona eriyordu: Değen bir başka kızgın demirle.

Bağırıp dilini ısırды, ağzı kanla dolmuştu. Öksürdü, genzini temizlemeye çalıştı ama çok fazla kan vardı ve boğulmaya başladı. Ciğerleri havasızlıktan yanmaya başladı, tavandaki çizgiler titreşti, rengi soldu, sonra bilinci yavaşladı ve başka bir şey yoktu, karanlık bile...

Daha sonra Galbatorix'in kendisiyle konuştuğunu duydu, demirler kızmaya bırakılmıştı.

Bu da onların ritüellerinden biri olmuştu.

Adam onun dilini iyileştirmişti (Nasuada bunu yapanın en azından Murtagh değil de, o olmasından memnundu), çünkü kendi de belirterek, "Konuşamaman işimize yaramaz değil mi? Bana hizmet etmeye hazır olduğunı nereden bileceğim?" demişti.

Daha önce yaptığı gibi kral gidip onun sağ tarafına, zorla görebileceği kadar kenarda oturdu; görebildiği tek şey onun altın rengi hatlarıyla gölgesiydi, bedeni giydiği uzun, ağır pelerinin altında kısmen görünmüyordu.

"Babanı tanırım, bilirsin, Enduriel'in reisinin yaveriydi," dedi Galbatorix. "Sana söylemiş miydi tanıştığımızı?"

Nasuada titredi ve gözlerini kapadı, gözyaşlarının gözlerinin kenarında biriktiğini hissetti. Onu dinlemekten nefret ediyordu. Sesi çok güçlüydü, çok güzel, çok baştan çıkarıcıydı; bir parça daha konuşmaya devam etsin diye ne isterse evet demek geçiyordu içinden.

"Evet," diye mırıldandı.

"O zamanlar ona fazla dikkat etmemiştim. Neden edecektim ki? O bir hizmetkârdı, önemli biri değildi. Enduriel ona epey özgürlük tanımıştı, devlet işlerini daha iyi idare edebilsin diye; ama anlaşılan fazla özgürlük tanımış." Kral eliyle boş versene gibilerden bir işaret yapınca, ince, uzun,

pençeyi andıran eli ışıktaki gözükte. "Enduriel her zaman çok fazla hoşgörülüydü. Asıl kurnaz olan onun ejderhasıydı, Enduriel sadece kendisine söyleneni yapardı... Kaderin garip, eğlendirici cilveleri bütün bunlar. Çizmelerimin güzelce parlatılmış olmalarından sorumlu adam gitsin benim Brom'dan sonra en baş düşmanım olsun ve şimdi de sen karşımdasın, onun kızı. Urû'baen'e geri döndün ve hizmetime girmek üzeresin, tıpkı babanın yaptığı gibi. Ne kadar garip, değil mi?"

"Babam kaçtı ve bunu yaparken de Durza'yı neredeyse öldürüyordu," dedi Nasuada. Bütün büyülerin ve yeminlerin onu tutmaya yaramadı, bana da yaramayacak."

Galbatorix'in kaşlarını çatmış olabileceğini düşündü. "Evet, bu yazık olmuştu. Durza'nın o zamanlar buna canı çok sıkılmıştı. Aile, insanların ve böylelikle gerçek isimlerinin değişmesini kolaylaştırır, bu nedenle ben evimin hizmetkârlarını artık evli olmayan ve kısır olanlardan seçiyorum. Ama her neyse, eğer sen bağlarından kurtulmayı düşünüyorsan feci şekilde yanılıyorsun. Kâhin'in Sarayı'ndan kurtulmanın tek yolu, ya bana bağlılık yemini edeceksin ya da öleceksin."

"O zaman ben de ölürüm."

"Ne kadar dar fikirlisin." Kralın altın yaldızlı gölgesi üstüne doğru eğildi. "Hiç aklına şu geldi mi Nasuada, eğer ben süvarileri devirmemiş olsaydım bu dünyanın hali nice olurdu?"

"Süvariler barışı sağlıyorlardı," dedi Nasuada. "Bütün Alagaesia'yı savaştan, veba hastalığından... Shade'lerin estirdiği dehşetten korudular. Açlık olduğu zamanlar insanlara yiyecek temin ettiler. Bu dünya onlarsız nasıl daha iyi bir yer olabilirmiş?"

"Çünkü verdikleri hizmetin bir bedeli vardı. Herkesten fazla bunu en iyi sen biliyor olmalısın: Bu dünyada her şeyin bir bedeli var, ister altın olsun, ister zaman, isterse kan. Bedeli ödenmeden hiçbir şey olmuyor, süvarilerin idaresi bile. Özellikle de süvariler."

"Evet. gerçekten de barışı sağladılar. Ama aynı zamanda bu karanın ırklarını da baskı altında tuttular, insanları olduğu kadar Elfleri de, Cüceleri de. Gelip geçen ozanlar yana yakıla süvarilere methiyelerini nasıl dile getirirlerdi? Sürdükleri hâkimiyetin binlerce yıl olduğu, o göklere çıkarılan altın çağ içinde kendini beğenmiş tavırlarıyla tahtlarında oturan kralların, kraliçelerin adı dışında pek az değişiklik olduğu. Ah, tabii, arada bazı sorunlar baş göstermiyor değildi: Oradan bir Shade çıkıyor, şurada bir Urgal isyanı patlak veriyordu, sadece kendilerinin olup kimsenin umurunda olmayan bir maden yüzünden iki Cüce kabilesi arasındaki çekişme. Ama bütününde düzen tıpkı süvarilerin ilk herkesçe tanınmaya başladıkları günlerde olduğu gibi hep aynı kaldı."

Nasuada, Murtagh'ın mangalda kömürleri karıştırırken metalin metale değip çıkardığı kılık sesini duydu. Galbatorix'in sözlerine verdiği tepkiyi anlamak için yüzünü görebilmeyi isterdi ama o her zamanki gibi arkası ona dönük duruyor, kömürlere bakıyordu. Kendisine baktığı tek zaman kızgın demirle onu dağladığı zamandı. Bu da onun özel ritüeliydi ve Nasuada onun da kendisi kadar ritüeline ihtiyacı olduğunu sezdi.

Galbatorix konuşmaya devam ediyordu: "Bu sana göre de son derece zalimce bir şey değil mi Nasuada? Hayat değişim demektir; oysa süvariler onu öyle baskı altında tutmuşlardı ki, bütün ülke endişe verici bir pinekleme içindeydi, kendini bağlayan zincirleri kıramayan, doğanın emrettiği gibi istediği gibi ilerleyip gerileyemeyen... bir türlü yenilenemeyen. Vroengard'daki ve burada, Ilirea'da saklı olan parşömenleri kendi gözlerimle gördüm; bir sürü ayrıntılı icatlar (büyülerle, mekanik aygıtlarla ve doğa felsefesinin her sahasıyla ilgili) ve keşifler süvarilerce gizli tutulmuşlar; çünkü bilgilerin ortaya çıkması ve herkesçe bilinmesi sonucu meydana gelecek gelişmelerden korkmuşlardı."

Süvariler eski tarz bir yaşama, eski tarz düşüncelerle bağlı, ölümler son nefeslerine kadar savunmaya kararlı korkaklardı. Onları yumuşak yüzlü despot bir idareydi ama sonuçta despottu."

"Peki öldürmek ve ihanet miydi çözüm?" diye sordu Nasuada, bu soru yüzünden kendisini cezalandırabileceğine aldırmadan.

Kral güldü, gerçekten eğlenmiş gibiydi. "Ne büyük bir ikiyüzlülük! Kendi yaptığın şeyin aynısı için beni eleştiriyorsun. Eğer elinde olsa şu oturduğum yerde beni boğazlardın, hem de sanki kuduz bir köpekmişim gibi hiç tereddüt etmeden."

"Sen bir vatan hainisin; ben değilim."

"Ben fatihim. Sonuçta başka bir şeyin de önemi yok. Sandığın kadar da farklı değiliz Nasuada. Beni öldürmek istiyorsun, çünkü benim ölümümün Alagaesia için iyi olacağını düşünüyorsun ve bu arada neredeyse hâlâ bir çocuk sayılabilecek yaşta olan sen İmparatorluk'u benden iyi yöneteceğini sanıyorsun. Kendini beğenmişliğin herkesin senden nefret etmesine yol açardı. Ama benim değil, çünkü ben seni anlıyorum. Ben de süvarilere karşı aynı nedenle silaha sarıldım ve bunu yapmakta da haklıydım."

"İntikam alma hissinin bununla bir ilgisi yok mu?"

Nasuada onun güldüğünü sandı. "Belki başlangıçta ilk hevesi veren güçtü, ama ne nefret, ne de intikam beni yönlendiren motifti. Ben süvarilerin geldiği halden memnun değildim ve bir ırk olarak ancak çekip gittiklerinde yeniden ilerleyebileceğimize inanıyordum, ki hâlâ inanıyorum."

Derken bir ara Nasuada yaralarının sızısından konuşamayacak hale geldi. Arkasından dişini sıkıp fısıltıyı geçmeyen bir sesle, "Eğer söylediğin doğruysa (ki buna inanmak için hiçbir sebepim yok, ama doğruysa) o zaman senin de süvarilerden farkın yok. Onların kütüphanelerini yağmaladın ve onların depoladıkları bilgileri bir araya topladın ama şu ana dek sen de o irfanı kimseyle paylaşmadın," dedin,

Kral ona iyice yaklaştı, adamın nefesini yine kulağında hissetti. "Çünkü dağınık şekilde istifledikleri onca sırrın içinde çok daha büyük bir gerçeğin ipuçlarını buldum, tarihteki en kafa karıştırıcı konulardan birine belki cevap olabilecek bir şey."

Nasuada'nın sırtından aşağı bir ürperti yayıldı. "Ne... sorusu?"

Sandalyesinde geri kaykılıp pelerininin yakasına asıldı. "Bir kral veya kraliçenin emri altındaki halkı içinde büyü yapabilenler varsa çıkardıkları yasaları nasıl uygulayabilecekleri. İpuçlarının neyi kastettiğini fark edince, bütün her şeyi bir kenara bıraktım ve kendimi bu gerçeği, bu konunun cevabını bulmak için araştırmaya verdim; çünkü bunun çok önemli bir konu olduğunu biliyordum. Süvarilerin topladığı sırları kendime saklama sebepim de bu yüzden; kendi araştırmamla meşguldüm. O keşifleri herkesle paylaşmadan önce bu konu önce iyice kendi yerini bulmalı. Dünyada zaten yeterince sorun var, yeniden karıştırmadan önce suların önce biraz durulmasını beklemek daha iyi... İhtiyacım olan bilgiyi bulmak neredeyse yüz yılımı aldı; artık sahibim ve onu Alagaesia'yı yeniden kurmak için kullanacağım.

Büyü yapmak dünyanın en büyük haksızlığı. Eğer sadece zayıfların kullanabildiği, onların elinde olan bir güç olsaydı bu kadar çok haksızlık sayılmazdı (çünkü o zaman kendilerinden alınan şans veya şartların yerine sunulmuş bir dengeleme unsuru olurdu) ama değil. Güçlüler de aynı onlar gibi büyü yapabiliyorlar ve üstelik ve ayrıca onların getirilerinden daha fazla faydalanıyorlar. İnsanın

bunun doğru olduğunu görmek için sadece Elflere bakması yeter. Bu konu sadece insanlarla sınırlı değil, ırklar arasındaki ilişkileri de etkiliyor. Elfler kendi toplumları içinde düzeni bizden daha kolay sağlıyorlar, çünkü neredeyse her bir Elf büyü yapabiliyor ve bu yüzden çok azı bir diğerinin insafına kalıyor. O nedenle şanslılar; ama bizim için aynı durum söz konusu değil, Cüceler için de, hatta o lanet olası Urgallar için bile. Biz burada Alagaesia'da eğer yaşayabiliyorsak, Elfler bize müsaade ettiği için. Eğer isteseler tıpkı bir selin karınca tepesini silip süpürüşü gibi hepimizi yeryüzünden silebilirlerdi. Ama artık olmayacak, ben burada onların gücünün karşısına dikildiğim sürece bu olmayacak."

"Süvariler onların bizi öldürmelerine ya da buradan sürmelerine asla göz yummazlardı."

"Hayır, ama süvariler varken biz onların iyi niyetli alacakları kararlara mahkûmduk; güvenliğimiz için başkalarının iyi niyetine bağımlı olmamız doğru değil. Süvariler, Elfler ile ejderhalar arasında barışı sağlamak amacıyla ilk olarak bu işe başlamışlardı ama sonunda asıl amaçları bütün kıtada yasaların egemenliğini hâkim kılmak oldu. Ama ne yazık ki bu amaç için yetersizdiler, tıpkı benim kendi büyücü grubum, Kara El gibi. Problem, bir grubun tek başına uğraşabileceğinden çok daha zor. Benim hayatım bile buna başlı başına bir örnek. Hatta güvenilir bir büyücüler grubu bile olsa ve Alagaesia'daki bütün diğer büyücüleri gözetim altında tutabilecek yetenekte olsalar (en ufak bir kötüye kullanımda müdahale etmeye hazır bir grup) güçlerini dizginlemeye çalıştıklarımıza hâlâ bel bağlamak durumundayız. Yani, sonuçta kıta şu anki olduğundan daha güvenli bir yer olmayacaktı. Hayır, bu problemi çözmek için çok daha derine, sorunun köküne inmek gerekiyor. Eskiler bunun nasıl yapıldığını biliyorlardı ve artık ben de biliyorum."

Galbatorix oturduğu iskemlede pozisyonunu değiştirince Nasuada gözünde parlak bir ışık yakaladı, tıpkı bir mağaranın derinliklerinde yandığını gördüğü bir lamba gibi. "Ben öyle bir hale getireceğim ki, başka hiçbir büyücü bir diğerine zarar veremeyecek, ister Elf, ister insan, isterse Cüce olsun. Kimse izin almadan büyü yapamayacak ve sadece habis olmayan, faydalı büyülere izin verilecek. Elfler bile bu kurallara uymak zorunda olacaklar ve dikkatli konuşmayı veya gerekiyorsa hiç konuşmamayı öğrenecekler."

"Peki o izni veren kim olacak?" diye sordu Nasuada. "Neye izin verilip neye verilmeyeceğine kim karar verecek? Sen mi?"

"Biri vermeli. Neyin gerekli olduğunu fark eden benim, sorunun yollarını da ben buldum ve uygulatacak olan da ben olmalıyım. Buna gülüyor musun? O zaman kendine şunu sor Nasuada: Kötü bir kral mıydım ben? Şimdi samimi cevap ver. Benden öncekilerle beni karşılaştırırsan, çok da aşırıya gitmedim."

"Son derece zalimsin."

"Ama bu aynı şey değil 19... Sen Varden'i yönetiyorsun; idare etmenin güçlüklerini sen de biliyorsun. Büyü yapma konusunun herhangi bir krallık için ne kadar sakıncalı olabileceğini eminim sen de fark etmişsindir. Bir örnek vermek gerekirse, para birimini taklit edilmekten korumak için sihirli sözcükler üzerinde diğer görevlerimin üzerinde olduğundan çok daha fazla çalışarak zaman harcadım. Ama yine de eminim ki, bir yerlerde, benim kurduğum koruyucu kalkanı delmeyi becerecek akıllı bir büyücü var, eminim halkı veya soyluları kandıracağı torbalar dolusu kurşun sikkeler basmakla meşgul. İmparatorluk içinde büyü yapma konusuna sınırlama getirmeye neden bu kadar dikkat ediyorum sanıyorsun?"

"Çünkü senin için bir tehdit?"

"Hayır! Tamamıyla yanlıyorsun bu konuda. Bana kesinlikle bir tehdit değil. Hiç kimse ve hiçbir şey. Ama büyücüler para mekanizmasının işleyişi için tehdit oluşturuyorlar ve ben buna müsaade edemem. Dünyadaki bütün büyücüleri bir kez bu kanunlarla bağladığımda ülkeye gelecek huzur ve barışı düşün. Cüceler veya insanların artık Elflerden korkmalarına gerek kalmayacak. Süvariler artık isteklerini diğerlerine istedikleri gibi dikte ettiremeyecekler. Büyü yapamayanlar artık yapabilenlerin kurbanı olmayacak... Alagaesia değişecek, yeni kurulan güvenliğimizle senin de parçası olabileceğin çok daha harika yarınlarımız olacak.

Hizmetime gir Nasuada, dünyanın daha önce hiç görülmediği bir şekilde yeniden yaratılışına şahit olma fırsatı bulacaksın; öyle bir dünya ki bir insanın ayakta kalabilmesi vücudunun dayanıklılığına, zihninin keskinliğine bağlı olacak, yoksa şansı ona büyü yapabilme özelliğini tanıdığından değil. İnsan kol ve bacak kaslarını geliştirebilir, aklını geliştirebilir ama doğuştan yeteneği yoksa büyü yapmayı asla öğrenemez. Dediğim gibi büyü yapabilme yeteneği büyük bir haksızlık ve herkesin iyiliği için var olan her büyücüye bir sınır getireceğim."

Nasuada gözlerini tavana dikerek ona aldırmamaya çalıştı. Söylediklerinin çoğu kendi kendine de düşündüğü şeylere benziyordu. Haklıydı: Büyü, gerçekten de yeryüzündeki en yıkıcı güçtü, eğer bir düzene sokulursa Alagaesia çok daha güzel bir yer olacaktı. Eragon'u durdurabilecek bir şey olmamasından nefret...

Mavi. Kırmızı. Birbirinin içine girmiş renklerden motifler. Yanıklarının sızlayışı. Başka bir şeyi düşünmeye çalıştı, çok uğraştı. Aklına gelmek üzere olan şey hiçbir şeydi, yoktu.

"Beni şeytan biliyorsun. Adıma lanet ediyorsun ve beni devirmenin yollarını arıyorsun. Ama şunu unutma Nasuada: Bu savaşı başlatan ben değilim, sonucunda hayatını kaybedenlerden de ben sorumlu değilim. Ben bunu istemedim. Sen istedin. Ben kendimi yaptığım araştırmalara vermeyi yeğledim ama Varden, Saphira'nın yumurtasını benim hazinemden çalmak için elinden geleni yaptı; sen ve seninkiler dökülen bütün kanlardan, ardından ortaya çıkan acılardan bizzat sorumlusunuz. Ülkeyi baştan başa kat edip geçen, keyfinizce yakıp yıkan sizsiniz. Ve bana zalim olanın ben olduğumu söyleme arsızlığımı gösteriyorsun! Köylülerin evine gidip sorsanız, size en çok korktuklarının Varden'liler olduğunu söylerler. Size korumaları için benim askerlerimden nasıl medet umduklarını ve İmparatorluk'un Varden'i yenmesini, her şeyin eskisi gibi olmasını nasıl istediklerini söyleyeceklerdir."

Nasuada dudaklarını yaladı. Söyleyeceklerinin keskinliğinin başına dert açacağını bilmesine rağmen yine de söyleyeceğini söyledi: "Söylediklerin bana pek inandırıcı gelmedi... Eğer halkın durumu seni bu kadar ilgilendiriyor olsaydı, Varden'e karşı koymak için haftalarca önce yola çıkar, ordularının sınırların içinde istedikleri gibi cirit atmalarına izin vermezdin. Ama tabii gücünden takındığın poz kadar emin değilsen. Yoksa Urû'baen'den ayrılınca Elflerin burayı alması mıdır korkun?" Nasuada artık iyice alışmış ve Varden'den bahsederken İmparatorluk'taki diğer birimlerden birinden bahseder gibi söylemişti.

Galbatorix yerinde kıpırdandı, Nasuada onun cevap vermeye hazırlandığını hissetti ama kendisi daha söyleyeceklerini bitirmemişti.

"Ya Urgallar? İlk ejderhanın ölümünün verdiği acıyı hafifletmek amacıyla koca bir ırkı yok ederek bana davanın haklılığından bahsedemezsin. Buna verecek bir cevabın var mı Yemin Bozan?.. Bana o

zaman ejderhalardan bahset. Açıkla bana, neden türlerinin yavaş ve kaçınılmaz bir sonla tükenmesine neden olacak kadar çok ejderha öldürdün? Ve son olarak ele geçirdiğin Eldunari'yi nasıl kötü amaçlarına alet ettiğini açıkla." Kızgınlıkla ağzından bir tanesinin kaçmasına göz yummuştu. "Onları eğilmek zorunda bıraktın, kırdın, istediğin gibi zincire vurdun. Yaptığın hiçbir şey doğru değil, sadece bencillik var ve asla sona ermeyecek bir iktidar açlığı."

Galbatorix ona bir süre sessizlik içinde rahatsız olduğu belli bir halde baktı. Sonra kollarını göğsünde kavuştururken Nasuada onun silüetini gördü. "Murtagh, demirler artık yeterince kızmıştır sanırım, rica etsem..."

Nasuada tırnaklarını etine batırarak yumruklarını sıktı; ne kadar kendini tutmaya çalışsa da kasları seğirmeye başlamıştı. Murtagh mangaldan çıkarırken demir çubuklardan biri mangalın kenarına sürtündü. Yüzünü Nasuada'ya döndü, kadın gözlerini ucu parlak madenden ayıramıyordu. Sonra Murtagh'ın gözlerine baktı ve orada suçluluk duygusu gördü, bir kendine kahretme, kendinden nefret etme. O anda Nasuada'yı büyük bir keder kapladı.

"Ne kadar aptalız," diye düşündü. Ne zavallı aptallarız biz.

Bundan sonra artık daha düşünecek enerjisi kalmadı ve dayanamadığı ritüellerine sarıldı yine, denizde boğulmak üzere olan bir adamın bir tahta parçasına tutunuşu gibi onlara hayatta kalabilme umuduyla tutundu.

Murtagh ile Galbatorix yanlarından ayrıldıktan sonra, ağlamamak için uğraşarak boş boş tavandaki motiflere bakmaktan başka bir şey yapamayacak kadar bitkindi. Hem terliyor hem de ateşi varmış gibi titriyordu; birkaç saniyeden fazla hiçbir şeye konsantre olamıyordu. Sanki kesilmiş ya da çürükmüş gibi acıyan yanık yaralarının sızısı dinmiyor, aksine zonklayışı gittikçe daha fazlalaşyordu.

Gözlerini kapadı ve bedenini rahatlatmaya çalışırken nefes alıp verişini yavaşlatmaya verdi dikkatini.

Galbatorix ile Murtagh kendisini ilk ziyarete geldiğinde daha cesurdu. Onlara lanetler etmiş, alay etmiş, sözleriyle yaralayabilmek için ağzına geleni söylemişti. Ama Galbatorix, onun gösterdiği bu küstah cüreti Murtagh aracılığıyla cezalandırmış ve Nasuada bir süre sonra açıkça isyan etme hevesini kaybetmişti. Demir onu pıstırmıştı, kızgın demirin düşüncesi bile bir top gibi kendi içinde büzülmesine sebep oluyordu. İkinci ve en son ziyaretlerinde mümkün olduğunca az konuşmuştu Nasuada, ta ki o sonunda yaptığı gereksiz çıkışa kadar.

Galbatorix'in söylediği ne kendisinin ne de Murtagh'ın ona yalan söylemeyeceğiyle ilgili iddiasının doğruluğunu anlamak istemişti. Bunun için ona İmparatorluk'un iç mekanizmasının işleyişiyle, kendi ajanlarının verdiği ama Galbatorix'in bildiğini tahmin etmediği bazı konularla ilgili şeyler hakkında sorular sorarak yaptı. Anladığı kadarıyla Galbatorix ona doğruyu söylüyordu. Ama tabii doğruluklarını ispatlayamadıktan sonra kralın söylediği hiçbir şeye körü körüne inanmaya niyeti yoktu.

Fakat Murtagh'la ilgili o kadar emin değildi. Kral yanında olduğu zamanlarda onun söyleyeceği hiçbir şeye inanmazdı ama yalnız olduğu zamanlarda...

Kral Galbatorix'le o acı dolu ilk görüşmelerinden birkaç saat sonra (ilk uzun, derin ama sıkıntılı uykusuna daldığında) Murtagh, Kâhin'in Sarayı'na yalnız başına gelmişti, gözleri bulanık bakıyordu ve

sarhoştı. Nasuada'nın üstüne uzandığı yekpare taşın başında durmuş ve kadına son derece tuhaf, neredeyse içi parçalanıyormuş gibisinden bir bakışla bakmıştı ki, Nasuada onun ne yapmak niyetinde olduğunu kestirememiş, korkmuştu.

Derken adam arkasını dönmüş, en yakın duvarın yanına gitmiş ve duvarın dibine yığılırcasına oturmuştu. Orada dizlerini göğsüne çekmiş vaziyette, uzun, taranmamış saçları yüzünün büyük kısmını gizliyordu ve sağ elinin üstündeki parmak eklemlerinin sıyrılmış derisinden kan sızıyordu. Dakikalar gibi gelen bir zaman sonra elini bordo yeleşinin içine sokmuş (çünkü üstünde yine dünkü kıyafetleri vardı ama maskesi yoktu) ve cebinden küçük bir taş şişe çıkarmıştı. Birkaç kere içmiş, sonra da konuşmaya başlamıştı.

O konuşmuş, Nasuada dinlemişti. Dinlemekten başka çaresi yoktu ama söylediklerine inanmamaya karar vermişti. İlk başta. Çünkü yapacağı veya söyleyeceği her şeyin kendi güvenini kazanmak için bir tezgâh olduğunu biliyordu.

Murtagh ona Tornac adında bir adamın biraz karışık hikâyesini anlatarak başlamıştı konuşmasına. Bir at kazası olmuş, Tornac ona şerefli bir insanın nasıl yaşaması gerektiğiyle ilgili bazı öğütler vermişti. Nasuada, Tornac denen bu adamın bir arkadaş mı, hizmetkâr mı, uzak bir akraba mı, yoksa bunların birkaçı birden mi olduğunu anlayamamıştı ama hangisi olursa olsun Murtagh için önemli biri olduğu belliydi.

Anlatacaklarını bitirdikten sonra Murtagh ekledi: "Galbatorix seni öldürtecekti... Elva'nın eskisi gibi sana destek olmadığını biliyordu, dolayısıyla bunun sana bir suikast düzenlemek için en iyi zaman olduğuna karar vermişti. Ben bu planlarından tesadüfen haberdar oldum; emirleri Kara El'e verirken ben de oradaydım." Murtagh başını salladı. "Benim hatam. Seni buraya getirtmesi fikrini ona ben verdim. O da fikri beğendi; bu sayede Eragon'u buraya daha hızlı çekebileceğini biliyordu... Seni öldürmesini engelleyebilmenin tek yolunun bu olduğunu düşünmüştüm. Özür dilerim... Çok üzgünüm." Ve kafasını kollarının arasına gömdü.

"Ölmeyi tercih ederdim."

"Biliyorum," dedi boğuk bir sesle. "Beni bağışlayabilecek misin acaba?"

Nasuada buna cevap vermedi. Onun bu şekilde her şeyi itiraf etmesi kendisini daha da rahatsız etmişti. Neden canını kurtarmak istiyordu ki ve karşılığında kendisinden ne bekliyordu?

Murtagh bir süre başka bir şey anlatmadı. Sonra ara sıra ağlayarak, bazen de öfkelenerek ona Galbatorix'in sarayında yetiştirilirken başından geçenleri anlattı; Morzan'ın oğlu olduğu için kendisine güvenilmemesini, kiskanılmasını, krala yaranmak isteyen soyluların kendisinden nasıl istifade etmek istediklerini ve doğru dürüst tanımadığı annesine nasıl özlem duyduğunu. Konuşurken iki kez Eragon'un adı geçmiş ve ondan, şansın yüzüne güldüğü bir salak olarak bahsetmişti. "Yer değiştirmiş olsaydık bugün bu kadar iyi durumda olamazdı. Ama annem Carvahall'e götürmek için onu seçti, beni değil." Yere tükürdü.

Nasuada bütün bu sahnenin aşırı ağlak, kendine acıma dolu olduğunu düşünüyordu. Onun zayıflığı içinde onu küçümseme duygusundan başka bir şey uyandırmamıştı, ta ki, İkizler onu Farthen Dûr'dan kaçırdıklarını, Urû'baen yolunda kendisine nasıl kötü davrandıklarını ve vardıklarında Galbatorix'in kendi gücünü nasıl kırdığını anlatana dek. Katlandığını anlattığı işkencelerin bazıları Nasuada'nınkinden kötüydü ve eğer doğruysa, çektikleri nedeniyle Nasuada'nın bir parça anlayışını kazanmıştı.

"Thorn benim felaketime neden oldu," diye itiraf etti en sonunda. "Yumurtasından çıktı ve biz birbirimize bağlandık..." Başını iki yana salladı. "Onu seviyorum. Nasıl sevmeyeyim? Onu Eragon'un Saphira'yı sevdiği gibi seviyorum. Ona dokunduğum an, kaybettim. Galbatorix onu bana karşı kullandı. Thorn benden güçlüydü. Asla pes etmedi. Ama ben onun acı çekmesine dayanamıyordum, böylece krala bağlılık yemini ettim ve ondan sonra da..."

Murtagh'ın dudakları tiksintiyle büküldü. "Murtagh zihnimin içine girdi. Hakkımda her şeyi öğrendi, sonra da bana gerçek adımları öğretti. Ve artık ona aidim... Sonsuza kadar onunum."

Sonra başını duvara dayadı ve gözlerini kapadı, Nasuada gözyaşlarının yanaklarından aşağı yuvarlandığını gördü.

Neden sonra Murtagh ayağa kalktı, kapıya yürürken Nasuada'nın yanında durdu, kadının omzuna dokundu. Nasuada onun tırnaklarının da temiz ve kısa olduğuna dikkat etti; ama asla zindancınıninki gibi değildi yine de. Eski dilde birkaç sözcük mırıldandı, bir süre sonra Nasuada'nın yaraları olduğu gibi duruyor olmalarına karşın acısı azalmaya başladı.

Elini geri çekerken Nasuada ona, "Affedemem... ama anlıyorum," dedi.

Bu sözler üzerine Murtagh başını salladı ve sendeleyerek adımlarla uzaklaşırken arkasında Nasuada'yı acaba kendine bir yandaş mı kazandım düşüncesiyle bıraktı.

Ufak Tefek Başkaldırmak

Vücudunun her yanı ağrı ve sızı içinde, terleyip titreyerek yattığı taşın üzerinde Nasuada sadece yeniden acısını dindirsin diye içinden Murtagh'ın geri gelmesini diliyordu.

Nihayet sekiz duvarlı odanın kapısı ardına kadar açıldığında Nasuada çok sevinmişti ama odaya açılan merdivenlerden aşağı inen zindancının ayağını sürüyerek geldiğini duyunca sevinci kursağında kaldı.

Daha önce de bir kere yaptığı gibi tıknaz yapılı, dar omuzlu adam yaralarını ıslak bezle temizledi, sonra da ince uzun kesilmiş keten şeritlerle sardı. İhtiyacını görmede küçük hücreyi ziyaret etmesi için kendisini taş yatağa sabitleyen bağları açtığına Nasuada, tepsideki bıçağa davranamayacak kadar güçsüz olduğunu hissetti. Bunun yerine adama yaptığı için teşekkür edip, ikinci kez tırnaklarına iltifat ederek kendince tatmin edici bir girişimde bulundu; adamın tırnakları ilk seferkinden de parlaktı ve belli ki Nasuada'nın bunu fark etmesini arzu ediyordu; çünkü ellerini hep onun görmek zorunda kalacağı şekilde uzatıyor veya kullanıyordu.

Onu doyurup odadan ayrıldıktan sonra, Nasuada uyumaya çalıştı ama yaralarının devam eden sızıları onun kesintisiz bir uyku çekmesine engel oluyordu.

Odanın kapısındaki metal sürgünün sesini duyunca gözlerini birden açtı.

"Yine mi!" diye düşündü, içi dehşetle dolmuştu aniden. "Bu kadar çabuk olamaz! Dayanamam.. O kadar güçlü değilim." Sonra korku içindeyken birden kendini toparlayıp, "Yapma," dedi kendi kendine, Yapma, yoksa söylediğine inanmaya başlayacaksın. Yine de, bilincine söz geçirebilmesine rağmen, kalbinin iki katı hızlı atıyor olmasına mâni olamıyordu.

Odada bir çift ayak sesi yankılandı ve gözünün ucuyla Murtagh'ı gördü. Maske takmıyordu ama ifadesi çok kasvetliydi.

Bu kez önce onu iyileştirdi hiç beklemeden. Acıları dinerken hissettiği rahatlama coşku derecesindeydi. Hayatı boyunca acıdan sıyrıılırken bunun kadar zevkli bir his yaşamamıştı.

Hissettiği rahatlama bir an nefesini kesti. "Teşekkür ederim."

Murtagh başını salladı, sonra duvara gidip aynı yere yeniden çöktü.

Nasuada onu bir dakika kadar inceledi. El kemiklerinin üstündeki deri yine düzgün ve bütün görünüyordu; kendi de ayık gibiydi ama yine de kederli bir hali vardı, ağzını bıçak açmıyordu. Daha önce iyi olan giysileri şimdi yıpranmış, aşınmış ve yamanmıştı. Nasuada kolun alt taraflarında da birkaç kesik görür gibi oldu. Onun kavga edip etmediğini merak etti.

"Galbatorix nerede olduğunu biliyor mu?" diye sordu Nasuada sonunda.

"Olabilir, ama sanmam. En beğendiği odalıklarla oynaşıyordur. Ya bu ya da uyuyordur. Gece yarısı şu anda. Ayrıca bizi kimsenin dinleyememesi için tılsım yaptım. İsterse bozabilir tabii, ama o zaman hissederim."

"Ya fark ederse ne olur?"

Murtagh omuz silkti.

"Anlayacaktır, sen de biliyorsun, yani benim savunmamı kırarsa eğer."

"Sen de o zaman kırmasına izin verme. Sen benden daha güçlüsün; onun seni canıyla tehdit edebileceği bir yakının yok. Sen ona karşı koyabilirsin, ben yapamadım... Varden'liler hızla yaklaşıyorlar, Elfler de aynı şekilde kuzeyden. Eğer birkaç gün daha dayanabilirsen, bir şans var... yani belki seni kurtarabilmeleri için bir şans var."

"Kurtarabileceklerine inanmıyorsun, değil mi?"

Murtagh yine omuz silkti.

"O zaman kaçmama yardım et!"

Ani bir kahkaha patlattı Murtagh. "Nasıl? Galbatorix'in izni olmadan çizmelerimi bile giyemiyorum ben!"

"Bileklerimi gevşetebilirsin ve giderken de belki kapıyı kilitlemeyi unutabilirsin."

Murtagh'ın üstdudağı alayla kıvrıldı. "Dışarda iki nöbetçi var, mahkûmum kaçması halinde Galbatorix'i uyaracak sihirler var odanın etrafında ve burayla en yakın kapı arasında yüzlerce muhafız var. Koridorun ucuna kadar gitmen bile başarı olur."

"Belki dediğin gibidir ama yine de denemek isterim."

"Sadece ölümüne neden olursun."

"O zaman bana yardım et sen de. Eğer istesen, koruyucu sihirli kalkanı kaldıracak bir şeyler yapabilirsin."

"Yapamam. Ettiğim yemin yüzünden ona karşı büyü kullanmam mümkün değil."

"Peki ya muhafızlar ne olacak? Ben kapıya gidene kadar onları oyalasan, şehirde saklanabilirim ve Galbatorix'in bilmesinin bir önemi olmaz..."

"Bu şehir onun. Hem ayrıca her nereye gidersen git, yapacağı tek bir büyüyle seni bulabilir. Ondan sağ sağlım uzaklaşabilmenin tek yolu, buradan alarm onu uyarmadan önce kaçabilmen ve bunu bir ejderha sırtında olsan bile yapamazsın."

"Ama bir yolu olmalı!"

"Eğer belki..." Pis pis gülüp aşağı baktı. "Ama düşüncesi bile saçma."

Duruma canı sıkılan Nasuada bakışlarını tavana çevirip birkaç saniye düşündü. Sonra da, "Hiç değilse şu kelepçelerden kurtulmamı sağla," dedi.

Murtagh bıkmış gibi nefes koyuverdi.

"Yani hiç değilse ayağa kalkabileyim diye," dedi Nasuada. "Taşın üstünde yatmaktan nefret ediyorum ve ayrıca seni o uçta görebilmek için kendimi zorlamaktan gözlerim acıyor."

Murtagh bocaladı bir süre, sonra ayağa kalkıp tek şık bir hamlede taşın yanına geldi ve içi yumuşak malzemeye pekiştirilmiş kelepçeleri el ve ayak bileklerinden çözdü. "Beni öldürebileceğini aklına bile getirme," dedi alçak bir sesle Murtagh. "Yapamazsın."

Nasuada kurtulur kurtulmaz, Murtagh eski oturup uzaklara daldığı yerine gidip yine aynı şekilde duvarda kayarcasına dibine çöktü. Nasuada taş yataktan doğrulup ayaklarını aşağı sarkıtırken bunun

ona kendini toparlaması için bir fırsat vermek için yaptığı bir şey olduğunu anladı. Üstündeki iç giysi paramparça olmuştu (bir sürü yerinden yanarak delinmişti) ve vücudunu gizlemeyi fazla başaramıyordu, zaten delinmemişken de farksızdı.

Murtagh'ın yanına giderken ayaklarının altında mermerin serinliğini hissetti, sonra çöküp yanına oturdu. Çıplaklığını örtmek için kollarıyla kendini sardı.

"Tormac gerçekten de büyürken tek arkadaşın mıydı?" diye sordu.

Murtagh ona hâlâ bakmıyordu. "Hayır, ama bana bir baba kadar yakındı. Baba öğretti, bana baktı... Kendimi fazla beğendiğim zamanlar bana haddimi bildirdi, kaç kere kendimi aptal yerine koymamın önüne geçti. Eğer hâlâ hayatta olsa, dünkü gibi sarhoş olduğum için beni bir güzel pataklardı."

"Siz Urû'baen'den kaçarken öldüğünü söylemiştin, değil mi?" Murtagh homurdandı. "Akıllılık ettiğimi sanmıştım. Muhafızlardan birine yan kapılardan birini bize açık bırakması için rüşvet vermişim. Gece karanlığının sayesinde şehirden kaçabilecektik ve Galbatorix neler olduğunu ancak iş işten geçtikten sonra anlayacaktı. Ama aslında hepsini başından beri biliyormuş. Nasıl bilemiyorum ama sanırım büyü yoluyla bütün o zaman içinde aslında hep beni izlemiş. Tornac'la beraber kapıdan geçtiğimizde karşımızda diğer tarafta bizi bekleyen askerleri gördük... Bizi yaralamadan geri götürme emri almışlardı ama biz karşı koyduk ve aralardan bir tanesi Tornac'ı öldürdü. Koca İmparatorluk'taki en iyi kılıç silahşoru sırtından bıçaklanarak öldürüldü."

"Ama Galbatorix senin kaçmana göz yumdu."

"Bizim karşı koyacağımızı sanırım beklemiyordu. Ayrıca o gece ilgilendiği başka bir konu vardı."

Murtagh'ın yüzündeki tuhaf yarım sırıtışı fark edince Nasuada kaşlarını çattı.

"Günleri hesapladım," dedi Murtagh. "Bu Ra'zac'ın Palancar Vadisi'nde olduğu zamana rastlıyor, Saphira'nın yumurtasını aradığı sıralar. Yani anlıyor musun, Eragon babasını hemen hemen benim babamı kaybettiğimle aynı zamanda kaybetti. Kaderin garip bir espri anlayışı var, sence de öyle değil mi?"

"Evet, öyle... Ama madem Galbatorix sizi büyü yoluyla takip ediyordu, neden izini bulup seni yeniden Urû'baen'e geri getirmedi?"

"Sanırım benimle oynuyordu. Güvенеbileceğimi düşündüğüm bir adamın çiftliğine sığınmıştım. Ama her zamanki gibi yanıliyordum ve bunu çok sonradan öğrendim, İkizler beni buraya getirince. Galbatorix nerede olduğumu biliyormuş ve Tornac'ın ölümüne hâlâ öfkeli olduğumu da biliyormuş, o yüzden ben çiftlikteyken o Eragon ile Brom'un peşine düşmekte sakınca görmemiş... Ama onu şaşırttım, yine de; çekip gittim ve benim kaybolduğumu öğrendikleri zaman ben çoktan Dras-Leona yolundaydım. Galbatorix o nedenle Dras-Leona'ya gitti, biliyor musun. Lort Tibor'a davranışı yüzünden haddini bildirmek için değildi (gerçi haddini de bildirdi), beni bulmak içindi. Ama çok geç kalmıştı. Şehre vardığında biz çoktan Eragon ve Saphira'yla buluşmuş ve Gil'ead'a doğru yola çıkmıştık.

"Neden kaçtın?" diye sordu Nasuada.

"Eragon sana söylemedi mi? Çünkü..."

"Hayır, Dras-Leona'dan bahsetmiyorum. Çiftlikten neden kaçtın? Orada emniyetteydin ya da öyle düşünüyordun. Neden ayrıldın?"

Murtagh bir süre sustu. "Galbatorix'in icabına bakmak istedim ve babaminkinden hariç kendi ismimle tanınmak istedim. Ömrümce insanlar bana Morzan'ın oğlu olduğum için farklı davrandılar. Ben insanların bana benim başardıklarım için saygı göstermelerini istedim, onun değil." Sonunda başını kaldırıp Nasuada'ya gözünün ucuyla baktı. "Sanırım ben istediğimi aldım ama işte yine kaderin garip bir espri anlayışı var."

Nasuada, Galbatorix'in sarayında sevdiği bir başkası olup olmadığını merak etti, ama bu konuyu açmayı tehlikeli buldu. "Galbatorix'in Varden hakkında gerçekten ne kadar bilgisi var?"

"Her şeyi diyebilirim. Sandığından daha fazla ajanı var."

Nasuada'nın birden içi burkulunca kollarını karnına bastırdı. "Onu öldürebilmenin bir yolunu biliyor musun?"

"Bıçak. Kılıç. Ok. Zehir. Büyü. Hepsi işler. Asıl problem herhangi biri veya bir şey tarafından yaralanmamak için çevresinde kendini koruyan çok fazla sayıda büyü kalkanı olması. Eragon çok şanslı, çünkü Galbatorix onu öldürmek istemiyor, dolayısıyla krala bir kereden fazla saldırabilir; ama yüz kere de saldırırsa Galbatorix'in koruyucu kalkanını geçmesi mümkün değil."

"Her derdin bir çaresi vardır ve herkesin zayıf olduğu bir nokta vardır," diye üsteledi Nasuada. "Cariyeleri arasında âşık olduğu bir tanesi var mı?"

Murtagh'ın yüzündeki ifadeden olmadığını gayet açık bir şekilde anladı. Bu kez konuşan Murtagh oldu: "Galbatorix kral olarak kalsa çok mu fena? Hayal ettiği ülke güzel bir ülke. Eğer Varden'lileri yenerse bütün Alagaesia nihayet barışa kavuşmuş olacak. Büyü konusunun yanlış amaçlarla kullanımına son verecek; Elfler, insanlar ve Cücelerin birbirlerinden nefret etmesi için ortada sebep kalmayacak. Dahası, Varden'liler yenildiğinde Eragon ile ben olması gerektiği gibi iki kardeş olabileceğiz. Yenerlerse, bu Thorn ile benim ölümüm anlamına gelecek. Böyle olması gerekecek."

"Ya, öyle mi?" diye sordu Nasuada. "Galbatorix yenerse, ben onun kölesi mi olacağım, canının isteğini o emrecek ve ben yerine getireceğim?" Murtagh cevap vermemeyi seçti ama Nasuada onun ensesindeki kasların gerildiğini gördü. "Pes edemezsin Murtagh."

"Başka ne çarem var ki!" diye bağırdı adam, odada yankılanan sesiyle.

Nasuada ayağa kalktı, ona tepeden bakarak, "Savaşabilirsin! Bana hak... Yüzüme bak!" dedi.

Murtagh istemeye istemeye başını kaldırdı.

"Onunla mücadele etmenin yollarını bulabilirsin. Bunu yapabilirsin! Ettiğin yeminler sana başkaldırman için sadece bir parça bile izin verse, o küçücük isyan onu mahvedecek şey olabilir." Murtagh sorusunu tekrarlayarak pekiştirdi. "Başka ne çaren mi var? Tabii, kendini çaresiz hissedip kendine acıyarak hayatının geri kalanını geçirebilirsin. Galbatorix'in seni bir canavara döndürmesine izin verirsin. Veya savaşabilirsin!" Sonra kollarını iki yana açıp üstündeki yanık izlerini iyice görmesi için ona doğru uzattı. "Bana acı vermek hoşuna mı gidiyor?"

"Hayır!" diye haykırdı Murtagh.

"O zaman savaş, lanet olası! Savaşmak zorundasın, yoksa seni sen yapan her şeyi kaybedeceksin. Thorn da öyle!"

Murtagh kedi gibi çevik bir hareketle birden ayağa kalkınca Nasuada sendelememek için sıkı tutundu. Murtagh aralarında santimler kalacak kadar yakınına gelip durdu. Gözlerini dikip ona

bakarken çenesindeki kaslar sıkılı, fırlaktı; burnundan soluyordu. Nasuada onun bu ifadesini hemen tanıdı, çünkü daha önce de çok görmüştü. Gururu rencide edilmiş ve kendine bunu yapandan intikam almak isteyen bir adamın bakışlarıydı bu. Onu daha fazla sıkıştırmak tehlikeliydi ama Nasuada yapması gerektiğini biliyordu, yoksa bir daha asla fırsat bulamayabilirdi.

"Eğer ben savaşıbilirim," dedi devam ederek. "Sen de yapabilirsin."

"Yerine geri dön," dedi Murtagh sert bir sesle.

"Korkak olmadığımı biliyorum Murtagh. Galbatorix gibi birine esirlik etmektense ölmek daha iyidir. Hiç olmazsa o zaman en azından bir şey başarmış olursun ve adın öldükten sonra ardından iyi anılır."

"Taşa!" dedi yine sesini yükselterek, onu kolundan tutup taş döşemeye sürükledi.

Nasuada onun kendisini kül rengi taş a yatırıp el ve ayak bileklerine bağları geçirmesine, sonra da başını kemerle taş a sabitleşmesine ses çıkarmadı. İşini bitirince tepesinde dikilip kadına baktı, gözleri koyulmuş ve vahşi bir pırıltıyla yanıyordu, vücudu bir yay gibi gergindi.

"Kendini kurtarmak için hayatını tehlikeye atmayı isteyip istemediğine karar vermek zorundasın," dedi. "Sen ve Thorn, ikiniz de. Ve şimdi karar vermelisin, çok geç olmadan. Sor kendine: Tornac senden nasıl davranmanı isterdi?"

Murtagh cevap vermeden sağ kolunu uzattı ve Nasuada'nın göğsünün üst kısmına koydu, avucu göğsünün üstünde ateş gibi yanıyordu. Temasının etkisiyle birden nefesi kesilmişti.

Ardından fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle eski dilde mırıldanmaya başladı. Dudaklarından tuhaf sözcükler dökülüyordu; Nasuada'yı bir korku kapladı.

Dakikalarca sürmüş gibi gelmişti söyledikleri. Bitirince Nasuada kendini farklı hissetmedi, yaptığı büyü iyi bir şey miydi, kötü bir şey miydi belli değildi.

Murtagh elini kaldırıp çektiğinde bıraktığı yere bir serinlik değeri gibi oldu. Bir adım gerileyip kadının yanına geçip, kapıya yöneldi. Nasuada tam ona seslenecekti ki (kendisine ne yaptığını sormak için) Murtagh durdu ve, "Bu seni birçok yaralanmalardan ve vereceği ıstıraptan koruyacaktır ama sanki ıstırap çekiyormuş gibi yapmalısın, yoksa Galbatorix ne yaptığımı anlar," dedi ve sonra gitti.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Nasuada boş odaya.

Nasuada aralarında geçen konuşmayı uzun uzun düşündü. Kendisiyle konuşması için Murtagh'ı Galbatorix'in gönderdiğini sanmıyordu; ama böyle olsun veya olmasın, bir olasılık olarak vardı. Ayrıca Murtagh'ın özünde iyi mi, kötü mü bir insan olduğuna bir türlü karar veremiyordu. Aklına yine Kral Hrothgar geldi (büyürken kendi için bir baba yarısı olan insan) ve Murtagh'ın onu Yanan Ovalar'da nasıl öldürdüğü. Ardından Murtagh'ın çocukluğunu ve büyürken geçirdiği zor günleri, Eragon ile Saphira'yı Urû'baen'e kolaylıkla tutup götürebilecekken onları nasıl serbest bıraktığını düşündü.

Bununla birlikte, Murtagh bir zamanlar şerefli, güvenilir bir kişi olmuş olsa bile, esareti yüzünden bozulmuş olabilirdi.

Sonunda Nasuada, Murtagh'ın geçmişini tamamıyla göz ardı edip, onu sadece bugünkü eylemleriyle

değerlendirmeye karar verdi. İyi, kötü veya ikisinden biraz, sonuçta potansiyel bir müttefikti ve eğer ederse onun yardımına ihtiyacı vardı. Eğer Murtagh düşündüğü gibi çıkmazsa, o zaman hali şu ankinden daha kötü olamazdı. Ama eğer olumluysa, o zaman belki Urû'baen'den kaçabilme olasılığı vardı ve denemeye değerdi.

Can acısı olmayınca baş şehre getirildiğinden beri ilk defa uzun ve derin bir uyku çekti. Uykusundan daha umutlu uyandı ve yine tavadaki çizgileri takip etmeye daldı farkında olmadan. İzlediği ince mavi çizgi, daha önce dikkatinden kaçan seramiklerden birinin köşesinde küçük beyaz bir şeye dikkatini çekti. O kısmın öyle soluk görünmesinin nedeninin kırılıp düşmüş bir parçası olduğunu hemen anlayamamıştı.

Bu durum onu eğlendirdi, komik bulmuştu, biraz da rahatlatıcı, demek Galbatorix'in şu mükemmel sekizgen odası o kadar da mükemmel değildi ve bu da tam aksi gibi görünmeye çalışsa da, ne bir âlimdi, ne de mutlak.

Ardından odanın kapısı açıldı ve içeri Nasuada'nın öğle yemeği olduğunu tahmin ettiği tepsiyi getirdi. Nasuada kendisini kaldırmadan önce yemeğini yiyip yiyemeyeceğini sordu, çünkü gerçekten her şeyden çok karnı aç olduğu çok da yalan sayılmazdı.

Adam ağzını açıp tek kelime etmediyse de Nasuada'yı memnun eden bir davranışla kabul etti, sadece mengene gibi ağzıyla çirkin güldü ve gidip taş döşemenin bir kenarına oturdu. O Nasuada'ya ılık lapayı yedirirken, kendi aklı da her türlü olabilecek beklenmedik durumla ilgili planlar yapmaya başladı, çünkü başarmak için sadece bir seferlik şansları olacağını biliyordu.

Olacakların beklentisi midesinin yavan yemeği kabul etmesini zorlaştırıyordu. Yine de bitirdi ve kabı boşaldığında, içeceğini de içti ve hazırlandı.

Adam her zamanki gibi yemek tepsisini uzak duvarın dibine, Murtagh'ın oturduğu yere yakın, hacet hücrelerine giden kapıya belki on adım uzağa bırakmıştı.

Bileklerindeki bağlardan kurtulunca taş döşemeden kayıp aşağı indi. Sukabağımı andıran kafasıyla adam uzanıp onu kolundan tutmak istedi ama Nasuada elini kaldırdı ve en tatlı sesiyle, "Kendi kendime durabiliyorum, teşekkürler," dedi.

Zindancı bocaladı ama sonra gülümsedi yine ve sanki, "Peki madem, senin adına sevindim!" der gibi dişlerini tıkırdattı.

Hacet hücrelerine doğru gitmeye başladılar, Nasuada önden adam da biraz arkasından geliyordu. Üçüncü adımını atarken kasti olarak sağ ayak bileğini burktu ve çaprazlamasına yere kapaklandı. Adam bağırdı ve onu yakalamaya çalıştı (Nasuada adamın kalın parmaklarını havadayken ensesinde hissetmişti) ama çok yavaştı ve Nasuada'yı tutamadı.

Nasuada boylu boyunca tepsinin üstüne kapaklanmış, maşrapayı da bu arada kırmış (içinde hâlâ epey içki kalmıştı), tahta yemek kâsesinin de tangır tungur yerde yuvarlanmasına sebep olmuştu. Sağ eli vücudunun altında kalacak bir pozisyonda düşmüş ve tepsiyi hisseder hissetmez parmaklarıyla metal kaşığı aramaya başlamıştı.

"Ah! diye bağırdı sanki canı acımış gibi, sonra dönüp adama baktı, çok üzgün gibi görünmeye çalışıyordu. "Sanırım hazır değilmişim," dedi ve ona özür dileyen bir gülümsemeyle baktı. Başparmağı kaşığın sapına değdi ve adam kendisini ayağa kaldırırken o da kaşığı kavradı.

Adam Nasuada'ya baktı ve burnunu kırıştırdı, şarapla ıslanan giysisinden iğrenmiş gibiydi. Adam bu tepkileri verirken, Nasuada arkasına uzanıp kaşığının sapını üstündeki iç giysisinin kolundaki bir delikten içeri attı. Sonra da hiçbir şey olmadığını göstermek istiyormuş gibi elini havaya kaldırdı.

Adam söylendi, gelip onu diğer kolundan kavradı ve kadını hacet hücreğine doğru sürükledi. Nasuada'yı içeri soktukten sonra söylene söylene yeniden tepsinin başına gitti.

Kapıyı kapatır kapatmaz iç giysisinin içinden kaşığı bulup çıkardı, dudaklarının arasına sıkıştırdı, onu orada tutarak, başının arka tarafından, saçlarının en uzun olduğu yerden birkaç tel saç kopardı. Elinden geldiği kadar hızlı hareket ederek, saçları uzun bir demet halinde tutup, bir ucunu sol elinin parmaklarıyla düğüm attı, ardından düğümlü ucu tutup açık tel saçları baldırı üstünde avuç içiyle yuvarlayıp döndürerek sicim haline getirdi. Ama hazırladığı sicimin çok kısa olduğunu görünce neredeyse dehşetten donuyordu. Titreyen ellerle diğer ucu da düğümleyip yaptığı sicimi yere bıraktı.

Yeniden bir tutam saç kopardı, onları da yuvarlayıp ikinci bir sicim elde etti ve onları da düğümlendi.

Sadece saniyeler kaldığının bilincinde bir dizinin üstüne çöküp iki sicimi birbirine bağladı. Sonra kaşığı ağzından alıp kısa uzunlukta olan sicim tarafıyla onu bacağına üstündeki giysi örtecek ve dışardan görünmeyecek şekilde bağladı.

Sol bacağına bağlaması gerekiyordu, çünkü Galbatorix onu her zaman sağma oturturdu.

Ayağa kalkıp kaşığının görünüp görünmediğine baktı, sonra da birkaç adım atıp düşüp düşmediğini.

Düşmüyordu.

Rahatlayarak derin bir nefes koyuverdi. Şimdi tekrar yattığı yere zindancı ne yaptığını anlamadan geri dönmeyi başarması gerekiyordu.

Nasuada hücrenin kapısını açınca adamı karşısında kendisini beklerken buldu. Adam kaşlarını çattı, aralıklı kaşları birleşip düz, tek bir çizgi halini aldı.

"Kaşık," dedi, sanki ağzındaki fazla pişmiş yumuşak bir lokma patatesmiş gibi dişleriyle sözcüğü çiğner gibi söylemişti.

Nasuada çenesini kaldırdı ve arkasında hücreyi işaret etti.

Adamın suratı iyice asılmıştı. Odaya girdi, dikkatle duvarları inceledi, yerleri, tavanı ve dışarı çıkmadan önce her yeri bir güzel aradı. Dişlerini sıktı, sukabağını andıran kafasını kaşdı, mutsuz görünüyordu ve Nasuada onun biraz da yaralanmış gibi görüldüğünü anladı, herhalde kaşığı atmış olmasını bekliyordu. Nasuada ona karşı hep nazik olmuştu ve biliyordu ki bu kadarcık küçük bir asiliğin bile onun aklını karıştırıp kızdıracağını biliyordu.

Adam kendisine yaklaştı. Adam iri, ağır ellerini Nasuada'nın başına koydu ve saçlarını parmaklarıyla taradı. Kaşığı bulamayınca yüzü asıldı. Kadının kolunu kavradı, sonra onu taş döşemeye götürdü ve yine yatırıp bağladı.

Ardından, yüzünde somurtuk bir ifadeyle yerden tepsiyi aldı ve odadan çıktı gitti.

Nasuada onun dışarı çıktığına iyice emin olduktan sonra sol elinin parmaklarıyla aranıp, santim santim uzanarak iç giysisini yukarı çekti. İşaretparmağının ucuyla kaşığının çukur kısmına dokununca yüzünde bir gülümseme belirdi.

Artık bir silahı vardı.

Buz ile Kardan Bir Taç

Günün soluk ilk ışıkları gamze gamze olmuş denizin üstüne çizgi çizgi vuruyor, yarı şeffaf dalgaların tepesini aydınlatıyordu (sanki kristalden yapılmışlar gibi ışıltıyorlardı). Eragon gördüğü kâbustan uyandı ve kuzeybatıya baktı, var olan ışıkta bulutların ne inşa ettiklerini görmeye çalıştı.

Gördüğü şey endişe vericiydi: Bulutlar ufkun neredeyse yarısını kaplamışlardı; en yoğun görünen bulut kümesi ise Beor Dağları'nın zirvesi kadar yüksek görünüyordu, Saphira'nın tırmanamayacağı kadar yüksekti. Açık gökyüzü yalnızca arkasındaydı ve fırtına kollarını uzattıkça bu bile geçecekti.

"İçinden geçmek zorunda kalacağız," dedi Glaedr ve Eragon Saphira'nın kaygılandığını hissetti.

"Neden çevresinden dolaşmıyoruz?" diye sordu Saphira.

Saphira aracılığıyla Eragon, Glaedr'ın bulutların yapısını incelediğinin farkındaydı. Sonunda altın renkli ejderha fikrini belirtti: "Senin tabii ki çok uzaklara uçmanı istemem. Daha gitmemiz gereken fersah fersah yol var ve eğer gücün yetmezse..."

"O zaman bizi havada tutmak için bana kendi enerjinden ödünç verirsin."

"Hımm. Öyle bile gerekse bizim yine de dikkatli olmamızda fayda var. Bu tip fırtınaları daha önce de gördüm. Sandığından da büyükler. Onun çevresinden dolaşmak için o kadar fazla batıya gitmelisin ki, sonunda Vroengard'ı bilegeride Inrakmak durumunda kalabilirsin ve karaya varman bir gününü daha alabilir."

"Vroengard'a olan uzaklık bu kadar fazla değil ki, dedi Saphira.

"Hayır, ama rüzgâr bizi yavaşlatacaktır. Ayrıca, içgüdülerim bana bu fırtınanın adaya kadar uzandığını söylüyor. Öyle veya böyle içinden geçmek zorunda kalacağız. Ama göbeğine gitmeye de gerek yok. Batı tarafının açıklarında o iki sütun gibi bulutun arasındaki aralığı görüyor musun?"

"Evet."

"Oraya git, belki orada bulutların arasından geçecek güvenli bir yol buluruz."

Saphira, Glaedr'ın önerdiği geçide ulaşmak için batıya yönelmek üzere sol omzunu biraz aşağı kırınca, Eragon eyerin önüne sıkıca tutundu. Yeniden düz uçuşa geçince Eragon esneyip gözlerini ovuşturdu; sonra arkasına dönüp bağlı azık çantasından bir elma ile kurutulmuş et çıkardı. Fazla zengin bir kahvaltı sayılmazdı ama o da çok aç değildi ve Saphira'yla uçarken fazla yemek yemiş olmak genellikle midesini kötü yapardı.

Yerken bir bulutları seyrediyordu, bir aşağıda pırıl pırıl parlayan denizi. Altlarında sudan başka bir şeyin olmadığını bilmek korkutucu bir duyguydu ve ayak basabilecekleri en yakın yer, anakara, kendi tahminine göre yüz kilometre daha uzaktı. Aklına aşağı düşebilecekleri, buz gibi derin sulara gömülebilecekleri gelince birden titredi. Denizin dibinde neler olduğunu merak etti ve birden aklına aslında isterse büyü sayesinde oraya gidip bakabileceğini, gözleriyle görebileceğini düşündü ama fikir pek cazip değildi. Dipsiz gibi görünen su çok karanlıktı ve ilgisini çekmeyecek kadar da tehlike doluydu. Kendi türüne göre yerler olmadığını hissediyordu. Orayı orada yaşayan tuhaf canlılara bırakmanın daha iyi olduğunu düşündü.

Sabah saatleri ilerlerken bulutların ilk gördüklerinde sandıklarından daha da uzakta olduğunu fark ettiler ve Glaedr'ın da dediği gibi fırtına Eragon'un da Saphira'nın da ilk başta tahmin ettiğinden daha büyüktü.

Karşıdan hafif bir rüzgâr esmeye ve Saphira'nın uçuşu bir parça daha fazla çaba gerektirmeye başladı ama yine de ilerleyişini yavaşlatmadı.

Fırtınanın başladığı noktadan hâlâ epeyce uzaktalarken Saphira birden aşağı dalışa geçip suyun yüzeyine yakın bir açıyla uçmaya başlayınca Glaedr'ı da, Eragon'u da şaşırttı.

Alçalırken Glaedr sordu: "Saphira, ne yapıyorsun?"

"Merak ettim sadece," diye yanıtladı Saphira. "Ayrıca bulutların arasına dalmadan önce biraz kanatlarımı dinlendirmek istiyorum."

Dalgaların üstünden süzüldü, aşağıdaki yansıması ve öne düşen gölgesi her hareketine eşlik eden iki hayalet gibiydi, biri açık renkli, biri koyu renkli. Sonra kanatlarının ucunu döndürüp üç hızlı kanat çırpışıyla yavaşladı ve suyun üstüne indi. Göğsü dalgalara çarpınca boynunun her iki yanından geriye sıçrayan sular Eragon'u su damlaları içinde bıraktı.

Su soğuktü ama o kadar zaman havada kaldıktan sonra aşağıdaki sıcak hava iyi gelmişti; aslında o kadar sıcaktı ki, Eragon pelerinini geriye attı, eldivenlerini çıkardı.

Saphira kanatlarını katlayıp su üstünde huzurla dalgalanmaya bıraktı kendini. Eragon sağ taraflarında yüzen birkaç yosun kümesi gördü. Çalı kümesi gibi birbirine geçmiş yosunların saplarında birleştikleri yerde böğürtlen büyüklüğünde kesecikler vardı.

Başlarının çok üstünde Saphira'nın eski uçtuğu yükseklikte Eragon bir çift siyah uçlu kanatlarıyla bir çift albatros kuşu fark etti, kuşlar fırtına bulutlarının oluşturduğu duvardan hızla kaçıyorlardı. Bunu görmek içindeki huzursuzluğu iyice artırdı; kuşlar ona, bir grup kurdun geyiklerle yan yana Spine'da çıkan bir orman yangınından kaçmaya çalıştığını gördüğü zamanı hatırlatmıştı.

"Eğer biraz olsun aklımız varsa..." dedi Saphira'ya. "Geri dönerdik."

"Eğer biraz aklımız olsaydı, Alagaesia'dan kaçar ve asla bir daha geri dönmezdik," dedi Saphira karşılık vererek.

Boynunu eğip burnunu yosunlu suya daldırdı, sonra da başını salladı ve kırmızı dilini sanki tadını sevmediği bir şey tatmış gibi birkaç kere ağızına sokup çıkardı.

Sonra Eragon birden Glaedr'ın paniğe kapıldığını duyumsadı ve yaşlı ejderha zihin yoluyla gürlendi: "Havalan! Hadi, hadi, şimdi! Uç!"

Saphira soru sormakla zaman harcamadı. Gürültülü bir çırpışla kanatlarını gerip suyu döverek oradan uzaklaştı.

Eragon öne eğilip geriye doğru uçup savrulmamak için eyerin ucuna yapıştı. Saphira'nın kanat çırpışıyla yüzüne çarpan buğu kendisini bir anlık kör ettiğinden Glaedr'ı alarma geçiren şeyin ne olduğunu anlamak için zihnine başvurdu.

Saphira'nın alt tarafında, derinlerden, Eragon'un mümkün olabileceğini sandığından çok daha hızlı bir şey yüzeye doğru çıkıyordu, soğuk ve kocaman bir şey... doyurulmaz bir açlıkla. Eragon zihninde onu korkutup kaçtırtmaya çalıştı, ama yaratık bir canavardı, acımasızdı ve Eragon'un farkında değilmiş

gibi görünüyordu. Bilincinin o acayip, ışısız odacıklarında Eragon, denizin buz gibi sularında avlanarak ve avlanılmaktan kaçarak geçen sayısız yılların anılarını gördü.

Saphira kendini kavrayan sulardan çıkıp havalanırken, kendi de korkmaya başlayan Eragon, el yordamıyla Brisingr'ın kabzasını buldu. "Saphira! Çabuk!" diye bağırdı zihninden.

Saphira ağır ağır hız kazandı, biraz yükseldi ve hemen ardından arkasından bembeyaz sular fıskiye gibi patladı ve Eragon suların arasından bir çift parlak gri çene gördü. Canavarın çenesi içinden rahatlıkla süvarisi olan atın sıyrık bile almadan geçebileceği kadar büyüktü ve yüzlerce ışıldayan sivri beyaz dişi vardı.

Eragon'un ne gördüğünü anlayan Saphira, çırpıtığı kanadının ucuyla sular kaldırarak şiddetle yana dönüp canavarın açılan ağzından kurtulmak istedi. Hemen ardından Eragon yaratığın ağzını şap diye kapatışını duydu.

İğne gibi sivri dişler Saphira'nın kuyruğunu santimlerle sıyırmıştı.

Yaratık yeniden suyun içine düşerken vücudu daha fazla belli oldu: Başu uzunca ve köşeliydi. Gözlerinin hemen üstünde kemikli kaş çıkıntıları ve her bir çıkıntının kenarından sicim gibi uzun antenleri vardı ki Eragon bunların en az iki metreye yakın olduğunu tahmin etti. Hayvanın boynu dev kıvrım kıvrım bir yılaninkini andırıyordu. Hayvanın gövdesi pürüzsüz, güçlü ve inanılmaz derecede sıkıydı. Göğsünün iki yanında bir çift kürek biçimi yüzgeci vardı, havada çaresizce çırpınıyorlardı.

Yaratık yan tarafı üstüne düşünce bu kez ilkinden çok daha fazla su havaya sıçramıştı.

Dalgalar canavarın üstünü kapamadan hemen önce Eragon suya batan hayvanın yukarı bakan gözünü görme fırsatı buldu, gözü katran karası kadar koyu renkti. Taşıdığı kötü niyet (katıksız bir nefret, öfke ve tatminsizlik vardı canavarın gözünü kırpmadanki bakışında) Eragon'u ürpertmeye yetmişti, şu anda Hadarac Çölünün ortasında olmayı isterdi. Çünkü sadece orada yaratığın açıklığından uzakta emniyette olabilirdi.

Kalbi deli gibi çarpıyordu, Brisingr'ı sıkkan elini gevşetti ve eyerin önüne doğru yığılıp gevşedi. "Neydi o?"

"Bir Nidhwal," dedi Glaedr.

Eragon kaşlarını çattı. Ellesmera'da böyle bir şey okuduğunu hatırlamıyordu. "Peki neymiş bu Niahwal?!"

"Türüne az rastlanıyor ve adları sık geçmiyor. Havada Fanghur'lar neyse onlar da denizde o. Her iki tür de ejderhalarla aynı familyadan. Gerçi bizim görünümümüzdeki farklar daha fazla. Bir Nidhwal bize o cırlak Fanghur'lardan daha yakın. Zeki yaratıklar ve hatta göğüslerinde bir Eldunari bile var, bizler onların bu sayede denizin derinliklerinde çok uzun sürelerle kalabildiklerini sanıyoruz."

"Ateş püskürtebilirler mi?"

"Hayır, ama tıpkı Fanghur'lar gibi zihin güçlerini avlarını etkisiz bırakmakta kullanabilirler, ne yazık ki bizden pek çok ejderha bunu yaşayarak gördü."

"Kendi türlerini mi yiyorlar?!" dedi Saphira.

"Onlara göre bizler farklıyız," diye yanıtladı Glaedr. "Ama kendi türlerini de yiyorlar, doğru, zaten

bu yüzden çok az Niahwal var. Kendi dünyaları dışında olup bitenlerle fazla ilgilenmiyorlar ve onlarla yapılan her türlü iletişim girişimi başarısız oldu. Aslında bunlardan bir tanesini kıyıya bu kadar yakınlarda görmek ilginç gerçekten. Eskiden okyanus açıklarına birkaç günlük yolculuktan sonra onlara rastlanırdı, suyun en derin olduğu yerlerde. Anlaşılan ya cesaretleri artmış ya da süvarilerin yenilgisinden beri geçen zamanda çaresiz kalmışlar."

Eragon, Nidhwal'le zihin bağlantısını hatırlayınca yeniden ürperdi.

"Peki neden sen ya da Oromis bize onlardan bahsetmedi?"

"Sana daha öğretmediğimiz çok şey var Eragon. Çok fazla zamanımız yoktu ve seni Galbatorix'e karşı hazırlamak daha önemliydi, yoksa Alagaesia'nın keşfedilmemiş bucaklarında hüküm süren her bir karanlık canlıyı anlatmak değildi amaç."

"O zaman Nidhwal gibi daha varlığından haberim olmayan başka şeyler de var."

"Birkaç tane daha var."

"Peki bize onları da anlatacak mısın Ebrithil?" diye sordu Saphira.

"Seninle bir anlaşma yapalım Saphira, seninle de Eragon. Bir hafta bekleyelim, eğer hâlâ hayattaysak ve hâlâ özgürsek sonraki on yılı size bildiğim bütün canlıları tek tek öğretmeye söz veriyorum, hatta her bir böceği, ki binlercesi var. Ama şimdilik bütün dikkatimizi sadece şu işe verelim. Anlaştık mı?"

Eragon ile Saphira mecburen kabul etmek durumunda kaldılar ve bir daha ısrar etmediler.

Fırtına önlerine doğru yaklaştıkça karşıdan esen rüzgâr, şiddetli bir boraya çevirmişti. Saphira'yı normal hızının yarısına düşürmüştü. Ara sıra ani ve güçlü bir esinti onu sarsıyor, hatta bazen birkaç saniyeliğine havada kıpırdayamadan asılı bırakıyordu. Güçlü esintiye ne zaman kapılacaklarını kestirebiliyorlardı, çünkü su yüzeyinde esintinin yarattığı kendilerine doğru hızla yaklaşan pul gibi dümdüz gümüşümsü bir şekil oluşuyordu.

Şafaktan beri bulutların çapı iyice büyümüştü ve yakından daha da korkunç görünüyorlardı. Alt kısımları morumsu koyu bir renkteydi, rüzgârla yağın bir yağmur perdesi denizle sanki puslu bir göbek bağı gibi birleşiyordu. Daha üst taraflarda bulutlar kararmış gümüş rengiydiler ama en üstler kör edici, saf bir beyazlıktaydı ve Tronjheim'ın yamaçları kadar masifti. Kuzeye, fırtınanın merkezi üstünde, bulutlar devasa ölçülerde üstü düz örs bulutu meydana getirmiş ve her şeyin üstünü kaplamıştı, sanki tanrılar acayip korkunç bir enstrüman yapmak istemişler gibiydi.

Saphira iki büyük bulut kümesinin arasından geçip (tıpkı minicik bir nokta gibi görünüyordu) atlarındaki deniz, yastık gibi bulutların altında görünmez olunca, karşıdan esen rüzgâr kesildi, hava sert ve çırpıntılı olmuş, yönü belirsiz bir şekilde etraflarında dönmeye başlamıştı. Eragon dişlerinin birbirine vurmasını engellemek için çenesini sıktı. O sırada Saphira birdenbire iki metre alçalıp, aynı hızla yeniden altı metre yükselince Eragon'un içi hop etmişti.

Glaedr, Saphira'ya sordu: "Palancar Vadisi ile Yazuac arasında yakalandığın fırtınadan başka fırtına geçti mi başından?"

"Hayır," dedi Saphira, kısa ve asık suratla.

Glaedr sanki ondan bu cevabı bekliyor gibiydi, hiç tereddüt etmeden ona o resim gibi bulutların arasından nasıl geçebileceğinin inceliklerini sıralayıp yol göstermeye başladı. "Çevrendeki rüzgâr hareketlerini ve meydana getirdiği oluşumları iyi tespit et," dedi. "Bu sayede rüzgâr nerede en kuvvetli ve nereden esiyor anlarsın."

Bu kadarını Saphira da zaten biliyordu, ama Glaedr konuşmaya devam ettikçe ejderhanın sergilediği serinkanlı tavır hem Saphira'yı hem de Eragon'u yatıştırdı. Yaşlı ejderhanın sesinde bir endişe veya korku hissetmek onların kendilerine olan güvenini de sarsardı mutlaka ve belli ki Glaedr da bunun farkındaydı.

Şimdi Saphira'nın önünde rüzgârın dağıtmış olduğu seyrelmiş bir bulut kümesi vardı. Etrafindan dolaşmak yerine Saphira doğruca içine dalıp onu ışıltılı ışıltılı parlayan mavi bir mızrak gibi delip geçti. Çevreleri gri renkli sisle kuşatılınca rüzgârın sesi iyice azalmıştı. Eragon gözlerini kısıp görüşünü netleştirmek için eliyle gözlerine siper yaptı.

Buluttan dışarı fırladıklarında Saphira'nın vücudu milyonlarca su damlasıyla kaplanmıştı, zaten parlak olan pullarının üstü sanki pırlantalarla süslüymüş gibi ışıltılı ışıltılıydı.

Uçuşu hâlâ sarsıntılı geçiyordu, bakıyorsunuz bir an düzeliyor, hemen ardından ani çarpan bir rüzgâr onu yana savuruyor veya aşağıdan gelen beklenmedik bir hava akımı bir kanadını kaldırıyor ve aksi yöne sürüyordu. Saphira türbülansla boğuşurken hiçbir şey yapmadan onun sırtında oturmak da yorucuydu; ama daha epey sürecek olduğunu ve devam etmekten başka çaresi olmadığını bildiği için Saphira açısından bu berbat, çaresizlik içinde mücadele etmeye zorlayan bir çabaydı.

Bir saat kadar geçmişti ama fırtınanın bittiği noktayı hâlâ göremiyorlardı. Glaedr, "Dönmeliyiz," dedi. "Akıllı davranıp gidebildiğin kadar batıya gittin, azgın fırtınanın içine dalacaksak bunu şimdi yapmalıyız, sen dahafazla yorgun düşmeden."

Tek kelime etmeden Saphira kuzeye, güneş ışınlarının aydınlattığı geniş alana yayılı, yüksek bulutlara, büyük fırtınanın kalbine doğru kıvrıldı (Eragon'un gördüğü en büyük yekpare buluttu, Farthen Dûr'un kendisinden bile büyüktü). Bulutun içi çakan mavi şimşeklerle katmanlarını içten içe aydınlatırken, düşen yıldırımlar örs buluta doğru yeniden yuvarlanarak toplanıyordu.

Derken gök, çatırdayarak çakan yeni bir şimşekle sarsıldı. Eragon kulaklarını elleriyle kapadı. Sihirli kalkanın kendini koruyacağını biliyordu ama hâlâ çatır çatır düşen yıldırımların yakınında olmaktan korkuyordu.

Saphira korkuyor olsaydı bile Eragon bunu hissetmedi, tek duyumsadığı ne kadar kararlı olduğuydu. Saphira kanat çırpışlarını sıklaştırdı ve birkaç dakika sonra dev buluttan duvarın önündeydiler ve doğruca içine, fırtınanın ortasına daldılar.

Alacakaranlık kapladı her yanlarını, gri ve şekilsiz.

Sanki bütün dünya yok olmuştu. Bulutlar yüzünden Saphira'nın burnu, kuyruğu ve kanatlarından ötesini kestirmek mümkün olmuyordu. Basbayağı kör gibiydiler ve yükselip alçaldıklarını sadece ağırlıklarının neden olduğu çekim sayesinde hissedebiliyorlardı.

Eragon zihnini açıp bilinciyle olabildiğince uzağa ulaşmaya çalıştı ama Glaedr ve Saphira'dan başka canlılığın varlığını hissetmiyordu, yolunu kaybetmiş tek bir kuş bile yoktu çevrede. Neyse ki Saphira hâlâ yön duygusuna sahipti, kaybolmayacaklardı. Bitki veya hayvan, zihniyle başka canlılar ararken Eragon bir yandan da buluttan duvara girmemeleri için dikkat ediyordu.

Oromis'in kendisine öğrettiği bir büyüü de yapmıştı, bu büyü sayesinde suya (veya karaya) ne kadar yaklaştıklarını anında sezebiliyordu.

Buluta girdiklerinden beri, içindeki nem Eragon'un bedeninde etkisini göstermeye başlamış, üstündeki yünlü giysiye işleyerek iyice ağırlaştırmıştı, kendini aşağı çekiyordu. Suyla rüzgâr karışımı hava o kadar soğuktu ki donarak ölebilirdi. Bu yüzden çevresindeki havada bütün gözle görünür damlaları filtre eden bir büyü daha yaptı, ayrıca Saphira'nın isteği üzerine Saphira'nın göz çevresinde ıslaklık oluşmasına ve uçarken sık sık göz kırpmasına engel oluyordu.

Örs bulutunun içinde ise hava şaşırtıcı şekilde yumuşaktı. Eragon, Glaedr'a bununla ilgili fikrini söyleyince yaşlı ejderha hâlâ çok ciddiydi. "Daha en kötüsüyle henüz karşılaşmadık."

Sözlerinin doğruluğu Saphira'nın alt tarafına çarpan şiddetli bir hava akımıyla kısa sürede kendini gösterdi ve oksijenin çok az olduğu, Eragon'un nefes almakta güçlük çektiği yüzlerce metre yukarıya fırlattı onu; burnunun çevresinde oluşan buğu donarak sayısız kristal oluşturmuş, Saphira'nın kanatları üstünde yarattığı ağ ile jilet gibi keskin bıçaklara dönüşmüştü.

Kanatlarını iki yanına sıkı sıkı yapıştırıp yukarı iten hava akımından kaçmaya çalışarak öne doğru daldı. Birkaç saniye içinde alttan vuran hava kesildi, ama onun yerini en az onun kadar güçlü aşağı iten bir hava akımı aldı ve Saphira'yı korkutucu bir hızla dalgalara doğru düşüşe geçirdi.

Düşerlerken buz kristalleri erimiş, Saphira'nın yan taraflarında sanki hiç kütleleri yokmuş gibi havada yüzen koca koca yağmur damllarına dönüşmüşlerdi. Yanlarında bir şimşek çaktı (bulut perdesinin içinde korkunç mavi bir ışık parlamıştı), yıldırım düşerken Eragon da korkuyla çığlık attı. Kulakları hâlâ çınlarken pelerinin kenarından iki küçük parça yırtıp yuvarladı ve mümkün olduğunca içeri itmeye çalışarak çevire çevire kulağına soktu.

Saphira, ancak bulutun dibine doğru yaklaşıncaya hızlı esen hava akımının etkisinden çıkmayı başarabildi. Ama çıkar çıkmaz ikinci bir alttan vuran hava dalgasına kapıldı ve sanki dev bir el onu kavrayıp yine yukarı yolladı.

Sonrasında uzunca bir süre Eragon zaman kavramını kaybetti. Deli gibi esen rüzgâra karşı koymak Saphira için çok zordu ve böylece devinen hava içinde bir alçalıp bir düşmeye devam etti, sanki girdaba yakalanmış bir enkaz gibi. Biraz ilerleyebilmişti (birkaç kilometre, büyük çabalar sonucu kazanılmış birkaç kilometre) ama ne zaman kendini çember gibi dönen bir akımdan kurtarsa bir diğerine yakalanıyordu.

Saphira ve Glaedr'la birlikte kasırganın karşısında çaresiz kalmak Eragon için aşağılayıcı bir şeydi ve sahip oldukları bütün kudrete rağmen atmosferik güçlerle boy ölçüşebileceklerini sanmıyordu.

Tam iki kere rüzgâr Saphira'yı çırpınan dev dalgaların kucağına gönderdi. Her iki seferinde de yukardan bastıran hava akımı onu fırtınanın alt kısmından koparıp denizi döven yağmur fırtınasının içine yollamıştı. İkincisinde Eragon, Saphira'nın omzu üstünden baktığında kabaran denizin üstünde bir an sanki Nıdhwal'in uzun karanlık gölgesini gördüğünü sandı. Ama bir sonraki çakan şimşegin ışığında onu bir daha göremeyince, gölgelerin kendisine oyun oynayıp oynamadığını merak etti.

Saphira'nın gücü azaldıkça rüzgâra daha az karşı koyar olmuş, kendini sürüklediği yere gitmeye başlamıştı. Rüzgârla sadece denize çok yaklaştığı noktada mücadele ediyordu. Ama bunun dışında kanat çırpıyor, mümkün olduğunca az gayret sarf ediyordu. Eragon, Glaedr'ın ona destek olmak için enerji aktarmaya başladığını hissetti ama bunun bile Saphira'ya ancak yerinde kalabilmeyi sağlamaktan öteye bir faydası olmuyordu.

Yavaş yavaş aydınlık da azalmaya başlamıştı. Eragon'un üstüne bir çaresizlik çöktü. Günün büyük bir kısmını fırtına içinde geçirmişlerdi ve ne o bir hafifleme belirtisi gösteriyordu, ne de Saphira fırtınanın bittiği noktaya yakın bir yerlerdeydi.

Güneş battıktan sonra, Eragon burnunun ucunu bile göremez olmuştu; gözleri açık olmasının kapalı halinden farkı yoktu, sanki Saphira'yla üstlerine kalın, kara bir battaniye atılmış gibiydi ve gerçekten de karanlığın sanki bir ağırlığı var gibiydi, sanki dört bir yandan elle tutulur bir varlığın baskısını üstlerinde hissediyorlardı.

Her birkaç saniyede bir çöken karanlığı bir başka şimşek aydınlatıyordu, bazen bulutların içinde çakıyor, bazen de gözlerinin önünde yüzlerce güneşe denk bir parlaklıkta ve ardında demir tadında bir hava bırakarak yıldırım düşüyordu. Yakınlarında patlayan elektrik boşalmalarının yanıcı parlaklığından sonra gece ortalık sanki iki katı karanlık geliyordu ve Eragon ile Saphira sırayla, bir ışıkla, bir zifiri karanlıkla kör oluyorlardı. Yıldırımlar ne kadar yakınlarına düşse de Saphira'ya değmiyorlardı ama kesintisiz devam eden fırtına, Eragon ile Saphira'yı gürültüden neredeyse hasta etmişti.

Bu şekilde ne kadar devam ettiklerini Eragon kestiremiyordu.

Sonra gecenin bir yarısında Saphira, daha önce girdiklerinden çok daha büyük ve şiddetli bir sağanak yağışlı esintinin içine girdi. Hava çevrelerini kuşatır kuşatmaz Saphira kaçma girişimiyle mücadele etmeye başladı ama rüzgârın gücü o kadar fazlaydı ki, kanatlarını bile istediği gibi açık ve gergin tutamıyordu.

Sonunda çaresiz ve bıkkın vaziyette Saphira kükredi ve sinirle büyük bir alev püskürtüp etraftaki buz kristallerini ortaya çıkardı; mücevherler gibi parlıyorlardı.

"Yardım edin," dedi Eragon ile Glaedr'a. "Bunu tek başıma yapamayacağım."

Böylece ikisi birlikte düşüncelerini birleştirdiler ve Glaedr gerekli enerjiyi temin ederken Eragon haykırdı: "Ganga fram!"

Büyü Saphira'yı öne fırlatmıştı ama yine de fazla hızlı değildi, çünkü rüzgâra karşı ilerlemeye çalışmak, baharda eriyen karlarla yükselen sularında Anora Nehri'ni geçmeye çalışmaya benziyordu. Saphira her ne kadar yatay şekilde ilerlemeye çalışıyorsa da hava akımı onu baş döndürücü hızda yukarı taşıyamaya devam ediyordu. Kısa zamanda Eragon nefesinin daralmaya başladığını hissederek oldu ama hâlâ yağmur fırtınasının pençesindeydiler.

"Bu çok zaman alıyor ve çok fazla enerji gerektiriyor," dedi Glaedr. "Büyüyü durdur."

"Ama..."

"Büyüyü durdur. Yoksa kazanamadan ikiniz de düşüp bayılacaksınız. Saphira'nın kaçabilmesi için rüzgâr zayıflayana kadar ona karşı direnerek uçmaya devam etmeliyiz."

Glaedr'ın sözünü dinleyen Eragon, "Nasıl peki?" diye sordu. Yorgunluk ve yenilgi duygusuyla bunalan Saphira'nın zihni yüzünden Eragon çok endişeleniyordu.

"Eragon! Büyüyü değiştirmelisin, kendini, Saphira'yı beni ısıtmasını sağlayacak forma sokmalısın. Hava çok soğuyacak, Spine'daki en karakışlardan bile daha soğuk olacak. Büyünün desteği olmazsa donarak ölüyoruz."

"Sen bile mi?"

"Karin üstüne düşen sıcak bir bardak gibi çatlarım ben de. Ardından sen ve Saphira'nın etrafında nefes almanıza yetecek kadar hava toplamalı ve orada hâlihazırda bulunmasını sağlamalısın. Ama bu aynı zamanda nefes verdiğinizde kullanılmış havanın da uçup gidebileceği bir şekilde ayarlanmalı, yoksa boğulursunuz. Büyünün sözleri çok karmaşık olacaktır, yanlış yapmamalısın, o nedenle iyi dinle. Şöyle başlıyor..."

Glaedr eski dilde gerekli sözcükleri sıralamaya başlayınca, Eragon onları tekrarlardı; Glaedr sözcükleri doğru söyleyebildiğine ikna olduktan sonra Eragon büyüü yapmaya başladı. Ardından Glaedr'ın istediği ikinci büyüü dile getirdi ve böylece üçü de soğuğa karşı korunur hale geldiler.

Rüzgâr onları daha da yukarılara atarken hareket etmediler. Dakikalar geçmişti. Eragon artık durup durmayacaklarını merak etmeye başlamıştı, yoksa bu çıkış ta yıldızlara ve Ay'a ulaşana kadar devam mı edecekti?

Birden belki kayan yıldızların da bu şekilde meydana geldiklerini düşündü: Bir kuş veya bir ejderha ya da başka bir dünyalı canlı karşı konulmaz rüzgâra kapılıp öyle bir hızla yukarılara sürükleniyor, göğe yükseliyordu ki, tıpkı yanan savaş okları gibi alev alıyorlardı. Eğer böyleyse, o zaman Saphira ve Glaedr'ın gelmiş geçmiş en parlak, en göz alıcı kayan yıldız olacaklarını düşündü, tabii onların ölümünü denizden seyredebilecek kadar yakınlarda olan birileri varsa.

Rüzgârın gücü yavaş yavaş azalmaya başlamıştı. Hatta fırtınanın insanın içini titreten gürültüsü bile azalmış gibi görünüyordu. Eragon kulaklarındaki tıkaçları çıkardı ve çevrelerini saran sessizliğe şaşırıldı. Arkalarında hâlâ belli belirsiz bir hışırtı vardı, ormanda akan küçük bir derenin sesi gibi, ama bunun dışında çok sessizdi her yer, oldukça sessizdi.

Öfkeli fırtınanın çıkardığı patırtı ortadan kalkınca, yaptığı büyüün gücünün de artmaya başladığını gördü (vücut ısılarının hızla düşmesini önleyen büyüün o kadar değil de, her zamanki gibi nefes almalarına yardım edecek Saphira ile kendi etrafına topladığı havayla ilgili yaptığı büyüün). Sebebi her neyse, ikinci büyüü yapmak için gereken enerji ilkinden daha fazla artmıştı ve bir süre sonra büyüün, kalan yaşam gücünde geriye kalana el koymanın eşiğinde olduğunun belirtilerini hissetmeye başladı: Elleri buz gibi olmuş, kalp atışında bir düzensizlik, müthiş bir uyku çökmüştü; ki bu diğerleri içinde en endişelendirici olan işaretti.

Böylece Glaedr ona yardım etmeye başladı. Eragon rahatlamıştı; ejderhanın gücünü içinde hissetmeye başlayınca yükünün azalmaya başladığını fark etti, ateş gibi bir ısının uyuma arzusunu alıp götürdüğünü, kol bacaklarının yeniden dinçleştiğini gördü.

Ve bu şekilde devam ettiler.

En sonunda, rüzgârın gevşediğini sezdi (çok belli belirsizdi ama yine de fark edebiliyordu) ve akımın içinden uçarak çıkmaya hazırlandı.

Ama daha fırsat bulamadan üstlerindeki bulutlar inceldi ve Eragon birkaç pırıltılı noktacık fark etti: Yıldızlardı bunlar. Beyaz, gümüşümsü ve daha önce gördüklerinden katbekat daha parlaktılar.

"Bak," dedi. Sonra çevrelerinde bulutlar dağılmıştı. Saphira yükselip fırtınadan çıkarak, fırtınayı altında bıraktı ve hızla ilerleyen rüzgârın kümesinin dikkatle üstünde dengesini buldu.

Eragon altlarında uzanan fırtınanın tamamını görebiliyordu, belki her yönde kilometrelerce alana yayılmıştı. Merkezinin, kavisli mantar şeklinde kubbeli bir görünümü vardı, yan tarafları şiddetli

batıdan doğuya esen ve Saphira'yı sağlam olmayan yerinden hep aşağı edeceğim gibi görünen çapraz rüzgârlarla törpülenip pürüzsüzleştirilmişti. Hem yakındaki hem uzaktaki bulutlar süt gibi görünüyordular ve neredeyse sanki içten aydınlanıyorlarmış gibi ışık doluydular. Çok güzel ve uysal bir halleri vardı: Kendi hallerinde, biçimi değişmeyen görünümleri içlerinde meydana gelen şiddeti ortaya koymuyordu.

Ardından Eragon gökyüzünü gördü ve nefesini tuttu, çünkü sandığından da fazla yıldız vardı orada. Kırmızı, mavi, beyaz, altın renginde semaya saçılmış avuç dolusu pırıltılı tozlar gibiydiler. Tanıdığı takımyıldızlar hâlâ oradaydı ama şimdi binlerce başka sönük görünümlü yıldızın aralarındaydılar ve bunu ilk kez açıkça böyle görüyordu. Bulunduğu yerden sadece yıldızlar daha parlak görünmüyor, aralarındaki boşluk da daha karanlık görünüyordu. Sanki daha önce gökyüzüne her baktığında gözlerinin önünde bir sis perdesi varmış da, yıldızların ihtişamını görmesine oluyordu.

Muhteşem manzarayı birkaç saniye daha seyretti, yanıp sönen yıldızların muhteşem, rasgele, bilinmez doğası karşısında nutku tutulmuştu ve mor renkli bir ışığın hâkim olduğu ufukta bir sıra dışılık olduğunu da ilk olarak gözlerini yeniden aşağı indirince fark etti. Denizle gökyüzünün düz bir çizgiyle birleşmesi gerekirken (hep eskiden olduğu ve olması gerektiği gibi) o çizgi eğriydi, akla hayale sığmayacak kadar büyük bir çemberin kenarıymış gibi.

Öyle beklenmedik garip bir şeydi ki gördüğü, Eragon'un baktığı şeyi algılayabilmesi birkaç saniyesini almıştı; anladığında ise geçirdiği şokla neredeyse kafa derisinin sızladığını hissetti, nefesi kesilmişti.

"Dünya yuvarlak," dedi mırıldanarak. "Gökyüzünün içi boş ve dünya yuvarlak."

"Demek böyle görünüyormuş," dedi Glaedr, ama o da aynı şekilde etkilenmiş gibiydi. "Bunun böyle olduğunuyabani bir ejderhadan ben de duymuştum ama kendim hiç görmemişim."

Doğuda gökyüzünün bir kısmı soluk sarı bir ışıkla boyanmıştı, doğacak güneşi müjdeliyordu. Saphira buldukları noktada birkaç dakika asılı kalsa Eragon doğuşunu görebileceklerini düşündü, o ılık, hayat veren ışınlarının aşağıdaki denize ulaşmasına saatler olsa bile.

Saphira orada birkaç saniye daha sallandı, üçü yıldızlarla yeryüzü arasında asılı kalmışlardı, şafak vaktinin sessizliği içinde başıboş ruhlar gibi süzülüyorlardı havada. Hiçbir yerdeydiler. Ne göklere aittiler, ne yeryüzüne. İki büyük enginliği ayıran bir sınırdan geçen bir zerreydiler.

Ardından Saphira öne doğru eğilip verip yarı uçar, yarı düşer şekilde kuzeye yöneldi; çünkü buldukları noktada hava çok seyrelmişti ve kanatları, yukarı taşıyan hava akımından çıktıklarından beri kendi bedeninin ağırlığını tek başına taşıyamıyordu.

Saphira aşağı doğru hızla inerken Eragon, "Eğer yeterince değerli taşımız olsaydı ve onlara yeterince enerji depolamış olsaydık, sence Ay'a kadar gidebilir miydik?" dedi.

"Neyin mümkün olduğunu kim bilebilir?"

Eragon'un çocukken tek bildiği yer Carvahall ile Palancar Vadisi'ydi. İmparatorluk'u elbette duymuştu ama seyahat etmeye başlayana dek gerçekliğini asla kavrayamamıştı. Daha sonraları da dünyayla ilgili kafasındaki resim Alagaesia'nın geri kalanını da içine alacak şekilde genişledi ve hayal meyal hakkında okuduğu diğer kıtalar da öyle. Büyük zannettiği şeyin, aslında çok daha büyük bir bütünün küçük bir parçası olduğunun şimdi farkına varıyordu. Sanki birkaç saniye içinde bütün görüşleri bir karıncadan kartala dönüşmüştü.

Çünkü gökyüzü bir boşluktu ve dünya yuvarlaktı.

Bu bilgi aklındaki her şeyi yeniden değerlendirmesine ve yeniden sınıflandırmasına neden olmuştu... hemen her şeyi. Dünyanın gerçek ölçüleriyle karşılaştırınca, Varden ile imparatorluk arasındaki savaş incir çekirdeğini bile doldurmayacak kadar gözüne önemsiz görünmüş, yukardan böyle aşağıdaki dünyaya bakınca birçok acıların ve insanları üzen dertlerin aslında ne kadar ıvır zıvır şeyler olduğunu fark etmişti.

Saphira'ya eğilip, "Eğer herkes bizim gördüğümüzü görebilmiş olsa, belki dünyada daha az savaş olurdu," dedi.

"Kurtların kuzuya dönüşmelerini beklemek hayaldir."

"Hayır, beklemiyorum ama bu kurtların kuzulara zarar vermesini de gerektirmez."

Kısa bir süre sonra Saphira yeniden bulutların karanlığına daldı ama bu kez bir yükselip bir alçalan hava akımlarına kapılmamayı başardı. Aşağıdaki fırtına yüklü yukarı iten hava akımlarını kendi gücünü korumak amacıyla kullanarak bulutların üstünde birinden diğerine geçerek kilometrelerce süzüldü.

Bir iki saat sonra sis dağılmıştı; fırtınanın merkezini oluşturan büyük bulut kümesinden çıktılar. Yavaş yavaş görünürdeki her şeyin üstünü bir yorgan gibi örten bulutların kümelenen sözüm ona eteklerine bir göz gezdirmek için alçaldılar.

Sonunda güneş ufukta belirdiğinde, ne Eragon'un, ne de Saphira'nın çevreyle ilgilenecek halleri kalmıştı. Zaten aşağıdaki tekdüzeliğin içinde ilgilerini çeken bir şey de kalmamıştı.

Sonra Glaedr birden Saphira'ya seslendi: "Saphira, sağına bak. Gördün mü?"

Eragon kavuşturduğu kolları arasına soktuğu başını kaldırdı, gözlerini aydınlığa alışması için biraz kıstı.

Kuzeye doğru birkaç kilometre ilerde bulutların arasından bir dağ çemberi görülüyordu. Zirveleri kar ve buzla kaplıydı ve bir bütün olarak, sis katmanları üstünde yükselen, eski tip, sivri uçlu bir kral tacını andırıyordu. Sabah güneşinde doğuya bakan yamaçları pırıl pırıldı, batı yakasını uzun mavimtırak gölgeler kaplıyor ve uzaklara doğru azalarak uzanıyordu, kar beyazı dalga dalga ovada uzanan kasvetli hançerler gibiydiler.

Eragon oturduğu yerde doğruldu, yolculuklarının sonuna geldiklerine inanmaya korkuyordu.

"Dikkatli bak," dedi Glaedr. "Aras Thelduin, Vroengard'ı koruyan beş dağ. Hızlan biraz Saphira, çünkü daha hâlâ epey yolumuz var."

Çukur Oyucu

Boydan boya sütunların ve meşalelerin dizili olduğu, Galbatorix'in nişanı olan incelen altından bir alev resmiyle kırmızı flamaların asılı olduğu, birbirinin eşi iki koridorun kesiştiği bir yerde yakaladılar onu.

Nasuada zaten kaçabileceğini düşünmemişti, gerçekten yani, ama yine de başaramadığına hayıflanmadan edemiyordu. Hiç değilse, onlar kendisini yakalamadan mümkün olduğunca uzağa kaçmak istemişti.

Askerler onu eski hücrelerine geri götürürlerken yol boyunca direnip karşı koydu. Adamların göğsünde zırh, kollarında korumalıkları vardı ama Nasuada onların yüzlerini tırmalamayı, ellerini ısırılmayı ve iki adamı ciddi anlamda yaralamayı yine de becermişti.

Askerler Kâhin'in Sarayı'na girip Nasuada'nın zindancıya yaptıklarını görünce hayal kırıklığıyla bağırıp oraya koştular. Kan gölü olmuş yere basmamaya dikkat ederek Nasuada'yı alıp taş döşemeye sürüklediler ve yatırıp bağladılar; sonra da aceleyle dışarı çıkıp onu cesetle baş başa bıraktılar.

Nasuada tavana doğru bağırıp bağlarını koparmaya çalışarak asıldı; beceremediği için kendine müthiş öfkeliydi. Dinmeyen bir hiddetle yerde yatan cesede baktı, sonra hemen başını çevirdi. Ölüyen adamın suçlar gibi bakan bir ifadesi vardı, Nasuada bakmaya devam edemedi.

Nasuada kaşığı çaldıktan sonra sapını yattığı taş döşemeye saatlerce sürterek sivriltmişti. Kaşık nikeldi, dolayısıyla şekil vermek kolay olmuştu.

Kendine bakmaya Galbatorix ile Murtagh'ın geleceğini sanmıştı ama gelen, büyük olasılıkla akşam öğünü olan yemeği getiren zindancı olmuştu. Nasuada'yı ihtiyaç hücrelerine götürmek için bağlarını çözmeye başlamış, Nasuada da sol eli serbest kalır kalmaz, kaşığın sivri tarafını çenesinin altına, kat kat olmuş gıdısına saptırmıştı. Adam korkunç bir sesle inlemişti; Nasuada'ya bir domuzun boğazlanışını hatırlatan yüksek tonlu tüyler ürperten bir sesteki, sonra kollarını yukarı aşağı çırparak kendi etrafında bir tur atmış ve yere düşmüş, yerde inanılmaz uzun bir süre topuklarını yere vura vura, itip tepişerek debelenmişti.

Adamı öldürmek Nasuada'yı rahatsız etmişti. Adamın şeytan gibi biri olduğunu sanmıyordu (nasıl biri olduğuna emin bile değildi) ama onda bir basitlik vardı ve Nasuada bundan faydalanmış gibi hissediyordu kendini. Yine de o ne gerekiyorsa onu yaptığına inanıyordu ve bu konuyu düşünmek ne kadar rahatsızlık vericiyse de, yaptığıyla hakkın yerini bulduğuna inanıyordu.

Adam yerde ölmek üzere kıvrılırken kendisi de bağlarının geri kalanını çözmüş ve taş döşemeden aşağı atlamıştı. Sonra dişini sıkıp, gidip adamın boynuna saptığı yerden kaşığı çekip çıkarmıştı; bu, sanki bir fiçinin tıpası çekilip çıkartılmış gibi, adamdan kanlar fişkırmasına neden olmuş, Nasuada küfredip bacaklarına sıçrayan kanlardan kaçmak için gerilemişti.

Kâhin'in Sarayı'nın dışında bekleyen iki muhafızı halletmek kolay olmuştu. Onları gafil avlamış ve sağ tarafındaki muhafızı da zindancıyı öldürdüğü gibi öldürmüştü. Ardından adamın belindeki hançeri çekip almış, diğeri elindeki kargıyı Nasuada'ya yöneltmeye uğraşırken o da hançeri ona saptırmış ve bağırıp yardım istemeden veya kaçamadan adamı benzetmişti.

Nasuada buradan sonra ise fazla ilerleyememişti. Galbatorix'in büyüü yüzünden veya belki de sadece şanssızlıktan kendini beş kişilik bir asker grubuyla karşı karşıya bulmuş, onlar da belki anında

değil ama biraz uğraştıktan sonra Nasuada'yı hizaya getirmişlerdi.

Belki üstünden yarım saatten fazla zaman geçmemişti ki, Nasuada demir perçinli çizmeleriyle hücrenin kapısına hızla yaklaşan kalabalık bir grubun ayak seslerini duydu. Ardından Galbatorix beraberinde birkaç muhafızla içeri daldı.

Her zamanki gibi gözünün yan hizasında gelip durmuştu; uzun boylu, köşeli yüz hatlarıyla koyu renkli bir siluet olarak sadece dış hatları belirgindi. Nasuada onun başını çevirip gözlerini hücrede gezdirdiğini gördü; ardından soğuk bir sesle Galbatorix, "Bu nasıl oldu?" diye sordu.

Miğferi püsküllü bir asker hızla Galbatorix'in önüne gelip diz çöktü ve Nasuada'nın sivriltilmiş kaşığı uzattı. "Efendimiz, bunu dışardaki adamlardan birinden çıkardık."

Kral kaşığı aldı, elinde evirip çevirdi. "Anlıyorum." Başını Nasuada'ya çevirdi. Kaşığın iki ucundan fazla bir çaba harcamadan sıkıp avucunda ikiye katladı. "Kaçamayacağını biliyordun ama yine de illa denemek istedin. Sırf bana olan garzin yüzünden adamlarımı öldürmene göz yumamam. Onların canını almaya hakkın yok. Ben izin vermediğim sürece hiçbir şey yapmaya hakkın yok." Elindeki metal parçalarını yere fırlattı. Sonra dönüp Kâhin'in Sarayı'ndan pelerininini savura savura çıkıp gitti.

İki asker zindancının cesedini dışarı çıkardılar, sonra gelip hücreyi bol suyla yıkayıp zemindeki kanları temizlediler, bunu yaparken Nasuada'ya bol bol sövdüler.

Onlar gidince Nasuada bir kez daha yalnız kaldı; derin bir nefes aldı, vücudundaki gerginlik biraz olsun azalmıştı.

Yemek yemiş olabilmeyi isterdi, çünkü şimdi artık bütün heyecanlı anları atlatmış, karnı acıkmıştı. Daha kötüsü, kendine bir sonraki yemeğin saatler sonra verileceğini tahmin ediyor, Galbatorix'in kendisini yemek vermemek suretiyle cezalandıracağını sanmıyordu.

Dışarda koridordan gelen ayak seslerini duyunca ekmek, kuzu çevirmesi, koca bir bardak şarapla ilgili kurduğu hayal yarıda kaldı. İrkilip, karşılaşıcağı kötü sürprize kendini zihinsel olarak hazırlamaya çalıştı, çünkü hoş olmayacağına adı gibi emindi.

Hücrenin kapısı çarpılırcasına açıldı, sekizgen biçimli mekânda kendisine doğru ilerleyen iki çift ayak sesi duydu, Murtagh ile Galbatorix yanına gelmişti. Murtagh her zamanki yerine geçti ama mangalla uğraşmak yerine bu kez kollarını göğsünde kavuşturup duvara yaslandı ve gözlerini yere dikti. Yüzündeki yarım gümüş maskenin altındaki ifadesi Nasuada'nın hiç hoşuna gitmemişti; yüzündeki çizgiler her zamankinden daha sert görünüyordu ve ayrıca ağzının aldığı şekil Nasuada'yı iliklerine kadar donduruyordu.

Her zamanki alışkanlığı olduğu üzere oturmak yerine Galbatorix geçip arkasında biraz başının yan tarafına doğru durmuştu; bu noktadan Nasuada onu görmekten çok hissediyordu.

Galbatorix pençe gibi olan ellerini uzatıp kadının üzerinde açtı. Ellerinde eski dilde, boynuz kemiği kullanılarak yazılmış küçük bir kutu tutuyordu. En kaygı verici olan tarafsa, kutunun içinden bıcır bıcır bir ses gelmesiydi, bir farenin çıkarabileceği kadar usul ama yine de duyulacak kadar net.

Başparmağının etli kısmıyla Galbatorix kutunun kayar kapağını açtı. Sonra elini içeri sokup büyük, krem rengi bir kurtçuk çıkardı. Hayvan aşağı yukarı sekiz santim boyundaydı, bir ucunda minicik bir ağzı vardı ve Nasuada'nın daha önce duyduğu bıcır bıcır sesi çıkarıyor, dışarı çıkarılmaya karşı

hoşnutsuzluğunu gösteriyordu. Tombul ve kıvrım kıvrımdı, bir tırtıl gibi, ayakları varsa bile görünmeyecek kadar küçüktüler.

Hayvan Galbatorix'in parmakları arasından kurtulmak için boşuna kıvrılırken, kral, "Bu bir çukur oyucu. Hiç de görüldüğü gibi değil. Çok az şey görüldüğü gibidir, ama söz konusu çukur oyucu olunca bu söz daha da doğru. Alagaesia'da sadece tek bir yerde bulunuyorlar ve onları ele geçirmek tahmin ettiğinden daha zor. O yüzden bunu sana saygımın bir işareti olarak al Ajihad'ın kızı Nasuada, onlardan birini senin üstünde denemeyi lütfettiğim için." Ses tonu alçalıp daha da samimi bir hal aldı. "Yine de senin yerinde olmadığım için mutluyum."

Galbatorix çukur oyucuyu Nasuada'nın çıplak sağ koluna, dirseğinin biraz aşağısına bırakırken, hayvanın bıcirtısı arttı. İğrenç hayvanı derisinin üstünde hissedince Nasuada irkildi, yaratık görüldüğünden ağırdı ve hayvanın alt tarafı sanki yüzlerce minik kancayla tutunuyormuş gibi derisini kavriyordu.

Çukur oyucu bir süre daha cırladı, sonra sıkı bir topak olacak şekilde bedenini büzüp kolu üstünde birkaç santim öteye sıçradı.

Bağlarını çekiştirdi, yaratığı yerinden düşürmeye çalıştı ama hayvan tutunduğu yerden düşmüyordu.

Yeniden sıçradı.

Sonra yeniden, artık omzundaydı, kancaları derisini çimdikliyor, sırça otu gibi derisine batıyordu. Gözünün ucuyla çukur oyucunun gözsüz başını kaldırıp, sanki havayı koklar gibi kendine doğru çevirdiğini gördü. Minik ağız açıldı ve alt ve üst çenesinde kesicidişleri olduğunu gördü.

"Bıcır bıcır?" dedi oyucu. "Bıcır bıcır?"

"Orası değil," dedi Galbatorix ve eski dilde bir sözcük sarfetti.

Sözcüğü duyan oyucu başını Nasuada'dan çevirdi ve Nasuada rahatlayarak derin bir nefes aldı. Ardından kolundan aşağı ilerlemeye başladı.

Kendisini korkutan birkaç şey vardı hayatta. Kızgın demir korkutmuştu. Galbatorix'in Urû'baen'de sonsuza dek hüküm sürmesi fikri onu korkutuyordu. Ölüm, elbette, onu korkutuyordu; ama bu yaşamının sonu olacağından değil, yapmak istediği pek çok şeyi tamamlayamadan gidecek olmasındandı.

Ama sebebi her ne olursa olsun çukur oyucuyu görmek ve hissetmek, onun o güne dek başka hiçbir şeyin başaramadığı kadar sinirini bozuyordu. Vücudundaki her bir kas yanıyor ve kasılıyordu; içinden büyük bir koşup kaçma, yaratıkla arasında olabildiğince mesafe koyma hissi geçiyordu, çünkü bu çukur oyucuda hiç de normal olmayan bir şeyler vardı. Hareket etmesi gerektiği gibi hareket etmiyordu; o tiksindirici ağız ona bir çocuğun ağızını andırıyordu ve çıkardığı ses korkunçtu; o berbat ses içinde bir kusma hissine neden oluyordu.

Çukur oyucu dirseğine gelince durdu.

"Bıcır bıcır!"

Sonra tombul, kolsuz bacaksız bedeni kasıldı ve ardından havaya doğru on, on iki santim sıçradı ve baş aşağı dimdik dirseğinin iç kısmına doğru dalışa geçti.

Oyucu değdiği yerde belki bir düzine minik parlak çıyana dönüştü; hepsi koluna dağılıp her biri

dişlerini geçirebileceği, sonra da etin altına girebilecekleri bir yere dağıldılar.

Acı dayanılmayacak kadar fazlaydı; bağlarını kopartmaya çalıştı, doğrulmaya çalışıp tavana doğru haykırdı, ama çektiği ıstıraptan kaçamadı, ne o an, ne de bittikten sonra uzunca bir süre. Kızgın demir daha fazla canını acıtmıştı, ama Nasuada kendisine onun değmesini tercih ederdi; çünkü kızgın demir kişilik dışı bir şeydi, cansızdı ve tahmin edilebilirdi, çukur oyucu ise bunun tam tersiydi. Acı sebebinin kendisini kemiren bir yaratık yüzünden olduğunu bilmenin, içinde olduğunu bilmenin dehşet verici bir tarafı vardı.

Sonunda gururu bıraktı, kontrolünü kaybetti ve tanrıça Gokukara'ya kendisine merhamet etmesi için yalvarmaya, tıpkı bir çocuk gibi sızlanmaya, mızızlanmaya başladı, ağzından rasgele dökülen sözcükleri durduramıyordu.

Arkasında duran Galbatorix'in güldüğünü duyuyordu, kendi acı çekişinden zevk alması, ondan daha da fazla nefret etmesine neden olmuştu.

Gözlerini kırıştırdı, yavaş yavaş kendine geldi.

Birkaç dakika sonra, Murtagh ile Galbatorix'in gittiğini fark etti. Gittiklerini hatırlamıyordu, bayılmış olmalıydı.

Acısı öncekinden azdı, ama hâlâ müthiş canı yanıyordu. Vücuduna bir göz attı, gözlerini hemen kaçırdı, kalp atışı hızlanmıştı. Çıyanların (onlara hâlâ çukur oyucu denip denemeyeceğini bilmiyordu) gezdiği yerler şişmiş, derisinin altı içi kanla dolu yol yol izler bırakmışlardı ve her bir iz acıyordu. Sanki vücudunun ön tarafı demir bir kamçıyla kamçılanmış gibiydi.

Çukur oyucuların hâlâ derisinin altında olup olmadıklarını merak etti, hareketsiz yatıp yediklerini hazmetmeye mi çalışıyorlardı acaba. Ya da başkalaşıyorlar mıydı, örneğin çukur oyuculardan sineklere mi dönüşüyorlardı ya da daha berbat bir şeye. Veya, ve bu en kötü olasılıktı, belki içine yumurta bırakıyorlardı ve yakında doğup çoğalacaklar ve kendisini yiyip bitireceklerdi.

Titredi, korku ve çaresizlik içinde ağlamaya başladı.

Yaraları kendine hâkim bir tavır takınabilmesini zorlaştırıyordu. Görüş kabiliyeti bir kaybolup bir geri geliyordu, ağlamaya başladığını fark etti ve iğrendi kendinden ama duramıyordu, kadar çabalarsa çabalasın duramıyordu. Aklını başka yere yönlendirebilmek için kendi kendine konuşmaya başladı (saçma sapandı çoğu), azmini yeniden kendisine kazandıracak her şey ya da aklını başka konulara yönlendirebilecek bir şeyler. Yardımı olmuştu, biraz daha olsa.

Galbatorix'in kendisini öldürmek istemediğini biliyordu ama öfkelenildiğinde daha da fazla ileri gitmesinden korkuyordu. Zangır zangır titriyordu ve bütün vücudu ateş içinde yanıyordu, sanki yüzlerce arı tarafından sokulmuş gibi hissediyordu kendini. Dayanma gücü ona ancak belli bir yere kadar yetiyordu; ne kadar kararlı olursa olsun, yapısının belli bir tahammül sınırı vardı ve Nasuada bu sınırı çoktan aştığının farkındaydı. Ta içinde derinlerde bir şey kırılmıştı ve artık yaralarının bir daha iyileşebileceğinden emin değildi.

Hücrenin kapısı gıcırtyla açıldı.

Gelenin kim olduğunu anlamak için gözlerini dikkatli bakabilmek için zorladı.

Gelen Murtagh'tı.

Tepesinde dikilip kendisine baktı, dudakları sımsıkı kapalı, burun delikleri genişlemiş, kaşları çatıktı. İlkönce Nasuada onun kızgın olduğunu sandı ama sonra onun aslında çok endişeli ve korkmuş olduğunu fark etti. Bu kadar çok endişeleniyor olması şaşırtmıştı onu; kendisine bir tür sempatiyle yaklaştığının farkındaydı (yoksa Galbatorix'i onu canlı tutmaya ne diye ikna etmiş olsundu ki?) ama kendisine çok fazla da aldırıldığını sanmıyordu.

Ona gülümseyerek karşılık vermek istedi. Ama herhalde becerememişti ki, gülümsemeye çalışırken Murtagh'ın çene kasları kasıldı, sanki kendini güçlkle tutuyormuş gibiydi.

"Kıpırdamamaya çalış," dedi ve ellerini kadının üstüne getirip açtı, eski dilde mırıldanmaya başladı.

"Sanki kımıldayabilirmişim gibi," diye düşündü Nasuada.

Yaptığı büyü bir süre sonra etkisini göstermeye ve yaralarının acısı birer birer azalmaya başladı ama tam olarak geçmemişti.

Nasuada kaşlarını çatıp ona baktı, anlamıyordu; bunun üzerine Murtagh, "Üzgünüm," dedi. "Elimden bu kadar geliyor. Galbatorix nasıl yapıldığını biliyordur ama benim elimde değil."

"Ya... ya peki Eldunari'ler?" diye sordu Nasuada. "Eminim onlar yardım edebilirler."

Murtagh başını iki yana salladı. "Hepsi genç ejderhalar ya da bedenleri öldüğünde öyleydiler. O zamanlarda çok az büyü öğrenmişler ve o günden beri Galbatorix onlara neredeyse hiçbir şey öğretmedi... üzgünüm."

"O şeyler hâlâ içindeler mi?"

"Hayır! Hayır, değil. Sen bayıldığında Galbatorix onları çıkarttırdı."

Nasuada gözle görünür şekilde rahatladı. "Yaptığın büyü acıyı durdurmadı." Suçlayıcı gibi görünmek istememişti ama yine de sesine bir parça kızgınlığın yansımasına engel olamamıştı.

Murtagh yüzünü astı. "Niye bilmiyorum. Durdurması gerekirdi. O yaratık her ne ise, yaşadığımız dünyanın normlarına uymuyor."

"Nereden olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Sadece bugün öğrendim, Galbatorix onu kendi özel bölümünden getirtti."

Nasuada bir süre gözlerini kapadı.

"Kaldır beni."

"Emin mis..."

"Kaldır beni."

Hiçbir şey söylemeden Murtagh onun bağlarını çözdü. Sonra ayağa kalktı ve taş döşemenin yanında biraz sendeleyerek durdu, ani gelen baş dönmesinin geçmesini diledi.

"Al bunu," dedi Murtagh ona kendi pelerininini vererek. Nasuada onu sırtına geçirip hem ısınmak, hem de örtünmek için sarındı; ayrıca bu şekilde yanık, kabuk bağlamış yaralar, su toplayan yerler ve içi kan dolu, yol yol izleri de görmek zorunda kalmayacaktı.

Topallayarak (çünkü diğer yerlerin yanı sıra çukur oyucu onun ayaklarının tabanlarını da ziyaret etmişlerdi) hücrenin bir ucuna gitti. Duvara yaslandı, sonra da yavaş yavaş yere çöktü.

Murtagh da ona katıldı, ikisi de karşıdaki duvara bakarak yerde oturuyorlardı.

Nasuada kendine engel olamayarak ağlamaya başladı.

Bir süre sonra Murtagh'ın omzuna dokunduğunu hissetti ve irkilip kendini çekti. Elinde değildi. Son birkaç gündür canını herkesten çok yakmıştı ve Nasuada onun bunu isteyerek yapmadığını bilmesine rağmen, kızgın demiri vücuduna dağılayanın o olduğunu unutamıyordu.

Yine de tepkisinin onu nasıl yaraladığını görünce acıyıp uzandı ve elini avucuna aldı. Murtagh da karşılık olarak usulca onun parmaklarını sıktı, sonra kolunu onun omzuna attı ve kadını kendine çekti. Nasuada bir an direndiyse de sonra onun kollarında rahatlayıp başını onun göğsüne yasladı ve orada ağlamaya devam etti, usul usul hıçkırıkları çıplak taş hücrede yankılanıyordu.

Birkaç dakika sonra Nasuada onun konuşmaya başlayarak kıpırdadığını hissetti. "Seni kurtarmanın yolunu bulacağım, sana yemin ediyorum. Benimle Thorn için artık çok geç. Ama senin için değil. Galbatorix'e bağlılık yemini etmediğin sürece seni Urû'baen'den uçurabilmem için hâlâ bir şansın var."

Nasuada başını kaldırıp ona baktı ve söylediklerinde ciddi olduğunu anladı. "Nasıl?" dedi fısıldar gibi.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Murtagh açık açık, biraz da kurnazca gülümseyerek. "Ama yapacağım. Ne pahasına olursa olsun. Ama bana söz vermelisin, pes etmeyeceksin, ben deneyene dek pes etmek yok. Anlaştık mı?"

"Buna dayanabileceğimi sanmıyorum... o şeylere. Eğer onları yine üzerime bırakacak olursa, istediğini yaparım korkarım."

"Yapmak zorunda kalmayacaksın; çukur oyucuları yeniden kullanmaya niyeti yok."

"Ne yapacak peki?"

Murtagh bir dakika boyunca konuşmadı. "Gördüğün, duyduğun, hissettiğin ve tattığın şeyleri çarpıtmayı düşünüyor. Eğer bu işe yaramazsa, o zaman zihnine doğrudan saldırılmayı planlıyor. Eğer bunu yaparsa ona karşı koyamazsın. Hiç kimse koyamaz. Ama sıra buna gelmeden sanırım seni kurtarabilirim. Tek yapman gereken birkaç gün daha dişini sıkıp direnmen. Sadece birkaç gün daha."

"Duyularıma güvenemezsem nasıl başaracağım bunu?"

"Taklit edemediği bir duyu var." Murtagh kadına daha karşıdan bakabilmek için iyice döndü. "Zihnine girmeme izin verir misin? Düşüncelerini okumaya çalışmayacağım. Sadece zihninin nasıl olduğunu hissetmek istiyorum, böylece ilerde sen de benimkini tanıyabilirsin, yani beni tanıyabilirsin."

Nasuada karar veremedi. Bunun bir dönüm noktası olduğunu biliyordu. Ya ona güvenip kabul edecekti ya da reddedecek ve Galbatorix'in kölesi haline dönüşmemek için eline geçen tek fırsatı da kaçırmış olacaktı. Yine de herhangi bir kimseye zihnine girmeye izin verme konusunda tereddütteydi. Murtagh zihninde daha kolay yer alabilmek için onun gardını düşürmeye çalışıyor olabilirdi. Ya da belki Nasuada'nın düşüncelerine biraz kulak kabartarak bir parça bilgi sızdırmak istiyor olabilirdi.

Sonra düşündü: Galbatorix neden böyle hilelere başvursundu ki? İstese bunları kendi de yapabilirdi. Murtagh haklıydı: Galbatorix'e karşı koyamazdı... Murtagh'ın teklifini kabul edersem belki bu sonum demek olabilir, ama eğer reddedersem sonum zaten kaçınılmaz. Öyle ya da böyle, Galbatorix beni ele geçirecek. Bu sadece zaman meselesi.

"İstedğini yap," dedi.

Murtagh başını salladı ve gözlerini yarı kapadı.

Aklından sessizce düşüncelerini bir yabancından korumak istediğinde söylediği cümleciği geçirmeye başladı. Bütün gücüyle bu cümleciğe yoğunlaştı, gerekirse Murtagh'ı kovuşturmaya ve taşıdığı sorumluluk nedeniyle gizli tutması gereken konuların hiçbirini düşünmemeye kararlıydı.

El-harim'de, yaşardı bir adam, sarı gözleri olan,

Dedi bana: "Fısıltılara dikkat et, çünkü onlar yalan,

Karanlığın güçleriyle mücadele etme,

Zihnini yeniden biçimlendirirler;

Gölgelerin derinliklerini dinleme,

Yoksa uykunda bile seni ele geçirirler."

Murtagh'ın zihni kendisinininkine değince Nasuada kasıldı ve aklında cümleciği daha da hızlı geçirmeye devam etti. Şaşırarak Murtagh'ın zihninin hiç de yabancı olmadığını fark etti. Onun zihniyle olan benzerlikleri... Hayır... Kim olduğunu düşünmemeliydi; ama benzerlik müthişti ama aynı şekilde bariz farklar da vardı. Farkların en büyüğü öfke konusuydu; varlığının tam orta yerine soğuk, kapkara bir kalp gibi çöreklenmişti, oraya tutunmuş kıpırdamıyordu, içinden uzanan nefret damarları uzanıp bütün zihnini sarıp sarmalamıştı. Ama Nasuada için hissettiği endişe nefretini gölgede bırakıyordu. Bunu görmek Murtagh'ın endişelerinin gerçek olduğuna ikna etmişti Nasuada'yı, çünkü insanın içindekileri gizlemesi çok güç bir şeydi ve Murtagh'ın kendisini bu kadar inandırıcı bir şekilde aldatabileceğine inanmıyordu.

Murtagh sözünü tutarak gerçekten de Nasuada'nın zihninin derinliklerine girmeye çalışmadı ve birkaç saniye sonra geri çekildi; Nasuada da kendini yine kendi düşünceleriyle baş başa buldu.

Murtagh'ın gözleri tamamen açıldı ve, "İşte," dedi. "Sana yeniden ulaştığım zaman artık beni tanıyabileceksin."

Nasuada başını salladı.

"İyi. Galbatorix pek çok şeye kadir biri ama bir başkasının düşüncelerinin verdiği hissi taklit edemez. Duyularınla oynamaya başlayacağı zaman seninle bağlantı kurup seni uyarmaya çalışacağım ve bir de bitirdiği zaman. Bu şekilde, gerçek olanla olmayanı karıştırmaya neden olamaz."

"Teşekkür ederim," dedi, kısacık iki kelimeyle duyduğu minneti tam anlamıyla ifade edemeyerek.

"Neyse ki, biraz zamanımız var. Varden'liler sadece üç günlük yolda ve Elfler de kuzeyden hızla yaklaşıyorlar. Galbatorix Urû'baen'in savunmalarının son hazırlıklarını gözden geçirmeye ve

kullanacakları stratejiyi, garnizonu artık burada şehir içinde olan ordunun başındaki Lort Barst'la görüşmeye gitti."

Nasuada kaşlarını çattı. Bu kötüydü. Lort Barst'ın adını duymuştu. Galbatorix'in sarayındakiler arasında korku saçan bir ünü vardı. Çok zeki, eli kanlı biri olduğu ve karşısına kim dikilecek olursa acımadan ezip geçtiği söylenirdi.

"Seni göndermedi mi?" diye sordu.

"Galbatorix'in benimle ilgili başka planları var, gerçi daha ne olduğunu henüz söylemedi."

"Hazırlıklarıyla daha ne kadar uğraşacak?"

"Bugün ve yarın."

"O geri gelmeden serbest kalmamı sağlayabileceğini sanıyor musun?"

"Bilmiyorum. Herhalde yapamam." Aralarında bir sessizlik oldu. Sonra da Murtagh, "Şimdi benim sana bir sorum var: O adamları neden öldürdün?" diye sordu. "Kaleden kaçamayacağını biliyorsun. Galbatorix'in dediği gibi sırf ona olan hıncın yüzünden mi öldürdün adamları?"

Nasuada içini çekti ve başını Murtagh'ın göğsünden kaldırıp dik oturdu. İstemeyerek de olsa Murtagh onun omzuna attığı kolunu çekti. Nasuada hafifçe burnunu çekip dosdoğru onun gözlerine baktı. "Orada öylece yatıp bana istediğini yapmasına izin veremezdim. Savaşmalıydım; beni ezemediğini ona ispatlamalıydım ve ne şekilde olursa olsun onun canını acıtmalıydım."

"Yani garezdi?"

"Kısmen. Ne olmuş öyleyse?" Nasuada onun kendisini küçümseyeceğini veya davranışını tenkit etmesini bekledi ama Murtagh onu tartan bir bakışla süzdü, dudakları muzip bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"O zaman bravo diyeyim sana," dedi.

Ardından Nasuada da onun gülümsemesine gülümsemeyle karşılık verdi.

"Ayrıca..." dedi Nasuada. "Bir parça bile olsa kaçabilme ihtimalim vardı."

Murtagh pufladı. "Elbette, ejderhalar da otlamaya başladığı gün belki de."

"Yine de denemek zorundaydım."

"Anlıyorum. Yapabilsem, İkizler beni buraya ilk getirdiklerinde ben de aynısını yapardım."

"Ya şimdi?"

"Hâlâ yapamam, hem yapabilsem bile ne işe yarayacak?"

Nasuada'nın buna verecek cevabı yoktu. Sessizlik oldu aralarında, sonra Nasuada, "Murtagh," dedi. "Eğer beni buradan kurtarmak mümkün değilse bile, bana kaçmak için başka yollardan yardım edeceğine söz vermeni istiyorum. Bunu senden istemezdim, bunu senden rica etmezdim aslında ama yardımların olayı çok daha kolaylaştırabilir ve bunu kendi başıma başarabilmem mümkün olmayabilir." Nasuada konuşurken Murtagh'ın dudakları inceldi, sert bir görünüm almış ama onun sözünü kesmemişti. "Ne olursa olsun, kendimi Galbatorix'in eğlencesine malzeme etmeyeceğim. Buna bir daha maruz kalmamak için elimden ne gelirse yapacağım. Bunu anlayabiliyor musun?"

Çenesi kısa bir baş sallamasıyla düştü.

"O zaman bana söz verdiğini düşünebilir miyim?"

Murtagh gözlerini indirdi, yumruklarını sıktı, nefes alışını düzensizleşmişti.

"Tamam."

Murtagh suskundu. Ama Nasuada yavaş yavaş onu içinde bulunduğu bu sessizlikten yeniden çıkarmayı başardı ve zamanı havadan sudan şeylerden konuşarak sohbetle geçirdiler. Murtagh ona, Galbatorix'in Torn'da kullanması için verdiği eyerde yaptığı değişiklikleri anlattı (Murtagh'ın belli ki gurur duyduğu, ejderhaya binip inişini kolaylaştıran ve kılıcını çekmesine daha az engel olan değişikliklerdi bunlar). Nasuada da ona Aberon'daki pazarların kurulduğu sokaklardan, başkent Surda'dan ve çocukken nasıl bakıcısından kaçıp oraları keşfe çıktığından bahsetti. En sevdiği tüccar gezgin kabilelerden birinin tüccarıydı. Adamın adı Hadamanara-no Dachu Taganna'ydı. Ama adam onun kendisini herkesin seslendiği isimle, yani Taganna olarak çağırmasını istemişti. Hançerler, bıçaklar satardı, kendisine mallarını göstermekten zevk alırdı, üstelik Nasuada hiçbir zaman bir şey satın almadığı halde.

Murtagh'la konuşurlarken sohbetleri giderek rahat bir hava almıştı. İçinde buldukları olumsuz şartlara rağmen Nasuada onunla konuşmaktan hoşlandığını fark etmişti. Murtagh zeki ve iyi eğitimliydi ve Nasuada'nın hoşuna giden, duyarlı bir nüktedanlığı vardı, özellikle de Nasuada'nın içinde olduğu durum göz önüne alınınca.

Murtagh da sohbetlerinden en az onun kadar hoşlanmış gibiydi. Bununla birlikte bir zaman sonra yakalanma korkusuyla bu şekilde sohbe devam etmelerinin doğru olmadığını hissettiler. Böylece Nasuada yeniden döşemeye dönüp üstüne uzandı ve onun kendisini tutsak edici taşa yeniden bağlamasına ses çıkarmadı.

Tam dışarı çıkmak üzereyken, "Murtagh," diye seslendi.

Dönüp ona baktı Murtagh.

Kadın kısa bir an durup sonra cesaretini topladı ve sordu: "Niçin?" Nasuada onun ne demek istediğini anladığını biliyordu: Neden kendisi? Neden kurtarmıştı hayatını ve şimdi neden kurtarıyordu onu? Aslında cevabını tahmin edebiliyordu, ama yine de ondan duymak istiyordu.

Murtagh ona uzun uzun baktı, sonra, alçak ama kesin bir sesle, "Nedenini biliyorsun," dedi.

Yıkıntıların Ortasında

Kalın kurşuni bulutlar dağılmış, Saphira'nın sırtında oturduğu yerden Eragon, Vroengard Adası'nın iç kısımlarını açık seçik görebiliyordu.

Önlerinde kocaman çanak şeklinde bir vadi uzanıyordu; vadi, uçarken bulutların arasından zirvelerini gördükleri, dik yamaçlı dağlarla çembere alınmıştı. Ladin, çam ve köknar ağaçlarından oluşan sık bir orman dağ yamaçlarından ta eteklere kadar yayılmıştı. Ağaçlar uzun ve hazin görünümlüydüler. Eragon uzaklardan bile onların yemyeşil gür dallarını saran yosun ve mantarları seçebiliyordu. Dağların kenarlarında parça parça sis bulutları asılıydı ve vadinin birkaç yeri sürüklenen bulutlardan yağın yağmur perdesinin etkisi altındaydı.

Vadi düzlüğünün epeyce üst taraflarında Eragon ağaçların arasında taş yapılar görüyordu: Karmakarışık otların bürüdüğü mağara girişleri; yanmış kulelerin yıkık simsiyah dış yüzeyleri; çökmüş tavanlarıyla devasa ölçülerde mekânlar ve birkaç da hâlâ içinde yaşanır gibi görülen daha ufak çaplı binalar.

Dağlardan ondan fazla ırmak akıyor, yeşil araziden geçip vadinin orta yerindeki büyük, durgun göle dökülüyordu. Gölün çevresinde süvarilerin şehri Doru Araeba'nın kalıntıları vardı. Yapılar çok geniştir. Her biri Carvahall'i tek tek içine alabilecek devasa ölçülerde büyük ve boş salonlardı. Her bir kapı sanki çok büyük içi keşfedilmemiş bir mağara ağı gibiydi. Her bir penceresi sanki bir saray kapısı boyundaydı ve her bir duvar tam anlamıyla bir falezdi.

Taş blokları sarmaşıklar sarmıştı, sarmaşığın olmadığı yerde ise yosunlar vardı, ki bu da yapıların sanki arazinin bir parçasıymış gibi görünmesine neden oluyor, sanki yapılar yerden bitmişler gibi görünüyordular. Taşların bir parça çıplak kalmış yerlerinde renklerinin uçuk bir hardal rengi olduğu görünüyordu, ama aralarda yer yer kırmızı, kahverengi ve çivit mavisi görmek de mümkündü.

Bütün Elf yapıları yapılar, Cücelerle insanlarınkinden daha zarıftı, akıcı ve ince bir görünüm içindeydi ve ayrıca Ellesmera'daki ağaç evlerin sahip olmadığı bir sağlamlığa ve otoriter bir görünüme sahipti; bazılarında Eragon, Palancar Vadisi'ndeki evlerle benzerlikler sezdi, sonra da aklına ilk insan süvarilerin Alagaesia'nın bu bölgesinden geldiğini hatırladı. Sonuç, benzersiz bir mimariydi, ne tam olarak Elfti, ne de insan.

Binaların çoğu yıkılmıştı, bazıları diğerlerinden daha harap durumdaydılar. Yıkım şehrin güney ucuna yakın tek bir noktadan dışa doğru yayılmışsa benziyordu; büyük bir krater aşağı yukarı on metre kadar toprak içine çökmüştü. Çukurda huş ağaçları büyümüşü; gümüşümsü yaprakları belli bir yönü olmayan rüzgârda sallanıyordular.

Şehir içinde açık alanları otlar ve çalılar sarmıştı, sokakları belirleyen döşenmiş yassı taşlar çimenlerle kaplıydı. Binaların şehri yıkıma uğratan patlamadan koruduğu süvariler parkında soluk renkli çiçekler sanatsal dizaynlar içinde hâlâ büyüyorlardı, biçimleri hiç şüphesiz uzun süre önce unutulmuş büyülerin neticesiydi.

Ama her şeye rağmen çember biçimindeki vadi iç karartıcı bir manzara sergiliyordu.

"Gurur kaynağımızın yıkıntularına bakın," dedi Glaedr. Ardından, "Eragon, bir büyü daha yapmalısın. Sözleri şöyle başlıyor..." diye devam etti. Sonra da eski dilde birkaç cümle mırıldandı. Çok eski bir büyüydü; sözcük yapısı anlaşılması güç ve birbirine bağlı karmaşıklıktaydı ve Eragon

bu büyüyle ne elde etmek istediklerini çıkaramamıştı.

Glaedr'a anlamını sorunca yaşlı ejderha, "Burada görünmez bir zehir var. Soluduğun havada, yürüdüğün toprakta, yediğin yemekte, içtiğin suda bulabilirsin. Büyü bizi onun kötü etkisine karşı koruyacak," dedi.

"Ne... zehri?" diye sordu Saphira, düşünceleri kanat çırpışı kadar ağırdı.

Eragon, Glaedr'ın zihniyle şehrin yanındaki kraterin resmini gördü. Ejderha anlatmaya başladı: "Forsworn'la yapılan savaşta bizden biri, Thuviel adında bir Elf büyü yoluyla kendini öldürdü. Kendini öldürmek mi istedi, yoksa kazayla mı oldu asla anlaşılamadı; ama sonucu işte görüyorsunuz ve de göremiyorsunuz, çünkü patlamanın sonunda çevre yaşamaya uygun olmaktan çıktı. Burada kalmaya devam edenlerin bir süre sonra ciltlerinde dökülmeler, saç kaybı gibi belirtiler görülmeye başlandı ve sonunda hepsi öldü."

Oldukça endişelenen Eragon büyüleri söylemeden önce (çok fazla bir enerji gerektirmemişti), "Nasıl olur da birisi, Elf olsun olmasın, bu kadar yıkıma neden olabilir? Thuviel'in ejderhası bile yardım etmiş olsa, bunun nasıl mümkün olabileceğini anlayamıyorum, tabii ejderhası bir dağ kadar büyük idiyse o başka," dedi.

"Ejderhası değildi ona eden," dedi Glaedr. "Ejderhası ölmüştü. Hayır, Thuviel bu yıkımı kendi kendine gerçekleştirdi."

"Ama nasıl?"

"Yapılabilecek tek yolla: Kendi bedenini bir enerjiye çevirdi."

"Kendini ruha mı dönüştürdü?"

"Hayır. Kendisini dönüştürdüğü enerjinin düşünme yeteneği veya bir yapısı yoktu ve önce çözüldü, sonra da dayanamayıp patlayana dek dışa doğru yayılmaya devam etti."

"Ben bir vücudun bu kadar enerji barındırabileceğini tahmin etmezdim."

"Fazla bilinmez, ama aslında en küçük bir maddenin bile büyük miktarda barındırdığı bir enerjisi vardır. Madde aslında sadece enerjinin katılmış, donmuş halidir. Onu çözersen karşısında çok az şeyin durabileceği bir sele dönüşür. Buradaki patlamanın Teirm'den bile duyulduğu söylenir ve oluşan duman bulutu Beor Dağları kadar yüksekmiş."

"Glaerun'u öldüren de patlama mıydı?" diye sordu Eragon. Glaerun, Vroengard'da öldüğünü duyduğu Forsworn'un üyelerinden biriydi.

"Evet. Galbatorix ile Forsworn'un geri kalanının uyarıldıkları bir an olmuş ve bu sayede kendilerini koruyucu kalkana alabilmişler ama çoğumuzun böyle bir şansı olmadı ve böylece yok oldular."

Saphira alçak bulutların altında aşağı doğru süzülürken, Glaedr da ona nereye uçması gerektiğini söylüyordu. Bu şekilde Saphira yönünü vadinin kuzeybatısına doğru çevirdi. Yanlarından geçerken Glaedr dağların isimlerini tek tek saydı: Ilthiaros, Fellsverd, Nammenmast ile Huildrim ve Tırnadrim. Yıkılan ve hâlâ ayakta kalan kulelerin isimlerini de saydı, Eragon ile Saphira'ya onların tarihçesini anlattı ama anlattıklarına sadece Eragon kulak verebilmişti.

Eragon, Glaedr'in zihninde çok çok eskilere ait bir keder duygusunun yeniden canlandığını hissetti. Doru Araeba'nın yıkımına değil, ama süvarilerin ölümüne, ejderha neslinin soyunun tükenmeye yaklaşmasına, binlerce yıllık bilgi ve erdem birikiminin kaybolmasına üzülmüyordu. Her şeyin bir zamanlar nasıl olduğunu bilmek (kendi türüyle olan arkadaşlıkları) Glaedr'ın yalnızlık hissini daha da artırıyor. Bu yalnızlıkla beraber bir de üzüntüsü öyle bir kasvet duygusu getirmişti ki, Eragon da üzölmeye başladığını fark etti.

Yavaşça Glaedr'ın bilincinden çekildi; ama aşağıdaki vadinin melankolik, kederli görünümü hâlâ değişmemişti; sanki orası bile süvarilerin devrilmesine yas tutuyordu.

Saphira alçaktan uçmaya başlayınca yapılar da daha büyük görünmeye başlamıştı. Gerçek ölçüleri ortaya çıkınca Eragon Domia abr Wyrda'da okuduklarının abartma olmadığını anladı: Aralarında en büyük olanı o kadar büyüktü ki, Saphira içinde rahat rahat uçabilirdi.

Terk edilmiş virane şehrin bir kıyısında toprak üstünde yığınla dev kemik kalıntıları görmeye başlamıştı. Manzara midesini bulandırdı ama yine de başını çevirip başka bir tarafa bakamıyordu. Onu en çok etkileyen şey kemiklerin büyüklüğüydü. Ejderhalardan birkaçı canlıyken Saphira'dan küçük olmalıydılar ama çoğunluğu ondan büyüktü. Göğüs kafesi kemikleri de hâlâ duran iskeletlerden birinin uzunluğu en az yirmi beş metre ve en geniş yerinde beş metre eninde olmalıydı. Sadece bir başına kafatası bile (dev gibi, sanki bir kayalıkmiş gibi üstünü yer yer ince yosun tabakası kaplamış, korkunç bir şeydi) Saphira'nın gövde kısmından daha uzun ve kalındı. Hatta etli kanlı Glaedr bile ejderha kalıntısının yanında minicik kalırdı.

Eragon'un dikkatini çeken şeyi görünce Glaedr, "Orada yatan Belgabad, içlerimizde en büyük olanıydı," dedi. Eragon Ellesmera'da okuduğu hikâyelerden birinden bu ismi hayal meyal hatırlıyordu; yazar Belgabad'ın da savaşta olduğunu ve mücadele sırasında bütün diğerleri gibi onun da öldüğünü yazmıştı.

"Süvarisi kimdi?" diye sordu.

"Süvarisi yoktu. Yabani bir ejderhaydı. Yüzyıllar boyu buzlarla kaplı kuzeyde yaşadı. Forsworn ve Galbatorix bizim soyumuza karşı kıyıma başlayınca o da yardıma geldi."

"Gelmiş geçmiş en büyük ejderha o muydu?"

"Bugüne kadar mı? Hayır, ama o dönem için evet."

"Beslenmek için yeterli besini nereden elde ediyordu?"

"O yaşta ve o ölçülerde ejderhalar genellikle zamanı uyku gibi bir trans halinde geçirirler, canları ne isterse onun hayalini kurarak, yıldızların yörüngelerinde nasıl döndüklerinden tut, yüzyıllar içinde dağların nasıl oluşup kaybolduklarına kadar, hatta kelebek kanatlarının nasıl hareket ettikleri gibi çok basit bir konu üstünde bile. Ben de aslında aynı şeyin çekici özlemine duyuyorum ama bana uyanık ihtiyacınız var, ben de uyanık kalacağım."

Yorgunluktan zorla konuşan Saphira, "Sen... Belgabad'ı tanıyor muydun?" diye sordu.

"Onunla tanıştım, ama onu tanımam. Her zaman olmasa bile genellikle yabani ejderhalar biz süvarilere bağlananlarla arkadaşlık etmezdi. Fazla evcil ve itaatkâr olduğumuzu düşünürler, bizi küçümserlerdi. Biz de içgüdülerıyla hareket ettikleri ve ehlileştirilmemiş oldukları için aynı şekilde onları küçümserdik ama aynı zamanda aynı sebepten onlara bir hayranlık da besledik. Ayrıca kendilerine ait bir dilleri olmadığını da unutmamalıyım, bu aramızda tahmin edebileceğinden de

büyük bir uçurum yarattı. Dil canlıının beynini açılanması zor yönlerde etkileyip değiştirir. Yabani ejderhalar tabii ki Cüceler veya Elfler kadar konuşabiliyorlardı ama bunu anılarını, duyularını ve zihinsel görüntüleri paylaşarak yapıyorlardı, sözcüklerle değil. Aralarında sadece uyanık olan bir iki tanesi bu veya başka bir dili öğrenmişti."

Glaedr durdu, sonra ekledi: "Eğer yanlış hatırlamıyorsam, Belgabad, Kara Raugmar'ın uzak bir koldan atasıydı ve Raugmar eminim hatırlayacaksın, Saphira, annen Vervada'nın büyük, büyük, büyük büyükbabasıydı."

Çok yorgun olan Saphira hemen tepki vermedi ama dev iskelete bakmak için yeniden boynunu çevirip baktı. "Bu kadar büyümüş olduğuna göre iyi bir avcı olmalıymış."

"En iyilerindendi," dedi Glaedr. "Ayrıca... onun soyundan olmaktan gurur duydum."

Araziye saçılmış kemikler Eragon'u derinden etkilemişti. O ana dek, ne savaşın büyüklüğünü, ne de bir zamanlar orada yaşamış olan ejderhaların sayısını tam algılayabilmişti. Bu manzara Galbatorix'e olan nefretini depreştirdi ve bir kez daha içinden kralın ölmesi için elinden geleni yapmaya yemin etti.

Saphira sis bulutu içinden dalışa geçti, beyaz pus, gökyüzünde oluşan minik girdaplar gibi kanatlarının ucundan yuvarlanarak geriye uçuşuyordu. Sonra karşısına çıkan çimenlik bir araziye sert bir iniş yaptı. Sağ bacağı kendi ağırlığını kaldıramadı ve göğsüyle omzu üstüne düştü; öyle ki eğer üstündeki büyümlü kalkan olmasa Saphira'nın sırtındaki çıkıntıların göğsüne saplanması işten bile değildi.

Çakılmayla birlikte öne doğru sürüklenmesi bitince, çarpmanın etkisiyle şok geçiren Saphira olduğu yerden bir süre kıvıldamadı. Arkasından yavaş yavaş toplarlandı, kanatlarını düzeltti ve dizleri bükülü bir süre öylece kaldı. Hareket ederken eyerinin dizgin ve bağları gıcırdayıyordu, ses adanın iç kısımlarında hâkim olan sükûnet dolu atmosferde doğal olmayan bir gürültü meydana getiriyordu.

Eragon bacaklarının etrafındaki bağları çözdü, sonra ta aşağı kadar atlayarak indi. Zemin yumuşak ve ıslaktı, çizmeleri nemli toprağa gömülünce o da bir dizinin üstüne düştü.

"Başardık," dedi sevinçle karışık bir hayretle. Saphira'nın başının olduğu yere doğru yürüdü. Saphira onunla göz göze gelebilmek için boynunu eğince, Eragon ellerini onun uzun başının iki yanına koydu ve alnını Saphira'nın burnuna dayadı.

"Teşekkür ederim," dedi.

Saphira'nın gözkapaklarını kaparken çıkardığı tok sesi işitti ve ardından ejderhanın göğsünden çıkardığı hırıltılı sesle başı titreşti.

Bir süre sonra, Eragon onu bıraktı ve dönüp çevreyi incelemeye başladı. Saphira'nın iniş yaptığı yer şehrin kuzeye bakan dış kısımlarıydı. Çimlerin üstü kırık taş parçalarıyla doluydu (kimisi Saphira'nın kendisi kadar büyüktü. Eragon bunlardan birine çarpmadan inmeyi başardıkları için mutluydu.

Arazi şehirden uzaklaşarak yukarı, dağ eteğinin başladığı ormanla kaplı yere doğru vuruyordu. Vadi zeminiyle dağ eteğinin bulunduğu yerde geniş kare biçimi taş döşeli bir yer vardı ve bu alanın öteki ucunda, kuzeye doğru bir kilometre kadar uzanmaya devam eden masif bir taş yapı vardı. Burası adadaki en büyük yıkılmamış yapı olmalıydı ve kesinlikle en gösterişli bina olduğu da kesindi, çünkü

duvarları oluşturan kare taş bloklar arasında Eragon onlarca yivli sütun, asma ve çiçek resimlerinin nakşedildiği taşlı düzlemler ve bir sürü de heykel olduğunu gördü; heykellerin çoğunun sanki onlar da savaşa katılmışlar gibi bazı uzuvları kırık veya kopuktu.

"Burası Büyük Kütüphane," dedi Glaedr. "Ya da artık Galbatorix yerle bir ettikten sonra kütüphane namına her ne kaldıysa."

Eragon çevresini inceleyerek ağır ağır döndü. Kütüphanenin aşağı tarafında bürümüş otların altında çok az belli olan ıssız patikalar vardı. Patikalar, kütüphaneden başlıyor, burayı gözlerden gizleyen elma ağaçlarının bulunduğu koruluğa doğru uzanıyordu, ama...

Eragon'un içi bir anda heyecanla doldu. Emindi ama yine de sormak istedi. "Burası mı? Burası Kuthian Kayası mı?"

Glaedr'ın kendi gözleri aracılığıyla önünde duran şekli incelediğini hissediyordu. "Gerçekten de çok tanıdık geliyor anı bunu ne zaman gördüğümü hatırlamıyorum..."

Eragon'un başkaca bir onaylamaya ihtiyacı yoktu. "Hadi!" dedi. Beline kadar yükselen otların arasından kuzey tarafındaki patikaya doğru yürümeye başladı.

Orada çimenler o kadar sık değildi ve ayaklarının altında yağmurun ıslattığı toprak zemin yerine patika yolu olarak döşenmiş sert taşları hissedebiliyordu. Saphira arkasında, patikayı hızla geçti ve birlikte elma ağaçlığının gölgeli yolunda ilerlemeye başladılar. Her ikisi de dikkatle adım atıyorlardı, ağaç dallarının biçimlerinde normal olmayan, keyif kaçırıcı bir şeyler vardı, sanki ağaçlar sivri pençelerini açmış paralamak için onların oradan geçmelerini bekliyor gibiydiler.

Korudan nihayet çıktıklarında Eragon elinde olmadan rahatlayarak derin bir nefes aldı.

Kuthian Kayası, içinde birbirine geçmiş dallarıyla gül fidanlarının, devedikenlerinin, böğürtlenlerin ve su ağıotlarının büyüdüğü büyük bir açık alanın hemen yanı başındaydı. Taş uzantının gerilerinde arka arkaya üç sıra salkım salkım köknar ağaçları vardı, bunlar dağın ta yüksek kısımlarına kadar uzanıyordu. Sincaplardan yükselen sanki öfkeli bıcı bıcı sesler ağaçların gövdeleri arasında yankılanıyordu ama hayvanların bıyıklarının ucu bile gözüküyordu ortalıkta.

Açık alanın çevresinde eşit aralıklarla üç adet taş bank vardı, üstlerini kaplayan sarmaşık, ağaç kökleri ve asmalardan tamamını görmek mümkün değildi. Kenarda bir salkımsöğüt vardı; kafes işi gibi olan gövdesi bir zamanlar süvarilerin oturup manzara seyrettikleri bir çardak görevi gördüğü bir yerdi, ama yüz yıllık zaman içinde ağacın gövdesi içine bir insan, Elf veya Cücenin sığamayacağı kadar büyüüp kalınlaşmıştı.

Eragon açık alanın başladığı yerde durup gözlerini Kuthian Kayası'na dikti. Yanı başında Saphira poflayıp gövdesi üstüne yere çökünce yer sallanmış, Eragon'u dizlerini kırıp dengesini bulmaya çalışmaya zorlamıştı. Eragon onun omuz kısmını ovalayıp bakışlarını yeniden kayalık kuleye çevirdi. Gergin bir bekleyiş duygusu birden içini doldurdu.

Zihnini açarak Eragon, kendilerine tuzak kurmuş bekleyen birilerinin olup olmadığını görmek için açıklık alanı ve ötesindeki ağaçları taradı. Ama canlı olarak algılayabildiği sadece bitkiler, böcekler, köstebekler, fareler ve açıklık arazide çalıların arasında yaşayan zararsız yılanlardı.

Arkasından çevrede olabilecek tuzakları kendisine bildireceğini umduğu büyülü sözleri mırıldanmaya başladı. Ama daha birkaç kelime mırıldanmıştı ki, Glaedr, "Dur," dedi. "Sen ve Saphira bu iş için fazlasıyla yorgunsunuz. Önce dinlenin; yarın yeniden döner neler bulacağız

bakarız."

"Ama..."

"Eğer savaşmak zorunda kalırsak kendinizi müdafaa edebilecek durumda değilsiniz. Bulmamız gereken her neyse yarın yine burada olacaktır."

Eragon tereddüt etti ama sonra istemeyerek de olsa büyülü sözcükleri mırıldanmayı bıraktı. Glaedr'in haklı olduğunu biliyordu ama araştırmalarını sonlandırmaya bu kadar yaklaşmışken durup beklemekten nefret ediyordu.

"Pekâlâ," dedi ve yeniden Saphira'nın sırtına atladı.

Saphira yorgun argın puflayarak ayağa kalktı, sonra ağır ağır dönüp, yeniden elma koruluğunun yolunu tuttu. Adımlarının ağırlığıyla yerde yarattığı sarsıntıdan solmuş yapraklar yerlere dökülüyordu, bir tanesi de Eragon'un kucağına düştü. Eragon onu aldı ve tam aşağı atacakken yaprağın normalden çok farklı bir yapıda olduğunu gördü: Yaprak kenarlarındaki tırtıllar elma ağacı yapraklarında normalde olması gerekenden daha uzun ve daha enliydi ve damarlar, görmeyi beklediği gibi çizgilerden oluşmuş düzgün bir ağ oluşturacağına, rasgele bir motif meydana getirmişti.

Eline başka bir yaprak aldı, bu hâlâ yeşildi ve karmaşık bir damar ağına sahipti.

"Savaş bittiğinden beri burada hiçbir şey eskisi gibi değil," dedi Glaedr.

Eragon kaşlarını çatıp yaprakları elinden attı.

Sonra yeniden sincapların seslerini duydu, onları hâlâ ağaç dalları arasında göremiyor ve zihniyle varlıklarını hissedemiyordu ve bu onu çok rahatsız ediyordu.

Saphira, "Eğer pullarım olsa burası yüzünden kesin kabarırlardı," dedi.

Yaptığı şakaya gülerken burun deliklerinden küçük bir duman bulutu üfledi havaya.

Saphira koruluktan çıkıp dağdan dökülen akarsulardan kendi taşlık yatağında usul usul bembeyaz çağlayarak akan küçük bir akarsuya ulaşana kadar güney yönünde yürüdü. Oraya ulaşınca Saphira dönüp akarsu boyunca yukarı, dağ eteğinde çamların başladığı yerdeki gölgeler içinde sulak bir çayıra doğru ilerledi.

"İşte," dedi Saphira sonunda ve olduğu yere çöktü.

Kamp yapmak için iyi bir yere benziyordu ve Saphira'nın da daha fazla arayacak hali yoktu; dolayısıyla Eragon kabul edip ejderhanın üstünden aşağı indi. Kısa bir süre durup vadinin manzarasını doya doya seyretti, ardından Saphira'nın üstünden eyer çantalarıyla eyeri çözdü. Serbest kalan Saphira şöyle bir silkindi, omuzlarını oynatıp, göğsünün kenarında bağların geçtiği yeri kaşımak için boynunu çevirdi.

Daha fazla gürültü patırtı çıkarmadan olduğu yerde çimenlerin üstüne kıvrıldı, kafasını kanadının altına sokup, kuyruğunu bedenine doladı. "Bir şey bizi yemek için üzerimize saldırmadıktan sonra beni uyandırma," dedi.

Eragon gülümsedi ve kuyruğuna pat pat vurup onu sevdi. Orada uzun bir süre öylece doğru dürüst bir şey düşünmeden, anlamı üzerinde fazla kafa yormadan orada bulunup etrafı seyretmekten memnun dikildi.

En sonunda yer yatağını çekip çıkardı ve yere Saphira'nın yanına serdi.

"Bizim için gözcülük yapar mısınız?" diye sordu Glaedr'a.

"Elbette. Siz dinlenin ve merak etmeyin."

Eragon, Glaedr'ın kendisini göremeyecek olmasına rağmen tamam der gibi başını salladı, sonra örtünün üstüne çöküp, kendini huzursuz bir uykunun kollarına attı.

İki Kişilik Sıralı

Eragon gözlerini açtığı anda vakit çoktan akşamüstü olmuştu. Bulut örtüsü birkaç yerde aralanmış, aralardan süzülen altın sarısı ışık vadinin düzlüğüne düşüyor, yıkık yapıların tepelerini aydınlatıyordu. Vadi hâlâ soğuk, rutubetli ve itici görünüyor olmasına rağmen ışık ona yeni bir görkem getiriyordu. Eragon ilk defa süvarilerin yerleşmek için neden bu adayı seçtiklerini anladı.

Esnedi, sonra Saphira'ya bir göz atıp hafifçe onun zihnine temas etti. Saphira hâlâ uyuyordu, rüyasız bir uykunun içine yuvarlanmıştı. Zihni her an eski canlılığıyla parlayabilecek ama o an için için yanan bir kömür ateşi gibiydi.

Bu duyumsadığı şey onu huzursuz etmişti (ona fazlasıyla ölümü hatırlatıyordu), böylece o da zihnini yeniden kendine çevirdi ve aralarındaki iletişimi incecik bir düşünce bağıyla tuttu: Saphira'nın güven içinde olduğunu bilecek kadar bir bağ.

Arkasında ormanda bir çift sincap keskin bıcırtılarla birbiriyle atışmaya başlamıştı. Kaşlarını çatıp onlara kulak verdi; sesleri bir parça keskindi, biraz fazla hızlıydı, biraz kuş şakıması gibiydi. Sanki başka bir canlı sincapların ötüşünü taklit ediyor gibiydi.

Bu düşünce kafasındaki saçları diken diken etti.

Bulunduğu yerde bir saatten fazla yatıp bıcırtıları ve ormandan gelen çıtırtıları dinledi; çanak biçimi vadinin dağlarına, tepelerine, arazilere düşen ışığı seyretti. Derken bulutların arasındaki boşluklar kapandı, gökyüzü karardı, dağın zirvelerine karlar yağmaya ve ortalığı beyaza boyamaya başladı.

Eragon ayağa kalktı ve Glaedr'a, "Ben biraz ateş için odun toplayacağım, birkaç dakika sonra dönerim," dedi.

Ejderha anladığını belirtti ve Eragon dikkatle koruluğa doğru ilerlemeye başladı. Saphira'yı rahatsız etmemek için çok sessiz olmaya özen gösteriyordu. Ağaçların yanına varınca adımlarını sıklaştırdı. Ormanın başladığı yerde pek çok kuru dal olmasına rağmen, biraz bacaklarını açmak ve mümkünse duyduğu çıtırtıların nereden geldiğini anlamak istiyordu.

Ağaçların altları kopkoyu gölgelikti. Havada, yeraltında bir mağarada olduğu gibi bir durgunluk ve serinlik vardı; mantar, çürümekte olan ağaç ve bitki özleri kokuyordu. Ağaç dallarından sarkan yosun ve likenler, tıpkı saçaklanmış dantellere benziyorlardı; belki yırtık pırtık, belki kirliydi ama yine de belli bir güzelliğe sahiptiler. Koruluğu hücre hücre farklı büyüklüklerde bir görünümle bölüyorlar, hangi yönde olursa olsun on beş metreden fazla uzağı görüşü imkânsız kılıyorlardı.

Eragon ormanın derinliklerine doğru ilerlerken yönünü şaşırılmamak için dereden gelen şırıltılara kulak veriyordu. Şimdi onlara iyice yaklaşıncaya çamların Spine ve hatta Du Weldenvarden'de gördüklerine benzemediklerini gördü. Üçlü yerine yedili iğne grubu halindeydiler ve azalan ışığın oyunu olabilirdi tabii ama sanki Eragon'a ağaçları yoğun bir karanlık sarmış gibi geliyordu, sanki dallarını ve gövdesini bir pelerin örtmüş gibi. Ayrıca ağaçların her yerinde, kabuğundaki çatlaklardan topraktan fırlamış köklerine, pul pul olmuş kozalaklarına kadar her tarafında bir köşegenlik ve korkunçluk hâkimdi, sanki her an toprağa bağlı oldukları yerden sökülüp kurtulacaklar ve aşağı şehre karşı yürüyüşe geçeceklerdi.

Eragon ürperdi ve eli Brisingr'in kınına gitti, onu çözdü. Daha önce hiç böyle tüyler ürpertici bir

ormandan geçmemişti. Sanki ağaçlar öfkeliydi (tıpkı daha önceki elma koruluğunda olduğu gibi), sanki kendisine uzanmak ve etini kemiklerinden söküp koparmak istiyorlarmış gibi görünüyorlardı.

Öne doğru ilerlemesine devam ederken uzanıp elinin tersiyle sarımtırak renkte bir liken yosunu çekip attı.

Henüz bir av hayvanına rastlamamıştı, kurt veya ayı da görmemişti, ki bu kendisini biraz şaşırtıyordu. Dereye bu kadar yakın suya giden ayak izlerinden oluşan patikalar olmalıydı.

"Belki de hayvanlar koruluğun bu kısmından uzak duruyorlardır," diye düşündü. İyi ama, neden?

Önüne devrilmiş bir kütük çıktı. Üstünden atlamak isteyince çizmesiyle bileğine kadar yosun örtüsüne gömüldü. Anında avuç içinde gedwey ignasia kaşınmaya başlamıştı. İnceden inceye koro halinde bıcıır bıcıır sesler duyuyordu, derken yosunların arasından beş altı tane solucan gibi beyaz kurtçuğa benzeyen şeyler belirdi (her biri başparmağı kadardı) ve hoplayarak Eragon'dan uzaklaşmaya başladılar.

İlkel içgüdüleri devreye girmiş ve sanki önüne çıkan bir yılanmış gibi durdu Eragon. Gözünü kırpmıyor, hatta tombul, tiksindirici görünümlü kurtçukların kaçışmasını seyrederken nefes bile almıyordu. Bir yandan da hafızasını yokluyor, Ellesmera'da aldığı eğitim sırasında bunları öğrenip öğrenmediğini hatırlamaya çalışıyordu ama böyle bir şey hatırlamıyordu.

"Glaedr? Bunlar ne böyle?" Ejderhaya kurtçukları işaret etti. "Eski dilde isimleri ne?"

Ama Glaedr'ın verdiği cevap Eragon'un canını sıkıyordu: "Onları tanımıyorum. Onları daha önce hiç görmedim, bunlardan bahsedildiğini de hatırlamıyorum. Vroengard'da yeniler, Alagaesia'da da öyle. Sana değmesinler, dikkat et, göründüklerinden daha tehlikeli olabilirler."

Kurtçuklar Eragon ile aralarına birkaç adımlık mesafe koyduktan sonra, bıcıır bıcıır sesler çıkararak her zamankinden daha yükseğe sıçrayıp yeniden yosunların içine dalışa geçtiler. Yere değdikleri anda parçalara ayrılıp bir sürü yeşil renkli kırkayağa dönüştüler ve yosun liflerinin arasına dalıp gözden kayboldular.

Eragon ancak bundan sonra nefes alabildi.

"Ama olmamalılar," dedi Glaedr. Yine de sesi tedirgindi.

Eragon ayağını ağır ağır yosunların içinden çıkarıp kütüğün gerisine adım attı. Yosunları daha bir dikkatle inceleyince yeşil örtü arasından başını gösteren dal kırıkları sandığı şeyin aslında kaburga kemikleri ve boynuzlar olduğunu fark etti, bir ya da birden fazla geyiğin kemik kalıntılarıydı.

Çok kısa düşündükten sonra Eragon geldiği yoldan geri dönmeye başladı ve bu sefer her bir yosun kümesinden özenle uzak durmaya gayret ediyordu ve bu hiç de kolay bir iş değildi.

Ormandan gelen o çıtırtılar her ne iseler, öğrenmek için hayatını tehlikeye atmaya değmezdi, özellikle de ağaçların arasında kurtçuklardan daha tehlikeli şeylerin gizlendiğinden şüphe ederken. Avucunun içi hâlâ kaşınıyordu ve yakınlarında tehlikeli bir şeylerin varlığının hâlâ devam ettiğini eski tecrübelerinden biliyordu.

Koruluğu ve çam ağaçlarının gövdeleri arasından Saphira'nın pullarının mavisini görmeye başladığında yan tarafa kıvrılıp dereye doğru ilerlemeye başladı. Akarsuyun kıyıları yosunla kaplıydı, böylelikle kütükten taş sığraya sığraya suyun ortasında üstü düz bir kayalığa gelene kadar ilerledi.

Olduğu yerde çöküp eldivenlerini çıkardı; ellerini, yüzünü, boynunu yıkadı. Soğuk suyun etkisi canlandırıcı olmuştu, anında kulakları kızardı ve bütün vücuduna bir ısı yayıldı.

Ensesindeki son damlaları da kurularken akarsuyun üstünden gürültülü bir şakıma duyuldu.

Bulunduğu yerde fazla kıpırdamadan karşı kıyıda ağaçların tepesine doğru dikti bakışlarını.

On metre kadar yukarda dala dört gölge konmuştu. Baş bölgesindeki kara oval gölgelerin her yöne doğru uzanan iğneli geniş tüyleri vardı. Her bir oval gölgenin ortasında kesik birer çizgi gibi bir çift beyaz göz parlıyordu; bakışlardaki boşluk yüzünden nereye baktıkları tam olarak anlaşılmıyordu. Ama tedirgin edici nokta, gölgelerin tıpkı bütün gölgelerde olduğu gibi bir derinliğinin olmamasıydı. Yan tarafa döndüklerinde kayboluyorlardı.

Eragon gözlerini onlardan ayırmadan elini yan tarafına götürüp Brisingr'ın kabzasını kavradı.

En soldaki gölge tüylerini kabarttı ve Eragon'un önceden sincap sesiyle karıştırdığı aynı tiz sesle şakıdı. İki hayalet gölge de aynı şekilde şakıdı ve orman onların cırlak gürültüleriyle yankılandı.

Eragon onlara zihniyle ulaşmak istedi ama Ellesmera'ya giderkenki Fanghur aklına gelince fikri fazla cesur bulup vazgeçti.

Alçak bir sesle, "Eka ai fricai un Shur'tugal," dedi. Ben süvariyim ve dostum.

Gölgeler gözlerini onun üzerine dikmiş gibiydiler ve bir süre her şey sessizdi, akarsuyun usul sırıltısı dışında bir şey duyulmuyordu. Sonra yeniden ötmeye başladılar ve gözlerinin parlaklığı artıp kor beyaz kızgın demirler gibi ışıldadı.

Birkaç dakika geçip gölgeler saldırıya geçmeyince, dahası oradan gitmeye yeltenmeyince Eragon çöktüğü yerden doğruldu ve dikkatle bir ayağıyla arkasındaki taşa doğru geri adım attı.

Bu hareket hayaletleri alarma geçirmişti, hep bir ağızdan çığırmağa başladılar. Sonra titreyip silkindiler ve birden oldukları yerde dört büyük baykuşa dönüştüler, benekli yüzlerini aynı iğne uçlu tüyler çevreliyordu. Sarı gagalarını açıp Eragon'a tıpkı öfkeli sincaplar gibi öterek çıkışmaya başladılar. Sonra kanatlanıp uçarak sessizce ağaçların arasından kaybolarak ağır dallardan perdenin ardında gözden kayboldular.

"Barzul," dedi Eragon. Hoplayıp geldiği yoldan geri dönerek koruluğa döndü, sadece bir kucak dolusu kuru dal toplayacak kadar durmuştu.

Saphira'nın yanına gelir gelmez kucağındaki dalları yere bıraktı, yere diz çöküp, aklına gelen ne kadar koruyucu büyülü sözler varsa sıralamaya başladı. Atladığı bir tanesini de Glaedr ona hatırlattı, ardından, "Savaşın ardından Oromis'le buraya döndüğümüzde bu yaratıkların hiçbiri burada yoktu. Olması gerektiği gibi değil. Burada yapılan büyü bütün ülkeyi ve üstünde yaşayan her canlıyı değiştirmiş. Artık lanetli biryer burası," dedi.

"Ne yaratıkları?" diye sordu Saphira. Gözlerini açıp esnedi, korkutucu bir sahneydi doğrusu. Eragon yaşadıklarını zihninde onunla paylaştı ve bunun üzerine Saphira, "Beni de yanında götürmeliydin," dedi. "O kurtçukları ve gölge kuşları yerdim, o zaman onlardan korkman için bir sebep kalmazdı."

"Saphira!"

Saphira ona bakıp gözlerini devirdi. "Karnım aç. Büyülü ya da değil, bu tuhafyaratıkları

yememem için bir sebep var mı?"

"Çünkü sen onları yiyeceğine onlar seni yiyebilirler Saphira Bjartskular," dedi Glaedr. "Avlanmanın ilk kuralı nedir benim kadar iyi bilirsin: Onun av olduğuna iyice emin olmadan asla avını sıkıştırma. Yoksa senin sonun da başka bir şeye yem olmakla sonlanabilir."

"Ama avlanmak için bir geyik de aramazdım," dedi Eragon. "Fazla kaldığını bile sanmıyorum. Zaten hava neredeyse karardı, zaten kararmasaydı bile buralarda avlanmanın pek güvenli olacağını sanmıyorum."

Saphira usulca homurdandı. "İyi bakalım. O zaman ben de yatıp uyurum. Ama sabah olunca avlanmaya çıkacağım, hem de ne kadar tehlikeli olursa olsun. Karnım aç. O koca denizi yeniden geçmeden önce bir şeyler yemeliyim."

Sözünü tutan Saphira gözlerini kapadı ve yeniden uykusuna döndü.

Eragon küçük bir ateş yaktı, az bir şeylerle karnını doyurdu ve vadinin giderek karanlıklara gömülüşünü izledi. Glaedr'la birlikte ertesi gün yapacaklarını kararlaştırdılar. Glaedr ona biraz daha adanın tarihçesinden bahsederek, Elflerin Alagaesia'ya gelmelerinden çok önce, Vroengard'ın hâlâ sadece ejderhaların yaşadığı bir yer olduğu zamanları anlattı.

Gökyüzünde son aydınlık da çekilince yaşlı ejderha, "Süvarilerin yaşadığı devirdeki haliyle Vroengard'ı görmek ister misin?" diye sordu.

"İsterim," diye karşılık verdi Eragon.

"İzle o zaman," dedi Glaedr ve Eragon ejderhanın, zihnini bir dizi görüntü ve hisle doldurduğunu hissetti. Eragon'un gözlerinin önündeki görüntüler değişti, vadinin hayali bir benzerini görmeye başladı. Vadinin hayali görüntüsü alacakaranlıktaki haliydi, tıpkı o an içinde buldukları zamanki hali gibi, ama gökyüzü bulutsuzdu, yanıp sönen bir sürü yıldız, daire oluşturmuş beş yanardağ çemberi Aras Thelduin'in üstünde ışıldıyordu. O eski devirde ağaçlar daha uzun, dimdikti ve kötü bir şeyler olacağını hissettiren türden değillerdi; vadi içinde her yerde süvarilere ait yapılar dimdik ayakta, akşam karanlığında, Elflerin alevsiz lambalarından yayılan yumuşak ışıktaki soluk renkli deniz fenerleri gibi yanıyorlardı. O zamanlar hardal renkli taşların üzerini kaplayan yosun ve sarmaşıklar çok daha azdı ve binalar, kuleler yıkık oldukları hallerinden farklı olarak oldukça asil duruyorlardı. Taş döşeli patika yollarda ve havada Eragon birkaç ejderhanın ışıltılı parlakan bedenini fark etti. Dev ölçülerde asil hayvanlar postlarında binlerce kralın hazinesini barındırıyordu.

Görüntüler bir süre daha devam etti, sonra Glaedr, Eragon'un zihnini serbest bıraktı, vadi yeniden eski görünümüne büründü.

"Çok güzeldi," dedi Eragon.

"Öyleydi, ama artık değil."

Eragon vadiyi incelemeye, Glaedr'ın kendisine gösterdiği görüntülerle karşılaştırmaya devam ediyordu ve terk edilmiş şehirde gezinen bir dizi kıpır kıpır ışık (fener lambası olduğunu düşünüyordu) görünce kaşlarını çattı. Görüşünü daha da keskinleştirmek için sihirli sözcükler fısıldayıp büyü yaptı. Şimdi yıkıntılar arasında ağır ağır gezinen koyu renkli kukuletalı cüppeli tipleri rahatlıkla seçebiliyordu. Çok ciddi bir halleri vardı ve sanki bu dünyadan değil gibilerdi, ölçülü

adımlarında ve ellerindeki feneri sallayışlarında ritüelimsi bir hava vardı.

"Kim bunlar?" diye sordu Glaedr'a. Sanki başkalarının görmemesi gereken bir şeyi görüyormuş gibi özel hissediyordu kendini.

"Bilmiyorum. Belki de savaşta saklananların torunlarıdır bunlar. Belki de süvarilerin devrilmesinden sonra buraya gelip yerleşmek istemiş olan senin ırkından birileridir Veya ejderhaları ve süvarileri tanrı bilip tapan ırktır bunlar."

"Gerçekten böyle bir şey var mı?"

"Vardı, evet. Biz bu tapınma türünü desteklemiyorduk ama yine de Alagaesia'nın ücra pek çok bölgesinde bu pek yaygın bir inanıştı... Sanırım, koruyucu büyüleri yapman çok iyi oldu."

Kukuletalı tipler neredeyse bir saat kadar sürede şehri bir baştan bir başa geçerken Eragon da onları izlemeye devam etti. Diğer tarafa geldiklerinde ellerindeki fenerler birer birer göz kırparak söndü; fener lambalarını taşıyanlar gözden kaybolmuşlardı, Eragon büyüünün yardımıyla bile onları artık göremiyordu.

Bunun ardından Eragon ateşi üstüne attığı bir avuç kumla söndürdü ve dinlenmek üzere battaniyesinin altına kıvrıldı.

"Eragon! Saphira! Uyanın!"

Eragon'un gözleri birden fal taşı gibi açılmıştı. Yattığı yerde doğrulup Brisingr'a davrandı.

Sol yanı başında için için yanan közün kızıl ışığından ve doğuda parça parça aydınlanmaya başlayan yıldızlı gökyüzünün ışığından başka her yer hâlâ karanlıktı ama Eragon yine de orman ile elma koruluğunu genel hatlarıyla seçebiliyordu... ve otların üstünden üzerine doğru gelmekte olan dev gibi sümüklüböceği!

Eragon kesik bir çığlık atıp geri geri kaçtı. Sümüklüböcek bir an duralamış (kabuğu iki metre yüksekliğindeydi), sonra yeniden Eragon'a doğru bir insanın koşu hızıyla yaklaşmaya başlamıştı. Ağzı olan ön taraftaki kara yarıktan yılaninkini andıran bir tıslama sesi geldi; dalgalanan göz topçuklarının her biri yumruğu büyüklüğündeydi.

Eragon ayağa kalkmaya fırsatı olmadığını anladı ve sırtüstü uzandığı haliyle Brisingr'ı çekebilecek kadar yeri de yoktu. Tam bir büyü yapmaya hazırlanıyordu ki, yanından ok gibi Saphira'nın başının geçtiğini ve sümüklüböceği tam orta yerinden çenesinin arasına aldığını gördü. Sümüklüböceğin kabuğu dişleri arasında sanki bir levha gibi çatırdayarak kırılmış, yaratık alçak sesli ama iç titreten bir sesle çığlık atmıştı.

Saphira boynunu döndürüp bir baş savuruşuyla sümüklüböceği havaya fırlattı, sonra açabildiği kadar ağzını açıp yaratığı bütün olarak yuttu, bunu yaparken başını tıpkı bülbülün bir solucanı yerken yaptığı gibi iki kere aşağı yukarı sallamıştı.

Bakışlarını ileriye çevirince Eragon dört tane sümüklüböceğin daha olduğunu gördü. Bir tanesi kabuğuna çekilmiş, diğerleri dalgalı etek gibi karınlarının üstünde aceleyle uzaklaşmaya çalışıyorlardı.

"Oradalar!" diye bağırdı Eragon.

Saphira öne sıçradı. Tüm bedeni bir anlığına yerden havalandı, sonra dört ayağının üstüne düşerek önce birini, sonra ikincisini, en sonra da üçüncüsünü kapıverdi. Kabuğuna saklanan sonuncusunu yemedi; bunun yerine başını iyice geriye çekip, bir anda çevreyi her yönde metrelerce aydınlatan sarı mavi bir aleve boğdu.

Alevleri en çok bir iki saniye kadar püskürtmüştü; sonra hâlâ dumanı tüten sümüklüböceği dişleriyle alıp (tıpkı anaç bir kedinin eniğini taşıması gibi) onu getirip Eragon'un önüne koydu. Eragon itimatsız bakışlarla sümüklüböceği süzdü ama gayet iyi ve pişmiş görünüyordu.

"İşte şimdi artık güzel bir kahvaltı çekebilirsin kendine," dedi Saphira.

Eragon gözlerini Saphira'ya dikti, sonra birden gülmeye başladı, kahkahadan iki büklüm olup ellerini dizlerine dayayarak nefesi kesilene kadar güldü.

"Bu kadar komik olan nedir?" diye sordu Saphira ve kapkara olmuş kabuğu eğilip kokladı.

Glaedr da merak ederek, "Evet, neden gülüyorsun Eragon?" diye sordu.

Eragon başını iki yana sallayıp gülmekten katılmaya devam etti. Sonunda kendini biraz toparlayıp, "Çünkü..." diyebilirdi. Sonra Glaedr da anlayabilsin diye düşünceleriyle konuşmaya başladı. "Çünkü... sümüklüböcekler ve yumurtalar!" Ve yine gülmeye başladı, kendini aptal gibi hissediyordu. "Çünkü, sümüklüböcek eti!.. Karnın mı acıktı? Avlan! Yoruldun mu? Bir göz ye! Salyangoz sümüğü varken, şaraba ne gerek var?! Bütün o sapları bir kupaya koyup, çiçek gibi, sonra da..." Öyle gülüyordu ki, konuşmaya devam edemedi, nefessizlikten dermansız kalıp bir dizi üstüne çöktü, gülmekten gözlerinden yaşlar geliyordu.

Saphira da gülmeyi andıran bir ifadeyle dişlerini gösterdi ve boğazından yumuşak bir katılma sesi geldi. "Bazen çok tuhaf oluyorsun Eragon." Eragon kendi neşesinin ona da bulaşmaya başladığını hissediyordu. Saphira kabuğu tekrar kokladı. "Biraz şarap iyi olurdu."

"Sen en azından yedin," dedi Eragon hem zihni, hem de ağızıyla.

"İstediğim kadar değil ama Varden'e dönmeme yeter."

Kahkahaları azalırken Eragon çizmesinin burnuyla sümüklüböceğin kabuğunu deldi. "Vroengard'da ejderhalar görülmeyle çok uzun zaman olmuş, senin ne olduğunu anlamamış ve benden iyi bir yemek olacağını düşünmüş olmalı... Aslında bu kötü bir son olurdu gerçekten, yani bir sümüklüböceğe yem olmak."

"Ama unutulmaz olurdu," dedi Saphira.

"Evet, unutulmaz olurdu," diye onayladı Eragon, keyfinin yeniden döndüğünü hissederek.

"Çocuklar, avlanmanın ilk kuralı nedir derim her zaman?" diye sordu Glaedr.

Eragon ile Saphira birlikte yanıt verdiler: "Avının gerçekten bir av olduğuna emin olmadan peşine düşme"

"Aferin," dedi Glaedr.

Ardından Eragon, "Zıplayan kurtçuklar, gölge kuşlar ve şimdi de dev sümüklüböcekler... Savaşta yapılan büyüler onları nasıl bu hale getirmiş olabilir?" diye sordu.

"Süvariler, ejderhalar ve de Forsworn çarpışma sırasında ortaya müthiş bir enerji çıkmasına sebep olmuşlardı. Bunların çoğu büyülerle sabittendi ama bir kısmı da serbest kalmıştı. Olayı görüp

geçirenlerin söylediklerine göre, bir süre dünya tam anlamıyla çıldırdı, gördükleri duydukları hiçbir şeye güvenemez oldular. O enerjinin bir kısmı o kurtçuklarla bugün gördüğün kuşların ataları üstüne sinmiş ve onları değiştirmiş olmalı. Ama yine de bence sümüklüböcekleri o kategoriye sokmakla hata ediyorsun. Bilindikleri adıyla snalgi, Vroengard'la her zaman vardı. Biz ejderhalar için çok lezzetli bir yiyecektiler, eminim Saphira sen bunun sebebini gayet iyi anlıyorsundur."

Saphira hımlayıp dudaklarını yaladı.

"Etlerinin yumuşak ve leziz olmasının yanı sıra, kabukları da hazma yardım eder."

"Eğer sıradan yaratıklarsa yaptığım büyü niye onları durdurmaya yetmedi?" diye sordu Eragon. "En azından yaklaşan tehlikeden biraz olsun haberim olması gerekirdi."

"Bu..." diye yanıtladı Glaedr. "Savaşın bir sonucu olabilir. Snalgi'yi büyüler meydana getirmemiş olabilir ama burayı kasıp kavuran felaketten etkilenmedikleri anlamına gelmez bu. Burada gerektiğinden bir saniye bile fazla oyalanmamalıyız. Adanın üstüne çöreklenmiş bu lanet her neyse bizim cesaretimizi ölçmeye kalkmadan buradan ayrılmalıyız."

Saphira'nın yardımıyla Eragon kavrulmuş sümüklüböceğin kabuklarını kırdı ve sihirli lambanın kızıl ışığında içinden omurgasız eti temizledi. Ayıklama işi dirseklerine kadar kendini salgılar içinde bırakan pis bir işti. Ardından Eragon, Saphira'nın eti közlerin yanına gömmesini sağladı.

Ardından Saphira tekrar otların üstünde önceden yattığı yere dönüp bir kez daha kıvrılıp uyudu. Bu defa Eragon da ona katıldı. Battaniyesini ve bir tanesinin içinde Glaedr'a ait kalplerin kalbi olan eyer torbalarını alıp gitti, Saphira'nın kanadı altına yerleşti ve ejderhanın boynuyla bedeni arasındaki ılık, loş ortama gömüldü ve geceyi orada düşünerek, hayal kurarak, rüyalar görerek geçirdi.

Ertesi gün de tıpkı bir önceki gün gibi gri ve kasvetliydi. Dağların yamaçları ile etekleri hafif bir kar tabakasıyla kaplanmıştı; havanın soğukluğundan Eragon o gün geç saatlerde yeniden kar yağacağını sanıyordu.

Çok yorgun olduğundan Saphira güneş dağların zirvesinden bir karış yükselene kadar uyanmadı. Eragon sabırsızlanıyordu ama yine ona dokunmadı. Vroengard'a yaptıkları uzun yolculuğun yorgunluğunu Saphira'nın üzerinden atması erken işe koyulmalarından daha önemliydi.

Ama uyanınca Eragon için gömdüğü sümüklüböcek etini çıkardı ve Eragon kocaman bir sümüklüböcek kahvaltısı hazırladı... Hazırladığı şeye ne demesi gerektiğini kestiremiyordu: Sümüklüböcek pastırması? Her ne ise, dilim halindeki eti çok lezzetliydi ve Eragon her zamankinden biraz daha fazla yedi. Saphira da artakalanların icabına bakmıştı. Kahvaltıdan sonra bir saat kadar daha oyalandılar, çünkü dolu mideyle fiziksel bir mücadeleye girmek doğru değildi.

En sonunda Eragon battaniyesini katladı, eyeri yeniden Saphira'nın üstüne yerleştirdi ve Glaedr'la birlikte Kuthian Kayası'na doğru yola çıktılar.

Kuthian Kayası

Elma koruluğuna yolları önceki günkünden kısa gelmişti. Eğri büğrü budaklarıyla ağaçlar yine aynı şekilde sevimsiz görünüyordular, ağaçlıktan geçerlerken Eragon elini Brisingr'dan hiç çekmedi.

Yine önceden olduğu gibi Saphirayla birlikte Kuthian Kayası'nın önüne yer alan karmaşık açık alana gelince durdular. Sarp bir kayanın üstüne bir karga sürüsü konmuştu ve Saphira'yı görünce galklayarak havalandılar, Eragon bundan daha lanetli bir görünüm olamayacağını düşündü içinden.

Tam yarım saat Eragon bulunduğu yerden kıpırdamadan büyü ardına büyü yaptı ve Saphira ve Glaedr'la kendisine zarar verebilecek herhangi bir sihir var mı diye araştırdı. Açık arazinin neredeyse tamamına, Kuthian Kayası'na ve adanın geri kalanına yapılmış (şimdilik bu kadarını söyleyebiliyordu) bir sürü ürkütücü, göz korkutucu sihirle karşılaştı. Toprağın derinliklerine işlemiş bazı sihirlerin öyle büyük bir gücü vardı ki, Eragon sanki ayaklarının altında enerjiden bir nehrin aktığı hissine kapılıyordu. Bir kısmı ise ufak tefek ve zararsız olan, ya tek bir çiçeği veya bir ağacın dalını etkileyen türdendi. Yapılmış büyülerin yarısından çoğu etkisiz durumdaydı (ya enerjisini yitirmişti, ya etki etmesi gereken nesne ortadan kalkmıştı ya da etki etmesi gereken ortam veya koşulların hâlâ gerçekleşmesini bekliyordu); ayrıca bazı büyüler de birbiriyle çelişki içindeydi, sanki süvariler (ya da bu büyüleri artık her kim yaptıysa) daha önceden yapılmış sihirleri etkisiz hale getirmeye veya yeniden yapılandırmaya çalışmışlar gibiydi.

Eragon büyülerin yapılış nedenlerini anlayamamıştı. Onları yaparken kullanılan sözcüklerin not edildiği bir yer yoktu, sadece uzun yıllar önce ölmüş büyücülerin onları özenle oluştururkenki enerjilerin yapıları vardı ortada ve bu yapıları da yorumlayabilmek imkânsız değilse bile çok zordu. Vroengard'a yapılan eski ve büyük çaplı büyülerin çoğunu tanıdığı için Glaedr'ın biraz yardımı olmuştu ama geri kalanını Eragon'un kendi başına tahminle halletmesi gerekmişti. Her seferinde büyüünün ne amaçla yapılmış olduğunu tespit edemese de, hiç değilse çoğunda Saphira, Glaedr ve kendisine bir zararı dokunup dokunmayacağını anlayabilmeyi başarıyordu. Karmaşık büyü lü sözlerin söylenmesini gerektiren çok çetrefilli bir işlemdi bu ve bütün büyüleri gözden geçirmesi bir saatini daha almıştı.

Bununla birlikte kendisini asıl endişelendiren (Glaedr'ı da öyle) varlığını keşfedememiş olabileceği büyülerdi. Öbür büyücülerin yaptıkları efsunları arayıp tarayıp ortaya çıkarmak, eğer sihirlerini gizlemeyi amaçlamışlarsa çok daha zorlaşıyordu.

Ama sonunda Eragon, Kuthian Kayası veya çevresinde kurulu tuzak büyülerin kalmadığına elinden geldiği kadarıyla emin olunca, Saphira'yla birlikte açıklık alanı geçerek, liken yosunlarla kaplı sivri kulenin girişine doğru yürümeye başladılar.

Eragon başını geriye atıp yapının en yukarılarına baktı. İnanılmaz derecede yüksek görünüyordu. Taşla ilgiliyse herhangi bir garipliğe rastlamamıştı, Saphira da öyle.

"İsimlerimizi söyleyelim ve bitsin bu iş artık," dedi Saphira. Eragon, Glaedr'a sorgulayan bir düşünce yolladı, ejderha karşılık verdi: "Saphira haklı. Daha da geciktirmenin bir anlamı yok. Adını söyle, Saphira ile ben de aynı şeyi yapacağız."

Heyecanlanan Eragon ellerini bir iki kere gerip açtı, kapattı, sonra sırtından kalkanını çözdü, Brisingr'ı çekti ve yere çömeldi.

"Adım.." dedi yüksek sesle ve berrak bir tonda. "Eragon Shade Katili, Bromun oğlu."

"Benim adım Saphira Bjartskular, Vervada'nın kızı."

"Benim adım da, Glaedr Eldunari, uzun kuyruklu Nithring'in oğlu."

Beklediler.

Uzaklarda sanki onlarla dalga geçer gibi kargalar ötüyordu. Eragon'u bir huzursuzluk duygusu sardı ama aldırmamaya çalıştı. Zaten dehlize girmenin bu kadar kolay olmasını beklemiyordu.

"Yeniden dene, ama bu kez kendi cümleleri eski dilde söyle," diye öneride bulundu Glaedr.

Eragon da bunun üzerine, "Nam iet er Eragon Sundavar-Vergandi, sönr abr Brom," dedi.

Ardından Saphira ile Glaedr da adını ve soyunu eski dilde belirtti.

Ama yine bir şey olmamıştı.

Eragon'un huzursuzluğu derinleşti. Eğer bu yolculuğa boşu boşuna çıktılarsa... Hayır, bunu düşünmemeliydi. Henüz değil. "Belki de hepimizin isimleri yüksek sesle söylenmeli," dedi.

"Nasıl?" diye sordu Saphira. "Yani bir kayaya haykırmamı mı bekliyorsun? Ya Glaedr?"

"Ben sizin isimlerinizi sizin yerinize söylerim," dedi Eragon.

"Yapılması gerekenin bu olduğunu sanmıyorum ama denemekten zarar gelmez," dedi Glaedr.

"Bu dilde mi, yoksa eski dilde mi?"

"Eski dilde söylemelisin sanırım, ama emin olmak için ikisini de dene."

Eragon iki kez daha isimlerini söyledi ama koca kaya yerinden milim bile kıvıldamamış, değişmeden aynen kalmıştı. Sonunda duruma canı sıkılan Eragon, "Belki de yanlış yerdeyizdir," dedi. "Belki de Ruhlar Dehlizinin girişi kayanın diğer tarafındadır. Ya da belki en tepededir."

"Eğer dediğin gibi olsaydı bu durum Domia abr Wyrda'daki tarifte belirtilmiş olmaz mıydı?" diye sordu Glaedr.

Eragon kalkanını indirdi. "Bilmeceleri anlamak ne zamandan beri kolay bir iş ki zaten?"

"Ya sadece kendi adını söylemeliysen?" dedi Saphira. "Solembum dememiş miydi, 'Her şeyi kaybettiğini ve gücünün yetmediğini sandığında, Kuthian Kayası'na git ve Ruhlar Dehlizi'ni açmak için adını söyle.' Senin adın Eragon, benim veya Glaedr'inki değil."

Eragon kaşlarını çatıp düşündü. "Olabilir tabii. Ama eğer sadece benim adım gerekiyorsa, o zaman söylerken yalnız olmam çok daha doğru olur."

Saphira kükreyerek havaya sıçradı; sıçrarken kanatlarının meydana getirdiği rüzgâr Eragon'un saçlarını uçurup, açık alandaki bitkileri savurdu. "Dene o zaman ama çabuk ol!" dedi Saphira doğuya doğru, kayadan uzaklaşarak kanat çırparak.

Birkaç kilometre uzaklaşınca Eragon yeniden kayanın pürüzlü yüzüne bakışlarını çevirerek kalkanını bir kez daha kaldırdı ve bir kez daha ismini söyledi, önce kendi dilinde, sonra da Elflerin dilinde.

Ama açılan ne bir kapı, ne de bir geçit olmuştu. Ne bir çatlak, ne de taşın içinde bir oyuk oluşmuş

ya da taşın üstünde birden semboller belirmeye başlamıştı. Kule gibi uzun kayalık, gizli saklı hiçbir özelliği olmayan, granit bir taş bloktan başka bir şeye benzemiyordu.

"Saphira!" diye seslendi Eragon zihniyle. Sonra küfredip açıklık alanı ileri geri arşınlamaya, önüne çıkan taş ve kuru dal parçalarını sinirle tekmelemeye başladı.

Saphira yeniden açıklık alana ineceği zaman tekrardan kayanın olduğu yere döndü. Saphira yavaşlayıp durmak için kırdığı kanatlarını geri çekip çırparak inerken, arka ayaklarındaki pençeler yere konarken yumuşak toprakta derin oyuklar meydana getirmişti.

O dört ayağı üstüne basıp kanatlarını toplarken Glaedr, "Sanırım başarılı olmadı?" diye yorum yaptı.

"Evet," dedi Eragon kısaca ve başını çevirip ters ters kuleye baktı.

Ejderha içini çeker gibiydi. "Böyle olmasından korkuyordum. Bunun tek bir açıklaması var..."

"Solembum'un bize yalan söylediği mi? Bizi böyle bir maceraya koşturup, biz yokken Galbatorix'in Varden'i yok etmesini sağlamak için mi?"

"Hayır. Bunu açmak için... bu... bu..."

"Ruhlar Dehlizi," dedi Saphira.

"Evet, sana bahsettiği bu dehliz, bunu açmak için isimlerimizin gerçek anlamlarını bilip söylememiz gerekiyor."

Sözleri ağır bir taşmışçasına aralarında asılı kalmıştı. Bir süre kimseden ses çıkmadı. Düşüncesi bile Eragon'u ürkütmeye yetiyordu ve sanki dile getirmesi durumu daha da güçleştirecekmiş gibi bu konuda konuşmaktan çekiniyordu.

"Ama eğer bu bir tuzaksa..." dedi Saphira.

"O zaman bu gerçekten de çok kötü bir tuzak," dedi Glaedr. Karar vermen gereken şey burada şu: Solembum'a güveniyor musun? Çünkü byuna devam etmek demek hayatımızdan çok daha önemli şeyleri riske atmak anlamına geliyor: Bağımsızlığımızı tehlikeye atıyoruz. Eğer ona güveniyorsan, o zaman isminin taşıdığı gerçek anlamı öğrenmeye, hem de çabuk tarafından cesaretin var mı? Ve öğreneceklerin ne kadar tatsız şeyler olursa olsun, bu bilgiyle yaşayabilecek misin? Eğer yaşayamayacaksan, bu işe hemen burada son vermeliyiz. Oromis'in ölümünden beri ben çok değiştim ama kim olduğumu biliyorum. Ama sen Saphira? Sen Eragon? Bir ejderha ve süvari olmanın gerçekten ne anlama geldiğini bana söyleyebilir misiniz?"

Eragon bakışlarını çevirip Kuthian Kayası'nı bir daha süzerken bir isteksizlik kapladı içini.

"Kimim ben?" dedi kendi kendine.

Ve Dünya Bir Hayalden İbaret

Başının üstünde yıldızlı gökyüzü dönerken Nasuada gülüyordu ve paldır küldür, pasparlak kilometrelerce uzanan beyaz ışıklı bir çatlağın içine yuvarlandı. Rüzgâr saçlarını darmadağın ediyordu, üstündeki iç giysisi deli gibi uçuşuyor, lime lime olmuş kollarının yeni kırbaç gibi şaklıyordu. Dev gibi kocaman yarasalar, simsiyah ve ağızlarından salyalar akarak etrafında toplanmışlar, buz gibi soğuğun yakışını andıran bir acı veren dişleriyle yaralarını tırtıklıyorlardı.

Ama Nasuada hâlâ gülüyordu.

Çatlak büyüdü ve ışık onu sarmaladı, bir dakikalığına kör etti. Görüşü netleşince kendini Kâhin'in Sarayı'nda ayakta durmuş, kül rengi taş döşemeye yatırılıp bağlanmış kendi halini seyrederken buldu. Gevşek vaziyette yatan bedeninin yanında ayakta Galbatorix duruyordu: Uzun boylu, geniş omuzlu, yüzünün olması gereken yerde gölge olan ve başında kıpkızıl parlayan bir tacıyla.

Galbatorix, Nasuada'nın durduğu yere dönüp eldivenli elini ona uzattı. "Hadi Nasuada, Ajihad'ın kızı. Gururu bırak, bana bağlılık yemini et, ben de sana her ne istiyorsan onu vereyim."

Nasuada eğlendiğini belli eden bir ses çıkarıp ellerini ileri uzatarak onun üstüne atladı. Ama onun boğazına sarılamadan kral kara bir duman olup kayboldu.

"İstediğim şey seni öldürmek!" diye bağırdı tavana doğru.

Hücrenin içi Galbatorix'in her yerden geliyormuş gibi duyulan sesiyle yankılandı: "O zaman yaptığın hatayı anlayana kadar burada kalacaksın!"

Nasuada gözlerini açtı. Hâlâ taş döşemenin üstünde yatıyordu, el ve ayak bileklerinden zincirlenmişti ve kurtçukların kemirdiği yerlerde yaraları sanki hâlâ kemiriyorlarmış gibi sızlamaya devam ediyordu.

Kaşlarını çattı. Bayılmış mıydı yoksa gerçekten biraz önce kralla konuşmuş muydu? İçinde bulunduğu durumda bunu söylemek çok zordu...

Hücrenin bir köşesinde kalın yeşil bir sarmaşığın ucunun boyalı fayansların aralarından zorla geçerek onları çatlatıp kırdığını gördü. İlkinin yanı başında başka sarmaşıklar da belirmeye başladı. Duvarı delip çıkıyorlar, yerlerde yayılarak ilerliyorlar, her yeri yılan gibi kıvrım kıvrım uzantılarıyla kaplıyorlardı.

Onların sürünerek kendine doğru yaklaştıklarını gören Nasuada kahkahalarla gülmeye başladı. "Bütün elinden gelen bu mu? Ben her gece bunlardan çok daha korkunç rüyalar görüyorum."

Nasuada'nın küçümsemesine sanki yanıt vermek ister gibi, üstünde yattığı taş döşeme eriyip yerle birleşti, sarmaşık uzantıları üstünü sardı ve kollarını, bacaklarını, her tarafını kaplayarak en kalın zincirden daha sağlam onu olduğu yere sabitledi. Üstüne sarman sarmaşıklar üreyip çoğalmaya başlayınca görüşü kararmaya başladı, artık tek duyabildiği şey onların biribiri üzerinden sürünerek geçerken çıkardığı seslerdi: Kuru bir yer değiştirme sesiydi, dökülen kumları andırıyordu.

Hava boğucu ve sıcak olmaya başlamıştı, Nasuada sanki yeterince nefes alamıyormuş gibi hissetmeye başlamıştı. Sarmaşıkların sadece birer hayal ürünü olduğunu bilmiyor olsaydı, paniğe kapılmaya başlaması işten bile değildi. Ama Nasuada paniklemek yerine karanlığın içine tükürdü ve

Galbatorix'e küfretti. İlk kez de yapmıyordu bunu. Son kez de olmayacaktı, bunu biliyordu. Ama onun dengesini bozduğunu hissettirerek bundan zevk almasına izin vermeyecekti.

Işık... Altın renkli ışık huzmeleri, tarlalar ve bağlarla bezeli sıra sıra çayırılık tepeleri boyuyordu. Nasuada küçük bir avlunun kenarında bulunan boruçiçekleriyle bezeli bir çardağın altında ayakta duruyordu; sarmaşıklar huzursuz edeci derecede tanıdık geliyordu gözüne. Üstünde çok güzel sarı bir elbise vardı. Sağ elinde kristal bir kadeh içinde şarap tutuyordu; damağında şarabın misk kokulu, kiraz tadı vardı. Batı yönünden hafif bir rüzgâr esiyordu. Havada ılık, güven verici taze biçilmiş toprak kokusu vardı.

"Ah, demek buradasın," dedi arkasından bir ses ve arkasına dönünce büyük bir malikânedeki kendisine doğru gelen Murtagh'ı gördü. Onun da elinde kendi gibi bir kupa şarap vardı. Siyah çorap pantolon ve üstünde bordo renkli satenden altın sırmalı gömlek-cekete vardı. İşli kemerinde mücevher kakmalı bir hançer vardı. Saçları Nasuada'nın hatırladığından daha uzundu ve daha önce Nasuada'nın hiç görmediği şekilde rahat ve kendine güvenen bir havası vardı. Hem bu, hem de yüzüne vuran ışık nedeniyle müthiş derecede yakışıklı görünüyordu, hatta asil.

Gelip çardağın altında Nasuada'ya katıldı, elini uzatıp kadının çıplak koluna dokundu. Hareketi rahat, sıradan ve yakınlık belirtisi gösteriyordu. "Seni yaramaz kız, beni Lort Ferros ve onun bitip tükenmez hikâyeleriyle baş başa bırakıp gittin. Elinden kurtulmam yarım saatimi aldı." Sonra durdu ve kadına daha yakından baktı; yüzüne endişeli bir ifade gelmişti. "Hasta mısın? Yüzün gıpgri."

Nasuada ağzını açtı ama tek kelime edemedi. Nasıl bir tepki göstermesi gerektiğini bilemiyordu.

Murtagh'ın kaşları çatıldı. "Yine o ataklardan birine yakalandın, değil mi?"

"Bil... bilmiyorum... Buraya nasıl geldiğimi de hatırlamıyorum, ya da..."

Murtagh'ın gözlerinde beliren acıyı görünce konuşmaya devam edemedi, Murtagh da ifadesini hızla gizlemişti.

Adam elini arkadan onun belinin çukuruna götürüp, onunla birlikte tepelerle dolu çayır manzarasını seyretmek için etrafından dolandı. Sonra yumuşak bir hareketle kupayı başına dikip şarabını bitirdi. Alçak bir sesle konuşarak, "Bunların senin için ne kadar karmaşık görüldüğünü biliyorum... Bu ilk kez de olmuyor ama..." dedi. Murtagh derin bir iç çekti ve başını haifiçe iki yana salladı. "Hatırladığın en son şey nedir? Teirm mi? Aberon mu? Cithri'nin kuşatılması mı?.. O gece Eoam'da sana verdiğim hediye mi?"

Nasuada büyük bir ikilemin içine girmişti. "Urû'baen," dedi fısıltıyla. "Kâhin'in Sarayı. En son hatırladığım şey bu."

Kısa bir an belindeki elin titrediğini hisseder gibi oldu ama yüzü hiçbir şey ele vermiyordu.

"Urû'baen," dedi tatsız bir sesle tekrarlayarak. Dönüp Nasuada'ya baktı. "Nasuada... Urû'baen'in üstünden sekiz yıl geçti."

"Hayır," diye düşündü. "Olamaz." Ama gördüğü ve hissettiği her şey çok gerçekçiydi. Rüzgârda uçuşan Murtagh'ın saçları, tarlalardan gelen koku, elbisesinin teninde hissettirdiği dokunuş... hepsi olması gerektiği gibiydi. Ama eğer gerçekten Nasuada oradaysa, neden Murtagh zihniyle ona uzanıp, eskiden yaptığı gibi kendisini kanıtlamıyordu? Unutmuş muydu? Eğer üstünden sekiz yıl geçtiyse, onca zaman önce Kâhin'in Sarayı'nda kendisine verdiği sözü hatırlamıyor olabilirdi.

"Ben..." diye başladı konuşmaya ama hemen ardından bir kadının, "Leydim!" diye seslendiğini duydu.

Omzunun üstünden geriye bakınca tıknaz bir hizmetkâr kadının önünde önlüğü uçura uçura koşarak malikânedan kendisine geldiğini gördü. "Leydim," dedi yeniden hizmetçi, eğilip selam vererek. "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Ama çocuklar misafirler için hazırladıkları oyunu seyretmenizi arzu ediyorlar."

"Çocuklar," dedi Nasuada fısıltıyla. Tekrar Murtagh'a bakınca onun gözlerinin yaşlarla ıslanmış olduğunu gördü.

"Evet," dedi adam. "Çocuklar. Dört tane, hepsi de sağlıklı, güçlü ve coşku dolu, mutlu çocuklar."

Nasuada müthiş duygulanmış titriyor, titremesinin önüne geçemiyordu. Neden sonra çenesini dikleştirdi. "Bana unuttuklarımı göster. Neden unuttuğumu anlat."

Murtagh ona gülümsedi, tebessümünde sanki gurur duyan bir ifade vardı. "Benim için bir zevktir," dedi ve Nasuada'yı alnından öptü, sonra elinden kupasını aldı her ikisini de hizmetçiye verdi. Sonra onun ellerini avuçlarına aldı, gözlerini kapattı ve başını öne eğdi.

Hemen ardından Nasuada zihninde bir başkasının varlığını hissetti ve hemen anladı: Bu o değildi. Asla Murtagh olamazdı.

Aldatılmanın ve asla gerçekleşemeyecek bir şeyi yeniden kaybetmenin öfkesiyle sağ elini hızla çekip Murtagh'tan kurtardı, onun hançerini kaptı ve doğruca adamın böğrüne doğru savurdu. Bağırma başladı:

El-harim'de, yaşardı bir adam, sarı gözleri olan.br />Dedi bana: "Fısıltılara dikkat et, çünkü onlar yalan!"

Murtagh şaşkın ama boş bakışlarla ona baktı ve sonra Nasuada'nın önünden yok oldu. Çevresindeki her şey, çardak, avlu, malikane, üzüm bağlarının olduğu tepeler, hepsi kaybolmuş ve Nasuada kendini ne ses, ne de ışığın olmadığı bir boşlukta yüzer bir halde bulmuştu. Nasuada söylediği ilahiye devam etmek istediye de, bir türlü sesi çıkmamıştı. Damarlarında nabzının attığını bile hissedemiyordu.

Ardından karanlığın değişmeye başladığını hissetti ve...

Dengesini kaybedip el ve dizlerinin üstüne düştü. Keskin taşlar avuç ayalarını parçaladı. Gözlerini kırıştıırıp ışığa alışmaya çalışarak ayağa kalktı ve çevresine bakındı.

Sis. Yanan Ovalar'dakine benzer çıplak bir arazide dumanlar kıvrılarak sürükleniyordu.

Yine üstünde eski yırtık pırtık iç giysisi vardı, ayakları ise çıplaktı.

Arkasında bir şey kükreyince döndü ve üç metre boyunda bir Kull'un üstüne atılmak üzere olduğunu gördü; elindeki Nasuada'nın boyundaki sert sopayı savuruyordu. Sol yanından başka bir kükreme sesi geldi ve ikinci bir Kull gördü, dört de daha ufak boyda Urgan vardı. Sonra bir çift pelerinli ve kambur tip beyazımsı sis bulutunun içinden belirip kendi bulunduğu yere doğru seyrettiler, dişlerini gıcırdatıyorlar, yaprak meçli kılıçlarını sallıyorlardı. Nasuada onları daha önce hiç görmemiş olmasına rağmen bunların da Razac olduklarını anlamıştı.

Yeniden gülmeye başladı. Şimdi Galbatorix kendisini cezalandırmaya çalışıyordu.

Üstüne yürüyen düşmanlarına aldırmayarak (zaten onları asla öldüremeyeceğini ya da onlardan kaçamayacağını biliyordu) yere çöküp bağdaş kurarak oturdu ve çok eski bir derviş ilahisi mırıldanmaya başladı.

Galbatorix'in kendisini ilk aldatma girişimleri, eğer Murtagh kendisini bu konuda önceden uyarılmamış olsa onu yoldan çıkarabilmeyi başaracak belirsizlikte şeylerdi. Murtagh'ın yardımlarını gizleyebilmek için, Galbatorix'e rol yapmış ve onun algıları üzerinde oynadığından haberi yokmuş gibi davranmıştı ama yine de her ne görüp duyumsadıysa da, kralın kendisini kandırıp düşünmemesi gereken şeyleri düşündürmeye çalışmasına izin vermemiş veya çok daha kötüsü ona sadakatini sunmamıştı.

Ona karşı direnmek her seferinde kolay olmamıştı ama Nasuada inanç ve zikir ritüellerine devam etmiş ve onlar sayesinde kralı savuşturmayı başarmıştı.

İlk halüsinasyonlardan biri başka bir kadının varlığı olmuştu: Rialla. Kadın da kendisiyle Kâhin'in Sarayı'na hücre arkadaşı olarak atılmıştı. Kadın, Urû'baen'de yaşayan Varden'in ajanlarından biriyle gizlice evlendiğini iddia etmiş ve onun için mesaj taşırken yakalandığını söylemişti. Bir haftadan fazla gibi gelen bir süre boyunca kadın kendini Nasuada'ya sevdirmeye çalışmış ama bir yandan da Varden'lilerin savaşının başarısızlığa mahkûm olduğuna, savaş sebeplerinin yanlış olduğuna, doğru olan tek şeyin Galbatorix'in otoritesini kabul etmek olduğuna ikna etmeye çalışıyordu.

İlk başlarda Nasuada, Rialla'nın hayali olduğunu fark etmemişti. Galbatorix'in kadının sözlerini ve görünümünü bozduğunu ve hatta belki Rialla'nın savlarına karşı koyamasın diye kendi duyguları üzerinde oynadığını tahmin etmişti.

Günler geçtikçe Murtagh onu ne ziyaret etmiş, ne de bağlantı kurmuştu ve Nasuada yavaş yavaş onun kendisini Galbatorix'in pençelerine terk etmesinden korkmaya başlamıştı. Bu düşünce Nasuada'ya kabul etmek istediğinden fazla elem veriyordu ve kendisini sürekli bu konuyu düşünürken buluyordu.

Sonra Galbatorix'in işkence etmek için bütün hafta boyunca hücrelerine neden uğramadığını merak etmeye başladı. Eğer bir hafta geçtiyse o zaman Varden ile Elflerin Urû'baen'e saldırmış olmaları gerekirdi ve eğer böyle bir şey olmuş olsaydı Galbatorix kesin bundan bahsederdi, sadece hava atmak için olsa bile. Dahası, Rialla'nın tuhaf davranışları ile hafızasındaki açıklanamaz boşluklar, Galbatorix'in sabrı, Murtagh'ın devam eden sessizliği (çünkü onun kendisine verdiği sözden döneceğini Nasuada sanmıyordu) inanılmaz garip görünse de, Rialla'nın bir hayal ürünü olduğuna ve zaman kavramının da görüldüğü gibi olmadığına kendisini ikna etmişti.

Geçtiğini sandığı günlerin sayısı üzerinde Galbatorix'in bu şekilde oynayabildiğini fark etmek Nasuada'yı sarsmıştı. Bu durum canını çok sıktı. Zaman kavramını hücrede tutuklu kaldığı süre boyunca giderek yitirdiği doğrudu ama yine de geçen zamanı aşağı yukarı takip etmeye çalışmıştı. Bunu yitirmek, zamandan kopmak demek, artık iyice Galbatorix'in insafına kalmak demekti.

Yine de ne kadar zaman geçmiş olursa olsun Galbatorix'in zorlamalarına karşı koymaya kararlıydı. Eğer hücrede yüz yıl geçirmesi gerekiyorsa, o zaman o da yüz yılı geçirirdi.

Rialla'nın sinsi yaklaşımlı konuşmalarının kendisini etkilemediğini ispatlayınca (ve sonunda kadına onun bir korkak ve hain olduğunu haykırınca) hayal ürünü şey hücrelerinden alınmış ve Galbatorix başka iyilikler düşünmeye başlamıştı.

Bundan sonraki aldatmacaları iyice detaylı ve inanılmaz olmaya başlamıştı; ama yine de hiçbir mantığa aykırı şeyler değildi, hiçbir Nasuada'ya çoktan gösterdiği şeylerle çatışmıyordu, çünkü kral hâlâ onu oyuna getirmeye çalıştığını belli etmek istemiyordu.

Kralın çabaları Nasuada'yı hücrelerinden alıp sarayın bir başka yerindeki zindana, Eragon ile Saphira'nın zincire vurulmuş gibi gösterildiği yere götürüyormuş gibi yapmasıyla ayyuka çıkmıştı. Galbatorix kendisine, yani krala bağlılık yemini etmediği takdirde Eragon'u öldüreceğini söylemişti. Nasuada, Galbatorix'i kızdırarak bunu reddedince (ve onu şaşırttığını düşünmüştü) Eragon için de serbest kalmasını sağlayan tılsımlı sözler söylemişti. Kısa bir çarpışmadan sonra Galbatorix kaçmış (ki Nasuada gerçekte onu böyle bir şeyi yapacağına şüpheliydi) ve sonra Nasuada, Eragon ve Saphira saraydan çıkmanın yollarını aramaya başlamışlardı.

Oldukça hareketli ve heyecanlı olmuştu aslında ve Nasuada olayların nasıl gelişip çözümleneceğini görmeyi arzu etmişti ama sonradan Galbatorix'in sahte oyununa yeterince iştirak ettiğini düşünüp, fark ettiği ilk çelişkiyi değerlendirerek (Saphira'nın göz çevresindeki pulların şekliydi) etrafında olup bitenlerin bir yutturmaca olduğunu anlamış gibi numara yapmakta bahane olarak kullandı.

"Kâhin'in Sarayı'nda bana asla yalan söylemeyeceğine söz vermiştin!" diye bağırmıştı havaya. "Bu yalan değil de ne, Yemin Bozan?"

Keşfine Galbatorix'in gösterdiği öfke ise muazzam olmuştu; Nasuada ancak dağ kadar büyük bir ejderhadan çıkabilecek bir kükreme duymuş ve ardından kral bütün gizli saklı davranmayı bir kenara bırakıp o buluşmaları boyunca Nasuada'ya etmediği eziyeti bırakmamıştı.

Sonunda bütün hayali aldatmacalar bitmiş ve Murtagh onunla temasa geçerek Nasuada'ya yeniden duyularına güvenmeye başlayabileceğini bildirmişti. Nasuada onun zihninin varlığını hissettiğine hiç bu kadar mutlu olduğunu hatırlamıyordu.

O gece onu ziyaret etmiş ve saatlerce oturup sohbet etmişlerdi. Nasuada'ya Varden'in ilerleyişi hakkında bilgi vermiş (neredeyse saray yakınlarındaydılar) İmparatorluk'un hazırlıklarını anlatmış ve Nasuada'ya onu nasıl kurtaracağını bulduğunu sandığını bildirmişti. Nasuada biraz daha bilgi vermesi için bastırınca Murtagh daha fazla konuşmak istemeyerek, "Planın işleyip işlemeyeceğini görmek için bir iki güne daha ihtiyacım var. Ama bir yolu var Nasuada. Buna inan," demişti.

Nasuada onun samimiyetine ve kendisi için endişelendiğine inanıyordu. Bir türlü kaçamamış olsa bile, esareti içinde yalnız olmadığını bilmekten memnundu.

Galbatorix'in kendisine yaptığı ve kendisinin nasıl karşı koyduğuyla ilgili bazı şeylerden bahsedince Murtagh güldü. "Beklediğinden daha çetin ceviz olduğun belli. Uzun zamandan beri kimse onu böyle uğraştırmamıştı. Ben kesinlikle bu kadar uğraştırmadım.. Çok fazla anladığımdan değil, ama inanılır nitelikte hayali görüntüler oluşturmak oldukça zor bir şey. Hünerli her büyücü senin havada süzülüyormuş gibi görünmeni sağlayabilir veya üşüdüğünü, terlediğini hissetmeni ya da gözlerinin önünde bir çiçeğin büyüdüğünü sanmanı sağlayabilir. Küçük ama karmaşık veya büyük ama basit şeyler her büyücünün yapabilmeyi arzu ettiği şeydir ve bu hayali görüntüyü meydana getirmeye çalışmak büyük dikkat gerektirir. Eğer dikkatinde bir dağılma olursa birdenbire yapmaya çalıştığın çiçek on yerine dört taçyapraklı olur. Ya da tamamen ortadan kaybolabilir. Detaylar olayın kopya edilmesi en zor kısmıdır. Doğa ise sonsuz sayıda detaylarla doludur ama bizim zihnimiz onların sadece bir kısmını hatırlar. Gördüğün şeyin gerçek olup olmadığından şüpheye düşersen

detaylarına bak. Dünyadaki benzerlerine bak, büyüü yapan ya bütün detayları bilmiyordur, ya unutmıştır ya da enerjiden tasarruf edebilmek için kestirmeden çalışmıştır."

"Eğer o kadar zorsa, Galbatorix bunu nasıl beceriyor?"

"Eldunari'yi kullanıyor."

"Hepsini mi?"

Murtagh başını salladı. "Onlar gereken enerjiyi sağlıyor ve detayları veriyorlar, o da onları istediği gibi kullanıyor."

"O zaman benim gördüğüm şeyler ejderhaların hafızalarından derlenen şeyler mi oluyor?" diye sordu Nasuada, biraz şaşırmişti.

Murtagh yine başını salladı. "Onlarınkini ve de süvarilerinkileri, süvarisi olanların tabii ki."

Ertesi gün Murtagh onu hızlı bir düşünce akımıyla uyandırıp Galbatorix'in yeniden işe koyulmaya hazırlandığını haber verdi. Sonrasında Nasuada bir sürü hayalet ve görüntünün akınına uğramıştı ama gün bitimine doğru görüntüler, sanki Galbatorix veya Eldunari yorulmaya başlamış gibi (birkaç tanesi hariç, örneğin Murtagh'la beraber malikâne olanı) giderek basitleşmeye ve hatları belirsizleşmeye başlamıştı.

Şimdi yere çöktüğü çıplak arazide oturmuş, Kull, Urgallar ve Ra'zac üstüne doğru akın etmekteyken eski bir derviş ilahisi mırıldanıyordu. Üstüne çullandılar, kendisini dövüyormuş, yaralıyormuş gibi hissetti ve birkaç kere bağırdı, verdikleri acının sona ermesini istedi ama bir kere bile Galbatorix'in arzularına teslim olmayı aklından geçirmedi.

Sonra üstünde oturduğu ova kayboldu, hissettiği acıların çoğu da öyle ve kendi kendisiyle baş başa kaldı: Hepsi benim aklımın içinde olan şeyler. Teslim olmayacağım. Ben bir hayvan değilim. Bedenimin kaldırabileceğinden çok daha dayanıklıyım ben.

Işıldayan yeşil mantarlarla aydınlanan karanlık bir mağara belirdi yanı başında. Birkaç dakika boyunca çok büyük bir yaratığın, mağaradaki diktlerin gölgeleri arasında hırıltıyla soluyup koklayarak dolaştığını işitti. Ardından yaratığın ılık nefesini ensesinde hissetti ve burnuna bir leş kokusu geldi.

Nasuada yeniden gülmeye başladı ve Galbatorix onun gücünü kıracak korku ve acı karışımını bulmak için birbiri ardına dehşet dolu şeyler yaşatmaya devam ederken o da gülmeye devam etti. Gülüyordu, çünkü kendi gücünün onun her türlü hayal gücünden daha güçlü olduğunu biliyordu; gülüyordu, çünkü Murtagh'ın yardımına güvenemeyeceğini biliyordu ve o yanında kendisiyle birlik olduğu için, gördüğü an her ne kadar korkunç olurlarsa olsunlar, Galbatorix'in üstüne oynadığı hayali kâbuslardan korkmuyordu.

Karakter Meselesi

Kaygan vıcık çamura basınca Eragon'un ayağı kaydı ve birden sertçe yan tarafı üstüne ıslak otların üstüne düştü. Öfkeyle söylenip kalçası sızladığı için acıyla yüzünü buruşturdu. Vurduğu yer kesinlikle çürüyecekti.

"Barzûl," dedi yana dönüp ağır ağır ayağa kalkarak. Bir yandan pantolon çorabına yapışan kuru çamur tabakalarını ayıklarken, "Neyse ki Brisingr'ın üstüne düşmedim," diye geçirdi içinden.

Canı sıkkın, kamp kurmaya karar verdikleri yıkık yapıya doğru yeniden yürümeye devam etti; orasının ormandan daha güvenli olacağını düşünmüşlerdi.

Otlar arasından geçerken birkaç boğa kurbağasını ürkütünce, saklandıkları yerden sıçrayan kurbağalar hoplayarak iki yana kaçıştılar. Boğa kurbağaları adada rastladıkları diğer bir garip yaratıktı; kırmızı gözlerinin her birinin üstünde boynuz gibi birer fırlaklık vardı ve alınlarının orta yerinden kıvrık bir sap uzanıyor (tıpkı bir oltaya benziyordu) ve sapın en ucundan geceleri sarı veya beyazımsı bir renkle parlayan etli, küçük bir organ sarkıyordu. Bu ışık geceleri yüzlerce uçan böceği boğa kurbağalarının dilinin ulaşabileceği mesafeye çekiyordu ve bu kadar kolay yiyecek elde edebilmelerinin bir sonucu olarak kurbağalar çok iriydiler. Eragon bir ayı kafası kadar büyük olanlarını görmüştü; tumbul yanakları, dik dik bakan gözleri ve iki karış kadar kocaman ağızları vardı.

Kurbağalar Eragon'a şifacı kadın Angela'yı hatırlatmıştı; birden kadının da kendileriyle birlikte orada Vroengard'da olmuş olmasını diledi. Eğer bize adlarımızın gerçek anlamını söyleyecek biri varsa, eminim odur. Ne zaman karşılaşsalar nedense hep kadının içini okuduğu hissine kapılırdı; sanki kadın onun hakkında her şeyi çok iyi biliyor gibiydi. Bu aslında huzur kaçırıcı bir duyguydu ama şu anda Eragon'un buna kesinlikle bir itirazı yoktu.

Saphira'yla birlikte Solembum'a güvenip adada en fazla üç gün daha kalmaya ve isimlerinin gerçek anlamını keşfetmeye karar vermişlerdi. Glaedr kararı onlara bırakmış ve, "Solembum'u benden iyi tanıyorsunuz. İster kalın, ister kalmayın. Her iki halde de tehlike büyük. Artık güvenli bir yol kalmadı," demişti.

Son kararı verense Saphira'ydı. "Kedi adamlar asla Galbatorix'e hizmet etmezler," demişti ejderha. "Onlar için özgürlükleri çok önemli. Onlara bu konuda bütün yaratıklardan fazla güvenirim, Elflerden bile önce."

Böylece kalmaya karar vermişlerdi. Günün geri kalanını ve ertesi günün de çoğunu oturup konuşarak, düşünerek, anılarını birbirine anlatarak, birbirlerinin zihnini inceleyerek eski dilde sözcük kombinasyonları yaparak geçirmişlerdi. Hepsi, bütün bu çabaların hepsi, ya bilinçli şekilde isimlerinin gerçek anlamını bulmak veya eğer şansları varsa tesadüfen rastlamaktı.

Glaedr istediklerinde yardım edebileceğini belirtmiş ama zamanın çoğunda sessiz kalmayı tercih ederek Saphira ile Eragon'a, başka zaman olsa birisinin önünde dile getirmekten çekineceği birçok konu hakkında baş başa konuşabilme fırsatı vermişti. "İnsanın adının gerçek anlamını bulması kendi başına yapması gereken bir şeydir," dedi Glaedr. "Eğer ikinizden birininki aklıma gelirse, size söylerim, çünkü harcayacak fazla zamanımız yok, ama onları kendi başınıza bulsanız daha iyi."

Ve o ana kadar ikisi de başaramamıştı.

Brom ona isimlerin gerçek anlamlarından bahsettiği günden beri Eragon hep kendininkini öğrenmek istemişti. Bilgi, özellikle insanın kendisiyle ilgili bilgisi her zaman çok faydalı bir şeydi ve gerçek adını bilmek duygularına daha hâkim olmasına fayda edecekti. Yine keşfedince karşılaşıcağı şeye karşı bir parça kaygı duymadan edemiyordu.

Gerçek ismini birkaç gün içinde bulabilmeyi ümit ediyordu ama tam emin de değildi. Bulmayı ümit ediyordu, hem görevlerini başarmak için, hem de Glaedr veya Saphira'nın kendi yerine tahmin etmelerini istemediği için. Eğer varlığının bütün anlamı bir sözcük ya da cümle içinde kendisine açıklanacaksa, o zaman bu bilginin eline teslim edilmesinden önce bilgiyi kendi kendine edinmek istiyordu.

Binaya çıkan beş kırık basamağı tırmanırken içini çekti. Yapı bir kuş yuvasıydı, Glaedr böyle söylemişti ve Vroengard'ın standartlarına göre tamamen kayda değmeyecek kadar küçüktü. Ama yine de duvarları üç kat yüksekliğindeydi ve içerisi Saphira'nın rahatça dolaşabileceği kadar genişti. Güneydoğu kanadı içeriye doğru yıkılmıştı, yıkılırken tavanın bir kısmını da beraberinde çökertmişti ama bunun dışında bina hâlâ sağlamdı.

Kubbeli girişten adım atıp ana salonun camsı zemininde ilerlerken Eragon'un adımları içerde yankılanıyordu. Şeffaf malzemenin içinde rengârenk dönen kanatlar vardı ve bunlar baş döndüren bir karmaşıklıkta soyut şekiller meydana getiriyordu. Eragon her baktığında sanki çizgiler belli bir şekil alacakmış gibi oluyor ama olmadan değişiyordu.

Zeminin üstünde yıkık duvardan dökülen taşların neden olduğu, dışa doğru yayılan çatlakların oluşturduğu büyük bir ağ vardı. Yıkık tavanın kenarlarından uzun sarmaşıklar tıpkı uzun düğümlü halatlar gibi sarkıyorlardı. Sarmaşıkların ucundan sular sığ şekilsiz su birikintilerine damlıyordu; damlaların sesi binadan çarpıcı bir sesle yankılanıyor, bu düzensiz vuruşları birkaç gün boyunca dinlemek zorunda kalsa Eragon çıldırabileceğini düşünüyordu.

Kuzeye bakan duvarın karşısında yarım daire biçiminde Saphira'nın kamplarını korumak için taşıdığı taşlar vardı. Eragon bariyere yaklaşıp en yakındaki taş blokun üstüne sıçradı; blok neredeyse iki metreye yakındı. Sonra oradan diğer tarafa atladı ve aşağı sert bir iniş yaptı.

Saphira ön ayağını yalıyordu ve Eragon'u görünce durup soran türden bir düşünce gönderdi ona. Eragon başını iki yana sallayınca o da yeniden temizlenmesine geri döndü.

Pelerinini çıkararak Eragon duvara yakın kurduğu kamp ateşine yaklaştı, iyice ıslanmış olan kumaşını yere yaydı ve ardından çamur içinde ağırlaşmış çizmelerini çıkardı ve onları da kurumaya bıraktı.

"Yeniden yağmaya başlayacak mı acaba?" diye sordu Saphira.

"Belki."

Bir süre ateşin yanına çöktü ve sonra yer yatağının üstüne oturup sırtını duvara dayadı. Saphira'nın kırmızı diliyle pençesinin ucunda içeri girip çıkabilen tırnak diplerini özenle temizleyişini izledi bir süre. Aklına bir fikir geldi ve eski dilde bir cümle mırıldandı ama ne yazık ki, ne sözcüklerden yayılan bir enerji hissetti, ne de gerçek ismini suratına haykırdığında Sloan'ın verdiği gibi Saphira söylediklerine bir tepki verdi.

Eragon gözlerini kapatıp başını geriye attı.

Saphira'yla birlikte yaptıkları alıştırmalardan biri (Glaedr önermişti bunu) birbirlerinin fark ettikleri kusurlarını yüzlerine söylemekti. Oldukça zorlayıcı bir uygulamaydı. Glaedr da kendi

gözlemlerini onlarla paylaşmıştı, yaşlı ejderha her ne kadar nazik ifade ettiyse de Eragon başarısızlıklarıyla dolu onun listesini dinlerken gururunun biraz incinmesine engel olamamıştı. Eragon kendi gerçek ismini keşfetmeye çalışırken bunu hesaba katması gerektiğinin de farkındaydı.

Saphira açısından en zorlandığı nokta kendisini beğenmesiyle ilgili eleştirildiği konuda olmuş, uzunca bir süre itiraz edip durmuştu. Eragon'la ilgili olaraksa Glaedr, onun bazen sergilediği kendini beğenmiş tavrı, öldürdüğü adamlara karşı olan hislerini, köşeye sıkıştığında herkesin yaptığı gibi bütün aksi huyunu, bencilliğini, öfkesini, diğer kusurlarını söylemişti.

Buna rağmen, kendilerini bütün samimiyetleriyle incelemelerine rağmen, çalışmaları bir sonuç vermemişti.

"Bugün ve yarın, bütün zamanımız bu kadar." Varden'e boş elle dönecek olmaları fikri canını sıkıyordu. "Galbatorix'i nasıl yeneceğiz?" diye düşünüyordu, daha önce de pek çok kez aklından geçtiği gibi. "Birkaç gün sonra hayatlarımız artık bize ait olmayabilir. Tıpkı Murtagh ile Thorn gibi köleye dönüşeceğiz."

Alçak sesle küfredip çaktırmadan yere bir yumruk attı.

"Sakin ol Eragon," dedi Glaedr ve Eragon onun düşüncelerini Saphira'nın duyamayacağı şekilde perdelediğini fark etti.

"Nasıl olabilirim?" dedi sinirle.

"Endişelenecek bir şey yoksa sakın kalabilmek kolaydır zaten Eragon. Asıl kendi üzerindeki kontrolünü deneyeceğin zaman, seni zorlayan bir durumla karşılaştığında sakın kalıp kalamayacağındır. Öfke, üzüntü, hayal kırıklığının düşünme yeteneğini gölgelemesine izin vermemelisin, bunun şimdi hiç sırası değil. Şu an için zihninin berrak kalabilmesi çok önemli."

"Sen de böyle durumlarda sakın kalabilmeyi başarabilmiş miydin?"

Yaşlı ejderhanın güldüğü anlaşılıyordu. "Hayır. Ben kükrer, ısırır, ağaçları yıkar geçer, toprağı altüst ederdim. Bir keresinde Spine'daki dağlardan birinin zirvesini bile koparmıştım; diğer ejderhalar bunun için bana çok kızmışlardı. Ama sinirlerime hâkim olamamanın bir şey getirmediğini öğrenmek uzun yıllarımı aldı. Senin önünde böyle bir zaman olmadı, biliyorum, ama istersen benim tecrübelerimden yararlanabilirsin. Bırak endişelenmeyi ve elindeki işe ver aklını. Gelecekte ne olacaksa zaten olacak, bunun gerginliğini yaşamak sadece korkularının gerçeğe daha kolay dönüşmesine neden olur."

"Biliyorum," dedi Eragon iç geçirerek. "Ama kolay bir şey değil."

"Tabii ki değil, değerli olan şeyler her zaman zordur." Bunu söyledikten sonra Glaedr yeniden kabuğuna çekildi ve Eragon'u kendi düşüncelerinin sessizliğiyle baş başa bıraktı.

Eragon gidip eyerden çanağını aldı, yarım daire şeklindeki taşların üstünden seke seke yalınayak yıkık tavanın altında bulunan su birikintilerinden birinin yanına gitti. Hava hafif çiselemeye başlamış, zeminin o kısmını kaymaya sebep verecek bir su tabakasıyla kaplamıştı. Suyun yanına çömelip çıplak elleriyle suyu avuç avuç tasa doldurmaya başladı.

Tas dolunca Eragon birkaç adım gerileyip elindekini masa yüksekliğinde taş bloklardan birinin üstüne bıraktı. Sonra aklına Roran'ın görüntüsünü getirip mırıldandı: "Draumr kopa."

Kabın içindeki su titreşti, Roran'ın görüntüsü bembeyaz zeminli suya aksetti. Horst ve Albrich'le

yan yana yürüyor, atı Kar Ateşi'ni çekiyordu. Üç adam yorgun, yürümekten tabanları şişmiş gibi görünüyordular; ama silahları hâlâ üzerlerindeydi, bundan Eragon, İmparatorluk'un onları henüz yakalamamış olduğunu çıkardı.

Ardından Jörmundur'u da gördü ve Solembum'u. Kedi Adam yeni yakaladığı belli olan bir kuşu parçalamakla meşguldü ve ardından Arya'yı gördü ama Arya'nın koruyucu sihri görüntüsünün suya yansımaya engel olmuştu, tek görebildiği bir siyah karaltıydı.

Sonunda Eragon tılsımı kesti ve suyu yeniden yere döktü. Kamplarını çeviren taş bariyere tırmanırken Saphira gerinip esnedi, sırtını bir kedi gibi yaylandırdı ve, "Nasıllar?" diye sordu.

"Güvendeler, anladığım kadarıyla."

Tası elinde eyer çantalarının üstüne attı, kendi de gidip yer yatağına uzandı, gözlerini kapadı ve gerçek isminin ne olabileceğiyle ilgili yeniden fikirler üretmeye başladı. Her dakika aklına başka bir yeni olasılık geliyordu ama bulduğu içinde bir duygu uyandırmıyor, o da onu bırakıp bir başkasına geçiyordu. Bulduğu bütün isimlerin içinde ortak değişmezler geçiyordu: Süvari olduğu gerçeği, Saphira ve Arya'ya olan bağlılığı, Galbatorix'i ortadan kaldırma arzusu, Roran, Garrow ve Brom'la olan ilişkisi ve Murtagh'la aynı kanı taşıdığı. Ama bu noktaları hangi şekilde birbirleriyle kombinasyon yaparsa yapsın, doğru ismi çıkaramıyordu. Bir yerlerde kendisiyle ilgili çok önemli bir ayrıntıyı atladığına emindi; böylelikle, atladığı noktayı yakalayabilme ümidiyle isimleri gittikçe uzattı, uzattı.

Oluşturduğu ismi söylemek bir dakikadan fazla zamanını almaya başlayınca boşa zaman harcadığını fark etti. Temel varsayımlarını yeniden gözden geçirmesi gerekiyordu. Hatasının, kendisindeki bir kusuru fark etmedeki eksikliğinden kaynaklandığına neredeyse emindi ya da bildiği bir kusuruna gereken önemi göstermemesi de olabilirdi. Dikkat etmişti, insanlar kendi kusurlarını kabul etme konusunda genellikle isteksiz olurdu ve bunun kendisi için de böyle olduğunun farkındaydı. Hâlâ zamanı varken bu kör olduğu noktayı düzeltmesi gerekliydi. Gurur ile kendinden emin ve kendine dönük olmaktan kaynaklanan bir körlüktü bu; hayatta her şeyi en iyi kendisinin yaptığına inanmasına neden oluyordu. Ama artık böyle bir aldanış içine girme lüksü yoktu.

Böyle düşünüyordu ve gün bitimine kadar da düşünmeye devam etti ama çabaları karşılıksız kalıyordu.

Yağmur hızlanmıştı. Eragon yağmurun su birikintilerinde yarattığı patırdıyı sevmiyordu, çünkü belli bir tınısı olmayan yağmurun gürültüsü gizlice yaklaşan düşmanı duyabilmelerine engel oluyordu. Vroengard'daki ilk gecelerinden beri, şehirde gezindiklerini gördüğü o tuhaf, kukuletalı tiplerden hiçbir iz yoktu, zihniyle varlıklarını da hissetmemişti. Ama Eragon onların var oldukları gerçeğini göz ardı etmiyordu ve Saphira'yla birlikte her an onların saldırısına uğrayacakları duygusunu da bir türlü üstünden atamıyordu.

Günün gri ışığı ağır ağır akşam karanlığına çeviriyordu; derken koyu yıldızsız bir gece çöktü vadinin üstüne. Eragon ateşe biraz daha kuru dal yığdı; kuş evinin içindeki tek aydınlıktı bu ve koca binada yükselen sarı alevlerin ışığı ufacık bir mum ışığı gibi duruyordu. Ateşe yakın noktada camsı yer yüzeyi yanan dalların parlaklığını yansıtıyordu. Tıpkı berrak bir buz tabakası gibi ışıldıyordu ve içindeki renk kanatları sık sık Eragon'u düşüncelerinden koparıyordu.

Eragon yemek yemedi. Karnı açtı ama midesi yemek kabul etmeyecek kadar gergindi ve zaten yemeğin düşünme hızını yavaşlatacağına inanıyordu. Zihninin en keskin olduğu zamanlar hep karnının

en aç olduğu zamanlardı.

Gerçek ismini bulana kadar bir şey yememeye karar verdi ya da adadan gitmek zorunda kalacakları ana kadar, artık hangisi önce gerçekleşirse.

Birkaç saat geçti. Saphira'nın duyu ve düşüncelerindeki genel değişimleri hissetse bile (Saphira da onunkilerin farkındaydı) aralarında çok az konuşma geçiyordu.

Derken, tam Eragon o kısa huzursuz uykularından birine dalmak üzereyken (hem biraz dinlenmek, hem de belki rüyasında kendisine fikir verebilecek bir şeyler görebilme umuduyla) Saphira yüksek sesle kükredikten sonra, ön ayağını ileri uzatıp bam diye yere vurdu. Sarsıntının şiddetinden ateşte birkaç dal olduğu yerde kırılıp küle dönüşerek karanlık tavana doğru bir kıvılcım kümesinin yükselmesine neden olmuştu.

Birden korkan Eragon derhal ayağa fırladı, Brisingr'ı çekip yarım daire biçimi taş yığınının gerisinde karanlığın içinde düşman silüeti taradı. Ama hemen Saphira'nın halinin korku veya öfkeden değil, sevinçten kaynaklandığını anladı.

"Başardım!" dedi Saphira heyecanla. Boynunu geriye doğru kırıp binanın içinde yukarılara doğru mavi sarı fişek gibi alev püskürttü. "Gerçek adımlı biliyorum!" Eski dilde bir cümle söyledi ve Eragon'un zihninde sanki bir zil gibi çınladı söylediği, sonra kısa bir an Saphira'nın pulları sanki içten gelen bir ışıkla parladı, sanki yıldızlardan meydana gelmiş gibi parlıyordu.

İsim gerçekten muhteşem ve soyluydu ama bir parça da hüznü bir yanı vardı, çünkü onun soyunun son dişisi olduğuna işaret ediyordu. Eragon sözcüklerde Saphira'nın kişiliğini belirten özelliklerin yanı sıra, onun kendisine duyduğu sevgi ve bağlılığı da hissediyordu. Kişilik özelliklerinin çoğunu biliyordu zaten ama bilmediği birkaç tanesi de vardı. Kusurları da diğer olumlu özellikleri gibi önemli şeylerdi ama genel olarak isminin verdiği anlam ateş, güzellik ve ihtişamlı ilgiliydi.

Saphira burnunun ucundan kuyruğunun dibine kadar titredi ve kanatlarını çırpıştırdı.

"Ben kim olduğumu biliyorum," dedi.

"Çok iyi Bjartskular," dedi Glaedr ve Eragon onun etkilendiğini görebiliyordu. "Gurur duyabileceğin bir ismin var. Ama senin yerinde olsam onu bir daha anmam, hatta kendi kendime bile söylemezdim, yani şu görmek için geldiğimiz kuleye varana dek. Artık ne olduğunu bildiğine göre ismini saklamak için çok büyük özen göstermelisin."

Saphira gözlerini kırpıştırıp yeniden kanatlarını çırpıştırdı. "Evet efendim." Sesine yansıyan heyecan hissediliyordu.

Eragon, Brisingr'ı yeniden kınına sokup Saphira'nın yanına gitti. Ejderha başını Eragon'unkiyle aynı seviyeye gelecek kadar indirdi. Eragon onun çenesinin kenarını sevdi, alnını onun burnuna dayadı ve mümkün olduğunca sıkı sıkı sarıldı, parmaklarının arasında pullarının keskinliğini hissediyordu. Yanaklarından aşağı sıcak gözyaşları yuvarlanmaya başladı.

"Neden ağlıyorsun?" diye sordu Saphira.

"Çünkü... seninle bağım olduğu için kendimi çok şanslı hissediyorum."

"Küçüğüm..."

Bir süre daha konuştular, Saphira kendi hakkında öğrendiği şeyleri anlatmak için sabırsızlanıyordu. Eragon dinleyebildiği için mutluydu ama kendi gerçek adını henüz bulamadığı için biraz burukluk hissetmesine de engel olamıyordu.

Sonra Saphira gidip yarım daire şeklinde yığılı taşların yanına kıvrıldı ve Eragon'u sönen kamp ateşinin ışığında arpacı kumrusu gibi düşünceler içinde bırakarak uyudu. Glaedr uyanık ve tetikteydi; ara sıra Eragon ona bir şeyler sorup danışlıyordu ama çoğunlukla kendi halinde sessizdi.

Saatler birbirini kovalayıp gidiyordu, Eragon giderek umutsuzluğa düşüyordu. Zamanı daralıyordu (aslında Saphira'yla birlikte dün Varden'e doğru buradan ayrılmış olmaları gerekiyordu) ve hâlâ ne kadar çabaladıysa da, kendini olduğu haliyle tanımlamayı beceremiyordu.

Yağmur kesildiğinde hatırladığı kadarıyla neredeyse gece yarısı olmuştu.

Eragon'un huzursuzluktan içi kıpır kıpırdı; karar vermeye çalışlıyordu; derken ayağa kalktı, artık daha fazla oturamayacak kadar huzursuzdu. "Ben yürüyüşe çıkıyorum," dedi Glaedr'a.

Ejderhanın itiraz etmesini bekliyordu ama Glaedr tam aksine, "Silahlarınla zırhını burada bırak," dedi.

"Neden?"

"Her ne bulacaksan onu yalnız karşılama/ısın. Sana yardım etmesi için bir şeylere, birilerine güvenirsen, kendi hamurunu asla anlayamazsın."

Glaedr'ın sözleri mantıklıydı, ama yine de kılıcını, hançerini ve zırh gömleğini emin olmayarak çıkardı. Sonra çizmelerini ve nemli pelerinini giydi ve ardından Glaedr'a ait kalplerin kalbinin içinde olduğu eyer çantasını getirip Saphira'nın yanına koydu.

Eragon yarım daire taş yığılı yerden ayrılırken Glaedr, "Ne yapman gerekiyorsa yap tabii, ama dikkatli ol," dedi.

Kuş yuvasının dışında Eragon birkaç yıldız kümesi ve çevresini görebilmesine yardım edecek yeterince ay ışığı görebildiği için memnun olmuştu.

Nereye gideceğine karar vermeye çalışıp birkaç kez ayak uçlarında yaylandı, sonra da canlı adımlarla virane şehrin merkezine doğru yürümeye başladı. Birkaç saniye sonra can sıkıntısı had safhaya geldi ve yürümeyi bırakıp koşmaya başladı.

Nefesini ve ayaklarının taş döşeli yolda çıkardığı sesleri dinlerken bir yandan da kendi kendine soruyordu. "Kimim ben?" Ama bir cevap alamadı.

Ciğerleri patlayana kadar koşmaya devam etti, biraz daha koştu ve artık ciğerleri de bacakları da tutmayınca ot bürümüş bir çeşmenin yanında durdu ve kollarını uzatıp dayanarak nefesini toparlamaya çalıştı.

Etrafında birkaç devasa yapının karaltısı yükseliyordu: Dev gölgeleriyle bir dizi yıkılan sıradağlara benziyorlardı. Çeşme, çok büyük kare biçiminde bir avlunun ortasında yer alıyordu, ama çevre taş yıkıntılardan geçilmiyordu.

Dayandığı yerden doğruldu ve ağır ağır arkasına döndü. Uzaktan boğa kurbağalarının derinden gelen vıraklamalarını duyuyordu; o tuhaf sesler her yeni kurbağanın katılımıyla daha da gürültülü hale

geliyordu.

Gözüne birkaç metre ötede kırık bir taş blok takıldı. Oraya doğru yürüdü; kenarlarından kavradı ve nefesini tutup bir gayretle yerden kaldırdı. Kol kasları yanıyordu, avlunun bitimine doğru gidip taş bloku ötedeki çimlere fırlattı.

Yumuşak ve tatmin edici bir bam sesiyle yere düştü.

Eragon yeniden çeşmeye döndü, pelerini çıkardı, heykelin üstüne serdi. Ardından ikinci bir kırılmış yerde duran taşa yürüdü (bu daha büyücek bir taş bloktan kırılıp kopmuş kenarı çentikli kalmış bir parçaydı) ve parmaklarını altına sokup omzuna yükledi.

Bir saatten fazla uğraşıp avluyu taşlardan temizlemeye çalıştı. Taşların bazıları öyle iriydi ki, yerlerinden kımıldatmak için büyü kullanması gerekmişti ama çoğunu elleriyle halletti. Sistemli çalışıyordu; avluda gidip geliyor, karınca gibi çalışıyor, önüne çıkan her blok taşı ne kadar büyük olursa olsun durup kaldırıyordu.

Gayretleri sonunda onu ter içinde bırakmıştı. Üstündeki tünüğü çıkaracaktı ama taşların kenarları genelde kırık ve bu yüzden keskindi, yaralanabilirdi. Dolayısıyla göğüs ve omuzları çürük içinde, elleri çeşitli yerlerinden kesik içinde kalmıştı.

Hareket etmek onu sakinleştiriyordu; yaptığı şeye kafa yorması gerekmediği için bütün dikkatini ne ve kim olduğuyla ilgili her şeyi baştan gözden geçirmeye verebiliyordu.

Kendi kendine edindiği işin orta yerinde, bayağı ağır bir kornişi taşıdıktan sonra dinlenirken, düşmanca bir tıslama sesi duydu ve bakınca bir snalqli gördü (bunun kabuğu en azından bir seksendi), karanlıkların içinde inanılmaz bir hızla kayarak yaklaşıyordu. Yaratığın kıkırdaksız boynu iyice öne doğru uzamıştı, dudaksız ağzı yumuşak eti ortadan bölen karanlık bir yarık gibi duruyor, soğana benzeyen gözleriyle doğrudan ona bakıyordu. Ay ışığının altında snalqli'nin eti gümüş gibi parlıyordu, arkasında bıraktığı sümüksü iz de öyle.

"Letta," dedi Eragon ve doğrulup yaralı ellerinden damlayan kanları silkeledi. "Ono ach neiaf threyja eom verrunsmal edtha, O snalqli."

Uyarısını yaparken sümüklüböcek yavaşladı, gözlerini birkaç santim içe doğru çekti. Birkaç metre kala durdu, tekrar tısladı ve Eragon'un sol tarafından yaklaşmaya başladı.

Eragon da onunla birlikte dönerek, "Ah, hayır, buna kalkışmayacaksın, değil mi?" diye mırıldandı. Omzunun üstünden geriye bakıp arkadan başka sümüklüböceğin yaklaşmadığına emin olmak istedi.

Dev sümüklüböcek onu gafil avlayamayacağını anlamıştı, çünkü olduğu yerde durmuştu, tıslamaya ve top top gözlerini ona yuvarlamaya devam ediyordu.

"Kaynamaya bırakılmış çaydanlık gibisin," dedi ona.

Ardında göz topları daha da hızlı dönmeye ve düz karnının üstünde kenarları fir fir kıvrıla kıvrıla onun üzerine doğru hızla gelmeye başladı.

Eragon son ana kadar bekleyip, sonra kenara sıçradı ve snalqli yanından teğet geçti. Güldü ve eliyle onun kabuğuna pat pat vurdu. "Çok da fazla akıllı değiliz, ha?" Yerinde alaycı hareketler yapıp uzaklaşarak eski dilde yaratıkla dalga geçmeye başladı. Ona bir sürü çirkin ve cuk diye yerine oturan adlar takıyordu.

Sümüklüböcek öfkeyle şişip kabardı, boynu kalınlaştı, ağzını daha da açmış, tıslamanın yanı sıra salyalar saçmaya başlamıştı.

Eragon'a tekrar tekrar saldırdı ve Eragon her seferinde kenara sıçradı. Sonunda snalgli bu oyundan yoruldu. Birkaç metre geri çekildi ve yumruk kadar büyük gözlerini dikip ona bakmaya başladı.

"Bu kadar yavaş hareket ederken nasıl bir şeyler yakalayacaksın sen bakalım?" diye sordu Eragon alay ederek ve ardından sümüklüböceğe dil çıkardı.

Sümüklüböcek bir kez daha tısladı, sonra geriye dönüp karanlığın içinde yok oldu.

Eragon yıkıntıların başına dönmeden önce gittiğinden emin olmak için birkaç dakika bekledi. Avlunun diğer ucuna kırık bir sütun parçasını taşıırken bir yandan da, "Belki de adım Sümüklüböcek Kovan'dır," diye söylendi. "Eragon Shade Katili, Sümüklüböcek Kovucu... Nereye gidersem gideyim insanlara korku saçarım."

Avlunun bitip otların başladığı yere son taş molozu da taşıdığında vakit gecenin çok ilerlemiş bir saatiydi. Nefes nefese durup bekledi. Üşüyordu, açtı, yorgundu, ellerinin üstündeki çizikler acıyor, bilekleri ağrıyordu.

Avlunun kuzeydoğu köşesinden çıktı. Kuzey tarafında savaş sırasında büyük kısmı yıkılmış çok büyük bir salon vardı, geri kalan sadece arka duvarın bir kısmı ve girişin olduğu yerdeki sarmaşık kaplı tek bir sütundu.

Sütuna oldukça uzun bir süre baktı durdu. Üstünde, bulutların arasından bir sürü parlak yıldız pırlantalar gibi parlıyorlardı. Onlara karşı tuhaf bir ilgi duyuyordu, sanki görünümleri bilmesi gereken bir şeylere işaret ediyor gibiydi.

Yapacağı şey üstünde fazla bir şey düşünmeden sütunun dibine gitti (yığılı molozları tırmanarak), sonra yetişebildiği kadar uzanarak sarmaşığın en kalın yerinden yakaladı: Bileği kadar kalın, binlerce minik tüyle kaplı bir köktü.

Sarmaşığa asılıp bir iki çekti. Sağlandı, o da böylece yerden sıçrayıp başladı tırmanmaya. El üstüne elini koyup, belki on metre uzunluğunda olan ama bulunduğu yerden çok daha uzak görünen sütuna tırmandı.

Düşüncesizce ve gözü kara bir davranış olduğunu biliyordu ama dünya da umurunda değildi şu an zaten.

Yarı yolda üzerine bütün ağırlığı binen sarmaşığın en dıştaki lifleri taşın üstünde birer birer kopmaya başlayınca, o da artık sarmaşığın sadece ana köküyle bazı daha kalınca dallarına tutunarak tırmanmaya devam etti.

En tepeye vardığında neredeyse artık daha fazla tutunamayıp düşecek haldeydi. Sütun başlığı halâ yerindeydi; kare biçiminde ve üstü düzdü, her iki tarafta birer ayak ölçüsü mesafe bırakacak kadar da oturmaya imkân verecek kadar genişti.

Sarf ettiği gayretten dolayı bitkin ve titrer halde Eragon bağdaş kurdu ve ellerini dizlerinin üstüne ellerinin ayası yukarı bakacak şekilde dayadı; havanın sıyrılmış avuç içlerini yatıştırmasını arzu ediyordu.

Aşağıda gözlerinin önünde virane şehir uzanıyordu: Terk edilmiş, garip haykırıışların yankılandığı harap dış yüzeylerden bir labirent. Küçük göllerin olduğu birkaç yerde, tıpkı uzaktan görülen lambalar gibi boğa kurbağalarının soluk bir ışıkla parlayan cazibeli tuzaklarını seçebiliyordu.

İçinden eski dilde, "Fener kurbağaları," diye geçirdi. "Onların adı bu: Fener kurbağaları." Haklı olduğuna emindi, çünkü anlamı yerine cuk diye oturuyordu.

Ardından bakışlarını onu oraya tırmanmaya teşvik eden yıldızlara çevirdi. Ciğerlerine doldurup boşalttığı sürekli bir hava akımıyla daha yavaş nefes alıp vermeye başladı. Soğuk hava, açlık ve yorgunluktan titremesi kendisine belli bir berrak zihin sağlamıştı; sanki bedeninden ayrılmış boşlukta yüzüyor, sanki bilinciyle teni birbirlerine yabancılaşmış gibiydi ve çevresini kuşatan şehir ve adayla ilgili artan bir farkındalık çöktü üstüne. Rüzgârın her türlü hareketine duyarlıydı ve sütunun üstünden esip geçen her türlü sese ve kokuya.

Orada otururken daha başka isimler düşündü ve her ne kadar hiçbiri tam olarak onu tanımlamasa da başarısızlığı canını sıkınamıştı, çünkü hissettiği netlik, berraklık hiçbir olumsuzluk tarafından bozulamayacak kadar derindi.

"Sadece birkaç kelimeye kendimle ilgili her özelliği nasıl sığdırırım?" diye düşündü ve yıldızlar ilerlemelerine devam ederken bu sorunun cevabını düşünmeye devam etti.

Şehrin içinden iki çarpık gölge geçip (sanki gerçeklik içinde hareket eden küçük yarıklar gibi) sol tarafındaki yapının çatısına kondu. Ardından koyu renkli, baykuş biçiminde silüetler dikenli tüylerini kabartıp açarak şeytani gözlerini dikip uğursuz bakışlarla Eragon'a baktılar. Gölgeler usulca birbirleri arasında şakıdı, sonra ikisi derinliği olmayan pençeleriyle boş kanatlarını kaşıdılar. Üçüncüsü kapkara pençeleri arasında bir boğa kurbağasının kalıntılarını tutuyordu.

Eragon tehditkâr kuşları birkaç dakika izledi ve onlar da Eragon'u izledi; ardından kanatlanıp batıya doğru bir hayalet gibi, yere düşen bir kuş tüyünden daha fazla ses çıkarmayarak uçup gittiler.

Şafağa yakın, doğu tarafındaki iki zirvenin arasından Çobanyıldızını gördüğü sıralarda Eragon da kendi kendine şunu soruyordu: "Ben ne istiyorum?"

O ana dek bu soruya hiç cevap aramamıştı. Galbatorix'i devirmek istiyordu: Kesinlikle. Ama diyelim ki başardılar, ya sonra? Palancar Vadisi'nden ayrıldığından beri, günün birinde Saphira'yla birlikte geri döneceklerini ve o çok sevdiği dağların yanında yaşayacaklarını düşünmüştü. Ama bunları gözünün önüne getirince, artık bu fikrin eskisi kadar çekici gelmediğini de fark ediyordu.

Palancar Vadisi'nde büyümüştü ve orayı her zaman evi olarak kabul etmişti ama orada artık kendisiyle Saphira için ne kalmıştı ki? Carvahall yıkılmıştı ve eğer bir gün köylüler yeniden kursalar bile kasaba hiçbir zaman eskisi gibi olmayacaktı. Ayrıca Saphira'yla birlikte edindiği arkadaşları hep başka yerlerde yaşıyorlardı ve ikisinin de Alagaesia'da yaşayan diğer ırklara karşı sorumlulukları vardı, inkar edemeyecekleri sorumlulukları. Ve yaptıkları ve gördükleri onca şeyden sonra, Eragon ikisinin de o kadar sıradan ve gözlerden irak bir yerde yeniden yaşayıp yaşayamayacaklarına emin değildi.

Çünkü gök kubbe boş ve dünya yuvarlak...

Hem dönseler bile ne yapacaklardı? İnek yetiştirip, buğday mı ekeceklerdi? Ailesinin çocukluğunda sürdükleri gibi bir hayata karşı bir arzu duymuyordu. Kendisi bir süvariye ve Saphira

da onun ejderhası; onların kaderi tarih yazmaktı, ocak ateşi önünde oturup, şişmanlayıp tembelleşmek değildi.

Ayrıca bir de Arya konusu vardı. Eğer Saphira'yla birlikte Palancar Vadisi'nde yaşayacak olsalardı onu çok ender görebilecekti, eğer görebilirse tabii.

"Hayır," dedi Eragon ve sözcük sessizliğe balyoz gibi inmişti. "Geri dönmek istemiyorum."

Soğuk bir ürperti geçti sırtından aşağı. Brom ve Saphira'yla beraber Ra'zac'ın peşine düştüğünden beri değiştiğini biliyordu ama her zaman özünde aynı kişi kaldığına inanmıştı. Fakat şimdi artık bunun doğru olmadığını biliyordu. Palancar Vadisi'nden dışarı adım attığından beri o eski oğlan çocuğu çoktan gitmişti. Eragon ona benzemiyordu, onun gibi davranmıyordu, hayattan istediği şeyler artık aynı değildi.

Derin bir nefes aldı, sonra da gerçek içine oturunca titreyerek uzun bir soluk koyuverdi.

"Eski Eragon değilim." Yüksek sesle söylemek düşünceye daha büyük bir anlam vermişti.

Sonra şafağın ilk ışıkları antik Vroengard Adası'nın doğusunda, bir zamanlar süvarilerle ejderhalarının yaşadığı yerleri aydınlatmaya başlayınca, aklına bir isim geldi, daha önce aklına hiç gelmemiş olan bir isim ve söyleyince de içine bir emin olma hissi doldu.

İsmi mırıldanarak benliğinin en derinliklerinde duyumsayarak söyledi ve sanki bütün vücudu birden titremeye tutulur gibi oldu, sanki Saphira aşağıdan sütunu sallıyormuş gibiydi.

Ardından nefesi kesildi ve kendini hem güler hem de ağlarken buldu; gülüyordu, çünkü başarmıştı ve idrak etmenin saf mutluluğunu hissediyordu; ağlıyordu, çünkü şimdi yaptığı bütün hataları anlıyor, bütün başarısızlıklarını açık açık görüyordu ve artık kendi kendini bununla kandırmıyordu.

Sütün başlığını kenarlarından tutarak, "Artık eski Eragon değilim," diye mırıldandı. "Ama kim olduğumu biliyorum."

İsim, gerçek ismi tahmininden çok daha zayıf özellikte, çok daha fazla kusur belirten cinstendi ve bu yüzden kendinden nefret ediyordu; ama bir o kadar da hayran duyulacak yönler barındırıyordu ve düşündükçe kendini olduğu haliyle daha fazla kabul edebiliyordu. Hayattaki en iyi yürekli insan değildi, en kötü de değildi.

"Ve asla peşini bırakmayacağım," dedi yüksek sesle.

Kimliğinin değişmez kalmayacağını bilmek onu teselli etmişti; kendisini istediği gibi geliştirebilirdi. Ve sonra hemen ardından gelecekte daha iyi biri olmaya çalışacağına kendi kendine söz verdi, her ne kadar zor olursa olsundu.

Hâlâ hem gülüp hem ağlayarak yüzünü gökyüzüne çevirdi ve kollarını iki yana açtı. Sonra üstüne büyük bir mutluluk ve boyun eğişi barındıran derin bir sükûnet çökmüştü. Glaedr'ın verdiği öğüde rağmen yine de gerçek ismini yüksek sesle mırıldandı ve bir kez daha bütün vücudu sözcüklerin gücüyle sarsıldı.

Kollarını iki yanda açık tutarak sütunun tepesinde ayakta dururken bedenini eğip ağırlığını öne doğru verdi ve tepetaklak aşağı düşmeye başladı. Yere çarpmadan hemen önce, "Veohr," dedi ve der demez yavaşladı, kendi etrafında döndü ve sanki bir at arabasından iniyormuşçasma çatlak taşlardan birinin üstüne kondu.

Sonra yeniden ortadaki çeşmenin başına döndü, pelerini aldđ. Ardından virane şehir yavaş yavaş aydınlanmaya başlarken o da bir an evvel yeniden kuş yuvasına dönmek üzere harekete geçti; Saphira ile Glaedr'ı uyandırıp sonunda bulduğunu onlara söylemek için sabırsızlanıyordu.

Ruhlar Dehlizi

Eragon kılıcıyla kalkanını kaldırdı, başlamaya can atıyordu ama bir yandan da çok heyecanlıydı. Yine önceden olduğu gibi Saphira'yla beraber Kuthian Kayası'nın önündeydiler; Glaedr'a ait kalplerin kalbi de, eyer torbası içindeki küçük kasasında, Saphira'nın sırtındaydı.

Sabahın erken saatiydi ve güneş bulutların arasından usul usul sızıyordu. Eragon kuş yuvasına döndükten sonra Saphira'yla birlikte doğruca Kuthian Kayası'na gitmek istemişlerdi ama Glaedr önce Eragon'un bir şeyler yemesi için ısrar etmiş, sonra da biraz hazmetmesini beklemişlerdi.

Fakat artık şimdi nihayet sivri taş kulenin önündeydiler ve Eragon beklemekten artık sıkılmıştı, Saphira da öyle.

Birbirlerine gerçek isimlerini söylediklerinden beri aralarındaki bağ sanki daha da güçlenmiş gibiydi, belki de birbirleri için ne anlam ifade ettiklerini anladıkları içindi. Zaten bildikleri bir şeydi ama yine de öyle inkâr edilmez sözcüklerle ifade edilmeleri paylaştıkları yakınlığı daha da artırmıştı.

Kuzey taraflarından bir karga öttü.

"İlk önce ben başlayayım," dedi Glaedr. "Eğer bu bir tuzaksa, ben onun önünden sizi yakalayacağından daha hızlı kaçabilirim."

Eragon zihin bağına Glaedr'dan çekmeye başlamıştı, Saphira da öyle, ikisi de gerçek ismini söylerken yaşlı ejderhaya yalnız kalabilme imkânı tanımak istemişlerdi. Ama Glaedr onlara, "Hayır, siz bana kendi isimlerinizi söylediniz. Sizin de benim ismimi bilmenizden daha normal bir şey olamaz," dedi.

Eragon, Saphira'ya baktı, sonra ikisi de, "Teşekkürler Ebrithil," dediler.

Ardından Glaedr ismini söyledi ve adı Eragon'un kulaklarında borazanlar gibi yankılandı, krallara layıktı ama Glaedr'ın matemi ve Oromis'in ölmesine duyduğu öfkeyle karışık olduğundan bir şekilde uyuşmayan bir tarafı da vardı. İsmi Eragon ile Saphira'nınkinden uzundu; birkaç cümle boyunca devam ediyordu (yüzyıllara yayılan bir ömrün hikâyesiydi, içinde elemeler, mutluluklar ve sayısız başarılar vardı. Glaedr'ın erdemi isminden de açıkça anlaşılıyordu ama aynı zamanda tezatlıklar ve karmaşık şeyler de vardı: Kimliğini tam olarak algılamayı güçleştiriyordu.

Saphira da Glaedr'ın ismini duyunca Eragon'la aynı hayranlığı hissetmişti; ismi işitmek ikisinin de kendilerinin daha ne kadar genç olduklarını ve Glaedr'ın bilgi ve tecrübe düzeyine erişebilmeleri için daha çok yol kat etmelerini anlamalarına neden olmuştu.

"Arya'nın gerçek adı ne acaba?" diye düşündü Eragon kendi kendine.

Kuthian Kayası'nı dikkatle izliyorlardı ama bir değişiklik olmamıştı.

Ardından Saphira gitti. Boynunu kaldırıp yere yüce ruhlu bir süvari atı gibi pençesini koyarak gururla gerçek ismini söyledi. Gün ışığında bile pulları ismini ilan ettiği o anda ışıltı ışıltı parıltıyordu.

Glaedr ile Saphira'nın gerçek adlarını söylemeleri, Eragon'un kendi isminden utanmamasını sağlamıştı. Hiçbiri mükemmel değildi ama kimse diğerini eksiklerinden dolayı yargılamıyor, aksine kabullenip bağlıyorlardı.

Saphira da kendi ismini söyledikten sonra bir şey olmamıştı.

Son olarak Eragon öne çıktı. Soğuk ter bastı alını. Özgür bir insan olarak son eylemi olabileceğini bildiği için adını zihnini kullanarak söylemeyi tercih etti, tıpkı Glaedr ve Saphira'nın yaptığı gibi. Adını yüksek sesle söylememesinin, kimsenin bir şey duymasına fırsat vermemek için güvenliği açısından daha iyi olabileceğini düşünerek öncesinden böyle kararlaştırmışlardı.

Eragon son sözcüğü de aklında şekillendirdikten sonra, kulenin dibinde ince, koyu renkli bir çizgi belirdi.

Çizgi on beş metre kadar yukarı çıkıp sonra iki ayrı yöne kavis çizerek ayrıldı; ortaya iki tane büyük kapının dış hatları çıkıyordu. Kapıların üstünde satır satır altın yaldızla resmedilmiş antik yazılar vardı: Hem fiziksel, hem de sihir yoluyla ortaya çıkarılmaya karşı yapılmış koruyucu tılsımlardı bunlar.

Dış hatlar belirginleşip ortaya çıkınca, görünmeyen menteşelerinden dışa doğru ardına kadar açıldı, açılırken, artık ne kadar zaman önceyse en son açıldığından beri önünde birikmiş bütün pislik ve otları da koparıp süpürdü. Kapıdan girince yüksek kubbe tavanlı, dik eğimli bir tünel aşağı doğru yerin alt katlarına uzanıyordu.

Kapılar tamamen açıldıktan sonra etraf yeniden bir sessizliğe büründü.

Eragon karanlık tünele baktı, içinde korkunun giderek arttığını hissediyordu. Aradıkları şeyi bulmuşlardı, ama bir tuzak olup olmadığını hala bilmiyordu.

"Solembum yalan söylememiş," dedi Saphira. Dilini dışarı çıkarıp havayı tattı.

"Evet, ama içerde bizi neler bekliyor acaba?" diye sordu Eragon.

"Böyle bir yerin normalde olmaması gerekiyor," dedi Glaedr. "Bizlerin ve süvarilerin bu adadaki pek çok sırdan haberimiz vardı ve ada bunun kadar büyük bir tünelin kimse duymadan yapılabilmesi için oldukça küçük. Ama işte bu tünelden haberim bile yoktu."

Eragon kaşlarını çatıp çevresine bakındı. Hala yalnızdılar; onları gözleyip üstlerine saldırmaya hazırlanan kimse yoktu çevrede. "Süvariler Vroengard'ı vatanları yapmadan önce yapılmış olabilir mi dersin?"

Glaedr bir süre düşündü. "Bilmiyorum... Belki. Mantıklı tek açıklaması bu, ama eğer böyleyse o zaman burası gerçekten antik bir yer."

Üçü de tüneli zihinlerinin yardımıyla iyice araştırdılar ama içinde yaşayan bir varlığa rastlamadılar.

"Tamam o zaman," dedi Eragon. Korkunun acı tadını hissediyordu ağzında, eldivenlerinin içinde elleri sıırılsıklamdı. Tünelin diğer ucunda her ne bulacaklarsa artık bulup bu işi bitirmek istiyordu. Saphira da gergindi ama Eragon kadar değil.

"Hadi, bu yuvada gizlenen fareyi bulup ortaya çıkaralım," dedi Saphira.

Ardından birlikte kapıdan geçip tünele girdiler.

Saphira'nın kuyruğunun ucu da kapının eşiğinden geçer geçmez kapı arkalarından taşın taşın çarparken çıkardığı büyük bir gürültüyle kapanıp, onları karanlıkta bıraktı.

"Ahh, hayır, hayır, hayır!!" diye bağırdı Eragon telaşla kapıya koşarak. "Naina hvitr," dedi ve tünelin girişi, yönü belli olmayan bir aydınlık veren beyaz ışıkla aydınlandı.

Kapının iç yüzeyi son derece pürüzsüzdü ve ne kadar itse, ne kadar yumruklasa yerinden kımıldamıyorlardı. "Kahretsin. Bir kütük ya da kaya gibi bir şey bulup kapanmaması için araya koymalıydık," diye hayıflandı, daha öncesinden düşünemediği için kendi kendine kızılıyordu.

"Eğer gerekirse, onları istediğimizde yerle bir ederiz," dedi Saphira.

"Buna o kadar da emin değilim," diye karşılık verdi Glaedr.

Eragon yeniden Brisingr'ı kavradı. "O zaman sanırım ilerlemekten başka çaremiz yok."

Eragon tılsımı değiştirip ışığın tavandan tek bir noktadan gelen şekle dönüşmesini sağladı (yoksa gölgelerin yokluğunda Eragon ile Saphira'nın önlerindeki derinliği kavramalarını zorlaştırıyordu) ve sonra hep birlikte meyilli tünelden aşağı yürümeye başladılar.

Koridorun zemini yamru yumruydü ve bu da basamakların yokluğunda yürümelerini kolaylaştırıyordu. Yerle duvarın birleştiği yerlerin sanki ikisi birbirine kaynamış gibi bir görüntüsü vardı, ki bu da Eragon'a tüneli büyük olasılıkla Elflerin kazdığını söylüyordu.

İnmeye, toprağın altında daha daha derinlere inmeye devam ettiler. Eragon, Kuthian Kayası'nın arkasında kalan dağ eteklerini geçtiklerini ve şimdi de arkada kalan dağın altlarında burgu gibi ilerlediklerini tahmin ediyordu. Tünel ne kıvrılıyor, ne de kollara ayrılıyordu ve duvarlar olabildiğince çıplaktı.

Sonunda Eragon tünelin derinliklerinden gelen ılık bir havanın varlığını hissetti ve uzakta soluk turuncu bir ışık fark etti. "Letta," diye mırıldandı ve tılsımlı ışığı söndürdü.

İndikçe hava ısınmaya devam etti ve ışık önlerinde mum parlaklığına ulaştı. Kısa bir süre sonra tünelin sonunu görebilir hale geldiler: Kabartma oyma yazılarıyla dolu kocaman kapkara bir kemer. Öyle bir kemer ki, sanki dikenlerle kaplı gibiydi. Havada yoğun bir kükürt kokusu vardı, Eragon gözlerinin yaşarmaya başladığını hissetti.

Kemerin önüne gelip durdular, ötesine bakınca görebildikleri tek şey düz gri bir zemindi.

Eragon geldikleri yola dönüp baktı, sonra bakışlarını yeniden kemere çevirdi. Oymalı kabartmalı yapı nedense sınırlarını geriyordu, Saphira'yı da öyle. Yazıları okumaya çalıştı ama oymalar çok sıkışık ve karışıktı, anlam çıkarmak çok zordu, ayrıca kara kemerin ötesinde herhangi bir enerjinin varlığını hissetmiyordu. Ama öte yandan tılsımlı olmadığına inanmakta zorlanıyordu; tüneli her kim yaptıysa, dış kapıyı gizleme amacıyla kapıya sürgü büyüsunü saklamakta başarılı olmuştu, dolayısıyla aynı şeyi kemerle ilgili yaptıkları büyüleri gizlemekte de kullanmış olabilirlerdi.

Saphira'yla çabucak bakıştılar. Eragon heyecandan kuruyan dudaklarını ıslatırken aklına Glaedr'ın sözleri geldi: Artık güvenli olan hiçbir yol kalmadı.

Saphira burnundan hava püskürterek iki delikten de küçük kısa birer alev saldı, sonra Saphira'yla birlikte kemerli geçitte ilerlemeye başladılar.

Lacuna, Birinci Bölüm

Eragon birkaç şeyi hemen aynı anda fark ediverdi. Birincisi, buldukları yer, çapı altmış metre kadar çember şeklindeki bir hücrenin bir kenarıydı, tam orta yerindeki çukurdaysa, solgun turuncu bir kızılığın yayıldığı bir ocak vardı. İkincisi, hava boğucu derecede sıcaktı. Üçüncüsü, hücrenin iç içe iki halka biçiminde bank şeklinde basamakları vardı (arka taraftaki önden yüksekti ve üstlerinde bir hayli koyu renkli nesnelere duruyordu). Dördüncüsü, bu sıraların arkasında kalan duvar, birçok yerinden sanki renkli kristallerle dekore edilmiş gibi parlıyordu. Ama Eragon'un ne duvarı, ne de objeleri kontrol edecek fırsatı olmuştu, çünkü kızılığın yayıldığı çukurun yanındaki açıklık alanda ejderha başlı bir adam dikiliyordu.

Adam metaldendi ve çelik gibi pırıl pırıl parlıyordu. Üstünde parçalara ayrılmış, yine vücudu gibi parlak bir maddeden yapılmış, peştamal benzeri bir kumaştan başka bir şey giymemişti ve göğüsleri, kolları ve bacakları tıpkı bir Kull gibi kaslardan yumru yumruydular. Sol elinde demirden bir kalkan tutuyordu, sağ elindeyse yanardöner renklerde Eragon'un bir süvaride görüp hatırladığı bir kılıç vardı.

Adamın arkasında hücrenin uzak ucunda Eragon belli belirsiz bir taht olduğunu gördü; tahtın arkasında ve oturma yerinde yaratığın bedeninin hatları resmedilmişti.

Ejderha kafalı adam öne doğru ilerledi. Cildi ve eklemeleri tıpkı normal insan bedeni gibi yumuşaktı ama attığı her adımda sanki yere büyük bir ağırlık çarpıyor gibi ses çıkıyordu. Eragon ile Saphira'dan on metre kadar uzakta durdu ve kıpkırmızı alevle yanan gözlerle baktı. Sonra pullu kafasını kaldırıp sanki üzerlerine onlarca yaratık kükrüyormuş gibi hissettirene kadar acayip bir metalik tınıda kükremeye başladı.

Eragon yaratıkla savaşmak zorunda kalıp kalmayacaklarını düşünürken, çok farklı, çok engin bir zihnin kendisinininkiyle temas ettiğini hissetti. Bu bilinç, Eragon'un bugüne dek gördüğü hiçbir bilince benzemiyordu; sanki içinde bir sürü bağırıp çağıran sesler vardı; büyük, kendisine büyük bir fırtınadaki rüzgârı anımsatan birbiriyle bağlantısız bir koro gibi.

Daha tepki vermeye fırsat bulamadan zihin kendi savunmasından içeri sızıp düşüncelerinin idaresini ele geçirdi. Glaedr, Arya ve Saphira'yla antrenman yaparak geçirdiği onca zamana rağmen saldırıyı durduramıyordu; hatta yavaşlatamıyordu bile. Hatta çıplak elleriyle bile saldırıya karşı koymaya çalıştı.

Bangır bangır öten koro benliğinin girilmedik köşesini bucağını bırakmazken, bir ışık bulanıklığı ve anlaşılmaz bir kükreme sesi sardı çevresini. Ardından sanki işgalcinin zihnini yarım düzine parçaya ayırdığını hissederek gibi oldu (her biri diğerinin varlığının farkında ama hiçbiri kendi başına özgür iradesiyle davranacak kadar serbest değil) ve görüşü parçalara ayrıldı, sanki hücreyi bir mücevherin yüzeylerinden izliyor gibiydi.

Çatlaklara ayrılan zihninden altı değişik anısı hızla geçmeye başladı. Onları hatırlamayı kendi istememişti; öylece kendiliklerinden ortaya çıkmışlar ve kendi takip edebileceğinden bile hızlı gözünün önünden geçiyorlardı. Aynı esnada bedeni çeşitli pozisyonlarla eğilip bükülüyordu. Kolu Brisingr'ına uzandı, gözlerinin hizasına kaldırdı, kılıcı birbirinin eşi altı parçada tutuyordu. İşgalci hatta ona zorla bir tılsım bile yaptırdı; sebebinin ne olduğunu anlamadığı, anlayamadığı bir tılsımdı, çünkü düşünebildiği şeyler sadece diğerinin kendisine düşünmesine izin verdiği şeylerdi. Herhangi

bir şey de hissetmiyordu, ama sadece etkisini yitiren bir korku.

Kendisine saatler gibi gelen bir sürede, yabancı zihin anılarının her birini inceledi: Ailesinin çiftliğinden Spine'a bir geyik avlamaya gittiğinden (Saphira'nın yumurtasını buluşundan üç gün öncesiydi) ta bugüne dek. Zihninin gerisinde Eragon aynı şeyin Saphira'ya olmakta olduğunu hissedebiliyordu, ama bu bilgi kendisi için bir şey ifade etmiyordu.

Sonunda, düşüncelerine kumanda edebilme durumunda olsa çoktan bırakılma ümidinden vazgeçeceğinden çok sonra, kafasının içinde dönen koro sesi dikkatle zihninin parçalarını yeniden bir araya topladı ve sonra geri çekildi.

Eragon öne doğru sendeledi ve bir dizi üstüne yere yıkıldı, ardından tekrar toparlanıp ayağa kalktı. Yanında Saphira silkiniyor, havayı dövüyordu.

"Niye?" diye düşündü. Kim? İkisini de böyle aynı anda ele geçirebilmesi ve hatta Glaedr'ı bile, Galbatorix'in dahi yapmaya kadir olduğunu sanmıyordu.

Yabancı bilinç yine Eragon'un zihnine gelip dayandı ama bu sefer saldırmadı. Bu kez dile gelerek şöyle dedi: Bizi bağışlayın Saphira, Bizi bağışlayın, Eragon. Ama niyetinizin ne olduğundan emin olmak zorundaydık. Ruhlar Dehlizi'ne hoş geldiniz. Sizi çok uzun bir zamandır bekliyorduk. Siz de hoş geldiniz, kuzenimiz. Hâlâ hayatta olmana sevindik. Artık anılarınızı alıp toparlayın ve bilin ki hedefiniz sonunda tamamlandı!

Glaedr ile yabancı bilinç arasında kısa bir enerji akışı meydana geldi. Hemen ardından Glaedr, Eragon'un şakaklarını acıyla zonklatan güçte bir haykırıyla zihninde kükredi. Altın renkli ejderhadan karmakarışık duygu akışı oluyordu: Üzüntü, zafer, şüphe, pişmanlık ve hepsini gölgede bırakan sevinçli bir rahatlama duygusu; bu duygu o kadar yoğun ki Eragon sebebini bilmeden kendisini gülümserken buldu. Glaedr'ın zihniyle temas edince sadece tek bir zihinle değil, birkaç zihinle birden karşılaştı, hepsi fısıldaşma ve mırıldanma içindeydi.

"Kim?" diye fısıldadı Eragon. Önlerinde duran ejderha başlı adam yerinden bir santim bile kıtıldamamıştı.

"Eragon," dedi Saphira. "Duvara bak. Baksana..."

Eragon baktı. Çember biçimli duvarın ilk başta sandığı gibi kristalle dekore edilmemiş, aksine onlarca duvar nişiyle puantiyelenmiş olduğunu gördü. Her bir nişin içinde ise parlayan bir küre vardı. Kimisi büyük, kimisi küçüktü ama hepsi içten yanan yumuşak bir ışıkla parlıyorlardı, tıpkı sönen bir kamp ateşinde için için yanan kömürler gibi.

Birdenbire bir şeyin farkına varınca Eragon'un kalbi küt küt atmaya başladı.

Bakışlarını aşağıdaki bank gibi basamakların üstündeki duran koyu renkli nesnelere indirdi; yumuşak görünümlüydüler, yumurtamsı bir şekilleri vardı ve değişken renklere sahip bir taştan oyulmuş benziyorlardı. Onlar da tıpkı küreler gibi kimisi küçük, kimisi büyüktü ama büyüklükleri ne olursa olsun, biçimleri nerede olursa olsun her zaman hatırlayacağı türdendi.

Birden her yanını ateş bastığını hissetti, dizlerinin bağı çözüldü. Olamaz. Gördüğü şeye inanmak istiyordu ama bunun kendisini ümitlendirmek için meydana getirilmiş bir yanılsama olmasından korkuyordu. Ama yine de şu anda açıkça gördüğü olasılık işte oradaydı, nefesini kesiyordu, kendisini sarsıyordu, ne yapacağını, ne söyleyeceğini bilemez halde bırakıyordu. Saphira'nın tepkisi de aynı şekildeydi, hatta belki de daha fazla.

Sonra yabancı bilinç yeniden konuştu: Yanlış görmüyorsunuz, yumurtalar, gözleriniz de sizi yanıltmıyor. Bizler ırkımızın gizli ümidiz. Burada bize ait kalplerin kalpleri var (ülkede özgür kalan tek ve son Eldunari) ve burada bir asırdan fazladır saklayıp koruduğumuz yumurtalarımız var.

Lacuna, İkinci Bölüm

Eragon birkaç saniye ne kıpırdayabilmiş, ne de nefes alabilmişti. Sonra fısıltıyla, "Yumurtalar Saphira... Yumurtalar," dedi.

Sanki üşümüştü gibi ürperdi Saphira. Sırtındaki pullar kabarıp yatık oldukları yerden hafifçe dikleştiler.

"Sen kimsin?" diye sordu yabancı bilince. "Sana güvenebileceğimizi nereden bileceğiz?"

"Onlar doğruyu söylüyorlar Eragon," dedi Glaedr eski dilde. "Biliyorum, çünkü bu yer için planı geliştirenler arasında Oromis de vardı."

"Oromis?.."

Glaedr açıklamaya fırsat bulamadan diğer zihin söze girdi. "Benim adım Umaroth. Süvarim Elf Vrael'di. Başımıza o felaket gelmeden önce bizim birliğin lideriydi. Ben burada diğerleri adına konuşuyorum ama onlara kumanda etmiyorum, çünkü çoğumuzun süvarilerle bağı olmasına rağmen, daha fazlamızın bir bağı yoktu ve bizim, yabancı kardeşlerimiz kendi başlarına buyruk olup, otorite tanımıyorlar." Bunları söyleyişinde biraz yılmışlık hissi vardı. "Aynı anda hep birlikte konuşmamız karışıklık yaratacaktır, o yüzden ben diğerlerinin sözcüsüyüm."

"Senl?" dedi Eragon, Saphira'yla birlikte önünde duran gümüşü ejderha başlıyı işaret ederek.

"Nay," diye yanıtladı Umaroth. "O Cuaroc, Nidhwal Avcısı, Urgalların Belası. Üzerindeki o metalik kılığa onu Büyücü Kadın Enchantress soktu. Böylece Galbatorix veya başka bir düşman Ruhlar Dehlizi'ne saldırmak isterlerse bizi koruyacak güçlü bir savunucumuz olsun diye."

Umaroth konuşurken ejderha başlı adam sağ eliyle göğsüne uzandı, gizli bir kilidi açtı ve göğsünün ön tarafını sanki bir dolabın kapısını açıyormuş gibi açtı. Cuaroc'un göğsü içinde mor renkli bir kalplerin kalbi vardı, etrafı, her biri saçtan daha kalın olmayan binlerce gümüş renkli telle çevriliydi. Sonra Cuaroc göğüs kapağını açtığı gibi kapattı. Umaroth söze girerek, "Hayır, ben buradayım," dedi ve Eragon'un bakışlarını büyük, beyaz bir Eldunari'nin durduğu nişe çevirmesini sağladı.

Yumurtalar ve Eldunari. Eragon açığa çıkan durumun muazzamlığını bir anda kavrayamamıştı. Düşünceleri yavaşlamış, durgunlaşmıştı; sanki başına bir darbe yemiş gibi bir hali vardı, ki aslında bu biraz doğrudu da.

Eski yazı kaplı siyah kemerin sağında, bank benzeri basamaklara doğru yürümeye başladı. Sonra Cuaroc'un önünde durup hem sesiyle, hem de aklıyla aynı anda konuşarak, "Müsaade eder misiniz?" dedi.

Ejderha başlı adam dişlerini sıktı ve hücre odanın ortasındaki çukurda parlayan yere doğru yeri sarsan adımlarla geri çekilip bekledi. Ama kılıcı dışardaydı ve Eragon bunun gayet iyi farkındaydı.

Yumurtalara yaklaşırken Eragon büyük bir hayranlık ve saygı duygusuyla dolmuştu. Alt bank basamağına eğildi ve neredeyse bir buçuk metre yüksekliğinde, altın ve kırmızı renklerde bir yumurtaya bakarken titreyerek nefes alıp veriyordu. Ani bir dürtüyle eldivenini çıkardı ve çıplak elinin ayasını yumurtaya değdirdi. Ilıktı ve elinin yanı sıra zihniyle de yumurtayla temas edince, henüz çatlamamış yumurtanın hâlâ uyuklayan zihnini hissetti.

Ensesinde hissettiği sıcak nefesle Saphira'nın arkasından dolanıp yanına geldiğini anladı.

"Senin yumurtan bundan küçüktü," dedi.

"Çünkü benim annem, bunu yumurtlayan ejderha kadar yaşlı ve iri değildi de, ondan."

"Ah, bu aklıma gelmemişti."

Diğer yumurtalara göz gezdirdi ve boğazının düğümlendiğini hissetti. "Ne kadar çok var," diye mırıldandı. Omzunu Saphira'nın güçlü çenesine dayadı ve hayvanın içinden nasıl titrediğini hissetti. Saphira'nın kendi türüne kavuşup onlarla iletişim kurmayı istediğini Eragon da anlıyordu; ama o da tıpkı kendisi gibi gördüğü şeyin gerçekliğine bir türlü inanamıyordu.

Saphira burnundan soluyup hücre odanın diğer taraflarına da bakmak için başını savurarak döndürdü, ardından tavandan tozları dökmecesine kükredi. "Nasıl?!" dedi zihninden gürleyerek. "Galbatorix'ten nasıl kaçabildin? Biz ejderhalar savaşırken gizlenmeyiz. Tehlikeden kaçan korkaklar değiliz biz. Açıklama bekliyorum!"

"Böyle bağırma Bjartskular, yoksa yumurtalarındaki yavruları ürküteceksin," diye azarladı Umaroth.

Saphira yüzünü asınca ağzı ve burnu kırışmıştı. "O zaman konuşun, büyüğümüz, bu nasıl olur bize anlatın."

Kısa bir an için Umaroth sanki eğlenmiş gibi göründü ama Saphira'ya karşılık vermeye başladığında sözleri ciddiyet taşıyordu. "Haklısın: Bizler korkak değiliz ve savaşırken saklanmayız; ama ejderhalar bile avlarını gafil avlayabilmek için bazen beklemeye çekilebilirler. Hak veriyor musun bana Saphira?"

Saphira yine burnundan soluyup, kuyruğunu sağa sola salladı.

"Ayrıca bizler, yavrularını kaderin cilvesine göre hayatta kalmaya veya ölmeye terk eden Fanghur veya ikinci sınıf yılanlardan değiliz. Eğer Doru Arabea'daki savaşa katılmış olsaydık, sonumuz gelmiş olurdu sadece. Galbatorix'in zaferi kesin olurdu (ki zaten öyle olduğuna inanıyor) ve bizim türümüz sonsuza kadar yeryüzünden silinmiş olurdu."

"Galbatorix'in güç ve hırsının derecesi belli olduğundan beri..." dedi Glaedr. "Ve beraberinde vatan hainleriyle Vroengard'a saldıracaklarını fark ettiğimizde, Vrael, Umaroth, Oromis ve benimle birlikte birkaç ejderha daha en iyi çözümün ırkımızın yumurtaları ile birkaç Eldunari'yi saklamak olduğunu gördük. Yabani ejderhaları ikna etmek zor olmadı, Galbatorix onları avlıyordu ve büyüüne karşı koyacak güçleri yoktu. Buraya geldiler ve henüz çatlamamış yumurtalarının bakımını Vrael'e verdiler ve diğerleri, yani yumurtlamayacak olanlar bile kuluçkaya yattı, çünkü soyumuzun tehdit altında olduğunu biliyorduk. Aldığımız önlemler bugün haklı olduğumuzu gösteriyor."

Eragon şakaklarını ovuşturdu. "Bunu neden daha önceden bilmiyordunuz? Oromis neden bilmiyordu? Ayrıca zihinlerini nasıl gizleyebiliyorlar? Bana yapılamayacağını söylemiştin."

"Yapılamaz," diye yanıtladı Glaedr. "Ya da sadece büyüyle yapılamaz. Ama şu içinde bulunduğumuz durumda büyüünün yetmediği yerde mesafeler işe yarayabilir. O nedenle yeraltının çok derinliklerinde, Erolas Dağı'nın iki kilometre kadar altındaydılar. Galbatorix veya Forsworn bunun gibi ya da başka bir yeri zihinleriyle araştırmayı düşünecek olsalardı bile, aradaki kaya sadece bir enerji akışından başka bir şey hissetmelerine engel olurdu, ki onlar da bunu zaten hemen altımızdan geçen toprağın kanında meydana gelen girdaplara bağlardı. Dahası bundan yüzyıl önceki Doru Araeba Savaşı'ndan evvel, Eldunari'ler ölüme yakın bir trans haline sokuldular ki, bu da onların

yerini bulmayı ayrıca imkânsızlaştırıyor. Bizim, planımız onları savaş bittikten sonra uyandırmaktı; ama burayı yapanlar onlara ayrıca bir de büyü yaptılar; bu büyüye göre uyanmaları için önce belli sayıda ayın geçmesi gerekiyordu.

"Ayrıca Ruhlar Dehlizi'nin buraya yapılmasının başka bir sebebi daha var. Önünüzdeki çukur ocak, dünya kurulduğundan beri bu dağların altında uzanan ergimiş taştan bir göle açılıyor. Yumurtaları sıcak tutmamız için gerekli ısıyı bize veriyor, ayrıca biz Eldunari'lerin gücümüzü temin etmek için gerekli ışığı bize sağlıyor."

Eragon, Glaedr'a dönerek, "Sorumu hâlâ yanıtlamadın: Oromis ile sen burayı neden hatırlayamadınız?" diye sordu.

Buna Umaroth karşılık verdi: "Çünkü Ruhlar Dehlizi'ni bilen herkes, zihinlerinden burayla ilgili bilgilerin silinip yerine başka anıların konması fikrine katılmıştı, Glaedr da dâhil. Kolay bir karar değildi, özellikle de yumurtaların anneleri için ama bizler, Galbatorix'in onlardan yerimizi öğrenmemesi için bu oda dışında kalacak kimsenin gerçeği bilmemesini sağlamak zorundaydık. Böylece arkadaşlarımızla vedalaştık, hem de onları belki bir daha hiç göremeyeceğimiz ihtimalini bilerek; eğer korktuğumuz başımıza gelirse, bizim tarihe karıştığımızı sanarak öleceklerdi... Dediğim gibi kolay bir karar değildi. Ayrıca tapınağın girişini gösteren kayanın adını da bütün hafızalardan sildik, tıpkı daha önce bize ihanet eden on üç ejderhanın isimlerini de akıllardan sildiğimiz gibi."

"Ben son yüzyılı soyumuzun unutulmaya mahkûm olduğuna inanarak geçirdim," dedi Glaedr. "Şimdi bütün çektiğim üzüntülerin bir hiç uğruna olduğunu bilmek... Ama yine de mutluyum, hiç değilse benim karanlıkta olmam soyumuzun güven içinde olmasına yaradı."

Saphira, Umaroth'a, "Galbatorix siz ve yumurtaların kaybolduğunu nasıl fark etmedi?" diye sordu.

"Bizim savaşta öldüğümüzü düşünmüştü. Bizler Vroengard'da bulunan çok küçük bir grup Eldunari'ydik, yokluğumuzdan şüpheleneceği kadar önemli değildik. Yumurtalar konusunda ise çok öfkelenmiş olduğuna şüphe yok ama kaybolmalarına hile karıştığına inanması için bir sebep deyok."

"Ah, evet," dedi Glaedr üzgün bir şekilde. "Thuviel de bu yüzden kendisini feda etmek istemişti: Bizim planımızı Galbatorix'ten gizlemek için."

"İyi ama Thuviel kendiyle beraber birçok kişinin ölümüne yol açmadı mı?" diye sordu Eragon.

"Tabii ve çok acı bir olaydı gerçekten," dedi Umaroth. "Aslında, yenilgi bariz olmadığı sürece harekete geçmemesi konusunda anlaşmıştık. Canına kıyıp kendini feda ederek normalde yumurtaları sakladığımız binaları yıkmıştı; ayrıca adayı zehirli bir yer haline dönüştürerek Galbatorix'in buraya yerleşmek istemesinin önüne geçti."

"Kendini neden feda ettiğini biliyor muydu?"

"Yaparken hayır, sadece yapması gerektiğini biliyordu. Forsworn'lardan biri onun ejderhasını bir ay kadar önce öldürmüştü. Thuviel kederinden kendini bıraksa da bizim Galbatorix'le mücadelede kalan her savaşçıya ihtiyacımız vardı. Yine de yaşamsak istemiyordu. O nedenle bu görevin çıkmasına memnundu; bu durum ona istediği fırsatı veriyor, hem de amacımıza hizmet etmesini sağlıyordu. Hayatını bizlere armağan ederek, hem Bizim ırkımızı, hem de süvarileri kurtarmış oldu. O büyük ve çok cesur bir kahramandır, adı bir gün Alagaesia'nın her köşesinde dillere destan olacak."

"Sonra? Savaştan sonra beklediniz mi?" diye sordu Saphira.

"Evet, sonra bekledik," dedi Umaroth kabullenerek. Yüz yılı, yerin yedi kat altında, tek bir hücre odada geçirme düşüncesi Eragon'u ürkütmüştü. "Ama boş da durmadık. Girdiğimiz transtan uyandıktan sonra, zihinlerimizle uzanarak çevreyi incelemeye başladık, ilk başlarda çok yavaş ama Galbatorix ile Forsworn'un adadan gittiklerine emin olduktan sonra daha bir özgüvenle. Birlik olduğumuzda gücümüz çok yüksek ve yıllar içinde adada meydana gelen değişiklikleri gözleme imkânımız oldu. Büyülü küreden izler gibi izleyemiyoruz, bu olmuyor, ama Alagaesia'da var olan enerji topraklarını algılayabiliyoruz ve zihinlerini gizleme çabasına girmeyenlerin düşüncelerini okuyabiliyoruz. Bu sayede bilgi toplayabiliyoruz.

Yıllar geçtikçe birinin çıkıp da Galbatorix'i öldüreceğine olan umudumuzu yitirmeye başlamıştık. Gerekirse yüzyıllarca beklemeye karşı hazırlıklıydık ama Yumurta-Kırıcı'nın gücünün artmaya başladığını hissettik ve bizim yüzyıllarca değil, binlerce yıl beklemek zorunda kalabileceğimizi düşünmeye başladık. Böyle bir şeye razı olmamızın imkânsız olduğuna karar verdik, hem kendi akıl sağlığımız için, hem de yumurtadaki yavrular için. Büyü sayesinde bedensel gelişimleri yavaşlatılmış durumda ve bu şekilde daha yüzyıllar boyunca bekleyebilirler ama kabukları içinde çok da uzun kalmaları doğru değil. Eğer böyle olursa zihinleri çarpık ve garip olabilir.

Bu konu endişelerimizle birleşince biz de ufak ufak gördüğümüz olaylara müdahalelerde bulunmaya başladık. İlk başlarda sadece küçük şeylerle: Oraya bir dürtme, şuraya bir uyarı fısıldama, baskına uğramak üzere olan birinin uyarıldığını hissetmesi. Her zaman başarılı da olmadık, ama hâlâ Galbatorix'le savaşanlara yardım edebiliyorduk ve zaman ilerledikçe biz de yaptığımız bu dışardan kurcalamalara daha fazla uyum sağladık, kendimize daha güvenir olduk. Sadece birkaç sefer varlığımız hissedildi ama hiçbir zaman kimse kim veya ne olduğumuzu tam olarak anlayamadı. Üç kez Forsworn'l arın öldürülmelerini ayarladık, arzularına yenik düşmediği zamanlar Brom bizim için iyi bir silah haline geliyordu."

"Brom'a siz mi yardım ediyordunuz?"

"Evet... ve daha pek çoklarına, He/ring adını taşıyan insan Galbatorix'in hazine odasından Saphira'nın yumurtasını çaldığında (aşağı yukarı yirmi yıl kadar önceydi) onun kaçmasına da yardım ettik ama biraz aşırıya kaçtık, bizi fark etti ve çok korktu. Kaçtı ve yapması gerektiği gibi gidip Varden'lilerle buluşmadı. Sonradan, Brom senin yumurtanı kurtardıktan sonra, Varden'liler ile Elfler senin için kırılacak doğru yumurtayı bulma amacıyla diğer yumurtaları taşımaya başlayınca, biz de bu kaçınılmaz son için biraz hazırlık yapmak gerektiğine karar verdik. Böylece kedi adamlarla bağlantı kurduk, onlar uzun yıllardır ejderhaların dostudurlar, onlarla konuştuk ve bize yardım etmeyi kabul ettiler. Biz de onlara Kuthian Kayası ve Menoa ağacının kökleri altındaki parlak çelikle ilgili bilgileri aktardık; sonra da onlarla bu konudaki bütün diyaloglarımızı hafızalarından sildik."

"Bunların hepsini buradan mı yaptınız?" diye sordu Eragon, merak içinde.

"Ve dahasını da. Sen Spine'in göbeğinde otururken Saphira'nın yumurtasının nasıl olup da önüne çıktığını hiç merak etmedin mi?"

"Bunu siz mi ayarlamıştınız?" diye sordu Saphira, en az Eragon kadar şaşkındı.

"Ben de Brom benim babam olduğu ve Arya'nın beni babamla karıştırdığı için olduğunu sanıyordum."

"Nay," dedi Umaroth. "Elflerin yaptığı büyüler kolay kolay yolundan şaşmaz, Biz sen Saphira'yla karşılaşabil diye büyüünün akışını değiştirdik, Saphira'yla uyum sağlayabilmen için bir umut olduğunu"

düşündük, küçük bir umuttu ama yine de umuttu. Ve işte haklı çıktık."

"Peki o zaman bizi buraya niçin daha çabuk getirmediniz?" diye sordu Eragon.

"Çünkü eğitilmen için zamana ihtiyacın vardı, yoksa, sen veya Varden'liler daha onunla yüzleşmeye henüz hazır olamadan, Galbatorix'i varlığımızdan haberdar etme riskine girmiş olurduk. Örneğin, sizinle Yanan Ovalardaki savaştan sonra bağlantıya geçmiş olsaydık, bunun bize ne faydası olacaktı? Varden'liler hâlâ Urû'baen'den çok uzaktaydılar."

Bir dakika kadar bir sessizlik oldu.

Sonra Eragon ağır ağır konuşarak, "Bizim için başka neler yaptınız?" diye sordu.

"Birkaç dirsek dürtüşü, uyarı daha çoğunlukla. Arya'nın senin yardımına ihtiyaç duyduğu zaman Gil'ead'da gördüğü rüyalar. Agaeti Blödhren sırasında sırtının iyileşmesi."

Glaedr'dan kınama tarzında bir duygu dalgası yayıldı. "Sen onları eğitilmeden ve koruyucu büyülerle muhafazaya alınmadan, bir Shade'le yüzleşeceklerini bile bile mi Gil'ead'a gönderdin?"

"Biz Brom'un onlarla birlikte olacağını düşünmüştük, ama o öldüğünde bile onları durduramadık, çünkü yine de Gil'ead'a gidip Varden'i bulmak zorundaydılar."

"Bir dakika," dedi Eragon. "Benim... dönüşmemden siz mi sorumlusunuz yani?"

"Kısmen. Elflerin kutlamalarda bir araya topladığı ırkımızın yansımasına değdik. Bizler gerekli ilhamı temin ettik, kadın-erkek-hayvanlar da büyü için gerekli gücü."

Eragon başını öne eğip bir süre yumrukları sıkılı kaldı, kızgın değildi, ama öyle duygularla doluydu ki, yerinde zor duruyordu. Saphira, Arya, kılıcı ve fiziksel görünümü, hepsini şu anda içinde durduğu hücredeki bu ejderhalara borçluydu. "Elrun ono," dedi. Teşekkür ederim.

"Rica ederiz, Shade Katili."

"Roran'a da yardım ettiniz mi?"

"Kuzenin bizden bir yardım istemedi." Umaroth durdu. "Bizler sizi uzun yıllardır izliyoruz, Saphira ve Eragon. Biz sizin küçük bir yavrudan gerçek bir savaşçıya dönüşmenizi izledik ve başardığımız her şeyle gurur duyuyoruz. Sen Eragon, yeni bir süvaride bulunmasını istediğimiz her özelliğe sahipsin. Ve sen Saphira, soyumuzun en muhteşemlerinden olmaya aday olduğunu gösterdin bize."

Saphira'nın duyduğu sevinç ve gurur Eragon'unkine karıştı. Eragon bir dizi üstüne çökerken, Saphira da pençesini önünde yere pat diye vurup başını öne eğdi. Eragon da sevinçten havalara zıplayıp bağırarak ve kutlamak istiyordu ama bunların hiçbirini yapmadı. Onun yerine sadece, "Kılıcım hizmetinizdedir..." dedi.

"Benim de dişlerim ve pençelerim," dedi Saphira.

"Ölene dek," diye bitirdiler bir ağızdan söz vererek. "Bizden beklentin nedir Ebrithilar?"

Umaroth memnun olmuştu, cevap verdi: "Artık bizi bulduğuna göre, saklanmamız gereken günler sona erdi; sizinle birlikte Urû'baen'e yola çıkıp Galbatorix'i öldürmek için çarpışmak isteriz. Artık mağaramızdan çıkma ve artık o yumurta katiliyle yüzleşme zamanı geldi. Biz olmadan o sizin beyinlerinizi tıpkı bizim yapığımız kadar kolayca inceleyebilir, çünkü emri altında çok fazla Eldunari var."

"Ben hepinizi taşıyamam," dedi Saphira.

"Zaten zorunda da değilsin," dedi Umaroth. "Beşimiz kalıp, Cuaroc'la beraber yumurtalara göz kulak olacağız. Galbatorix'i yenemezsek, artık enerji topaklarını kurcalama işiyle uğraşmak zorunda kalmayacaklar, ejderhaların Alagaesia'da cesaret edip yeniden sahneye çıkacakları güne kadar beklemeyi tercih edeceklerdir. Ama merak etmenize gerek yok, size yük olmayacağız, çünkü kendi ağırlığımızı taşıyabilecek güce sahip olacağız."

"Sayınız kaç?" diye sordu Eragon, bir yandan gözlerini içeride gezdirerek.

"Yüz otuz altı. Ama bundan Galbatorix'in köleleştirdiği Eldunari'yi alt edeceğimizi çıkarmamalısın. Sayımız çok az ve bu dehliz içinde kalmaya seçilenler de ya savaşa gönderilmeyecek kadar yaşlı veya kırılğan ya da savaşa katılmayacak kadar küçük ve deneyimsizler. Ben o yüzden onlara katılmayı seçtim: İki grup arasında bir köprüyüm ben, ben olmasam boş kalacak bir ortak anlaşma zemini, Yaşlı olanlar bilge ve güçlüler gerçekten, ama zihinleri bazen çok tuhaf yollardan işliyor ve bazen kendi hayal dünyalarından çıkıp başka şeye yoğunlaşmaları çok zor olabiliyor, Genç olanlar ise çok daha zavallı bir durumda: Onlar zamanından önce bedenlerinden ayrı düştüler, dolayısıyla zihinlerinin gelişmişliği her zaman Eldunari'lerinin büyüklüğüyle sınırlı olacak, ki o da bir kere etinden ayrıldı mı bir daha artık asla büyümemesi, gelişmemesi demektir. Bu sana da bir ders olsun Saphira, Eldunari'ni asla belli bir ölçüye ulaşmadan ya da acil bir durum gerektirmedikçe serbest bırakma."

"Yani o zaman hâlâ onlarla eşit güçte değiliz," dedi Eragon asık suratla.

"Evet, Shade Katili. Ama artık Galbatorix seni gördüğü anda diz çökmeye zorlayamayacaktır, Onları yenemeyebiliriz ama onların Eldunari'sini, sen ve Saphira yapmanız gereken şeyi yapana kadar tutup engelleyebiliriz. Ayrıca ümidinizi yitirmeyin; savaş hakkında, büyü hakkında, dünyanın işleyişi hakkında pek çok şeyi, pek çok sırrı biliyoruz, Size ne mümkünse öğreteceğiz ve belki bilgilerimizin bir parçası sizin kralı öldürmenizde işinize yarayacak."

Daha sonradan Saphira yumurtaların hesabını sordu ve iki yüz kırk üç tane kurtarılmış olduğunu öğrendi. Yirmi altı tanesi süvarilere bağlı, diğerleri özgür ejderhaların yumurtalarıydılar. Ardından Urû'baen'e yapacakları uçuşu konuştular. Umaroth ile Glaedr, Saphira'ya şehre ulaşmanın en çabuk yolunu anlatırlarken, ejderha başlı adam da kılıcını kınına sokup elindeki kalkanı yere bıraktı ve Eldunari'leri birer birer duvardaki nişlerden indirmeye başladı. Mücevher gibi parlayan her bir küreyi üstünde durdukları ipekten bir çantanın içine yerleştirdi, sonra onları ortadaki çukurun yanına yere yan yana kümeledi. En yaşlı Eldunari'nin küresi öyle büyüktü ki, metal vücutlu ejderha kollarıyla onun çevresini zor sarıyordu.

Cuaroc çalışır, onlar konuşurken, Eragon hâlâ yaşadıklarının gerçekliğine inanamıyordu. Alagaesia'da yaşayan, gizlenen başka bir ejderhanın olduğunu aklına bile getirmezdi. Ama işte, kayıp bir devrin kalıntıları karşısındaydılar. Sanki eski devirlerin anlatılan masalları yeniden canlanmış ve Saphira'yla birlikte kendilerini onların tam ortalarında bulmuş gibiydiler.

Saphira'nın duyguları daha karışıktı. Soyunun tükenmeyecek olduğunu öğrenmek içinden sanki bir gölgenin kalkmasına neden olmuştu (Eragon kendini bildi bileli onda gözlemediği bir gölge) ve içi öyle büyük bir sevinçle doluydu ki, sanki gözleri, pulları bile daha fazla parlıyorlardı. Ama yine tuhaf bir savunma duygusu duyduğu sevincin taşkın bir hal almasına engel oluyordu, sanki

Eldunari'nin önünde utanıyor gibiydi.

Hissettiği sersemliğe rağmen Eragon, Glaedr'ın ruh halindeki değişikliği görebiliyordu; üzüntüsünü tamamiyle unutmamıştı ama Oromis'in ölümünden beri onu gördüğü en neşeli haliydi bu. Ayrıca Glaedr, Umaroth'tan daha alt seviyede olmamasına rağmen, ona saygıyla yaklaşıyordu ki, bu da Eragon'un daha önce Glaedr'ın yaptığını görmediği bir şeydi, hatta Kraliçe Islanzadi'yle konuşurken bile.

Cuaroc işini neredeyse tamamlamak üzereydi. Eragon çukurun yanına doğru gidip eğilerek içine baktı. Kayalık çukurun yaklaşık üç metre kadar içine gömülü çember biçimli bir maden kuyusu gördü; burası parlayan taştan bir denizin yarı yarıya içeriyi doldurduğu bir mağaranın üstüne açılıyordu. Sarı renkli yoğun sıvı köpük köpük kabarıyor, yapışkan dolu kaynayan bir tencere gibi baloncuklar halinde patlayıp çevreye sıçırıyor, kaynama etkisiyle yükselen yüzeyinden kıvrım kıvrım kara dumanlar dönerek yükseliyordu. Eragon bir ışık gördüğünü sandı, sanki bir ruh gibi bir ışık, yanan denizin üstünden uçup geçmişti; ama bu o kadar çabuk olmuştu ki, Eragon gördüğüne emin olamadı.

Ejderha başlı adam onlarla beraber yolculuk edecek son Eldunari'yi de kümelerin arasına yerleştirirken, "Hadi Eragon," dedi Umaroth. "Bir büyü yapmalısın şimdi. Sözleri şöyle..."

Eragon dinlerken kaşları çatıldı. "İkinci satırdaki o bükme sözçüğü de ne anlama geliyor? Neyi bükmeliyim, havayı mı?"

Umaroth'un yaptığı açıklama Eragon'un aklını daha da karıştırmıştı. Umaroth yine açıklamaya çalıştı ama Eragon durumu hala anlayamamıştı. Diğer, daha yaşlı olan Eldunari'ler söze karışmış ama onların açıklamalarını hiç anlamamıştı, çünkü açıklamaları birbiri içine geçmiş görüntüler, duyular ve garip, batını ilişkilendirmelerden oluşuyordu ve hepsi sonunda Eragon'u sersemletmişti.

Saphira ile Glaedr'ın da kendisinden farklı olmadıklarını görünce biraz rahatlamıştı. Glaedr, "Sanırım anlıyorum aslında ama tıpkı korkmuş bir balığı yakalamaya çalışmak gibi bir şey, tam tuttum sanıyorum dişlerimin arasından kaçıp gidiyor," dedi.

Sonunda Umaroth konuşarak, "Bunu bir başka zaman öğretiriz. Büyünün nasıl işlediğini bilmeseniz de, ne için olduğunu biliyorsunuz. Bu şimdilik yeterli olacaktır. Bizden gereken enerjiyi al, büyüyü yap ve bizi bırak," dedi.

Bir parça gerginlik hissederek Eragon hata yapmamak için büyülü sözcükleri aklında topladı ve sonra da söylemeye başladı. Satırları dile getirirken Eldunari'lerin gücünü üstünde topladı ve bütün teni sanki baştan aşağı büyük bir enerji dalgasına kapılmış gibi gıdıklandı, bu tıpkı suyu hem sıcak hem soğuk olan bir nehir gibiydi.

Biçimsiz Eldunari kümesinin çevresindeki hava kıpırdadı, titreşti; sonra küme kendi içine katlanıp küçüldü ve gözden yok oldu. Hafif bir hava akımı Eragon'un saçlarını yaladı geçti ve hücrede yumuşak, tok bir küt sesi yankılandı.

Hayretler içinde kalan Eragon, Saphira'nın da aynı şaşkınlık içinde başını öne doğru, az önce Eldunari'nin durduğu yere doğru uzattığını gördü. Kaybolmuşlardı, tamamen, hepsi birden, sanki hiç var olmamışlar gibiydi, ama yine de ejderhaların zihinlerini yakınında hissediyordu.

"Dehlizden çıktıktan sonra..." dedi Umaroth. "Bu hücrenin girişi sizin üstünüzde ve arkanızda hep belli bir mesafede olacak, bunu sadece kapalı bir aladaysanız hissetmeyeceksiniz veya hücreden bir kişinin bedeni geçerse. Girişin ağzı aslında bir iğne deliğinden daha büyük değil, ama herhangi bir

kılıçtan daha ölümcül, dokunduğunuz takdirde etinizi anında kesecektir."

Saphira çevreyi kokladı. "Senin kokun bile kayboldu."

"Bunu yapmayı kim keşfetti?" diye sordu Eragon, hayretler içinde.

"Bir keşiş. Alagaesia'nın kuzey kıyısında bundan bin iki yüz yıl önce yaşayan biri," diye yanıtladı Umaroth. "Gözlerden bir şey saklamak istediğinde kullanabileceğin çok değerli bir büyüdür, ama doğrusunu yapabilmek çok tehlikeli ve zordur." Ejderha daha sonra bir süre sustu. Eragon onun düşüncelerini toparlamaya çalıştığını hissediyordu. Sonra Umaroth yeniden konuşmaya başladı: "Saphira'yla bilmeniz gereken bir şey var, Arkanızdaki o büyük kemeri tekrar geçtikten sonra (adı Vergathos Kapısı'dır) Cuaroc'u ve burada gizlenen yumurtaları unutmaya başlayacaksınız; tünelin sonundaki taş kapılara ulaştığımızda onlarla ilgili bütün hatırladıklarınız hafızanızdan silinmiş olacaklar, Biz Eldunari'ler bile yumurtaları bildiğimizi unutacağız, Eğer Galbatorix'i öldürmeyi başarırırsak kapı hafızamızı yeniden onaracak ama o zamana dek bunları bilmiyor olmamız gerekiyor." Umaroth çökmüş gibiydi. "Bu çok... nahoş bir şey, biliyorum ama Galbatorix'in yumurtaların varlığını öğrenmesine izin veremeyiz."

Eragon bu fikirden hoşlanmamıştı ama aklına daha mantıklı başka bir seçenek de gelmiyordu.

"Bize söylediğiniz için teşekkürler," dedi Saphira ve Eragon da kendi teşekkürlerini sundu.

Derken iriyarı demirden savaşçı Cuaroc yerden kalkmasını aldı, kılıcını çekti ve antik çağlardan kalma tahtına yürüyüp oturdu. Kılıcını dizleri üstüne koyup, kalkanını tahtının yanına dayadıktan sonra ellerini düz biçimde bacaklarının üstüne koydu ve tıpkı bir heykel gibi dondu kaldı, sadece kızıl gözlerinde yumurtalara gözcülük eden cinler dans etmekteydi.

Eragon arkasını tahta dönerken ürperti geçirdi. Hücrenin o uzak ucunda tek başına kalan o figürde tekin olmayan bir şeyler vardı. Cuaroc ile geride kalan Eldunari'lerin orada belki bir asır daha beklemek durumunda kalabileceklerini bilmek (belki de daha fazla) Eragon'un oradan ayrılmasını güçleştiriyordu.

"Elveda," dedi zihniyle konuşarak.

"Elveda, Shade Katili," diye karşılık verdi beş fısıltı. "Elveda, Parlakpul. Şans sizden yana olsun."

Eragon omuzlarını dikleştirdi ve Saphira'yla birlikte Vergathos Kapısı'ndan geçerek çıktılar ve Ruhlar Dehlizi'nden ayrıldılar.

Dönüş

Eragon dehlizden çıkıp Kuthian Kayası'nın dışına, öğle saatlerinin güneş ışınlarıyla yıkanan önündeki açıklığa çıkınca kaşları çatıldı.

Sanki önemli bir şey unutmuş gibi hissediyordu kendini. Ne olduğunu hatırlamaya çalıştı ama aklına gelmiyordu, sadece içini huzursuz eden bir boşluk duygusu vardı. Bu şeyle mi ilgiliydi... Hayır, hatırlayamıyordu. "Saphira, sen de..." diye başladı sormaya ama sonra sesi azaldı ve gitti.

"Ne?"

"Yok bir şey. Sadece düşünüyordum da... Önemli değil, boş ver."

Arkalarından dehlizin kapıları tok ve derinden gelen bir gümbürtüyle sıkı sıkı kapandı, üstündeki eski dilde kabartma yazılar silindi ve bir kez daha kaba yosun kaplı dik kayalık yekpare bir dikilitaş haline döndü.

"Gel hadi," dedi Umaroth. "Artık gidelim. Günler uzuyor ve Urû'baen ile aramızda daha çok yol var."

Eragon etrafındaki boş alana baktı, hala bir şeyler kaçırdığını hissediyordu; sonra başını salladı ve Saphira'nın eyerine tırmandı.

Bağları bacaklarına geçirip sıkılaştırırken gölge kuşun tüyler ürpertici sesi sağ tarafındaki sık yapraklı köknar ağaçlarının arasında yankılandı. O tarafa baktı ama yaratığı görmek mümkün değildi. Yüzünü buruşturdu. Vroengard'a geldiğine memnundu ama buradan gittiğine daha çok memnundu. Ada hoş bir yer değildi.

"Gidelim mi?" diye sordu Saphira.

"Gidelim," dedi bir rahatlama duygusuyla.

Kanatlarını yeri süpürürcesine açan Saphira havaya sıçradı ve açıklığın diğer tarafındaki elma ağaçlarının üstüne doğru yükselmeye başladı. Doru Araeba yıkıntılarının üstünde döne döne yükselerek kısa sürede çanak şeklindeki vadinin üstüne çıktı. Dağların üstünde süzulebilecek kadar yükseldikten sonra, yüzünü doğuya çevirdi ve arkasında bir zamanlar süvarilerin ihtişamlı, güçlü kalesinden kalma harabeleri bırakarak anakaraya, Urû'baen'e doğru yola koyuldu.

Kederli Şehir

Varden'liler Urû'baen'e vardıklarında güneş hala tepede doruk noktasındaydı. Roran, önlerindeki bayırın başına gelen bölükteki adamlarının bağırsık çağrışlarını duyunca merakla önündeki Cücenin tepesinden bakıp anlamaya çalıştı. Bayırın başına gelince, o da önündeki diğer savaşçılar gibi durup gördüğü manzarayı sindirmeye çalıştı.

Arazi yumuşak bir eğimle bir iki kilometre aşağı doğru iniyor, sonra düzleşip çiftliklerle, değirmenlerle ve ona Aroughs yakınlarındakini hatırlatan büyük taş malikânelerle dolu, geniş bir ovaya dönüşüyordu. Aşağı yukarı sekiz kilometre kadar uzakta ova Urû'baen'in dış kale duvarlarıyla buluşuyordu.

Dras-Leona'nınkinden farklı olarak başkentin duvarları şehrin tamamını içine alacak kadar uzundu. Ayrıca daha da yüksektiler, çok uzaktan bile Roran, Aroughs'un da, Dras-Leona'nın da bunların yanında Cüce kalacağını düşündü. Yüksekliğinin yüz metre kadar olduğunu tahmin etti. Geniş mazgallı siperlerin üstünde, eşit aralıklarla yerleştirilmiş mancınıkların olduğunu gördü.

Manzara onu endişelendirdi. Savaş araçlarını devirmek zor olacaktı (ayrıca büyüye karşı efsunlandıklarına da şüphe yoktu) ve bu silahların ne kadar can alıcı olabileceğini tecrübelerinden biliyordu.

Duvarların gerisinde insan elinden çıkma yapılar ile Elflerin yaptığını düşündüğü yapılar vardı. En göze batan Elf tarzı yapı, altı adet çok zarif kuleydi (malakit taşından yapılmışlardı); kuleler bir kavis çizecek şekilde, şehrin en eski yerleşim bölgesi olduğunu sandığı bölgeye dağıtılmışlardı. Kulelerden ikisinin çatısı yoktu; ayrıca üst kısmı yıkılmış olan iki tanesi daha ötedeki evlerin arasından yarım yamalak görünüyordu.

Ama ilgisini asıl çeken surlar veya yapılar değildi. Şehrin büyük bir kısmı taştan bir raf gibi koca bir siperin gölgesi altında uzanıyordu. Yayıldığı alan yaklaşık sekiz metre eninde ve kapladığı alan en dar yerinde yüz elli metre kadar olmalıydı. Saçak şeklindeki asılı kaya büyük, dik eğimli bir tepenin bir yanını kuzeydoğu yönünde birkaç kilometre boyunca biçimlendiriyordu. Yontulmamış raf gibi kaya çıkıntısının üstünde şehri kuşatan sur gibi bir başka duvar daha vardı; ayrıca birkaç kalın gözetleme kulesi.

Saçığın altında mağara gibi girinti yapan oyğun iç taraflarında bir sürü kulesi ve korkuluk duvarıyla örülü muazzam bir kale vardı. Kale şehrin geri kalanından daha yüksektydi ve neredeyse tepesi saçığın altına değmek üzereydi. Ama en korkuncu kalenin önündeki giriş kapısıydı: Mağara ağzı gibi müthiş büyüklük ve yükseklikte ve Saphira ile Thorn'un yan yana içeri girebilmesine müsaade edebilecek genişlikteydi.

Roran karnının kasıldığını hissetti. Eğer bu kapı bir şeylerin göstergesiye, Shruikan bütün orduyu tek başına süpürebilecek irilikte demekti. "Eragon ile Saphira acele etmek etseler iyi olacak," diye düşündü. Ve Elfler de. Roran gördüklerinden, eliflerin belki kralın siyah ejderhasına karşı direnebileceklerini ama onların bile ejderhayı öldürmekte zorlanacaklarını düşündü.

Roran bayırın tepesinde dikildiği yerde bütün bunları düşünüp hesapladı. Sonra Kar Ateşi'nin dizginlerinden tutup çekti; arkasından gelen hayvan burnundan itirazla soludu ve Roran yorgun halde yeniden yürümeye başlayınca da takip ederek birlikte kıvrımlı patikalardan aşağıya düzlüğe inmeye başladılar.

Ata da binebilirdi (aslında ordunun kumandanı olarak da ata binmesi gerekiyordu) ama Aroughs'a yaptığı yolculuktan sonra eyer üstünde oturmaktan gına gelmişti.

Yürürken bir yandan şehre en iyi saldırı şekli üzerinde düşünüyordu. Taştan bir cep olan Urû'baen kurulduğu şekliyle yanlardan ve geriden gelebilecek saldırıları engelliyordu ve tepeden yapılacak taarruza kapalıydı; zaten Elflerin de başta hangi sebepten yerleşmek için orayı seçtikleri belliydi.

"Şu taş saçağı bir şekilde kırabilirsek, kaleyi de şehrin büyük bir kısmını da yerle bir edebilirdik," diye düşündü ama pek ihtimal de vermiyordu, çünkü taş saçak çok kalındı. "Ama belki de üstündeki duvarı yıkmayı becerebiliriz. Sonra oradan aşağıdakilerin üstüne taş yağdırabilir, kızgın yağ dökülebilir. Gerçi kolay olmazdı ama... Yokuş yukarı savaşmak gerek ve de o duvarlar... Belki de Elfler becerirler. Ya da Kull. Onların hoşuna gidebilir."

Ramr Nehri, Urû'baen'in birkaç yüz kilometre kuzeyinde, herhangi bir faydası olamayacak kadar uzaktaydı. Saphira yeterli genişlikte bir kanal kazıp yönünü değiştirebilirdi ama o bile bu çapta bir işi ancak haftalar içinde bitirebilirdi, oysa Varden'in haftalarca idare edebilecek yiyeceği ve erzakı yoktu. Sadece birkaç gün dayanabilirlerdi, sonra ya açlıktan ölecekler ya da dağılacaklardı.

Tek seçenekleri İmparatorluk saldırıya geçmeden önce kendilerinin saldırmalarıydı. Roran'ın aslında Galbatorix'in saldıracağını sandığı falan yoktu. Şu ana kadar onların kendisine yaklaşmasından kralın hoşnut bir hali vardı. Neden canını tehlikeye atsın ki? O bekliyor, biz yoruluyoruz.

Ki bu da ön cepheden hücum etmeleri gerektiği anlamına geliyordu (açık arazi üstünden surlara yapılacak bir saldırı çok aptalca olurdu, duvarlar çok kalındı, çok yüksekti ve okçular ile savaş araçları sürekli üstlerine ateş yağdıracaktı. Sadece bu olasılığı düşünmek bile alnında terlerin birikmesine sebep olmuştu. Topluca ölürlerdiler bu şekilde. Küfretti. "Biz lime lime olurken, Galbatorix tahtında oturup halimize gülecek... Eğer o surlara yaklaşabilirsek askerler bizi hain tertibatlarıyla vuramazlar ama o zaman da oklarına, taşlarına veya tepemizden aşağı boca edilecek kızgın yağa karşı savunmasız oluruz."

Hem surlarda gedik açsalar bile karşılarında hala alt edilmesi gereken Galbatorix'in ordusu olacaktı. Böyle bir durumda ise şehri savunmak değil, Varden'lilerin karşılaşacağı adamların karakteri ve nitelikleri önemli olacaktı. Acaba son nefeslerine kadar çarpışıyorlardı mıydı? Korkutulabilirler miydi? Yeterince püskürtürlerse bırakıp kaçmaları sağlanabilir miydi? Ne gibi yeminler ve büyülerle elleri kolları bağlıydı?

Varden'in ajanlarının anlattığına göre Galbatorix, Urû'baen'de Lort Barst adlı bir kontu ordularının başına kumandan olarak geçirmişti. Roran, Barst'ın adını daha önce hiç duymamıştı ama bu bilgi Jörmundur'un keyfini kaçırmıştı ve ayrıca Roran'ın kıl asındaki savaşçılar Barst'ın zalimliğine inandırmaya yetecek kadar hikâye anlatmışlardı. Anlatılanlara göre Barst, Gil'ead yakınlarındaki Çok büyük bir arazinin lorduydu ama Elfler orayı işgal edince o da terk etmek zorunda kalmıştı. Tebaası korku içinde yaşıyordu, çünkü Barst'ın çıkan anlaşmazlıkları çözmede ve suçluları cezalandırmada en zalim yöntemleri kullanmaya eğilimi vardı, bu genellikle hatalı olduğuna inandığını idam ettirmek oluyordu. Aslında bu yaptığı kendi içinde çok daha fazla dikkat çeken bir şey değildi, ülkedeki pek çok lort zalimlikleriyle ünlüydüler. Barst ise sadece kötü biri değil aynı zamanda çok da güçlü (inanılmaz derecede güçlüydü) ve tam bir hinoğluhindi. Roran'ın Barst'la ilgili duyduğu her şey ve adamın zeki olduğu kesindi. Barst alçağın biri olabilirdi ama zeki bir alçaktı ve Roran onu önemsememenin hata olacağını çok iyi biliyordu. Galbatorix adamlarının başına bir zavallıyı veya

ahmağı zaten getirmezdi.

Bir de Thorn ile Murtagh vardı. Galbatorix tahtından kıyılamayabilirdi ama kızıl ejderha ile süvarisinin şehri savunacağı kesindi. "Eragon ile Saphira onları buradan uzaklaştırmak zorundalar. Yoksa, o surları asla geçemeyiz," Roran'ın kaşları çatıldı. Bu sorun olabilirdi aslında. Şu an için Murtagh, Eragon'dan daha güçlüydü. Onu öldürmek için Eragon'un Elflerin yardım etmesine ihtiyacı vardı.

Bir kez daha Roran'ın içi acı bir öfkeyle doldu, içinde bulunduğu duruma içerliyordu. Büyü kullanabilme imkânına sahip olanların insafına kalmış olmak ağırına gidiyordu. İş kuvvet veya zekâ olunca hiç değilse insan bir diğerinin fazlasıyla bu eksikliğini kapatabiliyordu. Ama büyüün yarattığı boşluğu doldurmak mümkün değildi.

Canı son derece sıkın, yerden bir taş kaptı ve tıpkı Eragon'un kendisine öğrettiği gibi, "Stenr risa," dedi. Çakıl taşında hareketlenme olmamıştı.

Onun elinde taşlar hiç kıpırdamıyorlardı.

Öfkeyle söylenip taşı yolun kenarına fırlattı.

Karısı ile daha doğmamış çocuğu Varden'deydi ama yine de Murtagh veya Galbatorix'i öldürmek için elinden bir şey gelmiyordu. Yumruklarını sıkıp bir şeyleri kırdığını hayal etti. Çoğunlukla birilerinin kemiklerini.

"Belki buradan kaçmalıyız. "Bu olasılık aklına ilk kez geliyordu. Doğuya doğru Galbatorix'in erişebileceğinden öte bölgelerde yerler vardı, çadırılı yürüklerin dışında kimseciklerin yaşamadığı bereketli topraklar. Belki diğer köylüler de kendisi ile Katrina'ya katılsa yeni bir başlangıç yapabilirlerdi, İmparatorluk'tan uzak, Galbatorix'ten uzak. Ama düşüncesi bile midelerini bulandırmaya yetmişti. Bu, adamlarını, Eragon'u, evim dediği yurdunu terk etmek olurdu. "Hayır. Çocuğumun Galbatorix'in hâlâ hüküm sürdüğü bir dünyada dünyaya gelmesine izin vermeyeceğim. Korkuyla yaşamaktansa ölmek daha iyidir."

Tabii bu Urû'baen'i nasıl ele geçirecekleri problemini çözmesine yardım etmemişti. Daha önce hep kullanabileceği bir zayıf nokta bulabilmişti. Carvahall'de köylülerin savaşaacağını Ra'zac'ın düşünememesiydi. Urgan Yarbog'la gürüştiğinde zayıf nokta yaratığın boynuzları olmuştu, Aroughs'ta ise kanallar olmuştu. Ama burada Urû'baen'de hiç zayıf bir nokta göremiyordu, rakiplerinin gücünü kendilerine çevirecek hiçbir şey yoktu.

"Eğer erzakımız olsa, bekler, onları açlıktan öldürürdüm. Bu en güzeli olurdu. Bunun dışında her yol çılgınlık." Ama savaşmanın bir çılgınlıklar toplamı olduğunu zaten biliyordu.

"Büyü tek yol," diye bağladı sonunda. "Büyü ve Saphira. Eğer Murtagh'ı öldürebilsek, o zaman ya Saphira ya da Elfler duvarları aşmamıza yardım etmek zorundalar."

Somurttu, ağzında acı bir tat vardı, adımlarını hızlandırdı. Kampa ne kadar çabuk giderlerse o kadar iyiydi. Yürümekten ayakları acıyordu ve eğer böyle imkânsız gibi görünen bir savaşa girecekse, o zaman başlamadan önce sıcak bir kap yemek ve güzel bir uyku çekmek istiyordu.

Varden'liler, Urû'baen'den bir buçuk kilometre kadar uzakta, Ramr Nehrine dökülen küçük bir ırmağın yanında çadırlarını kurdular. Ardından insanlar, Cüceler ve Urgallar savunma düzenini

kurmaya giriştiler, geceye kadar sürecek ve ertesi gün devam edecek bir işti bu. İşin aslı ne zaman bir yerde konaklasalar, her zaman çevre savunmasını güçlendirme işine devam ederlerdi. Savaşçılar işten hazzetmiyorlardı ama bu onları meşgul tutuyordu, ayrıca hayatlarını kurtarabilecek bir şeydi.

Herkes emirlerin gölge-Eragon'dan geldiğini sanıyordu. Roran ise aslında Jörmundur'dan geldiğini biliyordu. Nasuada'nın kaçırılması ve Eragon gittiğinden beri yaşlı savaşçıya duyduğu saygı artmıştı. Jörmundur hayatı boyunca İmparatorluk'a karşı savaşmış, taktik ve lojistikle ilgili çok derin bilgisi olan bir adamdı. Roran'la da iyi anlaşıyorlardı; her ikisi de çelikten anlayan insanlardı, büyüden değil.

Bir de kendini sürekli tartışırken bulduğu (ilk savunma hattı kurulduktan sonra) Kral Orrin vardı. Orrin sürekli Roran'ı kızdırmayı başarıyordu; eğer bir gün ölümüne neden olacak biri varsa bu Kral Orrin'di. Roran bir kralı kızdırmanın pek de mantıklı bir şey olmadığını biliyordu ama aptal herif Urû'baen'in kapısına bir ulak göndermek ve Dras-Leona ile Belatona'da yaptıkları gibi resmi olarak savaş çağrısında bulunmak istiyordu.

"Amacın Galbatorix'i üstümüze kışkırtmak mı?" diye sordu Roran sinirle. "Eğer böyle yaparsak, bize karşılık verebilir!"

"Eh, elbette," dedi Kral Orrin, oturduğu yerde dikleşerek. "Niyetimizi bildirmek ve bizimle müzakereye girmek için ona fırsat sunmak en doğrusu olur."

Roran bakakaldı; sonra yüzünde bıkkın bir ifadeyle arkasını döndü ve Jörmundur'a, "Anlamasını sağlayamaz mısınız?" dedi yardım isteyerek.

Üçü Orrin'in isteği üzerine onun büyük çadırında toplanmışlardı.

"Saygıdeğer ekselansları," dedi Jörmundur. "Roran haklı. İmparatorlukla görüşme konusunda biraz beklemek en doğrusu."

"Ama bizi görebilirler," diye itiraz etti Orrin. "Surlarının hemen dışında kamp kurduk. Vaziyetimizi onlara bildirmemek... büyük bir kabalık olur. İkiniz de sivilsiniz, devlet işlerinden anlamazsınız. Kraliyet ilişkileri belli bir davranış adabını gerektirir, savaş halinde olsak dahi."

Kralı tokatlama isteği geçti bir an Roran'ın içinden. "Galbatorix'in bizi dengi gördüğüne inanacak kadar saf mısınız? Pöh! Dizlerin onun için böcekten farkı yok. Sizin göstereceğiniz nezaket onun umurunda bile değil. Süvarileri devirmeden önce Galbatorix'in de bizim gibi halktan biri olduğunu unutuyorsunuz. Onun tarzı sizinkiyle aynı değil. Bu dünyada onun gibi biri yok ve siz hala bana onun yollarını tahmin edebileceğinizi mi iddia ediyordunuz? Onu sakinleştirebileceğinizi mi sanıyorsunuz? Peh!"

Orrin'in yüzü kızardı, elindeki şarap kupasını yerdeki halıya çaldı. "Çok ileri gittiniz Güçlü Balyoz. Hiç kimse benimle böyle konuşamaz!"

"Canım nasıl istiyorsa öyle davranma hakkım var," diye gürlledi Roran. "Ben sizin tebaanızdan biri değilim. Size karşı bir sorumluluğum yok. Özgür bir insanım ve canım kiminle nasıl konuşmak isterse öyle konuşurum, sizinle bile. Bir ulak göndermek yanlış bir hareket olur ve ben..."

Kral Orrin aniden kılıcını çekti. Roran'ı tam olarak gafil avlayamamıştı, çünkü eli zaten balyozunun sapındaydı, kınından çekilen kılıcın sesini duyar duymaz o da belindeki silahına davranmıştı.

Kralın kılıcı çadırın loş ışığında gümüşsü bir dalgalanmayla hareket ediyordu. Roran onun nereye

hamle yapacağını gördü ve hemen yana kaçtı. Ardından balyozuyla kralın kılıcının düz kısmına dolayıp gerdi ve kralın elinden kılıcı çekti.

Mücevher kakmalı kılıç halıya düştü, yerde titreyip tangırdayarak durdu.

"Efendimiz," diye bağırdı dışardan bir muhafız. "İyi misiniz?"

"Kalkanım devrildi yalnızca," diye yanıtladı Jörmundur. "Endişdenecek bir şey yok."

"Tamam efendim."

Roran krala dikti gözlerini. Orrin'in yüzünde vahşi, nefret dolu bir ifade vardı. Gözlerini ondan ayırmadan Roran balyozunu beline soktu. "Galbatorix'le bağlantıya geçmek aptallık ve çok tehlikeli. Eğer deneyecek olursan, gönderdiğin her kim olursa daha şehre varamadan onu öldürürüm!"

"Asla cesaret edemezsin!" dedi Orrin.

"Ederim ve edeceğim. Sadece kraliyet kaprislerini tatmin edeceksin diye hiçbirimizin hayatını tehlikeye atmana izin veremem. Galbatorix konuşmak isterse, bizi nerede bulacağını biliyor. Bunun dışında, onu kendi haline bırak."

Roran hırsıyla çadırı terk etti. Dışarı çıkınca elini beline koydu ve kalp atışlarının yatışması için soluklanıp gökteki puf puf olmuş bulutlara baktı bir süre. Orrin tıpkı bir yaşında bir dana gibiydi: İnatçı, aşırı özgüvenli ve ona fırsat verirken midene yumruğu indirmeye dünden hazır.

"Ve ayrıca çok da içki içiyor," diye düşündü Roran.

Jörmundur da dışarı çıkana dek çadırın önünde volta attı. Adamın bir şey söylemesine fırsat vermeden Roran, "Çok üzgünüm," dedi.

"Olmalısın da." Jörmundur eliyle yüzünü ovaladı, sonra belindeki çıkınından çömlekten yapılmış bir pipo çıkardı ve içini pazı otuyla doldurdu ve başparmağıyla tepesinden bastırarak sıkıştırdı. Sadece sana kızdığı için bir delege göndermemesi için ikna edene kadar canım çıktı." Bir süre sustu. "Gerçekten de Orrin'in adamını öldürür müydün?"

"Ben kuru tehdit sallamam," dedi Roran.

"Hayır... ben de öyle bir şey demedim. Şey, umalım da iş o raddeye gelmesin." Jörmundur çadırların arasındaki patikada yürümeye başladı, Roran da peşinden gitti. Onlar geçerken etraftakiler kenara çekiliyorlar ve saygıyla başlarını eğiyorlardı. Jörmundur elinde henüz yakmadığı piposuyla işaret ederek, "Kabul ediyorum, ben de, Orrin de birkaç kere ağzının payını vermek istemiştik," dedi. Dudakları tebessümle gerilip ince bir çizgi halini aldı. "Ne yazık ki, ben her zaman düşüncelerini kendine saklayan biri oldum."

"Her zaman böyle midir... dik kafalı yani?"

"Hım? Hayır, hayır. Surda'da çok daha mantıklı davranıyordu."

"Ne oldu birden o zaman?"

"Korku, sanırım. Korku insanlarda değişik etkilere neden olur."

"Anlıyorum."

"Bunu söylemem gücüne gidebilir belki ama sen de içerde oldukça aptal davrandın."

"Biliyorum. Sınırlerime yenik düştüm."

"Ve bu sayede kendine bir kralı düşman ettin."

"Yani bir başka kralı daha demek istiyorsun."

Jörmundur bir kahkaha attı. "Evet, şey, sanırım bir düşman olarak Galbatorix'in yanında hepsi masum kalıyor. Yine de..." Bir kamp ateşinin yanında durup alevlerin arasından yanan ince bir dal çekti. Kor ucunu piposunun ortasına gömdü, birkaç nefes çekip piponun yanmasını bekledi, sonra da elindeki dalı yeniden ateşe attı. "Yine de, Orrin'in öfkesini yabana atmazdım senin yerinde olsam. Orada seni öldürmeye niyetlendi. Eğer gazez bağlarsa, ki sanırım bağlayacaktır, intikamını almak isteyebilir. Çadırının dışına birkaç gün için adam dikeceğim. Ondan sonra da..." Jörmundur omuzlarını silkti.

"Ondan sonra, hepimiz zaten ya ölmüş ya da esir düşmüş olacağız."

Sessizlik içinde birkaç dakika daha yürüdüler, yol boyunca Jörmundur piposundan nefes çekip durdu. Ayrırlırlarken Roran, "Orrin'i bir daha gördüğünde..." dedi.

"Evet?"

"Ona, kendisinin veya adamlarından birinin Katrina'ya el sürecek olurlarsa onları bulup bütün kampın önünde bağırsaklarını sökeceğimi söylediğimi iletirsin!"

Jörmundur başını eğdi, çenesi göğsünde bir süre düşündü. Sonra başını kaldırıp karşılık verdi: "Sanırım bunu ona söylemenin bir yolunu bulurum Güçlü Balyoz."

"Çok teşekkürler."

"Rica ederim. Her zamanki gibi benim için bir zevkti."

"Saygılar efendim."

Roran, Katrina'yı arayıp buldu ve ondan yemeklerini kampın kuzey kanadına getirmesini istedi, orada durup Orrin'in bir ulak göndermediğinden emin olmak istiyordu. Yeni karılmış toprağın üzerine serdikleri bir örtü üstünde yemeklerini yediler, gölgeler uzamaya ve taş saçak üstünde mosmor gökyüzünde yıldızlar belirmeye başlarken birlikte oturdular.

"Ben burada olduğuma memnunum," dedi Katrina, uzanıp başını onun omzuna koydu.

"Öyle misin? Gerçekten mi?"

"Çok güzel... ve şu anda tamamıyla bana aitsin." Kadın bunu söyleyip onun kolunu sıktı.

Roran onu biraz daha kendine doğru çekti. Ama kalbini sıkan el hâlâ oradaydı. Karısını ve bebeğini tehdit eden şeyi unutamıyordu. En büyük düşmanlarının sadece birkaç kilometre uzakta olduğunu bilmek için kavuruyordu. Ayağa fırlayıp, Urû'baen'e koşup Galbatorix'i öldürmekten başka bir şey istemiyordu.

Ama imkânsızdı, o yüzden gülümsedi, ardından bir kahkaha attı ve korkusunu kendine sakladı, onun da kendi korkusunu kendisinden sakladığını biliyordu.

"Kahretsin Eragon," dedi içinden. "Acele etsen iyi edersen, yoksa yemin ediyorum mezarında bile olsan ellerim yakanda olacak."

Savaş Konseyi

Vroengard'dan Urû'baen'e dönerlerken Saphira bu defa bir fırtınayla mücadele etmek zorunda kalmamış, aksine pupa rüzgârıyla hızına hız katmıştı. Yılın neredeyse her günü esen bu hızlı kuyruk rüzgârını nerede yakalayacağını ona Eldunari söylemişti. Ayrıca Eldunari onu sürekli enerjiyle beslemiş, böylece hiç başka yere sürüklenmemiş veya yorulmamıştı.

Dolayısıyla adadan ayrıldıktan sadece iki gün gibi kısa bir sürenin sonunda ufukta şehir görünmüştü.

Güneş gökyüzünde en yüksek noktasındayken Eragon tam iki kez, Saphira'nın arkasında görünmez bir halde uçan Eldunari'lerin olduğu hücrenin girişini görür gibi olmuştu. Karanlık bir nokta gibi görünüyordu, öyle küçüktü ki, gözlerini üstünde bir saniyeden daha uzun sabitleyememişti. İlk bakışta zaten onu bir toz zerreciği sanmıştı ama sonradan noktanın Saphira'ya olan uzaklığının değişmediğini ve yerinin hep sabit kaldığını görmüştü.

Uçuş sırasında ejderhalar Umaroth aracılığıyla Eragon ile Saphira'nın içine hatıra üstüne hatıra aktarmışlardı, yaşadıkları tecrübeler çağlayan gibi akıyordu zihinlerine: Kazanılan savaşlar, kaybedilen savaşlar, aşklar, nefretler, büyüler, ülke çapında başlarından geçen olaylar, pişmanlıklar, farkına varılan gerçekler, dünyanın işleyişine dair geliştirilen fikirler. Ejderhaların binlerce yıllık bilgi birikimi vardı ve her birini sonuna kadar Eragon ile Saphira'ya aktarmaya niyetli görünüyorlardı.

"Bu kadarı yeter!" diye itiraz edecek olmuştu Eragon. "Hepsini sonradan hatırlayabilmemiz mümkün değil zaten; bırakın ne anlama geldiklerini kavramayı."

"Elbette ki," dedi Umaroth. "Ama bazıları aklında kalacak ve belki o bilgi parçası Galbatorix'i yenimde sana yardımcı olacak. Hadi, şimdi devam edelim."

Bilgi sağanağı baş döndürücüydü. Arada Eragon kendini kaybediyor, kim olduğunu bile unutuyor gibi oluyordu, çünkü ejderhaların anıları kendininkinden çok daha fazlaydı. Bu olduğunda aklını kısa bir süre onlarınkinden sıyrılıyor ve kendini güvende hissedene kadar kendi kendine gerçek adını mırıldanıyordu.

Eragon ile Saphira'nın öğrendikleri şeyler kendilerini şaşırtmış, bazen canını sıkmış ama çoğunlukla kendi inançlarını sorgulamak zorunda bırakmıştı. Ama üzerinde uzun uzun düşünecek zamanı hiç olmamış, çünkü hemen arkasından bir başka anının anlatılmasına geçilmişti. Ejderhaların kendisine gösterdiklerinin aklında yerini bulması yıllarını alacaktı, bunun farkındaydı.

Ejderhalar hakkında daha fazla bilgi sahibi oldukça onlara daha fazla hayranlık duymaya başlamıştı. Yüzlerce yaşında olanların düşünce yapıları çok farklıydı ve en yaşlı olanının Glaedr ile Saphira'dan farkı, ikisinin Beor Dağları'ndaki Fanghur'dan olduğu kadar çoktu. Yaşlı olanlarla iletişime girmek kafa karıştırıcı ve huzursuz ediciydi: Konudan konuya atlıyorlar, anlamsız gibi görünen ilişkilendirmeler, karşılaştırmalar yapıyorlardı ama Eragon çok derinlerde bir yerde bunların bir anlamı olduğunu biliyordu. Çoğunlukla onların ne demek istediklerini anlamıyordu ve bu antik dinazorlar da onun anlayabileceği dilde açıklama yapmak için kendilerini yormuyorlardı.

Bir süre sonra Eragon onların kendilerini başka bir şekilde ifade etmeyi bilemediklerini fark etti. Yüzlerce yıl içinde zihinleri değişmişti; kendisi için basit ve açık olan çoğu şey, onlara çoğunlukla

karmaşık geliyordu ve tersi için de aynı şey geçerliydi. Onların fikirlerini dinlemenin, tanrıların fikirlerini dinlemeye benzediğini hissediyordu.

Bu gözlemi dile getirince Saphira burnundan solumuş ve ona, "Ama bir fark var," demişti.

"Ne?"

"Tanrılardan farklı olarak biz dünya olaylarına karışıyoruz."

"Belki de tanrılar görünmeden rol alıyorlardır."

"O zaman ne işe yarar ki?"

"Sen ejderhaların tanrılardan daha iyi olduklarını mı düşünüyorsun?" diye sordu, eğlenerek.

"Tamamen büyüyünce, evet. Bizden daha mükemmel bir yaratık var mı? Galbatorix bile gücü için bize güveniyor."

"Ya Nidhwal?"

Saphira hıh yapıp başını çevirdi. "Biz yüzebiliriz, onlar uçamaz."

Eldunari'lerin en yaşlısı olan Valdr adındaki ejderha onlarla doğrudan sadece bir kez konuşmuştu, ismi eski dilde "egemen" anlamına geliyordu. Eragon ondan ışıklardan kum dalgalarına dönüşen bir görüntü aldı ve bir de somut olarak görünen her şeyin çoğunlukla boş bir uzaydan ibaret olduğuyla ilgili oldukça rahatsız edici bir duyum. Daha sonra Valdr onlara uyuyan sığırcıkların yuvasını gösterdi. Eragon sığırcıkların zihninde titreşen rüyaları hissedebiliyordu, hepsi göz açıp kapama hızıyla geçen. İlk Valdr'ın onlara tepkisi küçümseme olmuştu (çünkü sığırcıkların rüyaları küçük, zavallı ve düzensizdi) ama sonradan ruh hali değişmeye başladı ve daha sıcak, daha sempatik olmaya başladı ve en küçük sığırcığın bir kaygısı bile önem açısından değer kazanıp, bir kralın duyduğu endişeye denk hale geldi.

Valdr bu görüntü üzerinde bir süre zaman geçirdi, sanki bütün diğer hatıralar arasında Eragon ile Saphira'nın bunu hatırlamasını ister gibiydi. Yine de ikisi de yaşlı ejderhanın ne söylemek istediğinden emin değildi ve Valdr da daha fazla açıklama yapmak istememişti.

Sonunda Urû'baen görününce, Eldunari anılarını Eragon ve Saphira ile paylaşmayı bıraktı. Umaroth onlara, "Artık düşmanınızın yuvasını inceleseniz daha iyi," dedi.

Saphira yere doğru kilometrelerce mesafeyi süzülerek geçerken onlar da böyle yaptılar. Gördükleri ikisinin de cesaretini kıracak cinstendi. Glaedr'ın onlara, "Galbatorix bizi buradan gönderdiğinden beri epey inşaat yapmış. Bizim zamanımızda duvarlar ne bu kadar yüksekti, ne de bu kadar kalın," demesi de iyice endişelendirmişti.

Umaroth da endişeliydi: "Ayrıca Ilirea bizim soyumuzla Elfler arasındaki savaşta bu derece silahlandırılmamıştı. Hain derin bir mağaraya gizlenmiş ve mağarasının etrafına da dağ kadar taş yığılmış. Oradan kendi kendine çıkmayacaktır sanırım. Adam tıpkı mağaraya sığınmış ve kendini oradan çıkarmak isteyen herkesin burnunu kırıp kanatacak bir yaratık gibi."

Üstü surlu saçağın bir buçuk kilometre kadar güneydoğusunda Varden'lilerin kurduğu kamp vardı. Eragon'un hatırladığından daha büyüktü kamp ve bu görüntüyle önce aklı karışsa da sonra bundan Kraliçe Islanzadi ile ordusunun nihayet gelip Varden'e katılmış olduğunu çıkardı. Hafif bir oh çekti.

Galbatorix bile Elflerin gücünden çekinirdi.

Saphira ile Eragon'un çadırlara varmasına bir iki kilometre kadar kalınca, Eldunari, Eragon'a yardım edip düşüncelerinin ulaşım mesafesini genişleterek kampta bulunan insanların, Cücelerin, Elflerin ve Urgallarinkine ulaşabilmesini sağladı. Zihniyle kurduğu temas, özellikle arayan biri yoksa kimsenin kolay kolay fark edemeyeceği kadar hafifti ve o tuhaf tınılı sıra dışı müziği duyduğu anda Blödhgarm'ın düşüncelerine rastladığını anladı ve yoğunlaşmasını daraltıp sadece ona yöneltti.

"Blödhgarm, benim, Eragon." Böyle daha ciddi seslenmek yaşlılarla yeniden paylaştığı onca anıdan sonra sadece normal geliyordu.

"Shade Katili! İyi misin? Zihin temasın çok değişik geliyor. Saphira seninle birlikte mi? Yaralı mı? Glaedr'a bir şey oldu mu?"

"İkisi de iyiler, ben de iyiyim."

"O zaman..." Blödhgarm'ın aklının karıştığı belli oluyordu.

Onun sözünü kesen Eragon, "Uzakta değiliz, ama şimdilik kendimizi gözlerden sakladık. Saphira ile benim görüntüm aşağıdakilere hâlâ görünüyor mu?" dedi.

"Evet, Shade Katili. Saphira'nın görüntüsü çadırların bir kilometre kadar tepesinde geziyor. Onu bazen bulutların arasına saklıyoruz ya da seninle birlikte devriye gitmiş gibi gösteriyoruz ama Galbatorix'in çok uzun süre gittiğini düşünmesini istemiyoruz. Şimdi senin görüntünün uçarak uzaklaşmasını sağlayacağız, siz de böyle şüpheleri çekmeden yeniden aramıza katılabileceksiniz."

"Hayır. Bence biraz bekleyin ve büyünüzün bir süre daha devam etmesini temin edin."

"Shade Katili?"

"Doğrudan kampa dönmüyoruz." Eragon karayı inceledi. "Güneydoğuya doğru belki üç kilometre kadar uzakta küçük bir tepe var. Onu biliyor musun?"

"Evet, görebiliyorum."

"Saphira onun arkasına inecek. Arya, Orik, Jörmundur, Roran, Kraliçe Islanzadi ve Kral Orrin'in oraya bizimle buluşmaya gelmelerini sağla, ama herkesin aynı anda kampı terk etmemesine dikkat et. Aslında onları gizleyebilse çok güzel olurdu. Sen de gelmelisin."

"Nasıl istersen Shade Katili, neler buldun..."

"Hayır! Bana sorma. Onu şimdi burada düşünmek tehlikeli olur. Gel, orada söyleyeyim ama başkalarının dinliyor olabileceği bir yerde cevabı düşünmek istemiyorum."

"Anlıyorum. Seninle elimizden geldiğince çabuk buluşacağız ama oradan ayrılışımızı ayarlamak biraz zaman alabilir."

"Tabii. Elinden geleni yapacağına eminim."

Eragon bağlantılarını kesti ve eyerin arkalığına yaslandı. Eldunari'yle ilgili haberi alınca Blödhgarm'ın yüzünün alacağı şekli düşünerek gülümsedi.

Oluşturduğu rüzgârla yakınlardaki bir koyun sürüsünü ürkütüp acı acı melemelerine neden olarak Saphira tepenin dibindeki alçak yere indi.

Kanatlarını toplarken Saphira koyunların arkasından bakıp, "Beni göremediklerine göre, onları

yakalamak kolay olurdu," dedi. Dudaklarını yalayıp ağzını şapırdattı.

"İyi ama buna pek de centilmence yarışmak denmezdi değil mi?" diye sordu. Eragon bir yandan bacaklarından bağları çözerek.

"Centilmenlik karın doyurmuyor."

"Evet doyurmaz ama sen zaten aç değildin, değil mi?" Eldunari'den gelen enerji her ne kadar zayıf olsa da Saphira'nın açlık hissini bastırmıştı.

İç çekme olması gereken büyük bir hava akımı saldı dışarıya. "Hayır, öyle sayılmaz aslında..."

Beklerlerken Eragon tutulmuş olan bacaklarını esnetti, sonra da yanlarındaki azıktan kalanlarla hafif bir öğle yemeği yedi. Saphira'nın koca yılankavi gövdesiyle yanında uzandığını onu göremese bile biliyordu. Varlığını anlayabilmek sadece bedeninin yassılan otlarda bıraktığı gölgeli görüntüden anlaşılıyordu, sanki tuhaf şekilli bir boşluk gibi. Neden olduğunu bilmiyordu ama bu manzara komiğine gitmişti.

Yemeğini yerken tepenin çevresindeki hoş arazide gözlerini gedirdi, havadaki meltemin buğday başaklarını dalgalandırışını izledi. Tarlalar, uzun ama alçak yığılı taşlarla ayrılmışlardı; bu kadar taşı topraktan çıkarmak herhalde çiftçilerin yüzlerce yılını almış olmalıydı.

"Hiç değilse Palancar Vadisi'nde bizim böyle bir sorunumuz yoktu," diye düşündü.

Derken anında ejderhalardan birinin bir anısı üşüştü aklına ve taşların ne kadar eski olduğunu hemen biliverdi: İnsan soyunun Ilirea'daki harabelerde yaşamak üzere oraya taşındığı tarihe denk geliyordu, Elflerin Palancar Kralı'nın savaşçıları yenmesinden sonraya. Bunu sanki kendisi orada, aralarındaymış gibi görebiliyordu: Sıra sıra adamlar, kadınlar ve çocuklar yeni karılmış toprağı tarıyorlar ve buldukları taşları şimdi duvarın olduğu yere taşıyorlardı.

Bir süre sonra Eragon anının aklından silinip gitmesine müsaade etti ve zihnini çevresindeki enerji gelgitlerine açtı. Otlar arasındaki farelerin, topraktaki solucanların ve başlarının üstünden uçup giden kuşların düşüncelerine kulak kabarttı. Bu yaptığı biraz riskli bir işti, çünkü bu şekilde çevrede tesadüfen bulunan herhangi bir büyücüyü varlıklarından haberdar edebilirdi; ama Eragon yakın çevresinde kimler var bilmek istiyordu, dolayısıyla sürpriz bir şekilde basılmanın önüne geçmiş olacaktı.

Bu sayede Arya, Blödhgarm ve Kraliçe Islanzadi'nin yaklaştıklarını hissetti; adımlarının tepenin sol tarafından kendisine yaklaştığını duyunca telaşlanmadı.

Hava su gibi titreşti ve derken önünde üç Elf belirdi. Kraliçe Islanzadi en öndeydi, bir kraliçe olarak her zamanki gibi muhteşem görünüyordu. Üstünde korsaj şeklinde pul işi altın rengi bir zırh ve başındaki mücevher kakmalı bir miğferi, omuzlarında klipsli, beyaz kenarlı, kırmızı pelerini tamamlıyordu. Dar enli, uzun kılıcı ince belinde kınındaydı. Bir elinde uzun, keskin demiri beyaz olan bir mızrak ve diğerinde huş ağacı yaprağının biçiminde bir kalkan (hatta kenarları bile bir yaprağınki gibi tırtıllıydı) tutuyordu.

Arya da çok güzel bir zırh içindeydi. Her zaman giydiği koyu renkli giysilerini çıkarmış, annesi gibi o da korse biçimi bir zırh giymişti (gerçi onunkisi altın rengi değil, düz gri çeliktendi) ve başında alın kısmı, burun korumalığı ve şakaklarından başının gerisine doğru giden bir çift kartal kanadı modeli üstünde kabartma dövme işi vardı.

Islanzadi'nin giyiminin ihtişamı yanında Arya'nınki çok ciddi kalıyordu ama sırf bu yüzden de oldukça tehditkar gözüküyordu. Anne kız birlikte sanki birbirine uygun birer kılıç arkadaşıydılar, biri sergilenmek üzere özene bezene güzel, diğeri fiziksel mücadeleye her an hazır.

Blödhgarm da tıpkı iki kadın gibi pullu zırh gömlek giymişti ama onun başı çıplaktı ve kemerindeki küçük bıçağın dışında başkaca bir silahı yoktu.

"Göster kendini, Eragon Shade Katili," dedi Islanzadi, kendisinin bulunduğu noktaya bakarak.

Eragon büyüü çözdü ve Saphira'yla birlikte meydana çıktı, eğilip Elf kraliçeyi selamladı.

Koyu renk gözlerini üzerinde gezdirdi, tıpkı bir ata değer biçer gibi kendisini süzüyordu. Eragon eskisi gibi değildi, artık onun bakışlarından rahatsız olmuyordu. Birkaç saniye sonra kraliçe, "Sende epey ilerleme var Shade Katili," dedi.

Eragon daha az eğilerek kısaca yeniden selamladı. "Teşekkürler majesteleri." Her zamanki gibi kadının sesi içini ürperterek titretiyordu. Sesinin tınısında sanki büyü ve müzik ahenkle birbirine karışıyor gibiydi, sanki her bir sözcük bir kahramanlık şiirinden alıntı gibiydi. "Sizin gibi bilge ve adil birinden böyle bir iltifat almak çok anlamlı."

Islanzadi uzun dişlerini sergileyerek güldü ve ovalar, tepeler onun kahkahasıyla çınladı. "Üstelik bayağı da dilbaz olmuştun! Bana onun bu kadar güzel konuşmaya başladığından bahsetmemiştin Arya!"

Arya'nın yüzünden hafif bir tebessüm geldi geçti. "Hâlâ öğreniyor." Sonra Eragon'a dönüp, "Sağ salim döndüğünü görmek güzel," dedi.

Elfler Saphira, Glaedr ve kendisini bir sürü soruya boğarak bunalttılar ama üçü de diğerleri de katılana kadar cevap vermeyeceklerini söylediler. Bununla birlikte Eragon Elflerin sanki Eldunari'leri sezdiğini düşündü, çünkü bazen her ne kadar açık açık anlamadıysa da, kalplerin kalbinin bulunduğu yere doğru bakıyorlardı.

Aralarına bir sonraki katılan kişi Orik'ti. Güney yönünden kabarık tüylü bir poni üzerinde geliyordu; hayvan ter içinde kalmış, soluk soluğaydı. Cücelerin kralı bir yumruğunu havaya kaldırarak, "Hoo, Eragon! Hoo, Saphira!" diye seslendi. Yorgun hayvandan kayarcasına aşağı atladı, paldır küldür bir yürüyüşle yaklaşp Eragon'la sertçe kucaklaşıp sırtına pat pat iki tane vurdu.

Selamlaşmaları bitince (ve Orik, Saphira'nın burnunu da okşamış, karşılığında bir ejderha mırıltısı almıştı) Eragon sordu: "Muhafızların nerede?"

Orik omzundan gerisini işaret etti. "Bir kilometre geride bir çiftlik evinde sakallarını ördürüyorlar, hiçbiri durumdan memnun olmadı, ben söylemiş olayım. Ben onların her birine pek bir güvenirim (onlar benim kabile arkadaşlarım) ama Blödhgarm en iyisinin yalnız gitmem olacağını söyledi, ben de öyle geldim. Şimdi söyle bana, nedir bütün bu gizlilik? Vroengard'da ne buldun?"

"Bunu öğrenmek içia konseyin diğer üyelerinin de gelmesini bekleyeceksin," dedi Eragon. "Ama seni yeniden gördüğüme memnunum." Sonra da Orik'in omzuna pat pat vurdu.

Kısa bir süre sonra yaya olarak Roran geldi, yüzü asık, üstü başı tozluysu. Eragon'u kolundan tutup çekti, hoş geldin dedi, sonra bir kenara çekerek, "Onların konuştuğlarımızı duymasını engelleyebilir misin?" diye sordu. Çenesiyle Orik ve Elfleri gösterdi.

Konuştuğunun duyulmasını engelleyen büyüü yapmak Eragon'un sadece birkaç saniyesini

almıştı. "Oldu." Bir yandan da zihnini Glaedr ile diğer Eldunari'lerden çekmiş ama Saphira'yla bağı koparmamıştı.

Roran başını sallayıp bakışlarını ovaya çevirdi. "Sen yokken Kral Orrin'e biraz haddini bildirdim."

"Haddini mi? Nasıl?"

"Aptalca davranıyordu, ben de ona bunu söyledim."

"Herhalde pek hoş bir tepki göstermemiştir."

"Böyle de diyebilirsin. Beni kılıçla öldürmek istedi."

"Ne yaptı?!"

"Bana vurmadan kılıcını elinden düşürmeyi başardım, ama eğer denk gelse beni öldürecekti."

"Orrin mi?" Eragon, kralı böyle bir şey yaparken düşünmekte zorlanıyordu. "Onu yaraladın mı?"

Roran ilk kez güldü: Kısa, bıyık altından hin bir gülüştü bu. "Korkuttum onu, ki herhalde bu aslında daha kötü."

Eragon söylenip tuttuğu Brisingr'ın kabzasını sıktı. Roran'la poz ve davranışlarının birbirlerine çok benzediğini fark etti birden; her ikisinin de eli silahındaydı ve her ikisi de ağırlıklarını diğer ayaklarına vermişlerdi. "Bundan başka kimin haberi var?"

"Jörmundur, o da oradaydı ve Orrin başka kime söylediye."

Kaşlarını çatan Eragon ne yapacağına karar vermeye çalışarak ileri geri yürümeye başladı. "Bunun için bundan kötü bir zamanlama olamazdı."

"Biliyorum, ben de Orrin'e karşı aslında bu kadar pervasız davranmak istemezdim ama Galbatorix'e 'kraliyet selamı' göndermek ve başka saçmalıklar yapmak üzereydi. Hepimizi tehlikeye atacaktı. Bunun olmasına izin veremezdim. Sen de olsan aynı şeyi yapardın."

"Belki öyle, ama bu bütün işleri daha da zorlaştırıyor. Şimdi Varden'in lideri benim. Benim idarem altındayken sana veya savaşçılardan birine yapılacak herhangi bir saldırı, bana yapılmış sayılır. Orrin bunu biliyor; ayrıca aynı kanı taşıdığımızı da biliyor. Düelloya davet için yere önüme eldiven atmasından farksız olur bu."

"Sarhoştun," dedi Roran. "Kılıcını çekerken bütün bunları hesaba kattığını sanmıyorum."

Eragon, Arya ile Blödhgarm'ın merakla kendisine baktığını fark etti. Arşınlamayı kesip onlara arkasını döndü.

"Katrina için endişeleniyorum," dedi Roran devam ederek. "Eğer Orrin çok kızdıysa, adamlarını benim ya da onun peşine gönderebilir. Her iki şekilde de bu Katrina için iyi olmaz. Jörmundur çoktan bizim çadırın dışına nöbetçi yerleştirdi ama bu yeterli bir koruma değil."

"Eragon başını iki yana salladı. "Orrin ona zarar vermeyi göze alamaz."

"Öyle mi dersin? Sana dokunamaz, benimle de yüzleşmeye cesaret edemez, peki elinde başka ne kalıyor? Bir tuzak. Karanlıkta konuşan bıçaklar. Orrin'in intikamını alması için en kolay yol bu olur."

"Ben Orrin'in karanlıkta bıçak kullanma çaresine başvuracağını hiç sanmam.. Ya da Katrina'ya

zarar verme gibi bir Şeye."

"Ama emin olamazsın yine de."

Eragon kısa bir an dūŐündü. "Onu koruması için Katrina'nın üstüne koruyucu büyüler koyacağım ve bunu ona benim yaptığımı da Orrin'e söyleyeceğim. Bu onu herhangi bir plan geliŐtirmekten baŐtan alıkoyar."

Roran'ın üstündeki gerginlik kalkmış gibiydi. "Buna memnun olurum."

"Sana da yeni koruyucu büyüler yapacağım."

"Hayır, gerekmez, enerjini kendine sakla. Ben kendime göz kulak olabilirim."

Eragon ısrar etti ama Roran reddetmeye devam etti. Sonunda Eragon, "Kahretsin! Dinle beni!" diye bağırdı. "Galbatorix'in adamlarına karşı bir savaşa giriŐiyoruz. Mutlaka bir türlü korunmalısın, üstelik sadece büyülere karşı bir korunma olsa bile. Sana koruyucu büyü yapacağım, ister canın istesin, ister istemesin. Dolayısıyla, itiraz edeceğine gülümseyip, teşekkür edebilirsin!"

Roran dik dik öfkeyle baktı, sonra söylendi ve teslim olmuş gibi ellerini kaldırdı. "iyi aman, nasıl istersen! Zaten ısrar etmekten ne zaman vazgeçmen gerektiğini hiçbir zaman öğrenemedin."

"Ah, ya sen öğrendin mi?"

Roran'ın sakallarının arasından bir kakhaha koptu. "Herhalde değil. Sanırım aileden geliyor."

"Hımın. Brom mu, yoksa Garrow mu daha inatçıydı, bilemiyorum."

"Babam inatçıydı," dedi Roran.

"Eh... Brom da en az... yo, hayır, haklısın, Garrow daha inatçıydı."

Çiftlikte yaşamlarını hatırlayıp karşılıklı sırtttılar. Sonra Roran duruŐunu değiştirip Eragon'a acayıp yan bir bakış fırlattı. "Eskisinden biraz farklı görünüyorsun."

"Öyle mi?"

"Evet, öyle. Kendinden daha emin gibisin."

"Belki de artık kendimi eskisinden daha fazla tanıyor olmamdandır."

Buna Roran'ın verecek cevabı yoktu.

Yarım saat sonra, Jörmundur, Kral Orrin'le birlikte at üstünde geldi. Eragon her zamanki gibi nezaketle Orrin'i selamlamıŐ ama Orrin kısa bir karşılık verip bakışlarını kaçırmıştı. Daha birkaç adımdan bile Eragon onun nefesindeki Şarap kokusunu hissedebiliyordu.

Hepsi Saphira'nın önünde dizilip yerlerini aldıktan sonra Eragon başladı. İlk başta hepsinden eski dilde gizlilik yemini etmelerini istedi. Ardından Orık, Roran, Jörmundur ve Orrin'e Eldunari'nin ne olduğundan bahsederek, ejderhaların mücevher gibi olan kalplerinin süvari ve Galbatorix'le olan kısa hikâyesini anlattı.

Elfler Eragon'un diğerleri önünde Eldunari'den bahsetmesindeki rahatlığından rahatsız olmuş görünüyordardı ama yine hiçbirini bir Şey söylemedi, bu da Eragon'u memnun etti. Hiç değilse bu kadar olsun güvenlerini kazanmıştı belli ki. Orık, Roran ve Jörmundur olayı Şaşkınlık, Şüpheyile

karşılamlışlar, onlarca soru sormuşlardı. Özellikle Roran'ın gözünde, sanki Galbatorix'i öldürmekle ilgili yeni fikirler gelmiş gibi şimşekler çakmıştı.

Konuşma boyunca Orrin aksi ve uzlaşmazcı bir tutum sergilemiş ve Eldunari'nin varlığına inatçı bir şüpheyle yaklaşmıştı. Sonunda da şüphelerine su serpmenin tek yolu, Eragon'un Glaedr'a ait kalplerin kalbini eyer torbasından çıkarıp ejderhayı dördüyle tanıştırmaması olmuştu.

Glaedr'la tanışmanın herkeste yarattığı hayranlık Eragon'un hoşuna gitti. Orrin bile memnun olmuş görünüyordu; ama Glaedr'la biraz konuştuktan sonra dönüp Eragon'a, "Nasuada bunu biliyor muydu?" diye sordu.

"Evet, ona Feinster'deyken söylemiştim."

Eragon'un tahmin ettiği gibi aldığı yanıt Orrin'in hoşuna gitmemişti. "Ve bir kere daha ikiniz beni dışlamayı seçtiniz. Benim ülkemin desteği ve yiyeceği olmadan, Varden, İmparatorluk'un karşısına dikilmeyi düşünemezdi bile. Ben Alagaesia'daki dört milletten birinin hükümdarıyım, ordum müttefik gücümüzün önemli bir kısmını oluşturuyor, ama yine de ikiniz de bunu bana haber vermeyi gerekli görmediniz!"

Eragon cevap veremedi Orrik bir adım attı. Homurdanarak, "Bana da bir şey söylemediler Orrin," dedi Cücelerin kralı. "Üstelik benim halkım onlara seninkilerden çok daha uzun yıllar yardım etti. Bu durumdan alınmana gerek yok. Eragon ile Nasuada amacımız için ne gerekliyse onu yapmışlar, saygısızlık etmek için değil."

Orrin kaşlarını çatı, sanki münakaşaya devam etme niyetinde gibiydi ama Glaedr konuşmaya başlayarak lafı onun ağzına tıkadı: "Onlar ben ne dediysem onu yaptılar, Surda'nın kralı. Eldunari bizim ırkımızın en büyük sırrıdır ve bu bilgiyi kolay kolay herkesle paylaşmayız, krallarla bile."

"Peki o zaman şimdi neden paylaşıyorsunuz?" diye üsteledi Orrin. "Kendinizi ortaya hiç koymadan da savaşa girebilirdiniz."

Buna cevap olarak Eragon, Vroengard'a yaptıkları yolculuğun hikâyesini, denizde yakalandıkları fırtına ve bulutların en tepesindeyken yaşadıklarını da ilave ederek anlattı. Arya ile Blödhgarm'ın ilgisini hikâyenin en çok bu kısmı çekmişken, Orrik bayağı rahatsız olmuşa benziyordu.

"Barzûl, başınızdaki bayağı tatsız şeyler geçmişe benziyor," dedi. "Sadece düşünmek bile beni ürpertiyor. Bir Cüce için doğru yer yeryüzü, gökler değil."

"Haklısın," dedi Saphira; onun bu cevabı Orrik'in şüpheyle kaşlarını çatıp örgülü sakalının ucuyla düşünceli düşünceli oynamasına neden oldu.

Hikâyesini toparlayan Eragon, Saphira ve Glaedr'la beraber Ruhlar Dehlizi'ne nasıl girdiklerini anlattı ama bu işi gerçekleştirmenin gerçek adlarını öğrenmek gerektirdiği kısma girmedi. Sonunda dehlizin içinde neler olduğunu açıkladığında ortalıkta bir anlık şok bir sessizlik meydana geldi.

Sonra Eragon onlara, "Zihinlerinizi açın," dedi.

Anında hava fısıldaşan seslerle doldu. Eragon, Umaroth ile diğer görünmez ejderhaların çevrelerini sardığını hissetti.

Meydana gelen şeyin Elfleri sarstığı belliydi. Arya bir dizi üstüne yığılmış, sanki saldırıya uğramış gibi ellerini şakaklarına bastırıyordu. Orrik haykırıp delirmiş gibi çevresine bakınıyor, Roran, Jörmundur ve Orrin hayretten oldukları yerde kalakalmışlardı.

Kraliçe Islanzadi de tıpkı kızınıninkine benzer bir duruşla dizi üstüne çökmüştü. Zihninde Eragon onun ejderhalarla konuştuğunu, pek çoğunu isimleriyle selamladığını ve eski birer dost gibi karşıladığını işitti. Blödhgarm da aynı şeyi yapıyordu ve bu şekilde tepenin eteğinde toplandıkları yerde ejderhalarla konsey üyeleri arasında birkaç dakikalık bir düşünce esintisi yaşandı.

Bu ahenksiz zihinsel ses gelgiti o kadar fazlaydı ki, Eragon sonunda çareyi kendini ortamdan sıyırmakta buldu ve çekilip giderek Saphira'nın ön bacaklarından birine oturdu ve seslerin azalmasını beklemeye başladı. Açıklanan şeyden en çok Elfler etkilenmişti: Blödhgarm havaya sevinç ve hayret karışımı bir ifadeyle bakıyorken Arya diz çöktüğü yerde kalmaya devam etmişti. Eragon onun yanaklarından yaşlar süzüldüğünü görür gibi oldu. Islanzadi zafer kazanmış gibi ışıltılı bir coşku içindeydi. Eragon onunla ilk tanıştığı günden beri ilk kez kadının gerçekten mutlu görüldüğünü düşündü.

Orik silkinip daldığı hayalden kendini sıyırdı. Eragon'a doğru bakarak, "Morgothal'ın balyozu aşkına! Bu gelişme olaylara yeni bir çehre kazandırır! Onların yardımıyla Galbatorix'i gerçekten de öldürebiliriz!" dedi.

"Öldürebileceğimize daha önceden inanmıyor muydun?" diye sordu Eragon tatlılıkla.

"Tabii inanıyordum. Sadece şu an inandığım kadar inanmıyordum."

Roran da sanki bir rüyadan uyanıyormuş gibi silkindi. "Ben inanmıyordum... Sen ve Elflerin gücünüzün son damlasına kadar savaşacağınızı biliyordum ama kazanabileceğinize inanmıyordum." Eragon'un bakışlarıyla karşılaştı. "Galbatorix pek çok süvariye alt etti. Senin dışında ve üstelik o kadar yaşlı da değilsin. Yani pek mümkün gözüküyordu."

"Biliyorum."

"Ama şimdi..." Roran'ın gözleri kurt gibi ışıldadı. "Şimdi artık bir şansımız var."

"Evet," dedi Jörmundur. "Ve sadece bir düşünün: Artık Murtagh'ı o kadar dert etmemize gerek kalmadı. Seninle ejderhaların karşısında o artık senin dengin olmaktan çıktı."

Eragon topuklarıyla Saphira'nın bacağında bir tempo tuttu. Bu konuyla ilgili farklı düşünceleri vardı. Ayrıca Murtagh'ı öldürmek zorunda kalma fikrini düşünmekten hoşlanmıyordu.

Sözü Orrin aldı. "Umaroth senin bir savaş planı yaptığından bahsetti. Bizimle paylaşmayı düşünüyor musun Shade Katili?"

"Ben de duymak isterim," dedi Islanzadi daha nazik bir tavırla.

"Ve ben de," dedi Orik.

Eragon birkaç saniye onlara baktı ve sonra başını salladı. Islanzadi'ye dönüp, "Ordunuz savaşa hazır mı?" diye sordu.

"Hazır. İntikamımızı almak için çok bekledik; daha fazla oyalanmaya gerek yok."

Sözlerini bu defa Orrin, Jörmundur ve Orik'e yönelterek, "Peki bizimkiler?" diye sordu Eragon.

"Benim knurlan ordum savaşı dört gözle bekliyorlar," dedi Orik.

Jörmundur, Kral Orrin'e baktı. "Bizim adamlarımız yorgun ve aç ama kararlılıkları değişmedi."

"Urgallar da mı?"

"Onlar da."

"O zaman saldırıyoruz."

"Ne zaman?" diye sordu Orrin.

"İlk ışıkla."

Bir an kimseden çıt çıkmadı.

Sessizliği Roran bozdu. "Söylemesi kolay, yapması değil. Nasıl olacak bu?"

Eragon açıklamaya başladı.

Anlatmayı bitirdiğinde yeni bir sessizlik olmuştu.

Roran yere çömelip toprak üstünde parmağıyla şekiller çizmeye başladı. "Çok tehlikeli."

"Ama cesur," dedi Orik. "Çok cesurca."

"Artık takip edilebilecek güvenli bir yol kalmadı," dedi Eragon. "Galbatorix'i hazırlıksız yakalayabilirsek, bir parça bile olsun, kantarın dengesini lehimize değiştirmeye yetebilir."

Jörmundur çenesini sıvazladı. "Neden önce Murtagh'ı öldürmüyoruz? Burasını anlayamıyorum. Neden elimizde imkân varken önce onunla Thorn'un işini bitirmiyoruz?"

"Çünkü..." dedi Eragon karşılık vererek. "O zaman Galbatorix onların varlığının farkına varır." Sonra da görünmez ejderhaların havada yüzdüğü noktaya doğru işaret etti. "Onları gafil avlama şansımızı yitiririz."

"Ya çocuk ne olacak?" diye sordu Orrin sertçe. "Senin istediğin yönde hareket edeceğini nereden biliyorsun? Daha önce etmedi."

Eragon hissettiğinden daha emin görünmeye çalışarak, "Bu kez edecek," diye garanti verdi.

Kral ikna olmamıştı, kendi kendine homurdandı durdu. Ardından Islanzadi, "Eragon çok büyük ve korkunç bir şey öneriyorsun. Gerçekten bunu yapmak istediğine emin misin? Bunu senin kararlılığını veya cesaretini sorguladığım için sormuyorum; sorma sebebim bunun çok düşünüldükten sonra girişilmesi gereken bir eylem olması yüzünden. O nedenle bir kez daha soruyorum: Bunu yapmayı gerçekten istiyor musun? Hatta nelere mal olabileceğini bilerek?"

Eragon ayağa kalkmadı ama sesine biraz çelik sertliği yansıtarak, "Eminim," dedi. "Yapılmalı ve bunu yapmak da bizlere düşüyor. Sonucu her ne olursa olsun artık geri dönemeyiz."

Sanki onun söylediklerine katıldığını göstermek istermiş gibi Saphira çenesini birkaç santim açıp şak diye yeniden kapatarak Eragon'un cümlesinin sonunu bağlamış oldu.

Islanzadi yüzünü göğe çevirdi. "Peki sen ve sözcüsü oldukların buna onay veriyor musunuz, Umaroth-elda?" diye sordu.

"Ediyoruz," diye yanıt geldi beyaz ejderhadan.

"Hadi bakalım, başlıyoruz o zaman," diye mırıldandı Roran.

Görev Sorumluluğu

Umaroth da dâhil on kişi birlikte bir saat kadar daha konuştular. Orrin'in biraz daha ikna edilmesi gerekmişti ve karar verilmesi gereken çeşitli ayrıntılar vardı: Zamanlamayla, yerleştirme ve işaretleşmeyle ilgili sorular.

Arya kendisine, "Saphira veya sen itiraz etmezseniz, yarın size eşlik etmek isterim," deyince Eragon rahatladı.

"Seni aramızda görmekten mutlu oluruz," dedi.

Islanzadi kasıldı. "Bunun ne faydası olacak? Senin becerilerine başka yerde ihtiyaç var Arya. Saphira ile Eragon'un yanına verdiğim Blödhgarm ile diğer büyücüler büyü yapmak konusunda senden daha ileriler ve savaşta da daha tecrübeliler. Unutma Forsworn'a karşı savaştilar ve pek çoklarından farklı olarak sağ kalıp yaşadıklarını anlatabildiler. Irkımızın birçok yaşlı üyesi senin yerinde olabilmek için neler verirdi. Bu iş için daha uygun kişiler varken, isteklilerken, senin gitmekte inat etmen bencillik olur."

"Bence bu iş için Arya'dan daha iyisi olamaz," dedi Eragon sakın bir sesle. "Ve ayrıca yanımda Saphira dışında Arya'dan daha fazla olmasını tercih edebileceğim kimse yok."

Islanzadi bakışlarını Arya ile Eragon'dan ayırmadı: "Sen hâlâ çok gençsin Shade Katili ve duygularının kararlarını gölgelemesine izin veriyorsun."

"Hayır anne," dedi Arya. "Duygularının kararlarını gölgelendirmesine müsaade eden asıl sensin." Uzun ve kibar adımlarla annesine doğru ilerledi. "Haklısın, benden daha akıllı, daha güçlü ve daha tecrübeli kişiler var. Ama Saphira'nın güçlü ve daha tecrübeli kişiler var. Ama Saphira'nın yumurtasını Alagaesia'ya getiren bendim. Eragon'un Shade Durza'dan kurtulmasına ben yardım ettim. Ve Eragon'un da yardımıyla Shade Varaug'u Feinster'de öldüren de benim. Eragon gibi ben de bir Shade katiliyim ve biliyorsun ki insanlarımız için hizmet edeceğime dair yemini çok uzun süre önce ettim. Bizim ırkımızda bundan daha fazlasını yapan var mı? Ben istesem bile, bundan vazgeçmem artık. Bütün büyüklerimiz kadar artık bu savaşa ben de hazırım, çünkü bütün hayatımı ben bu amaca adadım, tıpkı Eragon gibi."

"Ve bütün yaşamım dediğin şey çok kısa bir süre," dedi Islanzadi. Elini Arya'nın yanağına koydu. "Babanın ölümünden beri bunca yıl kendini Galbatorix'le savaşmaya adadın ama hayatın sunabileceği zevkleri çok az tanıyorsun. Ayrıca o yıllarda beraber çok az zaman geçirebildik: Koca bir yüzyıla dağılmış birkaç yıl. Saphira ile Eragon'u Ellesmera'ya getirdiğinden beri birbirimizle doğru dürüst yeniden görüşmeye başladık, tıpkı bir ana kızın arasında olması gerektiği gibi. Seni yeniden bu kadar çabuk kaybetmek istemiyorum Arya."

"Ayrı kalmayı seçen ben değilim," dedi Arya.

"Hayır," dedi Islanzadi ve elini çekti. "Ama Du Weldenvarden' den ayrılmayı seçen şendin." Yüzünün ifadesi yumuşadı. "Tartışmak istemiyorum Arya. Bu işi görevin olarak gördüğünü anlıyorum, benim hatırım için, bir başkasının senin yerine geçmesini kabul edemez misin?"

Arya bakışlarını yere çevirdi, bir süre konuşmadı. Sonra, "Sen nasıl ordularının savaşa sen başlarında olmadan gitmelerine izin veremezsen, ben de Eragon ile Saphira'nın bensiz gitmelerine göz yumamam. Yapamam.. Benim için korkak demelerini ister misin? Bizim ailemizdeki hiç kimse

yapılması gereken şeyden korkup kaçmaz; benden kendimi küçük düşürmemi isteme."

Islanzadi'nin gözlerindeki ıslaklığın gözyaşı olmasından şüphelendi Eragon. "Evet," dedi kraliçe. "Ama Galbatorix'e karşı savaşmak..."

"Eğer bu kadar korkuyorsan..." dedi Arya kibarca. "O zaman sen de benimle birlikte gel."

"Ayrı kalmayı seçen ben değilim," dedi Arya.

"Hayır," dedi Islanzadi ve elini çekti. "Ama Du Weldenvarden'den ayrılmayı seçen sendin." Yüzünün ifadesi yumuşadı. "Tartışmak istemiyorum Arya. Bu işi görevin olarak gördüğünü anlıyorum, benim hatırım için, bir başkasının senin yerine geçmesini kabul edemez misin?"

Arya bakışlarını yere çevirdi, bir süre konuşmadı. Sonra, "Sen nasıl ordularının savaşa sen başlarında olmadan gitmelerine izin veremezsen, ben de Eragon ile Saphira'nın bensiz gitmelerine göz yumamam. Yapamam.. Benim için korkak demelerini ister misin? Bizim ailemizdeki hiç kimse yapılması gereken şeyden korkup kaçmaz; benden kendimi küçük düşürmemi isteme."

Islanzadi'nin gözlerindeki ıslaklığın gözyaşı olmasından şüphelendi Eragon. "Evet," dedi kraliçe. "Ama Galbatorix'e karşı savaşmak..."

"Eğer bu kadar korkuyorsan..." dedi Arya kibarca. "O zaman sen de benimle birlikte gel."

"Gelemem. Ordularımın başında kalmalıyım."

"Ben de Eragon ve Saphira'yla birlikte gitmeliyim. Ama sana söz veriyorum, ölmeyeceğim." Arya elini götürüp Islanzadi'nin yanağına koydu, annesi de onun yanağına. "Ölmeyeceğim." Arya cümleyi bir kere daha tekrarlamıştı ama bu defa eski dilde.

Arya'nın kararlılığı Eragon'u etkilemişti; söylediği şeyi eski dilde dile getirmesi, daha şimdiden inandığını gösteriyordu. Islanzadi de etkilenmişe benziyordu, aynı zamanda gururlanmıştı da. Gülümsedi ve Arya'yı bir yanağından öptü. "Git o halde, selametle git. Ve kendini gereksiz risklere atma."

"Sen de öyle." Kucaklaştılar.

Ayrılrılarken Islanzadi, Eragon ve Saphira'ya baktı. "Ona göz kulak olun, sizden rica ediyorum, çünkü onun kendisini koruyacak bir ejderhası veya Eldunari'si yok."

"Oluruz," dedi her ikisi de eski dilde.

Verecekleri kararları alıp aralarında görüşükten sonra savaş konseyi dağılmaya ve farklı ırklardan üyeleri birer birer ayrılmaya başladı. Saphira'nın yanı başında oturduğu yerden Eragon gidenlerin ardından bakıyordu. Ne kendisi ne de Saphira yerinden kıvıldamıştı. Saphira saldırıya kadar tepenin ardında gizlenecekti. Eragon da karanlığa kadar bekleyip sonra kampa girmeyi planlıyordu.

Roran'ın arkasından ikinci olarak Orik ayrılmıştı. Ayrılmadan önce Cücelerin kralı Eragon'un yanına gelip ona babacan bir tavırla sarıldı. "Ah, keşke ben de ikinizle birlikte gelebilseydim," dedi, sakalının üstünde kocaman duran gözleri ciddiye.

"Ben de gelmeni arzu ederdim," dedi Eragon.

"Eh, biz de sonra görüşürüz ve zaferimizi fiçı fiçı birayla kutlarız, olur mu, ha?"

"Ben de bunu çok isterim."

"Ben de öyle," dedi Saphira.

"Güzel," dedi Orik ve sertçe başını aşağı yukarı bir kere salladı. "Anlaştık o zaman. O halde sakın Galbatorix'in seni alt etmesine müsaade etme, yoksa senin ardından onun peşine düşme şerefi bana ait olur."

"Dikkatli olacağız, söz," dedi Eragon gülümseyerek.

"Umarım dediğin gibi olur, yoksa Galbatorix'in burnundan makas almaktan daha başka bir şeye gücüm yeteceğine şüpheliyim."

"Bunu görmek isterdim," dedi Saphira.

Orik homurdandı. "Tanrılar sizinle olsun Eragon ve de seninle Saphira."

"Senin de öyle Thrifk'in oğlu Orik." Ardından Orik, Eragon'un omzuna vurdu ve sallana sallana çalılara bağladığı poninin yanına gitti.

Kraliçe ile Blödhgarm ayrıldığı halde Arya gitmemişti. Jörmundur'la bir konuda derin bir sohbeteydi ama Eragon fazla önemsemedi. Jörmundur da ayrıldıktan sonra, Arya'nın hâlâ oyalandığını gördü ve kızın kendileriyle yalnız konuşmak istediğini anladı.

Gerçekten de herkes ayrıldıktan sonra Arya onların yanına gelip, "Gittiğiniz yerde başka bir şeyler daha oldu mu, Orrin veya Jörmundur'un önünde anlatmak istemediğiniz bir şeyler... ya da annemin?" diye sordu.

"Niçin soruyorsun?"

Arya bocaladı. "Çünkü... ikiniz de değişmiş gibisiniz. Bu Eldunari yüzünden mi, yoksa fırtınada başınıza bir şey mi geldi?"

Eragon kızın kavrama kabiliyetine gülümsemeden edemedi. Saphira'yla görüştü ve o da onaylayınca cevap verdi: "Gerçek isimlerimizi öğrendik."

Arya'nın gözleri büyüdü. "Öğrendiniz mi? Eee... hoşunuza gitti mi?"

"Kısmen," dedi Saphira.

"Gerçek isimlerimizi öğrendik," diye tekrarladı Eragon. "Dünyanın yuvarlak olduğunu gördük. Ayrıca buraya dönerken Umaroth ile diğer Eldunari bizimle bütün eski anılarını paylaştılar." Yüzüne çarpık bir gülümseme geldi. "Onların hepsini anladığımızı söyleyemem ama olayları şey gösteriyorlar... farklı."

"Anlıyorum," diye mırıldandı Arya. "Sence bu değişiklik iyi mi?"

"Bence iyi. Değişikliğin kendisi için ne iyi, ne de kötü diyebilirim ama bilgi her zaman kullanışlı."

"Gerçek isimlerinizi bulmanız zor oldu mu?"

Böylece Eragon ona nasıl başardıklarını anlattı ve ayrıca Vroengard Adası'nda karşılarına çıkan garip yaratıklardan bahsetti, ki Arya'nın da en çok ilgisini bu çekmişti.

Eragon konuşurken aklına bir fikir geldi, fikir içinde öyle yankılanmıştı ki, aldırmamak mümkün değildi. Saphira'ya açıkladı ve bir kere daha ejderha ona izni lütfetti ama nedense bu kez öncekilerden daha da isteksizdi.

"Bu gerekli mi?" diye sordu Saphira.

"Evet."

"O zaman nasıl istiyorsan öyle yap, ama eğer yalnızca o da istiyorsa."

Vroengard'dan bahsetmeyi bitirdiklerinde Arya'nın gözlerinin içine baktı ve, "Benim gerçek adımı duymak ister misin?" diye sordu. "Seninle paylaşmayı arzu ediyorum."

Bu teklif Aryayı şoke etmişe benziyordu. "Hayır! Bunu bana ya da başkasına söylememelisin. Hele de Galbatorix'e bu kadar yakınken. Onu benim zihnimden çalabilir. Ayrıca gerçek ismini sadece en güvendiğin kişiye söylemelisin."

"Sana güveniyorum ben."

"Eragon, Biz Elfler adlarımızı birbirimize söylediğimizde bunu ancak birbirimizi çok uzun yıllar tanıyorsak yaparız. İsimlerde saklı olan bilgiler herkese söylenmeyecek kadar özel, çok kişisel ve onu paylaşmaktan daha büyük bir tehlike olamaz. Birisine gerçek adını söylediğin zaman, kendinle ilgili her şeyi onların eline teslim etmiş olursun."

"Biliyorum, ama bir daha bu fırsatı asla bulamayabilirim. Verebileceğim tek şey bu ve bunu sana vermek istiyorum."

"Eragon, önerdiğin şey... bir insanın bir insana verebileceği en değerli hediye."

"Biliyorum."

Arya üstünden bir ürperti geçtiğini hissetti ve birden içine kapanır gibi oldu. Bir süre sonra da, "Daha önce hiç kimse bana böyle bir hediye vermedi... Duyduğun güvenden dolayı teşekkür ederim Eragon, bunun senin için ne anlama geldiğini biliyorum ama hayır, alamam. Ölebiliriz veya esir düşebiliriz diye senin böyle bir şey yapman doğru değil, benim de kabul etmem yanlış olur. Tehlike olması aptalca davranışları gerektirmez, hem de içinde bulunduğumuz durum ne kadar vahim olursa olsun," dedi.

Eragon başını indirdi. Arya'nın sebepleri geçerli sebeplerdi ve kızın tercihine saygı duyuyordu. "Anlıyorum, nasıl istersen," diye karşılık verdi. "Teşekkürler Eragon."

Bir süre geçti. Sonra Eragon, "Hiç kimseye gerçek adını söyledin mi?" dedi.

"Hayır."

"Annene bile mi?"

Arya'nın ağzı yamuldu. "Hayır."

"Ne olduğunu peki biliyor musun?"

"Tabii. Yoksa başka ne sanıyorsun?"

Eragon hafifçe omuz silkti. "Bir şey düşünmedim. Sadece emin değildim." Aralarında sessizlik oluştu. Sonra, "Ne zaman... gerçek adını nasıl öğrendin?"

Arya öyle uzun süre konuşmadı ki Eragon onun cevap vermek istemediğini düşünmeye başlamıştı. Sonra kız derin bir nefes alıp anlatmaya başladı: "Du Weldenvarden'den ayrıldıktan yıllar sonra, nihayet Varden ve Cüceler arasındaki yaşantıma ve pozisyonuma alışmaya başladığım yıllardı. Faolin ile bana eşlik eden diğerleri uzaktaydılar ve benim de çok boş zamanım oluyordu. Bu zamanın çoğunu

ben de Tronjheim'ı keşifle harcıyordum; kimsenin pek gitmediği dağlık şehrin ırak diyarlarında gezintilere çıkıyordum. Tronjheim çoğu kişinin sandığından daha büyüktür ve içinde çok tuhaf şeyler görür insan: Odalar, insanlar, yaratıklar, terk edilmiş eserler... Gezerken düşünürdüm ve giderek kendimi eskisinden daha iyi tanır hale geldim. Bir gün Tronjheim'ın yükseklerinde bir yerde bir oda keşfettim, bugün istesem bile belki yerini bulamam. Odanın içine sanki bir güneş ışığı vuruyor gibiydi ama aslında çatı kapalıydı; odanın ortasında bir kaide, kaidenin üstünde de büyüyen bir çiçek vardı. Ne tür bir çiçek olduğunu bilmiyorum; benzerini daha önce hiç görmemiştim. Taçyaprakları mor renkteydi ama çiçeğin ortası kan damlası gibi. Sapı dikenliydi ve çiçek duyduğum en hoş kokuyu yayıyor, kendiliğinden bir müzik yayıyordu sanki. Öyle hayret verici ve benzersiz bir şeydi ki, odada kalıp çiçeğe gözlerimi dikip epey kalmışım; işte öncesinde ve o an için kim olduğumu anlatacak sözcükleri orada topladım."

"O çiçeği bir gün görmek isterim."

"Belki görürsün." Arya, Varden'lilerin kampına doğru bir bakış fırlattı. "Gitmeliyim. Daha yapacak çok iş var."

Eragon başını salladı. "O zaman yarın görüşürüz."

"Yarın." Arya yürümeye başladı. Birkaç adım sonra durdu ve dönüp baktı. "Saphira'nın süvarisi olarak seni seçmesine sevindim Eragon. Ayrıca senin yanında çarpıştığım için de çok mutluyum. Hepimizin beklentisinin çok üstünde bir seviyeye ulaştın. Yarın ne olursa olsun, bunu bilmeni istiyorum."

Sonra yürümeye devam etti ve kısa bir süre sonra da, kendisini Saphira ve Eldunari'yle baş başa bırakıp tepenin dönemecinde gözden kayboldu.

Gece Ateşi Yangını

Karanlık basınca Eragon kendisini gözlerden gizleyecek bir büyü yaptı. Sonra Saphira'nın burnunu okşadı ve Varden kampına doğru yürüyerek yola çıktı.

"Dikkatli ol," dedi Saphira.

Görünmez olduğu için, kampın çevresinde nöbet tutan gözcü savaşçıların yanından geçmek kolay olmuştu. Sessiz olduğu sürece ve adamlar ayak izlerini veya gölgesini fark etmedikleri müddetçe istediği gibi serbestçe hareket edebiliyordu.

Yün çadırların arasından dolaşıp Roran ile Katrina'nınkine geldi. Ortadaki direği tıklattı ve Roran başını çadırdan çıkardı.

"Nerede kaldın?" diye fısıldadı Roran. "Çabuk içeri gir!"

Büyüyü çözen Eragon yeniden görünür hale geldi. Roran irkildi birden, sonra da onu kolundan tutup loş çadıra çekti.

"Hoş geldin Eragon," dedi Katrina, oturduğu küçük şilte yataktan ayağa kalkarak.

"Katrina."

"Seni yeniden görmek çok güzel." Kadın onu dostça kucakladı.

"Bu çok uzun sürecek mi?" diye sordu Roran.

Eragon başını iki yana salladı. "Sürmemeli." Topuklarının üstünde yere çöküp bir süre düşündü ve sonra eski dilde sihirli sözler mırıldanmaya başladı. İlkönce Katrina'yı kuşatan, onu her türlü tehlikeden koruyacak tılsımlar yaptı. Büyüyü ilk başta planladığından daha geniş tutarak, kendisine veya Roran'a bir şey olursa, Katrina'nın karnındaki bebeğiyle Galbatorix'in güçlerinden kaçabilmesini sağladı. "Bu büyüler seni birkaç saldırının etkisinden koruyacaktır," dedi kadına. "Sana kaç tane saldırıdan olacağını tam olarak söyleyemem, çünkü bu karşılaşacağın saldırının veya büyüünün gücüne bağlı. Sana bir savunma aracı daha verdim. Eğer tehlikede olursan, frethya sözcüğünü iki kere söyle, görünmez olacaksın."

"Frethya," diye mırıldandı Katrina.

"Doğru. Seni tamamen gizlemiyor ne yazık ki. Çıkardığın sesler hâlâ duyulabilir olacak, ayak izlerin görülebilecek. Her ne olursa olsun, asla suya girme, yoksa anında ortaya çıkarsın. Bu büyü enerjisini senden alır, yajii demek oluyor ki, çok daha çabuk yorgun düşeceksin ve sana büyü aktif haldeyken uyumamam tavsiye ederim. Bir daha uyanamayabilirsin. Büyüyü sona erdirmek için sadece frethya letta demen yeterli."

"Frethya letta."

"Güzel."

Sonra Eragon dikkatini Roran'a çevirdi. Kuzenini kuşatan büyüye daha fazla zaman harcadı (çünkü Roran'ın çok daha fazla tehlikeye maruz kalacağı belliydi), ayrıca büyülerini Roran'ın bilse itiraz edeceği çok daha fazla enerjiyle oluşturmuştu ama Eragon aldırımıyordu. Galbatorix'i yendikten sonra savaşta Roran'ın öldüğünü duymak istemiyordu.

Arkasından şöyle dedi: "Bu kez farklı bir şey yaptım, çok daha önce düşünmem gereken bir şey. Normal koruyucu büyülerin yanı sıra, sana birkaç tane de doğrudan gücünü senden alan büyü yaptım. Hayatta olduğun sürece seni tehlikeden koruyacak. Ama..." Parmağını havaya kaldırdı. "Bu büyü yalnızca bütün diğer büyüler tükenince devreye girecek ve eğer ortaya çıkması için gereken ihtiyaç çok büyükse, o zaman bilincini kaybedip bayılacaksın ve öleceksin."

"Yani beni kurtarmak isterken, ölmeme neden olabilirler, öyle mi?" diye sordu Roran.

Eragon başını salladı. "Kimsenin üstüne bir kez daha bir duvar yıkmasına müsaade etmezsen sorun çıkmaz. Bu büyü riskli tabii ama değer, sanırım bir atın seni çiğnemesinin önüne geçer ya da bir mızrağın sana saplanmasına engel olur. Ayrıca Katrina'ya yaptığım büyüünün aynısından sana da yaptım. Kendini görünür veya görünmez yapman için tek yapman gereken iki kez frethya ve frethya letta demek." Omuz silkti. "Bunun belki savaşta mücadele ederken faydasını görürsün."

Roran kötü kötü gülümsedi. "Ona eminim."

"Sadece dikkat et de Elfler seni Galbatorix'in büyücülerinden biri sanmasınlar."

Eragon ayağa kalkınca Katrina da kalktı. Genç kadın uzanıp bir elini tutarak sinesine bastırınca Eragon şaşırды. "Teşekkür ederim Eragon," dedi usulca. "Sen iyi bir insansın."

Eragon kızardı, utanmıştı. "Bir şey değil."

"Yarın kendini iyi koru. Sen bizim için çok önemlisin, doğacak çocuğuma amcalık ettiğini görmek istiyorum. Eğer ölürsen mahvolurum."

Eragon güldü. "Üzülme. Saphira benim aptalca bir şey yapmama engel olur."

"Güzel." Kadın onu iki yanağından öptü ve bıraktı. "Sağlıcakla kal Eragon."

"Sağlıcakla kal Katrina."

Roran onu çadırın dışına kadar geçirdi, sonra çadırı işaret ederek, "Teşekkür ederim," dedi.

"Yardım edebildiğime sevindim."

Birbirlerini kollarından tutup sarıldılar, sonra Roran, "Şans seninle olsun," dedi.

Eragon uzun bir iç geçirdi. "Şansın bol olsun." Roran'ın kolunu daha da sıktı, bir daha birbirlerini göremeyebileceklerinin verdiği bir duyguyla bırakmak istemiyordu. "Eğer Saphira'yla bir daha geri dönmezsek..." dedi. "Çiftlikte gömülmemi sağlayabilir misin? Kemiklerimizin burada kalmasını istemem."

Roran kaşlarını kaldırdı. "Saphira'yı o kadar yoldan taşımak zor olacaktır."

"Elfler yardım eder, eminim."

"O zaman tamam, söz veriyorum. Özellikle gömülmek istediğin bir yer var mı?"

"Çıplak tepenin zirvesi," dedi Eragon, çiftlik yakınlarındaki bir tepeyi kastederek. Üstü çıplak olan tepe her zaman bir şato yapmak için en ideal yer olarak gözükmişti gözüne. Gençken uzun uzun konuştukları bir konuydu bu.

Roran başını salladı. "Eğer geri dönmezsem..."

"Biz de senin için aynısını yaparız."

"İsteyeceğim şey bu değildi. Eğer sağ çıkmazsam... Katrina'yla ilgilenir misin?"

"Elbette. Bunu yapacağımı biliyorsun."

"Tabii, ama yine de emin olmak istedim." Bir dakika kadar daha bakiştılar. Sonunda Roran, "Seni yarın yemeğe bekliyoruz," dedi.

"Geleceğim."

Sonra Roran yeniden çadıra girip Eragon'u dışarda geceyle baş başa bıraktı.

Eragon yıldızlara baktı, içinde sanki çoktan bir yakınını kaybetmiş gibi garip bir burukluk vardı.

Birkaç saniye sonra kendisini gizleyen karanlığa güvenerek gölgelerin arasında dalıp yürümeye başladı.

Çadırlar arasında arayıp Horst ile Elain'in bebekleri Hope'la paylaştıkları çadıra geldi. Üçü de yatmamıştı, bebek ağlıyordu.

"Eragon!" Eragon yeniden görünür hale gelince Horst heyecanla yerinden sıçradı. "Gel, gel, gir içeri! Seni Dras-Leona'dan beri doğru dürüst görmedik! Nasılsın?"

Eragon yaklaşık bir saat kadar onlarla sohbet etti (onlara Eldunari'den bahsetmemiş ama Vroengard'a yaptığı yolculuğu anlatmıştı) ve nihayet Hope uykuya dalınca onlara veda edip yeniden dışarı çıktı.

Ardından Jeod'u aradı; onu, karısı Helen uyurken mum ışığında yazı rulolarının başında çalışırken buldu. Eragon çadırın kapısını tıklatıp başını içeri uzatınca, ince yüzü yara izli olan adam rulolarını bir kenara bırakıp Eragon'un yanına dışarı çıktı.

Jeod'un merak ettiği pek çok şey vardı. Eragon hepsine cevap vermediyse de, Jeod'un olaylardan gerisini kendi kendine çıkarabileceğine inandığı kadarını anlattı.

Jeod bir elini Eragon'un omzuna koydu. "Önünde seni bekleyen görevi kıskanmıyorum inan ki. Çok zor. Brom olsa gösterdiğin cesareten dolayı seninle gurur duyardı."

"Umarım."

"Ben eminim... Eğer seni bir daha göremezsem bilmeni isterim: Başından geçenleri ve seni bunlara götüren olayları anlattığım kısa bir yazı hazırladım, aslında çoğu benim Brom'la Saphira'nın yumurtasını alıp getirişimizle ilgili maceralarımız." Eragon şaşırmış bir halde ona baktı. "Tamamlamaya fırsatım olmayabilir, ama yine de Heslant'ın Domia abr Wyrda'sına faydalı bir ilave olacağını düşündüm."

Eragon güldü. "Sanırım bu çok uygun olacaktır. Ama yine de eğer ikimiz de yarın hayatta kalırsak ve hâlâ özgürsek, yazdıklarını tamamlayacak, çok daha ilginç başka anlatacağım şeyler olacak sana."

"Sana bu sözünü hatırlatacağım."

Eragon kampta bir saat kadar daha gezdi, insanlar, Cüceler ve Urgalların hâlâ uyanık olup başında oturdukları kamp ateşleri yanında durdu. Karşılaştığı her savaşçıyla kısaca sohbet etti, onlara hakça muamele görüp görmediklerini, yaralı, yorgun ayaklarına gerekli tedavinin yapılıp yapılmadığını, yeterince yiyip yemediklerini soruyor, bazen bir iki karşılıklı dalga geçme dolu şakalaşmaya giriyordu. Aralarına karışmakla savaşçıların moralini yükseltmeyi, kararlılıklarını artırmayı ve bu sayede bütün orduya bir iyimserlik ve ümit havasının yayılmasını umuyordu. En iyi moralli olarak

Urgalları buldu; yaklaşmakta olan savaşı ve zaferin getireceği olumlu sonuçları heyecanla bekliyorlardı.

Eragon'un bir başka amacı daha vardı: Yanlış haber yaymak. Ne zaman birisi Urû'baen'e saldırmakla ilgili bir soru sorsa, onlara Saphira'yla birlikte şehir surlarının kuzeydoğusunda konuşlanan ordunun başında olduğunu dile getiriyordu. Ertesi gün geçilen alarmla Galbatorix uyandığında ajanlarının ona bu haberi taşımalarını umuyordu.

Kendisini dinlemekte olan yüzleri incelediğinde aralarından hangilerinin Galbatorix'e hizmet ettiğini merak etmekten kendini alamıyordu. Bu düşünce onu rahatsız ediyor ve bir kamp ateşinden diğerine yürürken arkasından gelebilecek ayak seslerine kulak kabarttığını fark ediyordu.

Sonunda haberin Galbatorix'e ulaşacağına emin olacak kadar savaşçıyla konuştuğuna ikna olunca, kamp ateşlerini geride bırakıp, kampın güney kıyısında diğerlerinden biraz daha uzakta yakılmış bir çadıra yöneldi.

Önüne gelince orta direğe üç kez vurdu. Cevap gelmemişti, yeniden vurdu ama bu kez daha yüksek sesli ve daha uzunca.

Biraz sonra içerden uykulu bir esneme ile açılan yatak örtüsünün hışırtısı geldi. Sabırla bekledi, derken çadırın örtüsünü aralayan küçük bir el görüldü ve ortaya cadı-çocuk Elva çıktı. Üstünde kendisine çok büyük gelen koyu renk bir gecelik vardı ve birkaç metre yerdeki bir meşaleden yayılan cılız ışıktaki kızın sert çehreli yüzünün asık olduğunu görebiliyordu.

"Ne istiyorsun Eragon?"

"Anlayamıyor musun?" Kızın yüzü daha da asıldı. "Hayır, anlayamıyorum, sadece gecenin ortasında bir şeyi çok istediğin için beni uyandırmış olabilirsin ki, bunu da bir aptal bile anlar. Nedir? Zaten çok az uyuyorum, dolayısıyla umarım önemli bir şeydir."

"Önemli."

Eragon birkaç dakika hiç sözü kesilmeden konuştu, planını anlattı ve, "Sen olmadan yapılamaz. Her şeyin kilittendiği nokta sensin," dedi.

Kız çirkin bir kahkaha attı. "Ne iş ama, güçlü savaşçı kendi yenemediği kişiyi alt etmek için bir çocuğa güveniyor."

"Yardım edecek misin?"

Kız yere baktı ve çıplak ayağını sürttü.

"Eğer edersen, bütün bunlar..." Eliyle kampı ve ötesindeki şehri gösterdi... "Hepsi çok daha çabuk sona erebilir ve o zaman bu kadar çok şeye katlanmana da gerek kalmaz..."

"Yardım edeceğim." Ayağını yere vurdu ve gözlerini Eragon'a dikti. "Bana rüşvet önermek zorunda değilsin. Zaten edecektim. Sırf seni sevmiyorum diye Galbatorix'in Varden'i dağıtmasına izin vermem. Sen o kadar da önemli değilsin Eragon. Ayrıca Nasuada'ya söz verdim ve sözümü tutmak niyetindeyim." Başını önüne eğdi. "Senin bana söylemediğin bir şey var. Galbatorix'in saldırıdan önce öğrenmesinden çekindiğin bir şey... Şey hakkında..."

Birbirine çarpan zincir seslerinin sesiyle sözü yarım kalmıştı.

Eragon bir an ne olduğunu anlayamadı. Sonra da sesin şehirden geldiğini fark etti.

Elini kılıcına götürdü. "Hazırlan," dedi Elva'ya. "Burdan hemen gitmek zorunda kalabiliriz."

Kız hiç itiraz etmeden arkasını dönüp çadıra girdi.

Eragon zihin yoluyla Saphira'yla bağlantıya geçti. "Sen de duyuyor musun?"

"Evet."

"Sizinle yolun kenarında buluşuruz."

Şıngırtılar kısa bir süre daha devam etti, ardından boğuk bir güm sesi geldi ve bunu bir sessizlik izledi.

Eragon elinden geldiğince kulak kabarttı ama daha başka bir şey duyamıyordu. Tam duyma hassasiyetini artırmak için bir büyü yapmak üzereydi ki, boğuk bir bam sesiyle birlikte bir dizi acı acı şıkırtı daha duyuldu.

Sonra bir tane daha...

Ve bir tane daha...

Basan korkuyla Eragon'un sırtında tüyler diken diken olmuştu. Bu, taş yolda yürüyen bir dinazorun ayak sesinden başka bir şey olamazdı. Ama ne dinozordu! Ayak sesleri iki kilometre öteden duyuluyordu!

"Shruikan," diye düşündü ve midesi korkuyla burkuldu.

Kampın dört bir yanında alarm boruları ötmeye başlamıştı, insanlar, Cüceler ve Urgallar meşaleleri yakıyor, ordu uykudan kalkıyordu.

Eragon yan gözle Elva ile peşinde bakıcısı yaşlı kadın Greta'nın çadırdan çıktığını gördü. Kız üstüne kısa kırmızı bir tünik geçirmişti, onun üstünde ise kendi ölçülerinde bir zırh gömleği vardı.

Urû'baen'den gelen adım sesleri kesilmişti. Ejderhanın gölgesi fener ışıklarının ve şehirdeki sokak lambalarının çoğunu kesiyordu. "Ne kadar büyük ki bu?" diye merak etti Eragon can sıkıntısıyla. Glaedr'dan daha iri, bu kesin. Belgabad kadar mı? Bilemiyordu. Henüz bilmiyordu.

Sonra ejderha havaya sıçradı ve şehirden uçtu, uçarken koca kanatlarını açtı ve çıkan manzara, içi rüzgârla şişmiş kara yelkenli yüzlerce yelkenliyi andırıyordu. Onları çırparken oluşan hava titreşmesi, tıpkı patlayan bir fırtınanın uğultusuna benziyordu, köpekler uluyor, horozlar ötüyordu.

Eragon kartaldan saklanmaya çalışan bir fare gibi hiç düşünmeden yere çöktü.

Elva tüniğinin eteğini çekiştiriyordu. "Gitmemiz gerek," dedi çocuk ısrarla.

"Bekle," diye fısıldadı. "Henüz olmaz."

Shruikan gökyüzüne doğru gittikçe yükselirken büyük yıldız grupları gözden kayboluyordu. Eragon dış hatlarından onun büyüklüğünü tahmin etmeye çalıştı ama çok karanlık bir geceydi ve tam anlamaya imkân vermeyecek kadar uzaktı. Shruikan'ın gerçek ölçüsü her neyse korkunç derecede büyük olduğu kesindi. Daha sadece yüz küsur yaşlarındaysa bundan daha küçük olmalıydı, ama Galbatorix onun hacmini büyütmişe benziyordu, Thorn'a yaptığı gibi.

Gölgenin üstlerinden süzülüp geçişini seyrederken Eragon bütün gücüyle Galbatorix'in ejderhanın üstünde olmamasını diledi ya da eğer üstündeyse bile aşağıdakilerin zihnini okumaya çalışmakla uğraşmamasını. Çünkü eğer uğraşırsa, o zaman şeyin varlığını keşfederdi mutlaka...

"Eldunari," dedi Elva heyecandan nefesini yutarcasına. "Sakladığın buydu!" Arkasında duran bakıcısı anlamamış gibilerden kaşlarını çatmış, soru sormaya hazırlanıyordu.

"Susun!" dedi Eragon kızgınlıkla. Elva ağzını açtı ve Eragon hemen eliyle ağzını kapatarak sesinin çıkmasına engel oldu. "Burada değil, şimdi değil," diye uyardı. Kız başını salladı, Eragon da elini çekti.

Tam o sırada gökyüzünde Anora Nehri kadar geniş bir ateşten bir şerit kavis çizdi. Shruikan başını ileri geri sallayarak kampın üstüne ve etrafındaki tarlalara kör edici alevler püskürttü ve gece, çağıldayan şelalelerin çıkardığına benzer bir sesle doldu. Eragon'un göğe çevrili yüzüne bir sıcaklık çarptı. Sonra tıpkı buharın güneşte yok olması gibi alevler yok oldu, ardında çarpıcı bir olay sonrası görüntü ile isli kükürtlü bir koku bıraktı.

Koca ejderha dönüp son bir kez daha havayı sarsıcı bir kanat çırptı ve biçimsiz kara bedeni şehre doğru inişe geçti, yapılar arasında bir yere kondu. Bunu önce yarattığın ayak sesleri takip etti, sonra zincir şıkırtıları ve son olarak bir kapının kapanırken çıkardığı yankılı gıcirtısı.

Eragon tuttuğu nefesini bıraktı ve yutkundu, ama boğazı kurumuştu. Kalbi acıtacak kadar hızlı atıyordu. "Biz bununla mı savaşaacağız?" diye düşündü, bütün eski korkuları geri gelmişti.

"Neden saldırmadı?" diye sordu Elva küçük, korku dolu bir sesle.

"Bizi korkutmak istedi." Eragon'un yüzü asıldı. "Ya da dikkatimizi başka yöne çekmek." Zihninden bütün Varden'i gözden geçirip Jörmundur'u aradı, sonra ona bütün sınır nöbetçilerini kontrol etmesini ve gecenin geri kalan kısmında nöbetçi sayısını iki katına çıkarmasını emretti. Elva'ya da, "Shruikan'la ilgili hissedebildiğin bir şeyler oldu mu?" diye sordu.

Kız titriyordu. "Acı. Çok fazla acı duyuyordu. Ayrıca öfkeliydi de. Elinde olsa geriye hiçbir şey kalmayacak şekilde karşısına çıkan bütün yaratıkları öldürecek, bütün bitkileri yakacaktı. Son derece çıldırmıştı."

"Ona ulaşmanın bir yolu yok mu?"

"Hiç yok. Yapılabilecek en güzel şey onu içine düştüğü kederden kurtarmak olur."

Bunu öğrenmek Eragon'u üzümüştü. Her zaman Shruikan'ı Galbatorix'ten kurtarabilmeyi ummuştu. Konuşmakta zorlanarak sordu: "Gitsek iyi olur. Hazır mısınız?"

Elva bakıcısına gitmesi gerektiğini açıkladı, yaşlı kadın bundan hoşlanmamıştı; ama Elva onun endişelerini birkaç sözle yatıştırdı. Kızın başkalarının yüreğine inebilme gücünün asla azalmaması Eragon'u hep hayrete düşürüyordu ve rahatsız etmeye de devam ediyordu.

Sonunda Greta razı olunca, Eragon hem kendini hem de Elva'yı büyüyle görünmez yaptı ve birlikte Saphira'nın kendilerini beklediği tepeye doğru yola çıktılar.

Burun Üstünden Uçup, Kapıdan İçeri

Bunu yapmak zorunda mısınız?" diye sordu Elva.

Eragon, Saphira'nın eyer bağlarını kontrol etmenin ortasında durup, çimenlerde bağdaş kurup oturmuş, zırhının bağlantı yerleriyle oynayan kıza baktı.

"Ne?" diye sordu.

Elva tırnağının ucuyla dudağına pıt pıt vurdu. "Yanağının içini kemiriyorsun. İnsanın gözü takılıyor." Hemen ardından da ekledi: "Ve çok iğrenç."

Biraz da şaşırarak Eragon sağ yanağının iç tarafını bir yerinden kan toplayana kadar çiğnemiş olduğunu fark etti. "Affedersin," dedi ve çabuk tarafından yaptığı bir tılsımla kendini iyileştirdi.

Gecenin büyük bir kısmını meditasyon yaparak geçirmişti. Neler olacağını veya neler olduğunu düşünerek değil, sadece o anı yaşayarak: Serin havanın tenine teması, altındaki toprak zeminin hissettirdikleri, düzenli nefes alıp veriş ve sanki ömrünün geri kalan anlarını tek tek siliyormuşçasına yavaşlayan kalp atışı.

Ama artık sabah yıldızı Aiedail doğudan doğmakta, şafağın ilk ışıklarını müjdelemekteydi ve savaşa hazırlanmaya başlama zamanı gelmişti. Malzemelerinin her bir yerini inceledi, eyerin koşumlarını Saphira için en rahat olacak hale gelene kadar düzeltilti, eyer çantalarının hepsini tamamen boşalttı, sadece Glaedr'ın Eldunari'sini ve yumuşak olması için bir battaniye bıraktı, sonra da kılıç kemerini belki beş kez kilitledi çözdü, yeniden kilitledi.

Eyerin bağlarını da kontrol etmeyi bitirdikten sonra Saphira'nın üstünden atladı. "Ayağa kalk," dedi. Elva ona ters ters baktıysa da istenileni yaptı ve tüniğinden otları silkeledi. Çabuk hareketlerle ellerini kızın ince omuzlarında gezdirdi ve doğru düzgün oturduğuna emin olmak için zırh gömleğinin kenarını düzeltilti. "Bunu senin için kim yaptı?"

"İki Cüce kardeşler, adları Ūmar ile Ulmar." Gülümserken yanaklarında gamzeler oluşmuştu. "İhtiyacım olduğunu düşünmüyorlardı, ama ben oldukça ikna ediciydim."

"Eminim öyle olmuştundur," dedi Saphira, Eragon'a. Eragon gülümsemesini bastırdı. Kız gecenin büyük bir çoğunluğunu ejderhalarla konuşarak geçirmiş, onları ister istemez cazibesıyla büyülemişti. Ama Eragon onların aynı zamanda kızdan çekindiklerini de fark etmişti (hatta en yaşlıları Valdr bile), çünkü Elva'nın gücüne karşı bir savunmaları yoktu. Hiç kimsenin yoktu ya.

"Peki Ūmar ve Ulmar sana savaşman için bir de kılıç verdiler mi?" diye sordu.

Elva'nın kaşları çatıldı. "Ben niye böyle bir şey isteyeyim?" Eragon ona bir an bakakaldı, sonra gidip eski av bıçağını getirdi; onu yemek yerken kullanırdı. Bıçağı deri bir iple Elva'nın beline bağladı. Kız itiraz edecek gibi olunca, "Ne olur ne olmaz," dedi. "Şimdi, çık bakalım."

Kız söz dinleyerek onun sırtına tırmandı ve kollarını Eragon'un boynuna doladı. Eragon bu şekilde onu tepeye kadar taşıdı; bu ikisi için de kolay olmamıştı ama Elva'nın yürüyerek Eragon'a yetişmesi imkânsızdı.

Eragon dikkatle Saphira'nın yan tarafından ejderhanın omzuna tırmandı. Saphira'nın ensesindeki çıkıntılardan birine tutunarak bedenini yana çevirdi ve bu sayede Elva kendisini onun sırtından eyerin üstüne çekebildi.

Kızın ağırlığının üstünden kalktığını hissedince Eragon da yeniden yere atladı. Yerden kalkamı alıp yukarı kıza uzattı, kollarını iyice uzatarak parmak uçlarında yükseldi, kız neredeyse bu yüzden Saphira'nın üstünden aşağı düşmek üzereydi.

"Aldın mı?" diye sordu.

"Evet," dedi kız ve kalkamı kucağına çekti. Sonra eliyle göndermek ister gibi bir işaret yaptı. "Git hadi, git."

Kılıcın sallanıp bacakları arasında sağa sola çarpmasına engel olmak için Brisingr'ı sapından tutan Eragon tepenin en üstüne doğru koştu, sonra da bir dizi üstüne çökerek olabildiğince alçak pozisyonda kalmaya çalıştı. Arkasında Saphira tepenin yarı yoluna kadar sürünerek çıktı, sonra dümdüz yere uzandı ve Eragon'un yanına ulaşana ve onun seyrettiklerini kendi de görebilecek duruma gelene dek yerde süründü.

Varden'lilerin kampından bölükler halinde insanlar, Cüceler, Elfler, Urgallar ve kedi adamlar çıkıyorlardı. Şafak vaktinin donuk gri ışığında silüetleri seçebilmek güçtü, özellikle de ellerinde fener taşımadıkları için. Bölükler inişli çıkışlı tepeleri aşarak Urû'baen'e doğru ilerliyordu. Savaşçılar şehre sekiz yüz metre kala üç ana kola ayrıldılar. Biri kendini ana kapıya doğru pozisyonlandırmış, diğeri duvardan perdenin güneydoğu kısmına doğru yüzünü dönmüş ve sonuncusu da kuzeybatı tarafına yönelmişti.

Eragon'un Saphira'yla birlikte olacağını söylediği yer de bu sonuncusuydu.

Savaşçılar ayaklarına ve silahlarına bez parçaları sarmışlar ve seslerini de kısarak fısıltıyla konuşuyorlardı. Ama ilerlemeleri devam ederken Eragon ara sıra hâlâ anıran bir eşek, kişneyen bir atı veya havlayan köpeklerin sesini duyabiliyordu. Surların üstündeki askerler kısa bir süre sonra hareketlenmeyi mutlaka fark edeceklerdi (özellikle de Varden'in monte edip şehrin önüne getirip yerleştirdiği mancınıkları ve kuşatma kulelerini savaşçılar hareket ettirmeye başladıklarında).

İnsan, Cüce ve Urgalların Shruikan'ı gördükten sonra bile savaşa gitmeye istekli olmalarına Eragon hayret etmişti. "Bize gerçekten çok inanıyor olmalılar," dedi Saphira. Üstündeki sorumluluk çok ağırdı, eğer kendisiyle birlikte olanlarla beraber bu işi başaramazsa çok az savaşçının hayatta kalabileceğinin acı bir şekilde farkındaydı.

"Evet, ama Shruikan yine uçacak olursa, hepsi fareler gibi kaçarlar."

"O zaman biz de böyle bir şeyin olmaması için elimizden geleni yapalım."

Urû'baen'de bir borazan öttü, sonra bir tane, sonra bir tane daha ve lambalar ve meşaleler yanmaya başladıkça şehirde ışıklar görünmeye başladı.

"İşte başlıyoruz," Eragon mırıldandı, nabızı hızlanmıştı.

Artık alarm da verildiği için Varden bütün gizlilik girişimlerini boş vermişti. Doğuda, at üstünde bir grup Elf şehrin sırtını verdiği tepeye dörtnala yola çıktılar; amaçları yan tarafından tepeye çıkıp, Urû'baen'in üstünü kaplayan büyük saçağa, surlara saldırmaktı.

Varden'in ortada bulunan ve fazla kalabalık olmayan kampında Eragon, Saphira'nın parlayan silüetini gördü. Hayali görüntü olan ejderhanın üstünde biri oturuyordu (ki bunun kendisinin mükemmel bir kopyası olduğunu biliyordu) ve onun da elinde kılıcıyla kalkamı vardı.

Saphira'nın kopyası başını kaldırdı, kanatlarını getirip açtı, sonra korkunç şekilde kükreyerek

uçmaya başladı.

"İyi iş çıkarmışlar, değil mi?" diye sordu Saphira.

"Elfler bir ejderhanın neye benzediğini ve nasıl davrandığını biliyorlar... İnsanlar gibi değil." "

Hayali Saphira ardından en kuzeydeki savaşçı grubun yanına kondu; gerçi Elfler onun insan ve Cücelerin yanına fazla yaklaşmamasına dikkat ediyorlardı, bu şekilde onunla temasa geçecek kadar yakınlaşma fırsatları olmayacak ve Saphira'nın aslında bir gökkuşağı kadar soyut olduğunu görmeyeceklerdi.

Varden'liler ile müteffik güçler düzenli ordu halinde, surların dışında her üç yerde toplandığında hava da ağarmıştı. Şehrin içinde Galbatorix'in askerleri saldırıya karşı hazırlanmaya devam ediyorlardı ama kale burcundaki mazgallı siperlerde bir yukarı bir aşağı koştururlarken panik içinde oldukları ve düzen kuramadıkları belli oluyordu. Ama Eragon onların bu halinin çok sürmeyeceğinin farkındaydı.

"Şimdi," diye düşündü. "Şimdi olmalı. Daha fazla bekleme!" Bakışlarını binaların üstünde gezdirip ufacık da olsa bir kızılık aradı ama gözüne çarpan bir şey olmamıştı. "Neredesin, Tanrının cezası?! Göstersene kendini!"

Üç borazan daha öttü, ama bu kez Varden'lilerdi. Ordudan bağrış çağrış sesleri yükseldi; ardından Varden'in savaş araçları fırlattıkları cisimleri şehre yağdırmaya, okçular oklarını fırlatmaya başladılar ve savaşçı birlikler koşarak, geçilmez bir perde gibi duran surlara akın ettiler.

Taşlar, mızraklar, oklar fırlatıldıkları yerden çizdikleri bir kavisle, orduyu şehirden ayıran araziye ağır ağır geçiyor gibi görünüyorlardı. Fırlatılanların hiçbiri dış duvara isabet etmiyordu; onu devirmeye çalışmak anlamsızdı çünkü, dolayısıyla mühendisler de onu aşıp daha gerisini hedefliyorlardı. Taşların kimisi Un'.i'baen'de bir yere çarpınca dağılıp parçalanıyorlar, dört bir tarafa hançer gibi keskin kırık parçaları saçıyorlar, bazıları ise binalara isabet ediyor ya da sokaklarda dev bilyeler gibi yuvarlanıyorlardı.

Eragon, gökten büyük taş parçalarının yağdığı böyle bir kaos ortamına uyanmanın ne kadar korkunç bir şey olduğunu geçirdi içinden. Eragon'un dikkatini başka bir yerdeki hareketlilik çektiği sırada, hayali Saphira koşan savaşçıların üzerinden uçmaya başladı. Üç kanat çırpışıyla duvarın üstüne tırmanıp sur mazgallarını püskürttüğü alevlerle yıkadı, alevler Eragon'un gözüne normalden daha parlak görünmüşlerdi. Yeterince gerçek görüne dek bu alevlerin, surun kuzey tarafına yakın duran Elfler tarafından meydana getirilip devamlılığının sağlandığını biliyordu.

Saphira'nın görüntüsü aynı surun üstünde ileri geri süzülüp duruyor, orayı askerlerden temizliyordu. Tamamen temizleyince yirmi kişilik bir Elf grubu, surun dışındaki yerlerinden fırlayıp burç kulelerinden birine tırmanmaya başladılar; böylece hayali Saphira, Urû'baen'in daha içlerine sızmaya devam ederken onlar da görüntünün devamlılığını temin edebileceklerdi.

"Eğer Murtagh ile Thorn birazdan kendilerini göstermezlerse, millet bizim surun başka taraflarına niçin saldırmadığımızı merak etmeye başlayacak," dedi Saphira'ya.

"Bizim bu bölgede surda gedik açmaya çalışan savaşçılara destek verdiğimizizi düşüneceklerdir," diye karşılık verdi Saphira. "Biraz zaman tanı."

Surun başka yerinde askerler aşağıdaki ordunun üstüne oklar mızraklar atıyorlar, onlarca Varden'linin ölümüne neden oluyorlardı. Ölüm kaçınılmazdı ama Eragon yine de üzülüyordu, çünkü

savaşçılarının saldırıları sadece bir yanıltmaca amaçlıydı, şehrin sa vunmasını delme şansları zaten fazla yoktu. Bu esnada kuşatma kuleleri surlara biraz daha yaklaştırılmışlardı ve mazgallardaki adamlarla üst basamaklarındakiler arasında oklar uçuşuyordu.

Yukardan şerit gibi sıcak zift aşağıya saçağın dibine boca edildi ve aşağıdaki binaların arasından akıp kayboldu. Eragon yukarı baktı ve sarp kayalığın ağzını koruyan duvarın üstünde yanıp sönen ışıklar gördü. İzlerken dört cansız beden kenardan yuvarlandığını gördü; bedenler içi yeterince dolu olmayan bez bebekler gibi tepetaklak aşağı çakılıyorlardı. Bunu görmek Eragon'u memnun etti, çünkü Elflerin üst suru ele geçirdikleri anlamına geliyordu.

Saphira'nın hayali şehrin üstünde tur atıp birkaç binayı ateşe verdi. Bunu yaparken yakınlardaki bir evin çatısında mevzilenmiş okçular ona ok fırlattılar. Hayali ejderha onlardan kaçmak istermiş gibi etrafında döndü ve görünüşte kazayla Urû'baen'e dağılmış Elf yapımı altı yeşil kuleden birine bindirdi.

Çarpma bayağı gerçek gibi görünmüştü. Ejderhanın sol kanadının kuleye çarpınca kırıldığını, kuru ot sapları gibi çatırdadığını görünce Eragon empatiyle yüzünü buruşturdu. Saphira'nın taklidi aşağıda sokaklar arasından geçerken acıyla kükredi. Sonra binalardan artık o da görünmez oldu, ama kükremesi kilometrelerce öteden bile duyuluyor ve püskürttüğü anlaşılabilir alevler yapıların yan cephelerini, şehrin üstünü örten kayalık saçağın alt tarafında tavanını yalıyordu.

"Ben asla o kadar sakar davranmazdım," dedi Saphira burun kıvrarak.

"Biliyorum."

Bir dakika geçti. Eragon'un içindeki gerilim dayanılmaz bir noktaya erişmişti. "Nerde kaldılar?" diye söylendi, yumruklarını sıkarak. Geçen her saniyeyle askerlerin düşürdüklerini sandıkları ejderhanın aslında var olmadığını anlamaları daha olası hale geliyordu.

Onları ilk Saphira gördü. "Oradalar," dedi, zihniyle yerlerini işaret ederek.

Sanki gökten düşen kızıl renkli bir kılıç gibi Thorn saçağın içinde gizli bir geçitten dışarı fırladı ve anında aşağıya doğru dalışa geçti; hayali Eragon ile Saphira'nın düştükleri yere yakın bir meydana çarpmadan inmek için sadece biraz öncesinde yavaşlamak amacıyla kanatlarını açtı.

Eragon kızıl ejderhanın üstünde Murtagh'ı gördüğünü sandı ama mesafe emin olamayacağı kadar uzaktı. Murtagh olmasını diliyordu, çünkü eğer Galbatorix ise, planları büyük olasılıkla suya düşecek demektir.

"Kayadan saçağın içinde tüneller olmalı," dedi Saphira.

Binaların arasından daha fazla alevlerin püskürtüldüğü görüldü, ardından Saphira'nın hayali evlerin çatısına zıpladı ve kanadı kırık yaralı bir kuş gibi kısa bir mesafe çırpınarak ilerledi, sonra yeniden yere düştü. Thorn peşine düştü.

Eragon daha fazla beklemedi.

Arkasına döndü, Saphira'nın boynu boyunca geri koşup eyerin üstüne, Elva'nın arkasına atladı. Bacaklarına bağları geçirip bağlaması sadece birkaç saniyesini almıştı. Geri kalanını bağlamadı, bunlar kendisini sonradan sadece yavaşlatırlardı. En üstteki bağ Elva'nın bacağına da tutuyordu.

Hızla sihirli sözcükleri sıralayıp üçünü gözlerden gizleyecek büyüyü yaptı. Büyü işleyince, bedeni ortadan kaybolduğu için her zamanki yönünü kaybetme duygusu çöktü üstüne. Kendini sanki tepenin

üstündeki otları bastıran ejderha biçimindeki karanlık bir şeyin birkaç metre yukarısında havada asılı duruyormuş gibi hissediyordu.

Büyüyü bitirir bitirmez Saphira öne atıldı. Tepenin yanından aşağı atladı ve havalanmakta zorlanarak sıkı kanat çırpıma başladı.

Eragon kendisinden kalkanı alırken Elva, "Çok da rahat değil, değil mi?" diye sordu.

"Hayır, her zaman değil!" diye yanıtladı, rüzgârda duyulmak için sesini yükselterek.

Zihninin gerisinde Glaedr, Umaroth ve diğer Eldunari'lerin Saphira aşağı doğru yön değiştirip Varden'lilerin kampına doğru dalışa geçerken olayları takip ettiklerini hissediyordu.

"Şimdi artık intikamımızı alacağız," dedi Glaedr.

Saphira hız kazanınca Eragon, Elva'nın üstüne doğru öne eğildi. Kampın orta yerinde toplanmış Blödhgarm ile on Elfli büyücüsünü ve elinde Dauthdaert'i taşıyan Aryayı gördü. Her birinin kollarının altından geçirip göğüslerine doladıkları on metre uzunluğunda halatlar asılıydı. Diğer uça bütün halatlar Eragon'un bacağı kalınlığında ve yetişkin bir Urgal boyundaki kütüğe bağlanmışlardı.

Saphira kampa doğru şiddetle eserken, Eragon kamptakileri zihniyle uyardı ve iki Elf kütüğü havaya fırlattılar. Saphira onu pençeleriyle yakaladı, Elfler sıçradı ve hemen ardından Saphira onların ağırlığını da yüklenip aşağı doğru eğim verince Eragon oturduğu yerde sallandı.

Saphira'nın bedeninin yanından Eragon Elfler tıpkı kendisi gibi görünmezlik büyüsü yapar yapmaz, Elflerin, halatın ve kütüğün gözden kaybolduğunu gördü.

Saphira kuvvetle kanat çırparak yerden üç yüz metre, aşağıda Elflerle Arya'nın da surları ve yapıları aşıp geçebileceği kadar yükseldi.

Eragon sol taraflarında şehrin kuzeyine doğru yerde birbirini takip eden Thorn ile hayali Saphira'ya takıldı. Hayali görüntünün devamlılığından sorumlu Elfler Thorn ile Murtagh'ı fiziksel olarak meşgul etmeye ve böylece ikisine zihinsel saldırıya geçecek zaman bırakmamaya çalışıyorlardı. İrtibat kuracak olsalar ya da hayali Saphira'yı yakalayacak olsalar, aldatıldıklarını hemen anlardı.

"Sadece birkaç dakikacık daha," diye diledi içinden Eragon.

Saphira arazilerin ve mancınıkların üstünden geçti. Attıkları oklar önlerindeki arazide sanki öbek öbek beyaz başlı sazlar gibi bir görüntü oluşturan sıralar halindeki okçuların üstünden geçti. Kuşatma kulesinin üstünden ve kalkanlarının altına gizlenerek surlara merdiven dayamak için koşuşturan insanlar, Cüceler ve Urgallardan oluşan yaya savaşçıların üstünden ve aralarında Elflerin üstünden: Uzun boylu ince, parlak miğferleri, uzun uçlu mızrakları, dar enli uzun kılıçlarıyla.

Ardından Saphira da duvarın üstünden geçti. Eragon altında Saphira'nın birdenbire yeniden görünür hale geldiğini ve önünde oturan Elva'nın başına baktığını fark edince canı birden çok sıkıldı. Aşağıda Arya ile diğer Elflerin de görünmezliklerinin geçtiğini tahmin etti. Küfretti ve kendilerini gizlemesi için yaptığı büyüyü bitirdi. Anlaşılan Galbatorix'in koruyucu kalkanı onların şehre görünmeden girmelerine engel olmuştu.

Saphira kalenin muhteşem kapısına doğru uçuşunu hızlandırdı.

Altlarında Eragon korku ve şaşkınlık dolu bağırmalar duyuyordu ama onlara aldırmadı. Kendisini

endişelendiren Murtagh ile Thorn'du, askerler değil.

Saphira kanatlarını içe toplayıp kapıya doğru dalışa geçti. Tam kapıya bindirmek üzereymiş gibi bir görünüm ortaya çıktığı anda, döndü, yukarıya doğru gerileyip yavaşlamak için kanatlarını dik tutup geriden öne çırdı. Durmaya yakın Elfler sağ sağlim yere inebilsinler diye aşağı doğru bir eğimle havada bir müddet sürüklendi.

Onlar halatları kesip serbest kalarak yoldan çekildikten sonra Saphira da avluya büyük kapının önüne kondu, konmanın şiddetiyle Eragon da, Elva da oturdukları yerde sarsılmışlardı.

Eragon kendisiyle birlikte Elva'yı eyere bağlayan bağcıkların tokalarını hızla çekip çözdü. Sonra da kızın Saphira'nın sırtından aşağı inmesine yardım etti ve Elflerin peşinden büyük kapıya koşular.

Sarayın giriş kapısı ta tepede buluşan, iki dev siyah kanattan oluşuyordu. Demirden olduğu belliydi ve üstü her biri Eragon'un başı büyüklüğünde yüzlerce veya binlerce dikenli perçinle mihlanmıştı. Görünüm dehşet vericiydi; Eragon bundan daha itici bir giriş kapısı hayal edemiyordu.

Elinde kargısıyla Arya, surun içerden asker çıkarmaya yarayan sol kapısında açılmış bölmesine koştu. Burası tek bir adamın geçebileceği genişlikte koyu renk ince bir çizgi halinde hatları belli, dikdörtgen biçiminden fazlası görünmeyen bir yerdi. Dikdörtgenin içinde yatay bir metal çubuk vardı, aşağı yukarı üç parmak genişliğinde ve belki üç katı uzunlukta idi ve kendisini çevreleyen demir kapıdan biraz daha hafifti.

Arya kapıya yaklaşırken madeni şerit içe doğru bir buçuk santim kadar gömüldü ve paslı bir gürültüyle yana çekilip açıldı. Karanlığın içinden dışarı bakan bir çift baykuş gibi göz belirdi.

"Kimsin sen?" diye sordu kibirli bir ses. "Ne için geldiğini söyle ya da çek git!"

Arya hiç tereddüt etmeden elindeki Dauthdaert'i açık yarıktan içeri daldırdı. İçerden lıkırtılı sesler geldi ve Eragon bedenine yere düşerken çıkardığı sesi duydu.

Arya kargıyı geri çekti ve kenarı tırtıklı kargının metalini sallayarak üstünden kanları ve takılmış et parçalarını silkeledi. Sonra silahı sapından iki eliyle tutup, ucunu küçük kapının sağ kenarına soktu ve, "Verma!" dedi.

Çok keskin mavi renkli bir alev kargıyla kapı arasında belirince, Eragon gözlerini kısıp yana döndü. Birkaç adım uzaktan bile ısıyı hissedebiliyordu.

Arya'nın yüzünde gergin bir ifade, kargının metalini kapıya bastırıyor, ağır ağır demiri kesiyordu. Kıvılcımlar ve ergimiş metal kargının metal ucundan damlıyor, tıpkı kızgın bir tavadaki yağlar gibi taş döşeli zeminde etrafa sıçrıyor, Eragon ile diğerlerini gerilemek zorunda bırakıyordu.

Arya uğraşırken Eragon da Thorn ile hayali Saphira'nın oldukları yere doğru baktı. Onları göremiyordu ama kükremelerini ve yıkıp devirdikleri evlerden çıkan sesleri duyabiliyordu.

Elva iyice kendisine sokulmuştu, başını eğip bakınca küçük kızın sanki ateşi varmış gibi titrediğini ve terlediğini gördü. Diz çöküp kıza baktı. "Seni taşımamı ister misin?"

Kız başını iki yana salladı. "İçeri girdiğimizde daha iyi olurum, şu şeyden... uzaklaşınca." Başıyla savaştın olduğu yeri işaret ediyordu.

Avlunun kıyısında Eragon bir grup insanın büyük evlerin aralarındaki boş yerlerde durmuş, kendilerini izlediklerini gördü, askere benzemiyorlardı. "Korkut gitsin şunları lütfen," diye rica etti

Saphira'dan. Saphira başını savurup fazlaca yüksek olmayan bir sesle kükreyince seyirciler kaçıştılar.

Fıskiye gibi saçılan kıvılcımlar ile kızgın demir bitince Arya giriş kapısını içe devrilinceye kadar (tam üç kere) tekmeledi ve kapı gerisinde yerde serili kapı gözcüsünün üstüne devrildi. Hemen ardından burunlarına cesetten yükselen yanık yün ve et kokusu geldi.

Dauthdaert'i hâlâ elinde tutan Arya karanlık kapı girişinden içeri daldı. Eragon nefesini tutmuştu. Galbatorix'in sarayı için yaptığı koruyucu büyüler her ne ise Dauthdaert kızın yaralanmadan geçmesini sağlamalıydı normalde, tıpkı asker geçiş kapısını açmasını sağladığı gibi. Ama Dauthdaert'in bile üstesinden gelemeyeceği kralın yaptığı bir büyüyle karşılaşma olasılığı her zaman vardı.

Neyse ki Arya kendisine bir şey olmadan saraya girebilmişti. O sırada yirmi kişilik bir asker grubu ellerinde kargılarıyla Arya'ya doğru koşmaya başladılar.

Eragon, Brisingr'ı çekip küçük giriş kapısına doğru koştu ama kızın yanına gidip saraya girmek için eşikten geçmeye cesaret edemedi, henüz olmazdı.

Elindeki kargıyı da en az bir kılıç kadar iyi kullanan Arya adamların arasından savaşa savaşa ilerliyordu, inanılmaz bir süratle onları etkisiz hale getiriyordu.

"Onu neden uyarmadın?" diye bağırdı Eragon heyecanla, gözlerini mücadeleden ayırmadan.

Kapıdaki gediğin açıldığı yere Elva da geldi. "Çünkü ona zarar vermeyecekler."

Sözleri sanki kehanet gibiydi; askerlerin hiçbirinin hamlesi yerini bulmuyordu. Son kalan iki adam kaçmaya çalışmışlardı ama Arya onları yakaladı ve Tronjheim'daki dört ana koridordan bile geniş olan devasa ölçülerdeki holde daha birkaç metre bile uzaklaşmadan işlerini gördü.

Askerlerin hepsi ölünce Arya cesetleri kenara çekip saray ile küçük kapı arasındaki yolu temizledi. Ardından holde on metreden fazla bir mesafe yürüyüp Dauthdaert'i yere koydu ve onu Eragon'a geri itti.

Ellerini kargıdan çeker çekmez sanki her an bir darbe bekliyormuş gibi kasıldı; ama o alanda yapılı büyüler her ne ise onu etkilememiş gibi görünüyordu.

"Bir şey hissediyor musun?" diye sordu Eragon. Sesi holün iç kısımlarında yankılanmıştı.

Başını iki yana salladı Arya. "Kapıdan uzak durduğumuz sürece emniyettediriz demektir."

Eragon kargıyı Blödhgarm'a uzattı, o da alıp küçük kapıdan içeri daldı. Arya ile post kaplı Elf birlikte kapının her iki tarafında bulunan odalara girdiler ve gizlenmiş olan açma mekanizmasını kurcalamaya başladılar, ki normalde bu iş insanlar tarafından yapılırsa iki kişiden daha fazlası gerekirdi.

Sarayın dev gibi demir kapılarının kanatları iki yana doğru ağır ağır açılırken ortalık zincirlerin şingirtileriyle çınılıyordu.

Meydana gelen aralık Saphira'nın geçebileceği genişliğe gelince Eragon, "Tamam!" diye bağırdı ve kapılar gıcırdayarak durdu.

Blödhgarm sağdaki odadan çıktı (eşikten uzak durmaya özen gösteriyordu) ve Dauthdaert'i Elflerden bir başkasına gönderdi.

Bu şekilde birer birer saraya girdiler.

Dışarda sadece Saphira, Eragon ve Elva kalınca, şehrin kuzey taraflarından korkunç bir kükreme sesi geldi ve bir anlık için bütün Urû'baen sessizliğe gömüldü.

"Oyunumuzu anladılar," diye bağırdı Uthinare. Kargıyı Eragon'a attı. "Çabuk ol, Argetlam!"

"Sıra sende," dedi Eragon ve Dauthdaert'i Elva'ya uzattı.

Kargıyı kollarının arasına sıkıştıran küçük kız koşa koşa Elflerin yanına geçti, ardından kargıyı yerden Eragon'a itti, Eragon kargıyı kaptı ve o da eşiği geçti. Arkasına dönünce dehşet içinde şehrin uzak ucunda binaların üstünden Thorn'u gördü. Eragon bir dizi üstüne çöküp Dauthdaert'i yere koyup Saphira'ya yuvarladı. "Çabuk ol!" diye bağırdı.

Saphira kargıyı yerden alacağım diye uğraşırken birkaç dakika geçti, ağızıyla yakalamakta zorlanıyordu. Sonunda dişlerinin arasına alabildi ve onunla beraber dev hole adımını o da attı, bunu yaparken askerlerin cesetleri sağa sola saçılmıştı.

Uzakta Thorn kükreyip öfkeyle kanat çırpıyor, hızla saraya doğru geliyordu.

Hep bir ağızdan Arya ile Blödhgarm bir büyü yaptılar. Taş duvarların içinde kulakları sağır eden bir gürültü koptu ve demir kapılar açıldıklarından çok daha büyük bir hızla kapandılar. Öyle bir bum sesiyle kapandılar ki Eragon titreşimini ayaklarının altında hissetmişti. Ardından duvarların her birinden çıkan bir metreye iki metre ölçülerde metal bir sürgü, kapıların içine tutturulmuş kelepçelerin içine kayıp geçti ve kilitlendi.

"Bu onları bir süre durdurur," dedi Arya.

"Çok da uzun bir süre değil," dedi Eragon, açık duran küçük giriş kapısına bakarak.

Sonra arkaya döndüler ve karşılarında çıkan yeni durumu incelediler.

Hol dört yüz metre kadar uzunlukta idi, bu da aslında onları tepenin iç kısmında Urû'baen'in ötelere kadar götürür demektir. Holün uzak ucunda bir çift kapı daha vardı; bu da en az ilki kadar büyüktü ama duvarlara belli aralıklarla yerleştirilmiş alevsiz lambaların ışığında üstü desenlerle bezeli altın renkli cephesi pırıl pırıl parlıyordu. Her iki tarafa açılan onlarca küçük koridor vardı ama hiçbirisi Shruikan'ın geçebileceği kadar geniş değildi ama Saphira pek çoğundan geçebilirdi. Duvarlarda her otuz metrede bir ayrıca Galbatorix'in mührü olan kıvrımlı bir alev dilimi amblemlerle kırmızı flamalar da asılıydı. Ama bunun dışında duvarlar çıplaktı.

Hol denen bu yerin büyüklüğü korkutucuydu ve içinin çıplaklığı Eragon'un sinirlerini daha fazla geriyordu. Tahtın altın kapıların arkasında olduğunu sanıyordu ama oraya ulaşmanın görüldüğü kadar kolay olmadığı inancındaydı. Eğer Galbatorix şöhretinin yarısı kadar hin biriye, aradaki bu yolu onlarca değil belki yüzlerce tuzakla doldurmuş olmalıydı.

Eragon kralın hâlâ kendilerine saldırmamış olmasına şaşırıyordu. Saphira ile arkadaşları dışında başka bir zihnin temasını hissetmemişti; yine de krala aslında ne kadar yakın olduklarının acı verecek kadar farkındaydı. Sanki bütün sarayın gözleri onların üzerindeydi.

"Burada olduğumuzu biliyor olmalı," dedi Eragon. "Hepimizin hem de."

"O zaman acele etsek iyi olur," dedi Arya. Saphira'nın ağızından Dauthdaert'i aldı. Silah salya içindeydi. "Thurra," dedi Arya ve salya sıyrılıp yere döküldü.

Arkalarında, demir kapının dışından Thorn'un avluda yere konarken çıkardığı korkunç büyük gürültü duyuldu. Ejderha öfkeyle kükredi ve ağır bir kütle kapıya çarptı, bütün duvarlar çarpmanın gürültüsüyle çınladı.

Arya grubun önüne geçti, Elva da yanına gitti. Koyu renkli saçlı kız kargının sopasını bir ucundan tutuyordu, böylece o da onun koruyucu gücünden faydalanmış oluyordu, ikisi beraberce yürümeye, uzun holü geçip daha derinlere, Galbatorix'in yuvasına doğru ilerlemeye başladılar.

Fırtına Patlıyor

Efendim, zaman geldi."

Roran gözlerini açtı, elinde fener lambasıyla başını çadırdan içeri sokan çocuğa tamam der gibi başını salladı. Çocuk aceleyle ayrıldı, Roran eğildi ve Katrina'yı yanağından öptü; kadın da onu öptü. İkisi de hiç uyumamıştı.

Berberce ayağa kalkıp giyindiler. Katrina daha çabuk giyinmişti, Çünkü Roran'ın zırhını ve silahlarını kuşanması daha uzun sürüyordu.

Eline eldivenlerini geçirirken eşi ona bir dilim ekmekle biraz peynir uzattı, yanında bir bardak ılık çay verdi. Roran ekmeği istemedi, peynirden bir ısırık aldı ve çayı bir dikişte bitirdi.

Birbirlerine bir süre sarıldılar. Roran, "Eğer bebeğimiz kız olursa ona şöyle güçlü kuvvetli, anlamlı bir isim koy," dedi.

"Peki ya erkekse?"

"Aynı şekilde. Kız veya erkek, bu dünyada kalabilmek için güçlü olman gerek."

"Yapacağım. Söz veriyorum." Birbirlerinden ayrıldılar, kadın onun gözlerinin içine bakarak, "Göster onlara kocacığım," dedi.

Roran başını salladı, sonra döndü, sonra biraz daha kalırsa hislerini belli etmekten korkarak ayrıldı.

Emri altındaki adamlar kendisi onlara katıldığında kampın kuzey girişinde toplanmaktaydılar. Çevredeki tek ışık tepeden yayılan donuk ışık ile dıştaki göğüs siperi boyunca asılı meşalelerden yayılan ışıktı. Yarı titrek yarı loş ışıkta savaşçılar, ayaklarını sürüyerek yürüyen bir grup canavar gibi görünüyordular, ürkütücü ve yabani.

Birliğin içinde çok sayıda Urgal ve birkaç da Kull vardı. Kendi taburunda diğerlerinde olduğundan daha fazla yaratıklar vardı. Nasuada onların diğerlerinden daha çok kendisinden emir alacaklarını düşünmüş olmalıydı. Urgallar şehir surlarına tırmanmalarına yarayacak uzun, ağır kuşatma merdivenini taşıyorlardı.

Adamlar arasında ayrıca birkaç da Elf vardı. Kendi türlerinin çoğu kendi başlarına savaşıyor olacaktı ama Kraliçe Islanzadi bazılarını Galbatorix'in büyücülerinin saldırılarına karşı koruma sağlamaları için Varden'in emrinde hizmette olmaları için izin vermişti.

Roran Elflere hoş geldin demiş ve zaman ayırıp her birinin tek tek ismini sorup öğrenmişti. Onlar da kibarca cevap vermişlerdi ama Roran her nedense onların kendisini pek beğenmediklerini hissediyordu. Ama önemli değildi. Onlar da kendisi için önemli değildi. Onlarda güvenemediği bir şeyler vardı; biraz fazla soğuk ve uzaktılar, fazla eğitilmişler ve en önemlisi de çok farklıydılar. Cücelerle Urgalları ise hiç değilse anlayabiliyordu. Ama Elfleri hayır. Onların ne düşündüklerini anlayamıyordu ve bu da canını sıkıyordu.

"Selamlar Güçlü Balyoz!" dedi Nar Garzhvog on metreden duyulabilecek bir fısıltıyla. "Bugün kabilelerimiz için zafer dolu bir gün olacak!"

"Evet, bugün kabilelerimiz için zafer dolu bir gün olacak," diye tekrarladı Roran, yoluna devam etti. Adamlar gergindi, aralarından genç olan bazıları sanki hasta olacaklarmış gibi görünüyorlardı (ve bazıları hastaydılar da, ki bu aslında normal bir şeydi) ama yaşlı olanlar bile gergin görünüyorlardı; sinirliydimler, ya fazla konuşuyorlardı ya da aşırı suskundular. Sebebi açıktı aslında: Shruikan. Bu konuda Roran'ın kendi duygularını saklamaktan başka yapabileceği fazla bir şey yoktu; adamların cesaretlerini tamamıyla kaybetmemelerini diledi.

Orada herkesin üstüne yapışıp kalmış olan beklenti, kendisi de dâhil, korkuydu. Bu noktaya gelebilmek için çok fedakârlıklarda bulunmuşlardı, gelecek savaşta tehlikede olan tek şey hayatları değildi. Güvenlikleri, ailelerinin selameti, gelecek nesiller ve hatta ülkelerinin geleceği de söz konusuydu. Bundan önceki bütün savaşları aynı şekilde vermişlerdi ama bu işte sonuncusu olacaktı. Bu son olacaktı. Bu ya da şu şekilde bugünden sonra İmparatorluk'la başka bir savaş olmayacaktı.

Bunu düşünmesi bile insana gerçekçi gelmiyordu. Galbatorix'i öldürmek için bir daha asla başka şansları olmayacaktı. Galbatorix'le yüzleşme konusu akşam sohbetlerinde çok konuşulmuştu ama şimdi artık zaman yaklaşmıştı ve durum korkutucuydu.

Horst ve Carvahall köyünden diğerlerini aradı ve onları birliğin bir yerinde bir arada buldu. Birgit adamların arasındaydı, elinde yeni bilendiği belli bir balta tutuyordu. Roran tıpkı bir bira bardağı kaldırır gibi kalkanını kaldırıp kadını selamladı. Kadın da aynı şekilde karşılık verince Roran haşın bir ifadeyle gülümsedi ona.

Savaşçılar ayaklarıyla çizmelerini bez parçalarıyla sarıp sessiz olmalarını sağlamışlardı; ardından ayağa kalkıp ayrılma emrinin gelmesini beklemeye başladılar.

Emir kısa zaman sonra geldi ve birlikte koşar adım kamptan ayrıldılar; silahlarının ve zırhlarının mümkün olduğunca az ses çıkarmasına çalışıyorlardı. Roran savaşçıların önünde onları Urû'baen kapısının önündeki araziye yönlendiriyordu; orada iki diğer birlikle daha buluştular, bunlardan biri eski kumandanlardan Martland Kızılsakal tarafından, diğeri ise Jörmundur tarafından kumanda ediliyordu.

Kısa zamanda Urû'baen'de alarmlar çalmaya başlayınca silahlarına ve ayaklarına sardıkları bezleri çıkarıp attılar ve saldırmaya hazırlandılar. Birkaç dakika içinde Varden'lilerin boruları hücum işaretini verdi ve hepsi boş arazide koşmaya başlayarak önlerinde dikilen şehrin karanlık suruna doğru hücumla geçtiler.

Roran çarpışanlar arasında en öndeydi. Kendini öldürmenin en çabuk yoluydu bu ama adamları onun kendinin de aynı cesareti gösterdiğini görmeye ihtiyaçları vardı. Bu onları yüreklendirecek ve karşılaştıkları ilk ciddi dirençte savaşı bırakıp gitmelerine engel olacaktı. Her ne olursa olsun, Urû'baen'i almaları kolay olmayacaktı. Bundan emindi.

Kuşatma kulelerinden birini geçmişlerdi; kulenin tekerlekleri bile altı metre yüksekliğindeydi ve tıpkı paslı menteşeler gibi gıcırdayıyordu. Ardından açık araziye geldiler. Mazgallarda siperlenen askerler tarafından üstlerine oklar, kargılar yağdırılıyordu.

Elfler o garip dillerinde bağıyorlardı ve şafağın yeni belirmeye başlayan donuk ışığında Roran pek çok ok ve mızrağın döne döne gelip zararsız bir şekilde sağa sola toprağa saplandığını görüyordu. Ama hepsi de değil. Arkasındaki adam birden acıyla bağırdı. Roran, insan ve Urgalların düşen savaşçıya takılıp üstüne basmamak için kenara kaçılırken silahlarının çıkardığı şingirtiyi duydu. Roran arkasına dönüp bakmadı ve ne kendisi ne de beraberindekiler surlara doğru yaptıkları

hücumun hızını kestiler.

Başının üstünde tuttuğu kalkanına bir ok saplandı; ama o okun yarattığı darbeyi hissetmemişti bile.

Sura vardıklarında kenara çekilerek bağırmaya ve emirlerini sıralamaya başladı: "Merdivenler! Merdivenlere yol açın!"

İnsanlar merdivenleri taşıyan Urgallara yol açmak için kenara kaçılıp ortada yol açtılar. Merdivenlerin bu kadar uzun olması Kull'un onları yukarıya itmesi için ağaçlardan birbirine bağlanarak yapılma çubuklar kullanması demektir. Merdivenleri duvara dayamayı başarinca kendi ağırlıklarıyla içe doğru bel vermişlerdi; ayrıca en üstteki üçte ikilik kısmı işlenmiş taşlara dümdüz dayalıydı ve sağa sola kayıyor, her an devrilecek gibi duruyordu.

Roran dirsekleriyle kendine yol açtı ve adamların arasından geçerek arkaya gitti ve Elflerden birini kolundan yakaladı, Othira'ydı bu. Kadın öfkeyle bakıyordu ona ama Roran aldırmadı. "Merdivenleri yerlerine sabitle!" diye bağırdı. "Askerlerin onları itmelerine izin verme!"

Kadın başını salladı ve eski dilde tılsımını yapmaya başladı, diğer Elfler de katıldılar.

Roran dönüp yeniden aceleyle surun yanına geldi. Adamlardan biri en yakındaki merdivene tırmanmaya başlamıştı bile. Roran onu kemerinden yakaladı ve aşağı çekti. "İlk ben çıkacağım," dedi.

"Güçlü Balyoz!"

Roran kalkanını sırtına vurdu ve balyozu elinde tırmanmaya başladı. Yükseklerden zaten hiç hoşlanmazdı ve aşağıda insanlarla Urgallar küçülmeye başlayınca kendini giderek kötü hissetmeye başladı. Duygu giderek dayanılmaz bir hal aldı ve merdivenin duvara düz dayandığı yerine gelmişti. Artık merdivenin kenarını kavrayamıyor, ayağını basacak yer de bulamıyordu. Merdivenin koyu renkli basamağında çizmesinin sadece burnundan birkaç santimlik yerini koyabilecek kadar yer vardı ve kaymamak için çok dikkatli hareket etmek zorundaydı.

Yanından bir mızrak uçup geçti, yanağında rüzgârını hissedecek kadar yakından geçmişti.

Küfredip tırmanmaya devam etti.

Mazgallara bir metreden daha az bir mesafe kalmıştı ki, kenardan eğilen bir askerin mavi gözleriyle burun buruna geldi.

"Böh!" diye bağırdı adamın yüzüne, asker yerinden sıçradı ve geriledi. Adam kendini toparlayacak zaman bulamadan Roran kalan basamakları da çıkıp duvarın üstünden sur boyunca uzanan askerin bulunduğu arkasındaki daracık yola atladı.

Korkuttuğu asker birkaç adım ilerisinde duruyordu, elinde okçuların kısa kılıçlarından vardı. Surun ilerisinde bir grup başka askeri uyarmak için başını çevirdi.

Roran'ın kalkanı hâlâ sırtındaydı, o da elindeki balyozu adamın bileğine indirdi. Kalkanı olmadan eğitilmiş bir silahşoru püskürtmenin kolay olmadığını biliyordu; rakibinden kurtulmanın en güvenli yolu onu bir an evvel silahsız bırakmaktı.

Asker onun niyetini anlamış ve atağa karşı peri almıştı. Ardından da Roran'ı karnından hançerledi.

Ya da hançerlemeye çalıştı. Eragon'un üstündeki koruyucu büyüler kılıcın ucunu karnına santimler kala durdurmuştu. Roran küfür salladı, şaşırmıştı, ardından kılıca vurup adamın elinden düşürdü ve üç hızlı darbeye adamı bayılttı.

Yeniden küfretti. Kötü başlamıştı.

Surun her iki tarafında Varden'liler yukarı tırmanmaya çalışıyorlardı. Birkaçı başardı. Her merdivenin başında küme küme asker bekleyordu ve destek birlikleri akın akın merdivenlerden surun arkasındaki mazgal yoluna, oradan da şehre akıyordu.

Baldor yanma varmıştı (o da kendisiyle aynı merdiveni kullanmıştı) birlikte sekiz askerinin kullandığı bir mancınığın yanına koştu. Mancınık, surun dışından yükselen pek çok kulelerden birinin dibinde kurulmuştu; mancınıklar birbirlerinden elli metre arayla kurulmuşlardı. Askerlerle kulenin arkasında Roran Elflerin yaptığı Saphira'nın hayalini gördü, surların üstünde ve çevresinde uçuyor, aşağıya alevler püskürtüyordu.

Askerler zekiydi; ellerindeki kargıları kendisiyle Baldor'a sallıyorlar ve aradaki mesafeyi korumaya çalışıyorlardı. Roran kargılardan birini kapmaya çalıştı ama onu kullanan adam çok hızlıydı ve bu arada neredeyse yeniden bir kılıç darbesi daha yiyordu. Birkaç dakika daha geçse, askerlerin Baldor ile kendisini alt edeceklerini biliyordu.

Ama bu gerçekleşmeden bir Urgal askerlerin arkasından sura tırmanıp duvardan atladı, iyice sinip bağıarak ve elindeki demirden sopayı sallayarak koşmaya başladı.

Urgal adamlardan birinin göğsüne vurup kaburgasını, diğerinin de kalçasına vurarak leğen kemiğini kırmıştı. Her iki darbe de normalde askerleri saf dışı bıraktırmayı gerektiriyordu ama Urgal yanlarından geçip gittikten sonra adamların ikisi de düştükleri taş zeminden hiçbir şey olmamış gibi ayağa kalkmışlar, Urgal'ı sırtından hançerlemek için peşine düşmüşlerdi.

Roran'ın üstüne bir çaresizlik duygusu çöktü aniden. "Onların kafasını kırmalıyız ya da durdurmak istiyorsak kafalarını koparmalıyız," dedi Baldor'a bağıarak. Gözlerini askerlerden ayırmadan onların gerisindeki Varden'lilere seslendi: "Acı hissetmiyorlar!"

Şehrin içinde ise tam o sırada hayali Saphira bir kuleye bindirmişti. Roran dışında herkes durup olanları seyretti, Roran ise Elflerin ne yapmaya çalıştığını biliyordu.

Vakit kaybetmeden ileri atılıp askerlerden birini şakağına hedeflediği bir darbeye hakladı. İkinci askeri kalkanının yardımıyla üstünden itti; zaten onların kargılarını kendisine karşı kullanamayacakları kadar onlara yakındı ama kendisi balyozundan rahatlıkla faydalanabiliyordu.

Baldor'la beraber mancınığın çevresini askerlerden temizledikten sonra Baldor ona umutsuzluk içinde bakıp, "Gördün mü sen de?" diye sordu. "Saphira..."

"Ona bir şey olmadı."

"Ama..."

"Onu merak etme. Saphira iyi."

Baldor anlamamıştı ama Roran'ın sözlerini kabullenip bir şey sormadı ve birlikte bir sonraki asker grubuna yöneldiler.

Kısa bir süre sonra Saphira (gerçek Saphira) duvarın güney tarafında belirdi, surları geçip onu görünce rahatlayan Varden'lilerin sevinç çığlıkları arasında saraya doğru uçtu.

Roran kaşlarını çatı. Uçarken görünmüyor olması gerekiyordu. "Frethya, Frethya," dedi çabuk çabuk mırıldanarak. Ama kendisi de görünmez olamamıştı. Kahretsin, diye düşündü.

Dönüp Baldor'a, "Merdivenlere dönüyoruz!" diye bağırdı.

"Neden?" diye sordu Baldor. Tam o sırada bir askeri daha haklamaktaydı. Korkunç bir haykırıyla adamı duvardan aşağı şehir zeminine attı. ,

"Soru sormayı kes! Harekete geç!"

Omuz omuza merdivenlerle aralarındaki askerlerle mücadele etmeye devam ederek ilerlediler. Çok kanlıydı ve çok zorlanıyorlardı. Baldor çektiği sıkıntının üstüne bir de sol bacağına üst kısmına bir kesik yarası ve kargılardan biri neredeyse zırhını delecek kadar sert bir darbeye omuzlarından birine isabet edince, ağır bir darbe almıştı.

Askerlerin acıya karşı bağışıklıklarının olması, onları durdurmak için öldürmenin en sağlam yol olduğu anlamına geliyordu ve bu hiç de kolay bir iş değildi. Ayrıca Roran'ın kimsenin gözünün yaşına bakmadan bu işi halletmesi gerektiği anlamına da geliyordu. Birkaç kez öldürdü sandığı adamın, yeniden ayağa kalkıp kendisi bir başkasıyla mücadele içindeyken saldırısına uğramıştı. Üstelik yollarının üstünde o kadar fazla asker vardı ki, Baldor'la birlikte yalnız başlarına asla altından kalkamayacaklarını düşünmeye başlamıştı.

En yakındaki merdivenin başına vardıklarında, "Kal, burada kal!" diye bağırdı.

Baldor şaşırıysa da, belli etmedi. Merdivenleri tırmanıp kendilerine iki adam daha katılana kadar askerlerle kendi kendilerine mücadele ettiler; sonra bir üçüncüsü daha katıldı aralarına ve Roran nihayet askerleri geri püskürtüp, surun o kısmını ele geçirme şanslarının olduğunu düşünmeye başladı.

Bu saldırıları sadece göz boyama ve düşmanı oyalama amaçlı olsa da, Roran yine de ciddiye almamak için bir sebep göremiyordu. Madem hayatlarını tehlikeye atıyorlardı, hiç değilse bir işe yaramalıydı. Üstelik bu surların zaten askerlerden temizlenmesi gerekiyordu.

Ardından Thorn'un öfkeyle kükrediğini duydular; binaların üstünde beliren kızıl ejderha saraya doğru kanatlanmış geliyordu. Roran ejderhanın sırtında Murtagh olduğunu sandığı birini gördü, elinde kızıl renkli bir kılıç vardı.

"Bu da ne demek oluyor?" diye bağırdı Baldor kılıç şakırtıları arasından.

"Oyun sona erdi demek oluyor!" diye karşılık verdi Roran. "Sıkı dur; bu herifler çok şaşıracaklar, çok yanılacaklar!"

Daha konuşmasını doğru dürüst bitirmemişti ki, Elflerin savaşın gürültüsünü bastıran seslerini duydu, eski dilde garip ama çok güzel bir ilahi söylüyorlardı.

O sırada Roran gelen bir kargıdan eğilerek kurtuldu ve kendi balyozunun sapını önündeki askerin karnına gömüp adamın soluğunun kesilmesine neden oldu. Adamlar belki acıyı hissetmiyorlardı ama hâlâ nefes almak zorundaydılar. Asker kendini toparlamakta güçlük çekerken Roran onun savunma mesafesine iyice girip kalkanının köşesiyle adamın boğazını kesti.

Bir sonraki askerin üzerine çullanmak üzereyken ayağının altında yerin zangırdadığını hissetti. Sırtı sur duvarına yapışacak kadar geriledi ve sonra bacaklarını iki yana açarak dengesini korumaya çalıştı.

Tam o sırada askerlerden biri aptalca davranıp onun üstüne atılmak istedi. Adam kendisine doğru koşarken yer sarsıntısı şiddetini artırmıştı, duvarın üst tarafı tıpkı serilmek üzere havaya atılan bir

battaniye gibi titreşti ve koşan asker ile arkasındaki arkadaşları yere dűřütüler ve yerde yüzükoyun o vaziyette kaldılar, yer sarsıntısı devam ediyor, onlar da yerden kalkamıyorlardı.

Kendilerini Urû'baen'in ana giriş kapısından ayıran taş kule duvarının diğer yanından sanki bir dağ yıkılıyormuş gibi bir gümbürtü duyuldu. Havaya yelpaze biçimi sular fişkirmaya başlamıştı; ardından büyük bir gürültüyle ana giriş kapısının üstündeki duvar sarsıldı ve iç tarafa doğru yıkılmaya başladı.

Ve Elfler hâlâ ilahilerini söylüyorlardı.

Ayaklarının altındaki yer sarsıntısı kesilince Roran ileri fırlayıp, daha ayağa kalkma fırsatı bulamayan askerlerin üçünü hakladı. Geri kalan askerler arkalarına dönüp şehre giden merdivenlerden kaçmaya başlamışlardı.

Roran, Baldor'un ayağa kalkmasına yardım etti, sonra bağırdı: "Hadi, peşlerinden!" Sırıttı, kan kokusu almıştı. Belki hiç de o kadar kötü bir başlangıç değildi.

Cadı Öldürmez

"Dur," dedi Elva.

Eragon'un adımı havada donakaldı. Kız eliyle ona geri gel işareti yapınca, Eragon da geri adım attı.

"Oraya sıçra," dedi Elva. Eragon'un bir metre kadar önünde bir noktayı işaret ediyordu. "Yazıtların yanına."

Eragon çöktü, onun kendisine güvenli olup olmadığını söyleyeceğini bekleyerek bir tereddüt geçirdi.

Kız ayağıyla yere sabırsızca pat pat vurup of çekti. "Eğer yaptığın şeye inanmazsan işe yaramaz. Herhangi bir şeyin sana zarar verip vermeyeceğini, sen kendini tehlikeye atmadan söyleyemem." Kız gülümsemiş ama Eragon bu tebessümü hiç de cesaret verici bulmamıştı. "Merak etme; sana bir şey olmasına izin vermem."

Hâlâ şüphe içinde, yeniden bacaklarını kırıp gererek tam sıçramaya hazırlanıyordu ki, Elva, yeniden seslendi:

"Dur!"

Eragon küfretti ve alttaki ve üstteki sivri çıkıntılarının ortaya çıkmasına neden olacak zemindeki yere basmamak için kendini zor tuttu.

Bu çıkıntılar altın kapıya kadar uzanan hole benzer yer boyunca Eragon ile arkadaşlarının önüne çıkan üçüncü tip tuzaktı. İlki, bir sıra görünmez çukurdu. İkincisi tavanda bulunan ve kendilerini ezip dümdüz etmeye ayarlanmış taş bloklar olmuştu. İşte şimdi de sivri çıkıntılar vardı, bunlar tıpkı Dras-Leona'nın altlarında Wyrden'i tünellerde öldüren çıkıntılara benziyorlardı.

Murtagh'ın, gedik açtıkları küçük kale kapısından içeri girdiğini görmüşlerdi ama yanında Thorn olmadan Murtagh onlara karşı herhangi bir girişimde bulunmamıştı. Birkaç saniye daha izledikten sonra Arya ile Blödhgarm yan odalardan birine girip gözden kayboldu.

Mekanizmayı Murtagh'ın tamir etmesi bir saat de alabilirdi, birkaç dakika da. Her iki şekilde de oyalamayla geçirecek vakitleri yoktu.

"Biraz daha dışına," dedi Elva.

Eragon yüzünü astı ama kızın söylediğini yaptı.

"Dur!"

Bu kez eğer Elva sırtından tüniğini yakalamasaydı kesin düşecekti.

"Daha uzağa," dedi kız. Sonra: "Dur! Daha da uzağa."

"Yapamam o kadar uzağa," diye kükredi, hayal kırıklığı artıyordu. "İlk hızı almadan bunu yapabilmem imkânsız." Ama Elva sıçramanın tehlikeli olduğunu söyleyecek olursa bu kez de, ilk hız aldığı takdirde kendini zamanında durduramayabilecekti. "Şimdi ne oldu? Eğer bu sivri çıkıntılar ta kapıya kadar gidiyorsa, oraya asla ulaşamayız." Tuzağın üstünden büyü sayesinde süzülerek uçmayı da düşünmüşlerdi ama eğer en ufak bir büyü yapılmışsa kendi büyülerini bozardı, yani Elva'nın

düşüncesi böyleydi ve kendisine güvenmekten başka çareleri olmadığını.

"Belki tuzak yürüyen bir ejderha düşünülerek hazırlanmıştır," dedi Arya. "Eğer sadece bir iki metrelik bir mesafeyse, Saphira veya Thorn fark bile etmeden üstünden atlayıp geçebilirler; ama eğer otuz metreyse bunu başarmak zor olur."

"Sıçrarsam olmaz," dedi Saphira. "Otuz metre çok kolay bir mesafe."

Eragon, Arya ve Elva'yla durumu değerlendirir gibi bakıştı. "Ama kuyruğunun yere dokunmamasına dikkat et," dedi Eragon sonra. "Ve ayrıca çok da fazla uzaklaşma, yoksa başka bir tuzakla karşılaşabilirsin."

"Tamam küçüğüm."

Saphira dizlerini kırdı, büzüldü, başını taştan otuz kırk santim yukarda kalacak kadar iyice eğdi ve sonra pençelerini iyice yere yapıştırıp holün ilerisine doğru sıçradı, kanatlarını kendini bir parça uçuracak kadar açtı.

Eragon, Elva'nın bir şey demediğini görüp rahatladı.

Saphira cüssesinin iki katı kadar bir mesafe uçtuktan sonra, kanatlarını topladı ve yankılı bir gürültüyle yere kondu.

Tamamdır, dedi. Geri dönüp bakarken pulları yerde sürtündü. Sonra yeniden sıçradı ve Eragon ile arkadaşları ona yer açmak için biraz yoldan çekildiler. "Eee?" diye sordu Saphira. "İlk kim geliyor?"

Onları teker teker sivri çıkıntılarının üstünden diğer tarafa taşınması için dört tur yapması gerekmişti. Ardından Arya ile Elva yine önde, hızlı adımlarla ilerlemeye devam ettiler. Pırıl pırıl parlayan kapılara kadar onca yolun dörtte üçünü geçene kadar daha başka tuzakla karşılaşmadılar ama o noktada Elva birden irkilip küçük elini havaya kaldırdı. Herkes anında durdu.

"Eğer devam edersek bir şey bizi tam ortamızdan biçer," dedi. "Nereden geleceğini bilmiyorum ama... duvarlardan belki."

Eragon kaşlarını çattı. Onları her ne ortadan ikiye biçecekse bu üstlerindeki koruyucu büyülerini bile aşabilecek güce ve ağırlığa sahip bir şey olduğunu gösteriyordu, çok can sıkıcı bir düşünceydi.

"Peki ya şöyle yapsak..." diye başlamıştı ki konuşmaya, yan taraftaki geçitlerden birinden kadınlı erkekli yirmi siyah cüppeli insan belirdi, gelip tam önlerinde dizilip yolu kestiler.

Düşman büyücüler eski dilde ilahiler söylemeye başlayınca, Eragon bir düşüncenin bıçak gibi zihnine saplandığını hissetti. Çenesini açan Saphira büyücülerin üstüne çatır çatır yanan gür bir alev dilimi gönderdi ama alevler aralarından hiç zarar vermeden yalayıp geçmişti. Duvarda asılı flamalardan biri alevlerden tutuşup kavruldu, yanan parçalar yere düştü.

Eragon zihninde kendini savunuyordu ama saldırıya geçmiyordu; bütün büyücülerini tek tek dize getirmek çok zaman alırdı. Dahası ilahi söylemeleri kendisini rahatsız etmişti: Zihnini ele geçirmeden (ve diğerlerinin de tabii) büyü yapmaya niyetlilerse, o zaman bu ölmüş ya da hayatta kalmış olmalarına aldırmadıkları, sadece izinsiz girmeye çalışan davetsiz misafirleri durdurmaya çalıştıkları anlamına geliyordu.

Elva'nın yanında yere bir dizi üstüne çöktü. Elva büyücülerden biriyle konuşuyor, adamın kızıyla ilgili bir şeyler söylüyordu.

Eragon alçak sesle Elva'ya, "Durdukları yer tuzağın olduğu yer mi?" diye sordu.

Kız başını evet anlamında salladı ama büyücüyle konuşmasına kesinlikle ara vermemişti.

Eragon elini ileri uzatıp avucunun ayasını yere vurdu.

Bir şeyler olacağını biliyordu ama, her duvardan yatay birer demir tabakanın yırtılırcasına korkunç bir sesle çıktığını görünce yine de korkmuştu. Demir levhalar (her biri on santim kalınlığında, on metre boyundaydı) büyücüleri tıpkı birbirine doğru dönen çift bıçaklı dev konserve açacakları gibi tam ortalarından biçerek ikiye bölmüş, ardından yeniden duvarda gizli yuvalarına girmişlerdi.

Olayın aniliği karşısında Eragon şok olmuştu. Gözlerini önündeki iğrenç manzaradan çevirdi. Ne kötü bir ölüm şekli.

Yanında Elva boğulur gibi sesler çıkarıyordu, sonra öne doğru düşerek bayıldı. Arya onu başını yere çarpmadan yakaladı. Kızı bir kolunda beşik gibi sallarken eski dilde ona mırıltıyla bir şeyler söylemeye başladı.

Eragon diğer Elflerle bu tuzağı nasıl geçebileceklerini görüştü ve en güvenli yolun tıpkı sivri çıkıntılarda yaptıkları gibi üstünden sıçramak olacağına karar verdiler.

Dördü birlikte Saphira'nın sırtına tırmandılar ve tam sıçramak üzereyken Elva zayıf bir sesle, "Durun! Yapmayın!" diye bağırdı.

Saphira'nın kuyruğu titredi ama olduğu yerde kaldı.

Elva, Arya'nın kollarından kurtulup indi, sersemlemiş gibi birkaç adım attı, öne eğildi, kusacak gibiydi. Daha sonra elinin tersiyle ağızını sildi ve önlerinde yerde yatan cesetlere sanki onları hafızasına kazımak istiyormuş gibi uzun uzun baktı.

Gözlerini onlardan ayırmadan, "Başka bir mekanizma daha var, yarı yolda tavanda. Eğer sıçrarsanız (ellerini çırpıtı, gürültülü keskin bir sesle bir kez çırpıtı ve yüzünü ekşitti) tavandaki duvarlardan da bıçkılar çıkacak, yerden de," dedi.

Eragon'u bir düşünce almıştı. "Galbatorix neden bizi öldürmeye çalışsın ki?.. Eğer sen burada bizimle olmasan..." dedi Elva'ya bakarak. "Saphira şimdi belki çoktan ölmüştü. Oysa Galbatorix onu canlı istiyor, öyle değil mi, o zaman bütün bunların anlamı ne?" Eliyle kanlar içindeki yeri gösterdi. "Bu sivri çıkıntılara ve taş bloklara ne gerek vardı?"

"Belki de..." dedi Elf kadın Invidia. "Diğer tuzaklara daha düşmeden bizim çukurlara düşeceğimizi sanıyordu."

"Ya da belki de..." dedi Blödhgarm ciddi bir sesle. "Elvanın bizimle olduğunu ve neler yapabileceğini biliyor."

Kız omuzlarını silkti. "Peki ne olmuş öyleyse. O beni durduramaz ki."

Eragon'u bir ürperme sardı. "Hayır, tabii ki, ama eğer seni biliyorsa, korkabilir ve eğer korkarsa..."

"O zaman bizi gerçekten öldürmeye çalışabilir," diye tamamladı Saphira.

Arya başını salladı. "Önemli değil. Onu yine de bulmalıyız."

Bıçkılarını nasıl geçeceklerini bir dakika daha tartıştıktan sonra Eragon, "Bizi diğer tarafa

göndermek için büyü kullanmama ne dersiniz, Arya'nın Saphira'nın yumurtasını Spine'a gönderişi gibi?" dedi. Cesetlerin ötesindeki alanı gösterdi.

"Çok fazla enerji gerektirir," dedi Glaedr.

"Gücümüzü Galbatorix'le karşılaşmaya saklasak iyi ederiz" diye ekledi Umaroth.

Eragon dudağını ısırıldı. Omzunun üstünden geriye bakıp Murtagh'ın holün iki tarafı arasında mekik dokuduğunu görünce telaşlandı. Fazla zamanımız yok.

"Belki duvarın üstüne bıçıkların duvardan çıkmalarını önleyebilecek bir şeyler koyabiliriz."

"Bıçıklar eminim yapılacak büyülere karşı koruma altına alınmışlardır," dedi Arya. "Ayrıca onları içerde tutacak bir şey yok yanımızda öyle değil mi? Bir bıçak? Ya da bir silah? Bıçıklar çok büyük ve ağırlar. Önlerine çıkan ne olursa olsun, sanki bir şey yokmuş gibi onları biçecektir."

Suskunluk çöktü üstlerine.

Sonra Blödhgarm dişlerini yalayıp konuşmaya başladı: "Aslında tam da değil." Dönüp kılıcını yere, Eragon'un önüne koydu, sonra emri altındaki diğer Elflere de aynısını yapmasını işaret etti.

Eragon'un önüne on bir kılıç kondu. "Sizden böyle bir şey isteyemem," dedi. "Kılıçlarımız..."

Blödhgarm havaya kaldırdığı eliyle sözünü kesti; lambaların yumuşak ışığında kürkü parlıyordu. "Bizler zihnimizle savaşırız Shade Katili, bedenimizle değil. Eğer savaşçılarla karşılaşacak olursak onlardan ihtiyacımız olan silahları alırız. Kılıçlarımız şu anda burada daha çok işe yarayacaklarsa, o zaman sadece duygusal nedenlerle onları elden kaçırmamak için vermemek aptallık olur." Eragon başını öne eğdi. "Nasıl istersen."

Blödhgarm, Arya'ya dönüp, "Bunların eşit sayıda olmaları gerek, başarı şansımızı artırmak istiyorsak tabii," dedi.

Arya bocaladı bir an ama sonra ince uzun kılıcını çekip diğerlerinin üstüne koydu. "Yapacağın şeyi iyice düşün Eragon," dedi. "Bunlar destansı silahlar. Onları yok etmek ve karşılığında elimize bir şey geçmemesi yazık olur."

Eragon başını salladı, sonra kaşlarını çatıp Oromis'le yaptıkları dersleri hatırlamaya çalıştı. "Umaroth," dedi. "Senin gücüne ihtiyacım var."

"Bizim olan senindir," diye karşılık verdi ejderha.

Demir bıçıkların dışarı çıktığı yarıkları gizleyen görsel aldatmaca Eragon'un delip geçemeyeceği kadar başarılı yapılmıştı. Ama bu zaten beklediği bir şeydi, Galbatorix böyle detayları atlayacak biri değildi. Öte yandan, görsel aldatmacayı yapmak için kullanılan tılsımı tespit etmekse çok kolay olmuştu ve Eragon buradan yarıkların tam olarak nerede olduklarını ve ebatlarını alabiliyordu.

Yarıkların içinde metalin ne kadar geriye gittiğini ise tam olarak kestiremiyordu. Ama duvarın dışından en az üç beş santim içerde olmasını umdu. Yüzeye daha yakınlarsa planı suya düşebilirdi, çünkü kralın bıçkıyı dışardan üstünde yapılacak kurcalamalara karşı korumaya aldığına hiç kuşkusuz yoktu.

İhtiyaç duyduğu kelimeleri kafasında toplayarak Eragon yapmak istediği on iki büyüden ilkinin yaptı. Elflerden birinin kılıcı (Laufin'in kılıcı olduğunu sanıyordu) nefes kadar hafif bir rüzgârla yok oldu, tıpkı havada sallanan bir tünik gibi. Yarım saniye bile geçmemişti ki sol taraflarındaki

duvardan tok bir güm sesi geldi.

Eragon güldü. İşe yaramıştı. Kılıcı demir bıçkının içinden geçirmek istese alacağı tepki çok daha etkileyici olurdu.

Öncekinden daha seri şekilde konuşarak geri kalan tılsımları da yaptı ve altışar kılıcı her bir duvara gömdü, her bir kılıç birbirinden bir buçuk metre aralıktaydı. O sözleri dile getirirken Elfler de dikkatle onu dinliyorlardı, kılıçlarını kaybettikleri için canları sıkılsa bile bunu belli etmediler.

Büyüyü bitirince Eragon, Arya ile Elva'nın yanında diz çöktü (her ikisi de yeniden Dauthdaert'i tutuyorlardı) ve onlara, "Koşmaya hazır olun," dedi.

Saphira ile Elfler gergindiler. Arya yeşil kargıyı dikkatle tutarak Elva'nın onun sırtına çıkmasına yardım etti. Sonra, "Hazırız," dedi.

İleri uzanarak Eragon yine yere vurdu.

Her iki duvardan da kulakları tırmalayıcı sesler geldi ve tavandan ip gibi tozlar döküldü, bulanık bir duman bulutu yarattılar.

Eragon yerinden fırlayıp koşmaya başladı. Daha iki adım atmıştı ki Elva'nın, "Daha hızlı!" diye bağırdığını duydu.

Hararetili bir çabayla ayaklarının yeri daha da gayretli itmesini sağladı. Sağ tarafından hızla Saphira geçti, kuyruğu ile başı yere yakın bir halde, gözünün kenarında karanlık bir gölge gibiydi.

Tam tuzaklı bölgenin dışına çıkmaya yaklaşmıştı ki, demirin kırılma sesi duyuldu, ardından da insanın tüylerini diken diken eden bir metalin metale sürtme sesi.

Arkasından biri bağırdı.

Bir yandan sestem uzaklaşmaya çalışarak arkasına dönüp baktı ve herkesin zamanında tuzaklı bölgeyi geçmiş olduğunu gördü, sadece Yaela, kırmızı saçlı Elf kadın metalin iki parçasının son on beş santimi arasına sıkışmıştı. Çevresi mavi sarı alevlerle tutuşmuştu, sanki hava yanıyor gibi görünüyordu ve yüzü acıyla buruşmuştu.

"Flauga!" diye bağırdı Blödhgarm ve Yaela demir bıçkılarının arasından uçtu, uçunca bıçkılar bir çınlamayla birbirine çarptılar. Sonra yine göründüklerinde çıkardıklarına benzer aynı korkunç gürültüyle yeniden duvarın içine yuvalarına girdiler.

Yaela elleri ve dizleri üstüne Eragon'un yanına düştü. Eragon kadının ayağa kalkmasına yardım etti; ama şaşırarak onun yaralanmamış olduğunu gördü. "İyi misin?" diye sordu.

Kadın başını salladı. "Evet, ama... üstümdeki bütün koruyucu büyüler eridi gitti." Ellerini kaldırıp hayret dolu bir ifadeyle ellerine baktı. "Koruyucu büyülerimi uzun yıllardır ilk kez yitiriyorum... Neredeyse senin yaşından daha küçük olduğum zamanlardan beri ilk kez. Her nedense bıçkılar koruyucu büyülerimi eritti."

"Hayatta olduğun için şanslısın," dedi Eragon, kaşları yine çatıldı.

Elva omuz silkti. "Hepimiz ölürdük, o hariç," dedi ve Blödhgarm'ı gösterdi. "Eğer size daha hızlı demeseydim."

Eragon söylendi.

Her adımda yeni bir tuzakla karşılaşmayı bekleyerek yollarına devam ettiler. Ama holün geri kalanı engelsiz gibiydi ve sondaki kapılara bundan başka bir olayla karşılaşmadan ulaştılar.

Eragon kapının parlak altın yüzeyine baktı. Üstünde bir meşe ağacının gerçek ölçülerde nakşedilmiş resmi vardı; olgun meşenin gölgelik yapacak gürlükte yaprakları bir kavis yaparak altta kökleriyle birleşerek gövdesi etrafında büyük bir çember görünümü oluşturuyordu. Gövdesinin orta yerinde her iki taraftan budak vermiş iki kalın dal uzanıyor, bu daire çember görünümünü dört çeyrek parçaya bölüyordu. Sol üst çeyrek içinde, elleri mızraklı bir Elf ordusunun sık bir ormanlıkta uygun adım yürürkenki halleri resmedilmişti. Sağ üst çeyrekte insanlar vardı, binalar inşa ediyorlar, demir dövüyorlardı. Sol alt köşede Urgallar (çoğu Kull) bir köyü yıkıp yakarken ve köylüleri öldürürken görülüyordu. Sağ alt tarafta ise madenlerde çalışan Cüceler ile değerli taşlar ve cevherlerle dolu mağaraları vardı. Meşenin kökleri ve dalları arasındaysa Eragon kedi adamlar ile Ra'zac'ı fark etti, birkaç da tanımadığı garip görünüşlü yaratık vardı. Ağaç resminin tam ortasında ise sanki kendini ısırırmiş gibi kuyruğunu ağzına almış bir ejderha resmi vardı. Kapılar çok güzel işlenmişlerdi. Daha başka bir zaman olsa Eragon burada oturup saatlerce kapıyı seyredip incelemek isterdi.

Ama öte yandan bu pırıl pırıl kapılar, arkasında bulunan şeyin ne olduğunu düşününce içini korkuyla dolduruyordu. Eğer arkasında Galbatorix varsa, o zaman şu anda hayatları ömürlerinin sonuna kadar değişmek üzereydi ve artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı, ne kendileri için, ne de Alagaesia'da yaşayan diğerleri için...

"Hazır değilim," dedi Eragon Saphira'ya.

"Böyle bir şeye ne zaman hazır olunabilir ki?" diye karşılık verdi Saphira. Dilini dışarı çıkarıp havayı tattı. Eragon onun da gergin bir bekleyiş içinde olduğunu görebiliyordu. "Galbatorix ve Shruikan ölmeliler ve bunu yapabilecek bir tek biz varız."

"Ya yapamazsak?"

"O zaman da başaramamış oluruz, yani ne olacaksa o olacak."

Başını salladı ve derin bir nefes aldı. "Seni seviyorum Saphira."

"Ben de seni seviyorum küçüğüm."

Eragon ileri bir adım attı. "Şimdi ne olacak?" diye sordu, huzursuzluğunu gizlemeye çalışarak. "Kapıyı mı tıklatacağız?"

"İlk önce bakalım açık mı?" dedi Arya.

Savaş nizamında düzene girdiler. Ardından Arya yanında Elva'yla birlikte sol kapının kolunu tutup açmaya hazırlandılar.

Ama daha kolu tutar tutmaz Blödhgarm ile yanındaki on büyücüsü, sütun biçimi bir hava akımı içinde kaldılar ve sütundan hava titreşmeye başladı. Eragon korkuyla bağırdı, Saphira sanki sivri bir şeyin üstüne basmış gibi keskin bir sesle tısladı. Elfler sütunun içinde kıpırdamıyorlar gibiydiler, gözleri bile büyü yapıldığı sırada en son nereye bakıyorlarsa o noktaya sabitlenmiş gibi hareketsizdi.

Güçlü bir dang sesiyle sol taraftaki duvarın içinde bir kapı kayarak açıldı ve Elfler içine doğru kaymaya başladılar, tıpkı buz üstünde kayan heykeller gibiydiler.

Arya onlara doğru fırladı, tırtıllı ağzı keskin kargıyı önünde tutuyordu; amacı Elfleri esir eden

büyüyü bozmaktı ama gereği kadar hızlı hareket edemiyordu ve onlara yetişemedi.

"Letta!" diye bağırdı Eragon. Dur! Yardım etmesini umduğu en basit büyüydü. Ama Elfleri esir eden büyü kendisinin kıramayacağı kadar güçlüydü. Karanlık dehlizin içine girip gözden kayboldular, kapı arkalarından yeniden gürültüyle kapandı.

Eragon'u bir çaresizlik duygusu kapladı. Elfler olmadan...

Arya, Dauthdaert'in sapıyla kapıya vuruyordu, hatta kargının keskin ucuyla duvarla kapının birleştiği kenarı bile bulmaya çalıştı (sur duvarında küçük giriş kapısına yaptığı gibi) ama duvar yekpareydi; kıpırdatmak mümkün olmuyordu.

Arkasını döndüğünde yüzünde buz gibi bir öfke vardı. "Umaroth" dedi. "Bu duvarı açmak için yardımına ihtiyacım var."

"Hayır," dedi beyaz ejderha. "Galbatorix eminim arkadaşlarınızı güzelce gizlemiştir. Onları bulmaya çalışmak sadece enerjinizi boşa harcamak ve bizi daha büyük bir tehlikenin içine atmak demek olacaktır."

Kaşları çatılırken Arya'nın çekik gözleri daha da kısılmıştı. "O zaman onun ekmeğine yağ sürmüş olacağız, Umaroth-elda. Bizi bölmek ve gücümüzü azaltmak istiyor. Eğer onlarsız devam edersek, Galbatorix'in biziyenmesi de o kadar kolaylaşır."

"Evet küçüğüm. Ama o Yumurta-Kırıcı'nın bizim Elfleri takip etmemizi istediğini de düşünmüyor musun? Öfke ve endişe içinde onları arayıp kendisini unutmamızı ve bu sayede kör gibi bizi bir başka tuzağına sürüklemek istiyor olamaz mı?"

"Bunun için neden bu kadar çok çaba sarf etsin ki? Eragon'u, Saphira'yı, seni ve geri kalan Eldunari'leri de tıpkı Blödhgarm ve diğerlerini ele geçirdiği gibi geçirebilirdi ama yapmadı."

"Çünkü belki kendisiyle yüzyüze gelmemizden önce yorulmamızı istiyor veya o bize saldırmadan önce."

Arya başını öne eğdi bir süre, başını yeniden kaldırdığında öfkesi artık geçmiş (en azından görünürde geçmişti), yerine her zamanki kendine hâkim ve tetikte olan ifadesi gelmişti. "O zaman ne yapmamız gerekiyor Ebrithil?"

"Galbatorix'in Blödhgarm ile diğerlerini öldürmemesini ümit edelim (en azından hemen) ve bulana dek kralı aramaya devam edelim."

Arya kabullenmişti ama Eragon onun bundan hoşlanmadığını anlayabiliyordu. Onu suçlamıyordu, kendi de aynı şeyleri hissediyordu.

"Tuzağı neden hissedemedin?" diye sordu Elva'ya alçak bir sesle. Aslında nedenini bildiğini sanıyordu ama yine de ondan duymak istiyordu.

"Çünkü onlara zarar vermedi, canlarını yakmadı," dedi kız.

Eragon başını salladı.

Arya yeniden altın kapının yanına döndü, tekrar sol kapının kolunu tuttu. Ona katılan Elva da küçük eliyle Dauthdaert'in sapına yapıştı.

Geriye doğru asılarak kapıyı çekti, çekti ve dev gibi kapı sonunda ağır ağır açılmaya başladı. Eragon tek bir insan gücünün bunu bir başına başarmasının imkânsız olduğunu düşünüyordu, Arya'nın

gücü bile zor yetiyordu.

Kapı duvara değince Arya bıraktı ve Elva'yla birlikte Saphira'nın önünde Eragon'un yanına gittiler.

Büyük kemerli girişin gerisinde çok büyük, karanlık bir salon uzanıyordu. Eragon gerçek büyüklüğünü kestiremiyordu, çünkü duvarlar kadifelerin gölgeli derinliklerinde gizliydi. Demir çubuklara asılı bir sıra alevsiz lamba, girişten itibaren her iki yan taraf boyunca uzanıyor, desenli yer zeminini ve başka çok az şeyi aydınlatıyordu; bundan başka bir de yüksek tavandaki kristal avizeden soluk bir ışık yayılıyordu. İki sıra lambalar yüz elli metre ilerde, üstünde bir taht olan kürsünün yanında son buluyordu. Tahtta karanlık bir cüsse seçiliyordu, odadaki tek kişiydi, kucağında kımından çekilmiş bir kılıç vardı, uzun, beyaz, sanki hafif bir ışık yayar gibi görünen bir kılıç.

Eragon yutkunup Brisingr'ı daha sıkı kavradı. Saphira'nın çenesini kalkanının köşesiyle sevdi, yanıt olarak dilini dışarı çıkardı. Sonra aralarında konuşmadan anlaşarak dördü ilerlemeye başladı.

Dördü de salona girince büyük kapı arkalarından gürültüyle kapandı. Eragon zaten bunu bekliyordu ama yine kapının kapanırken çıkardığı sesle irkilmişti. Yüksek tavanlı salonda yankılar ışısız bir sessizliğe dönüşünce tahtta oturan kişi yerinde kımıldandı, sanki uykudan uyanır gibiydi. Sonra bir ses duyuldu taht odasının en uzak ucundan. Ama nasıl bir ses! Daha önce Eragon'un hiç duymadığı türden: Derin, gür, Ajihad, Oromis veya Hrothgar'ınkinden çok daha otoriter, hatta Elflerin sesinin bile kulağa ahenksiz, kaba gelmesine neden olan bir ses.

Ve konuştu: "Evet, sizleri bekliyordum. Sarayıma hoş geldiniz. Özellikle sen Eragon Shade Katili ve sen, Saphira Parlakpul, hoş geldiniz. Sizinle tanışmayı çok istiyordum. Ama seni gördüğüme de çok sevindim Arya, Islanzadi'nin kızı ve hak ettiğin unvanınla Shade Katili ve sen de Parlak Kaşlı Elva. Tabii ki, Glaedr, Umaroth, Valdr ve sizinle beraber seyahat edip şu anda görünmez olanlar. Sizleri öldü diye biliyordum ama aksini öğrendiğim için mutluyum. Hepiniz hoş geldiniz! Konuşacak çok şeyimiz var."

Mahşerin Ortası

Yanında bölüğünden savaşçılarıyla birlikte Roran mücadeleye devam ederek Urû'baen'in dış surlarından aşağı şehir sokaklarına inmeyi başarmıştı. Orada kısa bir ara durup yeniden toplandılar, sonra Roran bağırdı: "Kapıya!" Ve balyozuyla işaret etti.

Aralarında Horst ve Delwin'in de olduğu Carvahall'den birkaç adamla önden gidip duvarın iç kısmı boyunca Elflerin büyüyle açtığı gediğe doğru ilerlemeye başladılar. Onlar koşar adım ilerlerken başlarının üstünde vızır vızır oklar uçuşuyordu ama hiçbiri özellikle doğrudan kendilerini hedef almıyordu, o da gruptan birinin yaralandığını duymadı.

Sur ile taş evlerin arasında onlarca askerle karşılaştılar. Aralarından birkaçı durup kendileriyle savaştı, çoğunluk geri kalanı koşmaya devam etti ama kalıp savaşanlar da kısa bir süre sonra sokak aralarına daldılar.

İlk başta kıyımın getirdiği yoğun vahşet duygusu ve zaferle Roran hiçbir şeyin farkına varmamıştı, ama sonra karşılarına çıkan askerlerin kaçmaya devam etmeleri içini huzursuz etmeye başlamıştı. Dikkatle çevresine bakıp sıra dışı olabilecek bir şeyler tespit etmeye çalıştı.

Yolunda olmayan bir şeyler vardı ortada. Bundan emindi.

"Galbatorix onların bu kadar çabuk pes etmelerine göz yummazdı," diye mırıldandı kendi kendine.

Yanında duran Albriech, "Ne?" diye sordu.

"Dedim ki, Galbatorix onların bu kadar çabuk pes etmelerine göz yummazdı." Başını çevirip bölüğün geri kalanına bağırdı: "Kulaklarınızı iyi açın, gözlerinizi de! Eminim Galbatorix'in bize bir iki sürpizi var. Ama biz gafil avlanmayacağız, öyle değil mi?"

"Güçlü Balyoz!" diye bağırarak karşılık verdiler, silahlarıyla kalkanlarına vurdular. Elfler dışında hepsi. Roran gördüğü manzaradan memnun adımlarını sıklaştırdı, yürürken bir yandan da gözüyle evlerin damlarını kesiyordu.

Kısa süre sonra her tarafa moloz saçılmış, bir zamanlar ana giriş kapısının olduğu yola vardılar. Şimdi kapıdan geriye kalan tek şey, tepede birkaç metre genişlikte açılmış koca bir delik ile hemen altında birikmiş taş ve moloz yığınıydı. Açılmış gedikten Varden'liler müttefikleriyle beraber içeri girdiler. İnsanlar, Cüceler, Urgallar, Elfler ve kedi adamlar tarihte ilk kez birlikte İmparatorluk'a karşı savaşıyorlardı.

Şehre girerlerken ordunun tepesinden aşağı oklar yağıyordu ama Elflerin yaptığı büyü ölümcül okların savaşçılara isabet edip yaralamasını önliyordu. Aynı şey Galbatorix'in askerleri için söz konusu değildi, Roran aralarından bazılarının Varden'lilerin oklarına hedef olup düştüğünü görüyordu ve bazıları da isabet aldığı halde korunma altında oldukları belli oluyordu. Roran, bunlar Galbatorix'in gözdeleri olmalı, diye düşündü.

Kendi bölümü ordunun geri kalanına katıldığında Roran atı üstünde Jörmundur'u savaşçıların arasında gördü. Roran onu selamladı, Jörmundur da aynı şekilde selam verip ardından seslendi: "O çeşmeye ulaşınca (kılıcıyla birkaç metre ötelinde, avlunun ortasında süslü büyük yapıyı gösterdi) adamlarını alıp sağ tarafa yönel."

Şehrin güneyini temizle, sonra da bizimle yeniden sarayda buluş."

Roran başıyla onayladı, başını Jörmundur görebilsin diye abartılı şekilde sallamıştı. "Tamam efendim!"

Şimdi yanında diğer savaşçılar olduğu için kendini daha güvende hissediyordu ama içindeki huzursuzluk hâlâ geçmemişti. "Nerede bunlar?" diye soruyordu içinden gözlerini boş sokakların girişlerinde gezdirerek. Galbatorix'in bütün ordusunun Urû'baen'de toplanmış olması gerekiyordu, ama Roran hâlâ ortada büyük bir ordu falan görmüş değildi. Surların üstünde şaşırtıcı derecede az sayıda asker vardı ve yollarda gördükleri de vaktinden çok erken bırakıp kaçmışlardı çoktan.

Bizi içe çekmeye çalışıyor, dedi Roran birden farkına vararak. Bunların hepsi bizi tuzağa düşürmek için bir oyun. Yeniden Jörmundur'un dikkatini çekmeye çalışarak bağırdı: "Ortada yolunda gitmeyen bir şeyler var! Askerler nerede?"

Jörmundur'un kaşları çatıldı, dönüp atları üstünde yanına gelen Kral Orrin ve Kraliçe Islanzadi'yle konuştu. Islanzadi'nin sol omzuna beyaz bir kuzgun tünemişti, pençelerini kadının altın rengindeki korse tipi zırhına geçirmişti.

Varden'liler yine de Urû'baen'in içerilerine ilerlemeye devam ediyordu.

İte kaka Roran'ın yanına gelen Nar Garzhvog, "Sorun nedir Güçlü Balyoz?" diye sordu gür sesiyle.

Roran koca başlı Kull'a baktı. "Tam bilmiyorum. Galbatorix..."

Ama önlerindeki binaların arasından bir borazanın çaldığını duyunca ne söyleyeceğini unuttu. Belki bir dakikaya yakın, uğursuz bir tonda alçak sesle ötünce Varden'liler endişeyle durup birbirlerine baktılar.

Roran'ın kalbi duracaktı neredeyse. "Buraya kadar," dedi Albriech'e. Arkasına dönüp balyozunu salladı ve yandaki sokağı işaret etti. "O tarafa gidin!" diye kükredi. "Binaların arasına girin ve gizlenin!"

Düzen halindeki ordunun dağılarak ayrışması, toplanmalarından uzun sürmüştü. Duruma canı sıkılan Roran onların daha çabuk olması için bağırdı: "Çabuk olun sizi sefil köpekler! Daha çabuk!"

Borazanın sesi yeniden duyuldu. Jörmundur ordusuna dur işareti verdi.

Bu sırada Roran'ın savaşçıları sokak aralarında yerlerini almışlar, sokak içlerinde kümeler halinde duruyorlar, verilecek emri bekliyorlardı. Roran, Garzhvog ile Horst'la bir evin yanında durmuş köşeden dikizleyerek neler olduğunu görmeye çalışıyordu.

Borazan bir kez daha öttü ve ardından Urû'baen'in içlerinden bir sürü ayak sesi gelmeye başladı.

Sokaklara boşalan bölük bölük orduları görünce Roran'ın içi korkuyla doldu; adamlar askeri düzen içinde hareket ediyorlardı ve yüzlerinde en ufak bir korku ifadesi yoktu. Başlarında kır renkte bir savaş atı üstünde, tıknaz, geniş omuzlu bir adam vardı. Üstüne giydiği zırh sanki bir göbeği muhafaza etmek istermiş gibi, neredeyse otuz santimden fazla dışa doğru bombe yapıyordu. Sol elinde bir kalkan, sağ elinde ise iğneli bir topuz vardı; çoğu insanın güçlkle kaldıracağı bu silahı o öne arkaya rahatlıkla savuruyordu.

Roran dudaklarını ıslattı. Adamın Lort Barst'tan başkası olamayacağını düşünüyordu ve adam hakkında duyduğu şeylerin yarısı doğruysa Barst dümdüz edeceğinden emin olmadığı hiçbir ordunun üstüne doğrudan gitmezdi.

Roran göreceğini görmüştü. Binanın köşesinden geri çekilerek, "Beklemeyeceğiz. Diğerlerine söyle, bizi takip etsinler," dedi.

"Kaçmak için mi Güçlü Balyoz?" diye sordu homurdanarak Nar Garzhvog.

"Hayır," dedi Roran. "Yan taraflarından saldırmayı düşünüyorum. Yalnızca bir aptal onlara doğruca ön cepheden saldırır. Git şimdi!" Urgal'ı şöyle bir itti, sonra savaşçılarının önünde bulunmak üzere sokakların kesiştiği yere doğru koştu. Ve sadece bir aptal, Galbatorix'in ordusunun başına kumandan seçtiği biriyle kafa kafaya savaşa girer.

Birbirine sıkışık denecek kadar bitişik yapıda kendilerine yol açarak ilerlemeye çalışırken Roran askerlerin, "Lort Barst! Lort Barst! Lort Barst!" diye tempo tuttıklarını duydu. Perçinli çizmeleriyle ayaklarını yere, kılıçlarını da kalkanlarına vuruyorlardı.

Aman ne iyi, gittikçe güzelleşiyor, diye düşündü içinden oradan başka her yerde olmayı isteyerek.

Arkasından Varden'liler de bağırarak karşılık verdiler: "Eragon! Süvariler!" Ve şehir birbirine çarpan metallerin sesiyle, yaralanan adamların haykırılarıyla doldu.

Kendi bölüğünü imparatorluk ordusunun ortasına yakın olduğunu düşündüğü bir yerlerine geldiklerinde onlara döndürüp düşmanın bulunduğu yere doğru sürdü. "Birlikte kalın," diye emretti. "Kalkanlarınızla bir duvar oluşturun, ne yaparsanız yapın, büyücüleri korumaya dikkat edin."

Kısa süre sonra sokakta askerlerle karşılaşmışlardı (çoğu mızraklı askerlerdi), savaşın ön cephelerine birbirlerine yapışmış vaziyette omuz omuza ilerliyorlardı.

Nar Garzhvog korkunç bir nara attı, Roran ve bölükteki diğer savaşçılar da. Sonra hep beraber karşılardaki düzenli orduya doğru saldırıya geçtiler. Askerler dehşet içinde bağıştılar, basan panikle gerilemeye başladılar, savaşmak için kendilerine yer açmaya çalışırken kendi arkadaşlarını eziyorlardı.

Nara atarak Roran ilk sıradakilerin üstüne atladı. Balyozunu savuruyor, çevreye kanlar fişkırıyordu, karşısında ne demir, ne kemik direnebiliyordu. Askerler birbirlerine o kadar bitişikti ki, ellerinden bir şey gelmiyordu. Kalkanıyla engellemiş, aralarından bir tanesi bile kılıcını çekecek fırsat bulamadan Roran dördünü öldürmüştü.

Sokağın bir ucunda Nar Garzhvog elindeki sopayı tek savuruşla altı adamı devirmişti. Askerler normalde acıyı hissetseler kendilerini yaralayacak olan darbelere aldırış etmeden yeniden ayağa kalkmaya başlamışlardı, Garzhvog yeniden bir tane indirip onları pelteye çevirdi.

Roran'ın gözü önündeki askerlerden başka bir şey görmüyor, elindeki balyozun ağırlığından ve ayağının altında kanla kayganlaşmış taş döşeli zeminden başka bir şey hissetmiyordu. Kırıyor, geçiriyor, eğiliyor, itiyordu; bağırıyor, kükrüyor, öldürüyor, öldürüyor, öldürüyordu; ta ki, balyozunu savurup boş havayla karşılaşıp şaşırana kadar. Savuruşunun şiddetiyle balyoz yere çarpmış, taşa kıvılcımlar çıkarmış ve darbenin şiddetiyle kolu zonklamıştı.

Roran kendine gelmek istercesine başını iki yana sallayıp üstündeki savaş vahşetini atmaya çalıştı; asker güruhunun arasından savaşa savaşa geçmiş, diğer uçtan çıkmıştı.

Arkasına döndü, savaşçıların çoğu sağında solunda askerlerle mücadele ediyorlardı. Yeni bir nara daha atarak tekrar mahşerin ortasına daldı.

Üç asker sokuldu yanına: İki mızraklı, biri kılıçlıydı. Roran eli kılıçlı olana doğru hamle yaptı

ama ayağı kaydı ve yumuşak, ıslak bir şeye bastı. Düşerken en yakındaki adamın ayaklarına bir balyoz darbesi indirmeyi ihmal etmedi. Asker acıyla dans ederek geriledi ve kılıcını Roran'ın tepesine indirmek üzereyken ortaya çıkan bir Elf iki hızlı hamleyle üç askerin de kafasını uçurdu.

Şehrin surlarının dışında konuştuğu Elf kadındı bu, sadece şimdi her tarafı kan revan içindeydi. Kadına teşekkür edemeden kadın yanından geçip gitmişti. Askerleri biçmeye devam ederken kılıcı havada sadece bulanık bir görüntüydü.

Onları savaşırken izledikten sonra Roran Elflerin her birinin beş insana denk gücü olduğuna ikna olmuştu, büyü yapabilme güçlerinden bahsetmiyordu bile. Urgallarla ilgili ise, sadece yollarına çıkmamaya çalışıyordu, özellikle de Kull'ların. Gözleri dönünce dostla düşmanı ayıramaz hale geliyorlardı. Ayrıca Kull'lar öyle iriydi ki, bir insanı istemeden bile öldürebilirlerdi. Bacağı ile duvar arasında sıkışıp kalan bir askeri farkına varmadan bir tanesinin öldürdüğünü gözleriyle görmüştü. Bir başka defasında, kendi etrafında dönerken kalkanıyla yaptığı kasıtsız bir savuruş hareketi sırasında askerin birinin kafasını uçurmuştu.

Savaş ortada sadece ölü askerler kalana kadar bir beş dakika daha devam etmişti.

Alnındaki terleri silip sokağın başını sonunu yokladı. Şehrin içlerine doğru, dağıttıkları ordudan kalan birkaç askerin evlerin arasında gözden kaybolarak Galbatorix'in diğer ordularına katılmak üzere evlerin arasında gözden kaybolduklarını gördü. Bir an onları ikna etmeye çalışmak geçti aklından; ama asıl savaş şehrin ucuna doğru olan yerdeydi ve niyeti saldıran askerlerin arkadan tepelerine binmek ve nizamlarını bozmaktı.

"Bu taraftan!" diye bağırdı, balyozunu kaldırıp, sokakta koşmaya başlayarak.

Kalkanın köşesine bir ok isabet etti, başını kaldırıp bakınca yakınlardaki bir damın üstünde eğilip gizlenen bir adamın gölgesini gördü.

Roran birbirine yapışık binaların arasından Urû'baen'in ön kapısından kalanların önündeki meydana çıkınca karşısına çıkan manzara öyle akıl karıştırıcıydı ki, bir an ne yapması gerektiğini kestiremedi. İki ordu öyle birbirine girmişti ki, ortada hat, nizam filan kalmamış, hatta savaşın ön cephesi bile neresi belli değildi. Kırmızı tünikli askerleri meydanın her yerinde görmek mümkündü, bazen tek başına çarpışırken, bazen de büyük gruplar halindeydiler ve savaş civardaki bütün yan sokaklara yayılmış vaziyette, ordu bir leke gibi dışa doğru yayılmaktaydı. Mücadele edenler arasında Roran bir sürü kedi görüyordu (normal kedilerdi bunlar, kedi adamlar değillerdi), askerlere saldırıyorlardı ve bugüne dek gördüğü en vahşi, en korkutucu sahneydi. Kedilerin, kedi adamların peşinde olduklarının farkındaydı.

Meydanın ortasında kır renkli savaş atının üstünde Lort Barst vardı; giydiği bombeli göğüslük, yakınlarda yanan evlerin alevlerinin ışığını yansıtıyordu. Elindeki topuzu tekrar tekrar savurdu, normal bir insanın olabileceğinden çok daha hızlıydı ve her savuruşunda en az bir Varden'li deviriyordu. Üzerine gönderilen oklar çirkin bir turuncu alevle puf olup yok oluyordu, mızraklar, kılıçlar sanki bedeni taştanmış gibi çarpıp sekiyordu ve hatta bir Kull'un gücü bile onu yerinden oynatmaya yetmiyordu. Roran, zırhı içindeki adamın topuzu şöyle bir savurarak kendisine saldırmak üzere olan bir Kull'un beynini dağıtışını hayretler içinde izledi; Kull'un boynuzları kırılmış, kafatası bir yumurta kabuğu gibi ezilmişti.

Roran'ın aklı karışmıştı. Nasıl bu kadar hızlı ve güçlü olabiliyor? Büyü sebebiyle olması gayet açıktı ama büyüünün de bir kaynağı olmalıydı. Barst'ın zırhında da, topuzunda da mücevher yoktu,

Galbatorix'in ona uzaktan enerji aktardığını da hiç sanmıyordu. Katrina'yı Helgrind'den kurtardıklarının bir önceki gecesinde Eragon ile aralarında geçen konuşma aklına geldi. Eragon kendisine, insan vücudunu bir Elfinki gibi güçlü ve hızlı yapmanın mümkün olmadığını söylemişti, hatta bu kişi bir süvari bile olsa demişti ve bu yüzden ejderhaların Eragon'a Kanlı Yemin Kutlaması sırasında yaptıkları şeyi çok ilginç bir olay kılmıştı. Galbatorix'in Barst'a aynı şeyi yapmış olması ise olası gibi görünmüyordu ve bu nedenle Roran, Barst'ın doğal görünmeyen bu gücünün kaynağını yeniden merak etmeye başladı. Barst bindiği küheylanın dizginlerini çekerek, atını döndürdü. Şişkin göğüslüğünün üstünde oynaşan ışık Roran'ın gözünü aldı.

Roran'ın bir an ağzı kurur gibi oldu, büyük bir çaresizlik hissi çöktü üstüne. Bildiği kadarıyla Barst göbek sahibi olacak türden bir adam değildi. Ne o kendini bırakacak bir adamdı, ne de Galbatorix'te öyle bir adamı Urû'baen'i savunması için seçecek göz vardı. Akla yatkın tek açıklaması, o garip görünümlü şişkin göğüslüğünün altına bir Eldunari bağlamış olduğuydu.

O sırada sokak sarsıldı ve yer çatırdadı. Barst ile küheylanının altında büyük bir yarık meydana gelmişti. Çukur onların ikisini de yutacak kadar büyüktü ama at sanki hâlâ sıkı sıkı yere basıyormuş gibi incecik hava üstünde durmaya devam ediyordu. Barst'ın etrafında rengârenk çemberler oynaşmaya başladı, sanki paramparça olmuş bir gökkuşağının ışık halkaları gibi. Durduğu yerden soğuk ve sıcak hava dalgaları fişkırmaya başladı ve Roran yerden iplik gibi buzdan uzantıların yükselmeye başladığını, atın bacaklarına dolanarak onu yerinde tutmaya çalıştığını fark etti. Ama buzlar ata dolanmayı başaramamıştı, zaten büyülerin ne ata, ne de üstündeki kumandana hiçbir şekilde etkisi olmuyor gibiydi.

Barst atının dizginlerini yeniden çekip, bir evin yanında durup eski dilde ilahi söylemekte olan bir grup Elfin yanına doğru dehledi. Roran, Barst'a büyüü onların yaptığını düşünüyordu.

Topuzunu başının üstünde havaya kaldırarak Barst Elflerin ortasına daldı. Elfler kendilerini korumaya çalışarak kaçıştılar, ama boşunaydı, çünkü Barst onların kalkanlarını yarıp, kılıçlarını kırmıştı ve Barst ardından onlara saldırınca topuz Elflerin kemiklerini sanki bir kuşmuşlarcasına kırmıştı.

"Acaba kalkan büyüleri onları neden koruyamadı?" diye merak etti Roran. "Onu neden zihinleriyle durduramıyorlar? Sadece tek bir kişi ve yanında yalnızca bir Eldunari var"

Birkaç metre ötede devasa bir taş, ardında parlak kırmızı bir kan gölü bırakarak mücadele eden insan selinin üstüne düştü ve bir binanın önüne doğru yuvarlanıp çarparak, kapı kirişinin üstündeki heykelleri tuzla buz etti.

Roran taşın nereden geldiğine bakarken eğilip bir küfür savurdu. Şehrin yolunda Galbatorix'in askerlerinin mancınıklarla öteki kurulu silah mekanizmalarını yeniden ele geçirdiklerini gördü. "Kendi şehirlerine ateş ediyorlar," diye düşündü. "Kendi adamlarının üstüne ateş ediyorlar!"

Birden iğrenerek başını meydandan şehrin iç kesimlerine çevirdi. "Buraya faydamız yok!" diye bağırdı bölüğüne. "Barst'ı öbürlerine bırakın. O taraftaki sokağı tutun!" Solunu işaret etti. "Duvara kadar savaşarak gideceğiz ve orada konuşlanacağız!"

Savaşçıları karşılık verdilerse bile duymamıştı, çünkü o y oktan harekete geçmişti. Arkasında çarpışan orduların üstüne bir taş düşmüş, bu kez çok daha fazla acılı haykırışa neden olmuştu.

Roran'ın seçtiği sokak asker doluydu, birkaç kedi adamlı, cif de vardı; hepsi şapkacının dükkânının önüne yığılmışlar, çevrelerini kuşatan sayıca fazla düşmanlardan kurtulmak için sıkı hir

mücadele veriyorlardı. Elfler bağırarak bir şeyler söyledi ve anında on kadar asker yere düştü ama geri kalanı hâlâ ayaktaydılar.

Yeniden askerlerin ortasına dalan Roran yine kendini kan kızıllı bir savaşın ortasında kaybetti. Yere düşen askerlerden birinin üstünden atladı ve balyozunu arkası kendisine dönük bir adamın miğferine indirdi. Adamın öldüğüne emin, kalkarıyla bir başka askeri itti, sonra balyozunun sapını adamın boğazına oturtup parçaladı.

Yanında Delwin'in omzuna bir mızrak isabet etmişti. Bir dizi üstüne yere çöken Delwin acıyla bağıyordu. Balyozunu her zamankinden daha hızlı sallayan Roran, mızraklı adamı tutup geri çekti, Delwin de bu arada saplanan mızrağı çıkarmış ve tekrar ayağa kalkmıştı.

"Geri çekil," dedi Roran ona.

Delwin başını iki yana salladı, dişlerini sıkıp, "Hayır!" dedi.

"Geri çekil diyorum sana! Bu bir emirdir!"

Delwin küfretti ama itaat etti ve onun yerini Horst aldı. Roran demircinin kolu ve bacaklarındaki yaraların kanadığını fark etti, ama hareket etmesine engel olmuyorlar gibiydi.

Bir kılıç hamlesini savuşturarak öne bir adım attı. Derken arkasından gelen hafif hışırtılı bir ses duydu ve kulaklarının dibinde sanki büyük bir patlama oldu, dünya çevresinde döndü ve her şey karardı.

Kötü bir baş ağrısıyla açtı gözlerini. Gökyüzünü (doğan güneşin ışığıyla pırıl pırıldı) ve yarıklı iziyle saçağın karanlık alt tarafını gördü.

Acıyla inleyip kendini ayağa kalkmaya zorladı. Şehrin dış surunun dibinde yatıyordu, hemen yanında mancınıktan fırlatılmış bir taşın kanlı parçaları vardı. Kalkanı kayıptı, balyozu da öyle, hem şaşırılmış hem de endişelenmişti.

Toparlanmaya çalışırken beş askerin kendisine doğru koştuğunu gördü ve adamlardan biri göğsüne mızrağıyla bir darbe vurdu. Mızrağın ucu gerisingeri duvara doğru itmişti ama etini delmemişti.

"Yakalayın onu!" diye bağırdı askerler. Kol ve bacaklarından derdest edildiğini hissetti. Çırpındı, kurtulmaya çalıştı ama hâlâ çok güçsüzdü, yönünü tayin edemiyordu ve üstesinden gelmesi gereken asker sayısı çok fazlaydı.

Askerler tekrar tekrar saldırıyorlardı ve koruyucu büyü kendisine kalkan olmaya devam ederken gücünün de giderek azaldığını hissediyordu. Dünya kararmaya başlamıştı; bilincini kaybetmek üzereyken önündeki askerlerden birinin ensesinden giren bir mızrak ağzından çıktı.

Askerler kendisini bıraktı ve Roran koyu renk saçlı bir kadının askerlerin arasında estiğini gördü; gerçek bir savaşçı gibi kılıcını rahatlıkla savuruyordu. Birkaç saniye içinde beş adam öldürdü, ama aralarından biri kadının sol üst bacağına bir kesik açmayı başarmıştı.

Ardından kendisine elini uzattı ve, "Güçlü Balyoz," dedi.

Roran kadının dirseğinden kavradı ve bileğinin yara izleriyle dolu olduğunu gördü (taktığı kol korumalığı orayı örtmemişti), yara izleri sanki yanık izi gibi ya da sanki kemiğine dayanana dek kırbaçlanmış gibi duruyordu. Kadının arkasında solgun yüzlü bir kız çocuğu vardı, kız da parçalara

ayrılmış tarzda bir zırh kıyafeti giymişti ve bir de kızdan bir iki yaş daha küçük bir erkek çocuğu vardı.

"Sen kimsin?" diye sordu ayağa kalkarak. Kadının yüzü çok çarpıcıydı: Geniş, belirgin kemikli, bronz renkli ve sanki yaşamının çoğunu açık havada geçirmiş gibi yıpranmış bir cildi vardı.

"Yoldan geçen biri," dedi kadın. Dizlerini kırıp eğilerek askerlerden birinin mızrağını alıp Roran'a uzattı.

"Çok teşekkürler."

Kadın başını sallayarak karşılık verdi, sonra da beraberindeki genç çocuklarla birlikte binaların arasında gözden kaybolarak şehrin iç taraflarına daldı.

Roran artlarından kısa bir süre merak içinde baktı, sonra silkinip kendine gelerek yeniden bölüğüne katılmak üzere aceleyle koştu.

Savaşçılar hayret dolu bağrışlar içinde onu karşılamışlar, onu görmenin sevinciyle coşarak daha bir gayretle savaşmaya başlamışlardı. Ama Roran, Carvahall'li diğer adamların yanında yerini alınca, kendisine isabet eden taşın Delwin'i öldürdüğünü öğrenmişti. Üzüntüsü kısa zamanda öfkeye dönmüş, savaşı bir an önce sonlandırmaya karar vererek öncekinden de hiddetle çarpışmaya başlamıştı.

İsimlerin İsmi

Korkarak ama kararlı adımlarla Eragon, Arya, Elva ve Saphira, Galbatorix'in keyifle kurulmuş olduğu tahtının bulunduğu yüksek kürsüye doğru ilerlediler.

Uzun bir yürüyüş değildi tabii ama Eragon'un birkaç strateji geliştirmesine yetecek uzunlukta idi, fakat uygulaması zor olduğu için bir kenara bıraktı hepsini. Kralı yenmek için sadece gücün yetmediğini biliyordu, kurnazlık da gerekiyordu ve bu da kendisinde en eksik gördüğü şeydi. Ama işte artık kralla yüzleşmekten başka çareleri yoktu.

İki sıra halinde dizili fener lambaları dördünün yan yana yürümesine müsaade edecek mesafedeydi. Eragon buna memnundu, çünkü gerekirse Saphira'nın kendileriyle birlikte mücadeleye katılabilmesi anlamına geliyordu.

Tahta yaklaşırlarken Eragon bir yandan da salonu incelemeye devam ediyordu. Bir kralın misafirlerini ağırlaması için biraz tuhaf bir yerdi. Önlerinde tahta uzanan ışıltılı yolun dışında, salonun geri kalan kısmı ağır bir kasvet içindeydi, hatta Tronjheim ve Farthen Dûr'un altında Cücelerin yaşadığı mekânlardan bile daha kasvetliydi; içerde kuru, miski andıran ve insana tanıdık gelen bir hava vardı ama Eragon çıkaramıyordu.

"Shruikan nerede?" diye sordu alçak sesle.

Saphira çevreyi kokladı. "Onun kokusunu alıyorum ama duyamıyorum."

Elva kaşlarını çattı. "Ben de hissedemiyorum."

Yüksek kürsüyle aralarında otuz adım kadar kalınca durdular.

Tahtın arkasında asılı kalın, siyah kadifemsi kumaştan perde tavana doğru devam ediyordu.

Galbatorix'in üstüne gölge düşmüş, yüzünü gizliyordu. Sonra öne eğilince ışığa çıktı ve yüzü görüldü. Uzun ve zayıf yüzü, çıkık bir alnı, keskin hatlı düz bir burnu vardı. Gözleri çelik kadar soğuktu ve gözbebeklerinin çevresindeki beyazlık çok azdı. Dudakları ince bir çizgi gibiydi ve uçları hafif aşağı doğru kıvrılıyordu. Kısa kesilmiş sakal ve bıyığı vardı ve tıpkı üstündeki giysiler gibi onlar da kapkaraydı. Yaş olarak kırklarında gösteriyordu, yani hâlâ gücünün zirvesinde ama gerilemenin de başlangıcında. Alnında ve burnunun yanlarından ağzına doğru çizgiler vardı. Güneşten bronzlaşmış derisinin altında incecekti, sanki bütün kış boyunca kök sebzelerle tavşan etinden başka yiyecek bir şey bulamamış gibiydi. Omuzları geniş ve kaslıydı, karnı dümdüzdü.

Başında kırmızıya çalan altından çeşit çeşit mücevherlerle süslü bir tacı vardı. Tacı eskiye benziyordu, hatta içinde buldukları salondan bile daha eski görünüyordu ve Eragon tacın yüzlerce yıl önce iktidarda olan Palancar Kralı'na ait olup olmadığını merak etti.

Galbatorix'in kucağında kılıcı vardı. Bir süvari kılıcı olduğu çok belliydi, ama Eragon buna benzer bir tanesini daha önce hiç görmemişti. Kılıcın namlusu, kabzası ve haç şeklindeki siperi göz alıcı beyazdı, ama kılıç kabzasındaki topun olduğu mücevher, bir kaynak suyu kadar berrak bir şeffaflıktaydı. Ama genelde kılıçta insanı huzursuz eden bir şeyler vardı. Rengi (ya da belki renksizliği demek lazım) Eragon'a beyazlaştırma işlemi görmüş kemikleri hatırlatmıştı. Ölümün rengiydi bu, hayatın değil ve ne kadar karanlık olursa olsun siyahın en koyu halinden bile daha tehlikeli görünüyordu.

Galbatorix her birini tek tek keskin bakışlarla, gözünü kırpmadan inceledi. "Demek, beni öldürmeye geldiniz," dedi. "Pekâlâ o zaman, hadi başlayalım." Kılıcını kaldırdı, kollarını her iki yana hoş geldiniz dercesine açtı.

Eragon da durduğu yerde hafif bacaklarını açıp dengesini sağlamlaştırdı, kılıcını ve kalkanını kaldırdı. Kralın çağrısı hoşuna gitmemişti. Bizimle oyun oynuyor.

Bir eli hâlâ Dauthdaert'in üstünde olan Elva öne bir adım attı ve konuşmaya başladı. Ama ağzından hiç ses çıkmıyordu, dönüp Eragon'a dehşet içinde baktı.

Eragon kızın bilinciyle temasa geçmeye çalıştı ama onun düşüncelerini hissedemiyordu, kız sanki orada kendileriyle birlikte değilmiş gibiydi.

Galbatorix güldü, sonra kılıcını yeniden kucağına koydu ve tahtta arkasına yaslandı. "Senin gerçekten neler yapabileceğini bilmediğimi mi sanıyordun çocuk? Gerçekten beni böylesine âciz bir numarayla etkisiz hale getirebileceğinizi mi sandınız? Ah, söyleyeceklerinin bana zarar verebileceğine inanıyorum ama tabii onları duyabilseydim." Kansız, soluk renkli dudakları zalim, şaka yapmayan bir gülümsemeye kıvrıldı. "Ne aptalca. Bütün planınız bu kadar mı? İzin vermediğim sürece konuşamayan bir kız çocuğu, savaştan çok duvarda sergilenmeye uygun bir kargı ve yaşlılıktan akıllarının yarısını yitirmiş bir sürü Eldunari. Cık cık cık... Ben senden daha fazlasını beklerdim Arya... Ve senden de Glaedr... Ama görünüşe göre, Murtagh'a Oromis'i öldürttüğümden beri duyguların mantığına galip geliyor."

Glaedr, Eragon, Arya ve Saphira'ya, "Onu öldürün," emri verdi. Yaşlı ejderha son derece sakindi ama aslında sergilediği sükûnet içindeki bütün diğer duyguların üstüne çıkan bir öfkeyi gizliyordu.

Eragon, Arya ve Saphira'yla çabucak bakışıp üçü birden tahta doğru yürümeye başladılar. Bu arada Glaedr, Umaroth ve diğer Eldunari'ler Galbatorix'in zihnine saldırıyorlardı.

Eragon daha henüz birkaç adım atmıştı ki kral oturduğu kadife tahtından kalkıp bağırarak bir sözcük söyledi. Kelime Eragon'un zihninde yankılandı ve bütün varlığı karşılık olarak sarsılmaya başladı, sanki kendisi bir ozanın bam teline bastığı bir enstrümandı. Verdiği tepkinin büyüklüğüne rağmen, Eragon duyduğu sözcüğü hatırlamıyordu. Aklından silinmişti, ardında sadece bir sözcük duyduğu ve kendisini nasıl etkilediği bilgisi kalmıştı.

Galbatorix ilk sözcüğün arkasından başka sözcükler de sıraladı ama hiçbiri ilkinin yaptığı etkiyi yapmamıştı ve Eragon anlamlarını kavrayamayacak kadar afallamış haldeydi. Son cümle de kralın ağzından çıkar çıkmaz bir güç Eragon'u olduğu yere mıhladı. Olayın aniliği karşısında elinde olmadan ağzından bir haykırış çıktı. Kıpırdamaya çalıştı ama sanki vücudu bir taşın içine gömülmüş gibiydi. Tek yapabildiği nefes almak, bakmak ve farkına vardığı gibi konuşabilmektir.

Anlayamıyordu: Üstündeki kalkan büyülerin kendisini kralın büyülerine karşı koruması gerekiyordu. Böyle büyük bir uçurumun başındaymış gibi tir tir titretmemesi gerekiyordu.

Yanında Saphira, Arya ve Elva da aynı şekilde hareketsiz kalmışlardı.

Kralın kendilerini böyle kolay ele geçirebilmesine müthiş öfkelenerek zihnini hemen hâlâ Galbatorix'in aklıyla zihinsel bir dövüş içinde olan Eldunari'lerle birleştirdi. Birçok zihnin kendisine karşı koyduğunu fark etti. Hepsi ejderha zihniydi, çok tuhaf, darmadağın sesler halinde, akortsuz, alçak sesle ilahi söyleyen, mırıldanan, feryat edip dövünen bu ejderhalar öyle büyük bir acı ve keder içindeydiler ki, Eragon içinde buldukları deliliğe onu da çekmeden önce, hemen kendini onlardan

geri çekmek istedi. Ayrıca çok güçlüydüler, sanki her biri Glaedr kadar ya da daha büyüktü.

Kendisine karşı koyan ejderhalar Galbatorix'e doğrudan saldırmasına engel oluyorlardı. Ne zaman kralın düşünceleriyle temas ettiğini hissetse, köleleştirdiği ejderhalardan biri kendini Galbatorix'in zihninde öne atıp (ve bir yandan da hızlı hızlı anlaşılabilir bir şeyler mırıldanarak) Eragon'u geri çekilmeye zorluyordu. Yabancı ve ahenksiz düşüncelere sahip ejderhalarla çarpışmak zordu, onlara boyun eğdirmeye çalışmak, kuduz kapmış bir kurdu zapt etmeye çalışmaya benziyordu. Ayrıca sayıları çoktu, süvarilerin Ruhlar Dehlizi'ne gizlediğinden çok daha fazlaydı sayıları. tki taraftan biri üstünlüğü ele geçirmeden, bu görünmez mücadeleden hiç etkilenmiş gibi görünmeyen Galbatorix konuşarak, "Buraya gelin canlarım, gelin ve misafirlerimizle tanışın," dedi.

Tahtın arkasından bir kızla bir çocuk çıktı ve gelip kralın sağ tarafında durdular. Kız altı yaşlarında görünüyordu, çocuksa belki sekiz ya da dokuz. Birbirlerine çok benziyorlardı, Eragon onların kardeş olduklarını tahmin etti. Her ikisi de gecelikliydi. Kız çocuğun koluna tutunmuş ve hafifçe arkasına saklanıyordu, çocuk ise korkmuş gibiydi ama daha kararlı bir hali vardı. Galbatorix'in Eldunari'siyle mücadele ederken bile Eragon çocukların zihinlerini hissedebiliyor (onların korku ve şaşkınlığını duyabiliyordu) ve çocukların gerçek olduğunu biliyordu.

"Ne tatlı bir kız değil mi?" diye sordu Galbatorix, uzun parmağıyla kızın çenesinin altından tutup kaldırarak. "Kocaman gözler, nefis saçlar. Ya bu delikanlı, çok yakışıklı değil mi?" Elini çocuğun omzuna koydu. "Çocukların bizler için birer nimet oldukları söylenir. Ama ben bu fikre çok katılmıyorum. Ben çocukların da en az büyükler kadar zalim ve kötü niyetli olduklarını kendi tecrübelerimden biliyorum. Onlarda sadece diğerlerine istediklerini yaptıracak güç yok.

Belki bana hak veriyorsunuz, belki vermiyorsunuz. Yine de siz Varden'lilerin sahip olduğunuz özelliklerle gurur duyduğunuzu biliyorum. Kendinizi adaletin koruyucusu, masumların savunucusu (sanki masum birileri varmış gibi) ve doğrunun yanında ezeli kötülüğe karşı savaşan sadık savaşçıları olarak görüyorsunuz. Peki o zaman; şu inandığınız şeyleri bir sorgulayalım bakalım ve görelim, gerçekten iddia ettiğiniz gibi misiniz? Eğer yaptığımız saldırıyı durdurmazsanız, bu ikisini öldüreceğim (çocuğu omzundan sarstı) ve bir daha bana saldırmak isterseniz de öldüreceğim.. Aslında canımı sıkıyaya devam ederseniz yine öldüreceğim, dolayısıyla size hürmetkâr olmanızı tavsiye ederim." Çocukla kız onun sözleriyle hasta gibi olmuşlardı ama kaçmaya çalışmadılar.

Eragon, Arya'ya baktı ve onun gözlerinde de aynı çaresizliği gördü.

"Umaroth!" diye seslendiler hep birlikte.

"Hayır," diye kükredi beyaz ejderha, başka bir Eldunari'nin zihniyle güreşirken.

"Durman gerek," dedi Arya.

"Hayır!"

"Onları öldürecek," dedi Eragon.

"Hayır! Pes etmeyeceğiz. Şimdi olmaz!"

"Yeter!" diye kükredi Glaedr. "Yavrular tehlikede!"

"Ve eğer Yumurta-Kırıcı'yı öldürmezsek daha fazla yavrunun canı tehlikeye girecek."

"Evet, şimdi bunu denemeye çalışmak için yanlış zaman," dedi Arya. "Biraz daha bekle, belki çocukların hayatını tehlikeye atmadan ona saldırabilmenin bir yolunu buluruz."

"Ya bulamazsak?" diye sordu Umaroth.

Ne Eragon, ne de Arya buna cevap vermeye cesaret edebilmişti.

"O zaman yapmamız gerekeni yapacağız," dedi Saphira. Eragon'un hiç hoşuna gitmiyordu ama Saphira'nın haklı olduğunu biliyordu. İki çocuğu kurtaracaklar diye bütün Alagaesia'yı tehlikeye atamazlardı. Mümkünse kızla çocuğu kurtarmalıydılar ama eğer mümkün değilse, o zaman yine de saldırmak zorundaydılar. Başka seçenekleri yoktu.

Umaroth ile konuştuğu Eldunari istemeye istemeye mücadeleyi keserken Galbatorix gülümsedi. "İşte, böylesi daha iyi. Şimdi artık medeni insanlar gibi konuşabiliriz, şimdi kim kimi öldürecek diye endişe etmeden." Sonra çocuğun başına hafifçe pat pat vurup ona kürsünün basamaklarını işaret etti. "Oturun." İki çocuk itiraz etmeden gidip en alt basamağa, kraldan mümkün olduğu kadar uzağa oturdular. Ardından Galbatorix bir hareket yapıp, "Kausta," dedi ve Eragon, Arya, Elva ve Saphira, kürsünün dibine kadar kayarak yaklaştılar.

Eragon kalkan büyülerinin kendilerini korumadığını görüp deli oluyordu. O sözcüğü düşündü (artık her ne idiyse) ve içine müthiş bir şüphe çöreklenmeye başladı. Bunu ümitsizlik takip etti. Çünkü bütün yaptıkları planlar, konuşmalar, endişeler, çekilen acılar, onca fedakârlıklara rağmen, Galbatorix onları anaç bir kedinin yeni doğmuş yavrularını toplayışı kadar kolaylıkla ele geçirmişti ve eğer Eragon şüphelerinde haklıysa, kral onların tahmininden çok daha dışlıydı.

Yine de tam olarak çaresiz de değillerdi. Zihinleri hâlâ yerindeydi ve hâlâ henüz kendilerinde. Üstelik bildiği kadarıyla hâlâ büyü yapabiliyorlardı... öyle ya da böyle.

Galbatorix'in bakışları Eragon'un üstünde durdu. "Demek bana bu kadar sorun olan kişi sensin Eragon. Morzan'ın oğlu... Seninle çok daha önce tanışmalıydık. Annen aptallık edip seni Carvahall'de saklamamış olsaydı, gününü çamur içinde eşelenerek geçirmek yerine burada, Urû'baen'de büyüyecektin, bir soylunun çocuğu olarak, beraberinde bütün zenginlik ve yetkileriyle.

Her ne kadar böyle olsa da, şimdi artık buradasın ve artık bütün bunlar sonunda senin olabilir. Bunlar senin doğuştan hakkın olan şeyler, sana kalan miras ve ben eline geçmesini temin edeceğim." Eragon'u daha dikkatle incelemeye başlamıştı, sonra, "Babandan çok annene benziyorsun. Murtagh ise tersi. Ama çok önemli değil tabii. Kime benzerseniz benzeyin, seninle kardeşinin bana hizmet etmeniz doğru olandır, tıpkı anne babalarınızın yaptığı gibi," dedi.

"Asla," diye karşılık verdi Eragon, dişlerini sıkarak. Kralın yüzünde çizgi gibi bir gülümseme belirdi. "Asla mı? Göreceğiz." Bakışları başka yere kaydı. "Ve sen Saphira. Bütün konuklarımın arasından en çok seni gördüğüme mutlu oldum. Büyümüş, bir yetişkin olmuşsun. Burayı hatırladın mı? Benim sesimi hatırladın mı? İmparatorluk'un başına geçmeye çalıştığım yıllarda görevliyken pek çok gece seninle ve diğer yumurtalarla konuşurdum."

"Ben... ben biraz hatırlıyorum," dedi Saphira ve Eragon onun sözlerini krala aktardı. Kralla doğrudan bağlantı kurmak istememişti, zaten kral da böyle bir şeye izin vermezdi. Ortada açık bir savaş olmadığı sürece zihinlerinin temasta olmaması en iyisiydi.

Galbatorix başını salladı. "Bu duvarlar arasında kaldığın sürece daha da fazlasını hatırlayacaksın. O zamanlar fazla dikkat etmemiş olabilirsin, ama hayatının uzun bir bölümünü geçirdiğin oda buradan fazla uzakta değil. Burası senin evin Saphira. Ait olduğun yer. Ve yuvanı kuracağın, yumurtalarını bırakacağın yer."

Saphira'nın gözleri kısıldı. Eragon onda garip bir özlem duygusunun varlığını hissetti, yanıcı bir nefretle karışık.

Kral devam etti. "Arya Dröttningu. Kaderin görünüşe bakılırsa garip bir espri anlayışı var, çünkü buradasın, hem de uzun zaman önce tutuklanıp buraya getirilmeni emretmiş olsam bile. Senin yolun karmaşık bir tanesiydi ama sen yine de geldin, hem de kendi ayaklarınla. Bu bana oldukça komik geliyor. Sence de değil mi?"

Arya dudaklarını kısıp cevap vermemeyi tercih etti.

Galbatorix neşeyle güldü. "Uzunca bir zamandır benim açımdan sivri bir dikenden farksız olduğunu saklayamam. Gerçi o beceriksiz ve herkesin işine burnunu sokan Brom kadar değilsin ama yine de boş durduğun da söylenemez. Hatta bütün bunların senin yüzünden olduğu bile söylenebilir, çünkü Eragon'a Saphira'nın yumurtasını yollayan sendin. Eğer sen olmasaydın, Saphira yumurtasından çıkmayabilir ve ben de düşmanlarımın sonuncusunun kanatlanıp saklandığı yerden uçmasını sağlayamayabilirdim. Bu nedenle sana teşekkür ediyorum.

Ve sen Elva. Kaşlarının ortasında bir süvari mührü taşıyan kız. Ejderha damgalı ve bir insanın hissettiği ve hissedeceği bütün acıları algılayabilme yetisi bahşedilmiş kız. Bu geçtiğimiz aylar içinde çok acı çekmiş olmalısın. Çevrendekileri zayıflıkları nedeniyle nasıl da küçümsüyorsun kim bilir, hatta onların acılarını onlarla paylaşmak zorunda kalsan bile. Varden seni hep kullandı. Bugün seni böylesine mahveden bu savaşları sona erdireceğim ve artık başkalarının hatalarına katlanmak, talihsizliklerini yaşamak zorunda kalmayacaksın. Buna söz veriyorum. Ara sıra yeteneğinden istifade etmem gerekebilir ama bunun dışında istediğin gibi yaşayabilirsin ve huzurlu olursun."

Elva'yı düşünceli bir hal almıştı; ama kralın teklifinin onu cezp ettiği açıktı. Eragon, Galbatorix'i dinlemenin Elva'yı dinlemek kadar tehlikeli olabileceğini fark etmişti.

Galbatorix durdu ve onlara bir süre tepeden bakarken kılıcının tel sarılmak suretiyle örülmüş sapıyla oynadı. Ardından gözlerini onların arkasında havada bir noktaya kaydırarak görünmez bir halde havada süzülen Eldunari'nin olduğu yere dikti; canı sanki biraz daha sıkılmış gibiydi. "Söylediklerimi Umaroth'a aktarın," dedi. "Umaroth! Bir kez daha yollarımız kesişti. Seni Vroengard'da öldürdüğümü sanıyordum."

Umaroth yanıt verdi ve Eragon onun sözlerini krala çevirdi: "Diyor ki..."

"... Onun sadece bedenini öldürmüşsün," diye tamamladı Arya.

"Bu kadarı belli," dedi Galbatorix. "Süvariler seni ve beraberindekileri nerede sakladı? Vroengard'da mı? Yoksa başka bir yerde mi? Hizmetkârlarım ve ben Doru Araeba'nın yıkıntılarını karış karış aramıştık."

Eragon ejderhanın cevabını aktarmakta tereddüt etti, çünkü kralın canını sıkacağı açıktı ama aklına başka bir çare de gelmiyordu. "Diyor ki ... bu bilgiyi seninle asla kendi rızasıyla paylaşmazmış."

Galbatorix'in kaşları burnunun üstünde birleşti. "Öyle mi diyor şimdi? Peki, bana nasılsa yakında anlatacak, ister rızasıyla ister zorla." Sonra kral inanılmaz bir beyazlıkta olan kılıcının kabzasına parmağıyla pıt pıt pıt vurdu. "Ben bu kılıcı bir süvariden aldım, biliyorsunuz, onu öldürdüğümde, yani Vrael'i, Palancar Vadisi'ne bakan gözetleme kulesinde. Vrael'in kılıca kendi verdiği bir isim vardı. Ona Islingr diyordu, Işık-Sağlayan. Ben Vrangr ismini daha... uygun buluyorum."

Vrangr "çarpık" demektir. Kılıca bu ismin daha uygun olduğuna Eragon da katılıyordu.

Arkalarından boğuk bir bom sesi geldi ve Galbatorix yeniden güldü. "Ah, iyi. Murtagh ile Thorn da az sonra bize katılacaklar demek oluyor bu, işte o zaman doğru dürüst başlayabiliriz." Başka bir ses duyuldu salonda ve ardından sanki dört bir taraftan geliyormuş gibi çok kuvvetli bir esinti sesi duyuldu. Galbatorix omzunun üstünden bakıp, "Sabah bu kadar erken bir saatte saldırıya geçmeniz çok büyük düşüncesizlik," dedi. "Ben zaten uyanıktım, hep şafak sökmeden kalkarım ama Shruikan'ı uyandırdınız. Yorgun olduğu zamanlar uyandırılırsa sinirli olur ve sinirlenince de insanları yiyebilir. Muhafızlarım dinlendiği zamanlar onu rahatsız etmemeyi çok uzun zaman önce öğrendiler. Siz de onlar gibi yapsanız iyi edersiniz."

Galbatorix konuşurken tahtının arkasındaki perde kıpırdamaya ve tavana doğru kalkmaya başlamıştı.

Eragon büyük bir şaşkınlıkla kıpırdayan şeyin perde değil de, Shruikan'ın kanatları olduğunu görünce küçükdilini yutacak gibi oldu.

Kara renkli ejderha yerde kıvrılmış, başını tahta doğru uzatmıştı; büyük cüssesi tahtın arkasında dimdik ve kimsenin büyü yardımı olmaksızın tırmanamayacağı kadar yüksek simsiyah bir duvar yapmıştı. Pulları ne Saphira'nın, ne de Thorn'un görkemine sahipti ama yine de koyu renkli sıvımsı bir parlaklığı vardı. Mürekkebi andıran rengi, pullarına opak taşı görüntüsü veriyordu ve bu da Eragon'da daha önce bir ejderhanın pullarına bakarken hissetmediği bir güç ve dayanıklılık duygusu uyandırıyor; sanki Shruikan mücevher taşıyla değil de, normal taş ya da metalle kaplıymış gibiydi.

Ejderha çok büyüktü. Eragon ilk başta önünde duran bu şeyin tek bir yaratığa ait olduğunu algılamakta zorlanmıştı. Shruikan'ın kat kat olmuş boynunu görünce onu ejderhanın bedeninin gövdesi, arka ayağının yan tarafını bacağının but kısmı, kapalı olan bir kanadını kanadının tamamı zannetmişti. Ancak, başını iyice kaldırıp ejderhanın omuriliği boyunca üstündeki sivri çıkıntıları görünce Shruikan'ın bütün hacminin tam olarak ayrımsamasına varabildi. Bu çıkıntıların her biri yaşlı bir meşe ağacının gövdesi kadar büyük, onları çevreleyen pullarının her biri en az otuz santim genişliğindeydi.

Derken Shruikan tek gözünü açıp aşağı onlara baktı. Gözbebeği soluk bir mavi beyazdı, ulu bir buz dağı gibi ve kapkara pullarının arasında gözleri acayip derecede parlaktı.

Ejderhanın kocaman çizgi şeklindeki gözbebekleri aşağıdakileri incelerken gözyuvarlarında içeri dışarı oynadı. Bakışlarında öfke ve delilikten başka bir ifade yoktu ve Eragon, Galbatorix izin verdiği an, Shruikan'ın kendilerini anında öldüreceğini hissetti.

O dev gibi kocaman (özellikle de açıkça deli deli bakan) gözdeki bakış, Eragon'u kaçıp yerin yedi kat dibinde saklanma isteğiyle doldurdu. Bunun tıpkı kocaman dişleriyle bir yaratıkla karşılaşınca bir tavşanın hissettiğine benzer bir şey olduğunu düşündü.

Yanında duran Saphira kükredi, sırtındaki bütün pullar titreşip tıpkı bir horozun tüyleri gibi kabarmıştı.

Karşılık olarak Shruikan'ın burun deliklerindeki derin boşluklardan alevler belirdi ve arkasından o da gürlüdü, Saphira'nınkini bastırıp salonu sanki heyelan gürültüsüne benzer bir gümbürtüyle doldurdu.

Kürsü basamağında oturan iki çocuk çığlık atıp tortop olmuşlar, başlarını dizlerinin arasına gömmüşlerdi.

"Sakin ol Shruikana," dedi Galbatorix ve siyah ejderha sesini kesti. Gözkapakları indi, ama tamamen kapamayarak, sanki üstlerine atılmak için doğru anı bekliyormuş gibi kendilerini birkaç santimlik aralıktan izlemeye devam etti.

"Sizi pek sevmiyor," dedi Galbatorix. "Ama zaten o hiç kimseyi sevmez... öyle değil mi Shruikana?" Ejderha burnundan hava püskürttü ve içerisi isli bir yanık kokusuyla doldu.

Eragon yine kendini çaresizlik duygusunun pençesinde hissetti. Shruikana, Saphira'yı bir pençe darbesiyle öldürebilecek durumdaydı. Ayrıca salon çok büyük olmasına rağmen, Saphira'nın kara ejderhanın elinden uzun süre kaçamayacağı kadar dardı. İçindeki ümitsizlik, öfke dolu bir saldırganlık hissine dönüştü ve görünmez bağlarına sıkıca tutunup kendini tuttu. "Bunu nasıl yapılabiliyorsun?" diye bağırdı, sınırdan vücudundaki bütün kaslar yay gibi gerilmişti.

"Bunu ben de bilmek istiyorum," dedi Arya.

Galbatorix'in gözleri alınının yaptığı çıkıntının karanlığında pırıl pırıl yanıyordu. "Bunu tahmin edemiyor musun sevgili Elf?"

"Tahmin etmek yerine bir cevabı tercih ederim," diye yanıtladı Arya.

"Oldu. Ama o zaman önce, söylediklerimin gerçekten doğru olduğunu anlamana yarayacak bir şey yapmanız gerekiyor. Birer büyü yapmaya çalışın, her ikiniz de, ondan sonra size söyleyeceğim." Eragon da, Arya da karşılık vermeyince kral elini havada şöyle bir savurdu. "Hadi! Bunun için sizi cezalandırmayacağımı, söz veriyorum. Şimdi yapmayı deneyin... ısrar ediyorum."

İlk Arya denedi. "Thrautha," dedi; sesi yüksek değildi ama sertti. Eragon onun Dauthdaert'i uçurup Galbatorix'in üstüne yollamaya çalıştığını tahmin etti, fakat silah elinden kıpırdamamıştı.

Ardından Eragon konuştu: "Brisingr!" Belki kılıcıyla olan bağı sayesinde, Aryanın yapamadığını yapıp büyüü gerçekleştirebileceğini düşünüyordu ama hayal kırıklığı içinde kılıcın elinde kaldığını gördü, fener lambalarının soluk ışığında silahı donuk donuk parlıyordu.

Galbatorix büyük bir ilgiyle bakıyordu. "Cevabını şimdi almış olmalısın sevgili Elf. Geçen yüzyılın büyük bir kısmını bunun için harcadım işte; ama sonunda aradığım şeyi buldum: Alagaesia'daki bütün büyülere hükmedebilmenin yolu. Araştırma hiç kolay değildi; çoğu kişi sonunda pes ederdi veya gerekli sabrı gösterecekler bile korkabilirlerdi. Ama ben değil. İsrar ettim. Çalışırken, çok uzun zamandır elde etmek istediğim şeyi de keşfettim: Bir başka kıtada, bir başka zamanda yazılmış bir tablet, yazanlar ne Elf, ne Cüce, ne Urgan, ne de insan. Bu tabletin üstünde kazılı tek bir sözcük vardı: Yüzyıllardır büyücülerin ele geçirmek istedikleri ama karşılığında acı bir hayal kırıklığından başka bir şey elde edemedikleri tek sözcük." Galbatorix parmağını havaya kaldırdı. "Bütün isimlerin başı. Eski dilin ismi."

Eragon küfredeceken tuttu kendini. Haklıydı. "Ra'zac'ın bana söylemeye çalıştığı şey buydu," diye düşündü, böceği andıran o yaratıklar Helder'ın kendisine bunu söylemişti: "Galbatorix ismi neredeyse bulmak üzere... Gerçek ismi!"

Galbatorix'in açıkladığı şey her ne kadar can sıkıcı olup, hayal kırıklığı yaratsa da, Eragon ismin eski dili kullanmadan da büyüye başvurmaktan ne kendisini, ne de Arya'yı (hatta Saphira'yı bile) alıkoyabileceği bilgisiyle rahatladı. Çok da işe yarayabilecek gibi değildi ama. Kralın kalkan büyüleri mutlaka kendisini de, Shruikana'ı da onların yapacağı her türlü büyüden koruyacaktı. Ama eğer, kral eski dili kullanmadan büyü yapılabileceğini bilmiyorsa veya bilse bile, kendilerinin de

bildiğini bilmiyorsa, o zaman kralı hâlâ şaşırtabilme ve bir anlığına da olsa dikkatini dağıtabilme olanakları var demektir; ama tabii Eragon bunun ne gibi bir faydası olacağını şu an kestiremiyordu.

Galbatorix konuşmaya devam etti: "Bir büyücü elementlere nasıl istediğini yaptırabiliyorsa aynı şekilde ben de bu sözcükle büyülerini istediğim gibi şekillendirebiliyorum. Bütün büyüler benden sorulmalı. Bense hiç kimseye tabii değilim, kendi karar verdiklerimin dışında."

Belki de bilmiyordur, diye düşündü Eragon, kalbinde yeni bir umut yeşermişti.

"İsimlerin ismini Alagaesia'daki her büyücüyü yola getirmede kullanacağım ve kimse iznim olmadan bir büyü yapamayacak, Elfler bile. Tam şu anda sizin ordunuzun büyücüleri de bu söylediğimin gerçek olduğunu tecrübe ediyorlar. Urû'baen'e girip biraz ilerleyince, ön kapıyı aşınca yaptıkları büyüler olması gerektiği gibi işlemeyecek. Bazı büyüler anında etkisini yitirecek, bazıları ise çarpılıp benim ordu yerine sizinkinin aleyhine dönecek." Galbatorix başını hafif yana kırdı, sanki birisinin kulağına fısıldadığı bir şeyi dinliyormuş gibi bakışları uzakta bir noktaya daldı. "Bu birlikler arasında yeterince karışıklığa neden oldu," dedi.

Eragon krala tükürmemek için kendini zor zapt etti. "Hiç önemi yok," diye bağırdı. "Biz seni durdurmanın bir yolunu nasılsa bulacağız."

Galbatorix vahşice eğlenmiş benziyordu. "Öyle mi? Nasıl? Ve neden? Söylediğin şeyi bir düşün. Gerçek anlamda bir barışın sağlanması için Alagaesia'nın önüne çıkan ilk fırsatı engellemiş olacaksın, hem de ne için, kendi aşırı gelişmiş intikam arzunu tatmin etmiş olmak için. Ve büyücülerin her yerde istedikleri gibi hareket etmelerine izin vereceksin, üstelik de başkalarına zarar verseler bile. Bu benim yaptığım her şeyden çok daha kötü geliyor kulağına. Ama bunlar boş konuşmalar. Süvarilerin en iyisi bile beni yenemedi, sen onların seviyesinde dahi değilsin. Beni devirebilmeyi hayal bile edemezsin sen. Hiçbiriniz beceremedi."

"Durza'yı öldürdüm, Ra'zac'ı da ben öldürdüm," dedi Eragon. "Seni neden öldüremeyeyim ki?"

"Ben hizmetimde olanlar kadar zayıf değilim. Sen Murtagh'ı bile alt edemedin, ki o gölgenin gölgesidir. Baban Morzan, sizin her ikinizden de daha güçlü bir adamdı, o dahi benim gücümün karşısında yenildi," dedi Galbatorix, yüzüne zalim bir ifade yerleşmişti. "Ayrıca, eğer Ra'zac'ı yok ettiğini sanıyorsan aldanıyorsun. Dras-Leona'daki yumurtalar, benim Lethrblaka'dan aldığım tek yumurta değildi. Gizlediğim başka yumurtalar da var. Kısa bir süre sonra hepsi yumurtadan çıkacak ve Ra'zac yeniden benim emirlerim doğrultusunda bu dünyada yerini alabilecek. Durza'ya gelince, Shade yapmak kolay, zaten genellikle faydalarından çok zararları oluyor. İşte görüyorsun ya, kazandığın bir şey yok çocuk... yalancı zaferlerden başka bir şey yok."

Eragon hepsinden çok Galbatorix'in kendini beğenmiş ukala tavrından nefret ediyordu. Krala karşılık vermek ve bildiği bütün küfürleri sıralamak istiyordu ama orada bulunan çocuklar yüzünden dilini tuttu.

"Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu Saphira, Arya ve Glaedr'a.

Onlardan bir karşılık alamayınca aynı soruyu Umaroth'a sordu.

"Umaroth?"

"Hâlâ yapabilecek haldeyken onu haklamaktan başka bir fikrim yok," dedi Umaroth.

Bir dakika geçmişti ama kimse konuşmuyordu. Galbatorix öne eğilip dirseğini dizine, çenesini de

yumruğuna dayayıp onları izlemeye devam ediyordu. Ayağının dibinde çocuklar usul usul ağlıyorlardı. Tepede Shruikan buz mavisi bir feneri andıran gözünü Eragon ile beraberindekilere dikmişti.

Derken salonun kapısının açılıp kapandığını ve birinin yaklaştığını duydular, bir adam ve bir ejderhanın ayak sesleriydi bunlar.

Derken Murtagh ile Thorn görüş alanına girdiler. Saphira'nın hizasında durdular ve Murtagh eğilip selam verdi. "Efendim."

Kral eliyle bir hareket yaptı ve Murtagh ile Thorn tahtın sağ tarafına doğru yürüdü.

Murtagh yerini alırken, Eragon'u küçümseyen bakışlarla süzdü; sonra ellerini arkasında kenetledi ve artık daha ona aldırmayarak gözlerini salonun uzak ucuna dikti.

"Gelmen beklediğimden uzun sürdü," dedi Galbatorix aldatıcı yumuşaklıkta bir sesle.

Murtagh krala bakmadan yanıt verdi: "Kapı sandığımdan daha fazla harap olmuştu efendim, üstüne yaptığımız koruyucu büyüler de tamirini zorlaştırdı."

"Yani gecikmenin sebebinin ben olduğumu mu söylüyorsun?"

Murtagh'ın çene kasları kasıldı. "Hayır efendim. Ben sadece açıklamaya çalışmıştım. Ayrıca salona gelen hol biraz... dağınıktı, bizi yavaşlattı."

"Anlıyorum. Bunu daha sonra konuşuruz, şimdi ilgilenmemiz gereken başka durumlar var. Birincisi misafirlerimizin grubumuzun son elemanıyla tanışmalarının artık zamanı geldi. Dahası, burayı artık biraz aydınlatmanın da zamanı geldi."

Ardından Galbatorix kılıcının düz tarafıyla tahtının koluna vurdu ve derin gür sesiyle, "Naina!" dedi.

Emriyle salonun duvarlarındaki yüzlerce lamba hayat buldu, içeriyi mum ışığına benzer yumuşak bir aydınlığa boğdu. Salon köşeleri hâlâ loştu ama Eragon ilk defa etrafındaki detayları doğru dürüst görebiliyordu. Bir sürü sütun ve kemerli girişler duvarın önü boyunca sıralanmıştı ve her yerde heykel, tablo ve altın varaklı süslemeler vardı. Altın ve gümüş renkleri bol kullanılmıştı ve Eragon'un gözüne bolca kakma mücevher de çarpmıştı. İnsanı sersemletici bir zenginlik teşhiriydi, hatta Tronjheim ya da Ellesmera'yla karşılaştırılamazdı bile.

Derken bir şey gözüne çarptı: Gri renkli bir taş blok (belki de granitti) iki buçuk metre kadar uzunlukta sağ taraflarında uzakta, daha ışığın erişmediği bir noktada duruyordu. Taş bloka zincirli bir halde de Nasuada yatıyordu, üstünde çok sade beyaz bir tünik vardı.

Nasuada gözlerini kocaman açmış onlara bakıyordu; ağzına tıkanmış düğümlü bir bez yüzünden konuşamıyordu. Yıpranmış görünüyordu ve de yorgun ama bunun dışında sağlığı yerinde gibiydi.

Eragon çok ferahlamıştı. Onu bir daha canlı göreceğini sanmamıştı. "Nasuada!" diye bağırdı. "İyi misin?"

Kadın başını yukarı aşağı salladı.

"Seni kendisine bağlılık yemini etmeye zorladı mı?"

Nasuada başını iki yana salladı.

"Bunu sana söylemesine izin vereceğimi mi sanıyorsun?" diye sordu Galbatorix. Eragon yeniden krala bakarken Murtagh'ın endişeyle çaktırmadan Nasuada'ya baktığını gördü ve bu bakışın anlamını düşünmeden edemedi.

"Peki, engelledin mi?" diye sordu Eragon meydan okurcasına.

"Aslına bakarsan, hayır, engellemedim. Hepinizi bir araya toplayana kadar bekleme kararı aldım. Artık getirdiğime göre, her biriniz bana hizmet edeceğinize ant içene dek ve her birinizin tek tek gerçek adını öğrenmeden buradan çıkamayacaksınız. Bu yüzden buradasınız. Beni öldürmek için değil, önümde diz çökmek için, bu anlamsız direnişe bir son vermek için."

Saphira yeniden kükredi. Eragon, "Pes etmeyeceğiz," dedi. Sesi kendi kulaklarına bile zayıfve desteksiz geliyordu.

"O zaman bunlar ölecek," dedi Galbatorix iki çocuğu göstererek. "Ve sonunda bu isyankârlığınız bir şey değiştirmemiş olacak. Anlamadığınız açıkça görülüyor: Siz çoktan kaybettiniz. Dışarda savaşın hali dostlarınız için hiç de iç açıcı değil. Kısa bir süre sonra adamlarım onları teslim olmaya zorlayacak ve bu savaş belli olan kaderine ulaşacak. Savaşın eğer istiyorsanız. Sizi rahatlatıcaksa sizi bekleyen durumu inkâr edin. Ama yapacağınız hiçbir şey kaderinizi değiştiremeyecek, ne sizin, ne de Alagaesia'nın."

Eragon, Saphira'yla birlikte ömürlerinin sonuna kadar Galbatorix'e hesap vererek yaşayacaklarını düşünemiyordu bile. Saphira da aynı şeyi hissediyordu ve öfkesi Eragon'un kine katıldı. Eragon içinde geri kalan bütün korku ve tehlike hissini de kavurup kül ederek şöyle dedi: "Vae weohnata ono vergari, eka thaet otherum." Seni öldüreceğiz, sana yemin ediyorum.

Bir an için, Galbatorix öfkelenir gibi oldu ama ardından yeniden o sözcüğü tekrarlardı (ve beraberinde diğer eski dildeki sözcükleri) ve Eragon'un sarf ettiği cümle bütün anlamını yitirdi; sözcükler aklında ölü sonbahar yaprakları kadar cansızdılar, aklına ne bir şey getiriyorlardı, ne de bir şey yönlendiriyorlardı.

Kralın üstdudağı alayla kıvrıldı. "İstediğiniz yemini edin. Size bir faydası olmayacak, izin vermezsem tabii."

"Seni yine de öldüreceğim," diye mırıldandı Eragon. Eragon direnmeye devam ederse iki çocuğun hayatlarını tehlikeye atmış olacaktı, ama Galbatorix'in öldürülmesi gerekiyordu ve eğer bunun bedeli çocukların hayatlarıysa o zaman Eragon bunu kabullenmek durumundaydı. Bunun için kendinden nefret edeceğini biliyordu. Ömrünün sonuna kadar rüyalarında çocukların yüzünü göreceğini biliyordu. Ama eğer Galbatorix'e meydan okumazsa, işte o zaman her şeylerini yitireceklerdi.

"Tereddüt etme," dedi Umaroth. "Şimdi saldırmanın tam zamanı."

Eragon sesini yükseltti. "Neden benimle çarpışmıyorsun? Korkak mısın sen? Yoksa benimle kapışamayacak kadar zayıf mısın? O yüzden mi bu çocukların arkasında yaşlı bir kadın gibi saklanıyorsun?"

"Eragon," dedi Arya uyarır gibi.

"Buraya bugün bir çocuk getiren tek kişi ben değilim," dedi kral, yüzündeki çizgiler derinleşmişti.

"Bir fark var: Elva gelmeyi kendi istedi. Ama sen soruya cevap vermedin. Neden dövüşmüyorsun? Tahtta çok uzun süredir otururken şeker yemekten dolayı nasıl kılıç sallanır unuttuğun için mi?"

"Benimle dövüşmek senin için zor bir şey ufaklık," diye gürlledi kral.

"İspatla o zaman. Beni serbest bırak ve dürüst bir müsabaka için karşıma çık. Herkese hâlâ nasıl bir savaşçı olduğunu göster. Ya da Eldunari'nin yardımı olmadan tek bir rakiple bile karşı karşıya gelmeye yüzü olmayan korkak bir sümüklü olduğun gerçeğiyle yaşa. Vrael'i kendi ellerinle öldürdün! Benden niçin korkuyorsun ki? Neden..."

"Yeter!" dedi Galbatorix. Çukur yanaklarına bir kızillik basmıştı. Sonra birden ruh hali değişti ve korkutucu denecek bir gülümsemeyle dişlerini sıktı. Oturduğu tahtın kolunda tempo tutmaya başladı. "Yapılan her mücadele çağrısına karşılık vererek almadım bu tahtı ben. Düşmanlarımla 'dürüst bir müsabakada' karşılaşarak da kazanmadım. Senin öğrenmen gereken şey, ufaklık, zaferini nasıl kazandığın değildir, önemli olan kazanmaktır."

"Yanlıştın. Nasıl kazandığın önemlidir," dedi Eragon.

"Bunu bana yemin ederken sana hatırlatırım. Her neyse..." Galbatorix kılıcının kabzasına pıt pıt vurdu. "Ama madem bu kadar savaşmak istiyorsun, bu isteğini yerine getireceğim." Eragon'un içine doğan bir anlık umut Galbatorix'in hemen ardından eklediği cümleyle sönmüştü: "Ama benimle değil. Murtagh'la."

Bu cümleden sonra Murtagh dönüp Eragon'a yiyecekmiş gibi baktı.

Kral sakalının ucunu sıvazladı. "Artık bilmek istiyorum, şu iş bitsin, görelim bakalım hanginiz daha iyi bir savaşçı. Olduğunuz gibi dövüşeceksiniz, Eldunari veya büyüünün yardımları olmadan, ta ki biriniz devam edemeceyecek hale gelene kadar. Birbirinizi öldürmeyeceksiniz, bunu yasaklıyorum, en fazla ölecek hale getirebilirsiniz, buna izin veriyorum. Oldukça eğlenceli olacak herhalde, yani kardeşin kardeşle dövüşmesini izlemek."

"Hayır," dedi Eragon. "Kardeş değil. Üvey kardeş. Benim babam Brom'du, Morzan değil."

Galbatorix ilk kez şaşırmış gibiydi. Sonra dudağının bir kenarı hafif alayla yukarı kıvrıldı. "Tabii. Bunu görebilmeliydim; ne aradığını bilen biri için gerçeği yüzüne bakarak anlamak mümkün. O zaman bu savaş şimdi çok daha uygun. Brom'un oğlu, Morzan'ın oğluna karşı. Kaderin cilvesi işte."

Murtagh da şaşırmış görünüyordu; ama yüz ifadesini çok iyi kontrol altında tuttuğundan bu bilginin onu mutlu mu, mutsuz mu ettiğini anlayamadı Eragon fakat onu sarstığını görebiliyordu. Planı da zaten buydu. Eğer Murtagh'ın dikkatini dağıtabilirse onu yenebilmesi çok daha kolaylaşmış olacaktı. Ve onu yenmeye kararlıydı, aynı kanı taşırsalar bile.

Galbatorix hafif bir el hareketiyle, "Letta," dedi.

Kendisini olduğu yere çakan büyü çözüldü Eragon ileri geri sendeledi.

Kral, "Ganga aptr," dedi. Arya, Elva ve Saphira tahtın bulunduğu kürsüyle aralarında büyük bir mesafe bırakacak şekilde kayarak geri gittiler. Kral birkaç sözcük sarf etti ve salondaki lambaların çoğu kısıldı, böylelikle tahtın önündeki alan salonun en aydınlık yeri olarak kaldı.

"Hadi bakalım," dedi Galbatorix, Murtagh'a. "Eragon'un yanına geç ve hanginiz daha iyisiniz görelim bakalım."

Kaşları çatık Murtagh, Eragon'un bulunduğu noktadan birkaç metre uzakta durdu. Zar'roc'u kınından çekti (kızıl renkteki kılıç daha şimdiden sanki kana bulanmış gibi görünüyordu), sonra kalkanını kaldırdı ve yere çöktü.

Arya ve Saphira'yla bakıştıktan sonra Eragon da aynı şeyi yaptı.

"Dövüş başlasın!" diye bağırdı Galbatorix ve ellerini çırptı.

Eragon terlemeye başlayarak kendine doğru gelen Murtagh'a doğru yürümeye başladı.

Çeliğe Karşı Adale

Tam önüne damdan, önce bir tuğla, ardından da İmparatorluk'a bağlı okçulardan biri düşünce Roran şaşkınlıkla haykırıp kenara sıçradı.

Gözlerine giren teri sildi, cesedin etrafından dolaşıp, etrafa saçılmış kiremit yığınlarının üstünden tıpkı Anora Nehri'ndeki taşların üstünden atlaya atlaya geçtiği gibi hoplayarak boş bir yerden diğerine basıp geçti.

Savaş kötü gidiyordu. Bu çok açıktı. Kendiyle beraber savaşçıları dış sur duvarına yakın noktada neredeyse on beş dakika geçirmişler, yeni gelen asker dalgasını savuşturmuşlar ama sonradan askerlerin kendilerini yeniden binaların arasına çekmelerine göz yummuşlardı. Ama şimdi şöyle bir değerlendirince bunun yanlış verilmiş bir karar olduğunu görüyordu. Sokaklarda savaşmak çok zor, çok kanlı ve çok kafa karıştırıcı bir şeydi. Birliği iyice dağılmış, sadece birkaç savaşçısı yanında kalmıştı, çoğu Carvahall'li adamlardı, ayrıca dört Elf ve birkaç da Urgal vardı. Geri kalan herkes yakınlardaki sokaklara yayılmışlar, komut almadan kendi başlarına savaşıyorlardı.

Daha kötüsü, Elf ve öteki büyücülerin nedenini açıklayamadıkları bir şekilde yapılan büyüler olması gerektiği gibi işe yaramıyorlardı. Bu durumu ilk, Elflerden biri büyü yardımıyla askerlerden birini öldürmek istediğinde ilk fark etmişlerdi; asker yerine Varden'li bir savaşçı düşüp ölmüştü, daha önceden Elfin topladığı bir yığın böcek tarafından yenilmişti. Adamın ölüm şekli Roran'ı hasta etmişti; çok kötü, çok anlamsız bir ölüm şekliydi, aralarından herhangi birinin başına da gelebilirdi.

Sağ taraflarında, açıkta, ana giriş kapısına yakın Lort Barst hâlâ Varden ordusunun ana kısmına saldırmakla uğraşıyordu. Roran onu birkaç kez görmüştü: Şu an atından inmiş ayakta savaşıyordu, insan, Elf ve Cücelerin arasında, sanki onlarla bovling oynuyormuşçasına elindeki kara topuzunu üstlerine savuruyordu. İriyarı adamı kimse durdurabilecek gibi görünmüyordu, yaralamak hiç mümkün değil gibiydi ve etrafındakiler elindeki korkunç silahın darbelerinden korunmaya çalışarak kaçışıp, uzak durmaya çalışıyorlardı.

Roran, Kral Orik ile bir grup Cücenin de bir asker grubunu yarmaya çalıştığını gördü. Elindeki kıymetli savaş balyozu Volund'u sallarken Orik'in mücevherli miğferi ışıpta parlıyordu. Hemen arkasında duran savaşçıları, "Vor Orikz korda!" diye bağıyorlardı.

Orik'in elli adım ötesinde Kraliçe Islanzadi'nin savaşın ortasında fırtına gibi estiğini gördü; kırmızı pelerini uçuşuyor ve savaş zırhı kapkara insan güruhunun arasında bir yıldız gibi parlıyordu. Roran, Islanzadi'yi gördüğü o kısacık an içinde, kadının yeteneğinden, gaddarlığından ve cesaretinden etkilenmişti. Ona Arya'yı hatırlatıyordu ama galiba kraliçe daha büyük bir savaşçıydı.

O sırada bir evin köşesinden beş kişilik bir asker grubu fırladı, neredeyse Roran'la çarpışacaklardı. Haykırışlar arasında mızraklarını havaya kaldırıp onu tavuk çevirme gibi şişe geçirmeye hazırlandılar. Roran eğilip yana kaçtı ve aralarından bir tanesini kendi mızrağıyla boğazından mıhlamayı becerdi. Asker bir dakika ayakta olduğu yerde sallanmış, ama nefes alamayınca yere düşmüş, arkadaşlarının ayaklarına dolanmasına neden olmuştu.

Roran bunu fırsat bilip silahını savurarak bol bol kesip biçti. Askerlerden biri de onun sağ omzuna bir darbe indirmeyi başarmış ve Roran üstündeki koruyucu büyüler kılıcın yönünü saptırınca kendi gücünde yine aynı azalmayı hissetmişti.

Aslında kalkan büyülerin kendisini korumasına şaşırmişti. Daha birkaç saniye önce bir kalkanın sol yanağında bir kesik açmasına engel olmamışlardı. Şu büyülere her ne oluyorsa bir an evvel işlerin yoluna girmesini diledi. O yüzden bu durumda kendini en ufak bir darbeye karşı bile savunmasız bırakmaya cesaret edemiyordu.

Roran kalan son iki askere doğru ilerledi ama onlara yaklaşmadan bir çeliğin havada uçtuğunu ve adamların kafasının yere düşerek taşların üstünde yuvarlandığını gördü, yüzlerinde şaşkın bir ifadeyle. Bedenler de yere yığılınca Roran arkalarında şifacı kadın Angela'yı gördü; kadın yeşil siyah savaş zırhı içindeydi, elinde de kendi kılıç benzeri silahı vardı. Yakınında iki kedi adam duruyordu; biri çizgili kahverengili saçlı bir kızdı, keskin sivri dişleri kanlıydı, elinde uzun bir hançer vardı; diğeri bir hayvan formu içindeydi. Roran onun Solembum olabileceğini düşündü ama emin değildi.

"Roran! Seni görmek ne güzel," dedi şifacı gülümseyerek, içinde buldukları ortamda garip kalacak kadar neşeli bir sesle. "Şu buluştuğumuz yere bir bak hele!"

"Mezarda görüşmekten iyidir!" diye bağırdı Roran. Yerden bir mızrak kapıp, caddenin biraz ötesindeki bir adama fırlattı.

"İyi dedin!"

"Ben senin de Eragon'la birlikte gittiğini sanıyordum?" dedi sordu Roran.

Kadın başını iki yana salladı. "Bana sormadı, zaten sorsaydı da gitmezdim. Ben Galbatorix için fazla zayıfım. Ayrıca, Eragon'un yanında kendisine yardımcı olması için Eldunari var."

"Sen de mi biliyorsun?" diye sordu Roran şok içinde.

Kadın başındaki miğferin siperliği altından ona bir göz kırptı. "Ben pek çok şey bilirim."

Roran söylendi ve bir yandan omzunu kalkanının arkasına saklayıp başka bir grup askerin arasına atıldı. Şifacı kadınla kedi adamlar da ona katılmıştı, Horst, Mandel ve diğerleri de.

"Balyozun nerede?" diye seslendi Angela kendi kılıcı andıran silahını savurup, bir yandan gelen hamleleri peri alıp karşılayarak, bir yandan da kesip biçerek.

"Kayboldu! Düşürdüm!"

Roran arkasında birinin acı içinde bağırdığını duydu. Mümkün olan ilk fırsatta arkasına dönüp baktı ve Baldor'un kendi sağ kolunu aşağıdan sıkı sıkı tuttuğunu gördü. Eli yerdeydi, durduğu yerde titriyordu.

Roran geri dönüp, cesetlerin üstünden atlaya atlaya onun yanına koştu. Horst çoktan oğlunun başına gitmiş, Baldor'un elini kesen askerle cebelleşiyordu.

Roran hançerini çıkarıp ölmüş bir askerin tüniğinden bir parça kumaş kesti. "İşte!" Ve onu akan kanı durdurmak için yaranın hemen üstünden bağladı.

Şifacı kadın da onun yanına yere çömelmişti. Roran, "Ona yardım edebilir misin?" diye sordu.

Angela başını iki yana salladı. "Burada olmaz. Büyü kullanırsam bu onun ölümüyle sonuçlanabilir. Eğer onu şehirden çıkarabilirsen, Elfler herhalde elini kurtarabilirler."

Roran bocaladı. Roran, Baldor'u güvenle Urû'baen'den çıkarmak için yanına katacak kadar fazla adamı olduğunu sanmıyordu. Öte yandan eli olmadan Baldor'un hayatı çok zor olacaktı ve Roran onu böyle bir yaşama mahkûm etmek istemiyordu.

"Eğer onu sen götürmeyeceksen, ben götürürüm," diye gürlledi Horst.

Roran başının üstünden kirpi büyüklüğünde bir taş vın diye geçerken başını omuzları arasına sokup eğildi; kaya bir evin ön duvarına çarpıp parçalanmış, havaya yüzlerce sac parçası saçılmıştı. Evden birisinin korku dolu çığılığı duyuldu.

"Hayır. Bizim sana ihtiyacımız var." Arkasına dönüp ıslık çalarak iki savaşçıya işaret etti: Biri yaşlı bir ayakkabıcıydı, diğeri de bir Urgal. "Onu Elflerin şifacılarına götürün hemen," dedi ve Baldor'u onlara doğru itekledi. Giderken Baldor elini yerden aldı, zırh gömleğinin altına soktu.

Urgal suratını astı ve Roran'ın zor anladığı koyu bir aksanla, "Hayır! Ben kalacak! Ben savaşacak!" dedi ve sözlerini pekiştirircesine kılıcını kalkanına vurdu.

Roran öne bir adım çıkıp yarattığı bir boynuzundan kavrayıp kendine çekti ve Urgal'ın kafası yarı yarıya dönene kadar çevirdi.

"Sana dediğimi yapacaksın," diye homurdandı Roran. "Hem zaten kolay bir iş değil. Onu koru; bu sana ve kabilene çok fazla onur getirecek."

Urgal'ın birden gözleri parladı. "Onur getirecek öyle mi?" dedi, kalın dişleri arasında sözcükleri eze eze.

"Büyük onur getirecek!" diye tasdikledi Roran.

"Yapacağım Güçlü Balyoz!"

Roran üçü dış sura doğru giderken arkalarından baktı; birden rahatlamıştı. Böylece didişmenin içine karışmadan etrafından dolaşmış olacaktı. İnsan kılığındaki kedi adamın da onların peşinden gittiğini görmekten memnun olmuştu; yabani, kahverengi çizgili saçlı sanki havayı koklar gibi başını sağa sola oynata oynata onları takip ediyordu.

O sırada yeni bir grup asker saldırınca Roran'ın aklından Baldor'la ilgili bütün düşünceler silindi. Balyoz yerine bir mızrakla savaşmaktan nefret ediyordu ama yine de devam etti ve bir süre sonra sokak yine sakinleşti; ama bu soluklanmanın uzun sürmeyeceğini biliyordu.

Fırsatı değerlendirip bir evin önündeki basamaklara oturup biraz soluklanmaya çalıştı. Askerlerse ilk anki gibi capcanlı görünüyorlardı ama kendisi bacaklarının artık yorgunluktan tutmamaya başladığını hissediyordu. Ölümcül bir hata yapmadan daha uzun süre dayanamayacağını düşünüyordu.

Nefes nefese kalmış otururken, Urû'baen'in yıkık ön kapısının bulunduğu bölgeden bağrıış ve çığılıkların geldiğini duydu. Hep bir ağızdan gelen gürültünün içinden neler olduğunu anlayabilmek zordu ama Varden'lilerin yeniden geri püskürtülmeye başlandığını sanıyordu, çünkü sesler giderek uzaklaşıyordu. Curcunanın ortasında Lort Barst'ın savaşçı ardına savaşçıya topuzunu savururken çıkan sabit tak sesini de seçebiliyordu ve ardından yükselen çığılıklar değişmeden devam ediyordu.

Roran kendini zorlayarak ayağa kalktı. Eğer biraz daha oturmaya devam ederse kasları kasılmaya başlayacaktı. Basamaktan uzaklaşmasının akabinde oturduğu yerin hemen dibinde yukardan atılan içi dolu bir lazımlık patladı.

"Katiller!" diye bağırdı yukardan bir kadın ve sonra çift kanatlı bir pencere çat diye kapandı.

Roran kendi kendine söylendi ve cesetlerin arasından ilerleyip kalan savaşçıları da yanına alarak

en yakındaki kavşağa doğru yollandı.

Yüzü panik içinde önlerinden bir asker koşup geçince merakla durdular. Hemen peşinde ağızlarının kenarlarındaki tüy ve bıyıklarından kanlar damlayan bir grup ev kedisi miyavlayarak askeri kovalıyordu.

Roran gülüp yürümeye devam etti.

Bir saniye sonra yine durdu; kızıl sakallı birkaç Cüce şehrin iç taraflarından kendilerine doğru koşuyorlardı. "Hazır olun!" diye bağırdı bir tanesi. "Askerler ensemblede, yüzlercesi!"

Roran dönüp bomboş olan yan yola baktı. "Belki de şeyi kaybettiniz..." diye başlamıştı konuşmaya ama o sırada birkaç yüz metre ötedeki bir binanın köşesinden bir tabur kırmızı tünikli insan çıkınca sözlerini tamamlayamadı. Askerler akın akın geliyorlar, kızıl karıncalar gibi sokağa akın ediyorlardı.

"Geriye!" diye bağırdı Roran. "Geriye!" Kendimizi savunabileceğimiz bir yer bulmalıyız. Dış duvar çok uzaktı, oradaki evlerin hiçbiri kapalı bir avlusu olacak kadar büyük değildi.

Roran caddeden aşağı savaşılarıyla koşarken üstlerine bir düzine ok yağdı.

Roran sendeledi ve düştü, omuriliğinin alt kısmında beline müthiş bir acı saplanmış, kıvranıyordu. Sanki demir bir çubukla dövülmüş gibiydi.

İki saniye sonra şifacı kadın yanında bitti. Arkasından bir şey çekti, Roran acıyla bağırdı. Ardından acısı azaldı ve yeniden biraz kendine geldi.

Şifacı kadın elinden atmadan evvel ona kanlı oku gösterdi. "Üstündeki zırh gömlek sayesinde fazla saplanmamış," dedi kadın Roran'ın ayağa kalkmasına yardım ederek.

Dişlerini sıkıp gıcırdatan Roran kadınla birlikte yeniden gruba katılmak için koştu. Şimdi attığı her adım acı veriyordu ve biraz eğilse beline bir sancı giriyor, tekrar hareket etmek çok güç geliyordu.

Savunma yapabilmek için güzel bir yer bulamadı ve askerler aradaki mesafeyi kapatıyorlardı. Sonunda adamlarına seslendi: "Durun! Sıraya girin! Elfler yan taraflara! Urgallar, ön safta ve ortada!"

Roran da ön taraflara yakın, Darmmen, Albriech, Urgallar ve kızıl sakallı Cücelerden birinin yanında yerini almıştı.

Askerlerin üstlerine gelişini izlerken, "Demek Güçlü Balyoz sensin," dedi Cüce. "Farthen Dûr'da senin kalp-kardeşinle omuz omuza çarpıştım. Seninle birlikte çarpışmaktan da onur duyuyorum."

Roran bir şeyler mırıldandı. Tek isteği ayakta kalabilmektir.

Derken askerler gelip üstlerine bindiler, tüm ağırlıklarıyla üstlerine çullanıp onları gerilemeye zorladılar. Roran omzunu kalkanına verdi ve o da bütün kuvvetiyle karşı güç uyguladı. Birbiri üstüne binmiş kalkanların arasında kalan boşluklardan kılıçlar mızraklar saplanıyordu; bir tanesinin yanından sıyrarak geçtiğini hissetti ama üstündeki zırhlı gömlek onu yine korumuştur.

Elfler ile Urgallar değerlerini ispat etmişlerdi. Askerlerin hatlarını kırmışlar ve Roran ile diğer savaşçılara silahlarını kullanabilmeleri için ihtiyaçları olan yeri yaratmışlardı. Göz ucuyla Cücenin bıçağını askerlerin bacaklarına, ayaklarına, karınlarına saplayıp çoğunu yere devirdiğini gördü.

Akın eden askerlerin sonu yok gibiydi, ama yine de gerilemek zorunda olsalar da bunu adım adım gerçekleştirdiklerini biliyordu. Elfler bile denedikleri halde asker akınını kesememişlerdi. Roran'ın surların dışında konuştuğu Elf kadın Othiara, boynuna aldığı bir ok yarasıyla ölmüştü, diğer Elflerin

çoğu yaralıydı.

Roran da birkaç kez yaralanmıştı: Sağ bacak uyluğunda bir kesik vardı ve eğer kesik biraz daha yukarıda olsa belki sakat kalacaktı. Zırhının altından giren bir kılıcın açtığı yine aynı bacakta bir kesik daha vardı ve kendi kalkaniyle ensesinde açtığı kötü bir çizik; şans eseri ana atardamara rastlamamış olan sağ bacağının iç kısmında bir de bıçak yarası vardı ve de sayamayacağı kadar çürüğü. Sanki tahta bir sopayla bir güzel dayak yemiş, sonra da birkaç acemi bıçak atıcının hedef tahtası olmuş gibi geliyordu.

Kollarını dinlendirmek ve soluklanmak için birkaç kere ön hattı bırakıp arka tarafa geçiyor ama kısa bir süre sonra yeniden aralarına katılıyordu.

Derken arkalarında binalar belirdi ve Roran askerlerin kendilerini Urû'baen'in yıkık kapısı önündeki meydana sürüklemeyi başardıklarını anladı, bu da artık hem arkalarında, hem de önlerinde düşmanları var demekti.

Kısacık dönüp omzunun gerisinden arkaya baktığında Elflerle Varden'lilerin Barst'la askerlerinin önünde geri çekildiklerini gördü.

"Sağ tarafa!" diye bağırdı Roran. "Sağ tarafa! Binalara doğru!" Kanlı mızrağıyla binaları gösterdi.

Güçlkle arkasında gruplanan savaşçılar koca taş bir binanın yanından yaklaşıp basamaklarına çıkmaya başladılar; binanın önünde Spine'daki ağaçlar kadar yüksek çift sıra sütunlar vardı. Sütunların arasından Roran'ın gözüne, esner gibi ağzını açmış duran karanlık bir kemerli giriş çarpmıştı; giriş Shruikani değilse bile Saphira'yı alacak büyüklükteydi.

"Yukarı! Yukarı!" diye bağırdı Roran ve insanlar, Cüceler, Elfler ve Urgallar merdivenleri tırmanmaya başladılar. Orada sütunların arasında yeniden gruplanıp arkalarından tırmanan askerleri püskürtmeye çalıştılar. Buldukları yüksek noktadan (ki belki bu caddeden altı metre bir yükseklikte) Roran, İmparatorluk'un Varden'lilerle Elfleri neredeyse dış surlarda açtıkları gedikten dışarı atmak üzere olduğunu gördü.

Kaybediyoruz, diye düşündü birden umutsuzlukla.

Merdivenlere yeni askerler çıkmaya başlamışlardı. Roran yana çekilip üstüne gelen bir mızraktan kurtuldu ve fırlatanın karnına da bir tekme indirdi, hem askeri, hem de arkasındaki iki askeri merdivenlerden aşağı yuvarladı.

Yakınlardaki bir sur kulesinden Lort Barst'ın üstüne doğru bir kargı fırlatıldı. Aralarında birkaç metre kala kargı alev almaya başladı ve sonra toza dönüştü, tıpkı zırhlar içindeki kumandanın üstüne atılan her bir ok gibi.

Onu öldürmeliyiz, diye düşündü Roran. Eğer Barst'ı devirirlerse, büyük olasılıkla askerler de dağılıp inançlarını kaybedeceklerdi. Ama hem Elflerin, hem de Kull'un onu durdurmayı başaramadığı düşünülecek olursa, Eragon'dan başkasının bunu yapabileceği şüpheliydi.

Roran bir yandan savaşmaya devam ederken bir yandan da gözünü zırhlar içindeki adamdan ayırmıyor, onu yenmek için bir fırsat doğmasını bekliyordu. Adamın hareket ederken hafif aksadığını fark etti birden, sanki bir zamanlar dizinden ya da kalçasından yaralanmış gibi. Ayrıca çok az da olsa sanki öncesinden daha yavaşlamış gibiydi.

"Demek ki onun da sınırları var," dedi kendi kendine. "Ya da Eldunari'sinin var"

Bağırarak kendisini sıkıştıran askerlerden birinin kılıç hamlesini karşıladı. Birden kalkanını kaldırarak askeri çenesinin altından yakaladı ve adamı anında öldürdü.

Roran nefes nefese kalmıştı ve yaraları yüzünden bayılacak gibiydi, bu yüzden geri çekilip sütunlardan birine gidip yaslandı. Öksürdü, tükürdü; tükürüğünde kan vardı ama bunun akciğerlerine aldığı bir darbeden değil, az önce ağzının içini kazara ısırıldığı için olduğunu tahmin etti. Öyle olmasını umuyordu. Kaburgalarından biri kırılmış gibi acıyordu.

Derken Varden'lilerin coşkuyla bağırıklarını duydu. Neler olduğunu görmek için sütunun kenarından bakınca, Kraliçe Islanzadi'nin yanında on bir Elfle atının üzerinde Lort Barst'a doğru savaş meydanına girdiğini gördü. Sol omzu üstünde yine beyaz kuzgunu vardı; kuzgun karga gibi galkıyor, tünediği hareket halindeki yerinde dengesini bulmak için kanatlarını çırpıyordu. Islanzadi'nin elinde kılıcı vardı, Elflerin elindeyse, yaprak biçimli uçlarının dibinde bağlanmış sembol şeritleri sallanan mızrakları.

Roran sütuna yaslandı, içine bir ümit doğmuştu. "Öldür onu!" diye mırıldandı kendi kendine.

Barst Elflerden kaçmak için hareket etmemiş, aksine bacakları ayrıık pozisyonda dimdik durarak bekliyordu ve kalkanıyla topuzu: sanki kendini korumaya ihtiyacı yokmuş gibi aşağıda tutuyordu.

Bütün sokaklarda herkes olduğu yerde durmuş az sonra olacakları merakla izliyordu.

Öndeki iki Elf mızraklarını daha aşağı indirdiler, atları dörtmala öne fırladı. Barst'la aralarındaki kısacık mesafeyi kapatmak için koşarlarken pırıl pırıl derileri altında kasları bir gerilip bir gevşiyordu. Bir an için Barst'ı gerçekten de ezip geçeceklermiş gibi göründü, kimse ayakta dikilerek böyle büyük bir güce karşı koyamazdı.

Ama mızraklar Barst'a değmemişti bile. Üstündeki kalkan büyüler onları vücudundan bir kol mesafesinden uzakta durdurmuştu. Mızrak sapları Elflerin elinde çatlayıp kırılmış, sadece birer odun parçası tutar halde bırakmıştı. Ardından Barst kalkanı ile kılıcını kaldırdı ve onlarla atların şakaklarına vurarak boyunlarını kırıp öldürdü.

Atlar yere düştü, Elfler havada dönerek üstünden yere uçtular.

Arkasından gelen iki Elfin Barst'ın yanına varmadan yollarını değiştirecek zamanları olmamıştı. Onların mızrakları da kendilerinden önce deneyenler gibi parçalandı, Barst atların işini aynı şekilde bitirip devirirken, onlar da atlarından fırlayıp yere düştüler.

Bu arada diğer yedi Elf ve Islanzadi atların dizginlerini çekip kontrol ederek geri döndürmeyi başarmışlardı. Silahlarını Barst'a doğrultup onun etrafında bir tur attılar; bu arada yerdeki dört Elf ayağa kalkmış, kılıçlarını çekip dikkatle Barst'ın üstüne gitmeye başlamışlardı.

Adam kahkahalarla güldü ve onların saldırısına karşı sanki hazırlanır gibi kalkanını kaldırdı. Işık miğferinin altından yüzüne vuruyordu ve Roran onun geniş ve çıkık alnını, belirgin elmacık-kemiklerini seçebiliyordu. Bazı açılardan bir Urgal'ın yüzünü hatırlatıyordu kendisine.

Dört Elf Barst'ın üstüne atıldılar, her biri ayrı bir yönden ve aynı anda onu kesip doğramak istediler. Barst ise kılıçlardan birini kalkanıyla karşılamış, diğerini topuzuyla savurmuş ve arkasından saldıran iki Elfin kılıçlarını halletmeyi de üstündeki koruyucu büyülere bırakmıştı. Yeniden güldü ve silahını savurdu.

Kır saçlı bir Elf kendini yana atmış, topuz ona zarar vermeden yalayıp geçmişti.

Barst iki kere daha savurdu ve cifler iki kere daha kaçmayı başardı. Barst sonuca bozulmamıştı, kalkanının arkasına sindi ve tıpkı inine girme aptallığını gösterecek birini bekleyen aylar gibi doğru zamanı beklemeğe başladı.

O esnada Elflerin oluşturduğu çemberin dışında, dinde baltalı kargısı olan bir bölük asker haykırarak Kraliçe Islanzadi ve beraberindekilerin üstüne atılıyordu. Kraliçe hiç beklemeden kılıcını başının üstüne kaldırdı ve verdiği işaretle Varden'lilerden fırlatılan oklar vızıldayarak uçup askerleri devirdi.

Roran ile Varden'liler heyecanla bağırdılar.

Barst da bu arada az önce biçtiği dört atın leşlerine doğru giderek yaklaşıyordu, derken tam ortalarına girdi, böylece hayvanların yere yığılı bedenlerinden etrafında alçak bir duvar oluşturdu. Sağ ve solundaki Elfler ona saldırmak istiyorlarsa hayvanların üstünden atlamaktan başka çareleri yoktu.

Akıllıca, diye düşündü Roran kaşlarını çatarak.

Barst'ın önündeki Elf eski dilde bir şeyler bağırip ileri fırladı. Barst'ın bir an tereddüt geçirir gibi olması Elfi saldırmaya cesaretlendirmişti. Ama Barst ardından ileri hamle yapıp topuzunu yararcasına tepeden aşağı indirince Elf aldığı darbeye yere yığıldı.

Diğer Elflerden bir inilti yükledi.

Ama ayakta kalan üç Elf artık daha dikkatliydi. Barst'ı çembere almaya devam ettiler, ara sıra ona doğru hamle yapmak için üstüne doğru gidiyorlardı ama daha çok aralarındaki mesafeyi korumaktaydılar.

"Teslim ol!" diye seslendi Islanzadi, sesi bütün sokaklarda yankılanmıştı. "Sayıca senden fazlayız. Ne kadar güçlü olduğun önemli değil, bir süre sonra yorulacaksınız ve koruyucu büyüler artık sana kalkan olamayacak. Kazanma şansın yok, insan!"

"Öyle mi?" diye sordu Barst. Doğrulup, elindeki kalkanı gürültüyle yere attı.

Roran'ı ani bir korku kaplamıştı. "Kaç!" diye bağırdı.

Ama geç kalmıştı.

Dizlerini büküp eğilerek atlardan birini boynundan kavrayan Barst, sadece sol koluyla hayvanı Kraliçe Islanzadi'nin üstüne fırlattı.

Kraliçe eski dilde bir şeyler söyleyseyse bile Roran duymadı ama elini kaldırdı ve at leşi havada bir an asılı kaldı, sonra hiç de hoş olmayan bir sesle yoldaki taşlara çarptı. Omzundaki kuzgun dehşet içinde çirkin bir sesle gıgıladı.

Ama Barst bakmıyordu. Hayvanın leşini elinden fırlatır fırlatmaz, yerden kalkanını kapıp, en yakındaki at üstündeki Elflerin üstüne atıldı. Hala ayakta olan üç Elften biri (kolunun üst tarafına kırmızı bir pazıbent bağlı olan kadın) koşup sırtına darbe indirdi. Barst kadına aldırılmamıştı.

Düz bir alanda olsa Elflerin atları Barst'ı geride bırakabilirlerdi ama binalarla kalabalık asker güruhu arasında kalan daracık alanda Barst çok daha kolayca ve çeviklikle hareket edebiliyordu. Önce atlardan birinin sağrısına bir omuz atıp, atın devrilmesine neden oldu, sonra topuzunu bir başka atlı Elfin üstüne fırlatıp Elfi oturduğu yerden düşürdü. Bir at kişnedi.

Elflerin oluşturduğu çember dağılmıştı, her biri atlarını sakinleştirmeye çalışıp önlerindeki tehlikeyle ilgilenerak atlarını farklı bir yöne sürmüştü.

Altı Elf Barst'ın etrafını sardılar. Hepsi çılgınca bir hızla onu doğramaya çalışıyordu. Barst aralarında bir an gözden kayboldu, sonra topuzu havada görüldü ve üç Elf uçarak yere yuvarlandı. Ardından ikisi daha. Barst ilerliyor, kan ve et parçaları kapkara silahının sivri dişlerinden kan ve et parçaları sallanıyordu.

"Şimdi!" diye kükredi Barst ve meydanda yüzlerce asker Elflere karşı hücumla geçerek onları kendilerini savunmak zorunda bıraktılar.

"Hayır," diye gürledi Roran, acıyla. Savaşçılarıyla yardıma gidecekti ama Barst ve Elflerle aralarında canlı ve ölü çok fazla beden vardı. Dönüp şifacı kadına baktı, o da kendisi kadar endişeli görünüyordu. Ona, "Bir şeyler yapamaz mısınız?" diye sordu.

"Ama bu benim ve herkesin ölmesi anlamına gelebilir."

"Galbatorix de mi?"

"O çok iyi korunuyor, ama bizim ordumuz ve herkesle birlikte hatta Urû'baen dışındaki kamptakiler bile ölebilir. İstedğin bu mu?"

Roran başını iki yana salladı.

"Ben sanmıyorum."

Normal denmeyecek bir hızla Barst Elf ardına Elf çarpıyor, onları kolaylıkla deviriyordu. Vuruşlarından birinde kolu kırmızı bantlı Elf kadını omzundan yaralayıp sırtüstü yere devirdi. Kadın pazıbentli parmağıyla gösterip eski dilde bağırdı ama yaptığı büyü ters gitmişti, çünkü hemen oradaki bir başka Elf bir adım öne çıktı ve atından yere düştü, gövdesi boydan boya yarılmıştı.

Barst Elf kadını bir topuz darbesiyle biçti, ardından da bir attan diğerine Islanzadi'nin beyaz küheylanının yanına varana kadar biçte biçte ilerledi.

Elf kraliçesi Barst'ın kendi atını da öldürmesini beklemeyecekti, atından aşağı atlarken sırtındaki kırmızı pelerini havalandı, beyaz kuzgun o aşağı atlarken kanat çırpıp havalandı.

Islanzadi hiç beklemeden Barst'ın üstüne atıldı. Kılıcı havada çelikten bir çizgi gibi parlıyordu, ama Barst'ın büyüdü kalkanlarına çarptıkça çınlıyordu.

Barst da karşı hamlelerle cevap vermeye başladı. Islanzadi seri bilek çevirme hareketiyle hamleyi kesti ve iğneli topuzu elinden söküp yere, taşların üstüne düşürttü. Çevrelerinde dost düşman herkes durmuş onların düellosunu seyrediyordu. Tepelerinde kuzgun kendi türünün en keskin haliyle acı acı öterek daireler çiziyordu.

Roran hiç böyle bir mücadele görmemişti. Hem Islanzadi'nin hem de Barst'ın hamleleri takip edilemeyecek kadar hızlıydı (hamleleri buğulu bir akıntı halindeydi) ve kılıçlarının çarpışmasından çıkan şıkırtı şehirdeki bütün sesleri bastırıyordu.

Yerden aldığı topuzuyla Barst, tıpkı diğer Elflere yaptığı gibi Islanzadi'yi topuzuyla ezmeye çalışıyordu. Ama kraliçe çok hızlıydı ve belki güç olarak kendine denk değilse bile, onun darbelerini karşılayıp savuşturacak kadar güçlüydü. Roran diğer Elflerin kraliçeye yardım ettiğini düşündü, çünkü harcadığı onca çabaya rağmen yorulmuş görünmüyordu.

Bir Kull ile iki Elf Islanzadi'ye katıldı. Barst hiçbirini önemsemiyordu, sadece öldürmek vardı aklında, birer birer, onlara vurabileceği mesafeye girer girmez.

Roran tutunduğu sütunu öyle sıkımişti ki, ellerine kramp girmeye başladı.

Islanzadi ile Barst sokakta ileri geri kapışırken dakikalar geçiyordu. Hareket halindeyken Elf kraliçe muhteşemdi: Hızlı, esnek ve güçlü. Barst'tan farklı olarak tek bir hata yapma lüksü yoktu (zaten yapmadı da), çünkü üstündeki kalkan büyü onu koruyacak durumda değildi. Geçen her saniyeyle Roran'ın Islanzadi'ye olan hayranlığı artıyordu, yüzyıllarca dillere destan olacak bir savaş izlediğini hissediyordu.

Yukarda kuzgun sık sık Barst'ın üstüne doğru dalışa geçiyor, onun Islanzadi'ye olan dikkatini dağıtmaya çalışıyordu. Kuzgunun birkaç hamlesinden sonra Barst kuşa aldırılmamaya başladı, çünkü delirmiş hayvan zaten kendine dokunamıyordu ve topuzuyla onu savuşturmak zaman kaybettiriyordu.

Kuzgun iyice zıvanadan çıkmış gibiydi, daha yüksek sesle ötüyor ve her seferinde daha sık ve daha cesaretle saldırıyordu, her dalışında Barst'ın başına, ensesine daha fazla yaklaşıyordu.

Sonunda kuş yeniden Barst'a doğru dalışa geçtiği sırada adam topuzunu havaya salladı ama yönünü yarı yolda değiştirip, kuzgunun sağ kanadını kırptı. Kuş acıyla öttü, yarım metre kadar düştükten sonra yeniden göğe yükselmek için çabaladı.

Barst yeniden kuzguna bir tane savurdu ama Islanzadi onun topuzunu kılıcıyla durdurdu; silahları havada çakışmış vaziyette yüz yüzeydiler, kılıcının namlusu topuzun sivri iğneleri arasına sıkışmıştı.

Elf ile insan birbirlerini itmeye çalışırken oldukları yerde gidip geliyorlardı. İkisi de avantajı ele geçiremiyorlardı. Sonra Kraliçe Islanzadi eski dilde bir sözcük seslendi ve silahlarının kesiştiği yerde keskin, parlak bir ışık meydana geldi.

Roran gözlerini kısıp eliyle de siper yaparak bakışını kaçırdı.

Bir dakika boyunca duyulan tek ses yaralılarından gelen seslerdi ve zil sesine benzer bir ses dayanılmaz hale gelene kadar arttı da arttı. Yanı başında Roran, kedi adamın Angela'ya sokulduğunu ve patileriyle tüylü kulaklarını kapadığını gördü.

Ses en yüksek dozuna ulaştığında Islanzadi'nin kılıcı çatladı ve ışık da, zil sesine benzer ses de kayboldu.

Ardından Elf kraliçe Barst'ın yüzüne kılıcın kırılan tarafıyla vurup, "Bununla seni lanetliyorum Berengar'ın oğlu Barst!" dedi.

Barst kraliçenin kılıcının koruyucu kalkanına kadar gelmesine izin verdi. Ardından kendisi de topuzunu bir kez daha sallayıp kraliçeyi boynu ile omzu arasından vurup yaraladı. Islanzadi yere düştü, altın renkli korse zırhı kana bulanmıştı.

Ve her şey sustu.

Beyaz kuzgun Islanzadi'nin bedeni üstünde dönüp kederli kederli öttü, sonra ağır ağır dış surdaki gediğe doğru uçtu, yaralı kanadının tüyleri kanlı ve karışmıştı.

Varden'liler feryatlar içindeydiler. Sokaklarda herkes silahlarını atıp kaçışmaya başlamıştı. Elfler öfke ve kederle bağıyorlardı (korkunç bir sest) ve yanında yayı olan bütün Elfler Barst'ın üstüne ok yağdırmaya başladılar. Oklar ona değmeden alev alıyordu. Üstüne on beş kadar Elf atıldı ama o sanki

onlar birer çocuktan farksızmış gibi onları dümdüz ediyordu. O ara beş Elf meydana girdi, Islanzadi'nin cesedini yerden alıp yaprak biçimli kalkanlarının üstüne koyup onu oradan götürdüler.

Roran olanlara inanamıyordu. En çok da herkesin içinde Islanzadi'nin ölmesini beklemiyordu. Kaçmakta olan adamlara baktı ve içinden onları korkaklık ve vatan hainliğiyle suçlayıp küfretti. Ardından bakışlarını Barst'a çevirdi; kumandan Varden'liler müttefiklerini Urû'baen'den sürmek için çoktan birliklerini toparlamaya başlamıştı bile.

Roran'ın içine çöken çaresizlik daha derinleşti. Elfler savaşmaya belki devam edebilirlerdi ama insanlar, Cüceler ve Urgalların artık savaşacak halleri kalmamıştı. Yüzlerinden okunuyordu. Bırakıp kaçacaklar, Barst da yüzlercesini sırtlarından vuracaktı. Ayrıca onun şehir surlarında işin peşini bırakmayacağından da emindi. Barst mutlaka onları açık arazide de kovalamaya devam edecek, Varden'lileri dağıtana veya mümkün olduğu kadar çok kişiyi ortadan kaldırına dek takibini sürdürecekti.

Roran olsa böyle yapardı.

En kötüsü, Barst kampa ulaştığında Katrina'nın hayatı tehlikeye girecekti ve askerler onu ele geçirirlerse neler olacağını Roran düşünmek bile istemiyordu.

Roran kan içindeki ellerine baktı. Barst'ı durdurmak gerekiyordu. Ama nasıl? Büyüler hakkında bildiği her şeyi bir daha, bir daha düşündü, sonunda askerler kendisini yakalayıp saldırdıklarında neler hissettiğini hatırladı.

Roran derin bir nefes aldı, içi titriyordu.

Bir yol vardı ama tehlikeliydi, çok ama çok tehlikeli. Eğer düşündüğünü gerçekleştirecek olursa Katrina'yı herhalde bir daha asla göremeyecekti, nerde kaldı doğacak çocuğunu. Ama yine de fikir kendisine bir huzur getirmişti. Diğerlerinin kurtulacağını bilmenin karşısında kendi hayatının bir önemi yoktu ve aynı zamanda Varden'i de kurtaracaksa seve seve feda ederdi.

Katrina...

Kolay bir karardı.

Başını kaldırdı, şifacı kadının yanına gitti. Kadın da en az Elfler kadar şok olmuş ve kederli görünüyordu. Kalkanının ucuyla kadının omzunu dürttü ve, "Yardıma lazım," dedi.

Kadın ona kızarmış gözlerle baktı. "Ne yapmak niyetindesin?"

"Barst'ı öldürmek." Sözleri yakın çevredeki bütün savaşçıları olduğu yere mıhlamıştı..

"Roran, hayır!" dedi Horst heyecanla.

Şifacı kadın başını tamam anlamında salladı. "Elimden ne gelirse yaparım."

"Güzel. Gidip Jörmundur, Garzhvog, Orik, Grimrr ve yetkili Elflerden birini bulup getir."

Kıvrırcık saçlı kadın burnunu çekip gözlerini sildi. "Seninle nerede buluşmalarını istiyorsun?"

"Burada. Ve acele et, daha fazla adam bırakıp kaçmadan!"

Angela başını sallayıp yanında kedi adamla birlikte gitti, korunmak için binaların dibinden yürüyordu.

"Roran," dedi Horst, kolundan yakalayarak. "Aklından neler geçiyor?"

"Onunla kendim hesaplaşmaya kalkmayacağım, eğer merak ettiğin buysa," dedi Roran, başıyla Barst'ı gösteriyordu.

Horst rahatlamıştı. "Peki o zaman ne yapacaksın?"

"Görürsünüz."

Ellerinde kargularıyla birkaç asker binanın basamaklarını koşarak çıkmaya çalışıyordu ama Roran'ın birliğine katılan kızıl saçlı Cüceler onları kolaylıkla durdurdu, basamaklar sayesinde düşmanlarına karşı ilk kez avantajlı duruma geçmişlerdi.

Cüceler askerlerle mücadele ederken Roran da yakında bulunan bir Elfin yanına gitti. Adam yüzünde hırslı bir ifadeyle ve büyük bir hızla ok kılıfından aldığı okları Barst'ın üzerine yolluyordu. Tabii hiçbiri yerini bulmuyordu.

"Yeter," dedi Roran. Koyu renk saçlı Elf ona aldırılmayınca Roran Elfin yayı tutan sağ elini yakaladı ve yana çekti. "Sana yeter dedim. Oklarınızı harcama."

Kükremeye benzer bir ses duydu ve boğazına sarılan bir el hissetti.

"Bak insan! Sakın bir daha bana dokunma!"

"Dinle beni! Barst'ı öldürmene yardım edebilirim. Ama... boğazımı bırak."

Bir iki saniye sonra Roran'ın boğazını sıkan eller gevşedi. "Peki nasıl Güçlü Balyoz?" Kana susamış Elfin sesindeki soğukluk gözlerinden akan yaşla tezatlık oluşturuyordu.

"Bir dakika sonra anlayacaksın. Ama önce sana bir sorum olacak. Neden Barst'ı zihninle öldüremiyorsunuz? O sadece bir insan, oysa siz çok kalabalıksınız."

Elfin yüzünden acı çektiğini belli eden bir ifade geldi geçti. "Çünkü zihnini bizden saklıyor!"

"Nasıl?"

"Bilmiyorum. Onun düşüncelerini kesinlikle hissedemiyoruz. Sanki aklının etrafı bir şeffaf küreyle kaplı gibi. O kürenin içinde ne var, göremiyoruz, delip içeri sızamıyoruz."

Roran da böyle bir şey olduğunu sanıyordu. "Teşekkür ederim," dedi ve Elf de hafif bir baş hareketiyle teşekkür karşılık verdi.

Binaya ilk gelen Garzhvog oldu. "Çağırılmışsın, geldim." Yan sokaktan koşup gelmiş ve binanın basamaklarını iki adımda çıkmış, sonra dönüp kendini takip eden otuz adamına kükreresine bağırmişti. Kull'u sağ salim arkadaşları arasında görenler akıllıca davranıp gerilemişlerdi.

"Güçlü Balyoz!" diye haykırdı Garzhvog. "Çağırılmışsın, geldim."

Birkaç dakika sonra, Roran'ın şifacı kadını gönderip çağırttığı diğer kişiler de taş binaya gelmişlerdi. Kendini takdim eden Elf, Roran'ın birkaç kez Kraliçe Islanzadi'nin yanında gördüğü Lort Dathedr adlı Elfi. Altısı da kanlar içinde ve yorgun ince uzun sütunların yanında kümelenmişlerdi.

"Barst'ı öldürmenin bir yolunu buldum," dedi Roran. "Ama yardımınız gerekiyor ve çok az zamanımız var. Size güvenebilir miyim?"

"Bu planının ne olduğuna bağlı," dedi Orik. "Önce anlat bize."

Böylece Roran elinden geldiğince çabuk anlattı onlara. Sözlerini bitirince dönüp Orik'e sordu:

"Mühendislerin mancınıkları gerektiği gibi doğru menzilleyebilirler mi?"

Cüce boğazdan gelen hırıltıyla konuşmaya başladı: "İnsanların savaş makinelerini yaptıkları gibi değil. Hedefin altı metresi içinde bir taş yerleştirebiliriz ama bundan daha yakını ancak şansa bağlı."

Roran Elf Lort Dathedr'a baktı. "Seninkiler senin emrini dinlerler mi?"

"Emirlerime itaat ederler Güçlü Balyoz. Şüphe etme."

"O zaman büyücülerinizden bazıları Cücelere yardım etmeleri ve taşlarla ilgili yol göstermeleri konusunda gönderir misin?"

"Başarılı olacaklar diye bir garanti veremem. Büyüler başarısız olabilir, ters gidebilir."

"Göze almak zorundayız." Roran bakışlarını grupta gezdirdi. "O zaman yeniden soruyorum: Size güvenebilir miyim?"

Dışarda surların oradan Barst bir grup savaşçının arasına dalınca yeni bağrışmalar duyuldu.

Garzhvog ilk cevap veren kişi olarak Roran'ı şaşırttı. "Sen çıldırmışsın sanırım Güçlü Balyoz, ama seninleyim," dedi. Ardından rak rak diye bir ses çıkardı ve Roran onun güldüğünü tahmin etti. "Barst'ı öldürmek muhteşem olacak."

Ardından Jörmundur konuşarak, "Tamam, ben de arkadayım Roran. Zaten başka şansımız da yok sanırım," dedi.

"Tamamdır," dedi Orik.

"Tamamdırrrr," dedi kedi adamların kralı Grimrr, sözcüğü mırlar gibi uzatarak söyleyerek.

"Tamam," dedi Lort Dathedr.

"O zaman gidelim!" dedi Roran. "Ne yapacağınızı biliyorsunuz! Hadi, gidin!"

Herkes dağılırken Roran da kendi savaşçılarını çağırıp onlara planı anlattı. Ardından sütunların arasına sinip beklemeye başladılar. Böyle üç dört dakika geçmişti ve aslında bu çok değerli bir zamandı, çünkü geçen her saniyesinde Barst, Varden'lileri giderek dış surlara yaklaştırıyordu, derken Roran, Cücelerle Elflerin sur üstündeki en yakın mancınıkları koşup yeniden askerlerden temizlediklerini gördü.

Birkaç dakika daha geçmişti. Sonra Orik aceleyle binanın basamaklarını çıktı, yanında otuz da Cüce vardı ve Roran'a, "Hazırlar," dedi.

Roran başını salladı. Beraberindekilere, "Yerlerinizi alın," diye emretti.

Roran'ın birliğinden geri kalan savaşçılar, Roran'ın en ucunda durduğu, Elf ve Urgalların hemen onun arkasında olduğu sıkı bir duvar oluşturdular. Orik ve Cüceler de arka safi tutmuşlardı.

Bütün savaşçılar yerlerini alınca, Roran bağırdı: "Heri!" Ve arkasından gelen arkadaşlarının bilinciyle, merdivenlerden aşağı doğruca düşmanların arasına daldı.

Askerler böyle bir saldırıyı beklemiyorlardı, Roran'ın önünde tıpkı bir geminin suları yarışı gibi ayrıldılar.

Adamlardan biri Roran'ın önünü kesmeye çalışmıştı ama Roran hızını kesmeden ilerlerken

hançeriyle adamın gözünü oydu.

Barst ile aralarında on beş metre kala durdu, savaşçıları da durdu. Barst'ın arkası dönüktü. Elflerden birine dönüp emretti: "Sesimi meydanda herkesin duyabileceği bir hale getir."

Elf eski dilde mırıldanmaya başladı, sonra, "Tamam, oldu," dedi.

"Barst!" diye bağırdı Roran ve sesinin bütün meydanda yankı yaptığını duyunca memnun oldu. Sağda solda bir iki çekişme haricinde sokaklardaki çarpışma durmuştu.

Roran'ın alnından terler damlıyor, kalbi çarpıyordu ama korkusunu bastırmayı da becerebiliyordu. "Barst!" diye bağırdı yeniden ve mızrağıyla kalkanının önüne sertçe vurdu. "Arkamı dön ve benimle savaş, seni uyuz köpek!"

Üstüne bir asker atladı. Roran onun kılıcını kolay bir hareketle savuşturdu, adamın ayaklarını yerden kesti ve iki çabuk darbeye onu dümdüz etti. Mızrağını çekip çıkardıktan sonra yeniden seslendi: "Barst!"

Tıknaz, ağır beden ağır ağır dönüp yüzüne baktı. Şimdi daha yakın olduğu için Roran onun yüzündeki kurnaz zekayı, çocuksu ağzının kenarlarında yukarı doğru hafiften alayla kıvrılan dudaklarını rahatlıkla görüyordu. Boynu Roran'ın bacağı kadar kalındı ve zincir işi zırh gömleğinin altında kolları boğum boğum kaslıydı. Dışarı fırlak göğüslüğünden yayılan yansıma, aldırılmamaya çalışsa da Roran'ın gözlerini alıyordu.

"Barst! Benim adım Roran Güçlü Balyoz! Eragon Shade Katili'nin kuzeniyim! Cesaretin varsa benimle savaş veya reddedip bundan sonra korkak olarak anılmayı kabullen."

"Beni kimse korkutamaz Güçlü Balyoz. Ya da Balyozsuz mu demek lazım? Çünkü elinde balyoz malyoz göremiyorum."

Roran durduğu yerde dikleşti. "Seni öldürmek için balyoza ihtiyacım yok, seni köse, yalaka herif!"

"Öyle mi?" Barst'ın hafif tebessümü genişledi. "Bize yer açın!" diye bağırdı ve elindeki topuzu kendi askerlerinin üstüne tıpkı Varden'lilere yaptığı gibi savurdu.

Binlerce geri adım atan ayak yüzünden zeminde yumuşak gök gürültüsü gibi yükselen sesle ordu çekildi ve Barst'ın etrafında büyük bir daire oluşturdular. Topuzunu Roran'a çevirdi. "Galbatorix bana senden bahsetmişti Balyozsuz. Bana seni gebertmeden önce vücudundaki bütün kemikleri kırmamı tembih etti."

"Ya senin kemiklerini ben kırarsam?" dedi Roran. "Şimdi!" diye düşündü içinden elinden geldiğince çabalayarak; düşüncelerini zihnini çevreleyen karanlığa bağırırmaya çalışmıştı. Elflerin ve diğer büyücülerin söz verdikleri gibi dinliyor olmalarını ümit etti.

Barst kaşlarını çatıp ağzını açtı. Ama bir şey söylemesine fırsat kalmadan alçak ıslık gibi bir ses geldi şehir tarafından ve altı tane taş mermi (her biri fiçî büyüklüğünde) duvarların üstündeki mancınıklardan evlerin damından aşarak son süratle uçuyor, yarım düzine de fırlatılmış kargı taşlara eşlik ediyordu.

Taşlardan beşi dosdoğru Barst'ın üstüne düştü. Altıncısı iskalayıp, meydanda tıpkı su üstünde seken bir taş gibi önüne çıkan adamları da Cüceleri de altına alarak ezdi geçti.

Taşlar, Barst'ın kalkandan büyüüne çarpıp parçalandı ve parçaları dört bir yana saçıldı.

Roran kalkanının ardına saklandı ve neredeyse yumruk büyüklüğünde bir taş kalkana çarpıp omzunu acıttı. Kargılarsa yanan alevlere dönüşüp kayboluyor, Barst'ın bulunduğu yerden kalkan toz bulutlarına hayaletimsi bir ışık veriyordu.

Güvende olduğuna emin olunca kalkanın kenarından baktı.

Barst taş kırıklarının ortasında yanında topuzuyla sırtüstü yatıyordu.

"Yakalayın onu!" diye bağırdı Roran ve oraya koştu.

Bir araya toplanan Varden'lilerin çoğu Barst'ın yanına gitmek istediye de, az önce savaştıkları karşılarındaki askerler onların birkaç adımdan fazla atmalarına engel olmuştu. Büyük bir kıyametle iki ordu yeniden kapışmaya başladı, her iki tarafı da yepyeni, korkunç bir hırs basmıştı.

Onlar savaşırken, Jörmundur arkasında şehrin orasından burasından topladığı yüz kadar adamla sokağın köşesinden belirdi. O ve yanındakiler itişip kakışanları geride tutmaya çalışırken Roran ile diğerleri de Barst'la ilgileniyorlardı.

Ardından yüzlerce kedi adam, çoğu kendi normal halinde birbirine girmiş iki ordunun oluşturduğu kalabalıktan sıyrılıp, döşenmiş taşlı caddeyi dişlerini göstere göstere Barst'ın yattığı yere doğru gittiler.

Roran yanına vardığında Barst yerinden henüz doğrulmaya çalışıyordu. Mızrağını iki eliyle birden kavrayarak Roran onu Barst'ın boynuna saplama çalıştı.

Mızrağın ucu boynuna bir karış kala durmuş ve sanki bir granit kayaya çarpmış gibi ucu eğrilip yamulmuştu.

Roran küfredip elinden geldiğince mızrağa yüklenmeye devam etti, amacı Barst'ın göğüslüğünün altındaki Eldunari'nin gücünü yeniden toparlamasına engel olmaktı.

Barst inledi.

"Acele edin!" diye haykırdı Roran, Urgallara.

Yeterince yaklaştıklarında Kull'lar rahat hareket edebilsin diye Roran kenara sıçradı. Dev gibi Urgallarm her biri sırayla silahlarıyla Barst'a vurmaya başladı. Üstündeki kalkan büyü onu hala koruyordu ama Kull'lar yine de indirmeye devam ediyordu. Çıkan ses kulakları sağır edecek cinstendi.

Kedi adamlar ve Elfler Roran'ın çevresinde toplandılar. Arkalarındaki Jörmundur'un adamlarıyla birlikte, askerleri tutmaya devam eden getirdiği savaşçıların yarım yamalak farkındaydı.

Roran, Barst'ın koruyucu kalkanını asla delemeyeceklerini tam düşünmeye başlamıştı ki, Kull'lardan biri zaferle haykırdı ve Roran yaratığa ait baltanın Barst'ın göğüslüğünde çentik açmayı başararak sıyırıp geçtiğini gördü.

"Bir daha!" diye bağırdı Roran. "Şimdi! Öldür onu!"

Kull baltasını kaldırıp çekti ve Garzhvog demir sopasını Barst'ın kafasına indirdi.

Roran hızla gerçekleşen eylemi şöyle bir görmüştü, ardından sopa Barst'ın kalkanına çarpınca tok diye yüksek bir ses geldi, adam kalkanı tam zamanında üstüne çekmeyi başarmıştı.

Kahretsin!

Urgallar yeniden saldırmaya fırsat bulamadan, Barst, Kull'lardan birinin bacaklarına doğru yuvarlandı ve eli Kull'un sağ dizinin arka tarafını yakaladı. Kull acıyla bağırdı ve geriye doğru sıçradı ve böylece Barst'ı Kull'ların arasından çekip çıkarmış oldu.

Urgallar ve iki Elf, yeniden Barst'ın çevresini sardılar ve birkaç saniye için sanki onu kontrol altına almış gibi göründüler.

Ardından Elflerden biri uçtu, Elf kadının boynu tuhaf bir açıyla büküktü. Kull'lardan biri kendi dilinde bağıra bağıra yere yan tarafı üstüne devrildi. Sol kolundan bir kemik fırlamıştı. Garzhvog hırladı, geri sıçradı, yan tarafından yumruk büyüklüğünde açılmış delikten kan geliyordu.

"Olamaz!" diye düşündü Roran. "Böyle bitemez. İzin vermeyeceğim buna!"

Bağırarak ileri atıldı ve iki dev gibi Urgal'ın arasına daldı. Barst elindeki kalkanım savurup Roran'ın sol tarafına bir darbe indirmeden önce (kan içinde ve gözü dönmüş, bir elinde kalkanı, bir elinde kılıcıyla) Roran'ın onu fark edecek fazla zamanı olmamıştı.

Roran'ın birden nefesi kesildi, tepede gökyüzü, altında toprak dönüyordu, miğferli başının yerdeki taşlara çarptığını hissetti.

Durduğu zaman bile dünya altında hâlâ yuvarlanıyormuş gibi geliyordu.

Nefes almakta zorlanarak olduğu yerde kaldı bir süre. Sonunda yavaş yavaş tekrar ciğerlerini havayla doldurmaya başladı ve hayatında hiçbir şeyin o an aldığı nefes kadar kendisini mutlu etmediğini fark etti. Soludu. Bedeni acıyla dolunca inledi. Sol kolu hissizdi ama geri kalan bütün kasları, sinirleri acıyla yanıyordu.

Kendini ayağa kalkmak için zorladı, yeniden karnı üstüne düştü, başı da aşırı dönüyordu ve ayağa kalkmak canını yakıyordu. Gözünün önünde sarı bir taş vardı, kırmızı akikten damarları olan bir taş. Bir süre taşa baktı, nefes nefese seyretti durdu; aklından tek bir düşünce geçiyordu: Ayağa kalkmalısın. Ayağa kalkmalısın. Ayağa kalkmalısın...

Kendini hazır hissettiğinde yeniden denedi. Sol kolunu kıpırdatamıyordu, o da sağ kolunu kullanarak çok zor da olsa bacağını altına çekmeyi başardı, sonra yavaş yavaş ayağa kalktı, titriyor ve sadece kesik kesik nefes alabiliyordu.

Doğrulurken omzunda bir şeylerin çekildiğini hissetti ve sessiz bir çığlık attı. Sanki eklem yerine kızgın bir demir dağlamışlar gibi bir acıyla. Başını eğip bakınca kolunun yerinden çıkmış olduğunu gördü. Kalkanından geriye koluna bağladığı bağcıklarıyla ortasından yarılmış bir tahtadan başka bir şey kalmamıştı.

Roran dönüp Barst'ı aradı. Adamı otuz metre kadar ötede kedi adamlarla cebelleşirken gördü.

Barst'ın bir süre daha meşgul olduğunu görüp sevinerek yeniden yerinden çıkmış koluna baktı. İlk başta annesinin öğrettiklerini birden hatırlayamadı ama sonra söyledikleri geçen zamanla silikleşmiş ve hayal meyal de olsa yavaş yavaş aklına geldi. Kalkanın koluna bağlı geri kalan kısmını da çıkardı.

"Yumruğunu sık," diye mırıldandı Roran ve sol yumruğunu sıkı.

"Yumruğun ileri bakacak şekilde kolunu kıvrır." Bunu da yaptı, ama şimdi acısı daha da artmıştı. "Sonra kolunu dışa doğru çevir, bedeninden uzaklaştırarak..." Omzundan gelen bir kısırtının ardından okkalı bir küfür haykırdı. Kasları ve sinirleri olmaması gereken bir yönde geriliyorlardı. Kolunu döndürmeye ve yumruğunu sıkılı tutmaya devam etti. Birkaç saniye sonra omzu yeniden yerine

oturmuştu.

Anında rahatlamıştı. Başka yerleri hâlâ acıyordu (özellikle arkada beli ve kaburgaları) ama hiç değilse kolunu artık tekrar kullanabiliyordu, acısı çıldırtıcı derecede değildi.

Roran sonra yine Barst'a baktı.

Gördüğü şey onu iğrendirdi.

Barst ölü kedi adamlardan oluşmuş bir dairenin tam ortasıdaydı. Çentik açılmış göğüs zırhından kan akıyordu ve elindeki topuza topak topak post yapışmış, eliyle onları temizliyordu. Yanaklarında derin tırmık izleri vardı ve zincirli zırh gömleğinin sağ kolu yırtılmıştı ama bunun dışında başka bir şeyi yok gibiydi. Karşısında kalan birkaç kedi adam onunla aralarındaki mesafeyi dikkatle koruyorlardı, hatta Roran her an kuyruklarını kıstırıp kaçmak üzere olduklarını düşündü. Barst'ın arkasında, savaştığı Kull'lar ile Elflerin cesetleri vardı. Roran'ın bütün savaşçıları sıvışmış gibi görünüyordu, çünkü kendisiyle, Barst ve kedi adamların etrafında askerlerden başkası yoktu. Karınca gibi kaynayan kırmızı tünikli bir kalabalıktı; adamlar savaşın girdabından kurtulmak için uğraşırken itişip kakışıyorlardı.

"Vurun onu!" diye bağırdı Roran, ama kendisini kimse duymamıştı.

Barst fark etmişti sadece ve Roran'a doğru sallana sallana gelmeye başladı. "Balyozsuz!" diye gürledi. "Bunun için senin kafanı kopartacağım!"

Roran yerde bir mızrak gördü. Eğilip aldı. Hareket başını döndürmüştü. "Dene bakalım!" diye karşılık verdi. Ama kurusıkıymış gibi geliyordu kulağına sözleri; aklı Katrina ve doğacak çocuğundaydı.

Derken kedi adamlardan biri (Roran'ın dirseğini geçmeyen boyda, beyaz saçlı bir kadın formundaydı) ileri atılıp, Barst'ın sol bacağına saldırıp, uyluğunu yanlamasına kesti.

Barst hırsıyla döndü ama kedi adam çoktan tıslayarak gerilemeye başlamıştı bile. Barst biraz daha bekledi, kedi adamın kendisini rahatsız etmeyeceğine emin olduktan sonra Roran'a doğru yürümeye devam etti. Şimdi aksaması bacağına aldığı yeni yarayla daha da şiddetlenerek topallamaya dönüşmüştü. Bacağından aşağı karı akıyordu.

Roran dudaklarını ıslattı, gözlerini yaklaşan düşmanından ayıramıyordu. Elinde sadece mızrağı vardı. Kalkanı yoktu. Barst'tan kaçıp kurtulamazdı ve onun tabii olmayan gücü ve hızıyla başa çıkabileceğini sanmıyordu. Çevrede kendisine yardım edebilecek kimse de yoktu.

İmkânsız bir durumdu, ama Roran kabul etmek istemiyordu. Daha önce bir kere pes etmişti ve bir daha asla yapmayacaktı, hatta şu anda mantığı kendisine öleceğini söylüyor olsa bile.

Derken Barst tepesinde belirdi. Roran çaresiz bir ümitle belki sakatlamayı başarabilir diye mızrağı sağ dizine saplamaya çalıştı. Barst topuzuyla mızrağı savurdu, sonra da Roran'a bir tane patlatmak istedi.

Roran bacaklarının izin verdiği ölçüde çabuk geri geri gitmeye çalışıyordu. Topuzun başı yüzünü sıyrıp geçerken rüzgârını yüzünde hissetti.

Barst gergin bir sırıtışla dişlerini gösterdi ve tam yeniden vuracaktı ki tepesinde bir gölge belirince başını kaldırıp baktı.

Islanzadi'nin beyaz kuzgunu gelip Barst'ın yüzüne kondu. Kuzgun Barst'ı tırmalayıp parçalarken acı acı ötüyordu. Roran kuşun "Geber! Geber! Geber!" dediğini duyunca çok şaşırıldı.

Barst sövüp kalkamı elinden fırlattı. Eliyle kuzgunu kovaladı, kovarken de zaten yaralı olan kanadını kırmıştı. Alnından parça parça etler sarkıyordu Barst'ın, yanakları, çenesi kanla kıpkızıla boyanmıştı.

Roran öne hamle yapıp mızrakla Barst'ın diğer elini de yaraladı ve topuzunu düşürmesini sağladı.

Roran bu şansını kullanıp bu kez de Barst'ın korumasız olan boğazına sapladı. Ama Barst mızrağı yakalayıp Roran'ın elinden kaptı ve Roran'ın tıpkı bir saman çöpünü kırabileceği kolaylıkta parmakları arasında mızrağı kırdı.

"Şimdi öleceksin," dedi Barst, ağzına dolan kanı tükürerek. Dudakları yarılmış, sağ gözü yaralanmıştı ama diğer gözüyle görebiliyordu.

Adam Roran'a uzandı, amacı onu öldüresiye sıkıştırmaktı. Roran istese bile bundan kaçabilecek durumda değildi ve Barst kollarını kendisine uzatırken Roran, Barst'ı belinden tutup çevirirken Barst'ın yaralı, aksayan bacağına mümkün olduğunca ağırlık verip baskı yaptı.

Barst bir an öyle kalakaldı, sonra dizi büküldü ve acı duyduğunu belirten bir çığlıkla öne doğru tek bacağının üstüne tökezledi ve sol elinin yardımıyla tutundu. O kıvranıp dururken Roran, Barst'ın sağ kolunun altından sıvıştı. Barst'ın olağanüstü gücüne rağmen, göğüslüğünün üstündeki kanın kayganlığıyla daha kolay çıkabilmişti.

Roran arkadan yaklaşıp Barst'ın boğazına sarılmak istedi ama Barst, Roran'ın kavrayışına engel olmak için çenesini sıkı sıkı eğmişti. Böylelikle fikrini değiştiren Roran kollarıyla Barst'ı göğsünden sardı, amacı birisi onu öldürmesine yardım edene kadar onu o halde hareketsiz tutabilmektir.

Barst gürlledi ve yana doğru bir hamle yaptı ve Roran'ın yaralı omzunu sarsarak onun acıyla kıvranmasına sebep oldu. Barst üç kez yerde yuvarlanırken yerde döşeli yol taşları Roran'ın kollarına, sırtına batıyordu. Sonunda durduklarında adam bütün ağırlığıyla Roran'ın üstündeydi ve Roran nefes almakta güçlük çekti. Yine de Roran onu sıkı sıkı tutmuş ve bırakmıyordu. Barst'ın dirseklerinden biriyle Roran'ın yan tarafına bir tane vurdu ve Roran anında birkaç kaburga kemiğinin kırıldığını hissetti.

Dişlerini sıktı, kollarını daha da sıkarak sarılışını pekiştirdi.

Katrina, diye düşündü.

Barst dirseğiyle böğrüne bir tane daha vurdu.

Roran inledi, gözlerinin önünde şimşekler çakmıştı. Daha da sıktı.

Bir dirsek daha, sanki yan tarafına demir bir örsle vuruluyordu.

"Asla... kazanamayacaksın... Balyozsuz," diye hırıldadı Barst. Ayağa kalkmaya çalıştı, kendisine sıkı sıkı sarılan Roran'ı da sürüklüyordu.

Etleri kemiklerinden sıyrılacakmış gibi acı hissetmesine rağmen Roran onu daha da sıktı. Bağırıyor ama kendi sesini duyamıyordu, damarlarının patladığını, sinirlerinin koptuğunu hissediyordu.

Derken Barst'ın göğüslüğü Kull'un çentik açtığı yerden içeri doğru çökmeye başladı ve bir cam kırılışının sesi duyuldu.

"Hayır!" diye bağırdı Barst ve zırhının kenarlarından bembeyaz bir ışık yayılmaya başladı. Kaskatı kesildi, sanki görünmez zincirler onu kolundan bacağından çekip geriyorlardı, ardından kontrol edilmez biçimde titremeye başladı.

Yayılan ışık Roran'ın kollarını ve yüzünü yakmış, gözlerini kör edecek gibiydi. Barst'ı bıraktı ve yere yığıldı, oracıkta kollarıyla yüzünü kapatarak sindi.

Işık Barst'ın zırhının kenarları kor gibi parlamaya başlayana dek yayılmaya devam etti. Derken parlaklık geçti ve çevreyi eskisinden de karanlıkta bıraktı. Lort Barst'tan geriye ne kaldıysa geri geri adım attı, sonra da taşların üstüne dumanı tüterek yığıldı kaldı.

Roran boş gökyüzüne bakıp gözlerini kırptı. Ayağa kalkması gerektiğini biliyordu, çünkü çevrede askerler vardı ama altındaki taşlar çok yumuşak geliyordu, tek istediği oracıkta kalmak, gözlerini kapamak ve uyumaktı...

Gözlerini yeniden açtığı anda Orik, Horst ve birkaç Elfin çevresine toplanmış olduğunu gördü.

"Roran beni duyabiliyor musun?" diye sordu Horst, endişeyle süzüyordu kendisini.

Roran konuşmaya çalıştı ama sözcükleri oluşturamıyordu.

"Beni duyabiliyor musun? Dinle beni. Ayık kalmalısın. Roran! Roran!"

Roran yeniden karanlığın içine gömüldüğünü hissetti. Çok rahatlatıcı bir duyguydu, sanki yumuşak yünlü bir battaniyeye sarınıyor gibiydi. Her tarafına bir ılıklik yayıldı ve son hatırladığı şey Orik'in üstüne doğru eğilip Derviş dilinde duaya benzer bir şeyler fısıldayışıydı.

Mutlak Bilgiye Sahip Olmak

Eragon ile Murtagh gözleri birbirine kilitli ağır ağır birbirlerinin çevresinde dönüyorlar, birbirlerinin hareketlerini kestirmeye çalışıyorlardı. Murtagh her zamanki gibi formundaydı ama gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve yüzü çok zayıflamıştı. Eragon onun çok baskı altında olduğunu tahmin etti. Eragon'la aynı tipte zırh giyinmişti: Zincirli zırh gömlek, koruyucu bileklikler, eldivenler ve baldır zırhları; sadece onun kalkamı Eragon'unkinden daha uzun ve inceydi. Kılıçları ise, Brisings, süslü kabzası ve uzun namlusuyla avantaja sahipti, Zar'roc ise daha geniş namlusuyla daha ağır bir silahtı.

Birbirlerine yaklaşmaya başladılar, aralarında on adım kadar bir mesafe kalınca sırtı Galbatorix'e dönük olan Murtagh, alçak ama öfkeli bir sesle, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Zaman kazanıyorum," diye mırıldandı Eragon, dudaklarını fazla kıpırdatmadan konuşmaya özen göstermişti.

Murtagh'ın kaşları çatıldı. "Sen aptalsın. Bizim birbirimizi doğrayışımızı seyredecek ve bu ne değiştirecek? Hiçbir şey."

Eragon cevap vermek yerine ağırlığını öne verip kılıcını hafifçe sallayınca, Murtagh irkildi.

"Kahretsin seni," diye hırladı Murtagh. "Bir güncük daha bekleyebilseydin, Nasuada'yı kurtarabilecektim."

Bu Eragon'u şaşırtmıştı. "Sana neden inanayım?"

Soru Murtagh'ı daha da kızdırmıştı, dudakları hırsla kıvrıldı, adımlarını hızlandırdı. Eragon da adımlarını onun hızına uydurmak durumunda kaldı. Sonra daha yüksek bir sesle Murtagh, "Demek sonunda kendine uygun bir silah buldun, onu senin için Elfler yaptı, değil mi?" diye sordu.

"Onların yaptığını biliyors..."

Murtagh ona doğru hamle yapmış, Zar'roc'u onun karnına doğru sallamıştı. Eragon kızıl renkli kılıca peri almayı bile gerekli görmeyerek, sadece geri sıçramakla yetindi.

Eragon kılıcını başının üstünde çevirerek yaptığı bir savuruşla karşılık verdi, bunu yaparken kılıcın kabzasını avucunda biraz kaydırarak namlunun erişim mesafesini biraz daha artırmıştı, ama Murtagh da dans edercesine kaçarak hamleden kurtuldu.

İkisi de durup diğerinin yeniden saldırıp saldırmayacağını anlamaya çalıştı. Kimse başlamayınca tekrar dönmeye devam ettiler. Eragon öncesinden daha endişeliydi.

Murtagh'ın en az Eragon kadar (ya da bir Elf kadar) hızlı ve güçlü olduğu açıktı. Galbatorix'in büyü kullanma konusundaki yasakları anlaşılan Murtagh'ın kol ve bacaklarını kuvvetlendirmek için yapılan büyüleri kapsamıyordu. Eragon kendi adına kralın aldığı kararı sevmemişti ama arkasındaki mantığı da anlıyordu; yoksa kavga adil olmayacaktı.

Ama Eragon zaten adil bir savaş arayışında değildi. O düellonun gidişatını kontrol etmek istiyordu, çünkü böylece ne zaman ve nasıl bitmesi gerektiğine karar verebilecekti. Ama aklına Murtagh'ın kılıcı ne kadar iyi kullandığı geldikçe Eragon böyle bir fırsat bulabileceğini sanmıyordu; ayrıca böyle bir fırsatı yakalasa bile bunu Galbatorix'e karşı nasıl kullanabileceği hakkında bir fikri yoktu. Ne de hunu hesap edecek zamanı vardı, sadece Saphira, Arya ve ejderhaların aklına bir fikir geleceğine ve

bir çare bulacaklarına güveniyordu.

Murtagh sol omzuyla saldırıyormuş gibi öne doğru bir hamle yaptı, Eragon anında kalkanının arkasına sığındı. Ama hemen ardından bunun bir hile olduğunu fark etti. Murtagh onun savunmasını geçebilmek için sağ tarafından dolanmayı planlıyordu.

Eragon yan döndü, o sırada tel gibi incecik bir çizgi gibi parlaklıkla Zar'roc'un ensesine doğru gelmekte olduğunu fark etti. Brisingr'ın kabzasıyla yaptığı üstünkörü bir karşılamayla onu yana savurdu ve ardından Murtagh'ın kolunda dirseğinden aşağı kısma hızlı bir yarma hareketiyle karşılık verdi. Ancak Murtagh'ın bileğinin kenarına vurduğunu görünce sevinci yarım kalmıştı. Brisingr, Murtagh'ın eldivenini de, altındaki tüniğin kol yenini de kesememişti; yine de saldırı Murtagh'ın canını acıtmayı başarmış ve can havliyle kolunu bedeninden uzaklaştırınca göğsü ister istemez açıkta kalmıştı.

Eragon yeniden saldırdı, Murtagh hamleyi savuşturmak için kalkanını kullandı. Eragon üç kez daha hamle yaptı ama Murtagh hepsini savuşturdu ve Eragon bir kez daha hamle yapmak için kolunu geri çektiğinde Murtagh onun dizine ters bir el hareketiyle kesici bir hamle yaptı ve eğer isabet etseydi Eragon'u sakatlardı.

Murtagh'ın neye niyetlendiğini anlayan Eragon yaptığı savuruşun yönünü değiştirip Zar'roc'u bacağından birkaç santim uzakta durdurmuştu. Ardından o da bir kesici hamleyle karşılık verdi.

Birkaç dakika boyunca karşılıklı kılıç sallayıp birbirlerinin temposunu bozmaya uğraştılar ama boşunaydı. Birbirlerini fazlasıyla iyi tanıyorlardı. Eragon ne yapmaya çalışırsa Murtagh savuşturmayı beceriyordu ve tersi de aynı şekildeydi. Hareketleri birkaç adım öncesinden düşünmelerini gerektirecek bir oyun gibiydi, ki bu Eragon'a Murtagh'ın beyninin nasıl çalıştığını anlamaya çalışırken bir yakınlık hissi veriyor, buradan hareketle de Murtagh'ın bir adım sonrasında ne yapacağını tahmin edebiliyordu.

Daha en başında Eragon, Murtagh'ın oyunu, eski karşılaştıkları zamandan farklı oynadığını fark etmişti. Artık, bugüne dek yapmadığı bir şekilde, acımasızca saldırıyordu; sanki ilk defa gerçekten Eragon'u yenmek istiyordu, hem de çabuk tarafından. Dahası, o ilk öfkeli saldırganlıktan sonra siniri yatışmış gibiydi; şimdi son derece serinkanlı ve acımasız bir kararlılık sergiliyordu.

Eragon ise elinden gelenin en fazlasını yaptığı bir noktada olduğunun farkındaydı ve Murtagh'ı uzak tutabilmekle birlikte, arzu etmediği ölçüde daha çok savunmada kalıyordu.

Bir süre sonra Murtagh kılıcını indirdi, tahta, Galbatorix'e döndü.

Eragon gardını indirmemişti ama bocaladı; bu durumda saldırmanın doğru olup olmadığına karar veremiyordu.

Tam o bu tereddütleri geçirirken Murtagh üstüne atladı. Eragon olduğu yerde durup kılıcını salladı. Murtagh hamleyi kalkanıyla karşıladı ve sonra ardından Eragon'un da yapmasını beklediği gibi kendisi de bir hamleyle karşılık vereceğine, kalkanıyla Eragon'unkine çarptı ve onu itti.

Eragon da itmeye başladı. Kalkanının etrafından Murtagh'ın kol veya bacaklarına bir darbe indirebilirdi ama Murtagh, Eragon' un bir an boş bulunma riskine giremeyeceği kadar sıkı itiyordu. Murtagh ondan üç beş santim daha uzundu ve bu fark Eragon'un kalkanının üstüne, Eragon'un cilalı zeminde geri geri kaymayı engelleyemeyeceği şekilde çullanmasına neden oluyordu.

Sonunda haykırıp son bir gayretle Murtagh, Eragon'u geri geri sendeletti. Eragon sarsılıp dengesini

toplamakta zorlanınca Murtagh onun boynuna doğru kılıcını vurdu.

"Letta!" dedi Galbatorix.

Zar'roc'un ucu Eragon'un tenine bir parmak kala durmuştu. Eragon neler olup bittiğini anlayamamış, donup kalmıştı.

"Topla kendini Murtagh, yoksa seni ben toplayacağım!" dedi Galbatorix, oturup seyrettiği yerden. "Söylediklerimi tekrar etmekten nefret ederim. Eragon'u öldürmek yok, o da seni öldürmeyecek... Şimdi, devam edin!"

Murtagh'ın kendisini öldürmeye yeltenmiş olması (ve de araya Galbatorix girmese bunu başaracak olması) Eragon'ı şok etmişti. Nedenini anlamak için Murtagh'ın yüzünü inceledi ama Murtagh'ın yüzü inatla ifadesizliğini koruyordu, sanki Eragon kendisi için hiçbir şey ifade etmiyor gibiydi.

Eragon anlayamıyordu. Murtagh kesinlikle eskisinden farklı davranıyordu. Bir şeyler değişmişti onda, ama ne olduğunu Eragon söyleyemiyordu.

Bununla birlikte, kaybetmiş olduğunu bilmek (ve de çoktan ölmüş olduğunu) Eragon'un kendine olan güvenini sarsmıştı. Ölümle daha önce de yüz yüze gelmişti ama hiç bu seferki kadar keskin ve çaresiz bir durumda değildi. Hiç kuşku yoktu: Murtagh kendisinden daha iyiydi ve kurtulmasını ne yazık ki Galbatorix'in merhametine borçluydu.

"Eragon, artık hına kafanı yorma," dedi Arya. "Senin öldürmeye çalışacağını bilemezdin. Sen de onu öldürmeye çalışmıyordun. Eğer sen de onu öldürmeye çalışıyor olsaydın, mücadele farklı seyrederdi. Murtagh sana o şekilde saldırabilmeyle asla imkân bulamazdı."

Hâlâ endişeleri yatışmamış olan Eragon ışık kümesinin olduğu yerde Elva ve Saphira'yla duran Arya'ya baktı. Ardından Saphira da, "Eğer o senin boğazını parçalamak istiyorsa sen de onu sakat bırak ki, bir daha deneyemesin," dedi.

Eragon tamam der gibi başını salladı.

Murtagh'la birbirlerinden uzaklaştılar ve yeniden birbirlerinin karşısında yerlerini aldılar. Galbatorix onaylayan bakışlarla onları süzüyordu.

Bu kez ilk saldıran Eragon olmuştu.

Saatler gibi gelen bir süre dövüştüler. Murtagh bir daha ölümcül saldırıda bulunmamıştı ama Eragon (bayıla bayıla) Murtagh'ın köprücük kemiğine değmeyi becermiş ama Galbatorix devreye girip kendisini engellemeden durmuştu. Murtagh aldığı tuştan sarsılmışsa benziyordu ve Eragon, Murtagh'ın yüzündeki tedirgin ifadeyi görünce gülümsemeden edemedi.

Karşılamaı başaramadıkları başka bir sürü hamle oldu. Onca hız ve yeteneklerine rağmen, ne kendisi ne de Murtagh yenilmezdi ve hatalar yapacak olmaları ve bu hataların yaralanmalarla sonuçlanacağı kaçınılmazdı.

İlk yara bir kesikti ve Murtagh, Eragon'un sağ uyluğunda, üstündeki zırh gömleğin kenarı ile baldır zırhı arasındaki boş kısımda açılmıştı. Yara pek derin değildi, ama fazlasıyla acı veriyordu ve Eragon bacağının üzerine her ağırlık verişinde yarasından kan sızıyordu.

İkinci yara da Eragon'undu: Murtagh'ın başına indirdiği bir darbeyle miğferin kenarıyla kaşı

üstünde açtığı yaraktı. Eragon bu iki yaradan en çok bu ikinciye sinir bozucu bulmuştu, çünkü kan gözüne damlıyor ve görüşüne engel oluyordu.

Sonra Eragon, Murtagh'ı bir kez daha bileğinden yaralamış ve bu kez eldivenini, tünığının yenini ve altında ince deri tabakasını ta kemiğe kadar kesmeyi becermişti. Kaslarına zarar verememişti ama yarası Murtagh'a çok fazla acı veriyor gibiydi ve eldivenin içine sızan kan yüzünden en az iki kez kılıcı kavramada sorun çıkarmıştı.

Murtagh hala yerini bulmayan bir saldırıdan toparlanmaya çalıştığı sırada, Eragon onun sağ baldırına bir tane isabet ettirdi, Murtagh'ın kalkanının etrafından dolanıp Brisingr'ı olabildiğince sert şekilde Murtagh'ın sol baldır zırhının ortasına indirip çelik kaplamayı çentmeyi başardı.

Murtagh inleyip tek ayak üstünde geri sıçradı. Eragon, Brisingr'ı sallayıp onu yere yıkmak amacıyla onu takip etti. Aldığı yaraya rağmen Murtagh kendini savunabiliyordu, birkaç saniye sonra da ayakta durabilme mücadelesi veren bu sefer Eragon oldu.

Kalkanları bir süre ardı arkası kesilmez saldırılara karşı koydular. Eragon, Galbatorix'in kalkan ve silahları üstündeki büyülerin bırakılması konusunda ses çıkarmamasına memnundu; ama bir süre sonra her ikisinin kalkanında da büyüler çözülmeye başlamıştı; hunu kılıçların her darbesinde kalkanlardan kopan parça ve kıymıklardan görebiliyorlardı. Derken sonunda Eragon özellikle hızlı indirdiği bir darbeye Murtagh'ın kalkanını çatlattı. Ama bu zafer duygusu kısa sürdü, çünkü Murtagh bu kez Zar'roc'u iki eliyle kavramış ve Eragon'un kalkanına indirdiği iki çabuk darbeyle o da onunkini yarmış ve mücadele yeniden eşit koşullarda seyreder duruma gelmişti.

Mücadele devam ederken altlarındaki taş zemin yere dökülen ve sıvanan kanlardan giderek daha kaygan hale gelmeye başlamıştı ve denge kurabilmek çok zorlaşmıştı. Devasa ölçülere sahip salonda kılıç şıkırtıları sanki çok eski bir savaşın sesiymiş gibi yankı yapıyordu. Sanki var olan her şeyin tek merkeziydiler, çünkü ortadaki tek ışık onlardan yayılan ışıktı ve ikisi onun merkezindeki tek şeydiler.

Bütün bu zaman boyunca Galbatorix ile Shruikan hemen sırtındaki gölgelerin içinden izlemeye devam ettiler.

Ellerinde kalkan olmadan Eragon Murtagh'la daha rahat mücadele ediyordu (çoğunlukla kollarına ve bacaklarına), Murtagh için de durum aynıydı. Genellikle üstlerindeki zırhlar kendilerini darbelerden korumakla birlikte bol bol meydana gelen şişliklerden, çürüklere engel olamıyordu.

Murtagh'da açtığı onca yaraya rağmen Eragon ikisi arasından Murtagh'ın daha iyi bir silahşor olduğuna kani olmaya başlamıştı. Çok fazla değildi fark ama Eragon'un üstünlük kurmayı beceremeceği bir seviyeydi. Düelloları devam ederse, Murtagh kendisini çok yaralandığından ya da devam edemeyecek kadar yorulduğundan yıpranmış bir hale getirirdi ki hızla yaklaşmakta olan bir sonuçtu bu. Attığı her adımda dizinin üstünde, uyluğunda aldığı kesikten kan sızdığını hissediyor ve geçen her saniyede kendisini savunmak giderek daha da güçleşiyordu.

Bu düello şimdi bitmeliydi, yoksa ardından Galbatorix'le karşılaşacak hali kalmayacaktı. Aslında krala karşı durabileceğine de pek ihtimal vermiyordu ama yine de denemek zorundaydı. Hiçbir şey çıkmasa bile, yine de yapmak zorundaydı.

Asıl sorunun Murtagh'ın savaşma nedenini bilmemek olduğunu fark etti ve kendisi bunu bulana dek Murtagh onu gafil avlamaya devam edeceğe benziyordu.

Eragon, Dras-Leona'da Glaedr'ın kendisine söylediği şeyi hatırladı: Baktığın şeyi görmeyi

öğrenmelisin. Ve bir de: Sanaşçının yolu, bilginin yoludur.

Böylece o da Murtagh'ı incelemeye başladı. Komba yaptıkları zamanki Arya'yı incelediği dikkatle, Vroengard'da, kendiyile ilgili düşündüğü o uzun gecede onu incelemeye başlamıştı. Bu şekilde Murtagh'ın vücut dilinin gizini çözebilmeyi umuyordu.

Bir parça başardı da. Murtagh'ın sürünmüş, çok çekmiş biri olduğu belliydi. Omuzlarının içe doğru eğilimi ile kamburluğu köklü bir nefretin işareti olduğunu gösteriyordu ya da belki korkunun. Ayrıca acımasızlığı vardı, pek yeni bir özellik değildi, ama Eragon'a ilk kez gösteriyordu. Eragon diğer çok daha az belirgin olan yönleriyle birlikte onun bu özelliklerini fark edebiliyordu. Ardından bunları onun hakkında eskiden bildiği şeylerle birleştirmeye çalıştı, dostluğu, sadakati, Galbatorix'in kontrolüne nasıl içerlediği.

Gerçeği anlaması birkaç saniye sürmüştü, zor nefes alıp verdiği ve arada dirseğine yediği birkaç başka acayip darbenin neden olduğu çürükle geçen birkaç saniye. Anlayınca da aslında ne kadar açık olduğunu fark etti. Murtagh'ın hayatında bir şey olmuş olmalıydı, düellolarını etkileyecek bir şeyler, kazanmak için ne gerekirse yapmayı isteyecek kadar Murtagh için önemli olan bir şeyler, hatta bu kendi üvey kardeşini öldürmek anlamına gelse bile. Artık bu şey her ne ise (Eragonun aklına gelen bazı şeyler vardı aslında ve bazıları gerçekten rahatsız edici şeylerdi) sonuçta sadece Murtagh'ın olayın ucunu kolay kolay bırakmayacağını gösteriyordu. Köşeye sıkışmış bir hayvan gibi son nefesine kadar mücadele edeceği anlamına geliyordu ve Eragon'un onu normal yollardan asla yenemeyeceği. Çünkü yaptıkları düellonun anlamı kendisi için onunla aynı değildi. Düello kendisi için elverişli bir dikkat dağıtma yoluydu, ardından Galbatorix'le karşılaşabildiği müddetçe bu müsabakadan kim galip, kim mağlup çıkacak önemli değildi. Ama Murtagh için düelloları önemliydi ve Eragon tecrübelerinden biliyordu ki, onunkisi gibi bir kararlılığın sadece güçle üstesinden gelmeye çalışmak imkânsız değilse bile zordu.

O zaman soru, yoluna çıkan bütün engellere rağmen ısrarla başarmaya kararlı bir adamın nasıl durdurulacağıydı.

Bu çözümsüz bir çıkmaz gibi görünüyordu, ta ki Eragon tek yolun Murtagh'a istediğini vermenin olduğunu fark edene kadar. Kendi istediği şeyi elde edebilmek için Eragon'un kaybetmiş olmayı kabul etmesi gerekiyordu.

Ama tam olarak da değil. Murtagh'ı Galbatorix'in buyruğunu yerine getirmesi için serbest bırakamazdı. Eragon, Murtagh'ın istediği zafere ulaşmasına izin verecek, sonra da kendi istediğini alacaktı.

Aklından geçen bu düşünceleri dinleyen Saphira'nın ıstırabı ve endişesi gözle görülür derecede artmıştı, sonunda dayanamayıp, "Hayır Eragon," dedi. "Başka bir yolu olmalı."

"O zaman söyle, nedir?" dedi Eragon. "Çünkü ben bulamıyorum"

Saphira sinirle hırladı ve Thorn, uzakta ışığın bulunduğu kendi durduğu noktadan hırlayarak karşılık verdi.

"Dikkatli seç," dedi Arya ve Eragon onun ne demek istediğini anladı.

Murtagh üstüne atıldı ve kılıçları gürültülü bir çınlamayla havada kesişti; ardından birbirlerinden çözüldüler ve güçlerini yeniden toplamak için biraz durdular. Birbirlerine doğru yeniden ilerlemeye başladılar. Eragon, Murtagh'ın sağ tarafına doğru meylettirdi ve aynı zamanda sanki yorulmuş gibi veya

dikkatsizlikmiş gibi kılıcı tutmasına rağmen ucunu yere indirdi. Çok belli belirsiz bir hareketti ama Murtagh'ın bunu göreceğini ve açtığı yere saldıracağını biliyordu.

O anda Eragon bir şey hissetmedi. Hala yaralarının verdiği acıyı duyuyordu ama uzaktan, sanki acısı kendine ait değilmiş gibi. Zihni, rüzgârsız bir günde derin bir göl gibiydi, hareketsiz, dümdüz ama üstü çevresindekilerin akisleriyle dopdolu. Gördüklerini üstünde hiç düşünmeden hafızasına kaydetti. Buna artık ihtiyacı yoktu. Önündekini kavriyordu ve bundan daha derinlemesine düşünmek sadece zarar verirdi.

Beklediği gibi Murtagh karnına doğru bir hamle yaptı.

Doğru zaman gelince Eragon döndü. Ne fazla hızlı hareket ediyordu, ne de yavaş, durumun gerektirdiği hızdaydı. Yaptığı hareket önceden belirlenen bir hareket gibi görünüyordu, sanki bu durumda yapılacak tek şeymiş gibi.

Ama hamlesini niyetini gösterdiği gibi karnına yapacağına, Zar'roc, Eragon'un sağ tarafındaki kaslarına, doğruca göğüs kafesinin alt kısmına gelmişti. Darbe sanki balyoz etkisi yapmıştı ve Zar'roc, zırh giysisinin kopmuş bağlarının arasından etine saplanırken mecalin serinliği Eragon'u verdiği acıdan daha çok irkiltmişti.

Kılıcın namlusu sırtından çıkarken zırhının bağlarını da çekti.

Murtagh şaşkınlık içindeydi, öylece bakakalmıştı.

Murtagh kendine gelemeden Eragon kolunu geri çekti ve Murtagh'ın karnına, göbek deliği yakınlarına sapladı: Eragon'un az önce aldığı yaradan çok daha kötüydü.

Murtagh'ın yüzü gevşedi. Sanki konuşacakmış gibi ağzını açtı, dizlerinin üstüne düştü, elinde hâlâ Zar'roc'u sıkı sıkı tutuyordu.

Kenarda Thorn kükredi.

Eragon, Brisingr'ı çekip çıkardı, bir adım geriledi ve Zar'roc bedeninden yeniden çıkarken yüzünü buruşturup acı içinde sessizce inledi.

Murtagh, Zar'roc'u elinden bırakınca kılıç yere şangırtıyla düştü. Sonra kollarıyla kendini sardı, iki büklüm oldu ve başını cilalı taşa dayadı.

Şimdi tepede dikilip bakan artık Eragon'du, bir gözüne hâlâ ılık ılık kan damlıyordu.

Tahtında oturduğu yerden Galbatorix, "Naina," dedi ve ortalık onlarca fener lambasının ışığıyla yeniden hayat buldu ve sütunlar, duvarlardaki oymalar, Nasuada'nın zincirlenip yatırıldığı taş blok, hepsi yeniden meydana çıktı.

Eragon sendeleyerek Murtagh'ın yanına gidip diz çöktü.

"Ve zafer Eragon'un," dedi kral, etkilicyici sesi bütün salonda yankılanmıştı.

Murtagh başını kaldırıp Eragon'a baktı, terden boncuk boncuk olmuş yüzü acıyla buruşmuştu. "Bırakamadın, kazanayım, değil mi?" dedi inleyerek alçak bir sesle. "Galbatorix'i yenemezsin ama hâlâ benden daha iyi olduğunu ispat etmek istedin... Ahh!" Titredi ve öne arkaya sallanmaya başladı.

Eragon bir elini onun omzuna koydu. "Neden?" diye sordu, sorusunu Murtagh'ın anlayacağına emindi.

Yanıt zor duyulur bir sesle geldi: "Çünkü eğer takdirini kazanırsam onu kurtarabileceğimi düşünüyordum." Murtagh'ın gözleri yaşla doldu ve başını çevirdi.

Bunun üzerine Eragon onun daha önce dediklerinde doğruyu söylediğini anladı ve içi garip bir çaresizlik duygusuyla doldu.

Biraz daha geçti, Eragon, Galbatorix'in kendilerini merakla izlediğinin farkındaydı.

Sonra Murtagh, "Beni aldattın," dedi.

"Başka yolu yoktu."

Murtagh sitem edercesine, "Aramızdaki fark hep buydu işte," dedi. Gözlerini Eragon'a dikti. "Sen kendini feda etmeye her zaman hazırdın. Ben değilim.. Eskiden değilim."

"Ama artık değiştin."

"Eskisi gibi değilim. Artık yanımda Thorn var ve..." Murtagh bocaladı; sonra omuzlarını hafif bir silkişle kaldırıp indirdi. "Artık kendim için savaşmıyorum.. Bu olayı değiştiriyor." Hafifçe nefes aldı ve yüzünü buruşturdu. "Hayatını başkaları için tehlikeye atmanı her zaman aptalca bulurdum.. Ama artık daha iyi anlıyorum. Anlıyorum.. Anlıyorum.." Gözlerini kısmayı bıraktı, sanki acısı geçmiş gibi yüzü gevşedi ve içine doğan bir aydınlık sanki yüzüne vurdu. "Anlıyorum.. anlıyoruz" dedi fisiltıyla ve Thorn yarı ulur, yarı kükrercesine bir ses çıkardı.

Galbatorix oturduğu tahtta huzursuzlukla kıpırdandı ve sert bir sesle, "Yeter bu kadar konuşma," dedi. "Düellonuz bitti ve Eragon kazandı. Şimdi artık misafirlerimizin diz çöküp bana bağlılık yemini etme zamanları geldi... Yaklaşın, ikiniz de, yaralarınızı iyileştireyim, sonra da başlayalım."

Eragon ayağa kalkmaya davranmıştı ama Murtagh onu dirseğinden yakalayıp durdurdu.

"Hemen diyorum!" diye seslendi Galbatorix, kalın kaşları çatıktı. "Yoksa işimiz bitene kadar yaralarınızı öylece bırakırım."

Murtagh, "Hazır ol," diye mırıldandı dudaklarını fazla kıpırdatmadan Eragon'a.

Eragon ne olacağını anlamamış, şaşırıldı, sonra başıyla tamam dedi ve Arya, Saphira, Glaedr ve diğer Eldunari'leri uyardı.

Ardından Murtagh Eragon'u kenara itip dizlerinin üstünde doğruldu, hâla kendini kavramış vaziyetteydi. Galbatorix'e baktı. Ve o sözcüğü haykırdı.

Galbatorix irkildi, bir elini sanki kendini korumak istermiş gibi havaya kaldırdı.

Hâlâ bağırarak Murtagh eski dilde diğer sözcükleri de sıraladı; büyüünün neyle ilgili olduğunu Eragon'un anlayamayacağı kadar hızla söylüyordu kelimeleri.

Galbatorix'in çevresi kırmızı siyah renklerle yanıp söndü ve bir anlığına bedeni alevler içindeymiş gibi göründü. Ardından bir ses duyuldu. Yaz sıcağının ortasında bir çam ormanında dalları hışırdatarak esen bir rüzgâr sesi gibiydi ses. Sonrasında Galbatorix'in başının etrafında on iki ışık küresi belirince, Eragon tiz çığlıklar duydu; sonra küreler ondan ayrılarak uzaklaştı, salonun duvarlarından geçip kayboldular. Ruh olabilirlerdi ama Eragon onları çok kısa süreliğine görmüştü, emin olamıyordu.

Thorn, tıpkı kuyruğuna basılmış bir kedi hızıyla arkasına döndü ve Shruikan'ın koca ensesine bir tane pençe indirdi. Kara ejderha kükreyip geriledi, başını sallayıp Thorn'u silkelemek istiyordu.

Kükreyişleri korkunç derecede yüksekti ve iki ejderhanın ağırlığından yer sallanıyordu.

Kürsünün basamaklarında iki çocuk elleriyle kulaklarını kapamışlar korkuyla bağıryorlardı.

Arya, Elva ve Saphira'nın Galbatorix'in büyüünün etkisinden kurtulup silkindiklerini gördü Eragon. Elinde Dauthdaert'le Arya tahta koşarken, Saphira da, Shruikan'ın üstüne atılan Thorn'un yanına hopladı. Elva sanki kendi kendine bir şey söylemek istermiş gibi elini ağzına götürmüştü, ama Eragon ejderhaların gürültüsünden ne dediğini anlayamamıştı.

Çevrelerine yumruk büyüklüğünde kanlar damlıyor ve taşın üstüne düştükleri yerde dumanlar tütüyordu.

Eragon, Murtagh'ın kendisini ittiği yerden kalktı ve Arya'nın peşinden tahta koştu.

Derken Galbatorix eski dilde o sözcükle beraber letta dedi. Eragon'un kolları bacaklarını sanki görünmez eller tutar olmuştu; kralın büyüü herkesi yeniden esir edince bütün salon sessizliğe gömülmüştü, hatta Shruikan bile.

Eragon'un içi öfkeyle kaynıyordu. Krala saldırma fırsatına bu kadar yaklaşmışken yine onun büyüleri karşısında çaresiz kalmışlar. "Yakalayın onu!" diye bağırdı, hem ağzıyla, hem düşünceleriyle. Galbatorix ile Shruikan'a çoktan saldırmaya çalışmışlardı; devam etseler de etmeseler de kral çocukları öldürecek. Eragon ile beraberindekilerin tek çaresi (geriye kalan tek zafer ümidi) Galbatorix'in zihin bariyerlerini yıkıp, düşüncelerinin kontrolünü ele geçirmektir.

Saphira, Arya ve beraberlerinde getirdikleri Eldunari'yle aynı anda Eragon bilincini krala doğru, içindeki bütün nefreti, kızgınlığı, acıyı tek bir yanan ışın halinde Galbatorix'in varlığının merkezine yolladılar.

Kısa bir an Eragon kralın zihnini hissederek gibi oldu: Acı bir soğuk ve yakıcı bir sıcakla dalgalanan, korkunç, gölgeler içinde bir görünümü vardı ve eğilmez bükülmez demir çubuklarla bilincinin içi bölümlere ayrılmıştı.

Derken Galbatorix'in emri altındaki delirmiş, uluyan, inleyen, ıstırap içindeki ejderhalar Eragon'un zihnine saldırdılar ve eğer parçalanmak istemiyorsa onu kendi içine geri çekilmeye zorladılar.

Elva bir şey söylemeye çalışırken daha sözcük ağzından çıkmadan Galbatorix, "Theyna!" dedi ve kız boğulmaya benzer sesler çıkararak durdu.

"Onun koruyucu büyülerini kırdım!" diye bağırdı Murtagh. "O artık..."

Galbatorix her ne söylediye Eragon'un anlayamayacağı kadar alçak sesle ve hızlı söylemişti ama bu arada da Murtagh sessizleşmişti ve Eragon onun üstündeki zırhın çıkardığı şingirtili ses ve miğferinin taşa çarparken çıkardığı tangirtiller arasında yere yuvarlandığını gördü.

"Benim bir sürü kalkanım var," dedi Galbatorix, şahin gibi yüzü öfkeyle kararmıştı. "Bana zarar veremezsin." Oturduğu yerden kalktı, kürsünün basamaklarını inip Eragon'un yanına geldi, pelerini arkasında uçuşuyor, kılıcı Vrangr, elinde ölümcül bir beyazlıkta parlıyordu.

Önündeki kısacık zaman içinde Eragon kendi zihnini zorlayanlar arasından hiç değilse bir ejderhanın olsun zihnini ele geçirmeye çalıştı ama çok kalabalıklardı ve sonunda kendini onlar kendisini tamamen ele geçirmeden Eldunari sürüsünü def etmeye çabalarken buldu.

Galbatorix gelip bir adım önünde durdu, baktı; kaşları arasında kalın çatal yapan bir damar çok

belirgin, köşeli çene kasları sinirden düğümlemişlerdi. "Benimle başa çıkabileceğini mi sanıyorsun evlat?" diye çattı, konuşurken öfkeden tükürükler saçıyordu. "Kendini benim dengim mi sanıyorsun? Beni devirip tahtıma el koyabileceğini mi sanıyorsun?" Galbatorix'in ensesindeki ipler bükülmüş bağcıklardan bir yumak gibi görünüyordu. Pelerinin kenarını tuttu. "Bu pelerini Belgabad'ın kanatlarından kendim yaptım, eldivenlerimi de öyle." Vrangr'ı kaldırdı ve soğuk namluyu Eragon'un gözlerinin önüne tuttu. "Bu kılıcı Vrael'in elinden, bu tacı da karşımda bunu giyen salak herifin başından aldım. Ve sen kalkmış, benimle aşık atabileceğini mi sanıyorsun? Benimle? Benim sarayıma geliyorsun, benim adamlarımı öldürüyorsun ve benden daha üstünmüşsün gibi davranıyorsun. Sanki sen çok daha saygın veya erdemliymişsin gibi."

Eragon'un başı uğulduyor, zonklıyor, yıldızlar görüyordu. Galbatorix, Vrangr'ın kabzasıyla yanağına vurup derisini soyunca gözünün önünde kızıl noktacıklar dönmeye haşladı.

"Saygı konusunda alman gereken bir ders var evlat," dedi Galbatorix, pırıl pırıl yanan gözleri aralarında sadece birkaç santim kalana kadar yaklaştı.

Eragon'un diğer yanağına vurdu ve bir an için Eragon'un tek seçebildiği kapkara bir boşlukta yanıp sönen ışıklardı.

"Hizmetime girmen hoşuma girecek," dedi Galbatorix. Alçak bir sesle, "Ganga," dedi ve Eragon'un zihnine girmeye çalışan Eldunari gitti, onu istediğini düşünebilir halde serbest bıraktı. Ama yüzlerinden anladığı kadarıyla diğerlerine aynı şey olmamıştı daha.

Ardından bıçak gibi bir düşünce, zerre kadar küçük bir noktaya indirgenmiş bir düşünce Eragon'un bilincini delerek varlığının özüne gelip yerleşti. Bıçak olduğu yerde büküldü ve sanki çuha bezine takılan dikenli pıtrak otu gibi zihninin dokusunu parçaladı, içindeki bütün isteği, kimliğini, en saf haliyle bilincini yok etmeye çalıştı.

Eragon'un daha önce hiç karşılaşmadığı türden bir saldırıydı bu. Ondand korktu ve kendini korumakta zorlanarak tek bir düşünceye yoğunlaştı: intikam. Bağlantıda oldukları süre boyunca Galbatorix'in duygularını görebiliyordu: Genellikle öfkeydi bu ama ayrıca Eragon'u incitmekten ve acıyla kıvrandığını izlemekten aldığı vahşice bir de haz vardı.

Galbatorix'in düşmanlarının zihnini kırmakta bu kadar başarılı olma sebebinin ona sadistçe bir zevk vermesi olduğunu fark etti Eragon.

Bıçak deşerek Eragon'un bilincinin daha da derinlerine indi, Eragon bu durum karşısında eli kolu bağlı, acıyla inledi.

Galbatorix gülümsüyordu. Dişlerinin kenarı kor ateş gibi, sanki yarı saydamdı.

Sadece savunma yaparak savaşı kazanmak imkânsızdı, bu yüzden duyduğu keskin acıya rağmen Eragon da kendini ona saldırmaya zorladı. Kralın bilinci içine dalarak, onun jilet kadar keskin gelen düşüncelerini kavradı, onları oldukları yere mıhlayıp, kendi izni olmadan kralın hareket edip, düşünmesini engellemeye çalıştı.

Ama Galbatorix kendini korumaya yeltenmiyordu. Aksine yüzündeki o zalim sırıtış daha da belirginleşti ve Eragon'un bilincine soktuğu bıçağı iyice batırıp çevirdi.

Eragon sanki içini dikenli çalılar parçalıyormuş gibi hissediyordu kendini. Boğazını parçalarcasına bir feryat kopardı ve Galbatorix'in büyüünün etkisinde gevşeyip pelte gibi oldu.

"Boyun eđ," dedi kral. elikten parmaklarıyla Eragon'un çenesini yukarı kaldırdı. "Boyun eđ." Bıçak tekrar oydu ve Eragon sesi kısılana kadar haykırdı.

Kralın delici düşünceleri Eragon'un bilincini sarıp sarmaladı, onunkini kendi zihninin minicik bir kısmına hapsetti; Galbatorix'in belli belirsiz görünen varlığının ağırlığının verdiği gölge altında küçücük, parlak bir yumru haline gelmişti.

"Boyun eđ," diye fısıldadı kral, neredeyse sevecen bir tavırla. "Gidecek bir yerin kalmadı, saklanacak bir yerin yok... Bu hayatın sonuna geldin Eragon Shade Katili, ama seni bekleyen yeni bir tanesi var. Boyun eđ ve hepsi affolunacak."

Gözlerine dolan yaşlar Galbatorix'in gözbebeklerinin anlamsız boşluğuna bakarken net görmesine engel oluyordu.

Kaybetmişlerdi... Kaybetmişti.

Bunu bilmek aldığı bütün yaralardan daha çok acı veriyordu. Yüz yıldır verilen mücadele... Hepsi bir hiç içindi. Saphira, Elva, Arya, Eldunari... Hiçbiri Galbatorix'i alt edememişti. Çok güçlüydü o. Çok fazla bilgili. Garrow, Brom, Oromis, hepsi bir hiç için ölmüşlerdi, tıpkı imparator'la savaşma yoluna canlarını feda eden farklı ırkların birçok savaşçısı gibi.

Eragon'un gözlerinden sicim gibi yaşlar akıyordu.

"Boyun eđ," diye fısıldadı kral, burguyu biraz daha kıvırdı.

Eragon'u en çok rahatsız eden şey olayın adaletsizliğiydi. O kadar kişinin acı çekmesi, ümitsiz bir amaç uğruna hayatını kaybetmesi bir kere en baştan yanlış geliyordu insana. Bütün bu elemelerin sebebinin bir tek kişi, Galbatorix olması yanlış geliyordu. Yanlış eylemlerinin cezasını görmeden sıyrabilmesi yanlış geliyordu.

"Neden?" diye sordu Eragon kendine.

Sonra aklına en yaşlı Eldunari, Valdr geldi. Saphira'yla birlikte kendisine gösterdiği hayalde, sığırık kuşlarının rüyalarının kralların endişelerine denk olduğunu göstermişti.

"Boyun eđ!" diye bağırdı Galbatorix ve zihniyle Eragon'ununkini çok daha kuvvetle delmeye başladı, o kadar ki bedeninin her tarafından buz ve ateş parçaları saçmaya başlamıştı.

Eragon haykırdı ve o çaresizlik içinde Saphira ile Eldunari'ye ulaştı (onların zihni de Galbatorix'in emri altındaki çıldırılmış ejderhalarca kuşatılmıştı) ve farkında olmadan onlarda depolanmış enerjiyi kendisine çekmeye başladı.

Ve bu enerjiyle büyü yaptı.

Sözleri olmayan bir büyüydü bu, çünkü Galbatorix'in kendi büyüsü başka türlüüne izin vermezdi ve zaten Eragon'un ne istediğini, neler hissettiğini anlatabilecek kelimeler yoktu, bir kütüphane dolusu kitap karıştırlsa bulunamazdı. Eragon'un büyüsü içgüdüsel ve gönüldendi, dille anlatılamazdı.

İstediği şey hem basit hem de karmaşıktı: O, Galbatorix'in anlamasını istiyordu... ne kadar yanlış hareket ettiğini anlamasını istiyordu. Yaptığı büyü bir saldırı değildi, iletişim kurma çabasıydı. Eğer ömrünün geri kalanını krala hizmet eden bir köle olarak geçirecekse, Galbatorix'in ne yaptığını bilmesini, tamamen kavramasını istiyordu.

Büyü etkisini göstermeye başlarken, Umaroth ile Eldunari'nin de dikkatlerini büyüye çevirdiğini,

Galbatorix'in ejderhalarıyla savaşmaya aldırmamaya çalıştıklarını gördü. Yüz yıllık telafisi olmayan bir keder ve öfkeyle dolan Eldunari, tıpkı yüksek bir dalga gibi içinde kabardı ve ejderhalar kendi bilinçlerini Eragon'unkine kattılar ve büyüü daha derinleştirerek, daha genişleterek değiştirmeye başladılar, üstüne kata kata Eragon'un ilk başta niyetlendiğinden çok daha büyük bir kapasiteye ulaştırdılar.

Yaptıkları büyü artık sadece Galbatorix'e yaptığı şeylerin ne kadar yanlış olduğunu göstermekle kalmayacak, ayrıca onun doğduğu günden itibaren başkalarına ettiklerini ve çektirdiklerini aynen hissetmesini de sağlayacaktı, hem iyi olanları, hem kötü olanları. Büyü Eragon'un kendi kendine yapabileceğinin çok ötesine geçmişti; çünkü içinde sadece bir kişinin veya bir ejderhanın aklına gelebileceklerden çok daha fazlasını barındırıyordu. Bütün Eldunari'lerin büyüye katkısı olmuştu ve katkılarının toplamıyla büyüün kapasitesi sadece Alagaesia'nın tamamına yayılmakla kalmamış, Galbatorix'in doğumundan o ana dek olan bütün zamanları da kapsamıştı.

Eragon bunun ejderhaların yaptığı gelmiş geçmiş en büyük büyü olduğunu düşünüyordu, kendisi onların sadece bir enstrümanıydı, onların silahı.

Eldunari'nin gücü içinden bir nehir gibi geçiyordu, bir okyanus kadar büyüktü; kendisi sanki içi boş ve kırılğan bir deniz aracıydı, bir kanal görevi görürken sanki derisi akıntının şiddetiyle yırtılacakmış gibi geliyordu. Eğer Saphira ile diğer ejderhalar olmasaydı, büyüün talep ettiği gücün büyüklüğüyle gücü tamamen çekilecek ve belki anında ölecekti.

Çevrelerinde lambaların ışıkları kararmıştı. Zihninde binlerce sesin yankısı vardı: Sayısız acı ve sevinçlerden meydana gelen dayanılmaz bir gürültü, hem geçmişten, hem bugünden dışarı vuran bir yankı.

Galbatorix'in yüzündeki çizgiler derinleşti, gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. "Ne yaptın!" diye haykırdı, sesi gümbür gümbür ve kuruydu. Bir adım geriledi, yumruklarını şakağına bastırdı. "Ne yaptın!"

Eragon çaba sarf ederek cevap verdi: "Anlamamı sağladım."

Kral dehşet içinde kalmış gözlerle kendisine bakıyordu. Yüzünün kasları seğiriyordu, derken bütün vücudu sarsılarak titremeye başladı. Dişlerini sıkıp göstererek sert bir ses tonuyla, "Beni ele geçiremeyeceksin çocuk. Beni... ele..." diye yüksek sesle inleyip sendeledi. Eragon'u engelleyen büyü aniden sona erdi ve Eragon yere yığıldı. Elva, Arya, Saphira, Thorn, Shruikan ve iki çocuk da tekrar hareket edebilir hale gelmişlerdi.

Tüm salonu sarsan bir kükreme duyuldu Shruikan'dan ve dev siyah ejderha ensesindeki Thorn'u silkeledi; kızıl ejderha salonun ortasına uçtu. Thorn sol yan tarafı üstüne düştü, kanadının kemikleri gürültülü bir kırtıyla kırıldı.

"Asla... pes... et... meye... ceğim," dedi Galbatorix. Eragon kralın arkasında tahta kendisinden daha yakın olan Arya'nın bir şaşkınlık geçirdiğini ve kendilerine baktığını gördü. Ardından kız fırlayıp kürsüyü geçti ve doğruca Saphira'yla birlikte Shruikan'a koştu.

Thorn da zar zor ayağa kalktı ve o da arkalarından gitti.

Galbatorix, yüzünde çıldırmış gibi bir ifadeyle Eragon'un üstüne yürüyüp Vrangr'ı ona doğru salladı.

Eragon hemen yana yuvarlandı ve kılıcın başının yanından yere taşa çarptığını duydu. Birkaç

adımlık mesafe daha yuvarlanmaya devam etti, sonra yerden kuvvet alıp ayağa kalktı. Sadece Eldunari'den aldığı enerjiyle ayakta durabiliyordu.

Galbatorix haykırarak üstüne atladı ama Eragon kralın ustaca olmayan atağını savuşturdu. Kılıçların şıkırtıları ejderha kükreyişleri ile ölü olanların fısıltıları arasında çın çın çınılıyordu.

Saphira sıçrayıp havaya yükselerek Shruikan'ın koca burnuna bir tane indirip kanattı, sonra tekrar yere indi. Shruikan ona bir pençe salladı ama Saphira kanatlarını yarı açıp geriye hopladı.

Eragon şiddetli tarafından bir çapraz yarma hareketiyle Galbatorix'i sol koltuk altından yaraladı. Şaşırarak Brisingr'ın ucunu kralın kanıyla ıslatarak bir tuş yapmıştı.

Galbatorix'in koluna giren acı bir sonraki hamlesini yapmasına engel olmuş ve kendilerini kılıçlarının kabzalarından birbirlerini itip dengelerini bozmaya çalıştıkları bir güç mücadelesi içinde bulmuşlardı. Verdiği mücadele yüzünden kralın yüzü tanınmayacak kadar kırıışmıştı, yanakları da gözyaşlarından ıslaktı.

Başlarının üstünde bir alev tabakası meydana geldi ve çevrelerinde hava ısınmaya başladı.

Bir yerlerde çocuklar ağlıyordu.

Eragon'un yaralı bacağı bu mücadeleyi artık daha fazla kaldıramadı ve sendeleyerek geriye düştü. Brisingr'ı bırakmayan parmakları iki kabza arasında ezilmişti.

Kralın hemen tepesine bineceğini sanıyordu ama Galbatorix olduğu yerde kalmış, durduğu yerde sağa sola sallanıyordu.

"Hayır!" diye haykırıyordu kral. "Yapmadım..." Eragon'a baktı ve bağırdı: "Durdur şunu!"

Eragon yeniden ayağa kalkmaya uğraşırken başını iki yana sallıyordu.

Eragon'un sol koluna ani bir sancı saplanmıştı. Saphira'yı aradı gözleri ve bakınca onun da aynı ön bacağına kanlı bir kesik olduğunu gördü. Salonun diğer tarafında ise Thorn dişlerini Shruikan'ın kuyruğuna geçiriyordu. Shruikan dişlerini göstererek hırladı ve ona döndü. Shruikan dikkatini Thorn'a vermişken, sıçrayıp yukarı uçan Saphira onun ensesine, kemikli kafatasının dip kısmına çöktü. Sonra pullarının altına pençelerini geçirip, sırt boyunca devam eden sivri çıkıntılardan ikisi arasındaki boşluktan onu ısırdı.

Shruikan yeri göğü inleyen bir sesle vahşice kükredi ve etrafı daha fazla yıkıp geçmeye başladı.

Galbatorix bir kez daha Eragon'a doğru koşup tıpkı onun yaptığı gibi bir yarma hamlesi yaptı. Eragon hamleyi kesti, sonra ikincisini de kesti ve ardından kaburgalarına neredeyse bayılmasına neden olan bir tuş aldı.

"Durdur şunu," dedi Galbatorix, sesinin tonu tehdit etmekten çok yalvarır gibiydi. "Acıyor..."

Shruikan, bir öncekinden çok daha yürek parçalayıcı şekilde bir kere daha kükrüyordu. Kralın arkasında Thorn'un da Saphira'yla karşı karşıya Shruikan'ın ensesine binmiş olduğunu gördü. Her iki ejderhanın ağırlığıyla Shruikan'ın başı yere degecek kadar aşağı inmişti. Ama kara ejderha yine de kolay kolay pes etmeyecek kadar onlardan iri ve güçlüydü. Dahası ensesi bile o kadar kalındı ki, Eragon, Saphira veya Thorn'un sadece dişleriyle onu fazla yaralayabileceklerini sanmıyordu.

Derken, ormanda hızla gelip geçen bir gölge gibi Eragon, Arya'nın bir sütunun arkasından belirip ejderhalara doğru koştuğunu gördü. Sol elindeki yeşil renkli Dauthdaert, her zamanki gibi ışıltı ışıltı ışık

bulutu içinde parlıyordu.

Shruikan onun yaklaştığını görünce bedenini ani bir hareketle çekip Saphira ile Thorn'u üstünden atmaya çalıştı. Ama onlar buldukları yerde tutunmaya devam edince dişlerini göstererek hırladı, ağzını açtı ve önündeki bölgeyi alevlere boğdu.

Arya yere doğru daldı, Eragon kızı alevlerin oluşturduğu duvarın ardında artık göremiyordu. Sonra yeniden görüldü, Shruikan'ın başının yere eğik olduğu bölgeden çok uzakta değildi. Arya'nın saçlarının ucu yanmıştı ama pek aldırılmış gibi görünmüyordu.

Üç uzun adımda Shruikan'ın sol ön ayağına çıktı, oradan sıçrayarak başının yanına zıpladı, arkasında bir kuyruklu yıldız gibi alev bırakıyordu. Salonun her köşesinden duyulacak bir sesle haykırarak Dauthdaert'i Shruikan'ın koca buz mavisini pırıl pırıl gözlerinin tam arasına, kafatasının içine dibine girecek kadar sapladı.

Shruikan gürlledi, olduğu yerde seğirdi, sonra ağır ağır yan tarafı üstüne düştü. Ağzından lav sızıyordu.

Saphira ile Thorn, dev kara ejderha yere kapaklanmadan önce ezilmemek için son anda çekilmişlerdi.

Sütunlar çatladı; koca koca taş parçaları döküldü tavandan ve yerde parçalandılar. Birkaç lamba kırıldı ve içlerinden önlerine damlalar halinde ergimiş bir madde aktı.

Salon sarsılırken Eragon neredeyse yere düşüyordu. Arya'ya ne olduğunu görememişti ama Shruikan'ın altında kalmış olmasından korkuyordu.

"Eragon!" diye seslendi Elva. "Eğil!"

Hemen eğildi ve eğdiği başının üstünden Galbatorix'in beyaz kılıcının ıslık çalarak geçtiğini hissetti.

Doğrulurken Eragon öne doğru hamle yaptı ve Galbatorix'i beklemediği anda tıpkı Murtagh'a yaptığı gibi karnından kılıçladı.

Kral domuz gibi hırıldadı, geriledi ve Eragon'un sapladığı kılıçtan kendini kurtardı. Yarasına dokundu ve parmaklarının ucundaki kana baktı. Sonra bakışlarını Eragon'a çevirerek, "Sesler... sesler çok korkunç. Dayanamıyorum..." dedi. Gözlerini kapattı ve gözlerinden yeniden yaşlar akmaya başladı. "Acı var... Çok fazla acı var... Durdur şunu! Durdur diyorum!"

"Hayır," dedi Eragon. Elva yanına geldi, salonun öteki ucundan Saphira ile Thorn da geldiler. Eragon onların yanında yanmış ve kanlar içinde ama bunun dışında sapasağlam Arya'yı görünce çok rahatladı.

Galbatorix'in gözleri açıldı birden (yusuvarlak ve inanılmaz miktarda doğal olmayan bir beyazla çevrili) ve uzakta bir noktaya dikti bakışlarını, sanki Eragon ve önündeki diğerleri artık yoklarmış gibi. Sarsıldı, titredi, çenesi açılıp kapandı birkaç defa ama ağzından tek bir sözcük bile çıkmadı.

O sırada iki şey aynı anda gerçekleşti. Elva bir çığlık atıp bayıldı ve Galbatorix bağırdı: "Waise neiat!" Olmaz.

Eragon'un sözcüklerle harcayacak zamanı yoktu. Tekrar Eldunari'den güç alarak kendini, Saphira'yı, Arya, Elva, Thorn, Murtagh ve de kürsüdeki iki çocuğu, Nasuada'nın zincirli olduğu taş

bloka doğru çektiren bir büyü yaptı. Ardından kendilerine zarar verecek her şeyi engelleyen veya başka tarafa yönelten bir büyü daha yaptı.

Onlar taş bloka daha varmamışlardı ki, Galbatorix güneşten bile daha parlak göz alıcı beyaz bir ışığın içinde ortadan yok oldu. Sonra Eragon'un büyüü etkisini gösterdi ve her şey kararıp sessizliğe gömüldü.

Ölüm Sancısı

Roran, Elflerin Urû'baen'in yıkık kapısının hemen iç tarafında, oradaki bir sürü taş bloktan birinin üstüne serdikleri samanların üstünde oturuyor, karşısındaki savaşçılara emirlerini sıralıyordu.

Dört Elf yaralanınca onu şehirden çıkarmışlar, Galbatorix'in tılsımlarının kendi büyülerini bozmasından korkmadan büyü yapabilecekleri bir yere götürmüşlerdi. Onun yerinden çıkan omzunu iyileştirmişler, kırık kaburgalarını kaynatmışlar ve Barst'ın açtığı diğer yaralarını tedavi etmişlerdi; ama kemiklerinin tam olarak iyileşmesinin birkaç hafta alacağını söyleyip, o günü de dinlenerek geçirmesini söylemişlerdi.

O da aynı şekilde yeniden savaşa katılmakta ısrar etmişti. Elfler onunla tartışmış ama Roran onlara, "Ya beni de götürürsünüz ya da ben kendim yaya giderim!" demişti. Elflerin durumdan hoşlanmadıkları belliydi ama sonunda kabul etmişler ve onu şu anda oturup meydanı seyrettiği yere getirmişlerdi.

Roran'ın tahmin ettiği gibi, askerler kumandanları ölünce savaşıma isteklerini yitirmişler ve Varden'liler onların dar sokaklara geri çekilmelerini sağlayabilmişlerdi. Roran geri gelene kadar şehrin üçte birini veya daha fazlasını temizlemişler, hızla saraya ilerliyorlardı.

Çok can kaybı vardı (ölüler ve ölmekte olanlar hâlâ yerlerdeydi ve yol kenarındaki su olukları kanla kıpkırmızıydı) ama son elde ettikleri gelişmelerle orduya yeni bir zafer havası gelmişti. Roran bunu insanların, Cücelerin ve Urgalların yüzünde görebiliyordu. Elflerin yüzünde ise göremiyordu, onlar ölen kraliçelerinin yasıyla soğuk bir öfke duygusu içindeydiler.

Roran Elfler hakkında biraz endişeleniyordu; teslim olmak isteyen askerleri öldürdüklerini, en ufak acıma duygusu hissetmeden kılıçtan geçirdiklerini görmüştü. Bir kere koptu mu, kana susamışlıklarını zapt edemedikleri aşikârdı.

Barst öldükten kısa bir süre sonra, Kral Orrin şehrin içlerinde bir muhafız karakoluna saldırırken göğsüne aldığı bir okla yaralanmıştı. Ciddi bir yaraydı, görünüşe göre Elfler de iyileştirebileceklerinden emin değillerdi. Kralın askerleri Orrin'i yeniden kampa götürmüşlerdi ve Roran o zamandan beri durumu hakkında bir şey duymamıştı.

Roran savaşmıyordu ama hâlâ emir verebiliyordu. Kendi arzusuyla, geri planda kalıp orduyu organize etmeye başlamış, dağınık savaşçıları toparlamış, Urû'baen'de dört bir tarafa onları göreve göndermişti; bu görevlerden ilki, surların üstünde geri kalan mancınıkları ele geçirmektir. Jörmundur, Orik, Martland Kızılsakal ya da ordudaki diğer yüzbaşlıların bilmesini gerekli gördüğü yeni bir bilgi aldığı anda, artık onları sokaklarda arayıp haberleri dağıtacak ulakları vardı.

"... Ve pazarın yanındaki büyük kubbeli binanın oralarda askerler görececek olursan, Jörmundur'a bunu da bildirmeyi unutma," dedi, önünde dikilen ince, geniş omuzlu silahşora.

"Evet efendim," dedi adam, yutkununca boğazındaki âdemelması yukarı aşağı oynadı.

Roran gördüğü doğal olayın etkisinde bir an öylece baktı, sonra elini sallayıp, "Hadi, git," dedi.

Adam uzaklaşırken Roran kaşlarını çatıp, saraya giden yolda, kayalık saçağın altındaki evlerin damlarında göz gezdirdi bir süre.

"Neredesin?" dedi kendi kendine merakla. Eragon ile beraberindekiler kale içindeki saraya

girdiklerinden beri görülmemişlerdi ve uzun süre haber çıkmaması Roran'ı endişelendiriyordu. Gecikmelerine sebep olarak pek çok şey geliyordu aklına ama hiçbiri iyi şeyler değildi. En iyi ihtimal, Galbatorix'in saklanıyor, Eragon ile arkadaşlarının da onu arıyor olabilmeleri olasılığıydı. Ama dün gece Shruikan'ın gücünü gördükten sonra Roran, Galbatorix'in düşmanlarından kaçacağını düşünmüyordu.

Eğer aklına gelen kötü ihtimaller gerçekse, o zaman bu Varden'in aldığı zaferin kısa ömürlü olacağı anlamına geliyordu. Çünkü Roran, kendisinin de, ordudaki diğer savaşçıların da böyle bir olasılıkta o günü çıkaramayacaklarını biliyordu.

Daha önce yolladığı ulaklardan biri (miğfersiz, saman rengi saçlı, her iki yanağı da pençe pençe kırmızı lekeli bir okçu) Roran'ın sağ tarafındaki bir sokaktan koşup geldi. Okçu Roran'ın oturduğu taş blokun önünde durdu, hâlâ nefes nefese olduğu için başını eğip soluklarının düzelmesini bekledi.

"Martland'ı buldun mu?" diye sordu Roran.

Okçu başını sallayarak evet dedi. Saçları parlayan alınının üstünde uçuşuyordu.

"Ona mesajı verdin mi?"

"Evet efendim. Martland da bana, size..." Tekrar nefes almak için durdu. "... Surlar askerlerden temizlendi, ama şimdi de güney surlarına yakın bir hamamın orada barikat kurdular."

Roran oturduğu samanların üstünde kıpırdayınca yeni iyileşen koluna büyük bir acı saplandı. "Ya hamam ile tahıl ambarları arasında kalan sur kuleleri? Onlar da alındı mı?"

"Sadece ikisi; diğerlerini almak için çarpışma hâlâ devam ediyor. Martland birkaç Elfi gelip yardım etmeleri için ikna etti. Ayrıca şey de yaptı..."

Adamın konuşması taşlık tepenin içinden gelen boğuk bir gürültüyle yarıda kesilmişti.

Okçu, tıpkı bir cesedin yanaklarındaki boyalar gibi, öncesinden de kırmızı ve belirgin duran yanaklarındaki kırmızılık hariç bembeyaz kesildi. "Efendim, bu acaba..."

"Şışş!" Roran kulak kabartmış dinliyordu. Sadece Shruikan böyle yüksek sesle kükreyebilirdi.

Birkaç dakika başkaca bir şey duymadılar. Sonra saraydan bir kükreme daha duyuldu. Roran duyduğu diğer seslerden de bir şeyler çıkarmak istedi ama ne olduklarını anlayamamıştı.

Yıkık kale kapısının önündeki meydanda insanlar, Elfler, Cüceler, Urgallar, herkes durmuş, saraya doğru bakıyordu.

Bir kükreme daha duyuldu, öncekinden de güçlüydü.

Roran üstüne oturduğu samanları sıktı, vücudu kaskatı kesilmişti. "Öldür onu!" diye mırıldandı içinden. "Öldür piç kurusunu!"

Bir sarsıntı hissedildi şehirde, belli belirsiz ama yine de hissedilir şekildeydi, sanki yere çok ağır bir şey çarpmış gibi. Roran hemen akabinde gelen gürültünün, kırılan bir şeyler olduğunu düşündü.

Şehrin üstüne bir sessizlik çökmüştü ve geçen her saniye bir öncekinden daha ağır geçiyor gibiydi.

"Sizce yardım etmemiz gerekir mi?" diye sordu okçu yumuşak bir ses tonuyla.

Roran gözlerini saraydan ayırmadan, "Onlar için yapabileceğimiz bir şey yok," dedi.

"Acaba Elfler..."

Yerin altından bir gürültü geldi ve yer sarsıldı; sonra sarayın ön tarafı beyaz ve sarı alevlerden bir duvarla dışa doğru patladı, Roran önünde duran okçunun boynu ve başının içindeki kemikleri görür gibi oldu, adamın derisi sanki mumun önüne tutulan kırmızı bir beктаşıüzümü gibi görünmüştü.

Roran okçu ile yanlarında duran bir başka adamı çekip taş blokun köşesinden yuvarlanırcasına kaçtılar.

Yere düşerlerken patlamanın sesi onlara vurdu. Roran'ın kulaklarına iğneler sokulmuş gibi olmuştu. Bağırды ama kendi sesini duyamıyordu, zaten gürültünün ilk meydana geldiği anda başka bir şey de duyamamıştı. Altlarında döşeme taşları yerlerinden oynamış, üstlerine güneşin ışığını örten bir taş ve toz yığını yağmıştı; Roran'ın saçları kuvvetli bir esintiyle karıştı.

Tozlar yüzünden Roran gözlerini sıkı sıkı kapattı. Bütün yapabildiği yanındaki okçuya yapışıp, bu olağanüstü değişikliğin dinmesini beklemektir. Nefes almaya çalıştı ama ciğerlerine çekmeden sıcak rüzgâr havayı dudaklarından burnundan emiyordu. Başına bir şey çarptı ve miğferinin başından uçtuğunu hissetti.

Sartıntı hâlâ devam ediyordu ama sonunda ortalık yavaş yavaş sakinleşti ve Roran karşılaşacağı şeyi görmekten korkarak gözlerini açtı.

Hava gri ve karanlıktı, birkaç yüz metre üstlerinden uçan nesnelere pusun içinde kaybolmuşlardı. Gökyüzünden kül tabakalarıyla beraber küçük tahta ve taş parçaları yağıyordu. Parçalanmış bir kereste karşılarında yolun ortasında (Elfler kapıyı kırdıklarında parçalanan merdivenin bir basamağından kopmuştu) yanıyordu. Patlamanın ısısı koca kalasın tamamını tutuşturmuştu. Daha önce ortalıkta olan savaşçılar şimdi yerdeydi, bazıları hâlâ hareket ediyor, bazıları da ölmüştü.

Roran okçuya baktı. Adam altdudağını ısırılmıştı, çenesi kan içindeydi.

Birbirlerine yerden kalkmaya yardım ettiler. Roran sarayın olduğu bölgeye doğru baktı. Gri bir karanlıktan başka bir şey göremiyordu. Eragon! Saphira'yla patlamadan sağ kurtulabilmişler miydi acaba? Böyle bir infilakın ortasından insan sağ çıkabilir miydi?

Roran, tıkanan kulaklarını açmak için ağzını birkaç kez açıp kapadı, korkunç uğulduyor ve ağrıyorlardı, ama işe yaramadı. Kulağına dokununca parmaklarına kan bulaştı.

"Beni duyuyor musun?" diye bağırды okçuya, sözcüklerin boğazından kopup ağzından birer titreşimle çıkışından başka bir şey hissetmiyordu.

Okçu kaşlarını çatıp başını iki yana salladı.

Roran büyük bir baş dönmesiyle öne eğilip taş bloktan kuvvet alma ihtiyacı hissetti. Yeniden dengesine kavuşmayı beklerken üstlerinde duran taş saçağı düştü ve bir anda bütün şehrin tehlikede olabileceği fikri üşüştü aklına.

Üstümüze düşmeden buradan gitmeliyiz, diye geçirdi içinden. Yerdeki taşlara kan ve toz karışımı bir tükürük savurdu. Sonra yeniden sarayın olduğu tarafa baktı. Toz bulutu hâlâ görünmesine mâni oluyordu. Yüreğini bir sıkıntı ele geçirdi.

Eragon!

Bir Dolu Isırgan Otu

Karanlık ve o karanlığın içinde, sessizlik.

Eragon kaydıgını, sonra da durduğunu hissetti ve sonra... hiçlik. Nefes alabiliyordu ama hava taze değildi, cansızdı. Hareket etmek istediği zaman üzerindeki büyüünün basıncı daha da güçlendi.

Çevresindeki herkesin zihniyle iletişime geçip, hepsinin kurtulup kurtulmadığını tek tek kontrol etti. Elva baygındı, Murtagh da neredeyse bayılacak gibiydi ama en azından hayattaydılar, diğerleri gibi.

Eragon ilk kez Thorn'un zihniyle temas ediyordu. Kendisi teması denerken ejderha ürküp geri çekilir gibi oldu. Aklında barındırdığı düşünceleri karanlıktı, Saphira'nın zihninden daha çarpıktı ama içinde bir güç ve asalet barındırıyordu ki, Eragon hayran kaldı.

"Bu büyüünün devam etmesini daha fazla sağlayamayız," dedi Umaroth; sesi gergindi.

"Etmeniz gerek," dedi Eragon. "Eğer etmezseniz hepimiz ölürüz."

Birkaç saniye daha geçti. Ne olduğunu anlamadan birden Eragon'un gözleri bir ışıkla doldu ve şiddetli bir sesin hücumuyla kulakları saldırıya uğradı.

Yüzünü buruşturup yeni ışığa alışmaya çalışırken gözlerini kısıtı.

Dumanla dolan ortamda, Galbatorix'in daha önce durduğu yerde kocaman parlayarak yanan bir krater gördü. Akkor gibi yanan taş sanki canlı bir bedendeki nabız gibi atıyor, alıp verdiği nefes yüzeyinde esip geziniyordu. Tavan da bir ışıkla yanıyordu, bu görünüm Eragon'u huzursuz etti; sanki dev bir maden eritme kabının içinde oturuyormuş gibi hissetti kendisini.

Havada demir tadı vardı.

Salonun duvarları çatlamıştı; sütunlar, oymalar, lambalar yıkılıp tuzla buz olmuştu. Salonun dip taraflarında Shruikan'ın cesedi yatıyordu; derisinin büyük kısmı is karası kemiklerinden yüzülmüştü. Ön tarafta patlama yüzünden taş duvarlar çatlamıştı ve ayrıca onun yüzlerce metre ötesindeki duvarlar da öyle, bunlar yıkılınca ortaya adeta tünellerden ve odalardan ibaret kalabalık bir cadde çıkmıştı. Dışarıyı salondan ayıran altın kapılar kirişlerinden kopup uçmuştu. Eragon'un gözüne, bulunduğu yerden dışarıya açılan dört yüz metrelik holün diğer ucunda gün ışığı çarptı.

Ayağa kalkarken üstündeki koruyucu büyüünün gücünü hâlâ ejderhalardan almakta olduğunu fark etti ama eskisi kadar hızlı değildi.

Ev büyüklüğünde bir taş parçası tavandan kopup yerde ölü yatan Shruikan'ın kafasının yanına düşüp yüzlerce parçaya ayrıldı. Çevrelerinde duvarlarda bu yüzden daha fazla çatlaklar oluştu, her yönden uğursuz çığlıklar ve iniltieler geliyordu.

Arya çocukların yanına gitti; oğlan çocuğunu belinden tutup kucağına aldı ve Saphira'nın sırtına tırmandı. Yerine oturduktan sonra kızı işaret edip Eragon'a, "Onu bana at!" dedi.

Eragon bir iki saniyede Brisingr'ı kınına sokup kız çocuğunu aldı, onu uzattığı kollarıyla bekleyen Arya'ya verdi.

Daha sonra dönüp Elvanın yanından geçti ve hızla Nasuada'nın yanına gitti. Ellerini kadını taş döşemeye bağlayan kelepçelerin üstüne koyarak, "Jierda!" dedi; ama söylediği tılsımlı sözcüğün bir etkisi olmamıştı, bu yüzden gereksiz yere fazla enerji harcamamak için tılsımı hemen sonlandırdı.

Nasuada çarpınarak bir şeyler söylemek isteyince, kadının ağzındaki ucu düğümlü bezi çıkardı. "Anahtar bulman gerek!" dedi kadın. "Galbatorix'in zindancısında!"

"Onu o kadar çabuk bulamayız!" Eragon, Brisingr'ı çekti, kadının sol eline bağlı kelepçenin zincirine savurdu. Kılıç bağlantılardan keskin bir yankılanma sesiyle vurup sekti, donuk metalin üstünde ufacık bir çizik bile yapmamıştı. İkinci kere savurdu ama zincir kılıcından etkilenmiyordu.

Tavandan büyükçe bir taş parçası da kopup gürültüyle yere düştü.

Birinin kolundan tuttuğunu hissetti, dönünce yanında Murtagh'ı gördü, genç adam bir kolunu hâlâ karnındaki yarasına bastırıyordu. "Yana çekil!" dedi Murtagh sertçe. Eragon çekildi ve Murtagh tıpkı daha önce yaptığı gibi isimlerin ismi olan o sözcüğü söyledi ve ardından, "Jierda," dedi. Nasuada'nın kol ve bacaklarındaki demir kelepçeler çözülüp açıldı.

Murtagh kadını bileğinden kavrayıp Thorn'un yanına götürmeye yeltendi; ama daha bir adım atmıştı ki, Nasuada onun kolunun altına girdi ve Murtagh'ın ağırlığını vererek kendisine dayanmasına izin verdi.

Eragon ağzını açtı ve yine kapadı. Sorularını sonra soracaktı.

"Bekleyin!" diye seslendi Arya ve Saphira'nın sırtından atlayıp Murtagh'ın yanına koştu. "Yumurta nerede? Ve de Eldunari? Onları burada bırakamayız!"

Murtagh kaşlarını çattı; Eragon, Arya ile onun arasında zihinsel bilgi akışını izledi.

Arya arkasına dönüp, salonun karşı tarafındaki kapıya doğru koşmaya başladı, uçları yanık saçları arkasında uçuşuyordu.

"Bu çok tehlikeli!" diye seslendi Eragon onun arkasından. "Burası yavaş yavaş yıkılıyor! Arya!"

"Gidin," dedi kız. "Çocukları dışarı çıkarıp kurtarın. Gidin! Fazla zamanınız yok!"

Eragon küfretti. Hiç değilse Glaedr'ı da yanına alsaydı diye geçirdi içinden. Brisingr'ı yeniden kınına soktu, sonra çömelip yeni yeni ayılan Elva'yı kucağına aldı.

"Neler oluyor?" diye sordu Elva, Eragon kendisini Saphira'nın sırtına, iki çocuğun arkasına oturturken.

"Gidiyoruz," dedi Eragon. "Sıkı durun."

Saphira çoktan hareket etmeye başlamıştı. Ön ayağına aldığı yara yüzünden topallıyordu; kraterin etrafından dolaştı. Thorn da hemen onun arkasından geliyordu, sırtında Murtagh ile Nasuada vardı.

"Dikkat edin!" diye bağırdı Eragon. Hemen başlarının üstünde için için yanan tavandan bir parçanın koptuğunu görmüştü.

Saphira sol tarafa kaçıldı; tam yanına düşen kocaman sivri taş parçası dört bir yana bir sürü saman sarısı renkte taş parçaları saçtı. Bunlardan bir tanesi Eragon'un yan tarafına çarpıp zincir zırhına gömüldü. Onu çekip aldı ve attı. Eldivenlerinin parmak uçlarından duman çıkmıştı; burnuna götürüp kokladı. Yanık deri kokuyordu. Salonda tavandan düşen taşlar artmaya başlamıştı.

Saphira holün başladığı yere gelince Eragon oturduğu yerde dönüp Murtagh'a baktı. "Tuzaklar ne olacak?" diye seslenerek sordu.

Murtagh başını iki yana sallayıp eliyle devam etmelerini işaret etti.

Holün çoğu yeri taş kırıklarıyla doluydu ve ejderhaların yürüyüşünü yavaşlatıyordu. Devasa holün her iki tarafında Eragon, patlamayla kapıları uçup meydana çıkan, moloz yığıyla dolu oda ve tünelleri görüyordu. İçerde bütün masa, sandalye ve diğer eşyalar yanmıştı. Üst üste yığılmış taş kırıklarının arasından kendisini gösteren garip açılarla bazen bir kol bir bacak seçiliyordu, bazen de ciddi bir yüz veya bir kafanın arkadan görünüşü.

Blödhgarm ile büyücülerini gözleri aradı ama ölü ya da canlı, onlardan en ufak bir iz bile yoktu.

Holün daha ileri kısımlarında yüzlerce insan (asker ve hizmetkârlar belli ki) hole açılan kapılardan fırlamışlar, akın akın yeni ortaya çıkan gediğe koşuşturmaktaydılar. Aralarında kolu bacağı kırılmış olanları çoktu, çizik, yanık ve diğer yaraları olanlar da öyle. Hayatta kalanlar Saphira ve Thorn geçerken kenara çekilmişler ama ejderhalara aldırılmamışlardı.

Arkalarında gök gürültüsünü andıran müthiş bir ses duyduklarında Saphira holü neredeyse geçmişti. Eragon arkasına dönüp bakınca, taht salonunun tavanının çöktüğünü ve zeminin belki on beş metre yüksekliğinde taş yığını altında kaldığını gördü.

"Arya!" dedi içinden. Zihniyle arayıp onu bulmaya çalıştı ama başaramadı. Ya aralarında çok fazla engel teşkil eden madde vardı ya da oyularak açılmış sarp kayalığın her tarafına okunan büyüler zihniyle ona ulaşmasına mâni oluyordu veya (düşünmekten bile hoşlanmadığı) ölmüş olabileceği ihtimali vardı. Salon çökerken orada değildi, bu kadarını biliyordu, ama yeniden dışarı çıkabilmenin bir yolunu bulabilecek miydi, bunu merak ediyordu, hele şimdi taht salonu da artık kapandığına göre.

Saraydan temiz havaya çıktılar ve patlamanın Urû'baen'de meydana getirdiği tahribat gözlerinin önüne serildi. Civardaki binaların kayağantaştan çatıları hep uçmuş, altındaki kiriş ve kolonlar yanıyor. Şehrin orasında burasında benek benek bir görüntüyle yangınlar çıkmıştı. İnceli kalınlı dumanlar havaya, taş saçağın altında değdikleri yere kadar tüte tüte yükseliyordu. Orada toplanıyorlar ve taş saçağın eğri büğrü yüzeyi boyunca, tıpkı yatağında akan bir dere gibi kayarak yayılıyor. Şehrin güneydoğu ucunda, duman taş saçağın kenarından süzülerek dışarda sabah güneşinin ışığıyla buluşuyor, orada kızıl opal taşının kızıl-turuncu renklerine bürünüyor.

Urû'baen'liler evlerini terk ediyorlardı; sokaklara dolmuşlar can havliyle dış surlara doğru kaçıyorlardı. Saraydan boşalan hizmetkârlar ve askerler de acele içinde onlara katılıyorlardı. Sarayın önündeki meydanda koşarlarken bir yandan da Saphira ile Thorn'a ortada geniş bir yol bırakıyorlardı. Eragon onlarla ilgilenmiyordu; barışçıl hareketler sergiledikleri sürece ne yaptıkları umurunda değildi.

Saphira kabul avlusunun orta yerinde durdu. Eragon, Elva'yı ve iki isimsiz çocuğu aşağı indirdi. "Anne babanız nerede biliyor musunuz?" diye sordu iki kardeşin yanına çökerek.

Çocuklar başlarını salladılar ve oğlan parmağıyla saray avlusunun sol tarafında büyük bir evi gösterdi.

"Orada mı oturuyorsun?"

Çocuk yine başını salladı.

"Hadi, git o zaman," dedi Eragon ve omuzlarından hafifçe itip yolladı. İki kardeş daha fazla bir şey söyletmeye gerek bırakılmadan avluda evlerine doğru koşmaya başladılar. O sırada büyük evin kapısı ardına kadar açıldı ve içerden belinde kılıcıyla başı kelleşmeye başlamış bir adam dışarı çıktı, çocukları kucakladı. Eragon'la bakiştılar, sonra adam hemen çocukları yeniden eve soktu.

"Bayağı kolay oldu," dedi Eragon, Saphira'ya.

"Galbatorix adamlarına en yakınlardan küçük çocukları bulup getirmelerini emretmiş olmalı, diye yanıtladı Saphira. Ona düşünecek fazla zaman tanımadık."

"Öyle sanırım."

Thorn da Saphira'dan birkaç metre öteye çökmüştü. Nasuada, Murtagh'a aşağı inmesinde yardım ediyordu. Murtagh, Thorn'un karnına yaslanıp yığıldı. Eragon onun iyileştirici tılsımlar okumaya başladığını duydu.

Eragon da aynı şekilde Saphira'nın yaralarıyla ilgilendi; ejderhanın yarası daha ciddi olduğundan kendisini sona bıraktı. Ön ayağındaki açılan yara, yan yana konan iki eli kapsayacak büyüklükteydi ve ayağının dibinde kan gölü meydana getiriyordu.

"Diş mi, pençe yarası mı?" diye sordu yarayı incelerken.

"Pençe" dedi Saphira.

Hem kendi, hem de Glaedr'ın gücünü kullanarak yarayı iyileştirdi. İşini bitirince bu kez kendi yaralarıyla ilgilenmeye başladı; işe önce Murtagh'ın kılıçla açtığı, yan tarafındaki yanarak acıyan yerle başladı.

Çalışırken bir yandan da Murtagh'ı izliyor, onun kendi karnındaki yarayı, Thorn'un kırık kanadını ve ejderhanın diğer yaralarını iyileştirmesini seyrediyordu. Nasuada onun yanından hiç ayrılmamıştı, kadının eli hep Murtagh'ın omzundaydı. Eragon onun salondan çıkarken Zar'roc'u yeniden bulup aldığını görmüştü.

Ardından başını çevirip yanında duran Elva'ya baktı. Kız acı içindeydi ama üstünde hiç kan yoktu. "Yaralı mısın?" diye sordu Eragon.

Kız kaşlarını çatıp başını hayır dercesine iki yana salladı. "Hayır, ama çoğu kişi yaralı." Saraydan kaçan insanları gösteriyordu.

"Hım." Eragon yeniden Murtagh'a baktı. Şimdi Nasuada'yla birlikte ikisi de ayakta, birbirleriyle konuşuyorlardı.

Nasuada yüzünü buruşturdu.

Ardından Murtagh uzanıp kadının tünığının boynunu tuttu, yana çekip kumaşı yırttı. Eragon tam Brisingr'ı kınından yarı yarıya çekmişti ki, Nasuada'nın köprücük kemiğinin altındaki ıstırap verdiği belli olan kamçı izlerini gördü. Gördüğü şey Eragon'un yüzüne bir tokat gibi çarpmıştı; hemen aklına Murtagh'la birlikte Gil'ead'dan Arya'yı kurtardıktan sonra kızın sırtında gördükleri yaralar geldi.

Nasuada başını sallayıp boynunu eğdi.

Murtagh tekrar konuşmaya başlamıştı, ama bu sefer Eragon eski dilde konuştuğuna emindi. Elini Nasuada'nın vücudunun çeşitli yerlerine koyuyordu, dokunuşları çok hafifti, hatta neredeyse tedirgindi; ama Nasuada'nın yüzündeki rahatlama ifadesi, kadının ne kadar fazla acı çektiğini anlaması için Eragon'a yeterli bir kanıtı.

Eragon bir dakika kadar daha izledikten sonra ani bir duygu seline kapıldı. Dizleri titredi, eğilip Saphira'nın sağ pençesine oturdu. Saphira da başını eğip burnunu sevgiyle onun omzuna sürttü, Eragon başını ona dayadı.

"Başardık," dedi Saphira alçak bir tonda.

"Başardık," dedi Eragon da, söylediği şeye inanmakta zorlanarak.

Saphira'nın Shruikan'ın ölümünü düşündüğünü biliyordu. Her ne kadar tehlikeli bir ejderha olsa da, yine de soyunun geriye kalan son üyelerinden birinin ölümünün yasını tutuyordu.

Eragon onun pullarına tutundu. Çok hafiflemişti, hatta başı dönüyor gibiydi, sanki dünya yüzünden uçup uzaklaşmış gibi hissediyordu kendini. Şimdi ne olacak?..

"Şimdi her şeyi yeniden kuracağız," dedi Glaedr. Kendi duyguları ise, tatmin olma, büyük bir keder ve bitkinliğin garip bir karışımıydı. "Bu işten alınının akıyla çıktın Eragon. Kimsenin aklına Galbatorix'e senin yaptığın gibi saldırmak gelmezdi."

"Sadece anlamasını istedim," diye mırıldandı yorgun bir halde. Glaedr bunu duyduysa bile karşılık vermemişti.

"Sonunda, Yumurta-Kırıcı öldü," diye araya girdi Umaroth.

Galbatorix'in artık yaşamıyor olması garip geliyordu. Eragon bu gerçeği düşününce sanki aklında bir şeyler serbest kaldı; Ruhlar Dehlizi'nde meydana gelen her şeyi hatırladı, sanki hiç unutmamış gibi.

İçinden bir ürperti geçti. Saphira...

"Biliyorum," dedi Saphira, sesindeki heyecan artarak. Yumurtalar!

Eragon güldü. Yumurtalar! Ejderha yumurtaları! Artık soyları tükenmeyecekti. Yaşayacaklar, çoğalacaklar ve eski güzel günleri geri gelecekti, tıpkı Süvarilerin devrilmesinden önceki zamanlar gibi.

Ardından hemen içine büyük bir kuşku düştü. "Başka bir şeyler daha unutturmuş muydun bize?" diye sordu Umaroth'a.

"Eğer unutturmuş olsak, biz nereden bilebiliriz ki?" diye yanıtladı beyaz ejderha.

Elva parmağıyla işaret ederek, "Bakın!" diye seslendi.

Eragon arkasına bakınca sarayın kara bir delik gibi duran ağzından Arya'nın çıktığını gördü. Yanında Blödhgarm ile diğer büyücüler vardı; yara bere içindeydiler ama hayattaydılar. Arya kollarında altın kilidi olan ahşap bir sandık taşıyordu. Elflerin arkasından ise metal kutular (her biri bir öküz arabası kadardı) uzunca bir kuyruk halinde, yerden birkaç santim yukarda havada süzülüyorlardı.

Eragon büyük bir sevinçle oturduğu yerden fırlayıp onları karşılamaya koştu. "Yaşıyorsunuz!" Postuna rağmen Blödhgarm'a sıkı sıkı sarılınca yaşlı Elf şaşırıldı. Blödhgarm bir süre onu sarı gözleriyle süzüp sonra gülümsedi, dişleri ortaya çıktı.

"Yaşıyoruz Shade Katili."

Eragon ismi çok usulca söyleyip, "Onlar... Eldunari mi?" diye sordu.

Arya başını salladı. "Galbatorix'in hazine odasındaydılar. Oraya bir ara geri dönmemiz gerekecek; içerde çok fazla kayda değer şey var."

"Ne durumdalar? Yani Eldunari demek istiyorum."

"Kafaları karışık. Tekrar eski hallerine dönmeleri yıllar alacak, tabii eğer dönebilirlerse."

"Peki ya bu?.." Eragon kızın taşıdığı sandığı gösteriyordu.

Arya etrafına bakıp kimsenin göremeyeceğinden emin olduktan sonra kapağını bir parmak kadar kaldırıp açtı. İçinde, kadifeler arasında Eragon çok güzel, beyaz damarlarla çevrili, yeşil renkte bir ejderha yumurtası gördü.

Arya'nın yüzünde gördüğü sevinç Eragon'un kalbini hoplatmıştı. Sırıtıp, diğer Elfleri yanlarına çağırdı. Onlar yanlarına gelince eski dilde fısıltıyla onlara Vroengard'daki yumurtaları anlatmaya başladı.

Elfler ne bağırılmışlar, ne de coşkuyla gülmüşlerdi ama gözleri parlamış ve bir grup olarak heyecanla titremişlerdi. Eragon sırıtmaya devam ederek onlardan aldığı tepkinin memnuniyeti içinde zevkle topukları üstünde ileri geri yaylanmaya başladı.

Sonra Saphira, "Eragon!" dedi.

Ve aynı anda Arya kaşlarını çatıp, "Thorn ile Murtagh neredeler?" diye sordu.

Eragon başını çevirip bakınca Nasuada'nın avluda tek başına durduğunu gördü. Yanında yerde birkaç tane eyer çantası vardı, Eragon onları Thorn'un üstünde gördüğünü hatırlamıyordu. Birden çıkan bir rüzgâr esip avluyu karıştırdı ve Eragon hemen ardından kanat sesleri duydu ama ne Murtagh, ne de Thorn görünürlerdeydi.

Eragon onların olabileceğini tahmin ettiği yere doğru düşüncelerini yoğunlaştırdı. Onları anında buldu, çünkü zihinlerini gizlememişlerdi ama kendisiyle konuşmayı ve dinlemeyi reddettiler.

Nasuada'nın yanına koşarken, "Kahretsin," diye mırıldandı Eragon. Kadının gözlerinde yaşlar vardı ve kadın bütün metanetini kaybetmek üzereydi.

"Nereye gidiyorlar?!"

"Uzaklara." Çenesi titriyordu. Sonra bir nefes aldı, verdi, şimdi az önceki halinden dik duruyordu.

İçinden küfrederek Eragon yere eğildi ve eyer torbalarından birinin ağzını açtı. İçinde daha küçük çapta birkaç Eldunari vardı, hepsi yumuşak örtüler arasında, kutulardaydı. "Arya! Blödhgarm!" diye bağırdı, eyer torbalarını göstererek. İki Elf başlarını salladılar.

Eragon, Saphira'nın yanına koştu. Hiç anlatmasına bile gerek kalmamış, Saphira durumu anlamıştı. Eragon sırtına binerken Saphira kanatlarını gerip açtı ve o eyer üstünde yerine yerleşir yerleşmez avludan kalktı.

Aşağıda Varden'liler onu havada görünce coşkuyla bağırdılar.

Saphira hızla kanat çırparak havada Thorn'un miski andıran kokusunu izlemeye başladı. Taş saçağın gölgesinden çıktılar, koku onu güneye yöneltmişti. Sonra dönüp kıvrılarak, büyük taş çıkıntının çevresinden dolaşarak kuzeye Ramr Nehrine doğru gitmeye başladılar.

Birkaç kilometre boyunca iz düz ve aynı seviyede devam etti. Sonra, iki yanı ağaçlı geniş nehir neredeyse tam alt hizalarına geldiğinde koku aşağı doğru meyil gösterdi.

Eragon aşağıdaki araziye inceleyince, nehrin diğer yakasında küçük bir tepenin yamacında kırmızı bir parıltı tespit etti. "Oradalar," dedi Saphira'ya, ama Saphira, Thorn'u çoktan fark etmişti.

Döne döne aşığı süzöldü, yükseklik avantijına sahip olabileceği bir tepenin üstüne usulca kondu. Nehirden gelen hava serin ve nemliydi ve beraberinde yosun, çamur ve sazların kokusunu getiriyordu. Tepe ile nehir arasında bir ısırgan otu deryası vardı. Otlar iyice büyümüşler ve öyle sıkı bir küme haline gelmişlerdi ki, oradan geçmenin tek yolu keserek bir yol açmaktı. Koyu renkli testere dişi gibi tırtıl kenarlı yaprakları birbirine sürtünüyor, sürtünürken çıkardıkları hışırtı, kenarda akan nehirden gelen sese karışıyordu.

Isırganların kenarında Thorn. Murtagh yanında, eyerin kolanlarını ayarlıyordu.

Eragon, Brisingr'ı kınında çekilmeye hazır hale getirdi, sonra dikkatle yaklaştı.

Arkasına dönmeden Murtagh konuştu: "Bizi durdurmaya mı geldiniz?"

"Duruma bağlı. Nereye gidiyorsunuz?"

"Bilmiyorum. Belki kuzeye... İnsanlardan uzak bir yere."

"Kalabilirsin."

Murtagh neşesiz bir tavırla güldü. "Bunun olamayacağını sen de biliyorsun. Bu Nasuada'ya sadece sorun çıkarır. Ayrıca Cüceler de bunu asla kaldıramaz. Yani Hrothgar'ı öldürdüm ben." Omzunun üstünden Eragon'a baktı. "Galbatorix bana Kral Katili derdi. Sen de artık bir Kral Katili'sin."

"Demek ki kanımızda var."

"Roran'a göz kulak ol o zaman... Arya da bir Ejderhakatili oldu. Bu onun için kolay olmamış olsa gerek, yani bir Elfin bir ejderhayı öldürmesi. Belki onunla konuşsan ve iyi olduğundan emin olsan iyi olur."

Murtagh'ın bu kadar düşünceli oluşu Eragon'u şaşırtmıştı. "Olurum."

"İşte," dedi Murtagh, kayışı son bir kez çekerek. Sonra dönüp Eragon'a baktı. Eragon onun Zar'roc'u kendine yakın tuttuğunu, kınından çekili, kullanmaya hazır olduğunu fark etti. "Evet, yine soruyorum: Bizi durdurmaya mı geldiniz?"

"Hayır."

Murtagh belli belirsiz güldü ve Zar'roc'u kınına soktu. "Güzel. Seninle bir daha kapışmak durumunda kalmayı ben de istemezdim."

"Galbatorix'ten kurtulmayı nasıl becerdin? O senin gerçek ismindir, değil mi?"

Murtagh başını salladı. "Dediğim gibi, Ben... biz artık (Thorn'un sağrısını okşadı) bir zamanlar olduğumuz biz değiliz. Fark etmemiz sadece biraz uzun sürdü."

"Ya Nasuada?"

Murtagh'ın kaşları çatıldı. Sonra döndü ve ısırgan otlarından denize baktı. Eragon da ona katıldı. Murtagh alçak sesle sordu: "Bu nehre son geldiğimiz zamanı hatırlıyor musun?"

"Unutmak kolay değil. Atların kişnemeleri hâlâ kulaklarımda."

"Sen, Saphira, Arya ve ben, hep birlikteydik ve bizi hiçbir şeyin durduramayacağından emindik..."

Zihninin gerilerinde ise Eragon, Saphira ile Thorn'un konuştuklarını hissediyordu. Saphira'nın sonra hepsini kendisine nasılsa anlatacağına emindi.

Eragon, "Ne yapacaksın?" diye sordu Murtagh'a.

"Oturup düşüneceğim. Belki kendime bir kale yaparım. Zamanım var."

"Gitmek zorunda değilsin. Biliyorum, senin için... zor. Ama burada bir ailen var: Ben ve de Roran. O benim olduğu kadar senin de kuzenin ve onunla hiç tanışmadın bile... Carvahall ve Palancar Vadisi de, en az Urû'baen kadar senin evin, hatta belki daha bile fazla."

Murtagh başını iki yana salladı ve ısırğan otlarını seyretmeyi sürdürdü. "İşe yaramaz. Thorn ile benim biraz yalnız kalmaya ihtiyacımız var, yaralarımızı sarmak için. Eğer kalırsak, kendimizle ilgili sorunlara kafa patlatamayacak kadar meşgul oluruz."

"İyi bir arkadaş ve bir şeyle meşgul olmak genellikle yaralanan ruhları en iyi tamir eden şeylerdir."

"Galbatorix'in bize yaptıkları için yetmez... Ayrıca, Nasuada'nın çevresinde olmak şu an için acı verici olur, hem onun için, hem benim için. Hayır, bizim gitmemiz gerek."

"Ne kadar uzak kalmayı düşünüyorsun?"

"Dünya bu kadar nefret dolu bir yer gibi görünmeyene, biz dağları yerle bir etmek, denizleri kanla doldurmak istemeyene kadar."

Eragon'un buna verecek cevabı yoktu. Orada dikilip, arkasında alçak söğüt ağaçları olan nehri seyrettiler. Isırğan otlarının hışırtısı, esen gümbatısı rüzgârıyla daha da arttı.

Neden sonra Eragon konuşmaya başlayarak, "Artık canın yalnız olmak istemediğinde, gel bizi bul. Her nerede olursan ol, hep kalbimizde olacaksın."

"Geliriz. Söz." Eragon, Murtagh'ın gözlerinde bir parıltı görünce bir an şaşırdı. Ama hemen ardından kayboldu. "Biliyorsun," dedi Murtagh. "Yapabileceğine asla inanmıyordum... ama yapabildiğine sevindim."

"Şanslıydım. Ayrıca senin yardımın olmadan yapamazdım."

"Yine de... Eyer torbalarının içinde Eldunari'leri buldun mu?" Eragon başını salladı.

"Güzel."

Eragon, Saphira'ya sordu: "Onlara söyleyelim mi, ne dersin?" İçinden onay vermesini umuyordu.

Saphira biraz düşündü. "Tamam, nerede olduklarını söyleme. Sen ona söyle, ben Thorn'a söyleyeyim."

"Nasıl istersen."

Murtagh'a dönüp, "Bilmen gereken bir şey var," dedi.

Murtagh yan gözle Eragon'a baktı.

"Galbatorix'in yumurtaları... Alagaesia'daki tek yumurta onlar değil. Dahası var. Beraberimizde getirdiğimiz Eldunari'leri bulduğumuz aynı yerde gizliler."

Murtagh ona doğru döndü, inanmadığı yüzünden belliydi. Aynı esnada Thorn da boynunu geri atıp öyle bir sevinçle gürlledi ki, yakınlardaki ağaçların üstüne türemiş kırlangıçları korkutup havalandırdı.

"Kaç tane daha var?"

"Yüzlerce."

Bir an Murtagh ne diyeceğini bilemedi. "Onlarla ne yapacaksınız?"

"Ben mi? Sanırım Saphira ile diğer Eldunari'lerin de bu konuda söz hakları olacaktır. Ama herhalde, yavruların yumurtadan çıkacağı güne kadar güvende olacakları bir yer bulup, süvarileri yeniden yapılandıracağız."

"Onları Saphira ile sen mi eğiteceksin?"

Eragon omuz silkti. "Eminim Elfler de yardım edecektir. Sen de edebilirsin, eğer bize katılırsan."

Murtagh başını geriye doğru attı ve uzun bir nefes koyuverdi. "Ejderhalar geri gelecek, süvariler de öyle." Usulca güldü. "Dünya değişiyor."

"Çoktan değişmeye başladı bile."

"Doğru. Yani, sen ve Saphira süvarilerin yeni önderi olacaksınız, ben ve Thorn da uzaklarda yaşayacağız." Eragon onu rahatlatmak için bir şeyler söylemek istedi ama Murtagh onu bir bakışıyla durdurdu. "Hayır, her şey olması gerektiği gibi. Sen ve Saphira zaten bizim olabileceğimizden çok daha iyi eğitmen olursunuz."

"Ben senin kadar emin değilim."

"Hımın... Bana bir şeye söz vermeni istiyorum ama."

"Nedir?"

"Onları eğitirken... korkmamayı öğret. Korku az oranlarda faydalı bir şey, ama insanın yaşamında bir sabit haline geldiğinde, insanı rahat bırakmayan bir eşlikçi, senin kendin olmana engel oluyor ve doğru bildiğin şeyi yapmanı zorlaştırıyor."

"Çalışırım."

Sonra Eragon, Saphira ile Thorn'un artık daha konuşmadıklarını fark etti. Kızıl renkli ejderha Saphira'nın çevresinden dolaşıp Eragon'u görebileceği bir yere geldi. Müziği andıran şaşırtıcı bir zihinsel sesle Thorn konuştu: "Beni öldürmediğin için teşekkür ederim süvari."

"Evet, teşekkür ederiz," dedi Murtagh kuru bir sesle.

"Öldürmek zorunda kalmadığım için ben de memnunum," dedi Eragon, Thorn'un kan kırmızısı pırıl pırıl gözüne bakarak.

Ejderha burnundan soludu, sonra eğilip Eragon'un başına dokundu, pullarını Eragon'un miğferine sürdü. "Rüzgâr ile güneş her zaman arkanda olsun."

"Senin de öyle."

Glaedr'ın bilinci birden kendisinininkini kaplayınca, büyük bir öfke, keder ve duygu ikilemi hissi Eragon'a yoğun bir baskı yaptı ve Murtagh ile Thorn'unkilerinse bir savaş beklentisi içinde gerginleştiği görüldü. Eragon, Glaedr'ın diğer Eldunari'lerle beraber (kendi görünmez yerlerinde) yanlarında ve dinlenmede olduklarını unutmuştu.

"Aynı şey için biz de sana teşekkür edebilirdik," dedi Glaedr, sözleri çok acıydı. "Benim bedenimi aldın ve süvarimi öldürdün." Cümlesi son derece yalın ve direktti ve sırf bu yüzden de ok gibiydi.

Murtagh ona düşünceleriyle karşılık verdi ama Eragon ona ne dediğini anlayamadı, doğrudan Glaedr'la konuşmuştu çünkü. Eragon sadece ejderhanın verdiği tepkiyi görebiliyordu.

"Hayır, yapamam," dedi altın renkli ejderha. "Ama sizi buna Galbatorix'in zorladığını ve sana kolunu savurtanın o olduğunu biliyorum Murtagh.. Affedemem, ama Galbatorix öldü ve onunla birlikte benim intikam alma isteğim de sona erdi. Sizler birer birer doğduğunuzdan beri senin yolun hep daha çetin oldu. Ama bugün sen bizlere kötü talihinin seni yine de bozmadığını ispat ettin. Sonucu sana sadece zarar getirebileceğinin farkında olmana rağmen, sen Galbatorix'e sırt çevirdin ve bu sayede Eragon'un onu öldürmesine imkân yaratmış oldun. Bugün sen de, Thorn da tam anlamıyla bir Shur'tugal olarak sayılmaya değer olduğunuzu ispatlamış oldunuz. Hem de bunun için doğru dürüst eğitim almadan veya bir rehberle sahip olmadan. Bu gerçekten... hayranlık verici bir şey."

Murtagh başını teşekkür anlamında hafifçe eğdi ve Thorn'un da, "Teşekkür ederim Ebrithil," dediğini Eragon duydu. Thorn'un saygı ifadesi belirten ebrithil sözcüğüyle hitap etmiş olması Murtagh'ı şaşırtmışa benziyordu, çünkü ejderhaya dönüp baktı, sanki bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama söylemedi.

Ardından Umaroth konuştu. "Thorn, Murtagh, bizler sizlerin karşılaştığınız güçlükleri biliyoruz, çünkü sizleri uzaktan izliyoruz, tıpkı Eragon ile Saphira'yı izlediğimiz gibi. Hazır olduğunuzda sizlere öğreteceğimiz çok şeyler var ama o gün gelene dek size şunu söyleyeceğiz: Seyahat ettiğiniz sürece, gelmiş geçmiş tek gerçek Urgal kralı Kurkalvek'in kabrinin olduğu Anghelm tepelerinden uzak durun. Vroengard harabeleriyle, Elhartm'den de uzak durun. Çukurlara, derinliklere dikkat edin. Toprağın kara ve kolay kırıldığı, havanın kükürtlü koktuğu yerlerde gezmeyin, çünkü oralarda şeytan gezer. Bunları uygularsanız, çok şanssız olmadığınız sürece tehlikeyle karşılaşmanız büyük yetenek gerektirir."

Murtagh ile Thorn, Umaroth'a teşekkür ettiler; sonra Murtagh, Urû'baen'e doğru göz gezdirip, "Artık yola koyulsak iyi olur," dedi. Yeniden Eragon'a baktı. "Eski dilin ismini artık hatırlayabiliyor musun, yoksa Galbatorix'in yaptığı büyü hâlâ zihnini gölgelemeye devam mı ediyor?"

"Neredeyse dilimin ucunda, ama..." Eragon hayal kırıklığı içinde oflayarak başını iki yana salladı.

Bunun üzerine Murtagh isimlerin ismini üst üste iki kez tekrarladı: Birincisi, Galbatorix'in Eragon'a yaptığı unutkanlık büyüsünü kaldırmak içindi, ikincisi de, Eragon ile Saphira'nın ismi kendi kendilerine bulabilmeleri için bir tılsım daha. "Ben olsam bulunca kimseye söylemezdim," dedi. "Her büyücü eski dilin ismini bilecek olsa, dilin kısa zamanda hiçbir anlamı kalmaz."

Eragon hak vererek başını salladı.

Ardından Murtagh elini uzattı ama Eragon onu kolundan tuttu. Birbirlerine bakarak bu şekilde bir süre durdular.

"Dikkatli ol," dedi Eragon.

"Sen de öyle... kardeşim."

Eragon bir an ne diyeceğini bilemedi ama sonra yine başını salladı. "Kardeşim."

Murtagh binmeden önce Thorn'un koşumlarını bir kez daha gözden geçirdi, sonra da eyere tırmandı. Thorn kanatlarını gerip hareket etmeye başlayınca Murtagh seslendi: "Nasuada'ya göz kulak ol. Galbatorix'in çok hizmetkârı vardı, bana söylediğinden de fazla ve hepsi de ona sadece yaptığı büyü nedeniyle bağlı değil. Efendilerinin ölümünün intikamını almak isteyeceklerdir. Hep tetikte olun.

Aralarında Ra'zac'ta daha tehlikeli olanları bile var!"

Sonra Murtagh veda etmek için elini kaldırdı. Eragon da aynısını yaptı. Thorn ısırğan otlarından uzaklaşarak bam bam diye üç adım attı ve yumuşak zeminli toprakta pençe izleri bırakarak havaya sıçradı.

Kızıl ejderha pırıl pırıl parlayarak üstlerinde üç tur attı, sonra dönüp kuzeye doğru ağır, tempolu şekilde kanat çırparak uzaklaştı.

Eragon alçak tepenin üstündeki Saphira'nın yanına gitti, orada beraberce Thorn ve Murtagh'ın ufukta bir yıldız kadar küçülüşünü izlediler.

Üstlerine çöken bir hüznle Eragon tekrar Saphira'nın sırtındaki yerine çıktı ve küçük tepeden ayrılıp Urû'baen'e doğru yola koyuldular.

İmparatorluk'un Mirasçısı

Eragon yeşil kulenin aşınmış basamaklarını ağır ağır çıkıyordu. Vakit günbatımına yakındı, sağ tarafında, yuvarlak eğimli duvarlara açılmış pencerelerden Urû'baen'in gölgeler içindeki binalarını, şehrin dışında kalan puslu arazileri ve helezonik basamakları çıkmaya devam ettikçe kulenin arka tarafında kalan kayalık tepenin dev karanlık cephesini görüyordu.

Kule yüksekti ve Eragon da yorgundu. İçinden, keşke tepeye Saphira'yla uçsaydım, diye geçirdi. Çok uzun bir gün olmuştu, o anda, Saphira'yla oturup havanın kararışını seyrederken bir fincan sıcak çay içmekten başka bir şey istemiyordu. Ama her zamanki gibi, yine yapacak bir sürü iş vardı.

Murtagh ve Thorn'dan ayrılıp yeniden saraya indiklerinden beri Saphira'yı yalnızca iki kere görmüştü. Saphira öğleden sonrasının çoğunu Varden'lilere geri kalan askerleri öldürüp yakalamaya, sonrasında da, taş saçağın üstlerine düşüp kırılacağından korkarak evlerini terk eden ve şehir dışında araziye dağılan aileleri toplamaya ve onları kamplara getirmeye yardım ederek geçirmişti.

Taş saçak yıkılmamıştı. Elflerin Eragon'a söylediğine göre bunun sebebi, geçen yıllar içinde (Urû'baen'in hâlâ Irea olarak bilindiği zamanlardan beri) yapılan büyülerin taşla bütünleşmesi yüzündendi. Ayrıca bir diğer sebep de taş saçağın büyük ölçüleriydi, bu sayede patlamanın etkisini önemli bir zarar vermeden atlatabilmişti. Kayalık tepe patlamadan sonra meydana gelen zehirli atığı kendi içinde kontrol altına almakta yardım etmişti ama yine de büyük bir miktarı sarayın girişinden kale içine dağılmış ve Urû'baen'in içinde veya civarında oturan kim varsa bir şekilde büyüyle iyileştirilmeye gereksinim duymuştu, yoksa ya öleceklerdi ya da çok ağır bir hastalığa yakalanacaklardı. Çok kişi hastalanmıştı. Elflerle beraber Eragon da mümkün olduğu kadar çok kişiyi kurtarmaya çalışmıştı. Eldunari'den aldığı enerji Varden'in büyük bir kısmıyla şehrin yerlisi pek çok insanı iyileştirmesini sağlamıştı.

O sırada Elfler ve Cüceler daha fazla zehrin dışarı sızmasını önlemek amacıyla sarayın önüne duvar örmekle meşguldü. Bunu önce içerde sağ kalan asker, hizmetkâr, aşağıdaki zindanlarda zincirli birçok tutuklu gibi pek çok insanı arayıp dışarı çıkardıktan sonra yapmışlardı. Sarayın içindeki depolarda saklı büyük hazineleri çıkarmak ise daha sonraki bir zamana kalıyordu. Kolay bir iş olmayacaktı. Pek çok odanın duvarları yıkılmıştı; hâlâ ayakta olan diğer oda duvarlarıysa yanına yaklaşan için tehlike arz eder türdendi. Dahası içerdeki havaya, taşlara ve sarayın kalabalık odalarındaki eşyalara sinen zehrin kokusunu yok etmek için büyüye başvurmak, dışarıya taşımak istedikleri her eşyayı temizlemek içinse yeniden büyü gerekmişti.

Saray kapatıldıktan sonra Elfler şehri ve çevresindeki araziye üstüne çöken zehirli atıktan arındırmaya başlayacaklar ve böylece bölge yeniden yaşanılır bir hale gelecekti. Eragon bu konuda da yardım etmesi gerekeceğinin farkındaydı.

İyileştirme çabalarına girişmeden ve Urû'baen'in içinde dışında herkesi koruyucu büyülerle emniyete almadan önce, tam bir saat eski dilin gerçek ismini kullanarak, Galbatorix'in binalara ve şehrin insanlarına yaptığı büyüleri ortaya çıkarıp çözmeye çalışmıştı. Bazı büyülerin zararsız olduğunu görmüştü, hatta aralarında faydalı olanları da vardı, örneğin, bunlardan bir tanesi bir kapının gıcırdamasını önlemek içindi ve gücünü de kapının üstüne nakşedilmiş yumurta büyüklüğünde bir kristalden alıyordu. Yine de her ne kadar zararsız görünürse görünsün, Eragon yapılmış hiçbir büyüü arkada bırakmaya cesaret edemiyordu. Özellikle de Galbatorix'in hizmetindeki insanların üzerine yapılan tılsımları. Bunların arasında sadakat yemini en sık

karşılaştıklarıydı ama ayrıca insanlara bazı özel yetenekler bahşeden başka tılsımlar ve farklı çok daha gizemli büyüler de vardı.

Eragon soyluların ve halktan çalışanların üstünden büyüyle girdikleri esareti kaldırırken, sanki onlardan değerli bir şeyi koparıyormuş gibi arada sırada ıstıraplı bir feryat duyduğu da oluyordu.

Galbatorix'in Eldunari'leri köleleştirmek için üstlerine kurduğu kısıtlamaları kaldırırken ise kısa süreli bir sıkıntı yaşanmıştı. Serbest kalan Eldunari'ler derhal yayılıp şehirdeki insanların zihinlerine sızmaya, dost düşman demeden saldırmaya başlamışlardı. O an şehirdekileri insanı canından bezdiren bir korku sarıvermişti; herkes, Elfler bile oldukları yere çöküp korkudan bembeyaz kesilmişti.

Ardından Blödhgarm ile kalan on büyücüsü, içlerinde Eldunari bulunan metal kutulardan oluşan konvoyu bir çift ata bağlamışlar ve ejderhaların zihinleriyle o kadar etkili olamayacakları bir uzaklığa götürülmek üzere Urû'baen'den çıkartmışlardı. Glaedr ve Vroengard'dan getirilen birkaç Eldunari de bu çıldırmış ejderha konvoyuna eşlik etmekte ısrar etmişti. Beş Eldunari paylaştırılıp Blödhgarm'ın korumasına verilebilsin diye Umaroth ile beraberindekileri gizleyen büyüyü yaptığı dakikalar, döndüklerinden beri Eragon'un Saphira'yı ikinci kez gördüğü zaman olmuştu. Glaedr ile beraberindeki beş Eldunari, Galbatorix'in uzun süredir işkence edip huyunu değiştirdiği ejderhalarla iletişime geçip, onları yatıştırabileceklerini düşünüyorlardı. Eragon ise o kadar emin değildi ama onların haklı olmasını umuyordu.

Elfler ile Eldunari şehri terk ederlerken Arya kendisiyle iletişime geçmiş, gedikli surların dışında, annesinin ordusundan diğer komutanlarla yaptığı görüşmelerdeydi ve Eragon'a zihniyle sorular yöneltiyordu. O kısa zihinsel temas anında Eragon onun Islanzadi'nin ölüm haberiyle nasıl yıkıldığını, hissettiği matem altında nasıl büyük bir pişmanlık yattığını, içinde nasıl büyük bir öfkenin kabardığını, duygularının etkisinde mantığını nasıl yitirir gibi olduğunu ve onu yeniden nasıl güçlkle devreye sokabildiğini görüp hissetti. Eragon elinden gelen teselliye ona göndermeye çalışmıştı ama çabaladığı her şey kızın yaşadığı kaybın büyüklüğü karşısında önemsiz kalıyordu.

Murtagh ayrıldığından beri ara ara Eragon da bir boşluk hissine kapılıyordu. Galbatorix'i öldürdüğü için mutluluk hissedeceğini sanmıştı ve aslında mutlu olmasına rağmen (ki mutluydu), kralın ölümünün ardından şimdi ne yapması gerektiğini kestiremiyordu. Hedefine ulaşmıştı. Tırmanılmaz gibi görünen dağın zirvesine ulaşmıştı ve artık şimdi önünde bundan başka bir hedef olmadan kendini boşlukta hissediyordu. Saphira'yla bundan sonra ne yapacaklardı? Hayatlarına yön ve anlam verecek ne kalmıştı? Zaman gelecek Saphira'yla birlikte yeni jenerasyon ejderhaları ve yeni süvarileri yetiştireceklerini biliyordu ama bu bile daha gerçek görünmeyecek kadar uzak bir zamandı.

Bu konuları düşünmek içini sıkıyor, kendisini hasta gibi hissetmesine neden oluyordu. Başka şeyler düşünmeye çalıştı ama yine de cevabını bulmamış bu sorular aklının bir ucunda içini kemirmeye devam ediyor ve hissettiği boşluk duygusu devam ediyordu.

Belki de Murtagh ile Thorn haklıydılar.

Yeşil kulenin basamakları çık çık bitmek bilmiyordu. Merdivenleri döne döne yorgun argın zorla çıkıyordu; aşağıda sokakta insanlar karınca gibi görünmeye başlamıştı; baldırları ve ayak bilekleri hep aynı hareketi yapmaktan yanıyorlardı. Dar pencere içlerine kırlangıçların yaptığı yuvaları gördü ve bir pencerenin altında da küçük kuş iskeletlerinden bir yığın. Mutlaka ya bir kartaldan ya da bir şahinden kalmaydı.

Sonunda döner merdivenlerin tepede sonu gözükünce (sivri kemerli bir kapı vardı, zamanla rengi kararmıştı) biraz kafasını toparlamak için durdu ve nefesinin düzelmesini bekledi. Sonra ağır ağır son birkaç basamağı da çıktı, kilidin dilini kaldırdı ve kapıyı itip, Elflerin inşa ettiği bu gözetleme kulesinin tepesindeki yuvarlak odaya girdi.

İçerde kendisini Saphira ile beraber altı kişi bekliyordu: Arya, kır saçlı Elf Lort Dathedr, Kral Orrin, Nasuada, Kral Orik ve kedi adamların kralı Grimrr Yarımpati. Geniş bir daire şeklinde ayaktaydılar (Kral Orrin oturuyordu). Saphira merdivenlerin tam karşısındaydı, arkasında kuleye girmesini mümkün kılan güneşe bakan pencere vardı. Batan güneşin ışıkları kulenin içine yan taraftan sızıyor, duvarlardaki Elf işi taş oymaları ve eski hali kalmamış yere döşeli, karmaşık desenli, renkli taş işini aydınlatıyordu.

Saphira ile Grimrr dışında herkes gergin ve rahatsız görünüyordu. Arya'nın gözlerinin çevresindeki teninin gerginliğinden ve sarımsı boynundaki sert çizgiden, Eragon onun kederli ve bozuk olduğunu görebiliyordu. Eragon onun kederini azaltmak için bir şeyler yapabilmeyi isterdi. Orrin uzun arkalıklı koltuklu oturmuş, sol eliyle bandajlı göğsünü tutuyordu, sağ elinde ise bir kadeh şarap vardı. Aşırı dikkatle hareket ediyordu, sanki kendini incitmekten korkuyormuş gibi; ama gözleri berrak ve bakışları netti; böylece Eragon onu böyle titiz yapan şeyin içkisi değil, yarası olduğunu anladı. Dathedr bir parmağıyla kılıcının topuzuna pıt pıt tempo tutarken, Orik ise ayakta iki eliyle Volund'u kavramış kendi sakalını seyrediyordu. Çekici dikine vaziyette yerde hemen yanındaydı. Nasuada sanki üşümüş gibi kollarını kavuşturmuştu. Sağında Grimrr Yarımpati diğerleriyle ilgilenmiyormuş gibi camdan dışarı bakıyordu.

Eragon kapıyı açınca herkesin başı kendisine çevrildi ve Orik'in yüzü gülümsemeye aydınlandı. "Eragon!" dedi heyecanla. Volund'u omzuna kaldırdı, sarsak adımlarla Eragon'un yanına gitti, onu kolundan kavradı. "Onu öldürebileceğini biliyordum! Aferin sana! Bu akşam kutlarınız artık, ha? Ateşler yakalım, neşeli seslerimiz göklerde çınlayana kadar coşalım!"

Eragon güldü ve başıyla olur dedi. Orik onun koluna bir kere daha dostça vurduktan sonra Eragon, Saphira'nın yanına geçerken o da eski yerine döndü.

"Küçüğüm," dedi Saphira ve burnuyla Eragon'un omzunu sıvazladı.

Eragon uzanıp onun sert, pullu yanağına dokundu, ona yakın olmaktan huzur duyuyordu. Sonra Saphira'nın hâlâ yanında bulunan Eldunari'ye bir filiz sürgünü gibi düşüncelerini uzattı. Aynı kendisi gibi onlarda da günün yorgunluğu vardı ve az sonra başlayacak toplantıya katılmaktansa izleyip dinlemeyi tercih ediyorlardı.

Eldunari onun gelişine karşılık verdi ve Umaroth, "Eragon," diyerek karşıladı onu ama ondan sonra o da bir daha konuşmadı.

İçerde kimse konuşmaya ilk başlayan olmak istemiyordu. Eragon aşağıda şehrin içinden bir at kişnemesi duydu. Kalenin dışından kazma sesleri geliyordu. Kral Orrin oturduğu yerde huzursuzlukla kıpırdanıp şarabından bir yudum aldı. Grimrr sivri kulağını kaşıyıp, sanki algılamak ister gibi burnuyla havayı kokladı.

Sonunda Dathedr sessizliği bozdu. "Karar vermemiz gereken bir durum var," dedi.

"Bunu biliyoruz Elf," diye homurdanarak söylendi Orik.

"Bırak konuşsun," dedi Orrin ve elindeki mücevher kakmalı kupasıyla hafiften bir Elfi işaret etti.

"Ne yapmamız gerektiğini düşündüğünü dinlemek isterim." Yüzünde acı, neredeyse alay eden bir gülümseme belirdi. Başını sanki konuşmasına izin veriyormuş gibi bir edayla Dathedr'a çevirdi.

Dathedr karşılık olarak boynunu selamlar gibi hafifçe kırdı. Elf kralın kendine tavrına içerlediyse bile belli etmemişti. "Galbatorix'in ölümü bir sır değil. Şu anda bile zaferimizin haberi kanatlanmış ülkenin dört bir yanına uçmakta. Hafta sonuna doğru Galbatorix'in öldüğü Alagaesia'nın büyük bir çoğunluğunda duyulmuş olacaktır."

"Olması gerektiği gibi," dedi Nasuada. Zindancının kendine verdiği tüniği çıkarmış, koyu kırmızı bir elbise giymiş, esir tutulduğu sürede nasıl zayıfladığı bu giysiyle daha fazla gözler önüne serilmişti; elbisesi omuzlarından düşüyor, beli bol geliyordu. Ama hâlâ her ne kadar kırılğan görünse bile, gücünü biraz toparladığı belli oluyordu. Eragon ile Saphira şehre vardıklarında Nasuada hem fiziksel yorgunluktan, hem de duygusal çöküntüden neredeyse bayılmak üzereydi. Jörmundur onu görür görmez alıp kamplarına götürmüş, kadın günün geri kalanını orada gözlerden uzak geçirmişti. Eragon'un onunla toplantıdan önce görüşme imkânı olmamıştı, bu yüzden az sonra görüşmeye başlayacakları konu hakkında onun ne düşündüğüne emin değildi. Eğer çok gerekirse düşünce yoluyla onunla temasa geçerdii ama buna gerek kalmamasını diliyordu, çünkü kadının özel alanına girmek istemiyordu. Henüz olmazdı. Başına gelen onca şeyden sonra olmazdı.

"Olması gerektiği gibi," diye tekrarladi Dathedr, sesi, yuvarlak odanın kubbe tavanı altında berrak ve güçlüydü. "Fakat insanlar Galbatorix'in öldüğünü öğrenmeye başladıkça, ilk soracakları soru yerine kimin geçeceği olacaktır." Dathedr etrafındaki yüzlere bakındı. "Huzursuzluk yayılmaya başlamadan önce onlara bir cevap hazırlamalıyız. Bizim kraliçemiz öldü. Kral Orrin, siz yaralısınız. Dedikodular eminim diz boyudur. Söylentiler zarar vermeye başlamadan önce önünü almalıyız. Ertelemek felaket getirebilir. Her beyin, etrafına kendi ordusunu toplayıp kendi derebeyliğini kurmasına göz yumamayız. Eğer bu olursa, bütün imparatorluk yüzlerce krallığa bölünür. Bunu hiçbirimiz istemiyoruz. Yerine geçecek biri seçilmeli. Seçilmeli ve tanınmalı, bu her ne kadar zor olursa olsun."

Arkasını dönmeden Grimrr, "Eğer zayıfsan bir gruba liderlik edemezsin," dedi.

Kral Orrin yine gülümsedi ama tebessümü gözlerine yansımamıştı. "Peki siz bu oyunda hangi role soyunmayı düşünüyorsunuz Arya? Lort Dathedr? Veya siz Kral Orik? Ya da siz Kral Yarımptati? Yardımlarınıza ve gösterdiğiniz dostluğa şükran borçluyuz ama bu insan ırkının vermesi gereken bir karar, sizin değil. Biz kendi kendimizi yönetiyoruz ve başkalarının kralımızı seçmesine izin vermeyiz."

Nasuada önünde çapraz kavuşturduğu kollarını sıvazladı ve Eragon'u şaşırtarak, "Katılıyorum," dedi. "Bu bizim kendi kendimize karar vermemiz gereken bir şey." Diğer uçta duran Arya ile Dathedr'a baktı. "Eminim anlarsınız. Siz de bizim size kimi kral ya da kraliçeniz olarak seçmeniz gerektiğini söylememizi istemezsiniz." Orik'e baktı. "Kabileler de seni Hrothgar'ın yerine seçmemize izin vermezlerdi."

"Evet," dedi Orik. "İzin vermezlerdi."

"Bu sizin vermeniz gereken bir karar tabii," dedi Dathedr. "Ne yapıp yapmayacağınızı söylemek aklımızın ucundan geçmez. Yine de dostlarınız ve müttefikleriniz olarak, böylesi önemli bir konuda, hele de bizi çok yakından ilgilendiren böylesine bir konuda tavsiyelerde bulunma hakkımız olduğunu düşünmüyor musunuz? Karar vereceğiniz her şeyin geniş kapsamlı sonuçları olacaktır ve bu

sonuçların ne olduğunu kimi seçeceğinize karar vermeden önce iyi anlamanız çok önemli."

Eragon gayet iyi anlamıştı. Bu bir tehditti. Dathedr, Elflerin onaylamadığı bir kişinin seçilmesinin hoş olmayacak sonuçlar doğuracağını söylüyordu. Eragon somurtmamaya çalıştı. Elflerin yaptıkları bu çıkış çok normaldi. Sonuçları ağır olabilirdi ve en ufak bir yanlış onlarca yıl devam edecek yeni sorunlara sebep olabilirdi.

"Bu... mantıklı görünüyor," dedi Nasuada. Yan gözle Kral Orrin'e baktı.

Orrin içindeki sıvıyı yuvarlayıp kupasını seyrediyordu. "Peki, bize nasıl bir tavsiyede bulunacaksınız Lort Dathedr? Lütfen söyleyin. Çok merak ediyorum."

Elf durdu. Batan güneşin hafif ılık ışığı altında gümüş saçları başının çevresinde puslu bir hare gibi yayılıyordu. "Her kim tacı giyecekse, daha başından gerekli yeteneğe ve deneyime sahip olan biri olmalı. Nasıl hükmedileceğinin eğitimini vermeye zaman yok, ayrıca acemi birinin yapacağı hatayı kaldırabilecek durumumuz da yok. Bundan başka, böyle bir kişi böyle bir makama uygun kişilik ve ahlakta biri olmalı; kral ya da kraliçe olsun Varden'lilerin kabul edeceği birisi olmalı ve ikinci derecede önemli olarak imparatorluk tebaası tarafından kabul görmeli ve ayrıca mümkünse, bu kişi bizim ve diğer müttefiklerin kabul edebileceği biri olmalı."

"Sıraladığın özelliklerle elimizdeki seçenekleri çok fazla sınırlıyorsunuz," dedi Kral Orrin.

"Bunlar sadece iyi bir devlet adamlığını sağlarlar. Yoksa siz farklı mı görüyorsunuz?"

"Ben belki de hoşunuza gitmediği için, görmediğiniz veya elediğiniz birkaç seçenek olduğunu görüyorum. Ama önemli değil. Devam edin."

Dathedr'ın gözleri kısıldı ama sesindeki yumuşak tarz değişmedi. "En bariz seçenek (ve İmparatorlukta herkesin olacağını düşündüğü kişi) aslında Galbatorix'i öldüren kişidir. Bu da Eragon."

İçerde hava birden sanki kırılabilir cam gibi gerilmişti.

Herkes Eragon'a bakıyordu, hatta Saphira ile kedi adam bile. Eragon, Umaroth ve diğer Eldunari'nin de kendisini yakından izlediğini hissediyordu. O da kendisine bakanlara baktı. Bakışlarından ne korkmuştu, ne de kendisini incelemelerine öfkelenmişti. Kadının tepkisini belli eden bir iz görebilmek için Nasuada'nın yüzüne baktı ama ciddi bir ifadeden başka, ne hissettiğini veya düşündüğünü algılayamıyordu.

Dathedr'ın haklı olduğunu fark etmek bir an sarstı Eragon'u. Yeni kral kendisi olabilirdi.

Bir an Eragon bu düşüncenin tadını çıkardı: Tahta çıkmasını engelleyebilecek kimse yoktu, Elva ve belki Murtagh hariç hiç kimse (ve artık Elva'yı nasıl durdurabileceğini biliyordu); Murtagh ise orada olmadığı için artık kendisini zorlayamazdı. Saphira ise zihnini okuduğu için biliyordu, tercihi ne olursa olsun kendisine karşı çıkmazdı. Nasuada'nın yüzünden neler düşündüğünü anlayamıyorsa da, içinde garip bir hisle ilk defa onun kenara çekilip meydanı kendisine bırakacağını ve kumandayı eline almasına ses çıkarmayacağını hissediyordu.

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu Saphira.

Eragon düşündü biraz. "Faydalı... faydalı olmak istiyorum. Ama iktidar ve herkese hükmetmek (Galbatorix'in istediği şeyler) bana cazip gelmiyor. Zaten başka görevlerimiz var."

Bakışlarını yeniden kendisini izleyenlere çevirerek, "Hayır, bu doğru olmaz," dedi.

Kral Orrin homurdanıp şarabından bir yudum alırken, Arya, Dathedr ve Nasuada bir parça rahatlamış görünüyorlardı. Onlar gibi Eldunari de, sözlü olarak cevap vermeseler de aldığı kararı beğenmiş görünüyorlardı.

"Bunu söylediğini duyduğuma memnun oldum," dedi Dathedr. "İyi bir hükümdar olacağına hiç şüphe yok ama bir başka Ejderha Süvarisi'nin daha tahta geçmesinin sanırım ne senin ırkın, ne de Alagaesia'da yaşayan diğer ırklar için iyi olacağını sanmıyorum."

Ardından Arya, Dathedr'a işaret etti. Gümüş saçlı Elf hafifçe geri çekildi ve Arya, "Roran bir başka tercih isim olabilir," dedi.

"Roran mı!" dedi Eragon kulaklarına inanamayarak.

Arya gözlerini Eragon'a dikti, bakışları ciddi, yandan yansıyan ışıktaki pırıl pırıl ve kızgındı, tıpkı ışıklı bir zümrüt deseni gibiydi. "Varden, Urû'baen'i ele geçirdiyse onun sayesinde. Aroughs Kahramanı ve daha pek çok başka savaşta başarısı var. Varden de, İmparatorluk'un geri kalanı da tereddüt etmeden onu kabul edecektir."

"Kaba bir adam ve kendine aşırı güveniyor; ayrıca gerekli olan tecrübeye de sahip değil," dedi Orrin. Sonra hafif mahcup bir tavırla Eragon'dan yana bakıp ekledi: "İyi bir savaşçı ama."

Arya baykuş gibi bir kere göz kırptı. "Sanırım onun kabalığının uğraşmak zorunda kaldığı şeylerden dolayı olduğunu anlıyorsunuzdur saygıdeğer ekselansları. Ama haklısınız da. Roran'ın gerekli deneyimi yok. Bu da bize geriye iki seçenek bırakıyor: Siz, Kral Orrin ve siz, Nasuada."

Kral Orrin yüksek arkalıklı koltuğunda kıpırdandı, Nasuada'nın yüzündeki ifade değişmeden kalırken kralın kaşları daha çatılmıştı.

"Sanırım..." dedi Orrin, Nasuada'ya. "Bir iddiada bulunmak istiyorsun."

Nasuada çenesini dikleştirdi. "Öyle." Sesi çarşaf gibi bir deniz kadar yumuşaktı.

"Sanırım bir açmazdayız, çünkü ben de aynı şekilde. Ama acıyıp merhamet göstermeyeceğim." Orrin kupasının kulpunu parmakları arasında yuvarladı. "Bu meseleyi kana dökmekten halletmenin tek yolunun talebinden feragat etmen olduğunu görüyorum. Eğer uygulanmasında ısrar etmeyi sürdüreceksen bugün kazandığımız her şeyi yıkacaksın ve arkasından meydana gelecek felaket için kendinden başkasını suçlayamayacaksın."

"Nasuada'nın tahta geçişini tanımamaktan başka sebebin olmadan kendi müttefiklerine mi saldıracaksın?" diye sordu Arya. Kral Orrin fark etmemiş olabilirdi ama Eragon onun soğuk, sert tavrını görmüştü: Her an saldırmaya ve öldürmeye hazır olma hali.

"Hayır," diye yanıtladı Orrin. "Tahtı ele geçirmek için Varden'e saldırdım. Arada fark var."

"Neden?" diye sordu Nasuada.

"Neden mi?" Soru Orrin'i kızdırmış gibiydi. "Halkım Varden'i yedirdi, besledi, teçhizat verdi, barındırdı. Sizin savaşçılarınızın yanında çarpıştılar ve öldüler; ülke olarak Varden'den çok daha fazla şeyi tehlikeye attık. Varden'lilerin bir vatanı yok; eğer Galbatorix, Eragon ile ejderhaları yenecek olsaydı, sizler kaçıp saklanabilirdiniz; oysa bizim Surda'dan başka gidecek bir yerimiz yok. Galbatorix üzerime bir yıldırım gibi düşerdi ve bütün bölgeyi yerle bir ederdi. Biz bir kumar

oynadık, ailelerimizi, evlerimizi, sağlığını, özgürlüğümüzü, her şeyi riske attık. Bütün bunlardan, bunca fedakârlıktan sonra gerçekten sadece başımızı okşayıp resmi teşekkürlerinizi alıp vatanımıza dönmekle tatmin olacağımızı mı sanıyorsunuz? Peh! Sürünürüm daha iyi. Buradan Yanan Ovalar'a kadar her yeri kanımızla suladık biz; şimdi de karşılığını istiyoruz." Yumruğunu sıktı. "Şimdi ganimetleri alma zamanı."

Orrin'in sözleri Nasuada'yı rahatsız etmiş gibi görünmüyordu; aksine düşünceli, hatta neredeyse anlıyormuş gibi görünüyordu.

"Herhalde Nasuada şu ite istediği şeyi vermeyecek," dedi Saphira.

"Bekleyip görelim," diye karşılık verdi Eragon.

"Henüz bizi kötü bir yola sürüklemedi."

Arya konuştu: "İkiniz umarım dostça bir anlaşmaya varabilirsiniz ve..."

"Elbette," dedi Kral Orrin. "Ben de bunu isterim." Bakışları Nasuada'ya kaydı. "Ama korkarım Nasuada'nın bu tek yönlü sabit fikri bunu anlamasına engel olacak, bunu kabul etmesi gerekir."

Arya konuşmasına devam etti: "... Ve Dathedr'ın söylediği gibi, ırkınızın yeni liderini seçmenize karışmayız."

"Bilirim," dedi Orrin, kendini beğenmiş bir gülümsemeye.

"Yine de..." dedi Arya. "Varden'in yeminli müteffikleri olarak sana şunu söylemem gerek ki, onlara yapılmış her saldırıyı kendimize yapılmış sayarız ve aynı şekilde karşılık veririz."

Orrin'in yüzü sanki ekşi bir şey yemişçesine çekilir gibi oldu.

"Aynı durum biz Cüceler için de geçerli," dedi Orik. Sesi yerin yedi kat dibinde, madende birbirine sürtünüp aşındıran taşlar gibiydi.

Grimrr Yarımpti kötü yaralanmış olan patisini gözlerinin önüne kaldırıp pençesinde kalan üç parmağındaki tırnakları inceledi. "Bize söz verildiği gibi tahtın yanı başında yer verildiği sürece, bizler kim kral veya kraliçe oldu, bakmayız. Ama biz anlaşmamızı Nasuada'yla yapmıştık ve bu yüzden o Varden'lilerin liderliğini bırakana dek de Nasuada'yı desteklemeye devam edeceğiz."

"Hah!" dedi Kral Orrin heyecanla ve öne doğru eğilip bir elini dizine dayadı. "Ama o artık Varden'in lideri değil. Artık değil. Lider Eragon!"

Yine bütün gözler Eragon'a çevrildi. Eragon hafifçe yüzünü asıp karşılık verdi: "Otoritemi kurtarıldığı andan itibaren Nasuada'ya iade ettiğimin bilindiğini sanıyordum. Bilmiyorsanız, o zaman yeniden söyleyeyim, bir yanlış anlaşılma olmasın: Varden'in lideri Nasuada, ben değilim. Bana kalırsa tahta geçmesi gereken kişi de odur."

"Bunu söylersin tabii," dedi Kral Orrin, küçümsemeye. "Ona bağlılık yeminin var. Tabii ki onun tahta geçmesi gerektiğini düşünürsün. Sen efendisine arka çıkan bir hizmetkârdan başka bir şey değilsin ve senin fikrin benim için kendi hizmetkârlarımdankinden fazla bir değer taşıyor."

"Hayır!" dedi Eragon. "Burada yanılıyorsunuz. Eğer sizin veya başka birisinin daha iyi hükmedeceğini düşünseydim, o zaman onu söylerdim! Evet, Nasuada'ya yeminle bağlıyım ama bu gerçekleri gördüğüm gibi söylememe engel değil."

"Belki öyledir ama ona olan sadakatin hâlâ net olarak düşünmene engel oluyor."

"Tıpkı senin Surda'ya olan bağlılığının seninkine engel olduğu gibi," dedi Orik.

Kral Orrin somurttu. "Neden hep bana karşısınız?" diye sordu, gözleri Eragon'dan Arya'ya, ondan Orik'e gezindi. "Neden her fikir çatışmasında hep onun safında yer alıyorsunuz?" Nasuada'yı gösterirken sallanan kupadan içkisi biraz yere dökülmüştü. "Neden o sizin saygınızı kazanabiliyor da ben ve Surda halkı kazanamıyoruz? Her zaman tercihiniz Nasuada ve Varden'den yana oluyor; ondan önce de Ajihad'dan yanaydı. Babam hâlâ hayatta olsaydı..."

"Babanız Kral Larkin hâlâ hayatta olsaydı..." dedi Arya. "Orada oturup herkesin kendisini nasıl gördüğünden yakınmaz, bu konuda bir şeyler yapardı."

Orrin karşılık veremeden Nasuada araya girip, "Barışa davet ediyorum," dedi. "Hakaret etmenin gereği yok... Orrin, endişeleriniz mantıklı. Haklısınız. Surda'lılar davamız için çok katkıda bulundular. Ben şahsen şunu söylemek isterim ki, sizin yardımınız olmadan İmparatorluk'a asla bu şekilde saldıramazdık ve tehlikeye attıklarınız, harcadıklarınız ve savaş uğruna kaybettiklerinizin karşılığını almayı hak ediyorsunuz."

Kral Orrin başını salladı, tatmin olmuş görünüyordu. "Teslim bayrağı çekiyorsun o zaman?"

"Hayır," dedi Nasuada, her zamanki serinkanlı haliyle. "Böyle bir şey yapmayacağım. Ama karşı bir teklif sunacağım, belki hepimizin isteğine cevap verecek bir teklif." Orrin öfleyerek hoşlanmadığını gösterdiyse de, Nasuada'nın sözünü kesmedi. "Teklifim şu: Ele geçirdiğimiz yerlerin çoğu Surda'nın olsun. Aroughs, Feinster ve Melian, hepsi sizin olsun, idaresini ele geçirdiğimizde güneydeki adalar da sizin olsun. Bu edinimle Surda neredeyse bugünkü halinin iki katı büyümüş olacak."

"Peki karşılığında?" diye sordu Kral Orrin, bir kaşını merakla kaldırarak.

"Karşılığında, burada, Urû'baen'de tahta ve tahtta oturan her kimse ona bağlılık yemini edeceksiniz."

Orrin'in ağzına çarpık bir ifade geldi. "Kendini ülkenin Yüce Kraliçesi ilan edeceksin."

"Bu iki olgu (İmparatorluk ve Surda) eğer gelecekte meydana gelebilecek sorunlara engel olmak istiyorsak tekrar birleşmeliler. Surda istediğiniz gibi yönetebileceğiniz bir yer olarak kalacak, bir konu hariç: Her iki ülkenin büyücülerine belirli kısıtlamalar getirilecek, ne gibi kısıtlamalar olduğuna daha ileri bir tarihte birlikte karar vereceğiz. Bu kanunlar çerçevesinde Surda gerektiği yerlerde birleşik topraklarımızın savunulmasına katkıda bulunacak. İkimizden biri saldırıya uğradığında, diğerinin adam ve teçhizat anlamında yardımda bulunması beklenecek."

Kral Orrin kupasını kucağına koyup gözlerini içine dikti. "Yine soruyorum: Neden benim yerime tahta sen çıkacakmışsın? Benim ailem, Leydi Marelda Cithri Savaşı'nı kazandığından beri Surda'nın başında ve hükmediyor, bu sebeple hem Surda'yı hem de Langfeld Sarayı'nı kurdular. Ailemizin soyunu Yüzük Veren Thanebrand'a kadar izlemek mümkün. Koca bir yüzyıl boyunca İmparatorluk'la karşı karşıya kalıp savaştık. Sahip olduğumuz altın, silahlarımız ve savaş araçlarımız sayesinde Varden var olabildi ve yıllarca sizi biz destekledik. Biz olmasak Galbatorix'e karşı dayanabilmeniz imkânsız olurdu. Cücelerden her istediğinizi alamazdınız, o kadar uzakta yaşadıkları için Elflerden de öyle. O yüzden bir daha soruyorum: Bu ödül neden sana veriliyor da bana değil Nasuada?"

"Çünkü..." dedi Nasuada. "Ben iyi bir kraliçe olacağıma inanıyorum. Ve ayrıca (Varden'i idare ederken yaptığım her şeyde olduğu gibi) bunun halkımız ve Alagaesia'da yaşayan herkes için en iyisi

olduğuna inanıyorum."

"Kendinden çok eminsin."

"Fazla alçakgönüllülük makbul bir özellik değildir, hele de diğerlerine hükmedenler arasında. Sizlere liderlik yeteneğimi yeterince ispat etmedim mi? Eğer ben olmasaydım, Varden hâli korkak korkak Farthen Dûr'da, Galbatorix'e doğru zamanda saldırmak için yukardan gelecek bir işaret bekliyordu. Varden'e Farthen Dûr'dan Surda'ya dek ben kılavuzluk ettim ve onları güçlü bir ordu haline ben getirdim. Sizin de yardımınızla, evet ama onlara yol gösteren bendim ve Cücelerin yardım etmelerini sağlayan, Elfleri, Urgalları ayarlayan da bendim. Sen bunları yapabilir miydin? Urû'baen'i her kim yönetecekse yönetsin, sadece kendi ırkıyla değil, bütün ırklarla müzakere içinde olmalı. İşte, ben bunu yaptım ve bunu yapabilirim." Ardından Nasuada'nın sesi yumuşadı ama yüzündeki kararlı ifade gücünü yitirmedi. "Orrin, bunu neden bu kadar istiyorsun? Seni çok mu mutlu edecek?"

"Sorun mutlu etmesi değil," diye söylendi Orrin.

"Hayır, biraz ilgisi var. Surda'dan başka ayrıca bütün İmparatorluk'u idare etmek mi istiyorsun? Tahta her kim geçerse geçsin onu zor işler bekliyor. Ülkeyi yeni baştan yapılandırmak gerekecek: Antlaşmalar yapmak için görüşmeler yapmak gerekecek, yeni şehirler ele geçirilecek, soyluları, büyücüleri kontrol altına almaya çalışmak gerekecek. Galbatorix'in verdiği zararı gidermek için bir başlangıç yapmak bile bir ömür alacak. Gerçekte böyle bir yükün altına girmek istiyor musun? Bana sanki yaşamını eskisi gibi sürdürmek istiyormuşsun gibi geliyor." Nasuada'nın bakışları Orrin'in kucağındaki şarap kupasına kaydı, sonra yeniden Orrin'e baktı. "Eğer teklifi kabul edersen, Aberon'a ve doğal felsefe konusundaki deneylerine devam etmeye dönebilirsin. Bunu istemez misin? Surda çok daha büyük olacak, çok daha zengin olacak ve sen de istediğin şeyi yapmakta serbest olacaksın."

"Hayatta her zaman her istediğimizi yapamıyoruz. Bazen istediklerimizi değil, doğru olanı yapmak gerekiyor," dedi Kral Orrin.

"Doğru, ama..."

"Ayrıca, eğer burada Urû'baen'in kralı olursam isteklerimi Aberon'daki gibi yine yaparım." Nasuada'nın yüzü asıldı ama bir şey söylemesine fırsat kalmadan, Orrin devam etti: "Anlamıyorsun..." Kaşlarını çatıp şarabından bir yudum daha aldı.

"O zaman açıkla bize," diye düşündü Saphira, sabrı yavaş yavaş taşmaya başlamıştı.

Orrin kendi kendine söylendi, kupasını boşalttı, sonra merdivenlere açılan kapıya fırlattı; altın kupa ezilmiş, üstündeki değerli taşların kimisi yere düşmüş, zemin üstünde titrek ışıldılar saçıyorlardı. "Yapamam," dedi yüksek sesle, "Denemek umurunda bile değil." Odada bakışlarını gezdirdi. "Hiçbiriniz anlayamazsınız. Göremeyecek kadar çok kendinizle meşgulsünüz. Nasıl anlayabilirsiniz ki, benim yaşadıklarımı yaşamadan?" Arkasına çökercesine yaslandı. Kaşlarının altında gözleri kara kömür taneleri gibiydi. Nasuada'ya dönüp, "Kararlısın, öyle mi? Çekilmeyeceksin?" diye sordu.

Nasuada başını iki yana sallayıp hayır dedi.

"Peki ben de çekilmeme tercihim kullanırsam?"

"O zaman birbirimizle bir çatışma hali içine gireriz."

"Ve siz üçünüz de böyle bir durumda otuun yanında yer alacaksınız, öyle mi?" diye sordu Orrin,

Arya, Orik ve Grimrr'a.

"Eğer Varden'e saldırılırsa, onların yanında yer alacağız," dedi Orik.

"Biz de öyle," dedi Arya.

Kral Orrin daha çok dişlerini gösterme olarak yorumlanabilecek bir sırıtışla güldü. "Ama bize kimi lider olarak seçmemiz gerektiğini söylememiş oluyorsunuz şimdi, öyle mi?"

"Elbette söylemiyoruz," dedi Orik ve onun da dişleri sakalının arasından bembeyaz ve tehditkâr bir şekilde göründü.

"Tabii ki söylemiyorsunuz." Ardından Orrin dikkatini Nasuada'ya çevirdi. "Belatona'yı istiyorum, söylediğin diğer iki şehirle beraber."

Nasuada biraz düşündü. "Feinster ve Aroughs'la zaten iki liman şehri kazanmış oluyorsun; Beirland Adası'ndaki Eoam'ı da sayarsanız, üç. Orası yerine size Furnost'u öneriyorum; bu şekilde Tüdosten Gölü'nün tamamı sizin olmuş olur, tıpkı Dras-Leona tamamen benim olduğu gibi."

"Leona, Tüdosten'den daha kıymetli; oradan dağlara geçiş mümkün ve bütün kuzey sahili açık," dedi Orrin.

"Evet. Ama sizin Dauth ile Jiet Nehri'nden Leona'ya zaten girişiniz mümkün."

Kral Orrin gözlerini odanın ortasına yere dikti ve bir süre konuşmadı. Dışarda güneş ufuk çizgisinin altına çoktan girmiş, etrafta sadece hâlâ bıraktığı ışığı yansıtan seyrek bulutlar kalmıştı. Kararmaya başlayan havada ilk yıldızlar ortaya çıkmaya başlamıştı. Mor enginlikte soluk, iğne başı ışıklar. Hafif bir rüzgâr başlamıştı, onun kule duvarlarını yalayıp geçerken bıraktığı sese karışan testere dişi gibi kenarlı ısırgan otlarının hıştırtısını duyuyordu Eragon.

Bekleme uzadıkça Orrin yapılan teklifi reddedecekmiş gibi bir hava doğuyordu ya da orada öylece ses çıkarmadan oturmaya devam edecekti. Bütün gece.

Sonra kral oturduğu yerde ağırlığını verdiği noktayı değiştirdi ve başını kaldırıp baktı. "Pekâlâ," dedi, alçak bir sesle. "Sözleşmeyi yürürlüğe koyma şerefini bahşedersen, ben de Galbatorix'in tahtı için size zorluk çıkarmayacağım saygıdeğer majesteleri."

Orrin'in söylediği bu sözcükler Eragon'un vücudundan bir titreme geçmesine neden olmuştu.

Yüzünde ciddi bir ifadeyle Nasuada açık odanın ortasına gelinceye kadar ilerledi. Sonra Orik, Volund'un kabzasını yere vurarak ilan etti: "Kral öldü, yaşasın Kraliçe!"

"Kral öldü, yaşasın Kraliçe!" diye bağırıldılar Eragon, Arya, Dathedr ve Grimrr. Kedi adamın dudakları gerilmiş, sivri dişleri meydana çıkmıştı. Saphira yüksek sesli, zafer dolu bir ses çıkardı, çıkardığı ses, kubbe tavanda, alacakaranlığın bastığı aşağıdaki şehre dağaldı. Eldunari'den onayladığını belirten bir his yayıldı.

Nasuada dimdik ve gururla ayakta duruyordu. Gözleri içerinin grileşen ışığında yaşlarla parlıyordu. "Teşekkürler," dedi ve her biriyle göz göze gelecek şekilde bakıştı. Yine de aklı başka yerde gibiydi, Eragon diğerlerinin fark ettiğini sanmadığı bir hüznü seziyordu onda.

Derken güneşin son ışıklarını yansıtan bulutlar buldukları kuleyi şehrin en üst noktasında bir deniz fenerinin tepesi gibi parıl parıl aydınlatıp, başka her yeri karanlıkta bıraktı.

Uygun Bir Mezar Taşı Yazısı

Urû'baen'de kazandıkları zaferden sonra, takip eden aylar Eragon için hem çabuk hem de çok yavaş geçiyordu. Çabuk geçiyordu, çünkü Saphira'yla birlikte yapacakları çok iş vardı; günbatımında yorgunluktan bitmedikleri bir gün çok nadirdi. Yavaş geçiyordu, çünkü kendini amaçsız hissetmeye devam ediyordu (üstelik Nasuada onlara pek çok görev vermiş olmasına rağmen) ve kendisine sanki su birikintisinde oynayarak vakit geçiriyorlarmış, kendilerini yeniden akımın içine karıştıracak bir şeyleri, herhangi bir şeyi bekliyorlardı.

Nasuada kraliçe seçildikten sonra Urû'baen'de dört gün daha kalıp, Saphira'yla Varden'in oraya ve çevre bölgeye yerleşmesine yardım ettiler. Zamanın çoğunu şehrin ahaliyle ilgilenerken (özellikle Varden'lilerin bazı hareketlerine kızan kalabalıkları yatıştırmaya çalışarak) ve Urû'baen'den kaçan ve geçinebilmek için seyahat eden yolcuları, köylüleri ve çevredeki çiftlikleri soymaya kalkan İmparatorluk'un askerlerini yakalamaya çalışmakla geçiriyorlardı. Saphira'yla birlikte ayrıca şehrin sur kapısının onarımına da yardım ettiler. Nasuada'nın emri üzerine, hâlâ Galbatorix'e sadık olanların kendisine zarar vermesine engel olması için birkaç büyü de kotarmıştı. Büyü sadece şehir ve civardaki arazide yaşayan insanlar içindi ama onları kontrol altına almak Varden'de herkesin kendini daha güvende hissetmesini sağlamıştı.

Eragon, Varden'lilerin, Cücelerin, hatta Elflerin bile Saphira'yla kendisine Galbatorix'in ölümden önceki halinden daha farklı davrandığını fark ediyordu. Daha saygılıydılar, daha uyumluydular, özellikle de insanlar. İnsanların kendilerine bir hayranlık beslemeye başladığını yavaş yavaş fark ediyordu. İlk başlarda bu hoşuna gitmişti (Saphira'nın fazla umursadığı yoktu) ama Cüceler ile insanların çoğunun onu memnun etmeye çalışmak için aşırı heves göstermeye başladıklarını görünce biraz rahatsız olmaya başlamıştı. Eragon'un duymak isteyeceğini düşündükleri şeyleri söylüyorlar, asıl gerçeği söylemiyorlardı. Bunu fark etmek biraz onu huzursuz etmişti; artık Roran, Arya, Nasuada, Orik, Horst ve tabii ki Saphira'dan başka kimseye kolay kolay inanamıyordu.

O günler içinde Arya'yı çok az görmüştü. Birkaç karşılaşmalarında kız içine kapanık davranmıştı. Eragon onun acısını içinde böyle yaşadığını anlamıştı. Baş başa konuşma fırsatları hiç olmamıştı ve Eragon'un başsağlığı dileklerini dile getirebildiği o an çok kısa olmuştu ve biraz garip geçmişti. Eragon kızın memnun olduğunu sanıyordu ama bilinmezdi tabii.

Nasuada ise, eski hareketliliğine, moraline ve neşesine bir gecelik uykuyla yeniden kavuşmuşu benziyordu ve Eragon buna hayret etti. Kâhin'in Sarayı'nda yaşadığı işkenceleri ondan dinlediğinde Eragon'un kadına ve aynı zamanda Murtagh'a olan hayranlığı bir kat daha artmıştı. Ama ondan sonra Murtagh'la ilgili bir daha tek kelime etmemişti. Kendi yokluğunda Varden'i idare edişinde gösterdiği başarıdan dolayı Eragon'u tebrik etmiş (ki Eragon, aslında zamanın büyük bir kısmında uzakta olduğunu söyleyerek bu iltifata itiraz etmişti) ve kendisini mümkün olan en kısa zamanda kurtardığı için teşekkür etmiş ve daha sonra bir sohbetlerinde itiraf ettiği gibi Galbatorix'in kendisini kırmayı neredeyse başarmak üzere olduğunu söylemişti.

Üçüncü günde Nasuada şehrin merkezindeki büyük meydanda, insanlar, Cüceler, Elfler, kedi adamlar ve Urgallarm oluşturduğu büyük bir halk kalabalığı önünde taç giymişti. Galbatorix'in hayatına son veren büyük patlama, Broddrings'in antika tacını da yok etmiş, böylece Cüceler de şehirde buldukları altından yeni bir taç hazırlayıp, Elflerin miğferlerinden ya da kılıç kabzalarındaki süslerden topladıkları mücevherlerle de onu süslemişlerdi.

Tören çok sadeydi ama sırf bu yüzden çok daha etkileyici olmuştu. Nasuada, yıkık sarayın olduğu yerden yürüyerek taç giyeceği yere yaklaşmıştı. Kraliyet rengi olan mor bir elbise giymişti (elbisesinin kolları dirseklerine kadardı; böylece herkes kollarındaki yara izlerini görebilecekti); elbisesinin kuyruğunun kenarları minikti ve kuyruğunu Elva tutuyordu. Eragon, Murtagh'ın yaptığı uyarıyı dinlemiş ve kızın Nasuada'ya mümkün olduğu kadar yakın kalmasında ısrar etmişti.

Nasuada meydana hazırlanan yüksek platforma ilerlerken ağır ağır çalan davulların sesi duyulmaya başlamıştı. Platformda, taht olarak kullanılmak üzere hazırlanan oyma koltuğun yanında Eragon hemen arkasında Saphira'yla bekliyordu. Yükseltilmiş platformun önünde ise krallar, Orrin, Orik, Grimrr ile Arya, Dathedr ve Nar Garzhvog duruyordu.

Nasuada platforma çıktı, Eragon ile Saphia'nın önünde diz çöktü. Orik'in kabilesinden bir Cüce Eragon'a yeni yapılan tacı getirdi, Eragon da onu Nasuada'nın başına giydirdi. Ardından Saphira boynunu eğip, burnuyla Nasuada'nın alnına dokundu ve Eragon'la beraber şöyle dediler:

"Şimdi ayağa bir kraliçe olarak kalk, Ajihad ve Nadara'nın kızı Nasuada."

Trompetler çalmaya başladı, toplanan kalabalık (o ana dek bir ölüm sessizliği içinde seyreden) coşkuyla kutlamaya başladı. Çıkan sesler birbiriyle uyumsuzdu, Urgalların böğürtüyü andıran bağırışları, Elflerin melodik seslerine karışıyordu.

Ardından Nasuada tahta çıktı ve oturdu. Kral Orrin önüne geldi, sadakat yemini etti; onu Arya, Kral Orik, Grimrr Yarımpti ve Nar Garzhvog izledi; her biri kendi ırkı adına dostluk sözü verdi.

Olanlar Eragon'u derinden etkiliyordu. Nasuada tahtında egemen edayla oturmasını izlerken gözlerine yaşların dolmasına zor mâni oluyordu. Sadece onun taç giyişiyle Galbatorix'in kurduğu baskının izleri ilk kez gerçekten silinmeye başlamıştı.

Bundan sonra kutlamalar başladı. Varden ile müttefikleri bütün gece sabaha kadar eğlendiler. Eragon kutlamalardan aklında Elflerin dansı, Cücelerin davullarının vuruşu ve dört Kull'un şehir surlarında bir kuleye çıkıp orada babalarının kafataslarından yapılmış boynuzlarla boru öttürmelerinden başka bir şey hatırlamıyordu. Şehir ahalisi de eğlencelere katılmıştı ve Eragon, Galbatorix artık kral olmadığı için yüzlerine yansıyan rahatlama ve neşeyi görebiliyordu. Orada bulunan herkesin duygularının temelinde yatan şey, içinde buldukları anın önemini kavramalarıydı; çünkü bir devrin bitip yeni bir dönemin başladığının farkındaydılar.

Beşinci gün sur kapısı neredeyse tamamen onarılmış, şehir artık emniyet içinde görünüyordu. Nasuada, Eragon ile Saphira'ya önce Dras-Leona'ya, oradan Belatona, Feinster, Aroughs'a uçmalarını ve her yerde eski dilin adından faydalanarak, Galbatorix'e sadakat yemini eden herkesin yeminini bozmasını istedi. Eragon'dan ayrıca şehrin soylu ve askerlerini yeni büyülerle bağlamasını (tıpkı Urû'baen'de insanları büyülerle bağladığı gibi), böylelikle yeni kurulan düzeni hafife alıp eylemlere girişmelerinin önüne geçmesini istedi. Ama Eragon bunu kabul etmemişti, çünkü bunun Galbatorix'in emri altındakileri kontrol etmek için yaptığı şeyle aynı olduğunu düşünüyordu. Urû'baen'de, gizlenen katiller veya sadık soyluların sayısı çok fazlaydı ve Eragon, Nasuada'nın arzusunun itiraz etmeden yerine getirmişti. Ama başka yerde olmazdı. Neyse ki Nasuada da bir süre düşündükten sonra kendisine hak vermişti.

Saphira'yla birlikte Vroengard'dan getirdikleri Eldunari'lerin yarısından fazlasını yanlarına almışlardı; geri kalanı ise Galbatorix'in hazine odasından kurtarılan kalplerin kalbiyle birlikte

kalmıştı. Blödhgarm ile büyücüleri (artık Eragon ile Saphira'yı korumak için birlikte olmalarına gerek kalmamıştı) bu Eldunari'leri Urû'baen'in birkaç kilometre kuzeydoğusunda bir şatoya taşımışlardı; kalpleri çalmak isteyebilecek birilerine karşı korunabilecekleri bir yerdi burası, ayrıca kendilerine koruyucularının düşüncelerinden başka hiçbir deli ejderhanın düşünceleriyle ulaşamayacakları bir mesafede olacaktı.

Eragon ile Saphira, Eldunari'lerin emniyette olduklarını anladıktan sonra yola çıktılar.

Dras-Leona'ya gelince, Eragon şehirde ve koyu renkli taş kule Helgrind'de karşılaştığı önceden yapılmış büyülerin miktarı karşısında hayretlere düşmüştü. Çoğunun yüzlerce yıl önce, belki çok çok daha eskiden yapılmış olduğunu sanıyordu: Geçmişten kalan unutulmaya yüz tutmuş tılsımlardı bunlar. Zararsız gördüklerini bırakıp, tehlikeli gördüklerini kaldırdı; ama çoğu zaman tespitini yapabilmek de çok güçtü ve ne amaçla yapıldığını bilmediği büyülerle oynamayı da istemiyordu. Eldunari'lerin burada çok yardımı olmuştu; birkaç defasında büyüleri kimin yaptığını, neden yapıldığını hatırlayabilmişler ya da kendisine hiçbir şey ifade etmeyen bilgiler arasından yapılmış amaçlarına dair kehanette bulunuyorlardı.

Helgrind'e ve rahiplerin elinde olan birkaç mekâna geldiklerinde (Galbatorix'in öldüğünü duyduktan sonra hepsi kaçıp saklanmışlardı) Eragon hangi büyülerin tehlikeli hangilerinin olmadığıyla hiç uğraşmamış, hepsini kaldırmıştı. Ayrıca isimlerin ismini kullanıp katedral yıkıntıları arasında Bilge Beloth'un kemerini de aramış ama sonuç alamamıştı.

Dras-Leona'da üç gün kaldıktan sonra Belatona'ya devam ettiler. Eragon orada da Galbatorix'in büyülerini bozdu, daha sonra Feinster ve Aroughs'ta da. Feinster'de birisi onu zehirli içeceklerle öldürmeye kalkıştı. Üstündeki koruyucu büyü sayesinde bir şey olmamıştı ama olay Saphira'yı çok kızdırdı.

Bunu yapan o korkak fareyi bir bulursam, parmaklarından başlayıp onu çiğ çiğ yiyeyeceğim, diye söylendi.

Urû'baen'e dönüş yolunda Eragon güzergâhlarında ufak bir değişiklik yapmayı teklif etti. Saphira kabul etti ve ufku karşılıklarına alıp, evreni koyu mavi gökyüzüyle, yeşil kahverengi yeryüzü arasında iki eşit parçaya ayıracak şekilde yön değiştirdiler.

Arayıp bulmaları tam yarım günlerini almıştı ama sonunda Saphira kumtaşından tepelerin olduğu yeri ve onların aralarından da özellikle bir tanesini bulabildi: Uzun, kızılımsı dik bir kayalık ve ortalarına yakın bir yerinde bir mağarası vardı ve en zirvesinde ise pırıl pırıl elmastan bir lahit.

Tepe tıpkı hâlâ Eragon'un hatırladığı gibiydi. Ona kuşbakışı bakarken heyecandan göğsünün sıkıştığını hissetti.

Saphira lahtın yanına iniş yaptı. Pençeleri kendinden delikli yapıdaki taşla sürtününce biraz tabaka kaldırdı.

Ağır hareketlerle Eragon bacaklarındaki bağları çözdü. Kayarak yere atladı. Isınmış taşın kokusu onu tuttu, biraz başı döner gibi oldu ve bir an sanki kendini geçmişe dönmüş gibi hissetti.

Sonra silkindi, kendine geldi. Lahte doğru yürüdü, kristalimsi derinliklerine eğilip baktı ve Brom'u gördü.

Babasını.

Brom'un görünümü değişmemişti. Bedenine yerleştirilen elmas onun zamanın yaratacağı tahripten korumuştur, eti çürümemişti. Çizgi dolu yüzünde teni sıkıydı ve sanki altında hâlâ kan akışı varmış gibi pembemsi bir rengi vardı. Sanki her an gözlerini açıp ayağa kalkabilir, yarım bıraktığı yolculuklarına devam etmeye hazır gibiydi. Bir şekilde ölümsüzleşmişti, çünkü herkes gibi yaşlanmayacak, sanki rüyasız bir uykuya dalmış gibi sonsuza dek aynı kalacaktı.

Brom'un kılıcı göğsünün ve uzun üçgen beyaz sakalının üstüne konulmuş, elleriyle kabzasını kavramıştı. Tıpkı Eragon'un yerleştiği gibiydi her şey. Hemen yanı başında asası vardı, oymalı; Eragon üstündeki şekillerin eski dilde oymalı yazı olduğunu yeni fark ediyordu.

Gözlerine yaşlar doldu. Dizleri üstüne çöktü ve bir süre sessizce öyle ağladı. Saphira'nın kendisine katıldığını duydu, zihninin temasını hissetti; o da Brom'un ölümüne yas tutuyordu.

Sonunda Eragon ayağa kalktı, lahtın kenarına yaslanıp Brom'un yüzünü incelemeye başladı. Artık bakarken neyi aradığını bildiği için aralarındaki benzerliği iyice görebiliyordu; sakalı yüzünden ve ilerlemiş yaşı nedeniyle eski keskinliği ve belirginliği kalmamış olsa da, yanılığa meydan vermeyecek şekilde benzerlik açıktı. Brom'un elmacıkkemiklerinin gelişi, kaşları arasındaki derin çizgi, üstdudağının kıvrılış şekli, hepsini görebiliyordu Eragon. Brom'un kanca gibi olan burnunu almamıştı ama. Burnunu annesinden almıştı.

Eragon başını eğdi, gözleri yeniden dolarken zor nefes alıyordu. "Yaptık," dedi alçak bir sesle. "Başardım.. Başardık. Galbatorix öldü. Nasuada tahta çıktı ve Saphira da, ben de iyiyiz. Buna memnun olurdun, değil mi yaşlı tilki?" Güldü, bileğinin tersiyle gözlerini silip kuruladı. "Dahası, Vroengard'da ejderha yumurtaları var! Yumurtalar! Artık ejderhaların soyu tükenmeyecek. Onları Saphira ile ben yetiştireceğiz. Bu senin bile aklına gelmezdi, değil mi?" Yine güldü, kendini hem aptal gibi, hem de son derece üzgün hissediyordu. "Bütün bunlara ne derdin, merak ediyorum? Sen hiç değişmiyorsun ama biz değişiyoruz. Acaba bizi tanıyabilir miydin?"

"Tabii ki tanırdı," dedi Saphira. "Sen onun oğlusun." Saphira burnuyla ona dokundu. "Üstelik yüzün seni bir başkasıyla karıştırabileceği kadar onunkinden farklı değil ki, kokun biraz değişmiş olsa bile."

"Kokum değişti mi?"

"Artık daha çok bir Elf gibi kokuyorsun... Her neyse, beni asla Shruikan veya Glaedr'la karıştırmazdı, değil mi?"

"Hayır."

Eragon burnunu çekip lahte yaslandığı yerden ayrıldı. Brom elmasın içinde öyle canlı görünüyordu ki, bu manzara Eragon'un aklına bir şey getirdi: Olmayacak, acayip bir fikirdi, unutacaktı zaten ama duyguları izin vermemişti. Aklına Umaroth ile Eldunari geldi (bütün sahip oldukları bilgiler ve Eragon'un büyüyle Urû' baen'de başardıkları) ve bir anda yüreğine bir ümit doğdu.

Hem Saphira'ya, hem de Umaroth'a aklına gelenden bahsetmeye başladı: "Brom'u gömdüğümüzde daha yeni ölmüştü, Saphira ertesi güne kadar mezar taşını elmasa çevirmemişti ama hâlâ taşın içindeydi, yani bütün gece havayla hiç irtibatı olmadı. Umaroth senin bilgi ve gücünle belki... onu hâlâ hayata döndürebiliriz. Eragon'u sanki ateşi varmış gibi bir titreme tutmuştu. Eskiden onun yarısını nasıl iyi ederim bilmiyordum ama şimdi... sanırım artık yapabilirim."

"Bu senin tahmininden daha zor olabilir," dedi Umaroth.

"Evet ama sen yapabilirsin!" dedi Eragon. "Saphira ile senin inanılmaz şeyler başardığımızı gördüm. Eminim bunu yapabilirsiniz!"

"Biliyorsun, emirle büyü yapamayız," dedi Saphira.

"Zaten başarsak bile..." dedi Umaroth. "Brom'un zihnini eski haline getirme ihtimalimiz fazla yok. Zihinler karmaşık şeyler, çok kolaylıkla akli bulanıklaşabilir ya da karakteri değişebilir. Ya sonra ne olacak? Onun böyle yaşamasını mı arzu edersin? Yaşar mı? Hayır, en iyisi onu kendi haline bırakmak Eragon, onu hatırladığın haliyle bırakmak. Başka türlü olmasını isterdin. Değer verdiği birini kaybeden herkes bunu ister. Ne yaparsın ki, işler böyle yürüyor. Brom senin anlarında yaşıyor ve eğer o bize anlattığın gibi biri idiye, o zaman senin anlattığın gibi kalmaktan o da mutlu olurdu. Sen de bununla yetin."

"Ama..."

Eragon'un sözlerini kesen Umaroth değil, Eldunari'lerin en yaşlısı Valdr'dı. Görüntülerle veya duygu geçirerek değil, eski dilde konuşarak cevap vermesiyle Eragon'u şaşırtmıştı, sanki her bir sözcük kendisine yabancıymış gibi zorlanıyordu, çaba sarf ediyordu. Ve şunu dedi: "Ölüyü toprakta bırakın. Onlar artık bizden değil." Sonra da başka bir şey söylemedi ama Eragon onun üzülmediğini hissediyor ve kendisine anlayışla yaklaştığını fark ediyordu.

Eragon uzunca of çekti ve gözlerini kapadı. Ardından yüreğindeki ümit dolu arzuyu bir kenara atarak yeniden Bromun öldüğünü kabullendi.

"Ah," dedi Saphira. "Bunun bu kadar zor olacağını tahmin etmemiştim."

Eğer olmasa tuhaf olur. Burnunun ucuyla Eragon'un sırtını sıvazlarken onun sıcak nefesinin tepesinde saçlarını karıştırdığını hissetti.

Zayıf bir tebessümle gülümsedi, sonra gücünü toplayıp yeniden Brom'a baktı.

"Baba," dedi. Sözcük ağzına garip geliyordu; bunu daha önce kimse için kullanmamıştı. Bakışlarını lahtin başucundaki sivri kulenin üstündeki eski yazılara dikti, şöyle yazıyordu:

BURADA BROM YATIYOR
O bir Ejderha Süvarisi'ydi
Ve bana bir baba gibiydi.
İsmi şanla anılsın.

Gerçeğe ne kadar yaklaşmış olduğunu görerek acı acı gülümsedi. Sonra eski dilde konuştu ve elmasın titreşmesini ve üzerinde yeni yazıların belirişini izledi. Artık lahtin üstünde şöyle yazıyordu:

BURADA BROM YATIYOR
Kendisi
Ejderha Saphira'ya bağlı bir süvari
Holcomb ile Nelda'nın oğlu
Selena'nın sevdiği
Eragon Shade Katili'nin babası
Varden'in kurucusu
Forsworn'un korkulu rüyası.
İsmi şanla anılsın.
Stydja unin mor'ranr.

Bu o kadar kişisel bir mezar yazısı değildi ama Eragon için daha uygundu. Ardından elması hırsızlardan ve çevreye zarar vermekten zevk alan zorbalardan korumak için birkaç tılsım yaptı.

Gitmeye isteksiz, lahtın yanında dikilmeye devam ediyordu; sanki bir şeyler eksik kalmış gibi bir duygu geliyordu... babasına veda edip oradan ayrılmasını kolaylaştıracak sanki bir olay, bir duygu ya da bir şeylerin farkına varmak gibi.

Sonunda elini soğuk elmasın üstüne koydu, içinden ona uzanıp son bir kez dokunabilmek isteği geçiyordu. "Bana öğrettiğin her şey için teşekkür ederim," dedi.

Saphira hırladı, burnu değerli taşın sert yüzeyine değene kadar başını eğdi.

Ardından Eragon döndü ve kararlı bir hareketle ağır ağır Saphira'nın sırtına tırmandı.

Saphira havalanıp kuzeydoğuya, Urû'baen'e doğru uçmaya başlamıştı ama Eragon'a sessizlik çökmüştü. Ancak kumtaşından tepeler artık ufukta bir karaltıdan farksız kaldığında içinden uzun bir of çekip masmavi gökyüzüne çevirdi bakışlarını.

Yüzü bir tebessümle aralandı.

"O kadar komik olan ne?" diye sordu Saphira, kuyruğunu öne arkaya sallayarak.

"Burnunun üstündeki pul yeniden çıkıyor."

Saphira'nın sevincine diyecek yoktu. Sonra, "Ben çıkacağını biliyordum zaten," dedi. "Neden çıkmayacakmış ki?" Yine de Eragon onun mutluluktan uçtuğunu topuklarının değdiği yerde karnından gelen titreşimden anlıyordu. Eragon onu dostça pat pat vurup sevdi, sonra öne eğilip göğsünü onun ensesine yasladı ve ondan aldığı sıcaklığın kendi bedenine ılık ılık yayılışını hissetti.

Levha Üstünde Parçalar

Saphira'yla birlikte Urû'baen'e geldiklerinde Nasuada'nın şehrin adını değiştirerek, tarihine ve kalan mirasına saygıdan dolayı yeniden Ilirea yaptığını görünce şaşırmişti.

Ayrıca Arya'nın Ellesmera'ya gittiğini de üzüntüyle öğrenmişti. Beraberinde Dathedr ve birçok Elf lorduyla ayrılmışlar, sarayda buldukları yeşil ejderha yumurtasını da yanlarına almışlardı.

Eragon için Nasuada'ya bir mektup bırakmıştı. Mektupta, annesinin naaşını yakışır bir cenaze töreniyle gömülmek üzere yeniden Du Weldenvarden'e götürdüğünü açıklıyordu. Ejderha yumurtasıyla ilgili olarak da şunları söylüyordu:

... Saphira süvarisi olarak seni seçtiği için, yani bir insanı, bir sonraki süvarinin Elf olması sadece normal karşılanmalıdır, tabii yumurtadaki ejderha da kabul ederse. Ben ona bu imkânı daha fazla geciktirmeden sunmak istiyorum. Zaten gerektiğinden çok fazla bir zamandır kabuğunun içinde. Geride daha birçok yumurta olduğu için (yerini söylemeyeceğim) umarım bu yaptığımı küstahlık olarak görmez ve sırf kendi ırkım adına hareket ederek onları kayırdığımı düşünmezsin. Bu konuyu Eldunari'yle de görüştüm ve onlar da benim kararımı kabul ettiler.

Zaten, Galbatorix ile birlikte annem de sonsuzluğa göç ettikten sonra, artık Varden için elçilik yapmaya devam etmek istemiyorum. Bunun yerine, tıpkı Saphira'nın yumurtası için yaptığım gibi, bu ejderha yumurtasını da taşıyıp yerine götürme işini tamamlamak istiyorum. Elbette ki, ırklarım arasında bir elçiye hâlâ ihtiyaç olacaktır. Bu nedenle, Dathedr ile ben yerime geçmek üzere genç Elf Vanir'i seçtik; onunla Ellesmera'da tanışmıştın. Bize sizin ırkınızın insanlarını daha yakından tanımak istediğini söylemişti ve bu da bana onun bu göreve seçilebilmesi için diğerleri kadar yeterli bir sebep olarak görüldü, tabii eğer tamamen yeteneksiz çıkmazsa.

Mektup birkaç satır daha devam ediyordu ama Arya, eğer o da bir gün dönerse, ne zaman Alagaesia'nın batısına yeniden geleceğinden bahsetmiyordu. Eragon kendisine bir mektup bırakmayı düşünmesine memnun olmuştu ama yine de içinden, ayrılmadan önce kendisi dönene kadar beklemiş olmasını dilemişti. Onun gidişiyle hayatında büyük bir boşluk oluşmuştu ve her ne kadar zamanının büyük bir kısmını Roran, Katrina ve Nasuada'yla geçiriyor olsa da, içindeki o acı verici boşluk hissi dinmiyordu. Bunun yanı sıra Saphira'yla sadece vakit öldürdüklerini bilmek kendisini dünyadan kopmuş gibi hissettiriyordu. Çoğu zaman kendisini dışardan seyrediyormuş gibiydi, tıpkı bir başkasını izlerken olduğu gibi. Neden böyle hissettiğini çok iyi biliyordu ama zamandan başka yarasını iyileştirecek bir şey yoktu.

Son yolculukları sırasında fark ettiği bir şey olmuştu. İsimlerin ismi tarafından bahşedilen eski dilin gücü yardımıyla, bir zamanlar yaptığı ve yanlış giden büyüünün kalıntılarını Elva'dan çıkarabilirdi. Böylece kızın yanına gitti. Elva, Nasuada'nın büyüle salonunda yaşıyordu; kıza aklına gelen fikri anlattı, ondan sonra da ona isteyip istemediğini sordu.

Kız Eragon'un tahmin ettiği gibi sevinçten havalara uçmamış, oturduğu yerde solgun yüzünde kaşlarını çatıp, gözlerini yere dikmişti. Belki bir saat kadar bu şekilde sessizlik içinde oturmuştu, Eragon da sabırla hiç şikâyet etmeden onun karşısında oturuyordu.

Neden sonra kız başını kaldırıp, "Hayır," dedi. "Olduğum gibi kalmayı tercih ediyorum... Aklına

gelip düşündüğün ve sorduğun için teşekkür ederim; ama bu artık benim büyük bir parçam haline geldi, artık bırakamam. Başkalarının acısını hissedebilme yeteneğim olmadan, ben sadece bir garibeyim, gayrimeşru bir anormal, fesatçı meraklarını tatmin eden birinden başka bir şey değilim. Bu yetenekle hâlâ bir garibeyim ama aynı zamanda işe yarayabilirim ve başkalarının korkup çekindiği bir gücüm var; kendi kaderim üstünde kontrolüm var, ki hemcinslerimin çoğunda bu yok." Eliyle kaldığı güzel odayı gösterdi. "Burada rahat içinde yaşıyorum, huzur içinde ve aynı zamanda gerektiğinde Nasuada'ya yardım ederek faydalı olabiliyorum. Eğer yeteneğimi benden alırsan, o zaman neyim kalır? Ne yaparım? Ne olurum? Yaptığın büyüü bozmak benim için iyi olmaz Eragon. Hayır, ben olduğum gibi kalacağım ve yeteneğimin getirdiği artıları eksileri kendi irademle göğüsleyeceğim. Ama sana çok teşekkür ederim."

Saphira'yla, artık Ilirea olan şehre döndüklerinde, Nasuada onları tekrar görevlendirerek Gil'ead, oradan da Ceunon'a (Elflerin ele geçirdiği iki şehre) yolladı. İsimlerin ismini kullanarak Galbatorix'in büyülerini ortadan kaldırmasını istiyordu.

Eragon da, Saphira da Gil'ead'ı ziyaretten hoşlanmamışlardı. Burası kendilerine Durza'nın emri üzerine Urgalların Eragon'u yakalayışını ve Oromis'in ölümünü hatırlatıyordu.

Ceunon'da üç gece kaldılar. Burası gördükleri diğer şehirlerden çok farklıydı. Binalar genellikle ahşaptı ve dik eğimli çatılarında kullanılan kaplama üst üste bindirilen tarzdaydı ve büyük evlerde bu birkaç kattan oluşuyordu. Çatıların tepesinde genellikle bir ejderha başı süsü vardı; kapılar ya oymalıydı ya da süslü düğüm deseniyle boyanmışlardı.

Oradan ayrıldıklarında güzergâh değiştirmeyi teklif eden bu kez Saphira'ydı. Eragon'u ikna etmesi zor olmamış, Saphira bu yan gezinin fazla uzun sürmeyeceğini söyleyince Eragon seve seve kabul etmişti.

Saphira, Ceunon'dan batıya doğru, üstü köpük köpük dalgalı, engin Fundor Körfezi'ni geçmek üzere havalandı. Sık sık dalgaların arasından küçük, deriden adacıklar gibi görünen grili siyahlı büyük balıklar beliriyordu. Hava deliklerinden su fişkırtıyorlar, denizin ıssız derinlerine yeniden karışmadan önce kuyruklarını iyice havaya dikiyorlardı.

Önce sert ve soğuk rüzgârların içinden yol alıp Fundor Körfezi'ni, sonra her birinin adını bildiği Spine Dağları'nı geçtiler. Böylece, Brom'la birlikte Ra'zac'ın peşine düştükleri günden beri ilk kez Palancar Vadisi'ne geldiler, bir ömür kadar uzun bir süre önce gibiydi.

Vadi evi gibi kokuyordu; çamların kokusu, söğütler, huş ağaçları ona çocukluğunu hatırlatıyordu ve ısırın soğuğuyla sert rüzgâr da kışın yaklaştığını.

Carvahall'in yanmış kül olmuş yıkıntıları arasına kondular. Eragon yol kenarlarını ot ve çimen bürümüş sokak aralarında gezindi.

Huş ağaçlarının olduğu yerden birkaç sokak köpeği çıktı karşılarına. Saphira'yı görünce durdular. Dişlerini gösterip hırladılar, havladılar, sonra da kaçıp saklandılar. Saphira da karşılık olarak gürlendi, burnundan köpeklerin üstlerine bir seferlik duman saldı ama peşlerinden gitmeye yeltenmedi.

Çizmelerini küllerin arasında sürüye sürüye yürürken, yanık bir tahta parçası çatırdadı. Kasabayı böyle viran olmuş görmek onu çok üzmüştü. Ama kaçabilen köylülerin çoğu hâlâ hayattaydı. Eğer geri dönseler, Eragon onların eski Carvahall'i yeniden kuracaklarını, hatta eskisinden çok daha güzelini

yapacaklarını biliyordu. Kendi büyüdüğü evlerse yanmış gitmiş, sonsuza kadar yok olmuşlardı. Onların yokluğu artık Palancar Vadisi'ne ait olmadığı duygusunu iyice pekiştiriyor, onların olması gerektiği yerlerin şimdi boş olması da ayrıca içine tuhaf bir duygu veriyordu, sanki her şeyin ayarının kaçmış, dengesinin bozulmuş olduğu bir rüyada gibiydi.

"Dünya çığırından çıkmış," diye mırıldandı kendi kendine.

Eragon eskiden Morn'un tavernasının bulunduğu yerin yanına da bir kamp ateşi yaktı ve koca bir güveçte yemek yaptı. O yerken, Saphira da çevrede geziniyor, etrafı kolaçan ediyor, kendisine ilginç gelen şeyleri kokluyordu.

Güveç bitince Eragon kabı, tası ve kaşığı alıp Anora Nehri'nin buz gibi suyunda yıkadı. Ardından çömelmiş vaziyette nehrin taşlık kıyısında oturmaya devam edip vadinin başladığı uçta suyun çıktığı yerde sürüklenen beyaz akıntıya dikti gözlerini: Igualda Şelalesi. Sular, Narnmor Dağı'nın tepesinde, belki sekiz yüz metreden, üstünden aktığı bir taşın ardında gözden kayboluyordu. Bunu görmek de aklına, çantasında Saphira'nın yumurtasıyla Spine'dan döndüğü akşamı getirmişti, önlerinde ikisini neyin beklediğinden habersiz, hatta ikisi diye bir şey olacağından bile habersiz.

Kasabanın ortasındaki kuyunun başına, onun yanına giderek, "Gidelim artık," dedi Saphira'ya.

"Çiftliği ziyaret etmek ister misin?" diye sordu, Eragon sırtına binerken.

Eragon başını iki yana salladı. "Hayır. Onu bildiğim haliyle hatırlamak istiyorum, şu anki haliyle değil."

Saphira ona hak verdi. Konuşmadan rıza gösterip, Palancar Vadisi'nden ayrılırken olduğu gibi aynı yönü takip ederek güneye uçtu. Giderlerken Eragon'un gözüne bir zamanlar evinin olduğu boş alan çarptı, ama o kadar çok uzakta ve belirsizdi ki, insan ev ile ahırın hâlâ orada olduğunu hayal edebilirdi.

Vadinin güney ucunda Saphira, yüksek ve çıplak bir dağ olan Utgard'ın zirvesine çıkmak için yükselen bir hava akımını kullandı. Orada yıkıldı yıkılacak gibi olan küçük bir kule vardı, süvariler gözü dönmüş Palancar Vadisi kralını izleyebilmek için yapmışlardı. Kulenin adı bir zamanlar Edoc'sil iken, artık Ristvak'baen deniyordu ya da Galbatorix'in Vrael'i öldürdüğü yer olduğundan "Matem Yeri."

Kulenin yıkıntıları arasında Eragon, Saphira ve beraberlerindeki Eldunari, Vrael'in anısına saygıda bulundular. Özellikle Umaroth'un duyguları çok yoğun ama yine de sonunda şöyle dedi: "Beni buraya getirdiğin için çok teşekkür ederim Saphira. Süvarimin öldüğü yeri görebileceğim asla aklıma gelmezdi."

Sonra Saphira kanatlarını açıp kuleden ayrıldı, vadinin ve ötesindeki yemyeşil ovaların üstünden süzülerek uzaklaştı.

Ilirea yolunu yarılacaklarında, Varden'li büyücülerden birinin yardımıyla Nasuada onları arayıp, onlara başkentten Teirm'e gönderdiği büyük bir savaşçı grubunu bulup katılmalarını emretti.

Eragon, savaşçıların başında Roran'ın olduğunu duyunca memnun olmuştu; aralarında Jeod, Baldor (Elfler yeniden elini yerine diktikten sonra yeniden tamamen işlevine kavuşmuştu) ve köyden birkaç adam da vardı.

Teirm'e vardıklarında Eragon'u hayrete düşüren bir şey olmuş ve Teirm'liler teslim olmayı reddetmişlerdi, hem de Galbatorix'e ettikleri yeminin bozulmasına rağmen ve hatta Varden'in Saphira ve Eragon'un da yardımıyla şehirlerini kolayca ele geçirebileceklerinin son derece açık olmasına rağmen. Ama Teirm'in derebeyi Lort Risthart, kendi başlarını kendileri seçebilecekleri, kendi kanunlarına sahip olacakları bağımsız bir eyalet haline gelmekte ısrar ediyorlardı.

Birkaç gün süren görüşmelerin sonunda Nasuada, tıpkı Kral Orrin'in yaptığı gibi, Lort Risthart'ın da kendisini baş kraliçe olarak tanınması ve büyücülerle ilgili kendi koyacağı kanunlara uyacağına dair rıza göstermesi halinde, kendisi de onun şartlarını kabul etti.

Eragon ile Saphira savaşçıları Teirm'den, dar sahil şeridini takip ederek güneye, Kuasta şehrine götürdüler. Aynı işlemleri orada da yaptılar ama Teirm'deki derebeyinden farklı olarak Kuasta'nın derebeyi teslim olmuş ve Nasuada'nın yeni krallığına katılmayı kabul etmişti.

Ardından Eragon ile Saphira yalnız başlarına kuzeyde en uç nokta olan Narda'ya uçtular ve Ilirea'ya doğru yola çıkmadan önce onlardan da aynı sözleri aldılar. Ilirea'da birkaç hafta, Nasuada'nınkinin yanında bir başka salonda kaldılar.

Zamanları olunca bir ara, Saphira'yla birlikte, Blödhgarm ile büyücülerinin Galbatorix'ten kurtardıkları Eldunari'lere göz kulak oldukları şatoya gittiler. Orada ikisi de ejderhaların zihinlerini iyileştirmeye yardım ettiler. İlerleme kaydetmişlerdi ama çok yavaştı ve bazı Eldunari'ler tedaviye diğerlerinden daha hızlı yanıt veriyordu. Çoğunun artık yaşamaya aldırmaışı Eragon'u endişelendiriyordu ya da kendi zihinlerinin karanlık labirentlerinde öyle kaybolmuşlardı ki, onlarla doğru dürüst bir bağlantı kurmak neredeyse imkânsızdı, hatta daha yaşlı olan Valdr için bu böyleydi. Gözü dönmüş öfkeli yüzlerce ejderhanın kendilerine yardım etmeye çalışan diğerlerine baskın çıkmasını önlemeKiçin Elfler, Eldunari'lerin çoğunu transa sokmuşlar, her işlem için sitece birkaçıyla ilgilenmeyi uygun görmüşlerdi.

Eragon ayrıca Du Vrangr Gata'nın büyücülerine sarayın hazine dairesini boşaltmakta da yardım etmişti. İşlerin çoğu ona kalmıştı aslında, çünkü büyücülerin hiçbirisi Galbatorix'in arkada bıraktığı üstünde büyü olan sanat eserleriyle başa çıkacak tecrübe ve bilgiye sahip değildi. Eragon bu durumdan yakınmadı; darbe almış kaleyi keşfetmekten hoşlanıyor, altında saklı gizleri ortaya çıkarıyordu. Galbatorix geçen yüzyıl boyunca bir sürü harikulade şeyler toplamıştı, kimisi tehlikeli, kimisi değildi ama hepsi çok ilginçti. Eragon'un içlerinde en beğendiği astronomide ölçüm yapmaya yarayan bir usturlap aletiydi, gözünü dayadığı zaman gündüz vakti bile olsa yıldızları görmesini sağlıyordu.

Tehlikeli olduğunu düşündüğü eserleri Saphira ve Nasuada'yla birlikte sır olarak sakladı, herkesçe bilinmesinin çok riskli olduğunu düşünüyordu.

Nasuada sarayda zenginlere ait buldukları hazineleri hemen savaşçıları giydirip doyurmak için dağıtmış, bir yandan da, İmparatorluk'u işgal ederken ele geçirdikleri şehirlerin savunmalarını yeniden yapılandırıyordu. Bundan başka tebaasındaki herkese hediye olarak beş altın para dağıtmıştı, bu soylular için önemsiz bir miktar olabilirdi ama fakir çiftçiler için gerçek birer hazineydi. Yaptığı bu küçük jestle Nasuada halkının sevgisini ve Galbatorix'in asla anlayamayacağı şekilde onların desteğini sağlamıştı.

Birkaç yüz tane de süvari kılıcı kurtarmışlardı: Her tür ve renkte, hem insanlar, hem Elfler için yapılmış kılıçlar. Soluk kesici bir keşifti. Eragon ile Saphira, bir gün süvarilere yeniden lazım

olacağını düşünerek onları Eldunari'leri sakladıkları kaleye bizzat götürdüler.

Eragon, onca elişi eserin kurtarıldığını öğrense Rhunön mutlu olurdu diye düşündü.

Galbatorix'in toplamış olduğu binlerce parşömen tomarı, binlerce kitap da buldular. Jeod, süvariler ve büyü yapmakla ilgili derin sırlar açıklayan kitapları bir kenara ayırıp, Elflerin yardımıyla hepsini sınıflandırıp listelendirdi.

Galbatorix'in topladığı çok sayıda bilgileri derlerken, kralın Lethrblaka'ya ait geri kalan yumurtaları nerede sakladığını gösteren bir bilgiyle karşılaşmayı ummuştu Eragon. Ama ne yazık ki, yazılar arasında Lethrblaka veya Ra'zac'tan bahsedildiğini gördüğü yer, Elflerle süvarilerin yüzyıllar önceki çalışmalarıydı ve bu çalışmalarda gecenin karanlık iblislerinden bahsediliyor ve hiçbir büyüyle yeri bulunamayan bir düşmana karşı ne yapılabileceği tartışılıyordu.

Eragon, Jeod'la açık açık konuşabildiğinden beri, artık onunla düzenli olarak görüşüyor, Eldunari ve yumurtalara olanları güvenip anlatıyor ve hatta daha ileri gidip Vroengard'dayken kendi gerçek ismini buluş hikâyesini bile anlatıyordu. Jeod'la konuşmak rahatlatıcıydı ve zaten Brom'u arkadaşım diyecek kadar iyi tanıyan birkaç kişiden biriydi.

İmparatorluk'un kalıntılarından Nasuada'nın bir krallığı nasıl yeniden kurup idare ettiğini izlemek garip bir şekilde Eragon'un ilgisini çekiyordu. Bu kadar büyük çapta, kozmopolit bir ülkeyi yönetmek çok büyük bir çaba gerektiriyordu. İşler hiç bitmiyor, her gün yapılması gereken başka bir şey çıkıyordu. Eragon böyle çaba gerektiren bir sorumluluk altına girmekten hoşlanmayacağını biliyordu ama Nasuada'nın gayet güzel idare ettiği belliydi. Enerjisi asla tükenmiyor, önüne çıkan problemleri nasıl çözeceğini biliyordu. Gün geçtikçe bağlantı içinde olduğu diğer ülkelerin temsilcileri, atanan memurlar, soylular ve tüccarlar arasında saygınlığı artıyor, pozisyonu güçleniyordu. Yeni görevine mükemmel derecede uyum sağlamıştı ama Eragon onun gerçekte ne kadar mutlu olduğunu bilemiyordu tabii ve bu yüzden onun adına endişeleniyordu.

Eragon onun Galbatorix'le iş yapan soyluların yargılarını nasıl değiştirdiğini (güzellikle veya zorla) izliyor, sergilediği adalet ve merhamet kadar yeri geldiğinde verdiği cezaları da takdir ediyordu. Çoğunlukla ceza olarak topraklarına el koyuyor, unvanlarını ya da haksız kazanılmış servetlerinin büyük kısmını ellerinden alıyordu ama onları astırıp kestirmiyordu ki, Eragon buna çok memnundu.

Nar Garzhvog ve halkına, Spine'in kuzeyindeki geniş topraklar ile pek kimsenin yaşamadığı Flam Gölü ve Toark Nehri arasında kalan bereketli ovaları bırakma kararına Eragon da destek vermişti.

Tıpkı Kral Orrin ve Lort Risthart gibi, Nar Garzhvog da Nasuada'yı büyük kraliçe olarak tanıyan bağlılık yeminini etmişti ama iriyarı Kull şu uyarıyı yapmadan da edememişti: "Leydi Gece Yürüyen, halkım bu anlaşmayı kabul ediyor ama onlar hafızası kısa ömürlü, kanları koyu akan, inatçı yaratıklardır; edilen bu yeminler korkarım onları sonsuza dek bağlamayacaktır."

Nasuada buz gibi bir sesle buna karşılık vermişti: "Halkının bir gün barışı bozacağından mı söz ediyorsun? Bundan ırklarımızın bir gün tekrar düşman olabileceğini mi anlamalıyım?"

"Hayır," dedi Garzhvog ve koca başını iki yana salladı. "Sizinle savaşmak istemiyoruz. Biz Ateş Kılıcı'nın bizi öldüreceğini biliyoruz. Ama... gençlerimiz büyüdüğü zaman kendilerini gösterebilecekleri savaflara girmek isteyeceklerdir. Eğer edilecek savaş olmazsa, kendileri

yaratacaktır. Üzgünüm gerçekten Leydi Gece Yürüyen, biz buyuz, değiştiremeyiz."

Bu görüşme Eragon'u çok rahatsız etmişti (Nasuada'yı da öyle). Eragon birkaç gece boyunca Urgalları düşünüp durdu, yarattıkları soruna bir çare aramaya çalıştı.

Geçen haftalar içinde, Nasuada onu ve Saphira'yı Surda ve kendi krallığı içinde çeşitli yerlere göndermeye devam etti. Genellikle ikisini, Kral Orrin, Lort Risthart, diğer soylular ve yüksek rütbeli komutanlara kendi özel elçisi olarak kullanıyordu.

Onlar da nereye giderlerse gitsinler, gelecek yüzyıllar boyunca Eldunari'lere ve Vroengard'da şimdilik saklanan ejderhalara yumurtlayabilecekleri, rahatça uçabilecekleri bir yuva bulma arayışındaydılar. Spine'in bazı bölgeleri ümit vaat ediyordu ama çoğu kısmı insanlara ve Urgallara çok yakındı ya da en kuzey kesim de olabilirdi ama Eragon bütün bir yıl orada yaşamamanın çok güç olduğunu düşünüyordu. Ayrıca Murtagh ile Thorn kuzeye gitmişti ve Eragon ikisine de bundan başka güçlük çıkarmak istemiyordu.

Beor Dağları aslında harika olurdu ama Cücelerin kendi dünyalarında yüzlerce vahşi ejderhanın yumurtlayıp serpilmesinden hoşlanacaklarını pek sanmıyordu. Beor Dağları'nın hangi kısmında yerleşirlerse yerleşsinler mutlaka bir Cüce şehrine kısa bir uçuş mesafesinde oluyorlardı. Ayrıca, genç ejderhalardan birinin bir gün Feldûnost'taki Cüce yerleşim yerlerinden birine dadanmaya başlaması iyi olmazdı (ki, Saphira'yı tanıyan Eragon, eninde sonunda bir gün bunun olacağını biliyordu).

Elflerinse, Du Weldenvarden'deki dağlardan birinde ya da civarında ejderhaların yaşamasına ses çıkaracaklarını sanmıyordu Eragon, ama Elf şehirlerine yakın oluşları Eragon'u yine düşündürüyordu. Ayrıca ejderhaları ve Eldunari'leri herhangi bir ırkın arazisine bu kadar yakın yerleştirme fikrini zaten sevmiyordu. Böyle yapmak o ırka sanki özel bir destek veriliyormuş gibi algılanmasına neden olurdu. Eski süvariler asla böyle bir şey yapmamışlardı ve Eragon gelecekteki süvarilerin de yapmaması gerektiğine inanıyordu.

Her şehir ve kasabadan uzak olan ve henüz kimsenin hak iddia etmediği tek yer, aslında ejderhaların kendi öz vatanları olan Hadarac Çölü'ydü, yani Du Fells Nangoröth şehrinin olduğu Lanetli Dağlardı. Eragon burasının yumurtasından yeni çıkan ejderhaları büyütme için ideal bir yer olduğunu düşünüyordu. Ama üç dezavantajı vardı. Birincisi, genç ejderhaları beslemek için çölde yeteri kadar yiyecek temin etmeleri güç olacaktı. Saphira zamanının büyük kısmını dağlara geyik ya da başka yaban hayvanı taşımakla geçirmek zorunda kalacaktı. Ve elbette ejderhalar büyüdükçe kendi kendilerine uçmaya başlayacaklar ve bu da onların yine insan, Cüce veya Elflerin topraklarına yaklaşmalarına neden olacaktı. İkincisi, uzun: seyahatlere çıkmış olan herkes (veya çıkmamış olanların da çoğu) dağların nerede olduğunu bilirdi. Üçüncüsü, dağlara gitmek çok da zor bir şey değildi, özellikle de kışın. Bu son iki nokta, Eragon'u yumurtaları, doğan yavruları ve Eldunari'yi nasıl koruyacakları konusunda bayağı düşündürüyordu.

"Keşke sadece bir ejderhanın uçabileceği yüce Beor Dağları'ndan birinin zirvesinde biz oturuyor olsaydık," dedi Saphira'ya. "O zaman kimse gizlice yanımıza yaklaşamazdı, Thorn, Murtagh ya da bir büyü dışında kimse."

"Bir başka büyücü derken, ülkedeki diğer bütün Elfleri kastediyorsun sanırım? Hem ayrıca orada mevsimler sürekli çok soğuk geçer!"

"Ben senin soğuğa aldırmadığını sanırdım."

"Aldırmiyorum. Ama yaz kış karlar içinde yaşamak da istemem. Kumlar pullarımız için daha iyidir. Bana Glaedr söylemişti. Onları cilalayıp parlamalarını sağlıyormuş."

"Yaaa..."

Her geçen gün hava daha da soğumaya başlamıştı. Ağaçlar yapraklarını dökmüş, kuşlar güneye göç etmişti ve derken ülkeye kış geldi. Çok sert, çok acımasız bir kıştı ve uzun bir süre Alagaesia'nın tamamı sanki uykuya dalmış gibiydi. İlk kar yağışıyla birlikte Orik ve ordusu Beor Dağları'na geri döndüler. Hâlâ Ilirea'da bulunan Elflerin hepsi (Vanir, Blödhgarm ve on büyücüsü dışında) Du Weldenvarden'e gittiler. Urgallar çok daha önce ayrılmışlardı. En son kedi adamlar ayrıldılar. Yer yarılıp içine girmişlerdi sanki. Gittiklerini gören yoktu, arkada sadece Sarı Göz adında şişman bir kedi adam kalmıştı. Sarı Göz, Nasuada'nın yanındaki kabarık yastıkta oturuyor, uyuyor, mırlıyor ve taht salonunda olan biten bütün konuşmaları dinliyordu.

Elfler ve Cüceler olmayınca şehir Eragon'a üzüntü verecek kadar boş görünüyordu; ıssız sokaklarında yürürken, tembel tembel yağın kar taneleri üstlerindeki çatlak saçak taşının altında yanlardan sürükleniyordu.

Nasuada ise hâlâ Saphira'yla birlikte onu görevlere göndermeye devam ediyordu; ama daha henüz Eragon'un asıl gitmek istediği Du Weldenvarden'e hiç göndermemişti. Islanzadi'nin yerine idareci olarak kimin atandığına dair Elflerden hiç haber çıkmamıştı. Sorulduğunda Vanir sadece, "Bizler aceleci kişiler değiliz ve bizim için yeni bir kral atamak zor, çetrefilli bir süreçtir. Konseyin verdiği kararı duyar duymaz, ben de size söyleyeceğim," demişti.

Eragon, Arya'yı görmeyeli, bir haber almayı çok uzun zaman olmuştu. Eski dilin ismini kullanarak Du Weldenvarden çevresindeki korumayı aşmayı, böylece Arya'yla bağlantı kurmayı veya en azından sihirli küre yardımıyla onu görebilmeyi geçirmişti aklından; ama Elflerin dışardan yapılacak böyle bir müdahaleye hoş bakmayacaklarını biliyordu. Ayrıca Arya'nın da ortada çok acil bir neden olmadıkça Eragon'un kendisiyle bu şekilde bağlantı kurmasını istemezdi.

O nedenle bunun yerine ona hatırını soran kısa bir mektup yazıp, Eragon'la birlikte yaptıklarından bahsetti. Mektubu Vanir'e verdi; o da en kısa zamanda Arya'ya ulaşmasını sağlayacağına söz verdi. Eragon, Vanir'in sözünü tuttuğuna emindi (çünkü eski dilde konuşmuşlardı) ama Arya'dan hiç yanıt almamıştı. Ve aylar gelip geçtikçe Eragon bilinmez bir nedenden dolayı kızın arkadaşlıklarına son vermeye karar verdiğini düşünmeye başladı. Bu düşünce Eragon'u müthiş yaralıyordu ve üzüntüsünü unutmak için, kendisini daha yoğun bir şekilde Nasuada'nın yapmasını istediği işlere vermesini sağlamıştı.

Ilirea'nın üstündeki taş damdan sarkan buz saçaklarının her birinin birer kılıç kadar olduğu, karın kalın bir katman halinde bütün çevre yöreyi kapladığı, yolların neredeyse geçit vermez halde kapandığı, masalarındaki yiyeceklerin neredeyse azalıp bittiği kışın en sert zamanlarında, Murtagh'ın da daha önceden uyardığı gibi Nasuada'nın hayatına kasteden üç girişim olmuştu.

İyi düşünülmüş, dikkatli kotarılmış girişimlerdi ve üçüncüsü (Nasuada'nın başından aşağı bir ağ dolusu taş dökmek) neredeyse başarıya ulaşacaktı. Ama Eragon'un koruyucu büyüsü ve kendisini koruyan Elva'nın sayesinde Nasuada kurtulmuştu ama bu son saldırı birkaç kemiğinin kırılmasına sebep olmuştu.

Üçüncü saldırı sırasında Eragon ile Gecekuşları muhafızları kadına suikastı yapmak isteyenlerden ikisini (tam kaç kişi oldukları bulunamamıştı) öldürmeyi başarmışlar ama diğerleri kaçmıştı.

Eragon ile Jörmundur bu olaydan sonra Nasuada'nın can güvenliği için çok sıkı önlemlere başvurdu. Yeniden muhafızlarının sayısını artırdılar ve nereye giderse gitsin yanında kendisine en az üç büyücü eşlik ediyordu. Nasuada da daha dikkatli olmaya başlamıştı. Eragon onun daha önce görmediği bir sertliğe büründüğünü fark ediyordu.

Bu olaydan sonra bir daha Nasuada'ya yapılan bir saldırı olmamıştı ama kışın bitmesinden bir ay sonra, yollar yeniden açılınca, unvanı kendisinden alınan Hamlin adından bir kont, yanına eskiden İmparatorluk'a bağlı birkaç yüz kişiyi katıp Gil'ead'a baskınlar düzenlemeye, yollarda seyahat eden insanlara saldırmaya başlamışlardı.

Yine aynı dönemde, güney bölgesinde Arough'un beyi Hızlı Tharos tarafından da biraz daha büyük çaplı bir isyan baş göstermeye başlamıştı.

Bu isyanlar aslında birer baş ağrısından başka bir şey değildi, ama yine de bastırmak bazen ayları alıyor, bazıları belenmedik kötü savaşlarla sonlanıyordu. Gerçi Eragon ile Saphira meseleyi mümkün olduğu zaman barışçıl yollardan halletmeye çalışıyorlardı. Katıldıkları ve atlattıkları onca savaştan sonra kimsenin canı artık daha kan görmek istemiyordu.

Çıkan isyanların bastırılmasının hemen ardından Katrina sağlıklı, gülbüz, başının tepesinde bir tutam kıvılcık saç buklesi olan bir kız bebek doğurdu. Bebek Eragon'un o güne dek gördüğü bütün bebeklerden daha yaygaracıydı, kavrayışı demir gibi güçlüydü. Roran ile Katrina ona İsmira adını verdiler, Katrina'nın annesinin adını. Bebeklerine baktıklarında yüzlerinde beliren neşe Eragon'u da gülümsetiyordu.

İsmira'nın doğumunun ertesi günü Nasuada, Roran'ı huzuruna çağırttı ve bir sürpriz yaparak, Palancar Vadisi'nin tamamını ona bağışlayıp kendisine kont unvanını verdi.

"Sen ve adını gelecekte taşıyacak olanlar hükmedebilecek güçte olduğun müddetçe vadi senindir," dedi.

Roran başını eğip selam verdi ve, "Teşekkür ederim saygıdeğer majesteleri," dedi. Eragon, Roran'ın aldığı bu hediyenin onun için kızının doğumu kadar önemli olduğunu görüyordu; çünkü Roran'ın ailesinden sonra en değer verdiği şey yuvasıydı.

Nasuada, Eragon'a da çeşitli unvanlar ve topraklar vermek istemişti ama Eragon her seferinde, "Bir süvari olmak bana yetiyor; başka bir unvana ihtiyacım yok," diyerek geri çevirmişti.

Birkaç gün sonra Eragon yine Nasuada'nın çalışma odasında, onunla birlikte Alagaesia'nın haritasını inceliyor ve ülke içindeki bazı sorunları görüşüyorlardı. Nasuada, "Artık her şey biraz daha yerli yerine oturuyor, sanırım Surda, Teirm ve bizim krallığımızdaki büyücülerin durumunu konuşma zamanı geldi," dedi.

"Öyle mi?"

"Evet, bu konu üzerinde epey uzun düşündüm ve bir karara vardım. Bir grup kurmaya karar verdim, tıpkı süvariler gibi ama sadece büyücüler için."

"Peki ne yapacak bu grup?"

Nasuada yazı masasından eline bir tüy kalem aldı ve parmaklarının arasında yuvarlamaya başladı. "Diyorum ya, süvariler gibi olacak: Ülkede gezecekler, barış ortamının devamına, çıkan yasal sorunları çözmeye çalışacaklar; ama en önemlisi büyücü dostlarına göz kulak olmuş olacaklar, böylece onların g clerini yanlış amaçlarla kullanmamalarını sağlayacaklar."

Eragon düşünceli bir ifadeyle ciddileşti. "Bu işi neden sadece süvarilere bırakmıyorsun?"

" nk  yeterince s varimizin olması yıllar sürecek, o zaman bile her bir hokus pokuşcuyu ya da s p rgeli cadıyı takip edecek yeteri kadar kişi olmayacak... Sen ejderhaları yetiştirmek için bir yer hâlâ bulamadın değil mi?"

Eragon başını iki yana salladı. Kendisi de Saphira da bu konuda giderek sabırsızlanıyorlardı ama o ana dek Eldunari'lerle uygun bir yer konusunda ortak karara varamamışlardı. Aralarında hassas bir konu haline gelmeye başlamıştı, çünkü geç ejderhaların en kısa zamanda yumurtlamaları gerekiyordu.

"Ben bulduğunu sanmıyordum. Bu işi yapmalıyız Eragon, bekleyecek durumda değiliz. Galbatorix'in yarattığı şu tahribata bir bak. Büyücüler dünyanın en tehlikeli yaratıklarıdır, ejderhalardan bile daha tehlikeli onlar ve yaptıklarından dolayı onlara hesap sorabilmeliyiz. Yoksa hep onların iki dudağı arasında oluruz."

"Burası ve Surda'daki bütün büyücülere gözcülük edecek yeter sayıda büyücü bulabileceğine gerçekten inanıyor musun?"

"Evet, tabii onlardan bunu sen istersen. Bu gruba senin liderlik etmeni istememin sebeplerinden biri de bu."

"Ben mi?"

Nasuada başını salladı. "Başka kim olacak? Trianna mı? Ona tam olarak güvenmiyorum, zaten gereken güce de sahip değil. Bir Elf mi? Hayır, bu kişi bizden biri olmalı. Sen eski dilin ismini artık biliyorsun, bir s varisin, ejderhaların bilgisi, erdemi ve otoriteleri arkada. B y c lere liderlik edecek daha iyi birini tanımıyorum. Bu konuyu Orrin'le de görüştüm ve o da bana katılıyor."

"Bu fikirden hoşlandığına beni inandıramazsın."

"Hayır, ama gerekli olduğunu o da kabul ediyor."

"Gerekli mi?"

Eragon sıkıntılı bir tavırla yazı masasının köşesini tırnaklıyordu. "Bu gruba ait olmayan büyücüleri nasıl denetlemeyi düşünüyorsun?"

"Ben de belki bazı önerilerde bulunabilirsin diye umuyordum. Belki biraz büyüyle, biraz sihirli aynaların yardımıyla onların nerede olduklarını tespit edebilir, büyü metodunu nasıl kullandıklarını kontrol edebiliriz, yani durumu kendi lehlerine çevirmek için başkalarının hakkını yemesinler diye."

"Peki yaptıkları zaman?"

"O zaman biz de onların yaptıkları haksızlıkları düzeltmelerini saçlar ve eski dilde bir daha büyü yapmayacaklarına yemin ettiririz."

"Eski dilde yapılacak yeminler hiçbirini büyü yapmaktan alıkoymayacaktır."

"Biliyorum ama bundan daha iyi bir yol yok."

Eragon başını salladı. "Peki ya büyücü izlenmeye itiraz ederse? O zaman ne olacak? Ben çoğunun gözlenmeye itiraz edeceğini düşünüyorum."

Nasuada hafifçe oflayıp elindeki tüy kalemi masaya bıraktı. "Zor olan kısmı bu. Sen benim yerimde olsan ne yapardın?"

Eragon'un düşündüğü çareler de cazip değildi. "Bilmiyorum..."

Nasuada üzülmüştü. "Ben de öyle. Bu çok zor, sancılı ve çetrefilli bir sorun ve neye karar verirsem vereyim, sonunda birilerinin canı yanacak. Hiçbir şey yapmazsam, büyücüler ellerindeki güçle istedikleri gibi at koşturmakta serbest olacaklar. Eğer idarem altına girmeye zorlarsam benden nefret edecekler. Her neyse, sanırım halkın çoğunluğunun çıkarımı azınlığına tercih etme pahasına korumanın daha iyi olacağı konusunda benimle aynı fikirdesindir."

"Hoşuma gitmiyor," diye mırıldandı Eragon.

"Benim de gitmiyor."

"İnsan ırkından her büyücüyü kendi iradene bağlamaktan bahsediyorsun, hem de kim olursa olsunlar."

Nasuada gözünü bile kırpmamıştı. "Çoğunluğun iyiliği için."

"Sadece düşünceleri okuyup başka büyü yapamayanlar ne olacak peki? Bu da bir tür büyü."

"Onlar da. Güçlerini yanlış amaçlar için kullanma olasılığı yine çok fazla." Nasuada tekrar iç geçirdi. "Bunun kolay olmadığını biliyorum Eragon, ama kolay veya değil, bu çaresine bakmamız gereken bir durum. Galbatorix gözü dönmüş bir şeytandı ama haklı olduğu bir konu vardı: Büyücüler idare altına alınmalı. Sadece Galbatorix'in yapmaya niyetlendiği şekilde değil. Ama yine de bir şeyler yapmalı ve sanırım benim planım en iyi çözüm. Eğer senin aklına başka bir şey geliyorsa, büyücülerle ilgili kanun çıkarmak konusunda daha iyi bir fikir, seni seve seve dinlerim. Yoksa önümüzde var olan tek çözüm yolu bu ve gerçekleştirmek için senin yardımına ihtiyacım var... Evet, ne diyorsun, bu grubun başına geçmeyi kabul ediyor musun? Ülkenin iyiliği için, bir bütün olarak ırkımızın iyiliği için?"

Eragon hemen yanıt vermedi. Ama sonunda konuşarak, "Eğer mahzuru yoksa bir süre düşünmek istiyorum. Ayrıca Saphira'yla da konuşmam lazım," dedi.

"Elbette. Ama- çok uzun düşünme Eragon. Hazırlıklar çoktan başladı, kısa bir süre sonra sana ihtiyacımız olacak."

Ardından Eragon hemen Saphira'nın yanına dönmeyip Ilirea'nın sokaklarında biraz dolaştı. Önünden geçtiği insanların eğilip selam vermelerine, reverans yapmalarına aldırmıyordu. Canı çok... sıkındı, hem Nasuada'nın yaptığı teklife, hem de hayatın genel akışına. Saphira'yla yeterinden fazla zaman öldürmüşlerdi. Biraz değişikliğin zamanı gelmişti ve şartlar artık daha fazla beklmelerine müsaade etmeyecekti. Ne yapmak istediklerine karar vermek zorundaydı ve seçimi her ne olursa olsun, yaşamlarının geri kalanını etkileyecekti.

Böylece birkaç saati yürüyüp düşünerek geçirdi, çoğunlukla ilişkilerini ve yükümlülüklerini düşünüyordu. Öğleden sonranın ilerleyen saatlerinde Saphira'nın yanına geri döndü ve konuşmadan, onun sırtına tırandı.

Saphira sarayın avlusundan sıçrayıp Ilirea'nın epeyce yükseklerine uçtu, her yönü kilometrelerce görebilecek kadar yükseklerle. Orada kalıp daireler çizmeye başladı.

Sözcüklere başvurmadan konuştular, zihinleriyle. Saphira onunla pek çok endişesini paylaştı, ama diğerleriyle olan ilişkileri konusunda Saphira kendisi kadar endişeli değildi. Onun için hiçbir şey yumurtaları ve Eldunari'yi korumak kadar önemli değildi ve kendisi ile Eragon için doğru olanı yapmak. Ama yine de Eragon yapacakları seçimin hem politik, hem de kişisel sonuçlarına aldırnamazlık edemezdi.

Sonunda, "Ne yapacağız?" diye sordu Eragon.

Saphira kanatlarının altındaki rüzgâr yavaşlayınca biraz alçaldı. "Yapmamız gereken şey, her zamanyaptığımız neyse o olacak." Saphira bundan başka bir şey söylemedi, ama sonra dönüp şehre doğru alçalmaya başladı.

Eragon onun konuşmayışına minnettardı. Kararı vermek onun yaptığı kadar kolay değildi. Oturup bunu enine boyuna düşünmesi gerekiyordu.

Yeniden avluya indiklerinde Saphira burnuyla dürtüp ona şefkat gösterdi ve, "Eğer konuşmak istersen, buradayım," dedi.

Eragon gülümsedi ve onun boynunun kenarını okşadı, sonra gözleri yerde, ağır ağır odasına gitti.

O gece, ilkdördündeki ay Ilirea'nın üstündeki yamacın kenarından henüz doğuyordu. Eragon yatağının ucuna dayanarak oturmuş ilk süvarilerin eyer yapma teknikleriyle ilgili bir kitap okuyordu. O sırada gözünün kenarıyla bir şeyin kıpırdadığını sandı.

Hemen ayağa fırladı, Brisingr'ı kınından çekti.

Sonra, odasının açık penceresinden küçük üç direkli bir gemi gördü, ot saplarından örülerek yapılmıştı. Gülümsedi ve kılıcını yeniden kınına soktu. Elini uzattı ve gemi odaya yüzüp geldi, avucunun içine kondu ve bordası üstüne devrildi.

İmparatorluk'a seyahatleri sırasında, Roran'la Katrina'yı Helgrind'den kurtardıktan sonra bir keresinde Arya'nın yaptığından farklıydı. Onun daha fazla direği vardı ve yine aynı şekilde yapraklardan yapıma yelkenleri vardı. Gerçi bu yaprakların sapları pörsümüş ve kahverengileşmeye yüz tutmuşlardı ama tamamen de kurumamışlardı; bu da onların bir, en fazla iki gün önce koparıldığını düşündürmüştü Eragon'a.

Güvertesinde dörde katlanmış bir kâğıt bağlıydı. Eragon kâğıdı dikkatle çıkardı, kalbi çarparak açtı. Eski dildeki harflerle notta şunlar yazıyordu:

Sonunda liderimizin kim olacağına karar verdik ve Nasuada'yla bir tanışma görüşmesi ayarlamak üzere Ilirea'ya doğru yola çıktım. Ama ilkönce sen ve Saphira'yla görüşmek istiyorum. Bu mesaj eline ay, yarım ay halini almadan dört gün önce geçecek sanırım. Eğer mümkünse benimle notu aldığının ertesi günü Ramr Nehri'nin en doğusunda buluş. Yalnız gel ve kimseye nereye gittiğini söyleme.

Arya

Eragon elinde olmadan gülümsedi. Kızın zamanlaması mükemmeldi. Gemi tam da hesaplarına

uygun zamanda gelmişti. Sonra yüzündeki gülümseme silindi ve notu birkaç kez daha okudu. Arya bir şeyler saklıyordu; bu kadarı belliydi. Ama ne? Neden gizli buluşmak istiyordu?

"Belki de seçilen yeni idareciyi uygun görmüyor," diye düşündü. Belki de başka bir sorun vardır. Onu çok görmek istemesine rağmen, kızın Saphira ile kendisine hiç aldırmadan çekip gidişini unutamıyordu. Arya'ya göre aradan geçen ayların önemi olmayabilirdi, öyle tahmin ediyordu, ama alınmıştı ve alınmamak elinde değildi.

Gökyüzünde sabahın ilk ışıklarının izi görünene dek bekledi, sonra da fırlayıp haberi vermek için Saphira'yı uyandırmaya gitti. Saphira kendisi kadar heyecanlanmamışsa da, en az Eragon kadar meraklanmıştı.

Eragon Saphira'yı eyerledi ve beraberce şehirden ayrılıp kuzeye doğru yola koyuldular; kimseye yaptıklarından bahsetmemişlerdi. Glaedr ile Eldunari'ye bile.

Firnen

Arya'nın belirlediği yere vardıklarında öğleden sonranın ilk saatleriydi. Burası Ramr Nehri'nin en doğusunda, ucunda hafifçe kıvrım yaptığı bir yerdi.

Eragon, Saphira'nın boynu üstünden uzanıp birilerini görebilme ümidiyle aşağıları taradı. Arazide vahşi bir camız sürüsü dışında kimseler yok gibiydi. Hayvanlar Saphira'yı görünce tozu dumana katarak kaçıştılar. Arazi üstünde, Eragon'un varlığını hissedebildiği tek canlı, onlar ve de birkaç da küçükbaş hayvandı. Hayal kırıklığı içinde bu kez gözlerini ufka çevirdi ama Arya'nın izi yoktu.

Saphira nehrin kıyısından elli metre içerde arazinin hafif meyil yaptığı bir yerine kondu. Oturdu, Eragon da sırtını onun yan tarafına yaslayıp yanına oturdu.

Tümseğin en üst kısmında, topraktan fırlamış kayağantaş gibi yumuşak bir kaya vardı. Arya'yı beklerken, Eragon başparmak kadar büyüklükte bir köşesini mızrak ucu biçiminde yontmaya başlayarak oyalanmaya başladı. Yonttuğu kaya çok yumuşak olduğu için mızrak ucu süs olmaktan öteye gidemezdi ama Eragon yine de harcadığı çabadan zevk alıyordu. Ortaya çıkardığı basit, üçgen biçimli şekilden memnun olunca onu bir kenara bırakıp bu kez daha büyük bir parçadan, Elflerin kullandıklarına benzer yaprak bıçaklı bir hançer yontmaya başladı.

Ama ilk geldiklerinde düşündüğü kadar beklemelerine gerek kalmamıştı.

Varmalarından bir saat sonra, Saphira başını yerden kaldırdı ve çok fazla uzakta olmayan Hadarac Çölü yönündeki ovalara gözlerini dikti.

Eragon sırtını dayadığı Saphira'nın kasıldığını ve farklı bir ruh haline girdiğini hissetti: Yaklaşan bir anın beklenti hissi.

"Bak," dedi Saphira.

Yonttuğu yarı bitmiş hançerini elinden bırakmadan ayağa kalkıp doğuya doğru araştıran gözlerle baktı.

Ama kendileriyle ufuk arasında ot, toz, toprak ve birkaç tek tük rüzgâr gören ağaçtan başka bir şey göremedi. Taradığı alanı biraz daha genişletip yeniden baktı ama yine kayda değer bir şey görememişti.

Tam, "Ne?" diye soracaktı ki, başını kaldırıp bakınca sözü yarım kaldı.

Doğu tarafında gökyüzünde çok yukarlarda yeşil ateş gibi bir noktanın belirip kaybolduğunu gördü, güneşte parlayan bir zümrüt gibiydi. Işık noktacığı göklerin maviliği arasından süzülüp gece parlayan bir yıldız gibi hızla yaklaşıyordu.

Eragon taştan hançeri elinden bıraktı ve ışıl ışıl yanıp sönen noktadan gözlerini ayırmadan Saphira'nın sırtına tırmandı ve bacaklarına eyerin bağlarını geçirdi. Ona gördüğü parlak nokta hakkında düşündüğünü sormak istiyordu (aklından geçen şeyi ona söyletmeyi istiyordu) ama kendi de Saphira gibi konuşamaz bir haldeydi.

Saphira kanatlarını açmış ama yerinden kımıldamamıştı. Kanatlarını yarı açık ve eğik tutup, havalanmaya hazır vaziyette kaldırdı.

Yaklaşıp büyüdükçe parlaklık çoğalıp bölünerek onlarca, sonra yüzlerce, ardından binlerce

minicik ışık zerresinden bir kümeye dönüşüyordu. Birkaç dakika sonra da gerçek şekli ortaya çıkınca, onun bir ejderha olduğunu anladılar.

Saphira daha fazla bekleyemeyecekti. Çın çın çınlayan bir sesle kükredi, tepelik yerden havalanıp aşağı doğru kanat çırpmaya başladı.

Neredeyse dikeyine bir açıyla yükselirken Eragon da önündeki ense çıkıntısına sıkı sıkı tutunuyordu, diğer ejderhaya mümkün olduğunca çabuk ulaşmak için acele ediyordu. Kendi de, Saphira da, pek çok savaşa katılmaktan kaynaklanan bir tetikte olma ile coşku duygusu arasında gidip geliyorlardı. Emniyette olmak için güneşi arkalarına aldıklarına memnundular.

Saphira yeşil ejderhanın biraz daha yukarısına çıkana kadar tırmanmaya devam etti, orada düz uçuşa geçti ve dikkatini artık sadece süratine verdi.

Yakınlaşınca Eragon ejderhanın iri cüsseli olmasına karşın hâlâ toy görünümde bir genç ejderha olduğunu fark etti, bacakları Glaedr'ın, Thorn'un o tok görünümlü ağırlığına henüz ulaşmamıştı ve cüssesi Saphira'dan küçüktü.

Yanlarında ve sırtındaki pulları koyu çam yeşiliydi, karnı ve ayaklarının tabanıysa daha açık renkte; hatta küçük pulların rengi beyaza çalıyordu. Kanatları vücudunun önünde durduğunda yılbaşı çamı rengindeydi, ama üstüne güneş ışığı vurduğunda görünümleri, bahar ayındaki meşe yapraklarının yeşiline bürünüyorlardı.

Ejderhanın boynuyla sırtının birleştiği yerde tıpkı Saphira'nınki gibi bir eyer vardı ve onun üstünde de siyah saçları arkasından sarkan Arya'ya benzeyen biri oturuyordu. Bu manzara Eragon'un kalbini sevinçle doldurmuş, içindeki boşluk hissi, güneş çıkınca kaybolan gece karanlığı gibi yok olmuştu.

İki ejderha birbirlerinin yanından hızla geçerken Saphira kükreyince, ejderha da aynı şekilde kükreyle karşılık verdi. Sonra dönüp sanki birbirlerinin kuyruklarını kovalıyorlarmış gibi havada dönmeye başladılar. Saphira hâlâ yeşil ejderhanın biraz daha yukarısındaydı ama yeşil ejderha üste çıkmak için bir girişimde bulunmuyordu. Eğer yapsa, Eragon onun saldırmadan önce avantaj kazanmaya çalıştığını düşünürdü.

Eragon sırtıp rüzgâra rağmen bağırdı. Arya da seslenerek karşılık verdi ve kolunu salladı. Eragon telepatiyi onun zihnine girdi, sadece Arya olduğundan emin olmak için ve anında o olduğunu ve kızın da ejderhanın da kötü niyetli olmadıklarını anladı. Bir iki anıye sonra telepatiyi kesti, çünkü kızın onayını almadan temasın süresini uzun tutmak doğru olmazdı, kabalık olurdu; yere indiklerinde sormak istediklerini öğrenirdi nasılsa.

Saphira ile yeşil ejderha yeniden kükreştiler; yeşil ejderha kamçıyı andıran kuyruğunu savurup şaklattı ve ardından Ramr Nehri'ne gelene kadar havada birbirleri peşi sıra uçtular. Orada Saphira başa geçti, döne döne alçalmaya başladı ve ilk başta Eragon'la bekledikleri aynı tepeye inip kondu.

Yeşil ejderha ondan otuz metre kadar uzağa konmuş, Arya bacaklarından eyerin bağlarını çözerken o da çökerek oturma hazırlığı yapıyordu.

Eragon bağları sökercesine çözüp aşağı atladı; atlarken kınında duran Brisingr bacağına çarpmıştı. Arya'ya koştu, Arya da ona koştu. Daha sakın adımlarla yürüyen ve her adımlarında yeri sallayan iki ejderhanın arasında buluştular.

Yaklaşınca Eragon, Arya'nın saçlarını arkaya topladığı deri bağın yerinde, kaşlarının üstünde bir altın halka olduğunu gördü. Dairenin ortasında gözyaşı damlası biçiminde pırlanta vardı ve güneşten

değil, kendi içinden kaynaklanan bir ışıltıyla parlıyordu. Belinden yeşil bir kının içinde, yeşil saplı bir kılıç sallamıyordu. Eragon bunun Tamerlein olduğunu hatırladı. Elf lordu Fiolr'un kendisine Zar'roc yerine sunduğu kılıçtı bu ve bir zamanlar süvari Arva'ya aitti. Ama sanki kabzası hatırladığından farklıydı artık: Daha hafif görünüyordu, daha kibar ve kını da sanki daha dardı.

Eragon birden Arya'nın başındaki tacın ne anlama geldiğini kavradı. Şaşkınlıkla Arya'ya bakakaldı. "Sen!"

"Ben," dedi kız ve başını öne eğdi. "Atra esterni ono thelduin Eragon."

"Atra du evarinya ono varda Arya... Dröttning?" Önce onun kendisini selamlaması dikkatinden kaçmamıştı Eragon'un.

"Dröttning," dedi kabullenerek. "Halkım bana annemin unvanını layık gördü, ben de kabul etmeye karar verdim."

Tepelerinde Saphira'yla yeşil ejderha başlarını yaklaştırmışlar, birbirlerini kokluyorlardı. Saphira daha uzundu ve yeşil ejderha ona yetişmek için boynunu uzatıyordu.

Eragon, Arya ile konuşmaya can atsa bile, gözlerini yeşil ejderhadan alamıyordu. "Ya o?" diye sordu, yukarıyı işaret ederek.

Arya güldü, sonra Eragon'u şaşırtan bir hareketle elini yakalayıp onu ön tarafa doğru götürdü. Yeşil ejderha burnundan hava salıp onların tepesine degecek kadar başını eğdi. Burun deliklerinin derinliklerinden is ve duman çıkıyordu.

"Eragon," dedi kız ve onun elini ejderhanın sıcak burnuna koydu. "Bu Firnen. Firnen, bu Eragon."

Eragon, Firnen'in parlak gözlerinden birinin içine baktı; ejderhanın irisi içindeki kas şeritler soluk yeşil ve taze otların uçuk sarısı rengindeydi.

"Seninle tanıştığım memnun oldum, Eragon-dost-Shade Katili," dedi Firnen. Bilinç sesi Eragon'un beklediğinden daha kalındı; hem de Thorn'dan, Glaedr'dan ve Vroengard'daki Eldunari'lerin hepsinden daha kalındı. "Süvarim bana senden çok söz etti." Sonra ejderha gözünü kırptı; çıkan ses taş zemine düşüp seken bir deniz kabuğu gibi kısa ve keskindi.

Firnen'in engin güneş gibi pırıl pırıl aydınlık zihninde sanki şeffaf gölgelerle destekleniyormuş gibi Eragon bir heyecanın varlığını hissetti.

Eragon'u bir hayret ve hayranlık kuşatmıştı, böyle bir şeyin gerçekleşmesine karşı duyduğu hayret ve hayranlık. "Ben de seninle tanıştığım memnun oldum, Firnen-finiarel. Senin yumurtadan çıkacağını ve Galbatorix'in büyüünden kurtulacağını bir gün göreceğimi asla sanmazdım."

Zümrüt yeşili ejderha burnundan hava üfledi. Ejderha kendinden emin, gururlu ve enerji doluydu, genç bir damızlık gibiydi. Sonra bakışlarını Saphira'ya çevirdi. İkisi arasında çok şey gelişmişti; Saphira aracılığıyla Eragon duygu, düşünce ve arzulanaları hissedebiliyordu, ilk başta yavaşta ama sonra kabaran bir sele dönüşmüştü.

Arya hafifçe güldü. "Birbirlerini kabullendiler sanırım."

"Kesinlikle kabullendiler."

Arya ile Eragon, karşılıklı bir anlayışa varıp Saphira ve Firnen'in altından çıkıp oradan uzaklaştılar ve iki ejderhayı baş başa bıraktılar. Saphira her zamanki gibi yayılıp oturmamış, sadece

bulunduğu yere çökmüştü ama sanki bir ceylanın üstüne atlamaya hazır bir vaziyette gibi görünüyordu. Firnen de aynısını yapmıştı. Kuyruklarının ucunu keyifle sallıyorlardı.

Arya iyi görünüyordu: Ellesmera'da birlikte oldukları zamandan çok daha iyi görünüyordu. Daha uygun bir sözcük aklına gelmediğinden kızın mutlu görüldüğünü söyleyebilirdi.

İkisi de bir süre ejderhaları izleyip konuşmadılar. Sonra Arya ona dönerek anlatmaya başladı: "Seni daha önce aramadığım için özür dilerim. Bunca zaman Firnen'i bir sır gibi saklayıp, seninle Saphira'yı aramadığım için önemsemediğimi zannedip bana kızmış olmalısın."

"Mektubumu aldın mı?"

"Aldım." Eragon'u şaşırtan bir hareketle, tünığinin önünden elini sokup yıpranık görünümlü dörde katlı bir parşömen çıkardı. Eragon hemen tanıdı. "Cevap verecektim, fakat Firnen çoktan yumurtasından çıkmıştı ve ben de sana yalan söylemek istemedim, hatta sessiz kalıp, gerçekleri gizlemek pahasına olsa da."

"Onu neden gizliyorsun?"

"Galbatorix'e sadık pek çok kişi hâlâ serbestçe dolaşüyor; ejderhaların da sayısı çok az. O yüzden ben de o belli bir yaşa ve büyüklüğe ulaşıp kendini savunabilir hale gelene kadar kimseyi tehlikeye atmak istemedim."

"Gerçekten bir insanın Du Weldenvarden'e gizlice girip onu öldürebileceğini mi düşündün?"

"Çok daha garip şeyler oldu, biliyorsun. Ejderhaların da soyu tükenmek üzere olduğu için, riskin göze almaya değmeyeceğini düşündüm. Elimden gelse, kimsenin ona saldıramayacağı bir büyüklüğe ulaşana kadar Firnen'i Du Weldenvarden'de daha on yıl gizledim. Ama yola çıkmak istedi ben de karşı koyamadım. Ayrıca yeni atandığım görev gereği Nasuada ve Orik'le buluşmam gerekiyor."

Eragon, Firnen'in Saphira'ya Elflerin ormanında avladığı ilk geyiğin hikâyesini anlatıp görüntülerini gösterdiğini hissediyordu. İki ejderha arasında geçenlerin Arya'nın da farkında olduğu belliydi. Çünkü Firnen, anılarının bir yerinde, bir dişi geyiğin peşinde koşarken bir dala takılıp tökezleyince, Eragon, Arya'nın da dudak kenarlarının acıyla aniden kıvrıldığını fark etti.

"Ne zamandan beri kraliçesin peki?"

"Döndükten bir ay sonra kraliçe oldum. Vanir bilmiyor henüz. Bu haberin ona ve Cücelerin büyükelçisine söylenmemesi emrini vermiştim. Üstüme yığılacak devlet işleri altında boğulmadan Firnen'i yetiştirmekle ilgilenmek istiyordum.. Belki bilmek istersin: Onu Tel'naeir kayalıklarında büyüttüm, Oromis'in Glaedr'ı büyüttüğü yerde. En doğru yer orası geldi."

Aralarına bir sessizlik girmişti. Eragon onun başındaki sembolü ve Firnen'i gösterip, "Bütün bunlar nasıl oldu?" diye sordu.

Arya güldü. "Ellesmera'ya dönerken Firnen'in kabuğunda hareketlenmeye başladığını fark ettim, ama Saphira'da da aynısı olduğundan aklıma bir şey gelmedi. Neyse, Du Weldenvarden'e varıp, koruyucu kalkan sınırından geçtikten sonra yumurta çatladı. Neredeyse akşam olmak üzereydi. Saphira'ya yaptığım gibi yumurtayı kucağımda taşıyordum. Onunla konuşuyor, ona dünyayı anlatıyor, korkmasına gerek olmadığını söylüyor, güven vermeye çalışıyordum; sonra yumurtanın kıpırdadığını fark ettim ve..." Arya titredi, saçlarını geriye attı, gözlerinde inci gibi pırıl pırıl yaşlarının izi vardı. "Aramızda oluşan bağ, tam da tahmin ettiğim gibiydi. Birbirimize dokunduğumuzda... Ben hep bir

Ejderha Süvarisi olmak istemiştim Eragon. Bu şekilde halkımı koruyabilmeyi, Galbatorix ile Forsworn'un ellerinde ölen babamın intikamını alabilmeyi istemiştim; ama Firnen'in yumurtasında o ilk çatlağı görene kadar bir gün bunun gerçek olacağına inanmamıştım."

"Ona dokunduğunda şey oldu..."

"Evet, oldu!" Kız sol elini kaldırıp ona avucundaki gümüşümsü işareti gösterdi. Eragon'un kendi gedwey ignasia'sına benziyordu "Tıpkı şey gibiydi..."

Kız ifade edecek sözcükleri arayarak durdu.

"Sanki ısırıcasına can acıtan buz gibi su mu?" diye yardım etti Eragon.

"Evet! Aynen böyleydi!" Farkında olmadan kollarıyla üşümüş gibi kendine sarıldı Arya.

"Ve böylece Ellesmera'ya döndünüz," dedi Eragon. Şimdi de Saphira, Firnen'e Brom'la Dras-Leona'ya giderlerken Leona Gölü'nde nasıl yüzdüklerini anlatıyordu.

"Ve böylece Ellesmera'ya döndük."

"Ve Tel'naeir kayalıklarına taşındın. İyi ama süvari olduğun halde kraliçe olmayı niye kabul ettin?"

"Benim fikrim değildi. Dathedr ile ırkımızın diğer büyükleri bizi kayalıklarda ziyaret edip benden annemin pelerinini devralmamı istediler. Kabul etmedim ama onlar ertesi gün yine geldiler. Sonraki gün yine ve bütün hafta boyunca. Her gelişlerinde tacı kabul etmem için başka bir sebep ileri sürüyorlardı. Sonunda halkımız için bunun en iyisi olacağına beni ikna ettiler."

"Peki neden sen? Islanzadi'nin kızı olduğun için mi? Yoksa artık bir süvari olduğun için mi?"

"Sadece Islanzadi annem olduğu için değil tabii, gerçi bunun payı da vardı. Sadece artık bir süvari olduğum için de değildi. Bizim ırkımızda siyaset insanlarla Cücelerinkinden çok daha karışık bir mekanizmayla işler. Yeni bir hükümdar seçmek kolay bir süreç değildir. Yüzlerce evden ve haneden ortak görüş toplamayı gerektirir, ayrıca ırkımızın birkaç yaşlı üyesinin de görüşleri alınır. Yaptıkları her seçim, kendi aramızda binlerce yıldır oynadığımız görünmez bir oyunun bir parçasıdır aslında... Beni kraliçe seçmek istemelerinin gerçekte pek çok sebebi vardı ve bunların hepsi bilinen ve dile getirilen sebepler değildi."

Eragon oturduğu yerde kıpırdandı. Saphira ile Arya arasında gitti geldi bakışları. Arya'nın kararını kabullenmekte güçlük çekiyordu. "Hem bir süvari, hem de kraliçe nasıl olursun?" diye sordu. "Süvariler hiçbir ırkı diğerine üstün tutmamalı. Eğer böyle davranırsak, Alagaesia'daki hiç kimse sonra bize güvenmez. Ayrıca, Ellesmera'da sorumluluklarıyla meşgulken, gelecek nesil ejderhaları yetiştirme konusunda yeni bir düzen kurmamıza nasıl yardım edebilirsiniz?"

"Dünya artık eskisi gibi değil," dedi Arya. "Süvariler de eskisi gibi kendilerini dışında tutamaz. Buna yalnız başına göğüs gerebilecek çok az kişi var aramızda. Ayrıca eski halimize dönmemiz de biraz uzun sürecek. Hem zaten sen de Nasuada, Orik ve Dûrgrimst Ingeitum'a bağlılık yemini ettin, bize ve alfakyn'a değil. Bizim de bir süvarimiz ve ejderhamız olması durumu sadece dengeliyor."

Eragon, "Saphira'yla birlikte, Cüceler ve insanlar uğruna savaştığım gibi Elfler için de savaşağımı biliyorsun," diye itiraz etti.

"Biliyorum, ama diğerleri yapmaz. Yaptıkların seni bağlar Eragon. Nasuada'ya yemin ettiğin ve Orik'in kabilesine sadık kalacağın gerçeğini değiştiremezsin... Benim ırkım geçen yüzyıl içinde çok

acı çekti ve belki sen göremiyorsun ama bizler de eskisi gibi değiliz. Ejderhaların kısmeti nasıl zamanla azaldıysa, bizim de öyle oldu. Doğan çocuklarımızın sayısı azaldı ve gücümüz çekildi. Bazıları zihinlerimizin bile eskisi gibi keskin olmadığını iddia ediyor. Tabii bunun doğru olup olmadığını ispat etmek güç."

"Aynı durum insan ırkı için de geçerli; yani, Glaedr bize böyle söylemişti," dedi Eragon.

Arya başını evet dercesine salladı. "Haklı. Her ikimizin ırkının da iyileşmesi zaman alacak ve bu büyük oranda ejderhaların dönüşüne bağlı olacak. Nasıl, sizin ırkın yeniden ayağa kalkmak için Nasuada'nın yardımına ihtiyacı varsa, benim ırkımın da aynı şekilde bir lidere ihtiyacı var. Islanzadi öldüğü için, bu görevi üstlenmeye artık kendimi mecbur hissediyorum." Uzanıp sol omzuna dokundu. Orada eski dilde yawe harfinin bir dövmesi vardı. "İrkıma hizmet etmek için çalışacağıma kendi kendime söz verdiğimde yaşım senin kadardı. Şimdi bana çok daha fazla ihtiyaçları olduğu böyle bir zamanda onları bırakamam."

"Onların sana her zaman ihtiyaçları olacak."

"Ve ben de her zaman onlar için hazır olacağım," diye karşılık verdi Arya. "Merak etme, Firnen ile ben bir süvari ve ejderhası olarak görevimizi aksatmayacağız. Ülkede devriye gezerken sana yardım edeceğiz, elimizden gelen yerlerde sorunlara çözüm getireceğiz ve ejderha yetiştirmek için uygun bulunan her neresiyse oraya gelip elimizden geldiği kadar yardım edeceğiz, hatta burası Spine'ların güneyde kalan ucu bile olsa."

Onun bu sözleri Eragon'u hiç rahatlatmamıştı ama endişesini göstermemeye çalıştı. Buraya gelirken Saphira'yla karar verdikleri gibi hareket edecek olurlarsa, Arya'nın verdiği bu sözleri yerine getirmesi mümkün değildi. Gerçi kızın söylediği şeyler aslında seçtikleri yolun doğru olduğunu kanıtlıyordu; ama bu yolu Arya ile Firnen'in izleyememesinden korkuyordu.

Başını eğip, Arya'nın kraliçe olma kararını ve bunu yapmaya hakkı olduğunu kabullendi. "Sorumluluklarımı aksatmayacağımı biliyorum," dedi Eragon. "Böyle bir şeyi asla yapmazsın." Bu sözleri uyarı anlamında söylemişti; sadece içinden geçenleri söylemişti ve ona saygı duymasının bir nedeni olan bir özelliği bu. "Ayrıca bizimle niçin bu kadar zamandır bağlantıya geçmediğini şimdi anlıyorum. Senin yerinde ben de olsam, herhalde aynı şeyi yapardım."

Arya yeniden güldü. "Teşekkür ederim."

Eragon onun kılıcını işaret ederek, "Gördüğüm kadarıyla Rhunön, Tamerlein'i senin eline göre yeniden şekillendirmiş?"

"Evet, öyle yaptı ve yaparken de söylendi durdu. Kılıcın gayet iyi durumda olduğunu iddia ediyordu ama ben yaptığı değişikliklerden memnunum. Şimdi elime daha iyi oturuyor; ayrıca tüy kadar da hafif."

Orada durup ejderhaları seyrederken, Eragon da bir yolunu bulup Arya'ya kendi planlarından bahsetmek istiyordu. Ama ağzını açmaya fırsat bulamadan Arya sordu: "Saphira ile sen nasılsınız, her şey yolunda mı?"

"İyiyiz."

"Bana yazdığın nottan beri kayda değer şeyler oldu mu?"

Eragon bir süre düşünüp, sonra ona kısaca Nasuada'ya girişilen suikastlardan, kuzeyde ve güneyde

çıkan isyanlardan, Roran ile Katrina'nın doğan bebeğinden, Roran'a verilen asalet unvanından ve sarayın içinde buldukları bir sürü hazineden bahsetti. En son olarak da Carvahall'e dönerken son istirahatgâhında Brom'a yaptıkları ziyareti anlattı.

Eragon anlatırken Saphira ile Firnen de birbirlerinin etrafında dönmeye başlamışlardı; kuyrukları kamçı gibi ileri geri çok daha hızlı hareket ediyordu. İkisinin de ağız hafif aralıktı ve sivri, beyaz dişleri gözükiyordu. Ağızlarından derin derin soluyorlar, bir yandan da fazla yüksek sesli olmayan, Eragon'un daha önce hiç duymadığı sızlanır gibi inilti çıkarıyorlardı. Sanki her an birbirlerine saldıracak gibiydiler. Eragon endişelendi. Ama Saphira'nın duyumsadığını anladığı hisler öfke veya korku değildi. Bu daha çok...

"Onu bir denemek istiyorum," dedi Saphira. Kuyruğunu yere daha kuvvetle vurdu; vuruşunun şiddeti Firnen'in bir an durmasına neden olmuştu.

"Denemek mi? Nasıl? Ne için?"

"Bakalım kemikleri çelik kadar güçlü mü, karnında beslediği ateş benimkine denk mi?"

Eragon, onun asıl niyetini anlayarak, "Emin misin?" diye sordu.

Saphira kuyruğunu yere yeniden şaklatınca Eragon ondaki kararlılığı gördü, arzusunun şiddetini anladı. "Onunla ilgili her şeyi biliyorum... Bunun dışında her şeyi. Ayrıca (bir an eğleniyormuş gibi parıldadı gözleri) ejderhalar bütün bir ömrü aynı eşle geçirmezler biliyorsun."

"Pekâlâ... Ama dikkatli ol."

Daha konuşmasını yeni bitirmişti ki Saphira öne atılıp Firnen'i sol tarafından ısırıp kanattı. Firnen şiddetle hırlayıp geri sıçramıştı. Yeşil ejderha kükredi, ne yapacağını kestiremezmiş gibiydi. Saphira onun çevresinde sinsin turlarken Firnen gerilemeye başladı.

"Saphira! "Eragon hayretler içinde ve mahcup olmuş bir halde özür dileme niyetiyle Arya'ya döndü.

Arya kızmış gibi görünmüyordu. Firnen'e dönüp, aynı zamanda Eragon'a da, "Saphira'nın sana saygı duymasını istiyorsan o zaman sen de onu ısırmalısın," dedi.

Arya bir kaşını kaldırıp Eragon'a baktı. Onun ne demek istediğini anlayan Eragon, çarpık bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Firnen, Arya'ya bakıp bir tereddüt geçirdi. Saphira onu yeniden ısırılmaya çalışınca geri kaçtı. Ama sonra kükredi, kendisini daha iri göstermek ister gibi kanatlarını kaldırıp kabarttı ve Saphira'nın üstüne atladı, onun arka bacağına saldırıp dişlerini kalçasına geçirdi.

Saphira'nın hissettiği acıya acı denmezdi.

Saphira ile Firnen yine dönmeye başlamışlardı. Kükrüyorlar, giderek artan seslerle acı acı bağıryorlardı. Ardından, Firnen yine Saphira'nın üstüne saldırdı. Bu kez tepesine çıkmış, başını yere eğmeye zorluyordu. Sonunda Saphira'nın başını yerde sabitleyip ensesinden şakacı ısırıklar almaya başlandı.

Saphira da Eragon'un beklediği gibi şiddetle karşı koyar gibi görünmüyordu. Eragon onun kendisini yakalamasına izin verdiğini anladı; çünkü böyle tepesine binmeyi Thorn bile becerememişti.

"Ejderhaların flörtü bayağı can yakıcıymış," dedi Arya ona.

"Sen tatlı sözler ve şefkatli dokunuşlar mı bekliyordun?"

"Yok canım."

Saphira başını kuvvetle silkeleyip Firnen'i üstünden attı ve gerileyip toparlandı. Kükreyip ön ayağıyla toprağa bir pençe attı. Firnen başını göğe kaldırdı ve ağzından alev alev, kendi boyunun iki katı uzunlukta, yemyeşil ateşler savurdu.

"Ah!" dedi Arya heyecanla, sevindiği belliydi.

"Ne oldu?"

"İlk kez ateş püskürtüyor!"

Saphira da kavurucu alevler püskürttü. Eragon ateşin ısınısını yüz elli metreden bile hissedebiliyordu. Saphira sonra, bacaklarını kırıp göğe sıçradı, dosdoğru yukarı yükseliyordu. Hemen ardından Firnen de fırladı.

Eragon ile Arya durmuş, göğe yükselen pırıl pırıl ejderhaları izliyorlardı. Ejderhalar ağızlarından alevler çıkararak birbirleri etrafında dönmeye başlamışlardı. Gerçekten muhteşem bir manzaraydı: Hem vahşi, hem güzel, hem de korkunçtu. Eragon, doğanın en eski ve en ilkel ritüelini seyrettiğinin farkındaydı; tabiatın özbeöz kanunuydu bu; bu olmadan dünya kururdu, ölürdü.

Aralarındaki mesafe arttıkça Saphira'yla bağlantısı da zayıflamaya başlamıştı, ama Eragon hâlâ onun arzularından yayılan ateşi algılayabiliyordu; ejderhanın arzuları görüşüne ket vuruyor, bütün canlıların, hatta Elflerin bile teslim olduğu içgüdüsel ihtiyaçların yönlendiği duyumlar hariç, bütün diğer düşünceleri saf dışı bırakıyordu.

Uzaklaşan ejderhalar küçülüp küçülüp sonunda ufukta minicik kalmışlardı; şimdi geniş semada birbirinin yörüngesinde dönen bir çift parlak yıldız benziyorlardı. Çok uzaklarda olmalarına rağmen Eragon, Saphira'dan hâlâ birkaç duygu ve düşünce görüntüleri alıyordu. Eldunari kendisiyle anılarını paylaşırken de aslında bu tip anları yaşamış olmasına karşın, yine de Eragon'un yanakları, kulaklarının ucu kızarmıştı. Arya'nın yüzüne doğrudan bakamıyordu.

Arya da ejderhaların hislerinden etkilenmiş benziyordu; gerçi hissettikleri Eragon'unkinden farklıydı. Saphira ile Firnen'in ardından yüzünde hafif bir tebessümle bakıyordu. Gözleri her zamankinden daha ışıltılıydı; iki ejderhanın bu hali onu gurur ve mutlulukla doldurmuştu.

Eragon iç geçirip yere çömeldi ve eline aldığı bir ot sapıyla toprağa çiziktirmeye başladı.

"Eh, çok da uzun sürmedi," dedi.

"Evet, sürmedi," dedi Arya.

Birkaç dakika boyunca bu halde kaldılar: Arya ayakta, kendisi yerde çömelmiş ve etrafta çıt çıkmıyor, sadece ıssız rüzgârın esintisi duyuluyordu.

Sonunda Eragon başını kaldırıp Arya'ya bakma cesareti gösterdi. Her zamankinden daha güzel görünüyordu. Ama Eragon bundan çok daha fazlasını görüyordu onda: Arkadaşını ve müttefikini görüyordu; Durza'nın elinden kurtulmasına yardım eden kadını görüyordu; sayısız düşmana karşı omuz omuza çarpıştığı kadını görüyordu; Dras-Leona'nın altında birlikte esir düştüğü kadını, sonunda Shruikani Dauthdaert'le öldüren kadını görüyordu. Ellesmera'daki hayatı hakkında kendisine

anlattıkları geldi aklına, kızın büyürken başından geçenler, annesiyle geçinememesi ve Du Weldenvarden'den ayrılıp, Elflerin büyükelçisi olarak hizmet etmesine neden daha pek çok başka sebebi hatırlıyordu. Kızı inciten şeylerin neler olduğunu da biliyordu: Kimisi annesinin neden olduğu acılardı, kimisi de insan ve Cücelerle yaşarken gördüğü dışlayıcı muamelenin neticesiydi. Ayrıca Faolin'i kaybettiğinde yaşadığı üzüntü ve ardından Gil'ead'da Durza'nın işkencesine maruz kaldığında katlandıkları vardı.

Bütün bunları düşündü ve onunla arasında derin bir bağ olduğunu hissetti ve de bir hüznün. Birden içinden geçen bu şeyleri bir şeye aktarma isteği duydu.

Arya göklere bakıp derin düşüncelere dalmıştı. Eragon etrafına bakıp toprakta kayağantaşa benzer bir taş aradı. Elinden geldiğince sessiz davranarak parmaklarıyla etrafını oyup taşı gömülü olduğu yerden çıkardı ve taş temizlenene kadar tozunu üfleyip sildi.

Bir keresinde daha kullandığı büyü'nün sözlerini hatırlaması fazla uzun sürmemişti; sonra çevresindeki doğadan gerekli renkleri elde edebilmek için sözlerini uyarladı. Sözcükleri sessizce söyleyip tılsımı yaptı.

Çamurlu suyun titreşmesi gibi bir hareketlenme, elindeki taşın yüzeyini bulandırdı. Ardından, taşın üzerinde renkler belirmeye başladı (kırmızı, mavi, yeşil, sarı) ve renkler de çizgilerle biçimlere girip birbirine geçerken daha ikinci derecede gölgelendirmeler oluşmaya başlamıştı. Birkaç saniye sonra taşın üstünde Arya'nın tasviri belirdi.

Bittiğinde tılsımı da sonlandırdı ve elde ettiği tasviri seyretti. Beğenmişti. Resim Arya'nın gerçek ve doğru bir örneğine benziyordu. Ellesmera'da ilk yapmaya çalıştığından çok farklıydı. Bu elindekinde diğerinde olmayan bir derinlik vardı. Resimlendirme olarak belki mükemmel değildi ama onun karakterinin pek çok izini resme aktarabilmekten gurur duyuyordu. Bu elindeki tasvire, Arya'yla ilgili bildiği her şeyi aktarabilmişti, hem iyi, hem de kötülerini.

Başarısının tadını kısa bir süre daha çıkarıp sona tableti bir kenara fırlatıp yere atarak kırmak istedi.

"Kausta," dedi Arya ve taş tablet havada yön değiştirip Arya'nın avucuna kondu.

Eragon bir şey söylemek için ağzını açtı. Açıklamak, özür dilemek istiyordu ama sonra doğru olmayacağını düşünüp vazgeçti ve bir şey söylemedi.

Tasviri yukarı kaldıran Arya ilgiyle inceledi. Eragon da kıza dikkatle bakıyor, nasıl tepki vereceğini merak ediyordu.

Uzun, gergin bir dakika geçti.

Sonra Arya tasviri indirdi.

Eragon ayağa kalkıp taşı almak için elini uzattı ama kız geri vermeye yeltenmedi. Sanki rahatsız olmuş gibiydi kız. Eragon'un içinden bir şeyler koptu. Onun tasvirini yapmasına kızdığını sandı.

Arya gözlerini doğruca Eragon'a dikip eski dilde ona, "Eragon, eğer sen de arzu edersen, seninle gerçek ismimi paylaşmak istiyorum," dedi.

Bu teklif Eragon'u afallatmıştı. Başını salladı evet der gibi. Çok heyecanlanmıştı ve güç bela kendini toplayıp, "Bunu duymaktan ancak onur duyarım," dedi.

Arya bir adım atıp dudaklarını onun kulağına yaklaştırdı ve zor duyulur bir sesle ona gerçek ismini söyledi. O dile getirirken kızın ismi Eragon'un zihninde çınlıyordu ve beraberinde ani bir anlayış, kavrayış getirdi. Bu ismin bazı kısımlarını Eragon zaten biliyordu ama birçok kısmı ise kendisini şaşırtmış ve ismini paylaşmanın Arya için ne kadar güç bir şey olduğunu kavramasına neden olmuştu.

Sonra Arya yine geriledi ve ondan bir şeyler söylemesini bekledi; kızın yüzü özellikle ifadesizdi.

Arya'nın ismi aklına pek çok soru getirmişti ama sormanın zamanı olmadığını biliyordu. Esas yapması gereken, öğrendikleri yüzünden Arya'yı küçük görmeye başlamadığını, onun hakkında kötü düşünmediğini kıza belirtmesi gerektiği idi. Düşünmüyordu da zaten. Öğrendikleri olsa olsa ona olan saygısını artırmıştı, çünkü bu Eragon'a kızın gerçekten ne kadar başkalarını önce düşünen biri olduğunu göstermiş, onun görevine olan bağlılığını fark etmişti. Eğer ismine kötü tepki verirse (hatta istemeden de olsa yanlış bir şekilde ifade ederse) arkadaşlıklarını bitirebilirdi.

Gözlerini kaldırıp bakışlarını Arya'ya dikti. Kendisi de eski dilde konuşarak, "ismin... İyi bir ismin var," dedi. "Kendinden hoşnut olmalısın. Benimle paylaştığın için teşekkür ederim. Sana arkadaşım diyebilmekten mutluyum ve sana söz veriyorum ismini her zaman özenle bir sır olarak saklayacağım... Şimdi sen de benimkini duymak ister misin?"

Kız başını salladı. "İsterim. Ve isim senin olduğu sürece onu hatırlayıp koruyacağıma ben de söz veriyorum."

Eragon yapacağı şeyden artık geri dönüşün olmadığını biliyordu; bu onu hem korkutuyordu, hem de coşku veriyordu. O da Arya gibi bir adım atıp öne çıktı, dudaklarını onun kulağına yaklaştırdı ve ismini olabildiğince usulca ona fısıldadı. Bütün benliği sözcüğü duyunca titreşmişti.

Birden evhamlanıp geri çekildi. Kız acaba onun için ne düşünecekti? Adil mi olacaktı, yoksa saçma sapan mı? Çünkü kesinlikle yargılayacaktı, yargılamamak elinde değildi onun.

Arya uzun bir soluk koyuverdi, sonra da bir süre göğe baktı. Yeniden ona döndüğünde yüzündeki ifade öncekinden yumuşaktı. "Senin de iyi bir ismin var Eragon," dedi alçak bir sesle. "Ama yine de bu ismin Palancar Vadisi'nden ayrılırkenki ismin olduğunu sanmıyorum."

"Hayır."

"Ellesmera'da olduğun zamanlarki ismin olduğunu da sanmıyorum. İlk karşılaştığımızdan beri çok değiştin."

"Değişmek zorundaydım."

Kız başını salladı. "Hâlâ çok gençsin ama artık bir çocuk değilsin."

"Hayır, elbette değilim."

Eragon kendini ona şimdi her zamankinden daha yakın hissediyordu. Birbirlerine isimlerini söylemek aralarında bir bağ yaratmıştı ama nasıl bir bağ, işte bundan emin değildi ve emin olamamak onu zayıf kılıyordu. Arya onu bütün kusurlarıyla öğrenmiş ve yine de geri çekilmemiş, olduğu gibi kabul etmişti, tıpkı kendisinin de onu kabul ettiği gibi. Dahası kız Eragon'un isminde onun kendisine beslediği duyguların derinliğini görmüştü ve bu da onu korkutmamıştı.

Bu konuda bir şey söyleyip söylememe konusunda bir an düşündü, ama bu konuyu böyle bırakamazdı. "Arya, bize ne olacak?"

Kız ne diyeceğini bilemedi ama Eragon'un ne demek istediğini anlamıştı. Kelimelerini dikkatle seçerek dedi ki: "Bilmiyorum... Eskiden olsa, biliyorsun, 'hiçbir şey' derdim, ama... yine söylüyorum, hâlâ çok gençsin ve insanlar fikirlerini sık sık değiştirir. On yıl sonra veya hatta beş yıl sonra bile, bugün hissettiklerini hissetmeyebilirsin."

"Benim duygularım değişmeyecek," dedi Eragon çok kararlı bir tavırla.

Kız uzunca bir süre dikkatle onun yüzünü inceledi. Sonra kızın bakışlarında bir değişim gördü. Arya, "Eğer değişmezlerse o zaman... belki zaman içinde..." Elini Eragon'un çenesinin kenarından yanağına koydu. "Şu anda benden bundan daha fazlasını bekleme. Seninle ilgili olarak yanlış bir şey yapmak, yanlış hareket etmek istemiyorum Eragon. Çok önemlisin, hem benim için, hem bütün Alagaesia için."

Eragon gülümsemeye çalıştı ama gülümsemesi daha çok ekşi bir yüze benzemişti. "Ama ... artık daha fazla zamanımız yok," dedi; söylerken sesi titredi. Midesi ağrıyordu.

Arya'nın kaşları çatıldı, elini indirdi. "Ne söylemeye çalışıyorsun?"

Eragon gözlerini yere dikip ona nasıl anlatması gerektiğini düşündü. Sonunda en sade haliyle doğrudan söyledi. Saphira'yla birlikte, Eldunari ile yumurtalara güvenli bir yer bulma konusunda çektikleri sıkıntılardan bahsetti ve Nasuada'nın büyücülerden bir grup kurup, ülkedeki diğer insan-büyücüler üstünde bir denetim sağlama planını açıkladı.

Birkaç dakika böyle her şeyi açıkladıktan sonra sözlerini topladı: "Böylece Saphira'yla yapmamız gereken şeyin, Alagaesia'dan gitmek ve ejderhaları insanlardan uzak başka bir yerde büyütmemiz olduğuna karar verdik. Bizler, ejderhalar, süvariler ve Alagaesia'daki bütün ırklar için en iyisinin bu olduğunu düşünüyoruz."

"Fakat Eldunari..." dedi Arya. Şok olmuştu.

"Eldunari'ler de kalamaz. Onlar da güvende değiller, Ellesmera'da bile. Bu ülkede oldukları sürece, onları çalmak, kendi emellerine alet etmek isteyecekler olacaktır. Hayır, Bizim Vroengard gibi bir yere ihtiyacımız var. Kimsenin ejderhaları bulup onlara zarar veremeyeceği, yavru ejderhaların ve evcil olmayanların da kimseyi yaralayamayacağı bir yer olmalı." Eragon yeniden gülümsemeye çalıştı ama olmuyordu, o da zorlamayı bıraktı. "O yüzden zamanımız yok dedim. En kısa zamanda Saphira'yla birlikte ayrılmayı planlıyoruz ve eğer sen kalmaya karar verirsen... bilmem ki bir daha birbirimizi görür müüz?"

Arya başını eğip, hâlâ elinde tuttuğu tasvire baktı. Sıkıntılıydı. Eragon, "Tahtını bırakıp benimle gelir miydin?" diye sordu, cevabı çoktan biliyordu aslında.

Kız gözlerini kaldırdı. "Sen yumurtalarla ilgili sorumluluğunu bırakır mıydın?"

Eragon başını iki yana salladı. "Hayır."

Bir süre ikisi de konuşmayı rüzgârı dinlediler.

"Süvari adaylarını nereden bulacaksın?" diye sordu Arya. "Geride birkaç yumurta bırakacağız, sana bırakırız sanırım; yumurtadan çıktıklarında süvarileriyle gelip bize katılırlar; sonra size birkaç yumurta daha göndeririz."

"Saphira ve bütün Eldunari'lerle birlikte Alagaesia'yı terk etmenden başka bir çözüm yolu olmalı!"

"Olsa yapardık, ama yok."

"Ya Eldunari'ler ne diyor bu işe? Glaedr ile Umaroth ne diyor? Bu konuyu onlarla da konuştunuz mu? Kabul ediyorlar mı?"

"Onlarla henüz konuşmadık ama kabul edeceklerdir. Bu kadarını biliyorum."

"Bu yaptığınızdan emin misin Eragon? Gerçekten tek çare mi bu, yani tanıdığın, bildiğin herkesi, her şeyi bırakıp gitmen?"

"Öyle gerekiyor. Böyle olması kaderde varmış. Teirm'de olduğumuz sıra, Angela da falıma bakıp bunları söylemişti; ben de zamanla fikre alıştım." Elini uzatıp Arya'nın yanağına dokundu. "O yüzden sana bir daha soruyorum: Bizimle gelecek misin?"

Kızın gözlerini inci gibi gözyaşları kapladı hemen; elindeki tasviri göğsüne bastırdı. "Yapamam."

Eragon başını salladı ve elini çekti. "O halde... yollarımız ayrılıyor."

Onun da gözleri yaşlarla dolmuştu; kendini zor tutuyordu. "Daha değil," diye fısıldadı Arya. "Hâlâ biraz zamanımız var. Hemen gitmiyorsun."

"Hayır, hemen gitmiyorum."

Böylece yan yana oturarak, gökyüzünü seyredip Saphira ile Firnen'in dönüşünü beklediler. Derken kızın eli eline değdi ve Eragon onun elini tuttu. Küçük bir teselli olsa bile kalbindeki büyük sancıyı biraz olsun yatıştırıyordu.

Vicdanlı İnsan

Koridorun sağ tarafı boyunca sıralı pencerelerden sızan ılık güneş ışığı, karşıdaki duvarın üstüne yer yer düşüyor, birbirinden eşit uzaklıkta bulunan, koyu renkli, oymalı kapılar arasında asılı flamaları, tabloları, kalkan ve kılıçları, çeşit çeşit doldurulmuş hayvan başlarını aydınlatıyordu.

Eragon, Nasuada'nın çalışma odasına doğru ilerlerken önünden geçtiği pencerelerden dışarı şehre göz gezdirdi. Avludan, Arya'nın şerefine verilen kutlamalar için kurulan davet masalarından hâlâ ozanların ve müzisyenlerin sesleri geliyordu. Kutlamalar, kendisi, Saphira ve Firnen'le birlikte Ilirea'ya döndüklerinden beri devam etmekteydi ama artık yavaş yavaş toparlanıyorlardı; bunun bir neticesi olarak kendisi de sonunda Nasuada'yla bir toplantı ayarlayabilmişti.

Kapının dışında bekleyen muhafızları başıyla selamladı, sonra da çalışma odasına girdi.

İçerde Nasuada'nın yumuşak bir sedirin üstünde arkasına yaslanmış ut çalan bir müzisyenin söylediği güzel ve hatta biraz da hüzünlü bir aşk şarkısı dinlediğini gördü. Oturduğu kanepenin ucunda cadı-çocuk Elva vardı, elindeki nakış işine dalmıştı: Onun yanında bir sandalyede de Nasuada'nın oda hizmetçisi Farica vardı. Farica'nın kucağında kedi adam Sarı Göz hayvan formunda kıvrılmıştı; hayvan formundaydı ve uyukluyor gibi görünüyordu ama Eragon tecrübelerinden onun büyük olasılıkla uyanık olduğunu tahmin ediyordu.

Eragon müzisyen parçasını bitirene kadar kapının yanında bekledi.

"Teşekkür ederim. Gidebilirsin," dedi Nasuada çalgıcıya. "Ah, Eragon. Hoş geldin."

Eragon hafifçe eğilip kraliçeyi selamladı. Sonra da selamlamak için kıza dönüp, "Elva," dedi.

Elva onu kaşlarının altından attığı bir bakışla karşıladı. "Eragon." Kedi adam da kuyruğunu oynattı.

"Konuşmak istediğin neydi Eragon?" diye sordu Nasuada. Yanındaki sehpa da duran kristal kadehinden bir yudum aldı.

"Belki özel olarak görüşsek daha iyi olur," dedi Eragon ve başıyla kadının arkasındaki cam panel kapıyı işaret etti. Kapı, ortada fiskiyeli bir havuzu olan dört köşe bir bahçeye açılıyordu.

Nasuada bir an düşündükten sonra yerinden kalktı ve mor renkli giysisinin eteklerini arkasından sürüye sürüye balkona doğru ilerledi.

Eragon da peşinden çıktı, sonra yan yana durup, binanın yan tarafının yaptığı grimsi gölgeli serinlikte şırıl şırıl akan suları seyrettiler.

"Ne güzel bir gün," dedi Nasuada havayı derin derin içine çekerek. Eragon onun birkaç saat öncesine göre daha huzurlu bir hava içinde olduğunu fark etti.

Eragon, "Müzik keyfini yerine getirmişe benziyor," dedi.

"Hayır, müzik değil. Elva."

Eragon başını dikleştirdi. "Nasıl yani?"

Nasuada'nın yüzünde tuhaf yarı gülümser bir ifade belirdi. "Urû'baen'de esir düştükten, orada çektiklerimden... ve kaybettiklerimden ve girişilen suikastlardan sonra, sanki hayat benim için anlamını yitirmişti. Kendimde değildim artık ve yaptığım hiçbir şey üzüntülerimi geçirmiyordu.

"Bunu anlamıştım," dedi Eragon. "Ama ne yapmam gerektiğini veya ne söyleyip de seni teselli edeceğimi bilemedim."

"Hiçbir şey. Yapacağın hiçbir şeyin zaten faydası olmazdı. Eğer Elva olmasaydı, bu halde yıllarca kalabilirdim. Bana söyledikleri... bana söylediği şeyler sanırım duymaya ihtiyacım olan şeylerdi. Bana çok uzun zaman önce, Aberon Şatosu'ndayken verdiği bir sözü yerine getirdi." Eragon kaşlarını çatıp odaya doğru dönüp bir göz attı. Elva hâlâ oturduğu yerde nakışını işlemekteydi. Beraberce başlarından geçen bunca şeye rağmen Eragon hâlâ kıza güvenemiyordu. Ayrıca kendi çıkarı için Nasuada'yı bazı konularda yönlendirmesinden endişeleniyordu.

Nasuada onun koluna dokundu. "Benim için endişelenmene gerek yok Eragon. Denemeye çalışsa bile, dengemi bozamayacağı kadar iyi tanırım kendimi. Beni Galbatorix yıkamadı; onun yıkabileceğini mi sanıyorsun?"

Eragon yüzünde ciddi bir ifadeyle tekrar küçük kıza baktı. "Evet."

Nasuada yeniden güldü. "Endişelerin için sağ ol, ama bu konuda yersizler. Bırak da şu halimin tadını çıkarayım; şüphelerinle beni başka bir zaman boğarsın."

"Peki. Peki." Eragon mücadeleden vazgeçip, "Kendini iyi hissettiğine sevindim," dedi.

"Teşekkür ederim. İyiyim.. Saphira ile Eirnen yine önceki gibi oynuyorlar mı? Artık onları duyamıyorum."

"Evet, ama şu anda taş saçağın üstündeler." Eragon telepatiyle Saphira'nın zihnine uğradığında birden yüzünün kızardığını hissetti.

"Ah." Nasuada ellerini üst üste, taş korkuluğa koydu. Korkuluğun üst kısımları çiçek açan nergis çiçekleri biçiminde taş oymasıydı. "Evet. Neden görüşmek istedin? Teklifimle ilgili bir karara vardın mı?"

"Vardım."

"Mükemmel. O zaman planlarımızı uygulamaya bir an önce başlayabiliriz. Ben çoktan..."

"Kabul etmemeye karar verdim."

"Ne?" Nasuada kulaklarına inanamıyormuş gibi ona baktı. "Niçin? Bu pozisyona başka kimi uygun görüyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi Eragon kibarca. "Bu seninle Orrin'in baş başa vermeniz gereken bir karar olacak."

Nasuada hayretle kaşlarını kaldırdı. "Bize doğru kişiyi seçmemizde bile yardım etmeyecek misin? Ve benden başka birisinden emir almayacağına inanmamı mı bekliyorsun?"

"Yanlış anlıyorsun," dedi. "Ben büyücüleri idare etmek istemiyorum ve onlara da katılmayacağım."

Nasuada gözlerini dikip bir süre onu inceledi; sonra gidip terasa açılan cam panel kapıları, Elva, Farica ve kedi adam duymasın diye kapattı. Yeniden Eragon'un yanına gelip konuşmaya başladı. "Eragon! Ne yaptığını sanıyorsun! Katılman gerektiğini biliyorsun. Hizmetimde olan bütün büyücüler buna katılmak zorunda. Ayrıcalık yapmak olmaz. Hiç kimseye ayrıcalık yapılmaz! İnsanların birilerini kayırdığımı düşünmelerine müsaade edemem. Bu büyücüler arasında görüş ayrılığı ve husumet yaratır ki, bu benim kesinlikle istemediğim bir şey. Benim derebeyliğimin bir tebaası olduğun sürece,

burasının kurallarına uymak zorundasın, yoksa benim otoritemin bir anlamı kalmaz. Bunları sana söylememe gerek yok Eragon."

"Gerek yok. Gayet farkındayım, zaten bu yüzden Saphira'yla beraber Alagaesia'dan ayrılmaya karar verdik."

Nasuada sanki düşmemek ister gibi elini tırabzana koydu. Bir süre aşağıdan gelen su şırıltıları çevrede duyulan tek sestti.

"Anlayamıyorum."

Böylece Eragon bir kez daha, tıpkı Arya'ya yaptığı gibi, neden ejderhaların (ve bu sebepten Saphira ile kendisinin de) Alagaesia'da kalamayacağını sebeplerini sıraladı. Sözü bitince de, "Büyücülerin başına geçmek işinin altından kalkamazdım. Saphira'yla birlikte ejderhaları yetiştirmeliyiz, süvarileri eğitmeliyiz ve bu her şeyden daha öncelikle halledilmeli. Zamanım olsa bile hem süvarilerin başına geçip, hem de sana rapor veremezdim; diğer ırklar böyle bir şeyi asla kabul etmezler. Arya kraliçe olmayı seçebilir ama süvariler mümkün olduğunda ayrışık olarak kalmalıdır. Irkları kayırmaya başlarsak, Alagaesia yıkılır. Pozisyonu kabul etmeyi sadece bir tek sebepten düşünebilirdim, o da büyücüler bütün ırklardan olsalardı olurdu, hatta Urgallardan bile, ama bu pek olacağına benzemiyor. Ayrıca yumurtalara ve Eldunari'lere ne olacağı sorusu da hâlâ yanıtlanmayı bekliyor olurdu."

Nasuada'nın yüzü asılmıştı. "Buna inanmamı beklemiyorsun herhalde, sahip olduğun bütün güçle, ejderhaları burada Alagaesia'da gözetip koruyamaman imkânsız."

"Belki koruyabilirim ama ejderhaların güvenliği için sadece büyüye bel bağlayamayız. Fiziksel engellere ihtiyaç var; duvarlar gerek, hendekler, insanların, Elf, Cüce veya Urgalların aşamayacağı dik yamaçlar gerek. Dahası sadece mesafeden kaynaklanan bir güvenceye ihtiyacımız var. Bize ulaşmak öyle güç olmalı ki, buna niyetlenen en kararlı düşmanımızı bizi karşılaştığı zorluklar iki kere düşündürmeli. Ama bunu da bir kenara bırak. Ejderhaları koruyabildiğimi farz edelim. Gerektiğinde onlara avlarının peşine düşmelerine nasıl engel olacağız sorusu hâlâ ortada. Bizden olduğu kadar, Cücelerden ve Urgallardan da. Neden sürekli Feldûnost'un sürüsünün kaybolduğunu Orik'e sen açıklamak zorunda kalmak ister miydin ya da hayvanlarını kaybeden öfkeli çiftçileri sürekli yatıştırmaya çalışmayı?.. Hayır, buradan gitmek tek çaremiz."

Eragon aşağıdaki fiskiyeli havuza baktı. "Yumurtalar ve Eldunari için Alagaesia'da güvenli bir yer olsa bile, benim burada kalmam doğru olmaz."

"O nedenmiş?"

Eragon başını iki yana salladı. "Bunun cevabını sen de benim kadar iyi biliyorsun. Ben aşın güçlendim. Ben burada olduğum sürece, senin otoritene, tıpkı Arya, Orik ve Orrin'inkine de öyle, hep kuşkuyla yaklaşılacaktır. İstesem, Surda, Teirm ve hatta senin kendi krallığından bile herkes peşimden gelir. Eldunari'lerin yardımını da aldıktan sonra bana kimse karşı koyamaz, ne Arya, ne Murtagh."

"Asla bize karşı savaşmazsın sen. Sen bu değilsin."

"Öyle mi? Önümde yaşayacağım onca yıl içinde, ki uzun bir ömrüm de olabilir, devlet işlerine hiç karışmadan yaşayacağıma gerçekten inanıyor musun?"

"Eğer karışırsan da bunun iyi bir sebeple olacağına inanıyorum ve eminim senin bu yardımın bizi

ancak mutlu edecektir."

"Öyle mi olacaktır? Müdahale etme sebeplerimin doğruluğuna benim inanacağıma hiç şüphe yok ama işte zaten konu da bu, değil mi? Benim her şeyi daha iyi bildiğimi sanmam ve elimin altındaki bu güç de olduğuna göre, harekete geçmem gerektiğini düşünmem." Kadının daha önce kendisine söylediği sözleri hatırlayıp yeniden ona aktardı: "Çoğunluğun iyiliği için," demiştin. "Ama eğer yanılan bensem, beni kim durduracak o zaman? Bir Galbatorix'e dönüşebilirim, hem de baştaki bütün iyi niyetime rağmen. Elimdeki güç, insanların bana katılmasına sebep oluyor. Bunu imparatorluk içinde koştururken de gördüm... Sen benim yerimde olsan, işlere burnunu sokma isteğine karşı koyar mıydın, sadece biraz da olsa karışmak istemez miydin, her şeyin daha iyi olmasını istediğin için? Benim burada varlığım dengeleri bozuyor Nasuada. Eğer nefret ettiğim bir şey haline gelmek istemiyorsam, buradan gitmeliyim."

Nasuada çenesini dikleştirdi. "Sana kalmanı emredebilirim."

"Umarım etmezsin. Dostça ayrılmayı tercih ederim, hiddetle değil."

"Yani o zaman kendi başına buyruk mu olacaksın?"

"Saphira'ya ve kendi vicdanıma karşı sorumlu olacağım, her zaman olduğu gibi."

Nasuada'nın dudak uçları kıvrıldı. "Vicdanlı insan –dünyadaki en tehlikeli tür."

Bir kez daha fiskiyeli havuzun sesi meydana gelen boşluğu doldurmuştu.

Sonra Nasuada dedi ki: "Tanrılara inanır mısın Eragon?"

"Hangisi? O kadar çok var ki."

"Herhangi birine. Hepsine. Kendinden daha büyük olan bir gücün varlığına inanıyor musun?"

"Saphira'dan başka mı?" Nasuada kaşlarını çatınca Eragon özür dileyerek gülümsedi. "Özür dilerim." Bir dakika kadar ciddi ciddi düşündü, sonra da, "Belki varlardır, bilmiyorum," dedi. "Gördüm... Ne gördüğümü bilmiyorum ama sanırım Tronjheim'da Orik'in taç giydiğinde Cücelerin tanrısı Gûntera'yı gördüm. Ama eğer tanrılar varsa bile, Galbatorix'in tahtta o kadar uzun süre kalmasına izin verdikleri için onlar hakkında pek iyi şeyler düşünmüyorum."

"Belki sen onu silebilmek için tanrıların bir aracıydın. Bunu hiç düşündün mü?"

"Ben mi?" Eragon güldü. "Olabilir tabii, ama her neyse, kesinlikle yaşayıp yaşamadığımızı fazla aldırıyorlar."

"Tabii aldırılmazlar, neden aldırırsınlar? Onlar tanrı... Peki onlara ibadet ediyor musun?" Bu soru sanki Nasuada için özellikle önemli gibiydi.

Eragon yine bir süre düşündü. Sonra omuz silkti. "Öyle çok var ki, hangisini seçeceğimi nereden bileyim?"

"Neden hepsinin yaratıcısını seçmiyorsun, Unulukuna, sonsuz yaşam sunan?"

Eragon elinde olmadan güldü. "Hasta olmaz ya da biri beni öldürmezse, belki bin yıl daha yaşarım ve o kadar uzun yaşadktan sonra bilmiyorum hâlâ ölümden sonra da bir yaşam ister miyim. Bir tanrı bana başka ne verebilir? Eldunari'yle istediğim çoğu şeyi yapacak güce sahip oluyorum."

"Tanrılar bize sevdiklerimizi yeniden görebilme şansı sunar. Bunu istemez miydin?"

Eragon bocaladı. "İsterim ama sonsuzluğa katlanmak istemiyorum. Bu bana nedense Elflerin inandığı gibi bir gün hiçliğe karışma fikrinden de korkunç görünüyor."

Nasuada rahatsız olmuşa benziyordu. "Yani, Saphira ile kendinden başka kimseye karşı sorumlu olduğunu düşünmüyorsun?"

"Nasuada sence ben kötü bir insan mıyım?"

Kadın başını iki yana salladı.

"O zaman doğru bildiğimi yapmamda bana güven. Saphira'ya, Eldunari'ye ve bir gün meydana gelecek bütün süvarilere karşı kendimi sorumlu tutuyorum ve ayrıca sana, Arya'ya, Orik'e ve Alagaesia'daki herkese. İstediği gibi davranmam için bana ceza verecek bir efendiye ihtiyacım yok. Eğer olsaydı, gerçekten düzelmek istediği için değil de, sırf babasının kırbacından korktuğu için onun kurallarına uyan bir çocuktan farkım olmazdı."

Nasuada onu birkaç saniye süzdü. "Pekâlâ, o halde, sana güveniyorum."

Fıskiyenin sesi bir kez daha sahne aldı. Başlarının üstünde batan güneşin ışıkları taş damın altındaki çatlak ve yarıkları iyice ortaya çıkarıyordu.

"Ya yardımına ihtiyacımız olursa?" diye sordu.

"O zaman yardım ederim. Sizi terk etmeyeceğim Nasuada. Çalışma odandaki aynalardan birini kendi aynama bağlayacağım; böylece istediğin zaman bana ulaşabileceksin. Roran ve Katrina için de aynısını yapacağım. Eğer bir sorun çıkarsa, yardım göndermenin bir yolunu bulacağım. Kendim gelemeyebilirim ama yardım edeceğim."

Nasuada başını salladı. "Edeceğini biliyorum." Sonra içini çekti, mutsuzluk yüzünden okunuyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Eragon.

"Her şey ne güzel yolunda gidiyordu. Galbatorix öldü. Son savaşın ardından taşlar yerine oturdu. Sonunda nihayet büyücülerle ilgili sorunu da çözecektik. Sen ve Saphira onları ve süvarileri yönetip yönlendirecektiniz. Ama şimdi... ne yapacağımızı ben de bilmiyorum."

"Çözülür; eminim. Bir yolunu bulacaksın."

"Sen burada olsan daha kolay olurdu... En azından eski dilin ismini büyücülerini yönetmesi için seçeceğimiz kişiye öğretmeyi kabul etmez misin?"

Eragon bu ihtimali daha önce düşündüğü için vereceği cevabı düşünmek zorunda kalmamıştı; ama doğru sözcükleri seçmek için biraz durdu. "Yapabilirim ama sanırım bir zaman sonra bundan pişman oluruz."

"Yani yapmayacaksın."

Eragon başını iki yana salladı.

Hayal kırıklığına uğramış, canı sıkılmıştı Nasuada'nın. "Peki neden? Sebeplerin nedir?"

"Bu isim uluorta kullanılmayacak kadar çok tehlikeli Nasuada. Çok hırslı ama vicdani duyguları eksik bir büyücünün eline geçerse, bu kişi inanılmaz derecede büyük bir felakete neden olabilir. Dahası bununla birlikte eski dili yıkabilirler. Galbatorix bile bunu yapacak kadar deli değildi, ama eğitimsiz, güç delisi bir büyücü? Kim bilir neler olur? Şu an için, benim dışımda bu ismi sadece

Arya, Murtagh ve ejderhalar biliyor. Böyle bırakmak daha iyi."

"Ama sen gidince isme ihtiyacımız olduğunda Arya'ya başvurmak zorunda kalacağız."

"Onun her zaman yardımcı olacağını biliyorsun. Bence eğer endişelenmen gereken biri varsa, Murtagh olmalı."

Nasuada birden kendi içine döner gibi oldu. "Böyle düşünmen gereksiz. Bizim için bir tehdit değil o. Şu an değil."

"Sen nasıl diyorsan. Eğer amacın büyücüleri kontrol altında tutmaksa, o zaman eski dilin ismi, saklamak gereken bir bilgi."

"Eğer durum gerçekten böyleyse, o zaman... anlıyorum."

"Teşekkür ederim. Bilmen gereken bir şey daha var."

Nasuada pür dikkatti. "Öyle mi?"

Bunun üzerine Eragon ona Urgallarla ilgili kısa bir süre önce aklına gelen fikirden bahsetti. Sözlerini bitirdiğinde Nasuada bir süre konuşmadı. Sonra da, "Üstüne çok fazla sorumluluk yükleniyorsun," dedi.

"Yapmak zorundayım. Başkası yapamaz... Onaylıyor musun? Uzun dönemde barışı sağlayacak tek yol bu gibi görünüyor."

"Bunun doğru bir karar olduğuna emin misin?"

"Tam değilim, ama sanırım denemem gerek."

"Cüceler de mi? Bu gerçekten gerekli mi?"

"Evet. Böyle olması gerek. Böylesi doğru. Irklar arası dengelerin kurulmasına da yardım edecek."

"Ya kabul etmezlerse?"

"Edeceklerine eminim."

"O zaman bildiğin gibi yap. Onayıma ihtiyacın yok, zaten bunu da yeterince açık ifade ettin, ama gerektiği konusunda sana katılıyorum. Yoksa bugünden yirmi otuz yıl sonra, atalarımızın Alagaesia'ya ilk geldiklerinde karşılaştıkları problemlerle karşılaşabiliriz."

Eragon hafifçe başını eğdi. "Ben yapılması gerekenlerle ilgilenirim."

"Ne zaman ayrılmayı düşünüyorsun?"

"Arya'yla birlikte."

"O kadar erken mi?"

"Daha fazla beklemenin anlamı yok."

Nasuada korkuluğa dayandı, gözlerini aşağıdaki havuza dikmişti. "Ziyaret etmeye gelecek misin?"

"Çalışırım, ama... sanmıyorum. Angela gelecekle ilgili falıma bakarken, bana asla bir daha dönmeyeceğimi söylemişti."

"Ah." Nasuada'nın sesi buruklaşmıştı. Dönüp doğrudan Eragon'a baktı. "Seni özleyeceğim."

"Ben de seni özleyeceğim."

Kadın dudaklarını sıktı, ağlamaya çalışıyordu. Sonra bir adım atıp Eragon'a sarıldı. Eragon da ona sarıldı ve bu şekilde birkaç saniye kaldılar.

Sonra ayrıldılar ve Eragon, "Nasuada, eğer bir gün kraliçe olmaktan bıcarsan ya da huzur içinde yaşayacağın bir yer ararsan, bizim yanımıza gel. Bizim yanımızda sana her zaman yer olacak. Seni ölümsüzleştiremem ama normal bir insanın yaşayacağından çok daha fazla uzun ve mutlu süreceğin bir ömür sürmeni sağlayabilirim," dedi.

"Teşekkür ederim. Önerin beni mutlu etti ve unutmayacağım." Ama Eragon onun Alagaesia'dan asla ayrılmayacağından adı gibi emindi, hem de ne kadar yaşlanırsa yaşlansın. O, görev anlayışı çok güçlü bir kadındı.

Sonra Eragon rica etti: "Bize iyi dileklerini bağışlayacak mısın?"

"Elbette." Kadın onun başını ellerinin arasına aldı, alnından öptü ve, "Bütün iyilikler Saphira ile senin üstüne olsun. Barış, huzur ve şans nereye giderseniz gidin, beraberinizde olsun," dedi.

"Senin de öyle," diye karşılık verdi Eragon.

Kadın onun başını bir süre daha tuttu; sonra bıraktı. Eragon, kadını terasta yalnız bırakıp cam kapıyı açtı ve Nasuada'nın çalışma odasından çıktı.

Kan Bedeli

Eragon merdivenlerden inip binanın ana çıkışına doğru giderken, şifacı kadın Angela'ya rastladı. Bir kapının karanlık girişinde bağdaş kurarak oturmuş, üzerinde şu anda ne olduğunu çıkaramadığı tuhaf eski harfler olan mavi beyaz bir bere örüyordu. Yanında kıvrılmış Solembum yatıyordu. Başını kadının kucağına koymuş, ağır patilerinden birini de sağ dizinin üstüne atmıştı.

Eragon şaşırıp durdu. İkisini de uzun zamandır görmemişti (hatırlamak için düşünmesi gerekmişti). Urû'baen savaşından beri. Ondan sonra sanki yer yarılıp içine girmişlerdi.

"Selamlar," dedi Angela başını kaldırmadan.

"Selamlar," dedi Eragon. "Burada ne yapıyorsun?"

"Bir bere örüyorum."

"Onu görüyorum, ama neden burada?"

"Çünkü seni görmek istedim." Şişler hızlı ve düzenli bir tıkırtıyla birbirine çarpıyordu; hareketleri oynak bir alevin görüntüsü kadar insanı kendinden geçiriciydi. "Saphira, yumurtalar ve Eldunari'yle Alagaesia'dan ayrılacağını duydum."

"Kehanet ettiğin gibi," diye kestirip attı Eragon; çok gizli olması gereken bir şeyi kadının öğrenmesine canı sıkılmıştı. Nasuada'yla konuşmalarına kulak misafiri olmuş olamazdı (koruyucu büyüsünün bunu engellemiş olması gerekirdi) ve ayrıca bildiği kadarıyla, henüz kimse ona veya Solembum'a yumurtalarla Eldunari'nin varlığından bahsetmemişti.

"Evet, şey ama yine de gideceğini sanmamıştım."

"Nereden öğrendin? Arya'dan mı?"

"Ondan mı? Ah! Asla söylemez. Hayır, benim kendime özgü bilgi toplama yollarım var." Örmeye kısa bir an ara verip Eragon'a baktı; gözleri parlıyordu. "Ama onları seninle paylaşacağım demek değil bu. Benim de tutmam gereken bazı sırlar var."

"Öff."

"Bana öfleme. Böyle davranacağını bilseydim, buraya gelmezdim."

"Özür dilerim. Sadece biraz... huzursuzum." Hemen ardından da sordu: "Beni neden görmeye geldin?"

"Seninle vedalaşmak ve sana yolculuğunda iyi şanslar dilemek istedim."

"Teşekkür ederim."

"Hımm. Yaşamaya karar verdiğin yerde kafanı fazla bir şeye takıp kendini üzme. Bol bol dışarıya, güneşe çık."

"Olur yaparım. Sen ve Solembum ne yapacaksınız? Bir süre burada kalıp Elva'ya göz kulak olacak mısınız? Böyle yapacağını söylemiştin."

Şifacı kadın hiç de kadınlara yakışmayacak bir sesle homurdandı. "Kalmak mı? Nasuada, ülkedeki bütün büyücüleri gizlice gözetlemeye niyetlenmişken burada nasıl kalabilirim?"

"Bunu da mı duydun?!"

Kadın gözlerini dikip Eragon'a baktı. "Hiç doğru değil. Onaylamıyorum. Yaramazlık etmiş küçük bir çocuk gibi muamele edilmeye karşıyım. Hayır. Solembum ile benim daha misafirperver yerlere göçme zamanımız geldi: Beor Dağları belki ya da Du Weldenvarden."

Eragon biraz kararsızlık geçirip sonra sordu: "Saphira ve bana katılmak ister misin?"

Solembum bir gözünü açıp Eragon'u inceledi, sonra yeniden kapadı.

"Çok nazıksın," dedi Angela. "Ama bu güzel teklifini kabul edemeyeceğim. En azından şimdilik. Oturup Eldunari'ye göz kulak olmak sıkıcı bir şey... Gerçi, bir avuç ejderha yavrusu büyümek heyecanlı bir şey olsa gerek. Ama hayır, şu an için olmaz. Solembum ile ben burada, Alagaesia'da kalacağız. Ayrıca birkaç yıl boyunca gözümü Elva'nın üstünden ayırmamak istiyorum; bunu her ne kadar bizzat burada olup yapamasam da."

"Macera yaşamaktan bıkmadın mı?"

"Asla. Bunlar hayata tat katan şeyler." Yarısı bitmiş örgüsünü yukarı kaldırdı. "Beğendin mi?"

"Güzel. Mavis'i çok hoş. Ama üstündeki eski yazıda ne diyor?"

"Raxacori –ah, her neyse. Zaten bilsen de anlamazsın. Sana ve Saphira'ya iyi yolculuklar dilerim Eragon. Kulağa kaçan çıyanlara ve hemstirlara dikkat et. Vahşi hemstirler çok tehlikeli yaratıklardır."

Eragon gülümsemeye çalıştı. "Sana da iyi yolculuklar ve sana da Solembum."

Kedi adam tek gözünü yeniden açtı. İyi yolculuklar, Kral Katili.

Eragon binadan çıkıp şehir içinde yürümeye başlayarak, Jeod ile karısı Helen'in şimdi yaşadıkları yere doğru yola koyuldu. Yeni evleri yüksek duvarları, geniş bir bahçesi olan, girişinde yerlere kadar eğilen hizmetkârların beklediği oldukça büyük bir konaktı. Helen çok iyi bir iş çıkarmıştı. Varden'in en gerekli ihtiyaçlarını temin edip (şimdi de Nasuada'nın krallığının) kısa zamanda Jeod'un Teirm'de sahip olduğundan da büyük bir sistem kurmuştu.

Eragon, Jeod'u akşam yemeği için hazırlık yaparken buldu. Kendisine edilen akşam yemeği teklifini geri çevirdikten sonra, birkaç dakikada ona Nasuada'ya anlattıklarının aynısını açıkladı. İlk başta Jeod şaşırmış, hatta bir parça da bozulmuştu; ama sonrasında Saphira ve diğer ejderhalarla birlikte gitmesinin gerekli olduğunu o da kabullendi. Tıpkı Nasuada ve şifacı kadın gibi Eragon onu da kendilerine katılması için davet etti.

"Teklifin gerçekten çok cazip," dedi Jeod. "Ama benim evim burası. Bir işim var ve uzun zamandan beri ilk kez Helen gerçekten mutlu. Ilirea bizim yuvamız haline geldi ve ikimiz de buradan başka bir yere artık taşınmak istemiyoruz."

Eragon anlıyordu, başını salladı.

"Ama sen... sen birkaç ejderha ile süvarisinden başka kimselerin gitmediği yerlere gideceksin. Söylesene, doğuda ne var, biliyor musun? Başka bir deniz var mı?"

"Yeterince uzağa gidersen evet."

"Ondan önce ne vardır?"

Eragon omuzlarını silkti. "Çoğunluğu boş arazi, yani Eldunari böyle söylüyor; ama geçen yüz yıl içinde bir şeyin değiştiğini sanmıyorum."

Jeod ona doğru yaklaşıp sesini alçalttı. "Artık ayrıldığına göre... Sana bir şey söyleyeceğim. Sana Arcaena'dan bahsettiğimi hatırlıyor musun? Alagaesia'da kendini bilgiyi korumaya adanmış düzenden?"

Eragon başını salladı. "Monk Heslant'ın onlardan olduğunu söylemiştin."

"Tıpkı benim gibi." Eragon'un şaşkın bakışlarına Jeod utanmış gibi bir el hareketiyle karşılık verip saçlarını sıvazladı. "Onlara uzun zaman önce katıldım, gençken ve hizmet etmek için bir sebep ararken. Onlara yıllar boyu bilgi topladım, yazılar hazırladım; onlar da karşılığında bana yardım ettiler. Her neyse, bilmen gerektiğini düşündüm. Bunu daha önce sadece Brom'a söylemiştim."

"Helen'e bile söylemedin mi?"

"Ona bile söylemedim.. Her neyse, sen, Saphira ve Varden'in yükselişiyle ilgili bilgileri de yazıya dökmeyi bitirdikten sonra, onu Spine'daki manastıra yollayacağım ve orada Domia'ya yeni bölümler olarak eklenecekler. Hikâyen unutulmayacak, Eragon; sana en azından bu kadarını söyleyebilirim."

Eragon'un edindiği bilgi inanılmaz derecede kalbine dokunmuştu. "Çok teşekkür ederim," dedi ve Jeod'un kolunu sıkarak onunla tokalaştı.

"Ben de sana, Eragon Shade Katili."

Daha sonra Eragon yeniden, Saphira'nın Roran ve Katrina'yla birlikte yaşadığı konağa döndü; geldiğinde kendisini yemeğe bekliyorlardı.

Bütün yemek boyunca sohbetin konusu Arya ile Eirnen'di. Eragon yemekleri bitene ve üçü (ve de bebek) Saphira'nın Firnen'le uyuduğu avluya bakan bir başka odaya geçene kadar dilini tutup, ayrılışlarıyla ilgili planlardan bahsetmedi. Orada oturup güneşin ufukta alçalarak batışını seyrederek, şarap ve çay içtiler.

Yeterince zaman geçtikten sonra Eragon konuyu açtı. Tahmin ettiği gibi Roran ile Katrina hayal kırıklığına uğramışlar ve onu vazgeçirmeye çalışmışlardı. Her noktaya itiraz etmişler, sebepleri kabul etmeye yanaşmamışlardı. Eragon detaylarıyla açıklayana kadar neredeyse tam bir saat onlarla konuştu.

Sonunda Roran, "Kahretsin, sen bizim ailemizsin! Gidemezsin!" dedi.

"Gitmek zorundayım. Sen de benim kadar bunu biliyorsun, sadece kabul etmek istemiyorsun."

Roran yumruğunu aralarında duran masaya vurup, açık pencereye doğru yürüdü; avurtları şişip gerilmişti.

Bebek ağlamaya başlayınca Katrina onun sırtını sıvazlayarak yatıştırdı. "Pişşş, bebeğim, pişşş."

Eragon, Roran'ın yanına gitti. "Arzu etmediğini biliyorum. Ben de istemiyorum ama başka çarem yok."

"Tabii var. Hele senin herkesten fazla var."

"Evet, elbette; ama yapılması doğru olan şey bu."

Roran söylenip kollarını göğsünde kavuşturdu.

Arkalarında Katrina, "Eğer gidersen Ismira'ya amcalık yapamayacaksın. Seni bilmeden tanımadan mı büyüyecek?" dedi.

"Hayır," dedi Eragon tekrar kadının yanına giderek. "Hâlâ onunla görüşebileceğiz. Onun her zaman güven içinde olmasına dikkat edeceğim. Ara sıra ona belki hediyeler bile gönderebilirim." Çömeli parmağını bebeğe uzattı ve minik kız hemen uzatılan parmağı kuvvetle kavradı.

"Ama burada olmayacaksın."

"Hayır... Burada olmayacağım." Eragon usulca parmağını kızın avucundan kurtardı ve tekrar Roran'ın yanına döndü. "Dediğim gibi, isterseniz bana katılabilirsiniz."

Roran'ın çenesindeki kaslar oynuyordu. "Ve Palancar Vadisi'ne veda edelim, öyle mi?" Başını iki yana salladı. "Horst ile diğerleri şimdiden ayrılmak için hazırlıklara başladılar. Carvahall'i yeniden kurup, Spine'daki en güzel şehir yapacağız. Sen de yardım edebilirdin; tıpkı eski günlerdeki gibi olurdu."

"Keşke edebilseydim."

Aşağıda Saphira boğazından hırıltıya benzer bir ses çıkarıp burnunu Firnen'in boynuna sürtüp okşadı. Yeşil ejderha ona biraz daha sokuldu.

Roran alçak sesle, "Başka bir yolu yok mu Eragon?" diye sordu. "Saphira ile aklımıza gelen başka bir neden yok."

"Kahretsin –bu hiç de doğru değil! O vahşi yerde tek başına yaşamamalısınız!"

"Çok da yalnız olmayacağım. Blödhgarm ve birkaç Elf daha benimle geliyorlar."

Roran aman sen de dercesine bir hareket yaptı. "Ne demek istediğimi anladın." Roran bıyığının ucunu çiğneyip ellerini pencerenin altından dil gibi uzanan taş pervaza dayadı. Eragon onun kollarında gerilip gevşeyen lif lif kasları görebiliyordu. Sonra Roran başını çevirip ona, "Gitmek istediğin yere vardığında ne yapacaksın?" diye sordu.

"Bir tepe veya kayalık bulacağım ve onun en yükseklerinde bütün ejderhaları içine alıp güvende tutacak büyüklükte bir yer inşa edeceğim. Ya sen? Köyü kurduktan sonra ne yapacaksın?"

Roran'ın yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Benzerini. Vadinin sunduğu olanakla o her zaman bahsettiğimiz tepenin üstüne bir şato yapmayı planlıyorum. Büyük bir şato değil, şöyle surla çevrili taş bir yapı. Saldırmaya karar verirlerse Urgalları dışarda tutmaya yetecek bir şey. Herhalde yapması birkaç yılı alır ama sonrasında kendimizi doğru dürüst savunacak durumda olacağız, Raz'ac'ların askerlerle geldiği zamanki gibi olmaz." Yan gözle Eragon'a baktı. "Bir ejderha için de yerimiz olurdu."

"İki ejderha için de olur muydu?" Eragon, Saphira ile Firnen'i işaret etti.

"Herhalde hayır... Ondan ayrılacak olmayı Saphira nasıl karşılıyor?"

"Hoşuna gitmiyor, ama gerektiğini biliyor."

"Mımm."

Solan güneşin amber rengi ışığı Roran'ın yüzündeki hatları iyice belirginleştiriyordu. Kuzenin alnında ve göz çevresinde çizgi ve kırışıklıklar oluşmaya başladığını fark edince birden şaşırıp Eragon. Sinsice ilerleyen yaşların yüzde izlerini görmek insanı düşündürüyordu. Hayat ne kadar hızlı geçiyordu.

Katrina, Ismira'yı beşiğine yatırdı. Sonra pencereye onların yanına geldi ve elini Eragon'un omzuna koydu. "Seni özleyeceğiz Eragon."

"Ve ben de seni," dedi; sonra onun eline dokundu. "Ama hemen veda etmemize gerek yok. Üçünüzün bizimle beraber Ellesmera'ya gelmenizi istiyorum. Orayı görmek hoşunuza gidecektir ve bu şekilde birkaç gün daha birlikte geçirmiş oluruz."

Roran başını Eragon'a çevirdi. "Du Weldenvarden'e o kadar yolu Ismira'yla gitmemiz imkânsız. Çok küçük daha. Zaten Palancar Vadisi'ne dönmek yeterince zor olacak. Ellesmera'ya bir yolculuk söz konusu bile olamaz."

"Bir ejderha sırtında gidecek olsanız bile mi?" Eragon onların yüzündeki hayreti görünce kahkahayı bastı. "Arya ile Firnen sizi Ellesmera'ya götürmeyi kabul ettiler; ben de sakladığımız yerden gidip ejderhaların yumurtalarını getireceğim."

"Ellesmera'ya uçuş ne kadar sürüyor?" diye sordu Roran kaşlarını çatıp.

"Bir hafta kadar. Arya yolda Tronjheim'a uğrayıp Kral Orik'i ziyaret etmek istiyor. Yol boyunca sıcak ve güvenli olursunuz. Ismira için tehlikeli değil."

Katrina, Roran'a baktı, o da ona; sonra kadın, "Eragon'u oradan yolcu etmek güzel olurdu; ayrıca Elflerin şehrinin ne kadar güzel olduğunu hep duyardım..." dedi.

"Yolculuğun altından kalkabileceğine emin misin?" diye sordu Roran.

Kadın evet anlamında başını salladı. "Sen yanımızda olduğun sürece. Sanırım Horst ile ötekiler yola önden bizsiz çıkabilirler."

Sakalının altından gülümseyen bir ifade belirdi Roran'ın yüzünde, neşeyle kıkırdadı. "Bir gün BeorDağları'nı göreceğim ya da Elflerin şehirlerinden birine gideceğim hiç aklıma gelmezdi; ama neden olmasın, ha? Madem fırsat çıktı, değerlendirelim o zaman."

"Güzel, o zaman anlaştık," dedi Katrina, mutluluktan ışıltılı. "Weldenvarden'e gidiyoruz."

"Geri nasıl döneceğiz?" diye sordu Roran.

"Firnen'in üstünde," dedi Eragon. "Ya da, eğer at üstünde dönmek isterseniz eminim Arya yanınıza Palancar Vadisi'ne kadar eşlik edecek yardımcıları verecektir."

Roran yüzünü buruşturdu. "Hayır, at üstünde olmasın. Bir daha ömrün boyunca at binmeyeceksin deseler, yine de kısa bir süremiş gibi gelir, umurunda olmaz."

Eragon bir kaşını kaldırıp, "Ah, öyle mi? O zaman bundan senin artık Kar Ateşi'ni istemediğini mi çıkarayım?" diye sordu. Roran'a verdiği atın ismini de kendisi koymuştu.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Kar Ateşi'ne bir süre ihtiyacım olmasa bile, ona sahip olduğum için mutluyum."

"Hımm."

Ateşin yanında bu şekilde bir saat kadar daha durdular (güneş batıp gökyüzü mora çalmış, sonra hava kararmış ve yıldızlar çıkmıştı); yaklaşan yolculuklarını planladılar; Eragon ile Saphira, Du Weldenvarden'den ayrılıp uzaklara gittikleri zaman yanlarına ne almaları gerektiği gibi konulardan bahsettiler. Arkalarında Ismira beşiğinde, elleri çenesinin altında minicik yumruk olmuş, mışıl mışıl uyuyordu.

Ertesi sabah erkenden Eragon odasındaki vernikli gümüş aynayı kullanıp Tronjheim'da bulunan Orik'le bağlantı kurdu. Birkaç dakika beklemek zorunda kalmıştı ama sonunda Orik'in yüzü önünde belirdi; Cüce adam elindeki fildişi tarakla sakalını taramaktaydı.

"Eragon!" Orik çok sevindiğini belli eden bir yüzle, "Nasılsın?" diye sordu. "Son görüşmemizden beri çok uzun zaman geçti."

Biraz suçluluk hisseden Eragon, hak verdi. Ardından Orik'e ayrılma kararını açıkladı ve sebeplerini anlattı. Orik taramayı bırakmış ciddi bir yüzle, hiç sözünü kesmeden onu dinliyordu.

Eragon sözlerini bitirdiğinde Orik, "Gidişine üzüleceğiz, ama hak veriyorum; yapman gereken şey bu," dedi. "Bunu ben de düşünmüştüm, yani ejderhaların nerede yaşayacağı konusu benim de aklımı meşgul etmişti; ama endişelerimi kendime sakladım. Çünkü ejderhaların da bu kıtada yaşamaya en az bizim kadar hakları var, hatta bizim Feldûnost'u yemeleri, köylerimizi yakmaları hoşumuza gitmese de. Yine de başka bir yerde yetiştirilmeleri en iyisi olacak."

"Hak vermene sevindim," dedi Eragon. Orik'e Urgallarla ilgili fikrinden de bahsetti ve sonra Cüceleri de ilgilendirdiğinden. Bu kez Orik bir sürü soru sormuştu ve Eragon onun yaptığı öneriye şüpheyile yaklaştığını gördü.

Orik'in gözlerini eğip sakalına bakmakla geçirdiği uzun bir sessizlikten sonra Cüce şöyle dedi: "Bunu benden önceki hangi grimstnzborith'n'e sorsaydın, sana hayır derlerdi; bunu bana İmparatorluk'u işgal etmemizden önce sormuş olsaydın, ben de sana hayır derdim. Ama şimdi Urgallarla yan yana çarpıştıktan ve Murtagh, Thorn ve Galbatorix ve o canavar Shruikan'ı karşısında ne kadar zayıf olduğumuzu şahsen gördükten sonra... artık aynı şeyleri hissetmiyorum." Kalın gür kaşlarının arasından Eragon'a baktı. "Bu bana tahtıma mal olabilir, ama civardaki bütün knurlan adına kabul ettiğimi bildiriyorum... Onların çıkarı için, bunun farkında olsalar da olmasalar da."

Eragon, Orik'in üvey kardeşi olmasından bir kez daha gurur duymuştu.

"Teşekkür ederim," dedi.

Orik homurdandı. "Halkım böyle bir şeyi asla istemedi, ama ben olduğuna memnunum. Ne zaman öğreneceğiz?"

"Birkaç gün içinde. En fazla bir hafta."

"Herhangi bir şey hissedecek miyiz?"

"Belki. Arya'ya soracağım. Ama her ne olursa olsun, bitince seninle bağlantı kuracağım."

"Güzel. O zaman daha sonra yine görüşürüz. İyi yolculuklar Eragon."

"Helzvog seni korusun Orik."

Ertesi gün hep birlikte Ilirea'dan ayrıldılar.

Özel bir olaydı, şamatasız gürültüsüz. Eragon buna özellikle memnun olmuştu. Nasuada, Jörmundur, Jeod ve Elva şehrin güney surlarının dışında bekliyorlardı. Saphira ve Firnen yan yana oturmuşlar başlarını birbirlerine uzatıp sürtünüyorlar, bu arada Eragon ile Arya da eyerleri gözden geçiriyorlardı. Roran ve Katrina birkaç dakika sonra geldiler: Katrina, Ismira'yı sarıp sarmaladığı bir battaniye içinde taşıyordu. Roran da iki büyük çıkın dolusu battaniye, yiyecek ve diğer malzemeleri her birini bir omzunda sırtlanmıştı.

Roran elindeki yükleri Arya'ya uzattı, o da alıp onları Firnen'in üstündeki eyere bağladı.

Eragon ile Saphira herkesle vedalaştı; bu iş Eragon için Saphira'dan daha zordu. Ama gözleri yaşaran sadece kendisi değildi: Kendisiyle kucaklaşıp, Saphira ile ikisine iyi dileklerini sunarken Nasuada da, Jeod da ağlıyordu. Nasuada, Roran'a da iyi yolculuklar diledi, kendisine İmparatorluk'a karşı savaşta yaptığı yardımlardan dolayı bir kez daha teşekkür etti.

Sonunda Eragon, Arya ve Katrina, ejderhaların sırtına tırmanmak üzerelerken, kalabalık arasından bir kadının seslendiğini duydular: "Durun!"

Eragon ayağı Saphira'nın sağ ön bacağı üstünde durdu ve şehrin kapılarından Birgit'in çıkageldiğini gördü; gri etekleri uçuşuyor, genç oğlu Nolfavrell, yüzünde çaresiz bir ifadeyle peşinden koşturuyordu. Birgit'in bir elinde yalın bir kılıç vardı. Diğerinde yuvarlak tahta bir kalkan.

Manzara Eragon'un neredeyse içine oturmuştu.

Nasuada'nın muhafızları ikisinin önünü kesmek için harekete geçmişti ama Roran bağırdı: "Bırakın geçsinler!"

Nasuada muhafızlarına işaret etti, onlar da kenara çekildiler.

Hiç hızını kesmeden Birgit, Roran'ın yanına gitti.

"Birgit, lütfen yapma!" dedi Katrina alçak bir sesle ama kadın ona aldırmadı. Arya gözünü kırpmadan onları izliyordu, eli kılıcındaydı.

"Güçlü Balyoz. Sana hep kocamın ölümünün intikamını senden alacağımı söyledim. İşte şimdi hakkım olanı almaya geldim. Benimle savaşacak mısın, yoksa borcunu ödeyecek misin?"

Eragon idip Roran'ın yanında durdu. "Birgit, bunu neden yapıyorsun? Neden şimdi? Onu affedemez misin, eski acıları gömemez misin?"

"Onu yememi ister misin?" diye sordu Saphira.

"Henüz değil."

Birgit ona aldırmayıp gözlerini Roran'a dikmeye devam etti.

"Anne," dedi Nolfavrell, eteğini çekiştirerek; ama kadın çocuğun yalvarmalarına tepki vermedi.

Nasuada da yanlarına gelmişti. "Seni tanıyorum," dedi Birgit'e. "Savaşta adamlarla omuz omuza çarpışmıştın."

"Evet kraliçem."

"Roran'la ne alıp veremediğin var? O iyi ve değerli bir savaşçı olduğunu pek çok kez ispatlamış bir askerdir ve onu kaybetmek canımı sıkar."

"O ve ailesi, askerlerin kocamı öldürmesine neden oldular." Kısa bir an Nasuada'ya baktı. "Ra'zac onu yedi ekselansları. Onu yediler ve kemiklerinden iliğini içtiler. Bunu affedemem; bu yüzden karşılığını alacağım."

"Bu Roran'ın kabahati değildi," dedi Nasuada. "Bu çok mantıksız ve buna izin vermiyorum."

Eragon, bunu söylemekten nefret etse de araya girerek, "Hayır mantıksız değil," dedi. "Bizim geleneklerimize göre, Quimby'nin ölümünden sorumlu herkesten kanının öcünü almaya hakkı var."

"İyi ama bu Roran'ın suçu değildi ki!" diye bağırdı Katrina.

"Ama öyleydi," dedi alçak bir sesle. "Askerlere teslim olabilirdim. Onları uzaklaştırabilirdim. Saldırabilirdim. Ama yapmadım. Saklanmayı seçtim ve sonucunda Quimby hayatını kaybetti." Nasuada'ya göz attı. "Bu bizim aramızda halletmemiz gereken bir mesele kraliçem. Bir şeref meselesi, tıpkı Uzun Hançerler Davası'nın sizin için taşıdığı anlam gibi."

Nasuada kaşlarını çatıp Eragon'a baktı. O da başını sallayınca, Nasuada isteksizce geri çekildi.

"Nasıl olsun istiyorsun Güçlü Balyoz?" diye sordu Birgit. "Eragon ile birlikte Ra'zac'ı Helgrind'de öldürdük," dedi Roran. "Bu yetmez mi?"

Birgit başını iki yana salladı, kararlılığından ödün vermiyordu. "Hayır."

Roran bunun üzerine duraksadı; ensesindeki kaslar gerilmişti. "Gerçekten istediğin bu mu Birgit?"

"Evet, bu."

"O zaman sana borcumu ödeyeceğim."

Roran bunu söyler söylemez Katrina haykırıp kendini ikisinin arasına attı. Birgit'in kollarında hâlâ kızı vardı. "Sana izin vermeyeceğim! Kocamı alamazsın! Bunca atlattığımız şeyden sonra, alamazsın!"

Birgit'in yüzü taş gibiydi ve geri adım atmaya yeltenmedi. Benzer şekilde Roran da tepki vermemişti. Sonra Katrina'yı belinden kavradı ve fazla bir çaba harcamadan kaldırıp kenara bıraktı. "Onu tut, olur mu?" dedi Eragon'a buz gibi bir sesle.

"Roran..."

Kuzeni ona duygularını belli etmeyen bir ifadeyle bakıp tekrar Birgit'e döndü.

Eragon kendini Roran'ın peşinden ortaya atmasını engellemek için Katrina'yı omuzlarından tutup, yüzünde çaresiz bir ifadeyle Arya'yla bakıştı. Arya gözleriyle kendi kılıcını işaret etti ama Eragon başını iki yana salladı.

"Beni bırak! Bırak!" diye bağıırıyordu Katrina. Kollarındaki bebeği ağlamaya başlamıştı.

Roran karşısında duran kadından gözlerini bir an bile ayırmadan, kemerini çıkardı, yere bıraktı; yanına da hançerini ve balyozunu koydu. Varden'lilerden biri onu Galbatorix'in ölümünden sonra Ilirea'nın sokaklarında bulmuştu. Sonra Roran tüniğinin önünü açıp kılıcı göğsünü açıkta bıraktı.

"Eragon, koruyucu kalkanları üstümden kaldır," dedi.

"Ben..."

"Kaldır dedim!"

"Roran, hayır!" diye bağırdı Katrina. "Savun kendini!"

"Delirmiş bu," diye düşündü Eragon, ama karışmaya cesareti yoktu. Birgit'i durduracak olsa, Roran'ı utandırmış olacak ve Palancar Vadisi'nde yaşayanların gözünde kuzeninin şerefi iki paralık olacaktı. Eragon böyle bir utançla yaşamaktansa kuzeninin ölmeyi tercih edeceğini biliyordu.

Yine de Birgit'in Roran'ı öldürmesini izlemeye niyeti yoktu. Öcünü almasına izin verecekti ama hepsi bu kadardı. Eski dilde usulca mırıldanarak (kimse böylelikle kullandığı sözcükleri bilemeyecekti) Roran'ın istediğini yaptı ama bu arada kuzeninin üstüne üç yeni tılsım bıraktı: Biri boyundan aşağı omuriliğini koruyan tılsımdı; biri kafatasının kırılmasına mâni olan tılsımdı; sonuncusu da organlarını koruyordu. Bunun dışında bütün yaralanmaları gerekirse iyileştirebilirdi, tabii Birgit onun kolunu bacağını kesmediği takdirde.

"Oldu," dedi.

Roran başını salladı ve Birgit'e, "Gel hadi, al öcünü benden; sonra da ödeşmiş olalım ve bu kavga da burada bununla bitsin."

"Benimle dövüşmeyecek misin?"

"Hayır."

Birgit onu süzdü bir süre; sonra kalkanını yere fırlattı, yaklaşp kılıcının yan tarafını Roran'ın göğsüne dayadı. Sadece Roran'ın duyabileceği bir sesle (gerçi Arya ile Eragon kedi gibi duyarlı alıcılarıyla onun kadar iyi duymuşlardı), "Quimby'yi seviyordum. O benim hayatımdı; senin yüzünden öldü," dedi.

"Üzgünüm," dedi Roran fısıltıyla.

"Birgit," diye yalvardı Katrina. "Lütfen..."

Kimse kımıldamıyordu, ejderhalar bile. Eragon nefesini tutmuş olduğunu fark etti. Hıçkırığa hıçkırığa ağlayan bebek etraftaki en yüksek sestti.

Sonra Birgit kılıcı Roran'ın göğsünden çekti. Uzanıp onun sağ elini avucuna aldı ve kılıcın keskin kenarıyla avucunun içini boydan boya kesti. Namlu avucundan geçerken Roran yüzünü buruşturmuş ama elini geri çekmemişti.

Derinin üstünde kıpkırmızı bir çizgi belirdi. Elinin içi kanla doldu ve yere damlamaya, döküldüğü yerde engebeli toprak zemince emilmeye ve toprak üzerinde koyu renkli bir leke oluşturmaya başlamıştı.

Birgit kılıcı kesip Roran'ın avucunda o şekilde bir süre bıraktı. Sonra bir adım geriledi ve kıpkızıl olmuş kılıcı indirdi. Roran parmaklarını sıkıp avucunu kapadı, arasından kan sızıyordu; elini kalçasına bastırdı.

"Öcümü aldım," dedi Birgit. "Davamız sona erdi."

Sonra döndü, kalkanını yerden aldı ve tekrar şehre döndü. Nolfavrell annesine yetişmeye çalışıyordu.

Eragon, Katrina'yı bıraktı, kadın Roran'a koştu. "Seni aptal," dedi kadın; sesi acıydı. "Seni inatçı, domuz kafalı aptal. Ver bakayım elini bana."

"Tek yolu buydu," dedi Roran, sanki başka bir dünyadaymış gibi.

Katrina kaşlarını çattı; elindeki yarayı incelerken yüzü sert ve gergindi. "Eragon bunu

iyileştirmelisin."

Roran birden sertçe, "Hayır," dedi. Yeniden elini kapadı. "Bu yarayı taşımak istiyorum." Çevresine bakındı. "Bandaj olarak kullanabileceğim bir bez parçası var mı?"

Bir anlık meydana gelen karmaşadan sonra Nasuada muhafızlarından birine işaret verip, "Tüniğinin alt kısmından biraz yırtıp ona ver," diye emretti.

Roran tam yarasını sarmaya başlayacakken Eragon, "Dur bir dakika," dedi. "İyileştirmeyeceğim, söz ama en azından yaranın mikrop kapmasına engel olmak için bir tılsım yapmama izin ver, olur mu?"

Roran kararsızdı. Sonra başını evet anlamında sallayıp elini Eragon'a uzattı.

Büyülü sözcükleri mırıldanmak Eragon'un sadece birkaç saniyesini almıştı. "İşte oldu," dedi. "Artık yeşilli morlu irinle şişip, domuz mesanesi kadar kocaman olmaz."

Roran kendi kendine söylendi. Katrina, "Teşekkürler Eragon," dedi.

"Evet, artık yola çıkalım mı?" diye sordu Arya.

Beşi de ejderhalara tırmandılar. Arya, Roran ile Katrina'nın Firnen'in üstünde eyere rahatça yerleşmelerine yardım etti. Eyer, ilave yolcuları taşıyabilmek için düğüm ve kayışlarla yeniden düzenlenmişti. Yeşil ejderhanın üstüne geçip iyice yerleştikten sonra Arya elini kaldırdı. "Elveda Nasuada! Elveda Eragon ve Saphira! Sizi Ellesmera'da bekliyor olacağız!"

"Elveda!" dedi Firnen kalın sesiyle. Kanatlarını gerip açtı ve gökyüzüne doğru sıçradı, dört kişinin ağırlığını taşıyabilmek için kanatlarını hızlı hızlı çırpıyor ve Arya'nın beraberindeki iki Eldunari'den güç alıyordu.

Saphira onun arkasından kükreyince, Firnen de, güneydoğuya ve uzaklardaki Beor Dağları'na yönelmeden önce yeri göğü inleyen bir gürlemeyle cevap verdi.

Eragon eyerin üstünde dönüp Nasuada, Elva, Jörmundur ve Jeod'a el salladı. Onlar da aynı şekilde el salladılar. Jörmundur arkasından bağırdı. "İkinize de bol şanslar!"

"Güle güle," diye seslendi Elva.

"Güle güle!" diye bağırdı Nasuada. "Kendinize iyi bakın!"

Eragon da aynı şekilde karşılık verip sonra önüne döndü; daha fazla bakamayacaktı. Saphira dizlerini kırıp havaya sıçradı ve birlikte uzun yolculuklarının ilk ayağına başlamış oldular.

Saphira döne döne yükseliyordu. Aşağıda Eragon, tepeden Nasuada ile diğerlerinin şehir surları yanında küme halinde durduklarını gördü. Elva'nın elinde Saphira'nın havalanırken yarattığı rüzgârla dalgalanan beyaz bir mendil vardı.

Verilmiş Sözlür

Saphira, Ilirea'dan havalanıp Blödhgarm ile emrindeki Elflerin yolculuk için hazırladığı Eldunari'leri almak üzere yakınlardaki malikaneye uçtu. Elfler Eldunari'lerle birlikte kuzeye, Du Weldenvarden'e at sürecekler, oradan geniş ormanı geçerek bir Elf şehri olan, Ardwen Gölü kıyısındaki Silthrim'e geçeceklerdi. Elfler orada Eldunari'lerle birlikte Eragon ile Saphira'nın Vroengard'dan dönmelerini bekleyeceklerdi. Sonra hep birlikte Alagaesia'dan ayrıldıkları yolculuklarına başlayıp, doğuya doğru ormandan geçen Gaena Nehri'ni takip ederek ötesinde ovalara devam edeceklerdi. Hepsi gidiyordu; yapılan oylamada sadece Laufin ile Uthinare'nin geride, Du Weldenvarden'de kalmasına karar verilmişti.

Elflerin kendilerine katılmaya karar vermesi Eragon'u şaşırtmıştı ama yine de buna çok memnundu tabii. Blödhgarm, "Eldunari'leri terk edemeyiz. Yardımımıza ihtiyaçları var, özellikle de yumurtadan çıktıkları zaman," demişti.

Eragon ile Saphira yarım saat Blödhgarm'la yumurtaları nasıl güvenle taşıyacaklarını konuşmuşlar, ardından Eragon, Glaedr, Umaroth ve birkaç tane daha yaşlı ejderhanın Eldunari'sini yanına almıştı; Vroengard'da onların gücüne ihtiyaç duyacaklardı.

Elflerden ayrıldıktan sonra ikisi kuzeybatıya doğru yola koyuldular. Saphira, düzenli kanat çırpışlarıyla acele etmeden uçuyor, Vroengard'a yaptıkları ilk yolculuktan daha sakin bir tempo izliyorlardı.

Yolculukları sırasında garip bir üzüntü gelip çörekledi Eragon'un içine. Bir süre morali bozuk, kendine acıyan bir ruh halinin içinde devindi durdu. Saphira da üzgündü. Onun üzüntüsünün sebebi Firnen'den ayrılmış olmasıydı; ama berrak ve rüzgârsız bir hava vardı, ruh halleri kısa bir süre sonra yeniden değişti. Hâlâ içinde bir parça tatsızlık hissediyordu ama üstünden uçtukları karaya yeni bir ilgiyle baktı, çok kısa bir zaman sonra bir daha göremeyeceğini biliyordu.

Saphira kilometreler boyu uzanan yemyeşil çayırları aştı; gölgesi aşağıda kalan kuşları, diğer yaratıkları korkutuyordu. Gece olunca yola devam etmeyip, alçak bir vadiden geçen bir derenin kıyısında kamp yaptılar; yıldızları seyrettiler ve o güne dek olanlardan, neler olabileceğinden bahsettiler.

Ertesi gün geç saatlerde Flam Gölü yakınlarında kurulu Urgal köyüne vardılar. Eragon, Nar Garzhvog ile halkı yöneten konseyin lideri Herndall'i orada bulacağını biliyordu.

Eragon'un itirazlarına rağmen Urgallar kendisi ve Saphira için büyük bir şölen düzenlemekte ısrar etmişlerdi; böylece Eragon da geceyi Garzhvog ve koçlarıyla içki içerek geçirdi. Urgallar ağaç kabukları ve böğürtlenlerden bir şarap yapmışlardı ve Eragon bunun Cücelerin tatlı şarabından bile daha kuvvetli olduğunu düşünüyordu. Saphira içkiyi kendisinden daha çok sevmişti (ona çürük kiraz tadında gelmişlerdi) ama yine de Eragon ev sahiplerinin gönlünü hoş tutmak için reddetmemişti.

Kendisiyle Saphira'yı selamlamaya yanlarına pek çok Urgal kadın gelmişti; birkaç Urgal kadın İmparatorluk'a karşı savaşa da katıldığından onlarla tanışmak ilgisini çekmişti. Erkeklerinden bir parça zayıftılar, ama en az onlar kadar uzundular ve boynuzları daha kısaydı, daha zarifti ama yine de kocamandı. Yanlarında Urgal çocuklar vardı: Küçük olanların henüz boynuzu yoktu, daha büyüklerininse alınlarında iki buçukla on santim arasında değişen büyüklükte boynuz çıkıntıları vardı. Boynuzları olmayınca, derileri ve gözleri farklı renklerde olmasına rağmen inanılmaz derecede

insanı andırıyorlardı. Çocuklardan bazılarının Kull olduğu belliydi; çünkü en küçük yaşta olanları bile arkadaşlarına, hatta bazen anne babalarına tepeden bakacak kadar iri yapıydılar. Eragon hangi ebeveynin Kull taşıdığı, hangisinin taşımadığını söyleyecek bir motif göremiyordu. Kendileri Kull olan ebeveynler, normal ölçülerde olan Urgalları tıpkı devlerin kendilerini taciz ettikleri gibi rahatsız ediyorlardı.

O gece boyunca Eragon ile Saphira, Garzhvog'la içki alemi yaptılar. Eragon, Nar Tulkhqa'nın Stavarosk'taki zaferini anlatan (yani Garzhvog ona böyle demişti, çünkü Eragon, Urgalların dilinden hiç anlamıyor, sadece Cücelerin seslerini konuşurken ballı şarap kadar tatlı yaptıklarını düşünüyordu) bir destan şarkısı dinleyerek rahatsız bir uykuya daldı.

Sabahleyin uyandığında Eragon vücudunda bir düzineden fazla çürük olduğunu gördü; şenlik sırasında eğlenirken atılan dostça şaplakların, dirsek dürtmelerinin neticesiydi.

Başı zonkluyordu, vücudu da öyle. Saphira ve Garzhvog'la birlikte Herndall'le görüşmeye gittiler. Mecliste on iki kadın vardı. Burası alçak daire şeklinde bir kulübeydi ve içerde ardıc dallarıyla tütsü yakılmıştı. Hasırdan yapılma kapı, Saphira'nın başını sokabileceği genişlikte değildi; ama pulları içerisinin karanlık atmosferinde mavi ışıklar saçıyordu.

Kadınlar çok yaşlıydı ve birkaçı kör, bazıları da dişsizdi. Üstlerindeki cüppe gibi giysilerde düğüm desenleri vardı; ayrıca her binanın dışında, yine aynı düğüm desenlerinin ve kabilenin simgesi olan hilal resmi işlemeli uzun şeritler asılıydı. Her bir Herndall'in elinde birer baston vardı; bastonlarda Eragon'un anlamını bilmediği ama anlamsız olmadığını bildiği motiflerle işlenmişlerdi.

Garzhvog'un tercümanlığıyla, Eragon onlara Urgallar ile diğer ırklar arasındaki gelecekte çıkabilecek sürtüşmeleri önleyecek fikrin ilk kısmını anlattı: Bu fikir, Urgalların her birkaç yılda bir oyunlar düzenlemesiydi. Güç üzerine, hız ve çeviklik üzerine kurulu oyunlar. Bunlarda genç Urgallar çiftleşebilmek için kendilerini gösterebilecekleri zaferler kazanabilecek, topluluklarında kendilerine bir yer edinebileceklerdi. Eragon oyunların bütün ırklara açık olmasını önerdi. Bu Urgallara aynı zamanda uzun zamandır düşman olduklarına karşı kendilerini sınamaları için de bir fırsat olacaktı.

"Kral Orik ve Kraliçe Nasuada çoktan onaylarını verdiler," dedi Eragon. "Ve Arya, artık Elflerin kraliçesi bu konuyu inceliyor. Onun da oyunlara onay vereceğine inanıyorum."

Herndall konseyi konuyu kendi aralarında birkaç dakika tartıştılar; sonra da en yaşlıları, beyaz saçlı, boynuzlan neredeyse yitip gitmiş bir kadın onlar adına konuştu. Tercümeyi yine Garzhvog yapmıştı: "Seninki iyi bir fikir Ateş Kılıcı. Bu yarışlar için en güzel zaman nedir, tespit etmek için kabilelerimizle görüşmeliyiz, ama bunu yapacağız."

Eragon duyduklarına memnun eğilip teşekkür etti.

Ardından konseyden bir başka kadın söz aldı: "Bu hoşumuza gitti Eragon, ama bunun insanlar arasındaki savaşı durdurmaya yeteceğini sanmıyoruz. Kanımızdaki ateş, sadece oyunlarla söndürülemez kadar fazla."

"Sanki ejderhalarınki daha mı az?" diye sordu Saphira.

Kadınlardan biri boynuzlarına dokundu. "Senin ırkının korkunçluğundan şüphemiz yok Alev Dilli."

"Kanınızın sıcak aktığını, hatta herkesten sıcak aktığını biliyoruz," dedi Eragon. "Bu yüzden bir başka fikrim daha var."

Kendisi açıklarken Herndall sessizce dinliyordu; ama Garzhvog durduğu yerde kıpırdanmaya başlamıştı, sanki rahatsız olmuş gibiydi, gürüldür gibi hafiften bir ses çıkardı. Eragon bitirdiğinde Herndall bir süre ne konuşmuş ne de kıpırdamıştı. Eragon da hâlâ görebilen birkaç çift gözün önünde huzursuzlanmaya başladı.

En sonunda, sağ tarafta oturan Urgan bastonunu salladı; bastona bağlı bir çift taş halka buhur kokan kulübenin içinde yüksek sesle şırıltıyordu. Çok ağır ağır konuşuyordu; sanki dili şişmiş gibi ağzından çıkan sözcükler ağır ve dolaşıktı.

"Bizim için bunu gerçekten yapacak mısınız Ateş Kılıcı?"

"Yapacağım," dedi Eragon ve yeniden eğildi.

"Eğer yaparsan, Ateş Kılıcı ve Ateş Dilli, o zaman Urgan'ın gelmiş geçmiş en önemli dostları olursunuz ve isimlerinizi sonsuza kadar unutmayız; onları thulqna'larımızın her birine nakşederiz, sütunlarımıza oyarız, boynuzları baş göstermeye başladığında çocuklarımıza öğretiriz."

"O halde yanıtınız, evet?" diye sordu Eragon.

"Evet."

Garzhvog durdu ve (Eragon bu söylediklerinin kendi düşünceleri olduğunu düşünüyordu) şöyle dedi: "Ateş Kılıcı, bunun benim halkım için ne anlama geldiğini bilemezsin. Sana borçluyuz."

"Bana hiçbir borcunuz yok," dedi Eragon. "Ben sadece kendimizi bir savaşa girmekten alıkoymaya çalışıyorum."

Herndall'le bir süre daha yapılması gereken ayarlamalar hakkında görüştüler. Sonra Saphira'yla beraber herkesle vedalaşıp, Vroengard'a doğru yola çıktılar.

Aşağıda sazdan kulübelere giderek küçülürken Saphira, "Onlardan iyi süvari olur," dedi.

"Umarım haklısındır."

Vroengard'a kadar yolculuklarının geri kalanı olaysız geçmişti. Deniz üstünde fırtınayla karşılaşmamışlardı; karşılarına çıkan bulutlar ince, küçük, tehlike arz etmeyen türdendi veya göğü martılarınla paylaşmışlardı.

Saphira, Vroengard'da daha önceki ziyaretlerinde gelip kaldıkları yarısı yıkık kuş evinin önüne indi. Eragon ormana gidince beklemeye başladı. Eragon ise yosun kaplı gölgeler içindeki ağaçların arasından ilk geldiğinde karşılaştığı birkaç "gölge kuşunu" bulana kadar yürüdü; sonra, Galbatorix'in "çukur oyucu" dediği, Nasuada'nın uyarısında bulunduğu, bir parça yosun içinde kümelenmiş zıplayan kurtçukları buldu. İsimlerin ismini kullanarak, Eragon her iki hayvana da eski dilde uygun birer isim verdi. Gölge kuşlarına subdavrblaka dedi ve çukur oyuculara da illgrathr. İkinci ismi özellikle beğenmiş, hatta bu ismi vermek onu acı acı güldürmüştü, çünkü "kötü açlık" anlamına geliyordu.

Yaptığı işten tatmin olup yeniden Saphira'nın yanına döndü ve birlikte geceyi Glaedr ve Eldunari'lerle sohbet ederek geçirdiler.

Şafak sökünce kalkıp Kuthian Kayası'na gittiler. Gerçek isimlerini söylediler, yosunla kaplanmış uzun kulenin kapıları açıldı, Eragon, Saphira ve Eldunari aşağı mağaraya indiler. Erolas Dağı'nın altında, yerin derinliklerindeki bu mağarada kendilerini bekleyen yumurtaların bekçisi Cuaroc,

onların yumurtaları ayrı ayrı koruyup bir mahfaza içine yerleştirmelerine yardım etti. Sonra her bir kutuyu getirip orta yere yığdılar; yumurtaları korumak için geride kalan beş Eldunari'yi de getirip onların yanına koydular.

Umaroth'un desteğiyle Eragon tekrar aynı büyüü yapıp, yumurtalarla kalpleri Saphira'nın arkasında oluşturduğu boş bir cebin içine yerleştirdi; onlara burada ne kendisi, ne de Saphira dokunabilirdi.

Cuaroc dehlizinin çıkışına onlarla birlikte geldi. Ejderha başlı adamın demirden ayakları yukarı doğru tırmanırken tünelde yüksek sesli yankılar yapıyordu.

Dışarı çıktıklarında Saphira, Cuaroc'u pençeleri arasına aldı (çünkü sırtında rahat oturamayacak kadar iri ve ağırdı), sonra da havalanıp, Vroengard'ın tam göbeğindeki çember biçimli vadiden ayrıldı.

Pırıl pırıl parlayan karanlık denizi geçti; sonra da, kar ve buzla kaplı bıçak sırtı gibi dorukları olan, yamaç aralarının gölgeli nehlere benzediği Spine'in üstünden uçtu. Kuzeye kıvrılıp Palancar Vadisini aştı (Eragon'la birlikte son bir kez çocukluklarının geçtiği yere, yukardan bile olsa bakmak için) ve sonra da, sıradağları andıran, üstü köpük köpük olmuş dalgaların kıyıya yuvarlandığı Fundor Körfezi üstünden geçti. Sarp ve çok katlı çatılarıyla, ejderha başlı heykelleriyle Ceunon, geçtikleri bir sonraki kayda değer noktaydı ve ardından uzun ve sağlam çamlık arazi içinde Du Weldenvarden'in şehir girişi görüldü.

Geceleri dere veya göl kıyılarında kamp yapıyorlardı. Kamp ateşinin ışığı Cuaroc'un parlak madeni gövdesinde yansımalarla oynaşıyordu; çevrelerinde kurbağalar, börtü böcek koro halinde ötüşüyordu. Uzaklardan sık sık avlanan kurtların ulumaları duyuluyordu.

Du Weldenvarden'e varınca, bir saat daha devam edip büyük ormanın kalbine uçtular. Orada Elflerin koyduğu kalkanlar yüzünden Saphira daha fazla uçarak ilerleyemediğinden, yere konup, görünmez tılsımlı engeli yürüyerek geçtiler. Cuaroc da Saphira'nın yanında yürüyordu, sonra tekrar havalandılar.

Onlar uçarken altlarından ağaçlar hızla akıp geçiyordu, kilometreler boyu aynı manzara, arada bir rastladıkları mevsimlik yapraklanan türden ağaç kümeleri (meşe, karaağaç, huş, titrek kavak, baygın görünümlü söğütler) dışında hiç değişmiyor, genellikle akarsularla bölünüyordu. Adını unuttuğu bir dağın üstünden geçtiler, sonra da bir Elf şehri olan Osilon'dan ve ardından, her biri diğerinin neredeyse tıpatıp eşi, kapladıkları alan sonsuz gibi görünen çam ormanları üstünden.

Sonunda, gökyüzünde hem ayın, hem de güneşin ufukta karşılıklı alçaldığı akşamın geç saatlerinde Saphira, Ellesmera'ya girdi ve Elflerin önde gelen, en büyük ve gurur duydukları şehrinin hayat dolu binaları ortasındaki açık alana iniş yaptı.

Arya ve Firnen onları bekliyordu; yanlarında Roran ile Katrina da vardı. Saphira yaklaşırken Firnen de gerileyip kanatlarını açıp, kuşları korkutup havalandıran, coşkulu, yüksek bir kükremeye onu karşıladı. Saphira da iki arka ayağı üstüne iniş yaparak, pençeleri arasındaki Cuaroc'u usulca yere bırakıp aynı coşkulu kükreyişle cevap verdi.

Eragon bacaklarındaki bağları çözüp Saphira'nın sırtından aşağı kaydı.

Roran koşup geldi, onu bir eliyle kolundan kavrayıp, diğer eliyle omzuna pat pat vurarak selamlarken, Katrina da kendisine diğer tarafından sarılıp kucaklamıştı. Eragon gülerek, "Hey!

Durun! Durun, nefes alamıyorum! Eee, Ellesmera'yı nasıl buldunuz, beğendiniz mi?" dedi.

"Çok güzel!" diye karşılık verdi Katrina gülümseyerek.

"Ben abarttığımı sanmıştım," dedi Roran. "Ama tıpkı söylediğin gibi her şeyiyle çok etkileyici bir yer. Kaldığımız büyük konak..."

"Tialdari Konağı," dedi Katrina.

Roran başını salladı. "Evet o. Bana Carvahall'i yapmakla ilgili fikirler verdi. Ve de Tronjheim ve Farthen Dûr var..." Başını iki yana sallayıp, hafif bir ıslık koyuverdi.

Eragon yeniden güldü; kuzeni öne düştü ve ormanın patikasından yürüyerek Ellesmera'nın batısına doğru ilerlemeye başladılar. Yanlarına Arya geldi; her haliyle tıpkı annesi gibi tam bir kraliçe olmuştu. "Ay ışığı selamı üstüne olsun Eragon. Hoş geldin."

Eragon kıza baktı. "Gerçekten de hoş bulduk Shade Katili."

Arya onun kendisine bu unvanıyla hitap etmesine tebessümle karşılık verdi; rüzgârla dalgalanan ağaçların altında akşam karanlığı kendini iyice belli etmeye başlamıştı.

Eragon, Saphira'nın üstünden eyeri çözdükten sonra, Firnen'le birlikte yeniden havalandılar. (Eragon onun yolculuktan yorgun olduğunu biliyordu). İki ejderha Tel'naeir Uçurumları'na doğru gözden kayboldular. Uzaklaşırken Eragon, Firnen'in, "Bugün senin için tam üç geyik yakaladım. Oromis'in kulübesinin yanındaki çayırdaki seni bekliyor," dediğini duydu.

Cuaroc da Saphira'nın arkasından yollara düştü, çünkü yumurtalar hâlâ onunla beraberdi ve kendisi de onları korumakla görevliydi.

Roran ile Katrina kentteki büyük ağaç gövdeleri arasından Eragon'u kızılıçıklar ve gülhatmi çiçekleriyle bezeli açıklık bir alana getirdiler. Alanın ortasına masalar kurulmuş, üstü çeşit çeşit yiyeceklerle doluydu. Çok sayıda Elf en güzel tüniklerini giymişler, Eragon'u güler yüzlü ve çin çin öten merhabalarla karşılamışlardı; ara ara şarkı söyleyenler ve müzik duyuluyordu.

Arya ziyafet masasının başına geçip oturdu. Beyaz kuzgun Blagden yakınında oymalı bir tüneğin üstünde galkıyor, ara sıra tek tük sözcükler çığırıyor. Eragon da Arya'nın yanına oturdu; o gece geç saatlere kadar neşe içinde yiyip içtiler.

Şölenin sonu yaklaşırken Eragon oradan birkaç dakika ayrılıp kararmaya başlayan ormandan koşup geçerek Menoa ağacına gitti; çevresini görmekten çok, koku alma ve işitme duyusunu kullanıyordu.

Büyük çam ağaçlarının göğe dönük dalları altından çıktığında gökte de yıldızlar parlamaya başlamıştı. Sonra, Menoa ağacını çevreleyen ağaç kökleriyle kaplı yeri geçmek için tekrar yola koyulmadan önce nefesini normale döndürmek ve kendini toparlamak için biraz durup dinlendi.

Ağacın büyük gövdesinin dibine gelince elini yarık içindeki kabuğunun üstüne koydu. Bir zamanlar bir Elf kadını olan ağacın artık çok ağır işleyen zihniyle temasa geçerek seslendi:

"Linnea... Linnea... Uyan! Seninle konuşmam gerekiyor!" Biraz bekledi ama ağaçtan bir karşılık alamadı; sanki denizle, toprakla, gökle konuşmaya çalışıyormuş gibi hissediyordu kendini. "Linnea, seninle konuşmalıyım!"

Zihninden bir rüzgâr esintisi geçer gibi olmuştu, sonra bir düşüncenin varlığını hissetti, uzak ve silik bir düşünce. Düşünce dile geldi: "Ne var, ey süvari?.."

"Linnea, en son buraya geldiğimde sana, köklerin altında sakladığın parlak çelik karşılığında ne istersen vereceğimi söylemiştim. Alagaesia'dan ayrılıyorum. Gitmeden önce sözümü yerine getirmek için geldim. Benden ne dilersin, Linnea?"

Menoa ağacı cevap vermedi, ama dalları hafifçe hışırdadı, köklerinin etrafındaki açıklığa patır patır iğneleri döküldü; bilincinden eğlendiğini belli eden bir his yayılıyordu.

"Git..." diye fısıldadı aklındaki ses, sonra da ağaç Eragon'un zihninde çekildi.

Eragon durduğu yerde birkaç dakika daha oyalandı, ağacın ismini seslendi ama ağaç cevap vermiyordu. Sonunda Eragon oradan ayrıldı; olayın hâlâ kapanmadığını hissediyordu ama belli ki Menoa ağacı için aksi geçerliydi.

Sonraki üç gün Eragon zamanını kitap ve parşömenleri okuyarak geçirdi; bunların çoğu Galbatorix'in kütüphanesinde ele geçirilmişti ve Eragon'un isteği üzerine Vanir onları Ellesmera'ya yollamıştı. Akşamları Roran, Katrina ve Arya'yla yemek yiyor ama bunun dışında kendi başına takılıyordu; hatta Saphira'yı bile görmüyordu. Saphira, Firnen'le beraber Tel'naeir Uçurumları'nda kalıyor ve başka bir şeyle ilgilenmiyordu. Geceleri ejderhaların kükremeleri ve çığlıkları ormanı aşır kulağına geliyor, çalışmalarını sırasında dikkatinin dağılmasına sebep oluyordu. Kulak verip Saphira'nın düşüncelerini dinlediğinde gülümsemeden edemiyordu. Saphira'nın arkadaşlığını özlüyordu ama Firnen'le geçireceği zamanın çok az olduğunu biliyor, mutluluğunu değil, onu kıskanıyordu.

Dördüncü gün, merak ettiği her şeyi kitaplardan öğrendiğine emin olduktan sonra, Arya'ya gitti ve planını ona ve yanındaki danışmalarına sundu. Onları aklındaki şeyin gerekli olduğuna ama daha önemlisi uygulanırsa işe yarayacağına ikna etmesi neredeyse bütün gününü almıştı.

Bu işi de hallettikten sonra yemek yemişlerdi. Akşam karanlığı şehre çökmeye başladığında, hepsi Menoa ağacının oradaki açıklıkta toplandılar: Kendisi, Saphira ve Firnen, Arya, en yaşlılar arasından otuz Elf, en becerikli ve başarılı büyücüler, Glaedr ve beraberlerinde getirdikleri diğer Eldunari ve de iki Bakıcı: Elf kadını Iduna ve Neya. Bu ikisi ejderhalarla süvariler arasındaki antlaşmanın beden bulmuş haliydiler.

Bakıcılar üstlerinden giysilerini çıkardılar; Eragon ile diğerleri eski ritüellere uygun şekilde ilahi söylemeye başladı; onlar söylerken Iduna ve Neya dans ettiler; birlikte hareket ediyorlardı ve bir an geldi, üstlerindeki ejderha dövmesi hareketlenip tek bir yaratık şeklini aldı.

İlahinin doruk noktasında ejderha titreşti, ağzını açtı, kanatlarını gerdi, ileri fırlayarak Elflerin teninden ayrılıp kopacak gibi uzadı. Bakıcılara değen yeri bir tek kuyruğunun ucu kalana kadar bir bütün olmuş Elflerin üstünden yukarı uzandı.

Eragon için için yanan ejderhaya seslendi ve ona kendini duyurunca, yapmak istediği şeyi açıkladı ve ejderhaların kabul edip etmeyeceğini sordu.

"İstediğin gibi yap Kral Katili," dedi hayali yaratık. "Eğer bu Alagaesia'ya barış getirecekse, itiraz etmiyoruz."

Aldığı olumlu yanıtın ardından Eragon süvarilerin kitabından bir yer okudu ve aklından eski dilin ismini geçirdi. Orada bulunan Elflerle ejderhalar bedenlerindeki enerjiyi ona gönderiyorlar, onlardan aldığı enerji Eragon'un bedeninde şiddetli bir bora fırtınası gibi geziyordu. Buradan aldığı güçle Eragon günlerini mükemmelleştirmekle geçirdiği, sihirli sözleri söyledi. Belki yüzlerce yıldır benzeri

gelmemiş olan bir büyüydü: Toprağın damarlarında, dağların kemiklerinde dolaşan çok eski büyüler gibi bir büyüydü. Bu büyüyle daha önce sadece bir kez gerçekleştirmeye kalktığı şeyi yaptı.

Bu büyüyle ejderhalarla süvariler arasında yeni bir birliktelik oluşturmuştu.

Tılsım ejderhaları sadece Elfler ve insanları değil; Cücelerle, Urgalları da bağlamıştı; bu şekilde içlerinde hepsi artık bir süvari olabilecekti.

Büyük sihrin son sözlerini mırıldandı ve büyü yerini buldu; ardından yeyde ve gökte bir titreşim ve sarsıntı oluştu. Çevrelerindeki her şeyin (belki dünyadaki her şeyin) hafiften değiştiğini fark etti. Büyü kendisini, Saphira'yı ve diğer ejderhaları yormuştu, ama elde ettiği sonuç için bir haz ve gururla dolduruyordu. Çok büyük bir iş başardığını, belki hayatının en önemli işini becerdiğini biliyordu.

Arya olayı kutlamak için bir şölen daha düzenlemekte ısrar etti.

Yorgun olmasına karşın Eragon seve seve katıldı; Arya'yla birlikte Roran, Katrina ve Ismira'yla zaman geçirmekten mutlu olmuştu.

Şölenin ortasında yemekler ve müzik birdenbire Eragon'a fazla gelmeye başladı; Arya'yla oturduğu masadan izin alıp kalktı.

Firnen'in yanında oturduğu yerinden bakarak, "İyi misin?" diye sordu Saphira.

Eragon meydanın diğer ucundan ona gülümsedi. "Sadece biraz sessizliğe ihtiyacım var. Hemen döneceğim." Ağır ağır yürüyüp çamların arasında ilerlemeye başladı; serin gece havasını derin derin içine çekiyordu.

Masalardan otuz metre kadar uzakta Eragon ince yüksek omuzlu bir Elf gördü; adam sırtını şölene dönmüş çok yaşlı bir ağacın kökü üstüne oturmuştu. Eragon onu rahatsız etmemek için yolunu değiştirdi ama bunu yaparken de Elfin yüzünü fark etti.

Bu bir Elf değildi, kasap Sloan'dı.

Eragon şaşırmıştı, durdu. Bütün olan biten arasında Sloan'ın, yani Katrina'nın babasının Ellesmera'da olduğunu tamamen unutmuştu. Biraz tereddüt ettikten sonra sessiz adımlarla adama yaklaştı.

Tıpkı onu en son gördüğünde olduğu gibi Sloan başının etrafına ince siyah bir kumaş şerit bağlamış, bir zamanlar gözlerim!! olduğu boş göz çukurlarını örtüyordu. Bezin altından yaşlar akıyordu, kaşları çatılmış, ince elleri yumruk olmuştu.

Kasap Eragon'un yaklaştığını duymuştu, çünkü başını Eragon'dan tarafa çevirip, "Kim var orada? Sen misin Adare? Sana söyledim, yardıma ihtiyacım yok!" dedi. Sözleri öfkeli ve acıydı; ama aynı zamanda bugüne dek ondan işitmediği bir keder vardı içinde.

"Benim, Eragon."

Sloan sanki sıcak bir damgayla dağlanmış gibi kasıldı. "Sen! Mutsuzluğumla dalga geçmek için mi geldin?"

"Hayır, elbette değil," dedi Eragon, düşüncesi bile irkiltmişti onu. Birkaç adım uzağında durup yere çömeldi.

"Sana inanmazsam kusuruma bakma. Birisine zarar vermek mi istiyorsun, yardım mı etmek

istiyorsun, anlamak çoğunlukla zor."

"Bu senin bakış açına da bağlı."

Sloan'ın üstdudağı sinirle kıvrıldı. "İşte buna kurnaz bir Elf cevabı derim ben."

Geride Elfler flüt ve kopuzla yeni bir şarkıya geçmişlerdi. Partiden Eragon ile Sloan'ın olduğu yere eğlenenlerin neşeli sesleri geliyordu.

Kasap çenesiyle o tarafı işaret etti. "Kızımı duyabiliyorum." Bezin altından yeni gözyaşları akmaya başlamıştı. "Onu duyabiliyorum ama onu göremiyorum. Ve senin şu Tanrının cezası tılsımın onunla konuşmama engel oluyor."

Eragon bir şey söylemedi, ne diyeceğini bilmiyordu.

Sloan başını ağaca dayadı, boğazından bir hıçkırık koptu. "Elfler bana çocuğun, Ismira'nın güçlü ve sağlıklı bir bebek olduğunu söylediler."

"Öyle. Gördüğüm en güçlü, en gürültücü bebek o. Bir gün sağlam bir genç kadın olacak."

"Bu çok iyi."

"Günlerin nasıl geçiyor? Oymacılığa devam ediyor musun?"

"Elfler sana ne yaptığımı bildiriyorlar, ha?" Eragon nasıl cevap vereceğini düşünüyordu (kendisini daha önce bir kere ziyaret ettiğini Sloan'ın bilmesini istemiyordu). "Ben de zaten anlamıştım. Günlerimi nasıl geçiriyorum sanıyorsun? Karanlıkta geçiriyorum, Helgrind'den beri hep olduğu gibi, Elfler bana oydu, buydu diye bir dakika rahat vermezken, boş boş oturup duruyorum işte!"

Geriden yine kahkaha sesleri gelmişti. Eragon seslerin içinde Katrina'nınkini ayırabiliyordu.

Sloan'ın yüzünün ifadesi korkunçtu. "Sen de gidip onu Ellesmera'ya getirmek zorundaydın, değil mi? Sadece beni sürgüne göndermen yetmedi! Hayır, çocuğumla torunumun burada olduğunu ve onları asla göremeyeceğimi, asla buluşamayacağımı hissettirerek bana işkence yapmak istedin." Sloan dişlerini sıktı, sanki her an Eragon'un üstüne atlayacak gibiydi. "Sen kalpsiz bir alçaksın!"

"Benim pek çok kalbim var," dedi Eragon ama bunu Sloan'ın anlamasını beklemiyordu.

"Pöh!"

Eragon bocalıyordu. Sloan'a işkence ettiğine inanmasına devam etmesi, nedense adamın üzüntüsünün aslında sadece kendi unutkanlığından kaynaklandığını söylemekten daha acımasız geliyordu.

Kasap başını öteye çevirdi, gözlerinden daha fazla yaş akıyordu. "Git," dedi. "Beni rahat bırak. Beni asla bir daha rahatsız etme Eragon, yoksa sana yemin ediyorum, ikimizden biri ölür."

Eragon yerdeki çam iğneleriyle oynadı bir süre, sonra ayağa kalkıp Sloan'a baktı. Gitmek istemiyordu. Katrina'yı Ellesmera'ya getirmekle Sloan'a yaptığı şey kendisine de çok yanlış ve acımasız geliyordu. Suçluluk duygusu içini kemiriyor, geçen her saniyeyle artıyordu; sonunda karara vardı ve içi rahat etti.

Fısıltı gibi bir sesle eski dilin ismini kullanarak Sloan'a yaptığı eski tılsımları değiştirmeye başladı. Bir dakikadan daha uzun sürmüştü; tılsımlı sözlerin sonuna gelirken Sloan sıkılı dişlerinin arasından küfretmeye başladı: "Dursana, seni Tanrının cezası mırıldanması bitmeyen şey. Eragon!"

Defol artık! Bırak beni, Tanrı cezası versin! Bırak beni!"

Eragon gitmemiş başka bir büyüye başlamıştı. Uzanıp Eldunari'nin ve çok daha yaşlı ejderhalarla ekip olmuş süvarilerin bilgilerine uzandı; okuduğu tılsımla eski haline getirmek için besliyor, iyileştiriyor, yenilendiriyor, yapılandırıyor. Çok zor bir işti; ama Eragon'un kabiliyeti de eskisinden daha fazlaydı ve istediği şeyi ortaya çıkarabilecek güçteydi.

Eragon tılsımı yaparken Sloan yerinde duramıyor, sürekli kıpırdanıyordu; sonra yine sövmeye ve iki eliyle yanaklarını, alnını kaşımaya başladı, sanki bir kaşıntı basmış gibiydi.

"Hay ben senin! Ne yapıyorsun bana böyle!"

Tılsımı sona erdiren Eragon yeniden yere çöküp dikkatle Sloan'ın başındaki bezi çıkardı. Sloan bezin yüzünden çekildiğini anlayınca sinirlendi. Uzanıp Eragon'u durdurmak istedi ama çok yavaştı.

"Bir de onurumu mu elimden alacaksın?!" dedi Sloan hiddetle, sesi nefret doluydu.

"Hayır," dedi Eragon. "Geri verecektim. Gözlerini aç."

Kasap tereddüt etti. "Hayır. Açamam. Beni kandırmaya çalışıyorsun."

"Bunu ne zaman yaptım? Gözlerini aç Sloan, kızınla torununu gör."

Sloan ürperdi, ama sonra ağır ağır gözkapaklarını kaldırmaya başladı ve ortaya boş gözyuvarları yerine bir çift pırıl pırıl bakan göz çıkmıştı. Eski gözleriyle aynı değildi, bunlar maviydi, tıpkı öğle vakti gökyüzü mavisini gibi ve ışıltılıydılar.

Sloan gözlerini kırptı; ormanın akşam karanlığına alışsın diye gözlerini kısıtı biraz. Sonra ayağa fırlayıp hemen arkasına döndü ve ağaç gövdesinin kenarından ağaçların ötesinde devam eden şölene baktı. Elflerin alevsiz lambalarından yayılan ışık yüzünü yumuşak bir tonla aydınlatıyordu ve ışığın kızarıklıkıyla sanki ona neşe ve hayat vermişti. Yüzündeki değişim inanılmazdı. Eragon yaşlı adamı seyrederken kendi gözleri dolmuştu.

Sloan ağacın arkasından bakmaya devam ediyordu; önünde koca bir nehir akan, dili damağı kurumuş bir seyyah gibiydi hali. Çatlak kalın bir sesle, "Çok güzel bir kızmış. İkisi de çok güzeller," dedi. Bir kahkaha tufanı zinciri daha kopmuştu şölenden. "Ah... çok mutlu görünüyor. Roran da öyle."

"Bundan böyle istersen onlara bakabileceksin," dedi Eragon. "Ama senin üstündeki büyüler hâlâ onlarla konuşmanı ya da kendini göstermeni veya onlarla bir şekilde bağlantıya geçmeni engelleyecek. Eğer denersen, haberim olur."

"Anlıyorum," diye mırıldandı Sloan. Döndü; gözlerini Eragon'a dikip huzursuzca baktı. Çenesi bir şey çiğniyormuş gibi birkaç kere açılıp kapandı, sonra, "Teşekkür ederim," dedi.

Eragon başını salladı ve ayağa kalktı. "Elveda Sloan. Beni bir daha görmeyeceksin, söz veriyorum."

"Elveda Eragon." Sonra kasap şölenin yapıldığı aydınlığa doğru bakmak için yeniden arkasını döndü.

Ayrılık

Bir hafta geçmişti. Kahkahalarla, müzikle, Ellesmera'nın harikaları arasında uzun yürüyüşlerle geçen dolu dolu bir hafta. Eragon, Roran ile Katrina. ve Ismira'yı alıp, Tel'naeir Uçurumları'nda Oromis'in kulübesini ziyarete götürdü. Saphira onlara Kanlı Yemin Kutlaması için yaptığı alevle şekillendirdiği taştan heykeli gösterdi. Arya da onara şehirde pek çok park gezdirmiş, onlar da Elflerin yüzyıllardır toplayıp ürettiği daha değişik bitkileri görebilmişlerdi.

Eragon ile Saphira, Ellesmera'da birkaç hafta daha kalmayı çok isterlerdi, ama Blödhgarm onlarla bağlantı kurup, beraberindeki Eldunari'lerle Ardwen Gölü'ne vardığını bildirmişti. Eragon ve Saphira ne kadar kabul etmek istemeseler de gitme zamanının geldiğinin farkındaydılar.

Arya ile Firnen'in onlarla birlikte uçacaklarını söylemeleri ikisini de mutlu etmişti; en azından Du Weldenvarden'in çıkışına kadar, hatta belki biraz daha ötesine.

Katrina arkada Ismira'yla birlikte kalmaya vermişti ama Roran yolculuğun ilk ayağında onlara katılıp katılamayacağını sorduğunda, "Alagaesia'nın ötesi nasıl merak ediyorum; sizinle yolculuk etmek o kadar yolu at sırtında gitmekten daha çabuk olur," demişti.

Ertesi gün şafak vakti Eragon, Katrina'yla vedalaşmış, Katrina sürekli ağlamıştı. Kucağında parmağını emmekle meşgul Ismira, olan biteni anlamayan gözlerle bakıyordu Eragon'a.

Sonra yola koyuldular. Saphira ile Firnen yan yana, ormanın üzerinden doğuya doğru uçuyorlardı. Roran, Eragon'un arkasına oturup onun beline sarılmıştı. Cuaroc, Saphira'nın pençeleri arasındaydı; vücudu üstüne vuran güneş ışıklarını bir ayna gibi yansıtıyordu.

İki buçuk günlük seyahatten sonra Ardwen Gölü'nü gördüler: Palancar Vadisi'nden bile büyük çarşaf gibi dümdüz bir göl. Batı kıyısında Silthrim şehri vardı; burayı daha önce Eragon da, Saphira da görmemişti. Şehir limanı açıklarında uzun, beyaz, tek direkli bir gemi demirliydi.

Gemi Eragon'un tahmin ettiği gibiydi; bu gemiyi rüyalarından tanıyordu; gemiye bakarken yüreğinin katılaştığını hissetti.

"Bunun böyle olacağı bir alın yazgısı," diye düşündü.

Geceyi Silthrim'de geçirdiler. Ellesmera'ya benziyordu, sadece daha küçük ve daha kalabalıktı. Onlar dinlenirken, Elfler de Eldunari'yi gemiye yüklediler; ayrıca yiyecek, araç gereç, giysi ve diğer lazım olan şeyleri de yanlarına alıyorlardı. Gemi mürettebatı yirmi Elften oluşuyordu. Elfler daha sonrasında tıpkı Blödhgarm ve büyücüleri gibi, ejderhaları yetiştirme, süvarileri eğitime işine de katılacaklardı. Sadece Laufin ile Uthinare katılmıyordu, onlar bu noktada gruptan ayrılmışlardı.

Sabah olunca Eragon, Saphira'nın arkasında gizli yumurtaların üstündeki büyüü değiştirdi ve aralarından Arya'nın seçtiği iki tanesini ayırıp şimdilik korumaları için Elflere teslim etti. Yumurtalardan biri Cücelere gidecekti, diğeri de Urgallara. İçinden çıkacak ejderha yavrularının seçilen ırktan kendilerine uygun süvariye bulabilmelerini umuyordu Eragon. Eğer bulamazlarsa yer değiştireceklerdi; eğer hâlâ bulamazlarsa o zaman... o zaman ne yapacağını Eragon da tam olarak bilmiyordu ama Arya'nın bir çare bulacağına emindi. Ejderha yavruları yumurtalarından çıkınca, süvarileriyle beraber, yeterince büyüüp Eragon, Saphira ve diğer hemcinslerine katılana kadar, Arya ve Firnen'e bağlı olup, onlara hesap vereceklerdi.

Eragon, Arya, Roran, Cuaroc, Blödhgarm ve kendileriyle seyahat edecek diğer Elfler gemiye bindiler ve gölü geçmek üzere yelken açtılar. Saphira ile Firnen tepelerinde dönüyorlardı.

Geminin adı Talita'ydı; gökyüzünde doğuda kırmızı bir yıldız adıydı. Hafif ve uzun geminin su üstünde gidebilmek için sadece bir karış suya ihtiyacı vardı. Hiç ses çıkarmadan yol alıyor, sanki dümeninin nereye gitmek istediğini biliyormuş gibi dümen kullanmaya bile gerek bırakmıyordu.

Günlerce ormanlık arazi içinden geçerek sularda gezdiler: Önce Ardwen Gölü, sonra güneye Gaena Nehrine; mevsim bahar olduğu için eriyen karlarla nehrin suyu kabarıktı. Dalların örtüp yeşil bir tünele çevirdiği sulardan geçerken, pek çok kuş tepelerinde şakıyor, onlarla birlikte ilerliyordu ve sincaplar (hem siyah, hem kızıl) tünedikleri ağaç tepelerinden kendilerine bıcır bıcır çıkıyor veya bir kol mesafesindeki dallarda oturup geçişlerini izliyorlardı.

Eragon zamanının büyük kısmını Arya veya Roran'la geçiriyor, Saphira'yla nadiren uçuyordu. Saphira da zamanının çoğunu Firnen'le geçiriyordu. Eragon sık sık onları nehir kıyısında ön ayaklarını üst üste koymuş başları birbirileriyle yan yana dinlenirken görüyordu.

Gün içinde ormandaki ışık altınimsı ve pusluydu; geceleri ise, gökte yıldızlar parlıyor, büyüyen ay yelkenle devam etmeye yetecek aydınlığı onlara sağlıyordu. Sıcak ve puslu hava, Talita'nın hiç kesilmeyen çalkantısıyla birleşmiş, Eragon'u yarı uykulu bir hale sokmuştu, kendisini güzel bir rüyanın içinde kaybolmuş gibi hissediyordu.

Nihayet, sonunda olması gerektiği gibi, orman da bitti ve ötesindeki araziler arasında yelken açmaya devam ettiler. Gaena Nehri güneye doğru kıvrılmış, onları orman kıyısı boyunca Eldor Gölü'ne taşıyordu; bu göl Ardwen Gölü'nden de büyüktü.

Orada hava değişip fırtınaya yakalandılar. Koca koca dalgalar dövüyordu gemilerini ve tam bir gün boyunca maruz kaldıkları soğuk yağmur ve korkunç rüzgâr onları perişan etti. Neyse ki arkalarından esen rüzgâr ilerleyişlerini oldukça hızlandırmıştı.

Eldor Gölü'nden Edda Nehri'ne giriş yaptılar ve güneye doğru inmeye devam edip Elf kalesi Ceris'ten geçtiler. Bu noktadan sonra ormanı tamamen arkalarında bırakmışlardı. Artık Talita kendi halinde gibi görünen uçsuz bucaksız ovalar arasında yoluna devam ediyordu.

Ağaçlık bölgeyi arkalarında bıraktıkları yerde Eragon, Arya'nın ayrılmak isteyeceğini tahmin etmişti; ama ne o, ne de Firnen bir şey söylemiş, Eragon da ne planladıklarını sormayı istememişti.

Çok daha fazla boş araziyi geride bırakıp, daha da güneye indiler. Roran onlara bakıp, "Oldukça ıssız, değil mi?" dedi. Eragon hak vermek zorunda kaldı.

Sonunda Alagaesia'nın en doğudaki yerleşim yerine vardılar: Birkaç ahşap yapıdan ibaret küçük bir köyü Hedarth. Cüceler burayı sadece Elflerle ticaret yapma amacıyla kurmuşlardı. Çevrede geyik sürüsü ve uzaklarda yabani öküzlerden başka kayda değer hiçbir şey yoktu burada. Yapılar, Az Ragni Nehri'nin Edda'ya karışıp hacmini iki katına çıkardığı kesişme noktasında yoğunlaşmıştı.

Eragon, Arya ve Saphira, daha önce de Hedarth'tan geçmişlerdi; ama o zamanlar karşı yönden geliyorlardı. Urgallarla yaptıkları savaştan sonra Farthen Dûr'dan Ellesmera'ya seyahat ederken geçmişlerdi buradan. O yüzden Eragon köy görüldüğü zaman karşılaşacağı manzarayı biliyordu.

Bununla beraber yüzlerce Cüceyi Edda'ya kurdukları derme çatma iskelede kendilerini beklerken

görünce çok şaşırdı. Bekleşen grup ayrılıp aralarından Orik öne çıkınca Eragon'un şaşkınlığı büyük bir sevince dönüştü.

Orik elindeki balyozu Volund'u havaya kaldırıp seslendi: "Üvey kardeşimle doğru dürüst vedalaşmadan gitmesine izin vereceğimi sanmıyordun değil mi?"

Eragon sırtıttı. Ellerini ağzına siper ederek bağırdı: "Asla!"

Elfler herkesin tek tek gemiden inebileceği kadar uzun bir süre Talita'yı iskelede tutmuşlardı; gemide sadece Cuaroc, Blödhgarm ve iki de Elf kalmıştı, Eldunari'ye göz kulak olacaklardı. Nehirlerin birbirine karıştığı yerde sular çok hareketliydi ve gemiyi iskeleye sürtünmeden sabit tutabilmek güçtü; bu nedenle indirme işi bittikten sonra gemidekiler Edda'nın biraz daha aşağısına devam edip demirleyecek daha sakin sular aradılar.

Eragon'un karşısında görünce şaşırdığı Cüceler Beor Dağları'ndan dev gibi dört erkek domuz avlayıp Hedarth'a getirmişlerdi. Erkek domuzlar her biri Eragon'un bacağı kalınlığında dallara geçirilip yanan kömür ateşi üstünde çevrilmeye başlandı.

"Birini ben öldürdüm," dedi Orik gururla; eliyle domuzların en büyüğünü işaret ediyordu.

Orik ayrıca özellikle Saphira için üç büyük araba dolusu Cücelerin en iyi şarabından getirdi. Saphira fiçileri görünce keyifle hımladı. "Sen de mutlaka denemelisin," dedi hırılayıp boynunu merakla fiçilere uzatıp koklayan Firnen'e.

Akşam olunca yemekler hazırlanmış ve Cücelerin sadece o gün için çatıp kurdukları baltayla yontulmuş tahta masalara yerleştirilmişti. Orik balyozunu kalkanına vurup kalabalığı susturdu. Sonra eline bir but parçası alıp ısırды, çiğnedi ve yuttu.

"If gauhnith!" diye bağırdı. Cüceler de aynı şekilde karşılık verdiler ve şölen resmen başlamış oldu.

Gecenin sonunda, ejderhalar da dâhil herkes tıka basa doyunca Orik ellerini çırpı ve bir hizmetkârı elinde içi altın ve mücevherler dolu bir sandık getirdi. "Dostluğumuzun şerefine küçük bir armağan," dedi Orik ve sandığı Eragon'a verdi.

Eragon eğildi ve selam verdi, teşekkür etti.

Ardından Orik gözlerinde muzip bir parıltıyla Saphira'nın yanına gitti. Saphira'ya ön ayağındaki pençe parmaklarından istediğine takabileceği, altın ve gümüş karışımı bir yüzük armağan etti. "Bu özel bir yüzük Saphira. Çizilmez, kararmaz ve onu taktığın sürece avın yaklaştığını fark etmeyecektir."

Hediye Saphira'yı çok mutlu etmişti. Orik'ten yüzüğü sağ pençesinde ortaparmağına takmasını istedi ve gece boyunca Eragon onun sık sık hayranlıkla ışıldayan yüzüğünü seyrettiğini gördü.

Orik'in ısrarı üstüne o gece Hedarth'ta kaldılar. Eragon ertesi gün sabah erkenden ayrılmayı planlıyordu ama gün ağarmaya başladığında Orik onu bırakmadı. Arya ve Roran'la birlikte kahvaltı ettiler. Kahvaltıdan sonra sohbet daldılar ve arkasından da domuzları Beor Dağları'ndan getirmek için kullandıkları sallarını görmeye gittiler. Kısa bir zaman sonra yine akşamüstü olmuş ve yemek vakti

gelmişti. Orik onları son bir akşam yemeğine daha kalmaları için ikna etti.

Yemekte, tıpkı önceki gün şölende olduğu gibi Cüceler şarkılar söyleyip enstrüman çalmışlar ve çok kabiliyetli Cüce bir ozanın gösterisini seyretmek grubun oradan ayrılmasını daha da geciktirmişti.

"Bir gece daha kalın," dedi Orik. "Karanlık oldu, seyahat edilmez."

Eragon başını kaldırıp dolunaya baktı ve gülümsedi. "Unutma, benim için o kadar da karanlık değil. Hayır, gitmemiz gerek. Eğer biraz daha beklersek, bu gidişle hiç ayrılamamaktan korkuyorum."

"O zaman iyi dileklerim üstüne olsun kalp kardeşim."

Kucaklaştılar. Orik onlar için atlar getirtti; Cüceler bu atları ahırlarında ticarete gelen Elfler için tutuyorlardı.

Eragon veda için kolunu yukarı kaldırdı. Sonra kısırağını dehleyip Roran, Arya ve diğer Elflerle birlikte Hedarth'tan ayrıldılar. Edda'nın güney sahili boyunca devam eden patikayı izlediler. Hava söğütlerin ve kavakların tatlı kokusuyla yüklüydü. Tepelerinde ejderhalar, birbirleri etrafında döne süzüle oynasarak kendilerini takip ediyorlardı.

Hedarth'ın dışına çıktıklarında Eragon dizginleri çekip hızı kesti; diğerleri de öyle yaptılar; bundan sonrasını daha ağır ve rahat bir tempoda sürüp aralarında sohbet ederek gidiyorlardı. Eragon, Arya ve Roran'la herhangi önemli bir konuda konuşmuyordu; çünkü o an için artık önemli olan sözcükler değil, gecenin karanlığı içinde paylaştıkları yakınlık duygusuydu. Aralarındaki bağ çok değerli ve hassastı; konuştukları zaman birbirlerini kıracak bir şey söylememeye her zamankinden daha fazla dikkat ediyorlardı; zamanın daraldığını biliyorlardı ve kimse kalan zamanı düşüncesizce sarf edilen kırıcı bir sözle lekelemek istemiyordu.

Kısa bir süre sonra küçük bir tepenin zirvesindeydiler; buldukları yerden aşağıda nehrin diğer ucunda kendilerini bekleyen Talita'yı görebiliyorlardı.

Gemi tıpkı Eragon'un düşündüğü gibiydi. Olması gerektiği gibi.

Solgun ay ışığında gemi, büyük ve ağır ağır akan nehirden her an kanatlanıp uçmaya hazır bir kuğuya benziyordu. Elfler yelkenlerini indirmişler, kumaş belli belirsiz parlıyordu. Dümenin yekesinde tek bir kişi vardı, onun dışında güvertesi boştu.

Talita'nın gerisinde dümdüz karanlık ova ta ufka kadar o şekilde uzanmaktaydı. Bu göz korkutucu geniş arazi sadece nehirle bölünüyordu, görünümü anakaranın üstüne çakılmış metal bir şeridi andırıyordu.

Eragon'un boğazı düğümlendi, kendini göstermekten kaçınır gibi uzanıp pelerinin kapüşonunu başına geçirdi.

Atlarını ağır ağır tepeden aşağıya, fısıldaşan otların arasından geminin kıyısındaki çakıltaşlı sahile doğru sürmeye başladılar. Taşların üstünde atların nallarından çıkan ses, çok keskin ve gürültülüydü.

Sahilde Eragon atından indi, diğerleri de.

Kendilerine bir şey söylenmeden Elfler gemiye kadar ikili sıra oluşturdular. Yüzleri birbirine dönüktü. Mızraklarının saplarını ayaklarının dibinde toprağa saplayıp o şekilde heykel gibi dimdik durdular.

Eragon onlara bakınca boğazındaki düğümlenme daha da artmış, nefes alamayacak hale gelmişti.

"Artık zamanı geldi," dedi Saphira ve Eragon onun haklı olduğunu biliyordu.

Eragon altın ve mücevherlerle dolu sandığı eyerden çıkarıp Roran'a götürdü.

"Demek burada ayrılıyorz artık?" dedi Roran.

Eragon başını salladı. "Al," dedi, sandığı Roran'a uzatarak. "Bunu senin almanı istiyorum. Benden daha çok işine yarar... Şatonu yapmakta kullanırsın."

"Öyle yaparım," dedi Roran; onun da sesi boğuk çıkıyordu. Sandığı sol kolunun altına sıkıştırdı ve sağ koluyla Eragon'la kucaklaştı; uzun süre bu şekilde kaldılar. Sonra Roran, "Kendine iyi bak kardeşim," dedi.

"Sen de kardeşim... Katrina ve Ismira'ya iyi bak."

"Tabii ki."

Daha başka söyleyecek bir şey bulamayan Eragon, Roran'ın omzuna son bir kez daha dokunup arkasına döndü ve ikili sıra halinde dizili Elflerin yanında bekleyen Arya'ya doğru yürüdü.

Birkaç kalp çarpışı kadar süre sadece bakiştılar; sonra Arya, "Eragon," dedi. Kız da başına kapüşonunu geçirmişti ve ay ışığında yüzü fazla görünmüyordu.

"Arya." Başını çevirip gümüş renkli nehre baktı, sonra tekrar Arya'ya döndü ve Brisingr'ın kabzasını sıktı. Duyguları çok yoğun, titriyordu. Gitmek istemiyordu ama gitmek zorundaydı. "Benimle gel..."

Kız bakışlarını kaldırıp ona baktı. "Gelemem."

"Nehrin ilk kıvrıldığı yere kadar benimle gel."

Kız tereddüt etti, sonra başını salladı. Eragon kolunu uzattı, Arya da onun koluna girdi; birlikte gemiye binip pruvaya geçtiler.

Arkalarından Elfler de bindiler. Herkes binince iskele köprüsünü kaldırdılar. Rüzgâr veya kürek yardımı olmadan gemi çakıllı kıyıda uzaklaştı ve uzun dümdüz nehirde yol almaya başladı.

Sahilde tek başına kalan Roran onların uzaklaşmasını izliyordu. Sonra başını arkaya atıp uzun ve acı acı haykırdı; gecenin sessizliği hüznle yankılandı.

Eragon ve Arya yan yana durup, nehrin ilk kıvrıldığı yer görünene dek hiç konuşmadılar. Sonunda Eragon, Arya'ya dönüp onun başındaki kapüşonu açtı; gözlerini görmek istiyordu.

"Arya," dedi. Kızın gerçek ismini fısıldadı. Arya'nın içinden tanıdık bir titreme gelip geçti.

Karşılık olarak o da Eragon'un gerçek ismini söyledi. Onun da içinden varlığının tanımını dinleyince aynı ürperti geçmişti.

Konuşmak için yeniden ağzını açtı ama Arya üç parmağını Eragon'un dudakları üstüne koyup ona engel oldu. Bir adım gerileyip Eragon'dan uzaklaştı, tek kolunu havaya başının üstüne kaldırdı.

"Elveda Eragon Shade Katili," dedi.

Yukardan alçalarak gemiye doğru inen Firnen onu güverteden kaptı ve yükseldi. Kanatlarının rüzgârıyla saçları dağılmıştı.

Uzak kıyıda bekleyen Roran'ın yanına doğru Firnen'le birlik te uzaklaşan kızın arkasından

bakarken, "Elveda," diye mırıldandı Eragon.

Sonunda daha fazla kendini tutamayıp gözyaşlarına teslim oldu; o güne dek tanıdığı her şeyi geride bırakarak uzaklaşırken geminin küpeştesine sıkı sıkı tutunarak ağladı. Saphira da yukarda aynı duygular içindeydi; benliğini saran keder Eragon'ununkine karışıyordu.

Fakat geçen zaman içinde Eragon'un hızla atan kalbi duruldu, gözyaşları kurudu ve önünde uzanan bomboş araziye süzerken üstüne az bir parça huzur çöktü. Bu yabani enginliklerde ne gibi tuhaf şeylerle karşılaşacağını merak ediyordu. Saphira'yla birlikte kuracakları yeni hayatı düşündü, süvariler ve ejderhalarla dolu bir hayat.

"Yalnız olmayacağız küçüğüm," dedi Saphira.

Eragon'un yüzüne bir tebessüm gelip yerleşti.

Gemi ay ışığıyla aydınlanan nehir üstünde, uzaklardaki karanlık diyarlara doğru kayarcasına ilerliyordu.

Telaffuz Rehberi ve Sözlük

İsimlerin Kaynağı Konusunda

Sıradan bir gözlemciye göre, maceraperest bir gezginin Alagaesia'da karşılaşacağı değişik isimler herhangi bir tarih, kültür ve bütünlük içinde olmayan rasgele etiketler olabilir. Oysa farklı kültürlerin üstünde koloniler kurduğu her toprakta olduğu gibi, Alagaesia'da da isimler, geniş yelpazeli bir kaynağa sahiptir. Bunlar arasında Cüceler, Elfler, insanlar, hatta Urgallarm dilleri vardır. Bu nedenle hepsi birbirinden sadece birkaç kilometre uzaklıkta olmasına karşın, Palancar Vadisi (insan dilinde bir isim), Anora Nehri ve Ristvak'baen (Elf dilinde isimler) ve Utgard Dağı (Cüce dilinde bir isim) gibi farklı isimler görülebilir.

Bu aslında başlı başına tarihle ilgili bir konudur ama bundan başka, uygulamada isimlerin doğru söylenişleri konusu da kafa karışıklığına yol açar. Ne yazık ki yeni başlayanlar için belli başlı saptanmış kurallar yok. Her ismi kendi şartları içinde öğrenmelisiniz, tabii eğer daha başında sözcüğün hangi dilden geldiğini anlayamıyorsanız. Çoğu yerde toplumların sözcüğü kendi dillerine daha uygun hale getirmek için yabancı kelimelerin heceleniş ve söylenişlerini değiştirdiklerini fark ettiğinizde olay daha da karışık hale geliyor. Anora Nehri buna güzel bir örnek. Anora aslen cenora olarak yazılıyor, eski dilde geniş anlamına geliyor. İnsanlar yazılarında sözcüğü basitleştirerek anora'ya dönüştürüyorlar; sözcükte bir sesli harf değişikliğiyle ce'yi (a ile e arası bir ses) a olarak söylemenin daha kolay olması yüzünden, isim Eragon'un zamanındaki haliyle ortaya çıkıyor.

Okurları mümkün olduğunca zahmetten kurtarmak için ben arka sayfadaki listeyi hazırladım. Bu liste sözcüklerin gerçek söyleniş biçimlerinin nasıl olduğunu göstermede bize kabaca rehberlik edecektir. Bu konuya daha fazla ilgi duyanların, sözcüklerin karmaşık gerçekliğine inebilmeleri için kaynak dilleri araştırmaları gerekir.

Yayıncının Notu: Çeviri yapılırken kitabın akıcılığını bozmaması açısından eski dildeki kimi sözcük ve cümlelerin orijinal yazımları burada verilmiştir.

Telaffuz

Aiedail: AY-uh-dale

Ajihad: AH-zhi-hod

Alagaesia: al-uh-GAY-zee-uh

Albitr: ALL-bite-ur

Arya: AR-ee-uh

Blödhgarm: BLAWD-garm

Brisingr: BRISS-ing-gur

Carvahall: CAR-vuh-hall

Cuaroc: coo-AR-ock

Dras-Leona: DRAHS-lee-OH-nuh

Du Weldenvarden: doo WELL-den-VAR-den

Ellesmera: el-uhs-MEER-uh

Eragon: EHR-uh-gahn

Farthen Dûr: FAR-then DURE (dure lure gibi okunur.)

Firnen: FEER-nin

Galbatorix: gal-buh-TOR-icks

Gil'ead: GILL-ee-id

Glaedr: GLAY-dur

Hrothgar: HROTH-gar

Islanzadi: iss-lan-ZAH-dee

Jeod: JODE (load gibi okunur.)

Murtagh: MUR-tag (mur purr gibi okunur.)

Nasuada: nah-soo-AH-dah

Niernen: nee-AIR-nin

Nolfavrell: NOLL-fah-vrel (noll toll gibi okunur.)

Oromis: OR-uh-miss

Ra'zac: RAA-zack

Saphira: suh-FEAR-uh

Shruikan: SHREW-kin

Silthrim: SEAL-thrim (sil sözcüğünü tam olarak yazmak çok zor; dilin ucunun damağa vurulmasıyla çıkarılıyor.)

Teirm: TEERM

Thardsvergûndzmal: thard-svair-GOON-dinz-mahl

Trianna: TREE-ah-nuh

Tronjheim: TRONJ-heem

Umaroth: oo-MAR-oth

Urû'baen: OO-roo-bane

Vrael: VRAIL

Yazuac: YAA-zoo-ack

Zar'roc: ZAR-rock

Antik Dil

Agaeti Blödhren: Kan Yemini Kutlaması (Elflerle ejderhalar arasındaki anlaşmayı kutlamak için yüzyılda bir yapılan kutlama.)

Alfa: Elf (çoğulu, alfya)

Alfakyn: Elf ırkı

Atra du evarinya ono varda: Yıldızlara emanet ol.

Atra esterni ono thelduin Eragon: Esenlikler üstüne olsun Eragon.

Audr: Yukarı

Böllr: Yuvarlak bir cisim, bir küre

Brisingr: Ateş (bkz. Istalri)

Dauthdaert: Ölüm Kargısı (ejderhaları öldürmesi için Elfler tarafından üretilen kargının ismi)

Deloi sharjalvi!: Yer, sarsıl!

Domia abr Wyrda: Kaderin Hâkimiyeti (kitap)

Draumr kopa: Rüyalı bakış

Dröttning: Kraliçe

Dröttningu: Prenses (Aşağı yukarı olarak. Tam karşılığı prenses değil.)

Du Fells Nangoröth: Lanetli Dağlar

Du Vrangr Gata: Gezinen Patika

Du Weldenvarden: Koruyucu Orman

Ebrithil: Üstat

Eka ai fricai un Shur'tugal: Ben süvariyim ve dostum.

Eka elrun ono alfya, wiol förn thornessa: Size teşekkür ederim Elfler, bu hediye için.

Elda: Takdir etmekle ilgili, isimlerin sonuna eklenen bir ek, arada tire işaretiyle kullanılıyor, kullanımda cinsiyet ayrımı gözetilmiyor.

Elrun ono: Teşekkür ederim.

Erisdar: Cüce ve Elflerin kullandığı alevsiz lambalar (onu bulan Elfin adı verilmiştir.)

Fairth: Düz bir kaya tabakasına büyüyle çıkarılmış resim

Fell: Dağ

Finiarel: geleceği parlak bir delikanlı için kullanılan saygı ifadesi, sözcüğün sonuna ekleniyor, arada tire işaretiyle kullanılıyor

Flauga: Uçmak

Frethya: Saklanmak

Ganga: Gitmek, git

Ganga apr: Geri git

Ganga fram: İleri git

Ganga raehta: Sağa git

Gedwey ignasia: Parlayan avuç

Gulia waise medh ono Argetlam: Şans seninle olsun Gümüş El.

Helgrind: Ölüm Kapıları

Hvitr: Beyaz

Illgrathr: Kötü açlık

Islingr: Işık getiren, aydınlatan

Istalri: Ateş (bkz. brisingr)

Jierda: Kır, vur

Kausta: Gel

Kverst: Kesmek, kes

Kverst malmr du huildrs edtha, mar frema ne thön eka threyja!: Beni tutan demiri kes, ama sadece istediğim kadar!

Ladrin: Açıl

Letta: Dur

Liduen Kvaedhi: Şiirsel Yazı

Mae: Eragon'un söylemeyi bitiremediği bir sözcüğün başı

Naina: Parlak yap

Naina hvitr un böllr: Yuvarlak beyaz bir ışık ol.

Nam iet er Eragon Sundavar-Vergandi, sönr abr Brom: Adım Eragon Shade Katili, Brom'un oğlu.

Nidhwal: Denizlerde yaşayıp ejderhaya benzeyen, Fanghur'la aynı aileden yaratıklar

Niernen: Orkide

Ono ach neiat threyja eom verrunsmal edtha, O snalgl: Benimle savaşırsan kaybedersin, seni snalgl!

Se ono waise ilia: Umarım mutlu olursun.

Se onr sverdar sitja hvass: Umarım kılıçlarınız hep keskin kalır.

Shur'tugal: Ejderha Süvarisi

Slytha: Uyku, uyumak

Snalgi: Dev bir sümüklüböcek türü

Stenr risa!: Taş, kalk!

Stenr slauta!: Taş, ses ver!

Stydja unin mor'ranr: Huzurla uyusun. (Ölenler için dilenir.)

Sundavrblaka: Gölge-dalgalandırıcı

Svit-kona: Büyük bilge kadınlar için kullanılan bir saygı ifadesi

Thelduin: Yönetmek

Theyna!: Sessiz ol!

Thrautha: Atmak, fırlatmak

Thurra: Kuru

Un: Ve

Vae weohnata ono vergari, eka thaet otherum: Seni öldüreceğiz, yemin ederim.

Vaer Ethilnadras: yüzeyinde, saçaklanan dallarının birleştiği yerlerde gaz dolu kesecikleri olan kahverengi, serbest dolaşan deniz yosunları

Vaetna: dağıtmak, def etmek.

Valdr: Hâkim

Veohr: Yavaş

Verma: Isı

Vrangr: Çarpık; gezinen

Waise neiat!: Olmaz! Gerçekleşmez!

Yawe: Güven bağı

Cüce Dili

Az Ragni: Nehir

Az Sweldn rak Anhûin: Anhûin'in Gözyaşları

Barzûl: Kötü bir küfür

Beor: Mağara Ayısı (Elf sözcüğü)

Derûndânn: Selamlar

Dûr: Bizim

Dûrgrimst: Kabile (tam olarak, "yuvamız", "evimiz")

Erothknurl: Kumtaşı (çoğulu, erothknurlri)

Fanghur: Ejderha benzeri daha küçük, zekası daha az gelişmiş yaratıklar; Nidhwal'lerle aynı aileden, Beor Dağları'nda yaşarlar

Farthen Dûr: Babamız

Feldûnost: Donuk Sakal (Beor Dağları'nda yaşayan bir keçi türü)

Grimstborith: Kabile şefi (çoğulu, grimstborithn)

Grimstcarvlorss: Kahya

Grimstnzborith: Cücelerin hâkimi (kral veya kraliçe, kısaca kabilenin şefi)

Ilf gauhnith!: "Her şey güzel ve yolunda" anlamında bir Cüce tabiri. (Yemeği düzenleyen ev sahibi tarafından söylenir. Misafirleri zehirlemenin Cüce kabileleri arasında yaygın olduğu günlerden kalma bir söz.)

Ingeitum: Ateş işçileri, demirciler

Knurla: Cüce (sözcüğün aslı, "taştan olan" demektir; çoğulu knurlan)

Nagra: Dev erkek domuz, Beor Dağları'nda yaşar; çoğulu Nagran)

Thardsvergûndnzmal: Gerçeğinden farklı görünen şey, sahte, taklit, hile

Tronjheim: Devlerin Miğferi

Vor Orikz korda!: Orik'in Balyozu adına!

Göçebe Dili

No: Saygı duyulan kişilere hitap ederken isimlerin sonuna arada tire işaretiyle gelen ek

Urgal Dili

Drajl: Kurtçukların üremesi, yumurtaları

Nar: Önemli bir saygı ifadesi

Thulqna: Urgalların kabile simgesi hilal resminin üzerine işlendiği örgü şeritler

Uluthrek: Ay Yiyen

Urgralgra: Urgalların kendi dillerinde kendilerine verdikleri isim (anlamı, "boynuzlular")

Teşekkür

Kvetha Fricaya. Selam Dostlarım.

Ne uzun bir yolculuktu bu! Sonuna geldiğime inanmak zor. Bu seriyi bitirip bitiremeyeceğimi düşündüğüm çok oldu. Bunu başarmamda ise pek çok kişinin hiç de azımsanmayacak destek ve yardımı var.

Miras'ı yazmak, hayatımın en zor işiydi desem abartmış olmam. Çeşitli nedenlerden dolayı (kişisel, mesleki ve yaratıcılık anlamında) benim için öncekilerinden daha zorlayıcı oldu. Bitirdiğim için gururluyum ama ortaya çıkan kitapla daha da çok gurur duyuyorum.

Seriye genel olarak bakıp şöyle bir düşündüğümde, duygularımı ifade edecek kelime bulamıyorum. Miras'la tamamlanan bu seri, tam on iki yılımı aldı; daha belirgin söylemek gerekirse ömrümün yarısını. Bu kitap serisi beni de, ailemi de değiştirdi; neticesinde edindiğim deneyimlerle dört kitap daha yazabilirim ve şimdi Eragon, Saphira, Arya, Nasuada ve Roran'a veda etmek; yeni karakterlere, yeni hikâyelere yelken açmak... göz korkutucu geliyor bana.

Yine de Alagaesia'dan fazla uzaklaşmayı düşünmüyorum. Bu dünyayı yaratmak için çok fazla emek sarf ettim ve ilerde bir gün oraya yeniden dönmeyi düşünüyorum. Bu belki birkaç yıl sürer veya bir bakarsınız gelecek ay ortaya çıkmış. Şu an için bir şey söylemek zor; ama döndüğümde, bu kitapta gizemli bıraktığım bazı yerleri açıklamaya niyetliyim.

Bu arada yeri gelmişken, Angela hakkında bir şeyler öğrenmeyi umanları hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilemek istiyorum; eğer onunla ilgili her şeyi bilsek, ilginçliğini yitireceğini söyleyebilirim. Yine de, olur da kız kardeşim Angela'yla tanışırsanız, bu karakterle ilgili sorularınızı ona yöneltebilirsiniz. Keyfi yerindeyse, size ilginç şeyler anlatabilir. Değilse... bence yine de şakayla karışık bir iki iğneli söz söyleyecektir.

Tamam o zaman, artık teşekkürlere geçelim:

Evde: Hem anneme hem de babama sürekli destek oldukları, önerileri ve en başta, Eragon olayına bir şans verdikleri için teşekkürler. Kız kardeşim Angela'ya verdiği harika fikirler, düzeltmelerde ettiği yardımlar, bir kez daha kendisini bir karakter olarak yazmama izin vermesi, taslak halindeki çalışmanın son çeyreğinde sağladığı inanılmaz destek için teşekkürler. Sana borçluyum kardeşim; ama sen zaten bunu da biliyorsun. Ayrıca, özellikle zor bir kısmı yazdığım bir sırada, bana arkadaş olduğu için Immanuela Meijer'a da teşekkürler.

Yazarlar Evi'nde: Temsilcim Simon Lipskar'a gösterdiği dostluk ve yıllar içinde bu kitap serisi adına bütün yaptıkları için (Söz veriyorum kitabı biraz daha hızlı yazmaya gayret edeceğim!) ve onun yardımcısı Katie Zanecchia'ya teşekkürler.

Knopf'ta: Editörüm Michelle Frey'e bana olan sonsuz inancı ve bütün bunların gerçekleşmesini sağladığı için teşekkürler. Gerçekten de kendisi olmasaydı siz şu anda bu kitabı elinizde tutuyor olamazdınız. Asistanı Kelly Delaney'e Frey'in hayatını kolaylaştırdığı ve diğer üç kitaptan bir özet çıkarılmasına yardım ettiği için teşekkürler. Editör Michele Burke'e hikâyeye verdiği dikkat ve kitabın basılmasına ettiği yardımlar için teşekkürler. Haberleşme şefi ve pazarlama sorumlusu Judith Haut: Kendisi olmasa bu kitaptan çok az kişinin haberi olurdu. Yine tanıtımdan Dominique Cimina ve

Noreen Herits'e; her ikisine de turlarımın öncesinde, sırasında ve sonrasında gösterdikleri büyük yardımlar için teşekkürler. Kitap kapağının tasarımında ve iç çalışmasında (ayrıca ciltsiz kitaplardaki emekleri için de) sanat yönetmeni Isabel Warren-Lynch ve ekip arkadaşlarına teşekkürler. Sanatçı John Jude Palencar'a böylesi güzel bir dizi kapak hazırladığı için; özellikle bu sonuncusu bitiş için harika bir çalışmaydı. Baskı editor şefi Artie Bennett'e noktalama, küçük, uzun veya kavranması güç kelimelerde ve kelime türetmede gösterdiği uzmanlık için teşekkürler. Random House'da çocuk bölümü sorumlusu Chip Gibson'a teşekkürler. Knopf yayın yönetmeni Nancy Hinkel'a gösterdiği inanılmaz sabır için teşekkürler. Satış bölümü şefi John DeMayo ve ekibine çok teşekkürler. Sonu gelmeyen yaratıcılıklarıyla beni şaşırtan pazarlama şefi Joan Adamo ve grubuna teşekkürler. Yeni medyada Linda Leonard ve ekibi; üretimde Linda Palladino ve Tim Terhune; idari basımda Shasta Jean-Mary; Miras'ı dünya çapında yayımlanan bir fenomen haline getiren ilave haklar ekibinden Pam White, Jocelyn Lange ve grubun geri kalanlarına; nüsha düzeltmelerinde Janet Frick, Janet Renard, Jennifer Healey'e ve Knopf'ta bana destek veren herkese çok teşekkürler.

Dinleme Kütüphanesi'nde: Hikâyemi seslendiren Gerard Doyle'a (sanırım Firnen'le kendisini biraz zorladım); göze görünmeyen ama önemli çalışmalarıyla Taro Meyer'e; ipin ucunu bir araya getiren Orli Moscowitz'e ve Dinleme Kütüphanesi'nin yayımcısı Amanda D'Acerno'ya teşekkürler.

Ayrıca, Aroughs bölümünde bana kayağantaş madeni kullanma fikrini veren yazar arkadaşım Tad Williams'a teşekkürler. Dostum ve akıl danışmanım olan yazar Terry Brooks'a teşekkürler.

Bilinen en güzel fan sitelerinden shurtugal.com'u kurup yöneten Mike Macauley; The Inheritance Almanac'ı yazan Mark Cotta Vaz'a teşekkürler. Mike'ın çabaları olmasa okuyucu kitlesi şu anda olduğundan çok daha az olacağı kesindi. Teşekkürler Mike!

Özel bir teşekkür de hayranlar arasından Reina Sato'ya gidiyor. Escargot'la ilk karşılaşma konusuna verdiği tepki, Vroengard'daki snalgi karakterinin oluşmasını sağladı. Reina, snalgi'leri sana ithaf ediyorum.

Her zamanki gibi son teşekkürlerim de siz okurlara. Hikâye boyunca beni yalnız bırakmadığınız için teşekkürler; umarım, parıltılı yıldızlar üzerinizden yaşamınız boyunca hiç eksik olmaz.

Ve... bu kadar. Bu seriye ekleyebileceğim başka tek bir sözcük kalmadı. Söyleyeceklerimi söyledim. Bundan sonrası sessizlik.

Se onr sverdar siŧja hvass.

Christopher Paolini
8 Kasım 2011